ANNE RICE

seria cronicile vrăjitoarelor

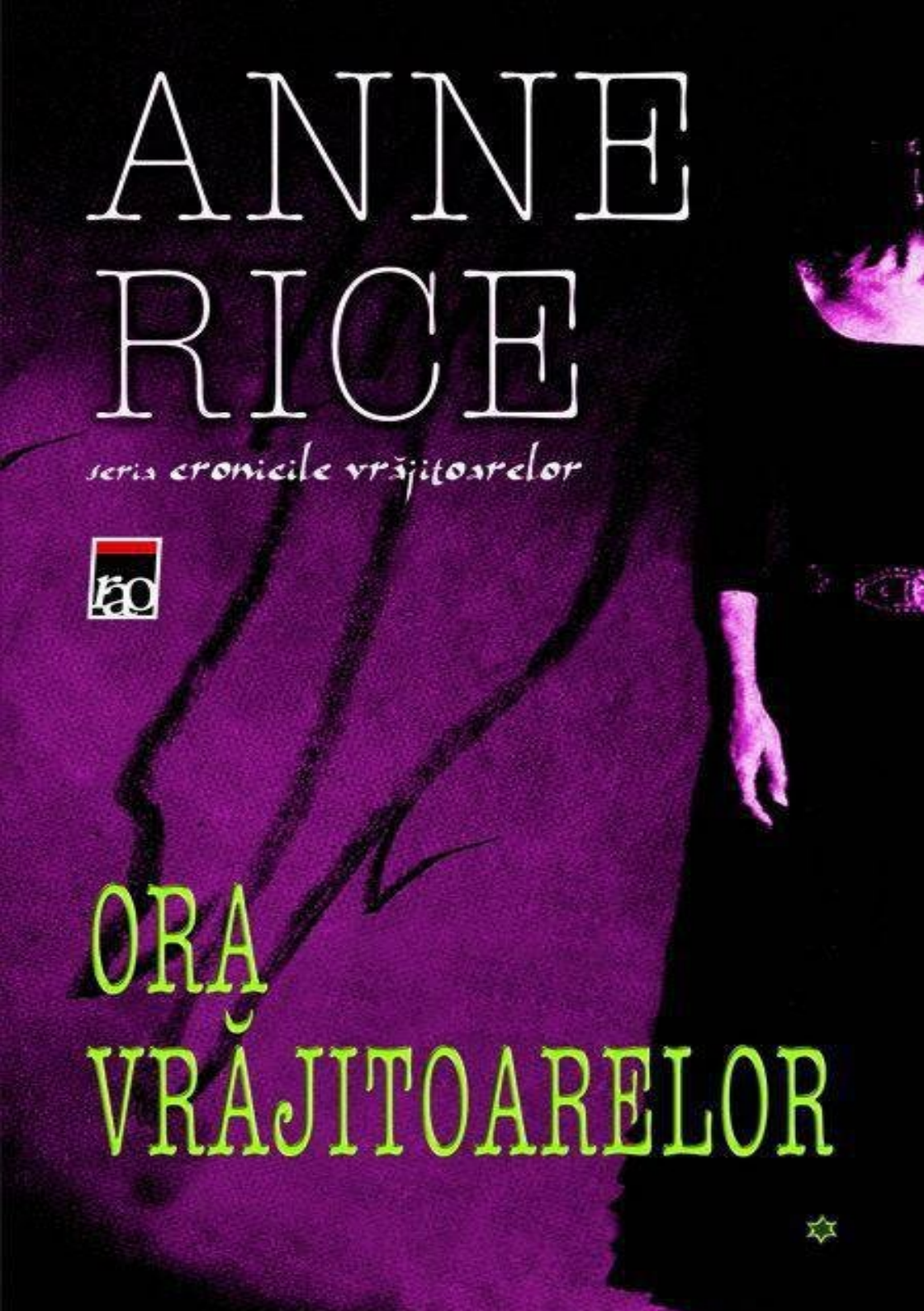

ORA VRĂJITOARELOR

ANNE RICE

Seria
CRONICILE VRĂJITOARELOR

Ora vrăjitoarelor

Vol.1

RAO
rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, ANNE
Ora vrăjitoarelor / Anne Rice; trad.: Ioana Ilie. –
Bucureşti:
RAO International Publishing Company, 2006
2 vol.
ISBN 973-576-881-X
Vol. 1 – ISBN 973-576-937-9
I. Ilie, Ioana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ANNE RICE
The Witching Hour
© 1999 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleza
IOANA ILIE

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română
Tiparul executat de
ALFOLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria
februarie 2006
ISBN 973-576-937-9

Cu dragoste:

Pentru
Stan Rice şi Christofer Rice

Pentru
John Preston

Pentru
Alice O'Brien Borchardt, Tamara O'Brien Tinker,
Karen O'Brien şi Micki O'Brien Colins

Şi pentru
Dorothy Van Bever O'Brien, cel care mi-a dăruit în 1959
prima mea maşină de scris, consumându-şi timpul şi nervii
pentru a vedea dacă este bună la ceva.

Şi ploaia are culoarea gândurilor.
Şi tunetul parcă aduce aminte de ceva.

Stan Rice

Partea întâi
Toţi împreună

UNU

Doctorul se trezi din somn cu un sentiment de frică. Visase din nou casa aceea veche din New Orleans. O văzuse pe femeia din balansoar. Îl văzuse pe bărbatul cu ochi căprui.

Chiar şi acum, în camera tăcută de hotel aflată deasupra oraşului New York, simţea acea veche dezorientare alarmantă. Vorbise din nou cu bărbatul cu ochi căprui. Da, ajut-o. *Nu, este doar un vis. Vreau să scap de el.*

Doctorul se ridică în capul oaselor. Nu se auzea niciun sunet în afară de zumzăitul pierdut al aparatului de aer condiţionat. *De ce* oare se gândea la asta tocmai acum, când era cazat într-una din camerele de la Parker Meridian? Pentru un moment, nu putu scăpa de sentimentul pe care i-l dădea bătrâna casă. O văzuse din nou pe femeie – şi capul ei înclinat, şi privirea ei absentă. Aproape că putea să audă zumzetul insectelor pe deasupra tavanului verandei. Iar bărbatul cu ochi căprui vorbea fără să-şi mişte buzele. O marionetă de ceară care prinsese viaţă.

Nu, opreşte-te.

Se sculă din pat şi merse pe mochetă până ajunse în faţa perdelelor albe, uitându-se la acoperişurile întunecate şi la neoanele reclamelor care pâlpâiau pe zidurile de cărămidă. Luminile dimineţii începeau să-şi facă apariţia dintre nori, reflectate pe faţadele insipide de beton. Nici urmă de căldură toridă aici. Nici urmă de miros de trandafiri sau de gardenii.

Încet, încet, mintea i se limpezea.

Se gândea din nou la englezul de la barul din hol. Din cauza lui îşi amintise totul – englezul îi spusese barmanului că tocmai se întorsese din New Orleans şi că acesta era cu siguranţă un oraş *bântuit.* Englezul, un om afabil, părea un

adevărat domn de modă veche aşa cum era îmbrăcat într-un sacou la două rânduri şi purta un ceas de aur fixat la buzunarul vestei. Unde mai vedeai un astfel de om în zilele noastre? Un om cu inflexiuni vocale melodioase, dar ferme în acelaşi timp, precum acelea ale unui actor britanic de teatru, cu ochi strălucitori, albaştri şi parcă lipsiţi de vârstă.

Doctorul se întorsese spre el şi îi spusese:

— Da, ai dreptate în legătură cu New Orleans, cu siguranţă ai. Şi eu am văzut cu ochii mei o stafie acolo, nu cu mult timp în urmă.

Apoi se oprise, jenat. Se holbase mult timp la whisky-ul din faţa lui, la reflexia strălucitoare a luminii în baza paharului de cristal.

Zumzăitul insectelor, vara; mirosul de medicamente. *Atât de mult Thorazine? Oare nu era o greşeală?*

Dar englezul îşi manifestase curiozitatea într-un mod agreabil. Îl invitase pe doctor să ia cina cu el, spunându-i că face colecţie de astfel de poveşti. Pentru un moment, doctorul fusese tentat. Avea o pauză în timpul convenţiei şi îl plăcuse pe omul acesta, simţise imediat că poate avea încredere în el. Iar holul hotelului Parker Meridien era un loc vesel, plin de lumină, de mişcare, de oameni. Şi atât de departe de acel colţ întunecos din New Orleans, acel oraş vechi mustind de secrete în perpetua sa căldură caraibiană.

Dar doctorul nu putea povesti acea întâmplare.

— Dacă vreodată te răzgândeşti, sună-mă, spusese englezul. Numele meu este Aaron Lightner. Poţi să te gândeşti la noi ca la nişte colecţionari ai poveştilor cu fantome – din acelea reale.

Şi îi dăduse doctorului o carte de vizită cu antetul unei organizaţii.

TALAMASCA
Noi observăm
Şi suntem întotdeauna aici.

Era un motto ciudat.

Da, asta îi reamintise totul. Englezul şi acea carte de vizită ciudată, cu numere de telefon din Europa înscrise pe ea, englezul care pleca pe Coastă mâine pentru a vedea un bărbat din California care se înecase şi care fusese readus la viaţă. Doctorul citise despre caz în ziarele din New York – unul dintre acele personaje care intră în moarte clinică şi îşi revin după ce au văzut „lumina“.

Apoi vorbiseră amândoi despre acest caz.

— Vezi tu, el pretinde acum că are puteri paranormale, spusese englezul, iar acestea ne interesează, bineînţeles. Se pare că vede imagini atunci când atinge obiectele cu mâinile goale. Noi numim asta psihometrie.

Doctorul fusese intrigat. Auzise şi el despre câţiva astfel de pacienţi, victime ale suferinţelor cardiace, dacă îşi amintea el bine, care se întorseseră, unul dintre ei chiar pretinzând că văzuse viitorul. „Experienţe la limita dintre viaţă şi moarte“. Prin ziare văzuse tot mai multe articole pe această temă.

— Da, spusese Lightner, cele mai bune cercetări în acest domeniu au fost făcute de cardiologi.

— Nu a fost şi un film acum câţiva ani, întrebase doctorul, despre o femeie care s-a întors cu capacităţi de vindecare? Ciudată schimbare.

— Nu ai prejudecăţi legate de acest subiect, spusese englezul afişând un zâmbet mulţumit. Eşti sigur că nu vrei să-mi povesteşti despre fantoma ta? Mi-ar plăcea să te ascult. Am avion de abia mâine, puţin înainte de amiază. Ce n-aş da să-ţi aud povestea!

Nu povestea aceea. Niciodată.

Singur acum în camera plină de umbre a hotelului, doctorul simţea din nou frica. Ticăitul ceasului se auzea în holul prăfuit din New Orleans. Auzea răsuflarea pacientei sale atunci când asistenta o plimba. Simţea din nou mirosul casei din New Orleans, vara, miros de căldură şi lemn vechi. Bărbatul vorbea cu el…

Doctorul nu intrase niciodată într-un conac antebelic

până în primăvara aceea, în New Orleans. Iar casa aceea veche chiar avea coloane răsucite în faţă, de pe care se cojea vopseaua. Se numea renaştere grecească – o casă lungă, colorată într-un violet-gri, aflată într-un colţ umbros din Garden District, a cărei poartă era parcă străjuită de doi stejari enormi. Decoraţiunile metalice dantelate formau un model care înfăţişa un trandafir înconjurat de viţă de vie – şi totul era năpădit de iederă.

Îi plăcea să se oprească pe treptele de marmură şi să admire capitelurile dorice atât de încărcate. Soarele răsărea în fire subţiri şi prăfuite printre modele îmbârligate. Albinele cântau în desişul verde, strălucitor, al frunzelor din spatele cornişelor jupuite. Nu conta că locul era atât de sobru, atât de trist.

Chiar şi numai apropierea de străzile acelea părăsite îl seducea. Se plimba încet pe trotuarele crăpate şi inegale din cărămidă sau dale de piatră, pe sub arcadele împietrite din tulpini de stejar, care filtrau mereu lumina şi colorau cerul în verde. Întotdeauna se oprea în dreptul celui mai mare copac, care ridicase gardul de fier cu rădăcinile sale. Nu îi putea cuprinde trupul cu braţele. Se întindea de la pavaj până la casă, îşi agăţa ramurile în jurul gratiilor de la ferestre, iar frunzele lui nu se mai distingeau de cele ale iederii înflorite.

Dar ruinarea locului îl deranja. Păianjenii îşi ţesuseră plasele lor complicate prin dantela de fier. În unele locuri fierul era atât de ruginit că părea că se transformă în pulbere la atingere. Şi ici-colo, pe lângă balustrade, lemnul verandei era mâncat complet de cari.

Şi mai era vechea piscină din fundul grădinii – un octogon mare încadrat de o potecă din dale, care devenise o mlaştină în care creşteau irişi sălbatici. Mirosul numai şi era înfricoşător. Trăiau acolo broaşte al căror cântec urât şi sacadat îl puteai auzi în amurg. Şi era trist să vezi cum firul de apă al fântânii se pierdea în mizerie. Şi-ar fi dorit s-o golească, s-o cureţe, să-i râcâie pereţii chiar şi cu mâinile goale, dacă ar fi putut. Şi-ar fi dorit să peticească balustrada ruptă şi să smulgă buruienile.

Chiar şi mătuşile bătrâne ale pacientei sale, Miss Carl, Miss Millie şi Miss Nancy aveau un aer de decrepitudine şi de stătut. Nu era din cauza părului lor alb sau din cauza ochelarilor cu rame subţiri. Era vorba de manierele lor şi de mirosul de camfor care venea din hainele pe care le purtau.

O dată, hoinărise prin bibliotecă şi luase o carte de pe raft. Mici gândăcei negri se împrăștiaseră pe locul rămas gol. Speriat, pusese cartea la loc.

Dacă acolo ar fi existat aer condiţionat, ar fi fost altceva. Dar casa aceea veche era prea mare pentru asta – sau cel puţin aşa îi spuseseră atunci. Tavanele se înălţau la peste patru metri şi jumătate deasupra capului. Iar briza ducea cu ea mirosul de mucegai.

Pacienta se bucura însă de o îngrijire corespunzătoare. Trebuia să recunoască asta. O bătrână asistentă drăguţă, o negresă, pe nume Viola, o scotea dimineaţa pe verandă şi o aducea în casă după-amiaza.

— Nu e nicio problemă, doctore. Haide, don'şoară Deirdre, mergi, ca să te vadă şi doctorul. Viola o ridica din scaun şi o împingea răbdător, pas cu pas.

Şapte ani în starea aceea. Nu era de mirare că picioarele femeii începuseră să se întoarcă înăuntru de la glezne, iar braţele să i se apropie de piept, dacă asistenta nu i le forţa să stea în poală.

Viola o plimba încoace şi încolo de-a lungul salonului dublu, pe lângă harpă şi pe lângă pianul Bösendorfer, cu coadă lungă, acoperit de praf. Prin lunga şi încăpătoarea sufragerie, cu picturile palide ce înfăţişau siluete fantomatice de stejari şi câmpuri parcelate.

Paşi târşâiţi pe covorul Aubusson. Femeia avea patruzeci şi unu de ani şi arăta şi bătrână şi tânără în acelaşi timp – ca un copil palid oprit din creştere, neatins de grijile adultului şi de pasiune. *Deirdre, oare tu ai avut vreodată un iubit? Oare ai dansat vreodată în salonul acela?*

Pe rafturile bibliotecii erau tomuri legate în piele, cu date vechi inscripţionate pe cotor în cerneală purpurie ce începuse să pălească: 1756, 1757, 1758… Fiecare avea

inscripţionat numele familiei Mayfair, cu litere aurii.

Ah, familiile acestea vechi, sudiste, cum le invidia el pentru moştenirea lor. Nu trebuia să se ajungă la decadenţa asta. Şi când te gândeşti că el nici nu ştia numele complet al străbunicilor lui sau locul unde erau născuţi.

Mayfair – un clan colonial de podgoreni. Văzuse atârnate pe pereţi picturi ale unor bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în hainele secolului al optsprezecelea, precum şi dagherotipuri şi mici fotografii şterse de trecerea timpului. O hartă galbenă cu Saint-Domingue – chiar îi mai ziceau aşa? – într-un cadru murdar, se afla în holul de la intrare. Şi o pictură înnegrită de vreme a unui conac de ţară.

Şi uită-te la bijuteriile pe care le purta pacienta sa. Cu siguranţă, amintiri de familie, cu modelele acelea antice. De ce oare îi puneau asemenea bijuterii unei femei care nu scosese un cuvânt şi nu se mişcase din proprie iniţiativă de şapte ani?

Asistenta spunea că nu-i dădea niciodată jos lanţul cu pandantivul de smarald, nici măcar atunci când îi făcea baie.

— Să-ţi spun un secret, doctore, niciodată să nu atingi bijuteria aia!

„De ce nu?“ ar fi dorit el să întrebe. Dar nu spusese nimic. Se uitase impasibil cum asistenta îi punea cerceii şi inelul cu diamant.

Ca şi cum ar fi îmbrăcat un cadavru, se gândise el. Iar afară stejarii întunecaţi îşi unduiau ramurile spre ferestrele prăfuite. Iar grădina zumzăia în căldura toropitoare.

— Şi uită-te la părul ei, spunea asistenta cu afecţiune. Ai mai văzut un păr aşa frumos?

Era negru, subţire, ondulat şi lung. Asistentei îi plăcea să-l pieptene, să privească buclele cum se rulează la loc o dată ce peria le dădea drumul. Iar ochii femeii, deşi priveau pierduţi în neant, erau de un albastru clar. Din când în când, un firicel de salivă i se prelingea din colţul gurii, formând un cerc întunecat pe gulerul cămăşii de

noapte.

— E o minune cum de n-a încercat nimeni să fure lucrurile astea, îşi zisese el, mai mult sieşi. E atât de neajutorată.

Asistenta îi întorsese un zâmbet atotştiutor, superior.

— Nimeni din cei care au lucrat vreodată în casa asta n-ar fi încercat aşa ceva.

— Dar stă singură pe verandă ore întregi. Poţi s-o vezi din stradă.

Râsete.

— Nu te teme de asta, doctore. Nimeni nu este atât de nebun să intre pe poarta aia. Bătrânul Roonie tunde peluza pentru că e singurul lucru pe care-l face de patruzeci de ani, dar totuşi bătrânul nu e chiar întreg la cap.

— Totuşi… Dar se oprise singur. Ce făcea, vorbea în aşa hal în faţa femeii aceleia tăcute, ai cărei ochi doar se mai mişcau din când în când, ale cărei mâini stăteau acolo unde le punea asistenta, ale cărei picioare stăteau neputincioase pe podeaua goală. Cât de uşor era să uiţi să respecţi această creatură nefericită. Nimeni nu ştia cât şi ce anume înţelegea femeia.

— Poate ar trebui să stea la soare uneori, spusese doctorul. Are pielea foarte albă.

Dar ştia că grădina era imposibilă, chiar şi departe de izul neplăcut al piscinei. Tufele spinoase de bougainvillea năpădiseră tot locul împreună cu laurul sălbatic. Heruvimi mici şi graşi, acoperiţi de noroi, se iţeau ca nişte stafii dintre buruienile prea înalte.

Totuşi, o dată, cândva, se jucaseră copii acolo.

Un băieţel sau o fetiţă scrijelise cuvântul *Lasher* pe trunchiul subţire al acum giganticului mirt care crescuse sprijinit pe pilonul gardului. Tăieturile se adânciseră şi se vedeau acum albe pe scoarţa ceroasă. Straniu cuvânt. Şi un leagăn de lemn atârna încă de o ramură a stejarului mai îndepărtat.

S-ar fi plimbat până la copacul acela singuratic, s-ar fi aşezat pe leagăn, ar fi auzit scârţâitul leagănului ruginit şi s-ar fi legănat împingându-se în iarba călcată în picioare.

Aripa de sud a casei arăta impunătoare şi copleşitor de frumoasă văzută din acel unghi, cu iedera ei înflorită care se urca până la ferestre şi de acolo spre coşurile gemene de deasupra etajului al treilea. Bambusul întunecat se legăna din cauza brizei, sprijinindu-se pe clădirea încremenită. Bananierii cleioşi crescuseră atât de înalţi şi de deşi încât creaseră o junglă în faţa peretelui de cărămidă.

Locul era asemenea pacientei lui – frumos, dar uitat de timp, de prezent.

Faţa ei ar fi fost frumoasă, dacă n-ar fi fost atât de lipsită de viaţă. Oare observa delicatele flori de glicină în toată încâlceala de plante? Oare putea vedea, dincolo de copaci, casele albe cu coloane de vizavi?

O dată mersese sus cu ea şi cu asistenta ei, împreună în ciudatul dar puternicul lift, cu uşa lui de alamă şi cu carpetă ponosită. Nu se văzuse nicio schimbare a expresiei feţei lui Deirdre, pe măsură ce mica maşinărie începuse să se ridice. Îl neliniştise zgomotul motorului, pe care nu şi-l putea imagina decât înnegrit de timp, lipicios şi foarte vechi, acoperit de praf.

Bineînţeles că îl trăsese de limbă pe bătrânul doctor de la azil.

— Îmi amintesc când eram de vârsta ta, spusese bătrânul doctor. Aveam de gând să-i vindec pe toţi. Aveam de gând să mă înţeleg cu paranoicii, să-i aduc pe schizofrenici înapoi la realitate şi să-i fac pe catatonici să se trezească. Îi oferi această şansă în fiecare zi, cu fiecare injecţie, fiule, numai că acolo nu mai există nimic. Noi facem numai ce putem ca să potolim un pic, când şi când, agitaţia.

Agitaţia? Acesta era motivul pentru care îi administrau drogurile acelea puternice? Chiar dacă i-ar stopa mâine tratamentul, ar dura mai mult de o lună înainte ca efectele lui să dispară complet. Iar dozele folosite erau aşa de mari, că ar fi omorât un alt pacient. O asemenea doză se dădea treptat.

Cum putea cineva să ştie starea reală a acelei femei

dacă medicaţia dura de atâta timp? Numai dacă i-ar fi putut face o encefalogramă…

Primise cazul de aproape o lună, când trimisese să i se aducă dosarul medical. Era o cerere de rutină. Nu observase nimeni. Stătuse la biroul lui de la azil toată după-amiaza luptându-se cu dozele prescrise de alţi medici, cu diagnosticele vagi şi contradictorii – manie, paranoia, deziluzie, ruptură psihotică, epuizare completă, deprimare, tentative de suicid. Aparent, căpătase toate datele încă din adolescenţa fetei. Ba chiar şi dinainte. Cineva o diagnosticase cu „demenţă” încă de când avea zece ani.

Ce se ascundea în spatele acestor termeni abstracţi? Undeva în mormanul de mâzgălituri găsise consemnat că la optsprezece ani dăduse naştere unei fetiţe, la care renunţase, suferind de „paranoia severă”.

Oare de aceea îi făcuseră şocuri electrice într-un loc şi şocuri cu insulină într-altul? Ce le făcuse asistentelor care o acuzau încontinuu de „agresiune fizică“?

La un moment dat „fugise” şi fusese ulterior „internată cu forţa”. Erau pagini care lipseau, ani întregi neînregistraţi. „Leziuni cerebrale ireversibile, notase cineva în 1976. Pacienta a fost trimisă acasă şi i s-a prescris Thorazine pentru a preveni episoadele de paralizie, cele maniacale.”

Era un document urât, care nu spunea nicio poveste, nu releva niciun adevăr. Şi care, în final, îl descurajase. Oare o mulţime de doctori vorbiseră cu ea aşa cum o făcea el acum, stând lângă ea pe terasă?

— Este o zi frumoasă, nu-i aşa Deirdre?

Briza de aici, atât de parfumată. Mirosul gardeniilor devenea insuportabil de puternic şi totuşi lui îi plăcea. Doar pentru un moment, închisese ochii.

Oare ea nu-l putea suferi, oare râdea de el, oare ştia că se află acolo? Vedea acum că-i apăruseră şi câteva şuviţe gri în păr. Şi mâinile îi erau reci, neplăcute la atingere.

Asistenta venise ţinând în mână un plic albastru cu un instantaneu.

— E de la fiica ta, Deirdre. Vezi? Are douăzeci şi patru de ani acum, Deirdre. Ţinuse fotografia în aşa fel încât să vadă şi doctorul. O fată blondă cu părul fluturând în vânt, pe puntea unui iaht mare şi alb. Frumoasă, foarte frumoasă. „Portul San Francisco 1983”.

Nu se schimbase nimic în expresia femeii. Asistenta îi dăduse la o parte părul de pe frunte. Îi dăduse fotografia doctorului.

— Vezi fata asta? Şi ea e doctoriţă! Se uitase cu superioritate la el. Este de abia intern acum, dar va fi doctor în medicină într-o zi, aşa, ca tine.

Oare era posibil? Oare tânăra femeie nu venise niciodată să-şi vadă mama? Imediat o antipatizase. Cu siguranţă o să fie doctor în medicină.

Oare de când nu mai purtase pacienta sa o pereche adevărată de pantofi şi o rochie? Ar fi vrut să deschidă radioul ca ea să-l poată auzi. Poate i-ar fi plăcut muzica. Asistenta îşi urmărea telenovela preferată toată ziua, în bucătărie.

Ajunsese să nu mai aibă încredere în asistente aşa cum nu avea nici în mătuşi.

Cea înaltă, care îi scria cecurile – „Miss Carl“ – practica în continuare avocatura deşi avea în jur de şaptezeci de ani. Lucra în biroul său din Carondelet Street, de unde venea şi pleca cu taxiul, pentru că nu mai putea urca scările înalte de lemn ale tramvaiului. Odată, când îl întâmpinase la poartă, îi spusese că timp de cincisprezece ani călătorise cu tramvaiul.

— A, da, îi spusese asistenta într-o dimineaţă, pe când pieptăna încet şi afectuos părul Deirdrei. Miss Carl e cea deşteaptă. Lucrează pentru judecătorul Fleming. Una dintre primele femei care au absolvit Loyola School of Law. Avea şaptesprezece ani şi s-a dus la Loyola. Tatăl ei era bătrânul jude McIntyre, iar ea a fost întotdeauna aşa de mândră de el.

Miss Carl nu vorbea niciodată cu pacienta sau, cel puţin, doctorul n-o văzuse. Spre deosebire de Miss Nancy, care era rea cu ea, sau cel puţin aşa credea doctorul.

— Se spune că Miss Nancy nu prea a avut noroc de educaţie, bârfea asistenta. Întotdeauna stătea acasă să aibă grijă de ceilalţi. Mai era pe aici şi bătrâna Miss Belle.

Miss Nancy era morocănoasă şi banală. Împiedicată, neîngrijită, întotdeauna purtând şorț de bucătărie, dar totuşi adresându-i-se asistentei pe un ton superior, artificial. Miss Nancy avea un surâs fals pe buze atunci când se uita la Deirdre.

Şi mai era şi Miss Millie, cea mai bătrână dintre toate, care de fapt era un fel de verișoară – o bătrână clasică cu rochie neagră. Ea venea şi pleca, niciodată fără mănuşile şi pălărioara negre. Îi arunca un zâmbet voios doctorului şi o sărutare lui Deirdre. „Draga mea, săraca”, spunea ea cu voce tremurată.

Într-o după-amiază o surprinsese pe Miss Millie stând pe o bancă ruptă, lângă piscină.

— Nu mai ai de unde începe, doctore! spusese ea.

Nu se cuvenea s-o provoace, dar totuşi ceva în el îl împingea să afle cât mai multe despre tragedia asta.

— Stellei îi plăcea foarte mult să înoate aici, spusese bătrâna. Stella a construit-o, Stella care avea atâtea planuri şi atâtea vise. Stella a montat liftul, ştii? E exact genul de treabă pe care ar face-o ea. Stella dădea aşa nişte petreceri… De ce îmi amintesc mulţimea din casă, mesele întinse pe toată peluza şi formaţiile care cântau? Eşti prea tânăr, doctore, ca să cunoşti muzica aceea vioaie. Stella a comandat draperiile acelea din salonul mare, iar acum sunt prea vechi ca să mai poată fi curăţate. S-ar destrăma dacă am încerca să le curăţăm, spun ei. Şi Stella a pus să se facă aleea de dale aici, în jurul piscinei. Vezi, aceleaşi dale vechi care sunt şi în faţă… Oftase, arătându-i priveliştea de-a lungul casei şi aleea de departe, acum acoperită de buruieni. Era ca şi cum nu mai putea vorbi. Încet, se uitase spre fereastra podului.

Ar fi vrut s-o întrebe cine este Stella.

— Săraca, draga de ea!

El avusese viziunea unor lanterne licărind printre copaci.

Poate femeile astea erau pur şi simplu prea bătrâne. Iar cea tânără, internista sau ce-o fi fost ea, era prea departe…

Miss Nancy o brutaliză pe tăcuta pacientă. Se uitase la asistentă cum o plimba apoi ţipase în urechea femeii.

— Ridică picioarele. Ştii foarte bine cum şi la fel de bine ai putea merge singură dacă ai vrea.

— Nu e nimic în neregulă cu auzul domnişoarei Deirdre, o întrerupse asistenta. Doctorii spun că poate vedea şi auzi foarte bine.

O dată încercase s-o descoasă pe Miss Nancy, când ea mătura holul de la intrare, gândindu-se că, fără nervi, ea putea face puţină lumină.

— A existat vreodată vreo schimbare, cât de mică, în starea ei? A vorbit vreodată… fie şi un singur cuvânt?

Femeia se uitase fix la el pentru un moment, cu sudoarea strălucindu-i pe frunte şi cu nasul dureros de roşu, acolo unde-i stăteau ochelarii.

— Îţi spun eu ce aş vrea să ştiu, spusese ea. Cine o să aibă grijă de ea când noi nu o să mai fim? Crezi că fata aia răsfăţată din California o s-o facă? Fata aia nici măcar nu ştie cum o cheamă pe maică-sa. Ellie Mayfair e cea care trimite pozele astea. Fornăise. Ellie Mayfair nu a mai pus piciorul în casa asta de când s-a născut fata aia şi ea a venit s-o ia. Tot ce dorea ea era copilul, pentru că ea nu putea avea copii şi era speriată de moarte că bărbatul ei o s-o părăsească. El e un avocat faimos pe acolo. Ştii ce i-a făcut Carl lui Ellie, ca să ia copilul? Ca să fie sigură că fata aia nu va veni niciodată acasă? Doar s-o ia de aici, asta era ideea. A făcut-o pe Ellie să semneze un act. Zâmbise demonstrativ, ştergându-şi mâinile de şorţ. A trimis-o în California cu Ellie şi cu Graham ca să trăiască într-o casă luxoasă în San Francisco, cu iaht şi toate alea, asta i s-a întâmplat fiicei lui Deirdre.

Aha, deci tânăra nu ştia nimic, gândise el fără să zică nimic.

— Lasă-le pe Carl şi pe Nancy aici, să se ocupe ele de tot! continuase femeia. Asta-i treaba în familia asta. Las-o

pe Carl să scrie cecurile şi pe Nancy să gătească şi să facă curăţenie. Şi ce naiba a făcut Millie vreodată? Millie doar se duce la biserică şi se roagă pentru noi toţi. Nu e frumos? Mătuşa Millie e mult mai de folos decât a fost vreodată mătuşa Belle. Îţi spun eu la ce e bună Millie. Să taie florile. Mătuşa Millie taie trandafirii ăia sălbatici care cresc pe aici.

Râsese mult şi urât şi trecuse pe lângă el, intrând în camera pacientei, strângând mătura de mânerul ei soios.

— Ştii că nu-i poţi cere unei asistente să cureţe podeaua? Oh, nu, ele nu s-ar preta la aşa ceva, nu-i aşa?! Poţi să-mi spui, te rog, de ce o asistentă nu poate spăla o podea?

Dormitorul era destul de curat. Părea a fi cel mai mare dormitor al casei, o cameră mare şi aerisită, în partea de nord. Cenuşă în şemineul de marmură. Şi în ce pat dormea pacienta sa, unul din acelea masive, făcute la sfârşitul secolului trecut, cu baldachin din lemn de alun şi acoperit cu tafta de mătase.

Era bucuros că acolo mirosea a ceară de parchet şi a lămâiţe proaspete. Dar camera era plină de obiecte religioase înfricoşătoare. Pe dulapul de marmură era o statuie a Fecioarei, cu o inimă roşie dezgolită pe piept, dezgustătoare la privit. Un crucifix era aşezat lângă ea, cu un Crist contorsionat, pictat în culori naturale – chiar şi roşul care curgea din cuiele bătute în palmele Lui. Luminări ardeau în pahare roşii aşezate pe o scândură din lemn de palmier.

— Ea observă obiectele astea bisericeşti? întrebase doctorul.

— Pe naiba! spusese Miss Nancy. Adieri cu miros de camfor de trandafiri veneau din sertarele dulapului, pe măsură ce ea le aranja conţinutul. Mult bine au făcut sub acoperişul ăsta!

Fuseseră atârnate mătănii de braţele sculptate ale lămpilor, chiar dacă culorile lor satinate păliseră. Şi părea că nimic nu fusese modificat aici, de secole. Perdelele galbene de dantelă erau ţepene şi roase în unele locuri.

Prindeau lumina soarelui şi păreau că nu-i mai dau drumul, aruncând propria lor lumină sumbră asupra camerei.

Exista şi o cutie de bijuterii pe blatul din marmură al noptierei. Deschisă. Ca şi cum conţinutul ei nu ar fi fost nepreţuit, aşa cum, bineînţeles, era. Chiar şi doctorul, cu umilele lui cunoştinţe în acest domeniu, ştia că bijuteriile acelea sunt autentice.

Lângă cutia cu bijuterii era fotografia frumoasei fiice blonde. Iar sub ea o fotografie mult mai veche şi mai ştearsă a aceleiaşi fete, mult mai tânără, dar încă de pe atunci drăguţă. Era o inscripţie în josul ei. Nu putea decât să presupună: „Pacific Heights School, 1966“.

Când atinsese acoperământul de catifea al casetei cu bijuterii, Miss Nancy se întorsese şi strigase la el:

— Nu atinge aia, doctore!

— Dumnezeule mare, femeie, doar nu crezi c-oi fi vreun hoţ!

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre casa asta şi despre pacienta dumitale. De ce crezi că jaluzelele de lemn sunt toate stricate? Aproape căzute din balamalele lor? De ce crezi că se cojesc cărămizile? Îşi scuturase capul, făcând să-i tremure carnea moale a obrajilor şi gura ei lipsită de culoare se închisese. Doar să las pe cineva să repare jaluzelele astea. Doar să las pe cineva să se suie pe scară şi să vopsească toată casa asta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunsese doctorul.

— Nu atinge niciodată bijuteriile, doctore, atâta îţi spun. Nu atinge niciodată nimic din ce-i aici dacă nu ai de ce. Uite, de exemplu, piscina aia. Plină toate de frunze şi de mizerii cum e, însă fântânile alea vechi încă merg, te-ai gândit vreodată la asta? Doar să încerci să închizi robinetele alea, doctore!

— Dar cine?…

— Lasă bijuteriile în pace, doctore, ăsta-i sfatul meu.

— Schimbările o fac să vorbească? întrebase el curajos, impacientat de toate astea şi nefiindu-i frică de această mătuşă, aşa cum îi era de Miss Carl.

Femeia râsese.

— Nu, nu ar face-o pe ea să facă nimic, răspunsese Nancy fornăind. Trântise apoi un sertar de la birou. Mătăniile de sticlă scoseseră un clinchet când se loviseră de o statuetă mică a lui Isus. Acum te rog să mă scuzi, dar tot eu trebuie să curăţ şi baia.

Se uitase la acel Isus cu barbă, al cărui deget arăta spre coroana de spini.

Poate că toate erau nebune. Poate că înnebunea şi el dacă nu pleca din casa aceea.

Într-o zi, când era singur în sufragerie, văzuse din nou cuvântul acela – Lasher – scris în praful subţire de pe masă. Ca şi cum ar fi fost scris cu vârful degetului. Litera L era desenată alambicat. Oare ce putea să însemne? În după-amiaza zilei următoare, praful fusese şters şi, o dată cu el, şi cuvântul, singura dată în care văzuse că se şterge praful, vorba aceea, doar serviciul de ceai din argint se înnegrise. Deşi picturile de pe pereţii camerei păliseră, dacă se uita atent putea distinge o scenă de pe o plantaţie şi aceeaşi casă care era şi în tabloul de pe hol. Numai după ce studiase timp îndelungat candelabrul observase că nu fusese conectat la curentul electric. Încă mai era ceară pe suporturile pentru luminări. Oh, ce loc trist!

Noaptea, stând în apartamentul său modern cu vedere la lac, nu se putea opri să nu se gândească la pacienta sa. Se întreba dacă îşi ţine ochii deschişi şi atunci când stă lungită în pat.

„Poate că am o datorie…“ Dar care anume? Doctorul ei fusese un psihiatru reputat. Nu se făcea să-i pună la îndoială judecata. Nu se făcea să facă ceva nebunesc – să o ia la plimbare în afara oraşului sau să aducă un radio pe verandă. Sau *să-i sisteze sedativele, să vadă ce se întâmplă?*

Sau să o sune pe fiica ei, internista. *A pus-o pe Ellie să semneze un act.* La douăzeci şi patru de ani era suficient de matură ca să afle câte ceva despre mama ei.

Cu siguranţă, chiar bunul-simţ impunea, din când în când, o pauză în tratamentul medicamentos al lui Deirdre.

Şi, poate, o reevaluare a cazului? Ar fi putut măcar să sugereze asta.

„Tu doar administrează-i medicamentele, îi spusese bătrânul doctor. Viziteaz-o o oră pe zi. Este tot ceea ce trebuie să faci.“ Simţea răceala din jur. Bătrân nebun!

Nu e de mirare că se bucurase atât de tare când îl văzuse prima oară pe bărbatul care o vizita.

Era pe la începutul lui septembrie şi încă era cald. Când se întorsese să închidă poarta, îl văzuse pe verandă, stând lângă ea, evident vorbindu-i, cu braţul sprijinit pe scaunul ei.

Un bărbat înalt, şaten, bine făcut.

Doctorul simţise un curios sentiment posesiv. Un bărbat pe care nu-l cunoştea stătea de vorbă cu pacienta sa. Dar, de fapt, era nerăbdător să-l cunoască. Poate că omul putea să-i spună lucruri pe care femeile de acolo nu puteau. Cu siguranţă era un prieten bun. Era ceva intim în felul în care stătea atât de aproape de ea şi în felul în care se înclina spre Deirdre.

Dar când doctorul ajunsese pe verandă nu mai găsise acolo niciun vizitator. Şi nu era nimeni nici în camerele din faţă.

— Ştii, am văzut un bărbat aici, un pic mai devreme, îi spusese asistentei atunci când aceasta apăruse. Vorbea cu Miss Deirdre.

— Nu l-am văzut, spusese asistenta fără prea multă tragere de inimă.

Miss Nancy, care curăţa nişte pere în bucătărie atunci când o găsise, se holbase la el pentru o clipă care păruse extrem de lungă, apoi scuturase din cap făcând ca bărbia să i se clatine.

— Nu am auzit pe nimeni intrând.

Ei, nu, e asta extraordinar! Dar, trebuia să mărturisească, nu fusese decât o scenă pe care o zărise fugitiv. Totuşi, îl *văzuse* pe bărbat acolo.

— Dacă mi-ai putea vorbi, îi spusese lui Deirdre atunci când nu mai era nimeni prin preajmă. Dacă mi-ai putea spune dacă vrei să ai vizitatori, dacă îţi pasă… Braţul ei

era foarte subţire. Când se apropiase cu acul pregătit, ea îl privise fix!

— Deirdre?

Inima îi bătea puternic.

Ochii i se mişcaseră spre dreapta, apoi se pironiseră undeva în gol, rămânând mută şi lipsită de orice expresie ca şi mai înainte. Iar căldura care începuse să-i placă doctorului devenise brusc apăsătoare. Doctorul îşi simţise pulsul în cap, ca şi cum ar fi fost gata să leşine. În spatele geamului înnegrit de praf, peluza părea că se mişcă.

Nu, el nu leşinase în viaţa lui, iar pe măsură ce gândea, ce încerca să găsească o explicaţie, realizase că el vorbise cu bărbatul, da, bărbatul fusese acolo, nu acum, dar cu câteva momente mai înainte. Purtaseră o conversaţie, iar el pierduse firul, sau nu, nu era aşa, parcă brusc nu-şi mai amintea de cât timp vorbeau şi era atât de ciudat că vorbiseră atâta timp iar el nu-şi mai amintea cum începuse această conversaţie!

Brusc, încercase să-şi adune gândurile şi să se uite mai bine la tip, dar ce spusese acesta? Era totul foarte confuz, pentru că nu era nimeni acolo cu care să vorbească, nimeni în afară de ea, dar, da, el tocmai îi spusese bărbatului şaten „Bineînţeles, o să oprim injecţiile…”, iar convingerea cu care o făcuse era absolută, bătrânul doctor – „Un nebun, da!“, spusese bărbatul – trebuia să-l asculte!

Toate astea erau revoltătoare, iar fiica din California…

Se scuturase. Se ridicase în picioare, pe verandă. Ce se întâmplase? Adormise în balansoar. Visase. Zumzetul albinelor se intensificase deranjant în urechile lui iar mirosul gardeniilor părea că îl drogase. Se uitase de-a lungul aleii din stânga sa. Oare se mişcase ceva acolo?

Numai crengile copacilor, pe măsură ce trecea briza printre ele. Văzuse asta de mii de ori în New Orleans, acest dans graţios, ca şi cum fiecare copac trimitea briza mai departe, către celălalt. Aşa o căldură plăcută, învăluitoare. *Opreşte injecţiile! Se va trezi.*

Încet, ciudat, un fluture mare se urcase pe verandă, chiar în faţa lui. Ce aripi minunate! Dar treptat, se

concentrase asupra trupului insectei, mic, lucios, negru. Încetase să mai fie un fluture şi devenise o insectă – dezgustător!

— Trebuie să plec acasă, spusese cu voce tare, către nimeni. Nu mă simt prea bine cred că ar trebui să mă întind.

Numele bărbatului. Care era? Îl ştiuse cu un moment înainte, aşa un nume remarcabil – aha, deci asta înseamnă cuvântul, tu eşti -, de fapt, destul de frumos. Dar stai! Se întâmpla iarăşi. N-o să permită!

— Miss Nancy! spusese şi se ridicase de pe scaun.

Pacienta sa continua să privească în gol, neschimbată, cu smaraldul său masiv strălucindu-i la gât. Toată lumea se umpluse de lumină verde, atât frunzele lucioase cât şi iedera dimprejur.

„Da, căldura, şoptise el. Oare i-am făcut injecţia? “ Doamne Dumnezeule! Scăpase seringa pe jos şi aceasta se spărsese.

— M-aţi chemat, doctore? spusese Miss Nancy. Stătea în cadrul uşii salonului, uitându-se la el şi ştergându-şi mâinile de şorţ. Negresa era şi ea acolo, cu asistenta în spatele ei.

— Nimic, e doar căldura, murmurase el. Am scăpat acul. Dar am altul, bineînţeles.

Cum se uitaseră la el, cum îl studiaseră. *Credeţi că înnebunesc, nu-i aşa?*

De abia în vinerea următoarea îl văzuse din nou pe bărbat.

Doctorul întârziase pentru că avusese o urgenţă la azil. Se grăbea, mergând pe First Street, prin praful toamnei timpurii. Nu voia să deranjeze familia în timpul mesei. Deja alerga când ajunsese la poartă.

Bărbatul stătea în penumbra uşii deschise de la verandă. Se uita la doctor, ţinându-şi braţele încrucişate, sprijinit cu umărul de una din coloanele verandei, cu ochii aproape negri şi întredeschişi, ca şi cum ar fi căzut într-o reverie. Înalt, bine-făcut, cu hainele bine asortate.

„Aha, aici erai!“ murmurase doctorul cu voce tare.

Uşurat, întinsese mâna către el în timp ce urca scările. „Numele meu este dr. Petrie, ce mai faceţi?“

Şi, cum să descrie asta? Pur şi simplu nu era nimeni acolo.

— Acum ştiu că s-a întâmplat în realitate! îi spusese lui Miss Carl, în bucătărie. L-am văzut pe verandă şi pur şi simplu a dispărut, s-a evaporat.

— Ei bine, ce treabă avem noi cu ce ai văzut dumneata, doctore? spusese femeia. Ciudată alegere a cuvintelor. Era atât de greu de discutat cu femeia asta. Nicio urmă de slăbiciune la ea, în ciuda vârstei. Stătea dreaptă, îmbrăcată în costumul ei albastru de gabardină, uitându-se la el prin ochelarii ei cu rame subţiri, cu gura strânsă într-o dungă subţire.

— Miss Carl, l-am văzut pe bărbatul acela cu pacienta. Iar pacienta mea, aşa cum ştim cu toţii, e o femeie neajutorată. Dacă o persoană necunoscută vine şi pleacă aşa…

Dar ceea ce spunea el nu părea important. Ori femeia nu-l credea, ori nu-i păsa. Iar Miss Nancy, la masa din bucătărie, nici nu-şi ridicase ochii din farfuria ei, în timp ce înţepa zgomotos mâncarea cu furculiţa. Dar privirea lui Miss Millie, asta era deosebită – bătrâna Miss Millie părea deranjată, uitându-se când la Carl, când la el.

Ce adunătură!

Era iritat atunci când intrase în micul lift prăfuit şi apăsase butonul negru de pe plăcuţa de alamă.

Draperiile de catifea erau trase şi dormitorul era aproape scufundat în întuneric, iar luminările erau aprinse în paharele lor roşii. Umbra Fecioarei era proiectată pe perete. Nu găsise imediat întrerupătorul. Şi, când îl găsise, un singur bec minuscul se aprinsese la veioza de lângă pat. Cutia cu bijuterii era chiar lângă ea, deschisă. Ce lucru spectaculos!

Oare i se mișcaseră buzele?

— Lasher…

O şoaptă. Ce spusese? Spusese Lasher, nu-i aşa? Numele pe care-l văzuse inscripţionat pe trunchiul

copacului şi în praful de pe masa din sufragerie. Iar el mai auzise rostit acest nume şi în altă parte… De aceea ştia că este un nume. Simţise fiori pe şira spinării, până la gât, atunci când pacienta lui catatonică vorbise. Dar nu, probabil că-şi închipuise. Era numai din cauză că-şi dorise ca asta să se întâmple – miracolul schimbării în starea ei. Stătea întinsă ca întotdeauna, cufundată în transă. Destul Thorazine ca să omoare pe altcineva…

Îşi aşezase geanta pe marginea patului. Umpluse cu grijă seringa, gândindu-se, ca de multe ori înainte, ce-ar fi dacă i-ar reduce doza la jumătate, sau la sfert, sau complet, şi ar sta lângă ea supraveghind-o să vadă dacă… Se văzu brusc pe sine ridicând-o şi scoţând-o din casă. Se văzu conducând-o cu maşina pe drumuri de ţară. Se plimbau mână în mână pe o cărare prin iarbă, până când ajungeau la malul râului. Şi ea zâmbea cu părul răsfirat de vânt…

Ce nonsens! Era şase şi jumătate iar injecţia fusese întârziată prea mult. Iar seringa era pregătită.

Brusc, ceva îl îmbrâncise. Era sigur de asta, deşi nu putea spune cum anume. Căzuse, picioarele îi alunecaseră iar seringa zburase cât colo.

Când se regăsi era în genunchi, în semiîntuneric, uitându-se la gogoloaiele de praf de sub pat.

— Ce naiba! spusese tare, fără să-şi dea seama. Nu putea găsi seringa hipodermică. Apoi o văzuse, la câţiva metri, sub dulap. Era ruptă, spartă, de parcă cineva ar fi călcat pe ea. Thorazine-ul se vărsase pe podea din cilindrul de plastic spart.

— Ia stai aşa! şoptise. ÎI luase şi se uitase la el. Sigur că avea şi alte seringi, dar era a doua oară când se întâmpla asta… Stătea iarăşi lângă pat, uitându-se la pacienta încremenită, gândindu-se cum se întâmplase exact totul – cum naiba se întâmplase?

Simţise brusc un val de căldură intensă. Ceva se mişcase în cameră, foarte uşor. Numai mărgelele de la rozariu se legănau de braţul lămpii. Dăduse să-şi şteargă transpiraţia din sprânceană. Apoi realizase, chiar atunci când se uita la

Deirdre, că mai era o siluetă care stătea de partea cealaltă a patului. Văzuse hainele întunecate, pelerina, o haină cu nasturi negri. Apoi ridicase privirea şi văzuse că era bărbatul.

Într-o fracţiune de secundă, neîncrederea se transformase în groază. Nu era vorba de dezorientare, de irealitatea din vis. Bărbatul era acolo, uitându-se la el. Ochii căprui-deschis îl fixau. Apoi, acesta pur şi simplu dispăruse. Camera se răcise. O adiere de vânt ridicase draperiile. Doctorul se surprinse pe sine ţipând. Nu, urlând, ca să fie sincer.

La ora zece noaptea, cazul îi fusese luat deja. Bătrânul psihiatru venise personal la el acasă ca să-i spună asta. Se duseseră împreună la lac şi se plimbaseră pe malul de beton.

— Nu te poţi certa cu familiile astea vechi. Şi nu vrei să intri în conflict cu Carlotta Mayfair. Femeia aia cunoaşte pe toată lumea. Ai fi surprins să ştii câţi oameni îi sunt îndatoraţi ei sau judecătorului Flemming, pentru un lucru sau pentru altul. Iar oamenii ăştia au proprietăţi în tot oraşul, dacă înţelegi ce vreau…

— Îţi spun că am văzut cu ochii mei! îl întrerupsese doctorul.

Dar bătrânul psihiatru îl oprise, respingând spusele lui. Exista o urmă de suspiciune în ochii lui, pe măsură ce-l studia pe tânărul său coleg, deşi tonul agreabil al vocii lui nu se schimbase.

„Familiile astea vechi.“ Nu mai avea ce să caute în casa aceea.

Doctorul nu mai spusese nimic. Adevărul era că se simţea prostit pe faţă. Nu era un om care să creadă în fantome! Nu putea găsi niciun argument inteligent despre femeie, despre starea ei, despre necesitatea evidentă a unei evaluări periodice. Nu, încrederea sa fusese înşelată în acest caz.

Totuşi, ştia că văzuse silueta. De trei ori. Şi nu putea uita conversaţia, poate imaginară, din după-amiaza aceea.

Bărbatul fusese acolo, atunci, dar nu în carne şi oase! Şi îi ştia numele, şi da, era… Lasher!

Dar chiar şi dacă nu punea la socoteală conversaţia aceea parcă purtată în vis – pusă pe seama căldurii infernale şi a locului parcă părăsit şi a cuvântului inscripţionat în trunchiul copacului – celelalte două dăți nu puteau fi trecute cu vederea. Văzuse o fiinţă vie, materială, acolo. Nimeni nu l-ar fi putut convinge să nege asta.

Pe măsură ce treceau săptămânile, munca la azil nu reuşea să-i distragă atenţia de la aceste lucruri, aşa că se apucase să scrie în detaliu despre această experienţă. Părul şaten al bărbatului era un pic ondulat. Ochii mari. Pielea albă, ca aceea a sărmanei bolnave. Bărbatul părea a fi tânăr, nu mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Nu avea pe chip vreo expresie anume. Doctorul îşi putea aminti chiar şi mâinile bărbatului. Nu era nimic deosebit la ele, doar nişte mâini frumoase. ÎI frapase faptul că bărbatul, deşi slab, era bine proporţionat. Numai hainele păreau neobişnuite, nu stilul lor, care era oarecum comun. Era vorba despre textura pânzei. Ştearsă, nefrapantă, ca şi faţa bărbatului. De parcă întreaga lui făptură – carnea, faţa, hainele – erau făcute din acelaşi material.

Într-o dimineaţă, doctorul se trezise cu un gând curios de limpede: bărbatul misterios nu voia ca ea să mai primească sedative! Ştia că sunt nocive. Iar femeia era, bineînţeles, lipsită de apărare; nu putea vorbi în numele ei. Spectrul era cel care o proteja!

Dar cine ar crede aşa ceva? se gândea doctorul. Şi îşi dorea să fi fost acasă, în Maine, lucrând la clinica tatălui său, nu în oraşul ăsta umed şi bântuit. Tatăl său ar fi înţeles. Sau nu. Tatăl său s-ar fi alarmat.

Încerca „să-şi ocupe timpul”. Dar adevărul era că azilul era un loc plictisitor: Avea puţine lucruri de făcut. Bătrânul psihiatru îi alocase câteva cazuri noi, dar nu reprezentau o provocare. Era esenţial să-şi vadă de muncă, pentru a şterge toate suspiciunile din mintea bătrânului psihiatru.

Pe măsură ce toamna se transforma în iarnă, doctorul începu s-o viseze pe Deirdre. Iar în visele sale ea era

vindecată, revitalizată, plimbându-se vioaie pe străzile oraşului, cu părul fluturând în vânt. Când şi când se trezea dintr-un astfel de vis, întrebându-se dacă biata femeie n-a murit cumva. Era cel mai probabil lucru care se putea întâmpla.

Când veni primăvara din nou, el era în oraş de un an şi nu se putea stăpâni să nu vadă iarăşi casa. Luase tramvaiul spre Jackson Avenue şi mersese pe jos de acolo, aşa cum făcea în trecut.

Era exact la fel, cu leandrul înflorit deasupra verandelor, grădina sălbăticită plină de fluturi albi, cu mugurii portocalii ieşind prin gardul de fier.

Şi Deirdre stând în şezlong pe verandă în spatele grilajului ruginit.

Doctorul simţise o urmă de îngrijorare. Era preocupat aşa cum probabil nu mai fusese în viaţa lui. *Cineva trebuia să facă ceva pentru femeia asta.*

Se plimbase fără o destinaţie anume apoi, ajungând pe o stradă murdară şi aglomerată. O tavernă murdară îi atrase privirile. Intrase în ea, recunoscător pentru aerul condiţionat şi pentru liniştea relativă, unde câţiva bătrâni vorbeau cu voce joasă la bar. Îşi luase băutura şi se aşezase la ultima masă din fundul încăperii.

Gândul la starea lui Deirdre Mayfair îl tortura. Iar misterul apariţiei nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Se gândea la fiica ei din California. Să îndrăznească s-o sune? Ca de la medic la medic… Dar nici măcar nu ştia numele ei.

„Şi apoi, nu ai dreptul să intervii”, îşi şoptise cu voce tare. Băuse un pic de bere, savurând răceala ei. „Lasher”, şoptise. Apropo de nume, ce fel de nume e Lasher? Tânăra internistă din California l-ar fi crezut nebun! Mai luase o înghiţitură de bere.

I se păruse brusc că în bar se încălzise. Era ca şi cum cineva ar fi deschis uşa vântului fierbinte al deşertului. Chiar şi bătrânii care-şi sorbeau berile păruseră să fi observat. ÎI văzuse pe unul dintre ei cum îşi şterse faţa de sudoare cu o batistă murdară, continuând apoi să

vorbească.

Pe urmă, în timp ce doctorul îşi ridica paharul să bea, îl văzu drept în faţa lui pe bărbatul misterios, şezând la o masă de lângă uşă.

Aceeaşi faţă ca de ceară, aceeaşi ochi căprui. Aceleaşi haine indescriptibile din aceeaşi pânză neobişnuită, aşa de fină încât părea că dispare încet în lumina slabă.

Deşi bărbaţii continuau să vorbească, doctorul simţi aceeaşi groază care-l încercase în camera întunecată a lui Deirdre Mayfair.

Bărbatul stătea aşezat pe scaun şi îl fixa cu privirea. Între ei nu erau nici şase metri. Iar lumina albă care intra pe ferestrele din faţă ale barului părea diferită, reflectându-se pe umărul lui, luminându-i profilul.

Chiar era acolo. Doctorului i se umpluse gura de apă. Simţea că începe să i se facă rău. Avea să leşine. Într-un astfel de loc, ceilalţi ar fi crezut că e beat. Dumnezeu ştie ce i s-ar fi putut întâmpla… Se lupta să ţină mâna ferm pe pahar. Se lupta să nu se panicheze complet, aşa cum o făcuse în camera lui Deirdre.

Apoi, fără niciun avertisment, imaginea bărbatului începuse să pâlpâie, ca şi cum ar fi fost o proiecţie, apoi dispăruse din faţa ochilor. O adiere rece străbătu barul.

Barmanul se întoarse să ţină un şerveţel să nu fie suflat pe jos. O uşă se trânti undeva. Şi i se păru că discuţiile se înteţesc. Doctorul simţi o uşoară zvâcnitură în creier.

„… Înnebunesc! şoptise”.

Nimic de pe pământul ăsta nu-l mai putea convinge să mai treacă pe lângă casa lui Deirdre Mayfair.

Dar în noaptea următoare, pe când îşi conducea maşina spre partea din faţă a lacului, îl văzuse iar pe bărbat, stând sub un luminator stradal de lângă cimitirele de pe Canal Boulevard, iar lumina galbenă îl dezvăluia întreg pe fundalul zidului de piatră albă al cimitirului.

Fusese doar o privire, dar ştia că nu se înşela. Începuse să tremure violent. Pentru un moment nu mai ştiuse să controleze maşina, apoi condusese fără atenţie, aiurea, de parcă omul l-ar fi urmărit. Nu se simţise în siguranţă decât

după ce închisese uşa de la apartamentul său.

În vinerea următoare îl văzuse în plină zi, stând nemişcat pe iarba din Jackson Square. O femeie care trecea se uitase în partea aceea, spre figura cu părul şaten. Da, acolo, la fel ca înainte! Doctorul o luase la fugă pe străzile din French Quarter. Găsise un taxi la uşa unui hotel şi îi comandase să-l scoată de acolo, să-l ducă departe, nu contează unde.

Pe măsură ce zilele treceau, doctorul nu mai era speriat, ci terorizat! Nu mai putea nici mânca, nici dormi. Nu se mai putea concentra la nimic. Se mişca de parcă ar fi fost în transă. De fiecare dată când se întâlneau, se uita cu furie tăcută la bătrânul psihiatru.

Cum, Doamne-iartă, putea să-i comunice monstruozităţii aceleia că el nu se mai poate apropia de nefericita femeie care stătea în scaunul de pe verandă? Nu mai avea ace, nu mai avea medicamente! *Nu mai sunt eu duşmanul, nu vezi?*

Dacă ar fi cerut ajutorul sau înţelegerea cuiva îşi risca reputaţia, poate chiar şi viitorul. Un psihiatru care înnebunise, ca şi pacienţii săi. Era disperat. Trebuia să scape de chestia asta. Cine ştie când o să apară chiar lângă el? Dacă intra chiar şi în camerele acelea?

Într-un final, într-o dimineaţă de luni stătea în biroul bătrânului psihiatru, cu nervii întinşi la maximum şi cu mâinile tremurându-i. Nu se hotărâse ce să-i spună, numai că nu mai putea suporta tensiunea. Şi se surprinse vorbind despre căldură, dureri de cap, nopţi nedormite, toate motive pentru a-i fi acceptată demisia.

Plecase din New Orleans chiar în dimineaţa aceea.

Numai când se simţise în siguranţă în biroul tatălui său din Portland, Maine, putuse în sfârşit să vorbească cu cineva despre asta.

— Nu era nimic ameninţător pe faţa lui, explicase el. Ba, din contra. Era ciudată, neridată. Era la fel ca figura lui Hristos din icoana aflată pe peretele camerei ei. Doar mă fixa cu privirea, însă nu voia ca eu să-i fac injecţiile! Încerca să mă sperie.

Tatăl lui era un om răbdător. Nu răspunsese imediat.

Apoi începuse să vorbească lent despre lucrurile ciudate petrecute în spitalele de boli nervoase, la care fusese martor de-a lungul anilor – medici care păreau că se molipsiseră de nevrozele şi psihozele pacienţilor lor. Văzuse un medic care devenise catatonic într-o zi, în mijlocul pacienţilor lui catatonici.

— Cel mai important lucru, Larry, este să te odihneşti, spusese tatăl său. Să laşi lucrurile să se limpezească de la sine. *Şi să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.*

Au trecut anii. Munca doctorului mergea bine în Maine. Şi, treptat, îşi construise o practică privată solidă, independent de tatăl său.

Cât despre spectru, îl lăsase în urmă, în New Orleans, laolaltă cu amintirea lui Deirdre Mayfair, stând pentru eternitate în scaunul acela.

Totuşi, rămăsese spaima că, la un moment dat, undeva, o să-l vadă iarăşi. Se temea că, dacă aşa ceva se întâmplase o dată, se putea întâmpla iarăşi, nu se ştie din ce motiv. Doctorul încercase gustul terorii în zilele acelea întunecate din New Orleans, iar modul în care privea lumea se schimbase complet.

Acum, stând la fereastra camerei întunecate din hotelul new-yorkez, simţea cum toată povestea îl copleşeşte iar. Şi, aşa cum făcuse de mii de ori înainte, analiza ciudata poveste. Căutând înţelesurile ei ascunse.

Oare chiar îl hărţuia sau doctorul înţelesese greşit intenţiile spectrului tăcut?

Poate că bărbatul nu încerca deloc să-l sperie. Poate că, de fapt, îl implora să n-o uite pe femeie! Poate că, într-un fel, era o proiecţie bizară a gândurilor disperate ale femeii, o imagine trimisă lui de o minte care nu avea alte mijloace de comunicare.

Ah, nu era nimic liniştitor în ipoteza asta. Era prea îngrozitor să-şi închipuie că femeia aceea neajutorată îi trimisese un emisar fantomatic, care, din motive necunoscute, nu putea vorbi, doar apărea pentru fracţiuni

de secundă.

Dar cine putea interpreta elementele astea ciudate? Cine s-ar fi aventurat să-i dea dreptate doctorului?

Aaron Lightner, englezul, colecţionarul de poveşti cu fantome care îi dăduse cartea de vizită cu cuvântul acela ciudat, Talamasca, inscripţionat pe ea? Spunea că vrea să-l ajute pe înecatul din California: „Poate nu ştie că asta s-a întâmplat şi altora. Poate are nevoie de mine să-i spun că sunt şi alţii care s-au întors din moarte cu astfel de capacităţi”.

Da, asta ar fi de ajutor, nu-i aşa? Să ştii că şi alţii au văzut stafii?!

Dar ăsta nu era cel mai rău lucru care se putea întâmpla, să vezi stafii. Ceva mai rău ca frica îl adusese în faţa geamurilor verandei şi la figura înlemnită a femeii din balansoar. Era sentimentul de vinovăţie, pe care avea să-l poarte cu el toată viaţa – că nu a încercat s-o ajute mai mult, că n-a sunat-o pe fiica ei, în vest.

Lumina de dimineaţă tocmai se ivea deasupra oraşului. Privea cum îşi schimbă cerul culorile şi cum se luminează subtil pereţii clădirilor. Apoi se duse la dulap şi scoase din buzunarul hainei cartea de vizită a englezului.

TALAMASCA
Noi observăm
Şi suntem întotdeauna aici.

Ridică telefonul.

Povestea de o oră, ceea ce îl surprinse, dar parcă toate acele detalii se rostogoleau înapoi. Nu-l deranja reportofonul pornit, cu becul său roşu care pâlpâia. La urma urmei nu dăduse niciun nume, nicio adresă, nimic. New Orleans, o casă veche, atât spusese. Şi vorbea în continuare. Realiză că nici măcar nu se atinsese de micul-dejun, cu excepţia ceştii de cafea pe care o golea încontinuu.

Lightner se dovedise a fi un bun ascultător, reacţionând

cu calm, fără să-l întrerupă. Dar doctorul nu se simţea mai bine. De fapt, se simţise tras pe sfoară când terminase. Când îl privise pe Lightner luând reportofonul şi băgându-l în geantă, aproape că se gândise să-i ceară caseta.

Lightner a fost cel care a întrerupt tăcerea, punând pe masă câteva bancnote pentru a achita nota.

— Trebuie să-ţi explic ceva, spuse el. Cred că asta o să-ţi mai alunge din temeri.

Ce ar putea face asta?

— Îţi aminteşti, spuse Lightner, ţi-am spus că eu colecţionez poveşti cu fantome.

— Da.

— Ei bine, ştiu despre casa asta din New Orleans. Am văzut-o. Şi am înregistrat povestiri ale unor oameni care l-au văzut pe bărbatul pe care mi l-ai descris.

Doctorul rămase fără grai. Cuvintele fuseseră rostite fără a încerca să-l convingă. De fapt, fuseseră spuse cu atâta autoritate şi siguranţă încât doctorul le crezu fără urmă de îndoială. Îl studie cu atenţie pe Lightner, pentru prima dată. Omul părea mai în vârstă decât i se păruse prima oară. Poate şaizeci şi cinci, chiar şaptezeci de ani. Doctorul fu captivat din nou de expresia lui, atât de afabilă şi demnă de încredere, care te îmbia practic să îi acorzi aceeaşi încredere.

— Alţii, şopti el. Eşti sigur?

— Am auzit alte povestiri, unele foarte asemănătoare cu a ta. Şi îţi spun asta ca să înţelegi că nu ţi-ai imaginat, să-ţi alungi gândul ăsta din minte. Apropo, n-ai fi putut s-o ajuţi pe Deirdre Mayfair. Carlotta Mayfair nu ar fi îngăduit asta niciodată. Ar trebui să uiţi întreg incidentul. Nu-ţi mai face griji pentru asta.

Pe moment, doctorul se simţi uşurat, ca şi cum s-ar fi aflat în confesional şi preotul l-ar fi absolvit de păcate. Apoi, îl izbi întreaga semnificaţie a cuvintelor englezului.

— Îi cunoşti pe oamenii ăştia, şopti el. Simţi cum se înroşeşte. Femeia asta îi fusese pacientă. Era brusc şi complet dezorientat.

— Nu. Ştiu câte ceva despre ei, răspunse Lightner. Şi

am să păstrez înregistrarea ta strict secretă, stai liniştit. Aminteşte-ţi, noi nu am folosit nume când am făcut înregistrarea. Nu am folosit nici măcar numele meu sau al tău.

— Oricum, trebuie să-ţi cer caseta, spuse doctorul. Am încălcat regula confidenţialităţii. Habar n-aveam că tu ştii.

Imediat, Lightner scoase caseta din reportofon şi i-o dădu doctorului. Nu părea deloc deranjat.

— Desigur că ţi-o dau, spuse el. Înţeleg.

Doctorul murmură nişte mulţumiri, pe măsură ce era tot mai derutat. Totuşi uşurarea nu-i era deplină. Şi alţii văzuseră creatura. Omul ăsta ştia. Nu minţea. Doctorul nu era şi nici nu fusese vreodată nebun. Un sentiment amar ieşi la suprafaţă, îndreptat către superiorii săi din New Orleans, spre Carlotta Mayfair, spre acea femeie îngrozitoare, Miss Nancy…

— Cel mai important lucru, spuse Lightner, este ca tu să nu-ţi mai faci griji în legătură cu asta.

— Da, spusese doctorul. Oribile, toate astea. Femeia, medicamentele.

Nu, nici măcar… Tăcuse, uitându-se lung la casetă şi apoi la ceaşca goală de cafea.

— Femeia, este încă…

— La fel. Am fost acolo anul trecut. Miss Nancy, care îţi displăcea atât de mult, a murit. Miss Millie s-a dus şi ea, cu ceva timp în urmă. Şi, din când în când, mai aflu despre Deirdre de la oamenii din oraş, iar starea ei e neschimbată.

Doctorul dăduse uşor din cap.

— Da, într-adevăr ştii… toate numele.

— Atunci, crede-mă, te rog, spuse Lightner, când îţi spun că şi alţii au avut această vedenie. Nu eşti deloc nebun. Şi nu trebuie să-ţi faci griji în mod inutil pentru aceste lucruri.

Încet, doctorul îl studie din nou pe Lightner. Omul îşi pregătea servieta. Îşi examină biletul de avion de care păru satisfăcut şi îl puse în buzunarul interior al hainei.

— Îţi mai spun un singur lucru, spuse Lightner, apoi trebuie să plec ca să prind avionul. Nu mai spune povestea

asta şi altora. N-or să te creadă. Numai cei care au văzut astfel de lucruri cred în ele. E tragic, dar e adevărul implacabil.

— Da, ştiu că aşa e, spuse doctorul. Îşi dorea atât de mult să întrebe şi totuşi nu putea. Tu ai?… Şi se opri.

— Da, l-am văzut, spuse Lightner. A fost înspăimântător, într-adevăr. Exact cum ai descris tu.

Se ridică să plece.

— Ce este el? Un spirit? O fantomă?

— Nu ştiu, de fapt, ce este. Toate poveştile sunt asemănătoare. Lucrurile nu se schimbă acolo. Se perpetuează an după an. Dar, trebuie să plec şi îţi mulţumesc din nou, iar dacă vrei să iei legătura cu mine, ştii cum să mă găseşti. Ai cartea mea de vizită. Lightner îi întinse mâna. La revedere.

— Stai. Fiica, ce s-a întâmplat cu ea? Era internă, prin vest?

— E chirurg acum, spuse Lightner uitându-se la ceas. Neurochirurg, mi se pare. Tocmai şi-a luat examenele. Certificatul de stagiatură sau, cum se cheamă? Dar nici eu n-o cunosc, vezi tu. Aud despre ea, din când în când. Ne-am întâlnit o dată. Se întoarse să plece şi îi aruncă un zâmbet rapid şi aproape formal. La revedere, doctore, şi mulţumesc din nou.

Doctorul stătu mult timp acolo, gândindu-se. Se simţea mai bine, de o mie de ori mai bine. Nu putea nega asta. Nu regreta faptul că spusese povestea. De fapt, această întâlnire fusese providenţială pentru el, pentru că-i luase de pe umeri cea mai groaznică povară pe care o purtase vreodată. Lightner ştia şi înţelegea toate astea. Lightner o cunoştea pe fata din California.

Lightner i-ar spune tinerei ce trebuie să ştie, asta dacă nu a făcut-o deja. Da, povara fusese ridicată, dispăruse. Dacă apăsa pe umerii lui Lightner, asta nu mai conta.

Apoi, un gând foarte ciudat îi veni în minte, ceva la care nu se mai gândise de ani. Nu fusese niciodată în casa aceea mare din Garden District în timpul unei furtuni. Ce frumos ar fi fost să vadă ploaia curgând pe ferestrele

acelea mari, să o audă cum cade pe acoperişul verandei. Păcat că ratase asta. Se gândea des la lucrul ăsta atunci, dar niciodată nu-l prinsese ploaia acolo. Iar ploaia în New Orleans era aşa frumoasă.

Ei bine, trebuia să uite tot, nu-i aşa? Din nou se trezi reacţionând la cuvintele lui Lightner de parcă ar fi fost spuse în confesional şi ar fi avut autoritate religioasă. Da, uită totul.

Îi făcuse semn chelneriţei. Îi era foame. Voia un mic-dejun pe care să-l mănânce, de data asta. Şi fără să se gândească prea mult, scoase cartea de vizită a lui Lightner din buzunar, se uită la numerele de telefon – numere la care nu intenţionase niciodată să sune, numere la care ar fi putut suna dacă ar mai fi avut întrebări – şi o rupse în bucăţele mici pe care le puse în scrumieră şi le dădu foc cu un chibrit.

DOI

Ora nouă seara. Camera era întunecată, doar lumina albăstruie a televizorului se vedea. Miss Havisham era acolo îmbrăcată într-o rochie de mireasă în preferatul său, *Marile Speranţe*.

Prin ferestrele fără perdele putea vedea oricând voia luminile din centrul oraşului San Francisco – o constelaţie sclipitoare prin ceaţa subţire şi, puţin mai jos, acoperişurile ţuguiate ale micilor case în stil Regina Ana de pe Liberty Street. Cât îi mai plăcea Liberty Street. Casa lui era cea mai înaltă dintre toate, probabil fusese un conac pe vremuri, acum era numai o casă primitoare, care se ridica maiestuos dintre casele mai mărunte, deasupra zgomotului şi agitaţiei oraşului.

„Restaurase" casa. Îi ştia fiecare grindă, fiecare cui, fiecare cornişă. Expusă luminii soarelui, el îi lărgise marginile acoperişului. Turnase chiar şi beton în faţa ei.

Acum se simţea în siguranţă în casa lui, mai mult ca oriunde. De patru săptămâni nu mai ieşise din dormitor decât pentru a merge la baie, care era în camera alăturată.

Oră după oră stătea întins în pat, cu mâinile acoperite bine de mănuşi din piele neagră, pe care nu putea şi nu voia să şi le dea jos, uitându-se la fantomaticul televizor alb-negru din faţa lui. Lăsase la latitudinea televiziunii să-i modeleze visele prin diversele filme pe care le iubea, filme pe care le urmărise cu ani în urmă împreună cu mama sa. Acum erau „filmele cu case" pentru el, nu numai pentru că erau poveşti minunate şi oameni minunaţi, care deveniseră eroii şi eroinele lui, dar şi pentru că îi arătau case minunate. *Rebecca* avea Manderley. În *Marile speranţe* era conacul cel dărăpănat al lui Miss Havisham. *Gaslight* avea frumoasa casă londoneză din piaţă. *The Red Shoes* avea conacul de pe malul mării, unde frumoasa dansatoare se

dusese să afle vestea că în curând va fi numită prima balerină a trupei.

Da, filmele pentru toată familia, filmele visurilor copilăriei, cu personaje la fel de măreţe ca şi casele. Bea bere, una după alta, în timp ce le viziona. Aluneca în somn şi se trezea. Mâinile îl dureau plăcut în mănuşi. Nu răspundea la telefon. Nu răspundea la uşă. Mătuşa Vivian avea grijă de tot.

Când şi când mătuşa Vivian intra în camera lui. Îi aducea o altă bere sau ceva de mâncare. Mânca rar.

— Michael, te rog, mănâncă, spunea ea.

— Mai târziu, mătuşă Viv, zâmbea el.

Nu voia să vorbească nimănui şi nici să vadă pe nimeni cu excepţia doctorului Morris, dar nici doctorul Morris nu-l putea ajuta. Nici prietenii lui nu-l puteau ajuta. Şi ei oricum nu voiau să-i mai vorbească. Se săturaseră să-l audă spunând despre cum fusese el mort timp de o oră şi apoi îşi revenise. Iar el cu siguranţă nu voia să le vorbească mulţimilor care doreau să vadă o demonstraţie a puterii lui paranormale.

Se săturase de această putere. Chiar nu înţelegea nimeni? Era un truc de salon, să-şi dea jos mănuşile, să atingă obiectele şi să vadă atunci imagini simple, banale.

— Ai creionul acesta de la o femeie de la biroul tău. Ţi l-a dat ieri. Numele ei e Gert.

Sau:

— Medalionul ăsta. Azi-dimineaţă l-ai scos şi te-ai decis să-l porţi, dar parcă n-ai fi vrut. Voiai să porţi perlele, dar nu le-ai găsit.

Era doar o chestie fizică, o antenă pe care poate toţi oamenii o aveau cu mii de ani în urmă.

Nu aprecia nimeni adevărata tragedie? Că el nu-şi putea aminti ce văzuse atunci când se înecase.

— Mătuşă Viv, spunea el încercând încă să-i explice, chiar am văzut oameni acolo. Erau morţi. Toţi eram morţi. Şi am avut de ales dacă să mă întorc. Am fost trimis înapoi cu un scop.

O copie palidă a defunctei sale mame, mătuşa Viv nu

făcea decât să dea din cap.

— Ştiu, dragul meu. Poate că, în timp, o să-ţi aminteşti.

În timp.

Prietenii lui sfârșiseră prin a deveni mai aspri:

— Michael, vorbeşti prostii. Se întâmplă ca oamenii înecaţi să fie resuscitaţi. Nu există un scop anume.

— Astea sunt vorbe numai bune pentru spitalul de nebuni, Mike.

Therese plânsese şi iar plânsese.

— Uite, Michael, nu mai am niciun rost aici. Tu nu mai eşti acelaşi.

Nu. Nu aceeaşi persoană. Persoana aceea se înecase. Încercase încontinuu să-şi amintească felul în care fusese salvat – femeia care îl scosese din apă şi-l resuscitase. Numai dacă ar putea vorbi din nou cu ea, dacă doctorul Morris ar găsi-o… Nu voia decât să audă de la ea că el nu spusese nimic. Voia doar să-şi scoată mănuşile şi s-o ţină de mână atunci când îi punea această întrebare. Poate, prin ea, şi-ar putea aminti…

Doctorul Morris voia să-l mai examineze.

— Lasă-mă în pace. Găsește-o pe femeie. Ştiu că poţi să iei legătura cu ea. Mi-ai spus că te-a sunat. Ţi-a spus cum o cheamă.

Terminase cu spitalele, cu encefalogramele, tomografiile, cu injecţiile şi cu pilulele.

Berea o înţelegea. Ştia cum s-o abordeze. Şi, uneori, berea îl aducea într-o stare în care parca începea să-şi amintească…

…Văzuse un întreg târâm acolo. Oameni mulţi. Când şi când vedea iarăşi, se ridica vălul. O văzuse… *cine era ea?* Spusese… Şi apoi dispăruse. „O să reuşesc, o să reuşesc. Chiar dacă trebuie să mor încercând, tot o să fac asta.“

Chiar le spusese el, asta, lor? Cum şi-ar fi putut imagina aşa ceva, lucruri atât de diferite de lumea lui, care era plină de real şi de material, şi de ce îi revin imaginile astea disparate şi atât de ciudate din oraşul copilăriei sale?

Nu ştia. Nu mai ştia nimic care să aibă importanţă.

Ştia că fusese Michael Curry, că avusese patruzeci şi opt

de ani, că avea câteva milioane puse deoparte, precum şi proprietăţi care valorau tot cam atât, ceea ce era foarte bine pentru că firma lui de construcţii fusese închisă, cu fondurile îngheţate. Nu putea s-o mai conducă. Cei mai buni zidari şi zugravi ai lui plecaseră la alte firme din oraş. Pierduse marele contract la care ţinuse atât de mult, restaurarea vechiului hotel de pe Union Street.

Ştia că dacă îşi dădea jos mănuşile şi începea să atingă iarăşi – pereţii, podeaua, cutia de bere, cartea *David Copperfield* care era deschisă lângă el – începea iarăşi să aibă flash-uri de informaţii fără importanţă şi ar fi înnebunit. Asta dacă nu era deja nebun.

Ştia că fusese fericit înainte de a se îneca, nu pe deplin fericit, dar fericit. Viaţa fusese bună cu el.

În dimineaţa marelui eveniment se trezise târziu, având nevoie de o zi liberă, şi era un moment potrivit. Oamenii lui se descurcau singuri acolo şi nu simţea nevoia să-i verifice. Era 1 mai şi îi revenise în memorie cea mai ciudată amintire – cea a unui drum lung din New Orleans, de-a lungul Coastei Golfului, către Florida, pe când era doar un băieţel. Era, probabil, vacanţa de Paşti, dar nu era foarte sigur şi toţi oamenii care ar fi ştiut – părinţii, bunicii – erau morţi.

Ce îşi mai amintea era apa de un verde clar care ajungea pe plaja albă, cât de caldă era ea şi nisipul ca zahărul sub picioarele lui.

Se duseseră cu toţii să înoate la apus; nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt; iar prin soarele enorm portocaliu imprimat pe cerul albastrului al apusului se vedea o jumătate de lună. Mama lui i-o arătase: „Uite, Michael“. Chiar şi tatălui său păruse să-i placă asta, tatăl său care nu dădea atenţie acestor lucruri, chiar el spusese cu voce şoptită că era un loc foarte frumos.

Îl durea când îşi aducea aminte. Frigul din San Francisco îi displăcea şi nu le putea spune celorlalţi motivul – că amintirea căldurii din sud îl trimisese în ziua aceea pe ţărmul oceanului. Exista oare un alt loc mai

răcoros în toată zona Golfului decât ţărmul oceanului? Ar fi trebuit să ştie cât de mohorâtă şi de respingătoare urma să arate apa sub soarele albicios şi posomorât. Ar fi trebuit să ştie cum îi va pătrunde vântul prin haine.

Cu toate astea, el pornise într-acolo. Singur pe plaja oceanului, într-o după-amiază lipsită de culoare, având drept peisaj apele sudului, conducând vechiul Packard cu capota lăsată prin vântul blând din sud.

Nu deschisese radioul în timp ce conducea prin oraş. Aşa că nu auzise avertismentele despre mareea crescută. Şi dacă le-ar fi auzit? Ştia că plaja aceea era periculoasă. În fiecare an se înecau acolo oameni, atât localnici cât şi turişti.

Poate se gândise un pic la asta când se urcase pe stâncile de sub Cliff House Restaurant. Înşelătoare, da, întotdeauna, şi alunecoase. Dar nu-i era frică nici că o să cadă, nici de mare, nici de nimic. Se gândea iar la sud, la după-amiezile de vară în New Orleans, când înflorea iasomia. Se gândea la mirosul întâlnirilor de după-amiază din curtea bunicii lui.

Probabil că valul care îl lovise îl lăsase fără cunoştinţă. Nu-şi amintea cum îl măturase valul. Nu avea decât o amintire vagă a felului cum se ridicase în aer, cum îşi văzuse trupul acolo, zdrobit de brizant, cum văzuse oameni care gesticulau şi arătau spre el şi alţii care se repeziseră în restaurant să ceară ajutor. Da, ştia ce făceau oamenii aceia. Îi vedea, dar nu ca atunci când te uiţi de sus la nişte oameni care se află undeva mai jos decât tine. Era ca şi cum ştia totul despre ei. Se simţea foarte uşurat şi în siguranţă; de ce în siguranţă nu putea să explice. Se simţea liber, atât de liber că nu înţelegea neliniştea lor şi de ce erau atât de speriaţi în legătură cu corpul lui rostogolit de colo-colo.

Apoi începu partea a doua. Asta probabil atunci când fusese mort de-a binelea, când văzuse toate lucrurile acelea minunate şi toţi ceilalţi morţi erau acolo, iar el înţelesese, înţelesese toate lucrurile acelea, de la cele mai simple la cele mai complexe, şi de ce trebuia să se

întoarcă, da, poarta, promisiunea, apoi fusese aruncat brusc şi cu duritate în corpul care zăcea mort pe puntea vasului, în corpul care fusese mort timp de o oră, în dureri şi în junghiuri, şi aşa îşi revenise, ştiind tot, gata să facă exact ce voiau ei. Toată acea minunată cunoaştere!

În primele câteva secunde încercase, disperat, să spună unde fusese şi ce lucruri văzuse, să povestească marea aventură. Cu siguranţă că a încercat! Numai că tot ce-şi putea aminti acum era intensitatea durerii din piept, din mâini, din picioare şi figura palidă a unei femei lângă el. O fiinţă fragilă, cu o figură palidă şi delicată, cu părul prins sub o caschetă neagră şi cu ochii gri licărind pentru o secundă ca nişte luminiţe în faţa lui. Cu o voce blândă îi spusese să stea calm, căci ei vor avea grijă de el.

Era imposibil de crezut că această femeie micuţă îl scosese din apă şi îi pompase apa afară din plămâni. Dar el nu înţelesese în acel moment că ea era salvatoarea lui.

Nişte bărbaţi îl ridicaseră, îl puseseră pe o targă şi îl legaseră, iar corpul lui fusese străbătut de durere. Vântul îi biciuia faţa. Nu-şi putea ţine ochii deschişi. Targa se ridicase în aer.

După asta totul devenise confuz. Oare leşinase iar? Ăsta fusese oare momentul adevărului şi totodată cel a uitării complete? Se părea că nimeni nu putea nega sau confirma ce se întâmplase în timpul zborului spre mal. Singurul lucru pe care-l aflase era că se grăbiseră să-l aducă pe uscat, unde aşteptau ambulanţa şi reporterii.

Îşi amintea blitz-urile aparatelor de fotografiat, oamenii care îi rosteau numele. Îşi amintea ambulanţa şi pe cineva care încerca să-i bage un ac în venă. I se păruse că aude vocea mătușii Vivian. Îi implorase să se oprească. Trebuia să se ridice. Nu se putea să-l lege din nou, nu!

— Rezistă, domnule Curry, rezistă! Hei, ajutaţi-mă cu tipul ăsta!

Îl *legaseră* iarăşi. Se purtau cu el ca şi cu un prizonier. Se luptase. Dar degeaba; îi injectaseră ceva în braţ, ştia el. Putea să vadă cum se apropie întunericul.

Apoi *ei* se întorseseră. Cei pe care îi văzuse acolo;

începuseră din nou să vorbească. „Înţeleg, spusese el, nu voi permite să se întâmple asta. Am să mă duc acasă. Ştiu unde este. Îmi amintesc… “

Când se trezise, lumina artificială era prea strălucitoare. O cameră de spital. Era conectat la aparate. Prietenul lui cel mai bun, Jimmy Barnes, stătea aşezat lângă pat. Încercase să vorbească cu Jimmy, dar asistentele şi doctorii îl înconjuraseră.

Îl atingeau pe mâini şi pe picioare, îi puneau întrebări. Nu se putea concentra să dea răspunsurile corecte. Continua să vadă imagini – imagini disparate cu asistente, brancardieri, holuri de spital. *Ce sunt toate astea?* Ştia numele doctorului, Randy Morris, şi faptul că-şi sărutase soţia, Deenie, înainte să plece de acasă. Şi ce dacă? Lucrurile i se arătau pur şi simplu în minte. Nu le putea opri. Era ca şi cum ar fi fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, cu febră, îngrijorat.

Se scuturase, încercând să-şi limpezească mintea. „Ascultă, spusese el, încerc.“ Până la urmă, el ştia tot ce era de ştiut despre ce se întâmplase, despre ce simţea când atingea, despre faptul că se înecase şi că încercau să vadă dacă nu avea leziuni cerebrale.

— Dar nu trebuie să vă deranjaţi. Sunt bine. Sunt în regulă. Trebuie să plec de aici, trebuie să mă îmbrac. Trebuie să ajung imediat acasă…

Rezervări la avion, închiderea companiei… Poarta, promisiunea şi misiunea lui, care era absolut crucială…

Dar care era? De ce trebuia să se întoarcă acasă? Îi reveniseră iarăşi în minte imagini disparate – asistente care îi curăţau camera, cineva care ştergea bara cromată a patului acum câteva ore, când el dormea. *Opriţi-vă!* Trebuie să mă întorc la punctul ăla, la întregul scop, la…

Apoi îşi dăduse seama. Nu-şi putea aminti misiunea! Nu-şi putea aminti ce văzuse când era mort! Întreaga experienţă, totul – oamenii, locurile, tot ce i se spusese – nu-şi putea aminti nimic din toate astea. Nu, aşa ceva nu se putea. Fusese foarte clar. Şi ei depindeau de el. Spuseseră, Michael, ştii că poţi să nu te întorci, poţi să

refuzi, iar el spusese că o s-o facă, că o să… că o să ce? Probabil că o să-i revină totul într-o clipită, ca un vis pe care-l uiţi şi pe care apoi ţi-l aminteşti complet!

Se ridicase în capul oaselor, smulgându-şi unul dintre acele înfipte în mâna lui şi ceruse hârtie şi creion.

— Trebuie să staţi întins în continuare!

— Nu acum. Trebuie să-mi notez.

Dar nu avea ce să scrie! Se amintea pe sine stând pe stâncă, gândindu-se la vara aceea îndepărtată în Florida, la apele calde… Apoi răceala umedă şi junghiurile dureroase pe targă.

Totul dispăruse.

Închisese ochii, încercând să ignore ciudata căldură pe care o simţea în palme, iar asistenta îl împinsese la loc pe perne. Cineva îl rugase pe Jimmy să iasă din cameră. Jimmy refuzase. De ce vedea toate lucrurile astea irelevante – momente ale chinului, din nou, şi soţul asistentei, şi numele astea, de ce ştia el toate numele astea?

— Nu mă mai atinge aşa, spusese el.

Era vorba de experienţa aceea, din ocean, numai asta conta! Brusc, se repezise spre creion.

— Dacă o să faceţi linişte…

Da, o imagine când atinsese creionul, a asistentei ieşind pe culoarul gării. Şi hârtia, imaginea unui om punând tableta într-un locaş de metal. Şi tăblia patului? Imaginea unei femei care-l curăţase ultima dată, cu o cârpă plină de microbi din altă cameră. Şi un flash al unui om cu un radio. Cineva care făcea ceva cu un radio.

Şi patul? Ultimul pacient care ocupase patul, domnişoara Ona Patrick, murise la ora unsprezece dimineaţa, ieri, înainte ca el să se decidă să meargă la Ocean Beach. *Nu. Opreşte!* Imagini ale cadavrului ei la morga spitalului.

— Nu mai suport!

— Ce s-a întâmplat, Michael? întrebase doctorul Morris. Vorbeşte-mi.

Jimmy se certa cu cineva pe hol. Îi auzea vocea lui Stacy,

Stacy şi Jimmy erau prietenii lui cei mai buni.

— Da, sigur, îi şoptise doctorului, tremurând. Vorbesc cu tine. Atâta timp cât nu mă atingi.

De disperare îşi pusese mâna pe propriul cap, îşi trecuse degetele prin propriul păr şi fusese recunoscător că nu simţise nimic. Era pe cale de a adoarmă, gândindu-se că o să-i revină amintirile acelea ca şi mai înainte, şi că ea o să fie acolo şi o să poată înţelege. Dar chiar pe măsură ce aţipea, realiză că nu ştia cine era *ea.*

Fusese obligat să se întoarcă acasă, după atâţia ani, ani în care „acasă“ devenise un soi de fantezie…

— Înapoi, acolo unde m-am născut, şoptise el. Era tare greu să vorbească acum. Era aşa somnoros. Dacă îmi mai daţi medicamente, jur că vă ucid.

Prietenul lui, Jimmy, era cel care îi adusese mănuşile de piele, a doua zi. Michael nu credea că o să meargă. Dar merita să încerce. Era într-o stare de agitaţie vecină cu nebunia. Şi vorbise prea mult, cu toată lumea.

Când reporterii sunaseră direct în cameră, el le spusese pe scurt „ce se întâmplase“. Când aceştia năvăliseră peste el în cameră, le vorbise pe larg, reamintindu-şi iarăşi şi iarăşi, repetând „Nu-mi amintesc!” Îi dăduseră obiecte pe care să le atingă; le spusese ce vede. „Nu înseamnă nimic.”

Aparatele de filmat se opriseră împreună cu zgomotul lor electronic enervant. Personalul spitalului îi dăduse afară pe reporteri. Lui Michael îi era frică să atingă chiar şi un cuţit sau o furculiţă. Nu dorea să mănânce. Angajaţii spitalului veneau de peste tot să-i aducă obiecte pe care să le ţină în mâini.

La duş, atinsese peretele. O văzuse din nou pe femeia aceea moartă. Stătuse trei săptămâni în camera aceea. „Nu vreau să fac duş, spusese ea. Mi-e rău, nu înţelegi?” Nora ei o obligase să stea acolo, în picioare. Trebuia să iasă din cabină. Se aşezase extenuat în pat, ascunzându-şi mâinile sub pernă.

Văzuse câteva imagini atunci când trăsese prima oară pe

degetele sale mănuşile fine din piele. Apoi îşi frecase încet mâinile una de alta, aşa că totul devenise neclar, imaginile se suprapuseseră până când nimic nu mai era distinct, iar toate numele acelea care se îngrămădeau în capul lui făcuseră zgomot – apoi linişte.

Încet, întinsese mâna spre cuţitul de pe tava suspendată. Văzuse ceva, dar tăcut, palid, apoi nimic. Ridicase paharul, băuse laptele. Doar un zumzăit. În regulă! Mănuşile îşi făceau treaba. Şmecheria era să fie rapid în toate gesturile.

Dar ei încercau să-l ajute – doctorul Morris, rezidentul-şef, şi prietenii lui, şi mătuşa Vivian, care stătuse la căpătâiul lui cu orele. La cererea lui, doctorul îi contactase pe cei de la ambulanţă, de la Garda de Coastă, de la camera de gardă, pe cei de pe vas, care-l resuscitaseră înainte să intervină Garda de Coastă – toţi cei care ar fi putut să-şi amintească dacă el spusese ceva important. La urma-urmei, un singur cuvânt putea să-i deblocheze memoria.

Dar nu spusese nimic. Michael mormăise ceva când deschisese ochii, spusese femeia care îl salvase, dar nu reuşise să descifreze ce anume. Începea cu L, credea ea, poate un nume. Dar asta era tot. Garda de Coastă îl luase apoi. În ambulanţă lovise pe cineva, aşa că îl legaseră.

Totuşi, îşi dorea să stea de vorbă cu toţi oamenii ăştia, mai ales cu femeia care îl salvase. Spusese reporterilor asta atunci când veniseră să-l intervieveze.

Jimmy şi Stacy rămâneau cu el până noaptea târziu, de fiecare dată. Mătuşa lui, Vivian, era acolo în fiecare dimineaţă. Therese venise într-un sfârşit, timidă şi speriată. Ei nu-i plăceau spitalele. Nu putea sta în preajma oamenilor bolnavi.

El râsese. Nu asta însemna California pentru tine, se gândise. Imaginează-ţi, să zici aşa ceva Şi apoi el făcuse un lucru impulsiv. Îşi scosese mănuşa şi îi înșfăcase mâna.

Speriată, nu eşti tu ăsta, tu eşti centrul atenţiei, tu eşti tare, nu cred că te-ai înecat, ridicol, vreau să ies de aici, eu, trebuia să mă chemi.

— Du-te acasă, dragă, spusese el.

Odată, în timp ce dormea, o asistentă îi strecurase un stilou de argint în mână. Era profund adormit, iar mănuşile erau pe masă.

— Spune-mi numele ei, spusese ea.

— Nu-i văd numele. Văd un birou.

— Mai încearcă.

— Un birou frumos, de mahon, cu o garnitură verde pe el.

— Dar femeia care a folosi stiloul?

— Allison.

— Da. Unde e?

— Nu ştiu.

— Mai încearcă.

— Îţi spun că nu ştiu. Ea ţi l-a dat, iar tu l-ai pus în poşetă şi în dimineaţa asta l-ai scos. Sunt doar imagini, nu ştiu unde e. Eşti într-o cafenea şi desenezi cu stiloul pe un şerveţel. Te gândeşti să mi-l arăţi.

— E moartă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, ţi-am spus. Nu văd. Allison, asta e tot ce văd. A scris cu el o listă de cumpărături, pentru numele Domnului, vrei să-ţi spun ce era pe listă?

— Trebuie să vezi mai mult de atât.

— Ei bine, nu văd! îşi pusese la loc mănuşile. Nimic nu-l putea face să şi le mai dea jos.

Plecase din spital în ziua următoare.

Următoarele trei luni fuseseră o agonie. Câţiva oameni de la Garda de Coastă îl sunaseră, la fel şi unul din şoferii de pe ambulanţă, dar nu prea îl ajutaseră. Cât despre aceea care îl salvase, nu dorea să se amestece. Iar doctorul Morris promisese că o va convinge. Între timp, Garda de Coastă recunoscuse în presă că omisese să înregistreze numele sau datele vasului. Unul dintre ziare se referea la vas ca fiind unul de croazieră. Poate era acum în celălalt capăt al lumii.

Michael deja îşi dăduse seama că spusese povestea asta la prea multă lume. Toate revistele de senzaţie din ţară încercau să stea de vorbă cu el. Nu putea ieşi din casă fără

ca vreun reporter să nu-i blocheze ieşirea şi vreun străin să nu-i strecoare în mâini vreun portofel sau vreo fotografie, iar telefonul nu se oprea din sunat. Corespondenţa se aglomerase la uşă şi, deşi îşi făcuse bagajul să plece, nu se putea urni din loc. În schimb turna în el bere de la gheaţă toată ziua, apoi whiskey, atunci când berea nu-l mai ameţea.

Prietenii lui încercaseră să-i fie loiali. Încercaseră să vorbească cu el, să-l calmeze, să-l facă să renunţe la băutură, dar degeaba. Stacy chiar îi şi citise, pentru că nu o putea face singur. Îi dezamăgea pe toţi şi ştia asta.

Problema era încâlceala din creierul lui. Încerca să dezlege misterul. Dacă nu-şi putea aminti, putea înţelege măcar toate astea, aceste lucruri cutremurătoare, aceste lucruri îngrozitoare. Dar ştia că vorbea aiurea, încontinuu, despre „viaţă şi moarte", despre ce se întâmplase „dincolo", despre cum căzuseră barierele dintre viaţă şi moarte atât în arta populară cât şi în cea serioasă. Nu observase nimeni? Filmele şi cărţile îţi spun mereu ce se întâmplă. Nu trebuie decât să le studiezi ca să înţelegi. De ce, văzuse înainte de a se întâmpla.

Ia, de exemplu, filmul lui Bergman, *Fanny şi Alexander*. Mortul se sculase şi începuse să vorbească cu cei vii. Şi acelaşi lucru se întâmplase şi în *Ironweed.* În *Strigăte şi şoapte* nu se sculase oare mortul şi vorbise? Şi mai era o comedie pe ecrane, ca să nu mai luăm în considerare filmele mai proaste, unde se întâmplă asta frecvent. De exemplu, în *Femeia în alb*, cu micuţa care murise şi apoi apăruse în dormitorul băieţelului, şi mai era şi *Julia*, cu Mia Farrow, bântuită de un copil mort în Londra.

— Michael, eşti sub orice critică.

— E vorba numai de nişte filme de groază, nu vezi? Apare peste tot în arta noastră. Ia, de exemplu, cartea *Hotelul alb,* aţi citit-o vreunul dintre voi? Ei bine, vorbeşte despre moartea provocată de consumul de heroină şi de viaţa de apoi. Vă spun, e pe cale să se întâmple ceva. Bariera a căzut, eu însumi am vorbit cu morţii şi m-am întors şi undeva, la un nivel al subconştientului, ştim cu

toţi că bariera cade.

— Michael, trebuie să te calmezi. Toată chestia asta cu mâinile…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Dar era afectat de toate astea, trebuia să recunoască şi intenţiona să rămână în starea asta. Îi plăcea. Ridică telefonul şi mai ceru o ladă de bere. Nu era nevoie ca mătuşa Viv să se ducă să cumpere ceva. Avea destul whiskey Glenlivet ascuns. Şi Jack Daniel's. Putea sta beat până murea. Nu era o problemă.

Îşi închisese firma prin telefon. Când încercase să lucreze, oamenii lui îi spuseseră clar să se ducă acasă. Nu-şi puteau face treaba deloc atâta timp cât el vorbea în continuu. Sărea de la una la alta. Şi pe urmă mai era şi reporterul acela care stătea acolo şi îi cerea să-şi demonstreze puterile pentru o femeie din districtul Sonoma. Şi îl mai frământa ceva, ce nu putea spune nimănui: simţea vagi impresii emoţionale de la oameni, indiferent dacă îi atingea sau nu.

I se părea ca un semn de telepatie; şi nu existau mănuşi care să poată opri asta. Nu primea informaţii, erau mai degrabă impresii de simpatie, antipatie, falsitate. Uneori era atât de absorbit de asta că nu auzea ce vorbeau oamenii ăia; doar le vedea buzele mişcându-se. Nu auzea deloc cuvintele.

Acest lucru îi afecta puternic intimitatea, dacă mai putea numi astfel ceea ce simţea, şi-l frământa foarte tare.

Abandonase contractele, anulând totul într-o după-amiază, asigurându-se că toţi oamenii lui au de muncă, apoi îşi închisese şi micul său magazin din Castro, unde vindea feronerie în stil victorian.

Era mai bine să se închidă în casă, să stea întins, să tragă draperiile şi să bea. Mătuşa Viv cânta în bucătărie în timp ce gătea mâncăruri pe care el nu voia să le mănânce. Când şi când încerca să mai citească din *David Copperfield* pentru a-şi goli mintea. În cele mai proaste momente ale vieţii lui se retrăsese totdeauna într-un colţ şi citise *David Copperfield.* Era o lectură mai uşoară şi mai plăcută decât

Marile Speranţe, favorita lui. Dar singurul motiv pentru care putea urma firul poveştii acum era pentru că o ştia, practic, pe dinafară.

Therese se dusese în sudul Californiei, să-şi viziteze fratele. Asta era o minciună, ştia, deşi nici măcar nu atinsese telefonul, doar ce îi ascultase vocea imprimată pe robotul telefonic. Foarte bine. La revedere.

Atunci când îl sunase fosta sa iubită, Elizabeth, din New York, vorbise cu ea până ce aproape leşinase. A doua zi dimineaţă ea îi spusese că trebuie să apeleze la un psihiatru. Chiar îl ameninţase că renunţă la slujba sa şi se suie în primul avion şi vine la el dacă nu face asta. El îi promisese c-o va face. Dar minţea.

Nu vroia să se încreadă în nimeni. Nu vroia să descrie nimănui noua intensitate a ceea ce simţea. Şi cu siguranţă nu voia să vorbească despre mâinile sale. Voia să vorbească doar despre viziunile sale, dar nimeni nu voia să audă despre ele, nimeni nu voia să audă despre cortina care-i separa pe cei vii de cei morţi, şi care fusese ridicată.

După ce mătuşa Viv se ducea la culcare, el experimenta un pic abilităţile mâinilor. Putea spune o mulţime despre un obiect atunci când îşi permitea să-l atingă uşor şi relaxat; dacă se concentra să-şi utilizeze puterea la maximum, putea vedea mult mai multe. Dar nu-i plăcea sentimentul pe care i-l dădeau toate acele imagini care i se perindau prin minte. Şi dacă această capacitate îi fusese dată lui cu un motiv, acesta fusese uitat, o dată cu viziunea motivului pentru care se întorsese printre vii.

Stacy îi adusese să citească nişte cărţi despre cei care muriseră şi se întorseseră printre cei vii. La spital, doctorul Morris îi spusese despre aceste lucrări, devenite clasice, ale lui Moody, Rawlings, Sabom şi Ring. Se forţase să citească din ele, luptându-se cu beţia, agitaţia şi incapacitatea de concentrare.

Da, ştia toate astea! Toate astea erau adevărate. Şi el se ridicase din propriul trup şi nu era un vis, numai că el nu văzuse minunata lumină; nu îi întâlnise pe cei dragi care muriseră înaintea lui; şi nu găsise nici paradisul

nepământean despre care vorbeau cărţile, în care el să fie acceptat, plin de flori şi culori minunate. Ceva complet diferit i se întâmplase lui. El fusese interceptat, se apelase la el pentru a rezolva o sarcină dificilă de care depindeau mulţi.

Paradisul. Singurul paradis pe care-l cunoscuse era oraşul în care crescuse, locul călduţ pe care-l părăsise când avea şaptesprezece ani, cartierul acela de douăzeci şi cinci de străzi ciudate, cunoscut în New Orleans sub numele de Garden District.

Da, acolo unde începuse totul. New Orleans, pe care nu-l mai văzuse din vara în care împlinise şaptesprezece ani. Şi cel mai amuzant era că, atunci când îşi analiza viaţa, aşa cum se presupune că o fac de obicei cei care se îneacă, se gândea în primul rând şi cel mai mult la noaptea aceea de demult, când avea şase ani şi descoperise muzica clasica ascultând în întuneric şi în praful îngrozitor la un radio cu lămpi. Era ora patru dimineaţa. Bunicul lui fuma un trabuc, stând aşezat pe o treaptă, iar muzica aceea divină îi inunda viaţa.

Oare de ce îi plăcuse lui muzica aceea, deşi nu-i plăcea nimănui din jurul lui? Era diferit de ceilalţi, chiar de mic. Educaţia primită de la mama lui nu contribuise la asta. Muzica era pentru ea doar zgomot, aşa spunea ea. Şi el era fascinat de muzica asta, stând în întuneric şi dirijând-o cu un băţ, făcând gesturi ample în întuneric, fredonând.

Oameni care munceau din greu, familia Curry trăia în Irish Channel, iar tatăl său era a treia generaţie care moştenise cocioaba cu două camere, plasată în vecinătatea unei întinderi de apă, acolo unde se stabiliseră mai ales irlandezi. Strămoşii lui Michael fugiseră din cauza foametei cartofului, îmbarcându-se pe vasele de bumbac care se întorceau goale de la Liverpool spre America de Sud.

Imigranţii flămânzi fuseseră azvârliţi în „cimitirul ud“, unii îmbrăcaţi în zdrenţe, implorând să primească de muncă şi murind pe capete din cauza febrei galbene,

tuberculozei şi holerei. Supravieţuitorii săpaseră canalele oraşului, infestate de ţânţari. Instalaseră boilere pe marile vase cu aburi. Încărcaseră bumbac pe vase şi lucraseră la căile ferate. Deveniseră poliţişti şi pompieri.

Erau oameni puternici, oameni de la care Michael moştenise puterea sa de a construi şi determinarea de o face. Faptul că îi plăcea să muncească cu mâinile, tot de la ei îl moştenise şi prevalase, în final, în ciuda mulţilor ani de studii.

Crescuse cu poveştile anilor de început, ale irlandezilor care construiseră ei înşişi marea biserică parohială Sfântul Alfons, scoţând piatra din râu, punând mortarul, adunând frumoase statui aduse din Europa. „Trebuia să-i depăşim pe nemţi, vezi tu, ştii că ei au construit biserica de vizavi, Sfânta Maria. Nimic nu ne putea convinge să mergem la slujbă împreună” Şi de asta existau două biserici superbe în loc de una şi slujbe ţinute în fiecare dimineaţă de acelaşi sobor de preoţi.

Bunicul lui Michael lucrase ca poliţist la docuri, acolo unde tatăl lui încărcase odată baloţii de bumbac. Îl dusese pe Michael să vadă cum veneau vasele încărcate cu banane şi cum mii de banane dispăreau în depozite legate în snopuri, avertizându-l despre şerpii mari şi negri care se ascundeau printre banane până când acestea erau atârnate la vânzare în pieţe.

Tatăl lui Michael fusese pompier până când murise într-un incendiu pe Tchoupitoulas Street, pe când Michael avea şaptesprezece ani. Acesta fusese punctul în care viaţa lui Michael se schimbase, căci la acea dată bunicii lui erau morţi iar mama lui îl luase cu ea atunci când se mutase în oraşul ei natal, San Francisco.

Nu exista nici cea mai mică îndoială în mintea lui că mutarea în California îi priise. Secolul douăzeci îi priise. Era primul reprezentant al clanului său care avea diplomă de facultate, care trăia într-o lume a cărţilor, picturilor şi caselor stilate.

Chiar dacă tatăl său nu ar fi murit, viaţa lui Michael nu ar fi fost una de pompier. Erau porniri ascunse în el,

lucruri care nu se arătaseră la strămoşii lui.

Nu era vorba doar despre seara aceea în care descoperise muzica. Era vorba despre faptul că îi plăceau la nebunie cărţile, din momentul în care învăţase să citească, despre cum îl adora pe Dickens încă de la nouă ani şi despre cum ajunsese să-l venereze după ce citise *Marile Speranţe.*

Obişnuia să se cufunde în lectura *Marilor Speranţe* sau a lui *David Copperfield* în biblioteca şcolii, în timp ce ceilalţi băieţi aruncau cu hârtii în el sau îl trăgeau de mânecă şi-l ameninţau cu bătaia dacă nu înceta să se comporte „simplu” – formula folosită în Irish Channel pentru cine nu avea bunul-simţ să fie dur şi brutal şi să dispreţuiască lucrurile care nu erau imediate.

Dar nimeni nu l-a bătut niciodată. Avea destulă forţă fizică moştenită de la tatăl său pentru a pedepsi imediat pe oricine ar fi încercat. Din copilărie fusese sănătos şi bine-clădit, o fiinţă pentru care acţiunea fizică şi chiar violenţa păreau înnăscute. Îi plăcea şi lui să lupte. Iar copiii învăţaseră să-l lase în pace, iar el învăţase să ascundă ce era în sufletul lui îndeajuns încât ei să-i ierte micile scăpări şi să ajungă să-l placă.

Plimbările, ce era cu plimbările acelea lungi pe care nimeni de vârsta lui nu le agrea? Nici chiar iubitele lui de mai târziu nu le înţelegeau. Rita Mae Dwyer râdea de el. Marie Louise spunea că e nebun. „Cum adică, doar ne plimbăm?” Dar lui, de mic, îi plăcea să se plimbe, să meargă pe Magazine Street, graniţa dintre străzile arse în permanenţă de soare, unde se născuse el, şi marile şi tăcutele străzi din Garden District.

În Garden District se aflau cele mai vechi conace ale oraşului, înălţându-se arogante în spatele stejarilor seculari şi a grădinilor generoase. Pe acolo se plimba el, mergând pe trotuarul de cărămidă cu mâinile în buzunar, uneori fluierând, gândindu-se că într-o zi va avea şi el acolo o casă din aceea. O să aibă o casă cu coloane albe şi cu pietre de pavaj în faţă. O să aibă şi un pian mare, ca acelea la care trăsese cu ochiul prin geamurile mari de la

parter. O să aibă perdele de dantelă şi candelabre. Şi o să citească Dickens toată ziua într-o bibliotecă răcoroasă, plină cu cărţi din podea până la tavan, iar azaleele roşii ca sângele or să se reverse din jardinierele de pe verandă.

Se simţea precum eroul lui Dickens, tânărul Pip, visând la ceea ce ştia că trebuie să aibă şi fiind aşa departe de a le avea.

Dar nu era singurul căruia îi plăceau plimbările astea, mamei lui îi plăcuseră de asemenea plimbările lungi, era, probabil, una dintre cele mai semnificative trăsături de caracter pe care le moştenise de la ea.

Case pe care ea le înţelegea şi le iubea, la fel ca şi el. Şi atunci când era foarte mic, îl adusese în acest sanctuar al caselor vechi, arătându-i preferatele ei şi imensele peluze de multe ori acoperite de tufe de camelii. Îl învăţase să asculte plânsetul păsărilor din stejari şi muzica ascunsă a fântânilor.

Era o casă întunecată care ei îi plăcea mult, pe care el n-o putea uita. Şi de multe ori, trecând pe acolo, Michael vedea un bărbat curios şi solitar stând singur în mijlocul tufişurilor înalte şi neîngrijite, undeva în spatele grădinii neglijate. Părea pierdut în dezordinea copleşitoare şi verde, bărbatul ăsta care părea că se contopeşte atât de bine cu ce era în jurul său încât alt trecător poate nu l-ar fi observat.

De fapt, în zilele acelea, Michael şi mama lui jucau un mic joc legat de bărbatul respectiv. Ea spunea mereu că nu-l vede.

— Dar e acolo, mamă, replica Michael.

Iar ea spunea:

— Bine, Michael, spune-mi cum arată.

— Ei bine, are păr şaten şi ochi căprui şi e foarte înţolit, de parcă s-ar duce la o petrecere. Dar se uită la noi, mamă, nu cred că ar trebui să stăm aici şi să ne holbăm la el!

— Michael, nu e niciun bărbat, spunea mama lui.

— Mama, mă necăjeşti!

Dar o dată îl văzuse şi ea pe bărbat, cu siguranţă, şi nu-l plăcuse. Nu era în casă. Nu era în grădina în paragină.

Era de Crăciun, Michael era încă mic când marea scenă a Naşterii fusese amenajată lângă altarul bisericii Sfântul Alfons, cu Pruncul Isus aşezat în iesle. Michael şi mama sa se duseseră să îngenuncheze în faţa altarului. Ce frumoase erau statuile în mărime naturală, a Mariei şi a lui Iosif; şi Pruncul Isus, zâmbind, cu mânuţele întinse. Peste tot ajungea lumina caldă şi primitoare a lumânărilor. Biserica era plină de sunetul paşilor târşâiţi şi de şoapte.

Poate ăsta era primul Crăciun pe care şi-l amintea Michael. Oricum, bărbatul era acolo, printre umbrele altarului, uitându-se împrejur în linişte, îl văzuse pe Michael şi îi zâmbise, aşa cum făcea întotdeauna. Mâinile îi erau încrucişate. Era îmbrăcat într-un costum. Figura lui era foarte calmă. Arăta la fel ca în grădina de pe First Street.

— Uite, mama, e acolo, spusese imediat Michael. Bărbatul acela din grădină.

Mama lui doar aruncase o privire spre el, apoi îşi întorsese capul. Îi şoptise lui Michael la ureche:

— Ei bine, atunci nu te mai holba la el.

Când plecaseră de la biserică, ea se întorsese o dată să se uite înapoi.

— Ăla e bărbatul din grădină, mamă, spusese Michael.

— Despre ce vorbeşti? întrebase ea. Care grădină?

Data următoare când trecuseră pe First Street el îl văzuse din nou şi încercase să-i spună. Dar ea jucase iar jocul acela. Şi îl tachinase iarăşi spunându-i că nu e niciun bărbat acolo.

Râsese. Totul era în regulă. Nu părea mare lucru atunci, totuşi el nu uitase.

Mai important era că Michael şi mama lui erau prieteni buni şi că se distrau aşa de bine împreună.

În anii care au urmat mama lui i-a făcut un alt dar – filmele la care îl ducea în centru, la cinematograful Civic. Luau autobuzul duminica şi se duceau la matineu. Chestii femeieşti, zicea Mike, tatăl lui. Nimeni nu-l târa pe el la spectacole din astea nebuneşti.

Michael ştia foarte bine cum să reacţioneze în astfel de

momente şi, pe măsură ce trecea timpul, găsise o soluţie ca tatăl lui să-l lase în pace şi s-o lase şi pe mama lui în pace, ceea ce era şi mai important. Nu voia să stea nimic în calea acelor după-amiezi speciale de duminică. Asta pentru că filmele străine erau pentru el ca nişte porţi spre o altă lume, în care Michael trăia în tăcere, durere şi fericire.

Nu uitase niciodată *Rebecca,* şi *Pantofii roşii,* şi *Povestirile lui Hoffman*, şi un film italienesc făcut după *Aida.* Mai era şi povestea fermecătoare a unui pianist, *Un cântec de neuitat.* Îi plăceau la nebunie *Cezar şi Cleopatra,* cu Claude Rains şi Vivien Leigh, şi *Regretatul George Apley,* cu Ronald Colman, care avea cea mai frumoasă voce pe care o auzise Michael la un bărbat.

Uneori nu înţelegea filmele astea, nu putea să le pătrundă sensul, ceea ce era foarte frustrant. Subtitrările dispăreau prea repede pentru a apuca să le citească, iar în filmele britanice actorii vorbeau prea repede pentru ca el să înţeleagă ciudatul lor accent.

Uneori, mama lui îi mai explica câte ceva, pe drum spre casă. Mergeau cu tramvaiul, treceau de staţia unde trebuiau să coboare şi mergeau până pe Carrolton Avenue. Era un loc bun unde puteau fi singuri. Acolo erau casele mari, ca nişte palate, case arătoase construite după Războiul Civil, sigur, nu la fel de frumoase ca cele vechi din Garden District, dar totuşi somptuoase şi foarte interesante.

Ah, durerea tăcută a acelor călătorii, a dorinţei de mai mult şi a înţelegerii atât de limitate. Din când în când prindea cu degetele mugurii de mirt, scoţând mâna pe fereastra tramvaiului. Visa ca este Maxim de Winter. Voia să ştie numele pieselor clasice pe care le auzea la radio şi care îi plăceau atât de mult, să fie în stare să înţeleagă şi să reţină toate cuvintele străine rostite de crainici.

Şi, ce era şi mai ciudat, în filmele de groază care rulau la cinematograful Happy Hour de pe Magazine Street – unul murdar şi prăpădit din cartierul lui – vedea deseori aceiaşi oameni eleganţi şi aceeaşi lume strălucitoare. Erau

aceleaşi biblioteci fascinante, aceleaşi şemineuri cu arcade, bărbaţi îmbrăcaţi în smoking şi femei graţioase – chiar lângă monştri precum Frankenstein sau fiica lui Dracula. Doctorul Van Helsing era un tip elegant şi chiar Claude Rains, care îl interpretase pe Cezar la cinematograful din centru, acum era nebunul din *Omul invizibil.*

Deşi încerca din răsputeri contrariul, Michael ajunsese să nu poată suferi Irish Channel. Îi iubea oamenii. Îi plăceau destul de mult prietenii lui. Dar ura casele duble, câte douăzeci într-un cvartal, cu nişte curţi mici şi grădini micuţe, barul din colţ în care cânta în continuu tonomatul în spatele încăperii şi în care uşa se trântea mereu, cu femeile grase îmbrăcate în rochii înflorate care îşi altoiau copii cu cureaua sau chiar cu palma în plină stradă.

Îi plăcea mulţimea care ieşea la cumpărături pe Magazine Street, sâmbăta după-amiaza. I se părea că toţi copii erau în permanenţă murdari pe haine şi pe faţă. Vânzătoarele de la prăvălia din colţ erau nepoliticoase. Pavajul puţea a bere trezită. Existau şi nişte apartamente ale căilor ferate, construite deasupra magazinelor, unde locuiau câţiva dintre prietenii lui mai nevoiaşi. Duhoarea venea din magazinele de reparat pantofi şi radiouri şi intra şi în cinematograful Happy Hour. Duhoarea de pe Magazine Street. Covoarele întinse pe scările acestor clădiri vechi dădeau impresia unor bandaje. Un strat de praf acoperea totul. Mama lui nu se ducea pe Magazine Street nici dacă o ameninţai. Se ducea prin Garden District şi lua tramvaiul pe Avenue, apoi cobora pe Canal Street.

Lui Michael îi era ruşine pentru că simţea ura asta. Se simţea aşa precum Pip, în *Marile Speranţe*, ruşinat de ura lui. Dar pe măsură ce învăţa şi afla mai mult, creştea şi dispreţul în sinea lui.

Şi era vorba de oameni, întotdeauna oamenii îl dezamăgeau cel mai tare. Îi era ruşine şi de accent, acel accent dur care era comun oamenilor din Irish Channel, care se spunea că era la fel ca acela din Brooklyn sau Boston, din toate locurile unde se stabileau irlandezi sau

nemţi. „Ştiu că eşti de la Redemptorist“, spuneau copiii din centru. „Putem să ne dăm seama de asta după felul în care vorbeşti”. Spuneau asta pe un ton dispreţuitor.

Lui Michael îi displăceau chiar şi călugăriţele, surorile alea crude, cu voci grave, care îi loveau pe băieţi când aveau ele chef, care îi scuturau şi îi umileau după cum pofteau.

De fapt, el le ura în special pentru ceva ce îi făcuseră când avea şase ani. Un băieţel dintre aceia care intră mereu în belele, fusese scos din sala de clasă unde se afla la cursuri şi dus în biroul unei profesoare, din clădirea şcolii de fete. Doar mai târziu aflaseră că băieţelul fusese obligat să stea în coşul de gunoi, plângând şi ruşinat, în faţa tuturor fetiţelor. Încontinuu, călugăriţele arătau spre el şi îl împingeau, strigând: „Treci în coşul de gunoi! Treci înăuntru!” Fetiţele văzuseră şi le povestiseră şi băieţilor.

Lucrul acesta îl înfiorase pe Michael. Se simţea crunt terorizat la gândul că aşa ceva i s-ar putea întâmpla şi lui. Ştia că el nu ar fi acceptat aşa ceva. S-ar fi opus şi ar fi luptat, apoi tatăl lui l-ar fi biciuit, o violenţă care plutea în permanenţă deasupra capului său, dar care nu fusese niciodată materializată decât prin câteva şfichiuituri de cureluşă. De fapt, toată violenţa pe care o simţise întotdeauna împrejurul său – în tatăl său, în bunicul său, în toţi bărbaţii pe care îi cunoştea – se putea ridica precum haosul şi îl putea înghiţi. De câte ori îi văzuse pe copiii din jurul lui biciuiţi? De câte ori auzise glumele ironice care îi îngheţau sângele în vine, despre biciurile pe care le primise, la rândul lui, tatăl său? Michael simţea o frică oribilă, care îl paraliza, lăsându-l incapabil să vorbească. Îi era frică de intimitatea vicios catastrofică a atingerii dureroase, a gestului lovirii.

Aşadar, în ciuda neliniştii sale fizice şi a încăpățânării sale, deveni un înger la şcoală, cu mult înainte să-şi dea seama că trebuie să înveţe pentru a-şi împlini visele. Era băieţelul cuminte, cel care îşi făcea întotdeauna temele. Frica de ignoranţă, frica de violenţă, frica de umilire l-au ghidat întotdeauna, aşa cum au făcut-o mai târziu ambiţiile

sale.

Dar de ce toate astea n-au impulsionat pe nimeni altul dintre cei aflaţi în jurul lui? Nu ştia, dar nu exista niciun dubiu despre faptul că el era de la început o persoană foarte sociabilă şi adaptabilă. Asta era cheia. El învăţa din ceea ce vedea şi se adapta în consecinţă.

Niciunul dintre părinţii lui nu observase asta. Mama lui era răbdătoare, da, şi nutrea un adânc dispreţ pentru tot ce o înconjura. Dar nu avea vise, planuri măreţe, nu exista o reală forţă creativă care s-o ghideze. Nu se schimbase niciodată. Nu realizase niciodată nimic.

Cât despre tatăl lui Michael, acesta era un om obraznic şi simpatic, un pompier curajos care câştigase multe decoraţii. Murise încercând să salveze vieţi. Aceasta era firea lui. Dar tot în natura lui stătea şi absenţa în faţa a ceea ce nu ştia sau nu înţelegea. Un orgoliu puternic îl făcea să se simtă „mic“ în faţa celor care aveau studii.

„Fă-ţi lecţiile“, îi spunea, deoarece asta era ceea ce trebuia să spună un părinte. El nici nu visa că Michael învăţa tot ce putea din şcoala parohială şi că în clasele aglomerate, unde predau călugăriţele obosite şi surmenate, Michael primea de fapt o educaţie aleasă.

Pentru că, dincolo de condiţiile sărăcăcioase, călugăriţele îi învăţau pe copii să scrie şi să citească foarte bine. Chiar dacă trebuiau să-i altoiască pentru asta. Îi înzestraseră pe copii cu un scris de mână foarte frumos. Îi învăţaseră să silabisească. Îi învăţaseră să socotească şi chiar îi învăţaseră latină, istorie şi ceva literatură. Menţineau ordinea printre gânduri. Şi chiar dacă Michael nu încetase niciodată să le urască, chiar şi ani buni mai târziu, trebuia să recunoască faptul că, din când în când, ele vorbeau, în felul lor simplu, despre spiritualitate, despre o viaţă trăită în aşa fel încât să conteze.

Când Michael avea unsprezece ani se întâmplaseră trei lucruri care avuseseră oarecum un efect dramatic asupra lui. Primul fusese o vizită a mătuşii Vivian din San Francisco, iar al doilea o descoperire întâmplătoare la o bibliotecă publică.

Vizita mătuşii Vivian fusese scurtă. Sora mamei venise cu trenul. O aşteptaseră la gara Union. Stătea la hotelul Pontchartrain, pe St. Charles Street, şi în după-amiaza următoare sosirii ei îi invitase pe Michael şi pe părinţii lui la cină, la Caribbean Room. Acesta era un restaurant luxos al hotelului Pontchartrain. Tatăl lui Michael refuzase. Nu avea de gând să se ducă într-un loc ca ăsta. Şi, în afară de asta, costumul lui era la curăţat.

Michael se dusese, un băieţel gătit, mergând prin Garden District împreună cu mama lui.

Caribbean Room îl cam lăsase cu gura căscată. Era un loc liniştit, luminat feeric de lumina lumânărilor, cu feţe albe de masă şi chelneri care arătau ca nişte stafii, nu, mai degrabă ca vampirii din filmele de groază, cu jachetele lor negre şi cămăşile albe, apretate.

Dar adevărata revelaţie era că mama lui şi sora ei se simţeau ca acasă în locul ăsta, râzând încetişor în timpul conversaţiei, cerându-i chelnerului una şi alta, întrebându-l despre supa de ţestoasă, despre sherry, despre vinul alb pe care-l băuseră la cină.

Aceasta îi crescuse respectul lui Michael pentru mama sa. Nu era o doamnă închipuită. Ea chiar era obişnuită cu stilul ăsta de viaţă. Şi acum înţelegea el de ce uneori ea plângea şi spunea că vrea să meargă acasă, în San Francisco.

După ce plecase sora ei, ea căzuse la pat multă vreme. Zăcea, refuzând orice în afară de vin, pe care-l numea medicamentul ei. Michael o veghease citindu-i uneori, speriindu-se când ea nu-i vorbea ore întregi. Se făcuse bine. Se sculase şi viaţa mersese mai departe.

Dar Michael se gândea deseori la cina aceea, la felul natural în care se comportaseră cele două doamne la restaurant. Deseori trecea pe lângă hotelul Pontchartrain. Se uita cu invidie tăcută la oamenii bine îmbrăcaţi care stăteau în faţa hotelului, aşteptându-şi taxiul sau limuzina. Oare era lăcomie dorinţa lui de a trăi în lumea lor? Oare frumuseţea nu era în interiorul omului? Îi treceau aşa multe gânduri prin cap. Era plin de dorinţa de a învăţa, de

a înţelege, de a avea. Şi totuşi se trezea alături, la magazinul Smith, citind cărţile de benzi desenate horror.

Apoi venise descoperirea întâmplătoare de la biblioteca publică. Michael abia aflase despre bibliotecă, iar descoperirea întâmplătoare avusese loc în etape.

Michael se afla în sala de lectură pentru copii, scotocind după ceva uşor şi distractiv de citit, când brusc văzuse expusă pe un raft o carte despre jocul de şah – o carte care te învăţa cum să joci.

Şahul i se păruse întotdeauna lui Michael cam romantic. Dar cum aflase despre el, nu putea spune nimănui. Nu văzuse niciodată în realitate o tablă de şah. Se uitase în carte, o luase acasă şi începuse s-o citească. Tatăl lui îl văzuse şi râsese de el. Ştia să joace şah, spunea el, juca tot timpul la foişor. Nu puteai învăţa dintr-o carte. Asta era ceva stupid.

Michael îi spunea că se poate învăţa. Şi aşa şi era, el învăţase.

— Bine, ai învăţat, spusese tatăl lui, atunci am să joc cu tine.

Asta era ceva interesant. Altcineva care ştia şah. Poate chiar vor cumpăra o tablă de şah. Michael terminase de citit cartea în mai puţin de o săptămână. Ştia şah. Timp de o oră răspunsese la toate întrebările pe care i le pusese tatăl lui.

— Ei bine, nu pot să cred, spusese tatăl său. Dar chiar ştii să joci. Tot ce-ţi mai trebuie este o tablă de şah.

Tatăl lui Michael se dusese în centru. Când se întorsese acasă, avea cu el o tablă de şah care depăşea toate aşteptările lui Michael. Erau nu simboluri – un cap de cal, un turn de castel, o pălărie de episcop –, ci figurine delicate. Cavalerul stătea călare pe cal, care avea picioarele din faţă ridicate; episcopul îşi ţinea mâinile împreunate în rugăciune. Regina avea părul lung, care îi ieşea de sub coroană. Tura era un turn de castel aflat pe spinarea unui elefant.

Sigur că toate astea erau de plastic. Erau de la supermarketul D.H. Holmes. Dar erau mult mai frumoase

ca în cartea despre şah, iar Michael era copleşit la vederea lor. Nu conta că tatăl lui îl numea pe cavaler „călăreţul meu“. Jucau şah. Şi au jucat de multe ori.

Dar marea descoperire nu consta în faptul că tatăl său ştia să joace şah sau că avea destulă bunătate în el încât să-i cumpere un joc de şah aşa frumos. Asta era foarte bine. Şi bineînţeles, jucând şah, tatăl şi fiul se apropiaseră. Descoperirea întâmplătoare era că Michael putea lua şi altceva din cărţi decât poveşti… ceva care-i putea oferi şi altceva decât dorinţe şi vise deşarte.

Învăţase dintr-o carte ceva care alţii credeau că se învaţă numai exersând.

Devenise, astfel, mult mai curajos în bibliotecă. Vorbea cu bibliotecarele de la birou. Învăţase despre „catalogarea după subiect”. Şi, la întâmplare şi obsesiv, începuse să se documenteze asupra unui mare număr de subiecte.

Primul fusese cel legat de maşini. Găsise la bibliotecă multe cărţi despre maşini. Învăţase din cărţi tot ce era de ştiut despre motoare şi despre cum se făcea o maşină şi, încet-încet, îi uimea pe tatăl şi pe bunicul său cu cunoştinţele sale.

Apoi căutase cărţi despre pompieri şi incendii. Citise despre istoria companiilor care se dezvoltaseră în oraşele mari. Citise tot ce era despre maşinile de pompieri şi cele cu scări şi cum erau ele construite, dar şi despre marile incendii din istorie, cum ar fi incendiul din Chicago şi cel de la fabrica Triangle, şi încă o dată fusese capabil să discute despre asta cu tatăl şi cu bunicul său.

Michael era încântat. Simţea acum că deţine puteri extraordinare. Şi proceda conform programului său secret, nespus nimănui. Muzica era primul lui subiect secret.

La început alesese cărţile pentru copii – acest subiect era dificil –, apoi trecuse la biografiile ilustrate ale copilului-geniu Mozart şi sărmanului surd Beethoven, şi nebunului Paganini, care îşi vânduse sufletului diavolului. Învăţase definiţiile simfoniei, concertului şi sonatei. Învăţase despre muzică, despre note joase şi înalte, despre game minore şi majore. Învăţase numele instrumentelor

care făceau parte dintr-o orchestră simfonică.

Apoi Michael trecuse la case. Şi, foarte repede, ajunsese să cunoască stilul Renaşterii Greceşti, stilul italian şi cel victorian târziu, şi să distingă variatele tipuri de clădiri. Învăţase să identifice coloanele corintice şi cele dorice, casele şi clădirile de rând. Cu aceste noi cunoştinţe, cutreiera Garden District mânat de dragostea pentru aceste lucruri care îi plăceau atât de mult.

Intrase astfel pe drumul cel bun. Nu avea rost să mai trăiască în confuzie. Putea „să se ridice” la înălţimea oricui. Sâmbăta după-amiaza şi-o petrecea printre cărţile de artă, arhitectură, mitologie greacă, ştiinţă. Citea şi cărţi despre artă modernă, operă şi balet, cu ruşinea şi teama că tatăl său l-ar putea surprinde în acel moment şi ar râde de el.

Al treilea eveniment din anul acela fusese un concert la Municipal Auditorium. Tatăl lui Michael, ca şi alţi pompieri, îşi luase o slujbă în plus, pentru timpul liber; şi în anul acela lucra în foaierul sălii de concerte, vânzând suc, iar Michael mersese cu el într-o seară ca să-l ajute. Avea lecţii de făcut şi n-ar fi trebuit să se ducă, dar o făcuse totuşi. Vroia să vadă Municipal Auditorium şi ce se întâmpla acolo, iar mama lui spusese că e în regulă.

În timpul primei părţi a reprezentaţiei şi înainte de pauză, când trebuia să-l ajute pe tatăl său, Michael intrase înăuntru şi se aşezase la balcon, unde scaunele nu erau ocupate, stând acolo să vadă cum este concertul. Situaţia lui îi amintea de studenţii din *Pantofii roşii*, care stăteau la balcon, nerăbdători. În scurt timp, locul se umpluse de oameni elegant îmbrăcaţi – protipendada din New Orleans –, iar orchestra începuse să-şi acordeze instrumentele. Chiar şi bărbatul acela ciudat de pe First Street era acolo. Michael îl zărise pentru o clipă, undeva mai departe, atunci când acesta se întorsese, ca şi cum l-ar fi observat pe băiat cum stătea acolo, sus.

Ceea ce a urmat îl impresionase profund pe Michael. Isaac Stern, marele violonist, cântase în seara aceea – Concertul pentru vioară şi orchestră a lui Beethoven – una

dintre cele mai violent frumoase, simple şi elocvente piese pe care o auzise Michael vreodată. Nu se simţise niciun moment confuz, nici nu arătase astfel.

La mult timp după ce se terminase concertul era în stare să fluiere melodia principală şi îşi amintea sunetul impecabil al orchestrei şi notele subţiri care-ţi frângeau inima scoase de vioara lui Stern.

Dar viaţa lui Michael fusese otrăvită de urmele lăsate de această experienţă. De fapt simţise, în zilele care urmaseră, poate cea mai mare insatisfacţie legată de această nouă lume cu care intrase în contact. Nu arătase asta nimănui. Ţinuse ascuns, aşa cum făcea şi cu cunoştinţele pe care le acumula la bibliotecă. Se temea de snobismul care înflorea în el şi de dispreţul pe care l-ar fi simţit faţă de cei pe care îi iubea, dacă ar fi lăsat să sporească acest sentiment.

Iar Michael nu ar fi putut suporta să nu-şi iubească familia. Nu ar fi suportat să-i fie ruşine cu ei. Nu ar fi suportat micimea şi ingratitudinea unor asemenea sentimente.

Nu-i plăceau oamenii din cartier. Asta nu era o problemă. Numai că el trebuia să-i iubească, să le fie loial şi să se simtă în armonie cu cei cu care împărţea acelaşi acoperiş.

Normal, îi era devotat harnicei lui bunici care mereu fierbea varză şi şuncă atunci când venea el acasă. I se părea că ea îşi petrecuse întreaga viaţă gătind, călcând şi atârnând rufele dintr-un coş de răchită pe frânghiile din curte.

Şi îl iubea pe bunicul lui, un bărbat scund, cu ochi negri, care-l aştepta aşezat pe treptele casei, când venea de la şcoală. Avea o mulţime de poveşti minunate despre zilele de mult apuse, pe care Michael nu se mai sătura să le asculte.

Mai era şi tatăl său, pompierul, eroul. Cum ar fi putut Michael să nu aprecieze un astfel de om? Deseori, Michael se ducea la foişorul de pe Washington Avenue să-l vadă. Se învârtea pe acolo, dorindu-şi să meargă şi el cu pompierii

când suna alarma, dar niciodată nu i se permisese s-o facă. Îi plăcea la nebunie să vadă maşina plecând la treabă, să audă sirena şi clopotele. Nu conta că trăia sub ameninţarea că, într-o zi, poate şi el va trebui să fie pompier. Un simplu pompier şi nimic altceva. Care să-şi ducă viaţa într-o casă oarecare.

Cum reuşea mama lui să-i iubească pe oamenii ăştia era un mister pe care Michael nu-l pătrundea. Încercase, zi de zi, să-i scadă nefericirea ei tăcută. Era singurul şi cel mai apropiat prieten al ei. Dar nimic nu o putea salva pe mama lui şi el ştia asta. Era un suflet rătăcit în Irish Channel, o femeie care vorbea şi se îmbrăca mai bine decât toţi cei din jurul ei, care implora să fie lăsată să lucreze ca vânzătoare la un magazin şi care întotdeauna se izbea de un refuz; o femeie care nu trăia decât pentru cărţile ei pe care le citea până noaptea târziu – John Dickinson Carr, Daphne Du Maurier şi Francis Parkinson Keyes – stând pe canapeaua din sufragerie, îmbrăcată numai cu un capot subţire, din cauza căldurii, bând vin, încet şi cu grijă, dintr-o sticlă învelită într-o hârtie maro, atunci când ceilalţi dormeau.

„Miss San Francisco”, îi spunea tatăl său. „Mama face totul pentru tine, ştii asta? “ i-ar fi spus el. Se uita la ea cu un dispreţ loial în rarele ocazii când ea bea prea mult vin şi vorbirea îi devenea neclară. Dar n-o oprea. La urma-urmei, asta se întâmpla foarte rar. Era numai ideea – o femeie care stătea şi bea ca un bărbat, din sticlă, toată seara. Michael ştia că aşa gândea tatăl său, lui trebuia să i-o spună altcineva.

Şi poate că tatăl său se temea că ea l-ar fi părăsit dacă ar fi încercat s-o controleze sau să-i comande. Era mândru de frumuseţea ei, de corpul ei frumos şi chiar şi de felul ei frumos de a vorbi. Uneori chiar îi cumpăra vin şi sherry, pe care el le detesta. „Băuturi dulci, pentru femei”, îi spunea el lui Michael. Dar asta era ceea ce beau şi ceilalţi băutori de vin, iar Michael ştia asta.

Mama lui îşi ura soţul? Michael nu a fost niciodată sigur de asta. La un moment dat, în copilărie, aflase că mama lui

era cu opt ani mai în vârstă decât tatăl lui. Dar diferenţa nu era vizibilă, iar tatăl lui era un bărbat chipeş, părere pe care mama lui părea s-o împărtăşească. Se purta frumos cu soţul ei, de cele mai multe ori, dar ea se purta frumos cu toată lumea. Totuşi, nimic pe lumea asta n-o putea convinge să mai facă un copil, spunea ea adesea. Şi din cauza asta izbucneau certuri care se auzeau din spatele singurei uşi închise din acea casă, uşa de la dormitorul lor.

Exista o poveste despre părinţii lui dar Michael nu ştia dacă e adevărată. I-o spusese mătuşa lui după ce murise mama sa. Părinţii lui se îndrăgostiseră în San Francisco, în perioada de sfârșit a războiului, când tatăl său era în marină şi arăta, în uniformă, foarte chipeş şi şarmant, aşa cum le plăcea fetelor în acele vremuri.

„Arăta ca tine, Mike, îi spusese mătuşa lui, peste ani. Părul negru, ochi albaştri şi braţe puternice, exact ca tine. Şi ai vocea frumoasă, plăcută, joasă şi lină a tatălui tău. Chiar şi cu accentul acela din Irish Channel.“

Aşa că mamei lui Michael „îi căzuse cu tronc“, iar când el plecase iarăşi peste mări îi trimitea scrisori care îi încântau inima. Dar scrisorile nu erau scrise de tatăl lui Michael. Fuseseră scrise de cel mai bun prieten al său, un tovarăş de arme, un bărbat educat, care se pricepea la metafore şi la citate de prin cărţi. Iar mama lui Michael nu ghicise asta.

De fapt, mama lui se îndrăgostise de acele scrisori. Când a descoperit că era însărcinată cu Michael, a plecat în sud, având încredere în ce scria în ele; a fost primită cu braţele deschise de familie, care s-a pregătit imediat de nuntă la Sfântul Alfons şi a aranjat ca tatăl să primească permisie.

Ce şoc o fi avut ea la vederea străduţei fără copaci, a cocioabei cu camerele în care se intra dintr-una în alta şi a soacrei care-i servea pe bărbaţi încontinuu, fără a-şi trage un scaun pentru ea în timpul mesei.

Mătuşa lui Michael îi povestise acestuia că, atunci când el era încă bebeluş, tatăl lui îi mărturisise soţiei secretul scrisorilor, iar aceasta se înfuriase la culme şi încercase să-l omoare, apoi arsese scrisorile în curtea din spate. Apoi

se calmase şi încercase să se acomodeze. Avea un copil. Trecuse de treizeci de ani. Părinţii ei erau morţi, nu îi mai avea decât pe fratele şi pe sora ei în San Francisco, nu avea altă posibilitate decât să rămână lângă tatăl copilului ei. În plus, cei din familia Curry nu erau oameni răi.

O iubea în special pe soacra ei pentru grija care i-o purtase când era gravidă. Asta ştia Michael sigur că era adevărat – pentru că văzuse cu cât drag o veghease pe bunica lui când era bolnavă şi pe moarte.

Amândoi bunicii muriseră în anul în care începuse Michael liceul, bunica în primăvară, bunicul două luni mai târziu. Deşi îi muriseră multe rude de-a lungul timpului, funeraliile bunicilor lui fuseseră primele la care asistase, iar amintirile despre acestea îi rămăseseră vii în memorie, pentru totdeauna.

De fapt, îl marcaseră pregătirile pentru înmormântări: mobila companiei mortuare, salonul funerar, limuzinele cu catifea gri, chiar şi florile şi cioclii îmbrăcaţi elegant, toate astea păreau desprinse din atmosfera elegantă a filmelor care-l încântau atât de mult pe Michael. Discuţiile în şoaptă ale oamenilor, mobila sculptată şi covoarele fine, culorile bogate, parfumul crinilor şi trandafirilor, toate astea îl fascinau, dar cel mai mult o făceau oamenii care îşi temperau natura lor necioplită şi crudă.

Era ca şi când, în momentul în care mureai, intrai în lumea din *Rebecca*, din *Pantofii Roşii* sau din *Un cântec pe care să ţi-l aminteşti.* Erai înconjurat numai de lucruri frumoase pentru o zi, două, înainte să te pună în pământ.

Mai era ceva care-l intriga. Atunci când văzuse, pentru a doua oară, *Mireasa lui Frankenstein* la cinematograful Happy Hour de pe Magazine Street, fusese atent doar la casele din film, la vocile actorilor şi la hainele lor. Încercase să vorbească despre asta cu cineva, dar, când îi povestise prietenei lui, Marie-Louise, ea nu înţelesese despre ce e vorba. Ea credea că era o prostie să le duci la bibliotecă. Nu s-ar fi dus la filme străine.

Observase, în ochii ei, aceeaşi privire cu a tatălui său. Nu era frica de lucrurile pe care nu le cunoşti. Era

dezgust. Şi el nu vroia să fie dezgustător.

Şi apoi, era la liceu. Totul se schimbase. Uneori se temea că poate venise momentul în care visele lui trebuiau lăsate la o parte iar realitatea să-şi intre în drepturi. I se părea că alţi oameni aşa gândesc. Tatăl lui Marie-Louise, stând într-o seară pe scările casei, se uitase încruntat la el şi-l întrebase:

— Ce te face pe tine să crezi că vei merge la colegiu? Are tatăl tău bani pentru Loyola? sprijinit de treapta din spate şi studiindu-l pe Michael din cap până în picioare. Iar vedea dezgustul.

Michael se dezumflase. Nu exista nicio şcoală de stat în vremea aceea în New Orleans.

— Poate o să merg la LSU, la Baton Rouge, spusese el. Poate o să obţin o bursă.

— Pe naiba! pufnise bărbatul. De ce nu te gândeşti să fii un pompier măcar pe jumătate de bun ca taică-tău?

Şi poate aveau dreptate şi era timpul să se gândească la alte lucruri. Michael avea aproape un metru şi optzeci, o înălţime apreciabilă pentru un puşti din Irish Channel şi un record în familia Curry. Tatăl său cumpărase un Packard vechi şi, în timpul liber, îl învăţase să conducă, iar el îşi găsise o slujbă cu jumătate de normă livrând flori pentru un florar de pe St. Charles Avenue.

Dar de abia prin anul doi de liceu ideile lui vechi începuseră să pălească şi el începuse să-şi uite ambiţiile. Juca fotbal, marcase primul lui eseu şi brusc se trezise pe terenul stadionului din parc, cu puştii din jurul aclamând. „A marcat Michael Curry!“, se auzea în difuzoare. Marie Louise fusese atât de impresionată de această reuşită încât îi mărturisise la telefon că, în ceea ce o privea, era într-atât de fermecată încât ar fi fost în stare să facă „orice“.

Acestea fuseseră vremuri bune pentru şcoala Redemptorist, cea mai săracă şcoală pentru albi din New Orleans. Venise o nouă directoare, care se urcase pe o bancă din curtea şcolii şi vorbise tare, îndemnându-i pe copii la jocuri sportive. Trimisese o groază de copii în City

Park la meciuri, să aclame. Curând, avea o groază de elevi care strângeau bani ca să se construiască o nouă sală de sport, iar echipa şcolii făcea mici miracole. Câştiga meci după meci, condusă parcă de o forţă nevăzută, înscriind puncte chiar şi când adversarii erau mai buni.

Michael nu uitase de cărţi, însă sportul se afla în centrul atenţiei sale în anul acela. Fotbalul era răspunsul perfect pentru agresivitatea, puterea şi frustrarea pe care le acumulase. Era unul dintre cei mai populari elevi ai şcolii. Simţea privirile fetelor când mergea la slujba de fiecare dimineaţă.

Apoi, visul devenise realitate. Şcoala câştigase Campionatul Oraşului. Sărăntocii reuşiseră, puştii din partea umilă a oraşului, cei care vorbeau atât de ciudat încât toată lumea ştia că sunt din Irish Channel.

Chiar şi *Times-Picayune* îi lăudase. Toată şcoala era în sărbătoare, iar Marie Louise şi Michael „merseseră până la capăt“, apoi trecuseră prin tot felul de chinuri ca să afle dacă Marie Louise era însărcinată.

Michael era aproape de a pierde totul atunci. Nu se gândea decât cum să înscrie mai multe puncte la fotbal, să fie cu Marie Louise şi să facă rost de bani ca s-o poată plimba cu maşina tatălui său. În ziua de Mardi Gras, el şi Marie Louise se îmbrăcaseră în piraţi, se duseseră în French Quarter, băuseră bere şi se cuibăriseră pe o bancă în Jackson Square. Pe măsură ce vara se apropia, ea vorbea tot mai mult despre căsătorie.

Michael nu ştia ce să facă. Simţea că trebuie să fie cu ea, însă nu avea ce discuta cu Marie Louise. Ei nu-i plăceau filmele la care o dusese el – *Lust for Life, Marty, On the Waterfront.* Iar când el vorbea despre facultate, ea-i spunea că visează.

Apoi venise iarna anului în care Michael era în ultimul an de liceu. Era frig şi, pentru prima oară într-o sută de ani, ninsese în New Orleans. Când şcolile se închiseseră mai devreme, Michael se dusese să se plimbe singur prin Garden District, bucurându-se de frumuseţea străzilor albite de zăpadă şi pândind căderea tăcută a fulgilor. Nu

dorea să împartă acel moment cu Marie Louise. În schimb, îl împărtăşea cu casele şi copacii pe care-i iubea, admirând spectacolul zăpezii pe verande şi pe dantelăriile de fier.

Copiii se jucau pe stradă; maşinile mergeau încet, derapând pe gheaţă la curbe. Covorul de zăpadă rezistase ore întregi pe pământ; apoi Michael ajunsese acasă, cu mâinile atât de îngheţate că abia putuse întoarce cheia în broască. Îşi găsise mama plângând.

Tatăl său murise într-un incendiu, la un depozit, încercând să salveze un alt pompier.

Viaţa lui Michael şi a mamei lui în Irish Channel luase sfârşit. La sfârşitul lui mai, casa de pe Annunciation Street fusese vândută. Şi, la o oră după ce Michael primea diploma de absolvire a liceului, în faţa altarului Sfântului Alfons, el şi mama lui se aflau în autobuzul Greyhound care îi ducea în California.

Acum Michael avea „lucruri frumoase” şi se pregătea să meargă la facultate şi să stea în compania oamenilor care vorbeau corect engleza. Toate visele lui începeau să se realizeze.

Mătuşa lui, Vivian, locuia într-un apartament frumos pe Golden Gate Park, plin cu mobilă masivă şi cu picturi adevărate. Locuiseră cu ea până când reuşiseră să-şi găsească o casă pentru ei, câteva străzi mai departe. Michael se înscrisese la facultate cu banii din asigurarea tatălui său.

Lui Michael îi plăcea San Francisco. Într-adevăr, era mereu frig, şi vânt, şi vreme urâtă. Totuşi lui îi plăceau culorile sobre ale oraşului, care îl uimiseră la început, ocru, verde oliv şi gri. Casele ornate în stil victorian îi aminteau de conacele din New Orleans.

Din cauza faptului că mergea la cursurile de vară ale universităţii de stat pentru a compensa lipsa cunoştinţelor de matematică şi ştiinţe exacte, nu mai avea timp să-i fie dor de casă, de Marie Louise şi, de fapt, să se gândească la fete. Atunci când nu învăţa, era ocupat să vadă cum merg treburile în San Francisco, ce făcea ca oraşul să fie atât de diferit de New Orleans.

I se părea că pătura de mijloc, căreia îi aparţinea el în New Orleans, nu exista în oraşul ăsta, unde chiar şi poliţiştii sau pompierii vorbeau corect, se îmbrăcau bine şi aveau case mari. Era imposibil să spui cine, din care parte a oraşului vine. Pavajul străzilor era foarte curat şi o atmosferă sobră părea să influenţeze toate relaţiile dintre oameni.

Când se ducea în Golden Gate Park, Michael era mut de admiraţie în faţa spectacolului mulţimii care părea că se adaugă peisajului verde-închis, nu că îl eclipsează. Tinerii se plimbau pe poteci pe bicicletele lor străine, mâncau la iarbă verde în grupuri mici sau stăteau în jurul foişorului ascultând concertele de duminică. Muzeele oraşului erau o revelaţie, pline de opere ale marilor maeştri, şi erau aglomerate cu vizitatori duminica, oameni cu copii pentru care toate astea păreau nişte lucruri normale.

Michael îşi umplea duminicile studiind şi vizitând muzeul De Young, admirând picturile lui El Greco, în special *Sfântul Francisc din Assisi*, cu expresia sa fantomatică şi cu obrajii săi scofâlciţi.

„Oare asta e America?”, se întreba Michael. Era ca şi cum ar fi venit din altă ţară într-o lume pe care o văzuse numai în filme. Nu în filmele străine, cu conace luxoase şi oameni îmbrăcaţi în smoking, desigur, dar în filmele americane mai recente şi show-urile de televiziune, în care totul era frumos şi civilizat.

Mama lui era fericită aici, aşa cum el n-o văzuse niciodată, cu bani în bancă de la slujba ei de la I. Magnin, unde vindea cosmetice aşa cum făcuse cu ani în urmă şi vizitându-şi în weekend sora şi fratele, „unchiul Michael”, un beţiv liniştit care vindea „porţelanuri de China” la Gumps, pe Post Street.

Într-o seară, fuseseră la un teatru vechi pe Geary Street, să vadă spectacolul *My Fair Lady.* Lui Michael îi plăcuse la nebunie. După asta merseseră des la teatru, pentru a vedea piese de excepţie – *Caligula*, de Albert Camus, *Din adâncuri,* a lui Maxim Gorki, şi o mixtură ciudată de monologuri bazată pe *Ulise*, a lui James Joyce.

Michael era în al nouălea cer. Unchiul Michael îi promisese că atunci când se va deschide stagiunea la operă, îl va duce să vadă *Boema.* Michael era mut de recunoştinţă.

Parcă nici nu existaseră anii copilăriei din New Orleans.

Îi plăcea centrul oraşului San Francisco, cu tramvaiele zgomotoase şi cu străzile ultra-aglomerate, cu magazinul de mărunţişuri de pe Powell and Market, unde putea sta ore întregi neobservat, citind în spatele rafturilor cu cărţi.

Îi plăceau florăriile care vindeau buchete de trandafiri pe nimic şi magazinele luxoase din Union Square. Îi plăceau la nebunie cinematografele micuţe unde rulau filme străine, unde el şi mama sa fuseseră să vadă *Never on Sunday* cu Melina Mercouri şi *La dolce vita* de Fellini, cu siguranţă cel mai bun film pe care îl văzuse vreodată. Mai erau şi comediile cu Alec Guinnes, şi filmele filosofice întunecate suedeze ale lui Ingmar Bergman, şi multe alte filme minunate din Japonia, din Spania şi din Franţa. Mulţi oameni din San Francisco mergeau să vadă filmele astea. Şi nu făceau un secret din asta.

Îi plăcea să-şi bea cafeaua cu colegii în restaurantul spaţios şi frumos luminat de pe Sutter Street, stând de vorbă pentru prima oară în viaţa lui cu asiatici şi evrei din New York şi cu oameni de culoare educaţi, care vorbeau o engleză perfectă, şi cu oameni mai în vârstă decât el, care îşi rupeau din timpul dedicat familiilor şi slujbelor doar pentru a merge din pură plăcere la cursurile de vară.

În timpul acestei perioade, Michael începuse să înţeleagă micul secret al familiei mamei sale. Reuşise, din bucăţele, să deducă că aceştia fuseseră odată foarte bogaţi. Şi că bunica paternă a mamei sale risipise toată averea. Nu mai rămăsese din toate averea familiei decât un scaun sculptat şi trei peisagii în rame masive. Totuşi, era amintită ca o persoană extraordinară, o zeiţă, ai fi putut crede, care călătorise în toată lumea, mâncase caviar şi reuşise să-l trimită pe fiul ei la Harvard, înainte să dea faliment.

Cât despre fiul ei – tatăl mamei lui Michael – băuse

mereu după ce îşi pierduse nevasta, o „superbă“ americancă de origine irlandeză din Mission District, San Francisco. Nimeni nu vroia să vorbească despre „mama“ şi, curând, îşi dădu seama că aceasta se sinucisese. „Tata“, care băuse fără măsură până când suferise un atac cerebral, lăsase o mică dotă celor trei copii ai săi. Mama lui Michael şi sora ei, Vivian, îşi terminaseră studiile la mănăstirea Sacred Heart şi îşi găsiseră de lucru. Unchiul Michael era „copia izbitoare a tatălui”, spuneau în glumă, când adormea pe sofa din cauza coniacului.

Unchiul Michael era singurul om cunoscut de Michael care putea vinde orice, oricui, fără ca măcar să se scoale de pe scaun. Putea să se întoarcă beat, după pauza de prânz, la magazinul său din Gumps, să stea acolo moleşit în scaunul său şi să le vorbească despre porţelanuri clienţilor săi, cupluri aflate în preajma căsătoriei, şi să-i convingă să cumpere. Oamenii îl găseau fermecător. Ştia tot ce se putea şti despre porţelanurile chinezeşti şi era un tip foarte simpatic.

Aceste lucruri pe care le afla treptat despre familia mamei sale îi dădeau răspunsuri la multe întrebări. În timp, ajunsese să înţeleagă că valorile mamei sale erau cele ale familiilor bogate, deşi ea nu realiza asta. Ea se ducea la filmele străine pentru că erau amuzante, nu din cauza valorilor culturale. Şi îşi dorea ca Michael să meargă la facultate pentru că „aşa trebuia”. I se părea perfect normal să meargă la Young Man Fancy şi să-i cumpere pulovere en-coeur şi cămăşi care-l făceau să arate ca un băieţel de grădiniţă. Dar despre ambiţia şi aspiraţiile clasei de mijloc, atât ea cât şi fratele şi sora ei nu ştiau nimic. Munca ei îi făcea plăcere pentru că I. Magnin era cel mai luxos magazin din oraş şi întâlnea acolo oameni eleganţi. În timpul liber, ea consuma din ce în ce mai mult vin, îşi citea romanele, îşi vizita prietenii, era o persoană satisfăcută şi fericită.

În cele din urmă vinul îi venise de hac. Asta, pentru că, odată cu trecerea anilor, devenise o beţivă, sorbind permanent, acasă, vin din pahare lungi de cristal şi

pierzându-şi cunoştinţa invariabil înainte de culcare. În final, într-o noapte, târziu, se lovise la cap când căzuse în baie, îşi pusese un prosop peste rană şi se culcase la loc, nedându-şi seama că va sângera până la moarte. Era rece când reuşise Michael să spargă uşa. Asta se întâmplase în casa de pe Liberty Street, pe care Michael o cumpărase şi o restaurase pentru familia sa, deşi unchiul Michael murise între timp, tot din cauza băuturii, chiar dacă, în cazul lui, se vorbise de un atac cerebral.

Dar, în ciuda nepăsării faţă de propria persoană şi a indiferenţei faţă de lume manifestată spre sfârşitul vieţii, mama lui Michael fusese întotdeauna mândră de ambiţiile lui. Îi înţelegea aspiraţiile pentru că îl înţelegea pe el, iar el era singurul care dădea un înţeles vieţii ei.

Iar ambiţiile lui Michael erau ca o flacără vie atunci când reuşise să intre în toamnă la colegiul de stat din San Francisco.

Acolo, în campusul enorm plin cu studenţi din toate mediile sociale, Michael se simţise puternic şi fără complexe, gata să-şi înceapă adevărata educaţie. Era ca în zilele acelea pe care le petrecea la bibliotecă. Numai că acum primea note pe ce citea. Primea note pentru faptul că încerca să înţeleagă toate misterele vieţii care îi suscitaseră interesul când era mic şi îşi ascundea curiozitatea de aceia care l-ar fi putut ridiculiza.

Nu-i venea să creadă că era aşa de norocos. Trecând de la un curs la altul, perfect anonim printre studenţi, Michael asculta fascinat prelegerile profesorilor şi întrebările inteligente ale studenţilor din jurul lui. Completându-şi în mod plăcut orarul cu cursuri de artă, muzică, literatură comparată şi chiar teatru, dobândise, treptat, o adevărată educaţie de modă veche.

Obţinuse o diplomă în istorie pentru că era bun la asta, putea scrie lucrări şi lua toate testele, şi pentru că ştia că ambiţia cea mai mare a lui – aceea de a fi arhitect – îl cam depăşea. Nu se descurca la matematică, oricât ar fi încercat. În ciuda eforturilor sale, nu putea obţine notele care să-i permită intrarea la Şcoala de Arhitectură, pentru

studii postuniversitare de patru ani. Şi îi plăcea istoria pentru că era o ştiinţă care presupunea să ieşi din lume şi să descifrezi cum funcţionează ea. În fond asta făcuse Michael încă de pe vremea când era copil în Irish Channel.

Sinteze, teorie, eseuri – toate acestea îi erau la îndemână. Pentru că provenea dintr-o lume atât de străină şi ciudată, pentru că era atât de uimit de lumea modernă a Californiei, perspectiva istoricului era relaxantă. Îi plăcea mai mult ca orice să citească lucrări bine documentate despre oraşe şi secole demult uitate, care încercau să le descifreze originile, evoluţiile sociale şi tehnologice, luptele de clasă, arta şi literatura.

Michael era mai mult decât mulţumit. Pentru că banii din asigurare se terminaseră, îşi luase o slujbă cu jumătate de normă la un tâmplar care era specialist în restaurarea clădirilor vechi în stil victorian. Începuse iarăşi să studieze cărţi despre case, ca atunci când era mic.

Când ajunsese să-şi ia diploma, prietenii lui din New Orleans nu l-ar mai fi putut recunoaşte. Era în continuare solid, ca un jucător de fotbal, avea umeri masivi şi piept puternic, iar tâmplăria îl menţinea în formă. Iar semnele lui distinctive rămăseseră părul negru, cârlionţat, ochii mari şi albaştri şi roşul obrajilor. Dar acum purta ochelari de citit şi se îmbrăca în pulover şi jachetă de tweed cu petice pe coate. Fuma chiar şi pipă, pe care o purta cu el întotdeauna în buzunarul drept al jachetei.

La douăzeci şi unu de ani îl puteai găsi acasă, fie meşterind la o ramă veche de lemn, fie bătând la maşină o lucrare despre „Persecuţia vrăjitoarelor în Germania secolului al şaptesprezecelea“.

La două luni după ce începuse studiile de istorie, începuse să se pregătească, pe lângă munca de la colegiu, pentru examenul de antreprenor. Lucra ca zugrav pe atunci şi învăţa despre modalităţile de restaurare şi despre cum să facă aplicaţii pe ceramică – orice despre industria construcţiilor, ca să fie pregătit în cazul în care ar fi găsit un contract.

Continuase şcoala din cauza nesiguranţei interioare care

nu-i permitea să facă altfel, dar ştia deja că niciun fel de cuceriri intelectuale nu-i vor satisface nevoia pe care o simţea de a lucra cu mâinile, în aer liber, de a se urca pe scări, de a mânui ciocanul şi de a simţi la sfârşitul zilei acea sublimă extenuare fizică. Nimic nu putea să fie pe măsura acelor case frumoase.

Îi plăcea să-şi vadă rezultatele muncii – acoperişuri reparate, scări restaurate, podele aduse dintr-o stare jalnică la un luciu perfect. Îi plăcea să cureţe şi să lăcuiască stâlpii elegant decoraţi, balustradele şi tocurile uşilor. Şi încerca să înveţe în permanenţă de la toţi meşteşugarii cu care lucra. Îi asculta şi le punea întrebări arhitecţilor, atunci când avea ocazia; făcea copii ale schiţelor acestora pentru a le putea examina mai târziu. Aduna cărţi de peste tot, reviste şi cataloage, tot ce era legat de restaurarea lucrărilor victoriene.

I se părea uneori că iubeşte casele mai mult decât oamenii; le iubea aşa cum marinarii iubesc vapoarele; şi după orele de muncă s-ar fi plimbat la nesfârşit prin camerele cărora le dăduse viaţă, atingând cu drag tocurile ferestrelor. Putea auzi cum îi vorbeşte o casă deosebită.

Îşi luase masteratul în istorie în următorii doi ani, chiar în perioada în care în campusurile americane izbucneau protestele studenţeşti împotriva războiului din Vietnam iar drogurile psihedelice deveniseră obişnuite printre tinerii care se înghesuiau în baruri. Dar, înainte de toate astea, el trecuse cu bine examenul de antreprenor şi fondase propria lui companie.

Lumea flower power, a revoluţiilor politice şi a evoluţiei personale prin intermediul drogurilor era ceva ce el nu înţelesese niciodată pe deplin, ceva ce nu făcuse să-i vibreze nicio coardă. Dansase şi el la Avalon pe muzica celor de la Rolling Stones; fumase iarbă; aprindea arome când şi când; asculta discurile lui Bismilla Kahn şi Ravi Shankar. Fusese chiar cu o prietenă la marea întâmplare din Golden Gate Park, acolo unde Timothy Leary le spunea adepţilor săi „concentraţi-vă, defocalizaţi, contemplaţi”. Dar toate astea nu-l fascinau prea mult.

Istoricul din el nu putea să se lase impresionat de palidele, uneori prosteştile retorici revoluţionare pe care le tot auzea; nu putea decât să râdă înfundat la cinele marxiste ale prietenilor săi care nu păreau a cunoaşte din experienţă personală clasa muncitoare. Privea îngrozit când cei pe care îi iubea îşi distrugeau, cu bună-știință, liniştea şi chiar creierul cu halucinogene puternice.

Învăţase din toate acestea; învăţase pe măsură ce încerca să înţeleagă. Mare influenţă asupra simţului său estetic avuseseră culorile şi stilul psihedelic, muzica orientală şi designul propriu al acelor ani. Ani mai târziu avea să susţină că revoluţiile anilor 1960 fuseseră, de fapt, benefice pentru întreaga naţiune – că renovarea caselor vechi, crearea minunatelor clădiri publice cu parcuri şi piaţete în forme florale, chiar şi ridicarea complexelor comerciale cu podele îmbrăcate în marmură, fântâni şi întinderi mari de flori – toate acestea se născuseră direct din frământările anilor aceia cruciali, când hippioţii din Haight Asbury îşi atârnau eşarfe la ferestrele apartamentelor şi îşi îmbrăcau mobila veche cu şaluri indiene minunat colorate, când fetele îşi puneau flori în păr iar bărbaţii se îmbrăcau cu haine colorate şi îşi lăsau părul lung.

Pentru el nu exista nicio îndoială că acea perioadă de frământări, consum de droguri în masă şi de muzică sălbatică, avusese o contribuţie definitorie la înflorirea carierei sale. Peste tot, cuplurile tinere şi moderne renunţaseră la căsuţele din suburbii şi, cuceriţi de materiale şi detalii, îşi aţintiseră ochii spre casele vechi şi graţioase din centrul oraşului. În San Francisco se aflau nenumărate astfel de case.

Michael avea în permanenţă o listă de aşteptare plină de clienţi nerăbdători. Putea renova, restaura, construi de la zero. În scurt timp avea proiecte în tot oraşul. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să intre într-o clădire veche şi dărăpănată de pe Divisadero Street şi să zică: „Da, vă pot face aici un palat în şase luni“. Munca lui fusese premiată. Devenise faimos pentru desenele frumoase şi detaliate pe

care le făcea. Unele proiecte le realizase fără niciun fel de consiliere arhitecturală. Toate visele îi deveneau realitate.

Avea treizeci şi doi de ani când cumpărase o casă pe Liberty Street, o restaurase şi în exterior şi în interior, cu câte un apartament pentru mama şi mătuşa lui, iar el se mutase la ultimul etaj, având vedere spre centrul oraşului, exact în stilul pe care şi-l dorise întotdeauna. Cărţi, perdele de dantelă, pian, antichităţi – avea toate astea. Construise o terasă de unde putea admira soarele din nordul Californiei. Eterna ceaţa a oceanului se topea de multe ori înainte să ajungă la dealurile districtului său. Astfel, avea nu numai luxul şi rafinamentul la care visase atâţia ani în sud, dar şi un pic din căldura şi soarele pe care şi le amintea cu mult drag.

La vârsta de treizeci şi cinci de ani, era un bărbat realizat şi educat. Îşi investise primul milion într-un portofoliu de acţiuni municipale. Iubea San Francisco pentru că simţea că acesta îi oferise tot ceea ce îşi dorise.

Deşi Michael se reinventase, ca mulţi alţii, în California, creându-și un stil perfect adaptat cu cel al multora asemenea lui, era, în parte, acelaşi puşti dur din Irish Channel care crescuse folosind o bucată de pâine pentru a aduna mazărea în furculiţă.

Accentul acela care aspru nu dispăruse în totalitate şi uneori, când vorbea cu muncitorii, revenea total. Nu-şi pierduse unele obiceiuri şi idei barbare şi ştia asta.

Felul în care îşi conducea afacerile era perfect pentru California. Pur şi simplu lăsa lucrurile să curgă. Era numai o parte din el. Nu i se părea nimic deplasat în a spune „Unde sunt carnea şi cartofii?“ când se afla într-un restaurant rafinat (îi plăceau foarte mult şi mânca de fiecare dată când avea ocazia, renunţând la alte lucruri) sau în a-şi lăsa ţigara Camel să atârne în colţul gurii atunci când vorbea, exact aşa cum făcea cândva şi tatăl său.

Se înţelegea bine cu prietenii săi liberali mai ales din cauză că nu se deranja să se contrazică cu ei, iar în timp ce ei ţipau unul la altul în faţa halbelor cu bere, certându-se

din cauza unor ţări străine unde nu fuseseră şi nu exista nicio şansă să se ajungă, el desena case pe şerveţele.

Când îşi împărtăşea părerile o făcea la modul foarte abstract, de pe poziţia unui outsider, căci chiar aşa se simţea el în California, un outsider în America secolului douăzeci. Şi nu-l surprindea deloc faptul că nimeni nu-i dădea atenţie.

Dar, indiferent de orientarea politică, cei faţă de care se simţea cu adevărat apropiat erau cei la fel de pasionaţi ca şi el – meşteşugari, artişti, muzicieni, oameni care îşi duceau pasiunile la limita obsesiei. Un mare număr de prieteni şi iubite erau evrei ruşi stabiliţi în America. Ei păreau să-i înţeleagă dorinţa de a trăi o viaţă care să însemne ceva, de a schimba lumea – chiar şi foarte puţin – prin intermediul viziunilor sale. Visa să construiască singur case extraordinare, să transforme cartiere întregi, să dezvolte adevărate enclave cu cafenele, librării, moteluri în vecinătăţile vechiului San Francisco.

Când şi când, mai ales după ce murise mama sa, se gândea la trecutul lui în New Orleans, care acum părea tot mai fantastic şi de necrezut. Oamenii în California gândeau că sunt liberi, dar cât erau de conformişti, se gândea el. De ce toţi cei care veneau din Kansas, Detroit şi New York aveau aceleaşi idei liberale, acelaşi stil de gândire, de a se îmbrăca, de a simţi? De fapt, acest conformism era până la urmă de râs. Prietenii lui spuneau lucruri de genul: „Asta nu este chestia aia pe care o boicotăm săptămâna aceasta?” şi „N-ar trebui să fim împotriva lucrului cutare?”

Acasă, lăsase un oraş de bigoţi, cu siguranţă, dar era în acelaşi timp unul de personaje. Putea auzi bătrânii povestitori din Irish Channel, pe bunicul lui care povestea cum se strecurase, copil fiind, într-o biserică nemţească, doar ca să audă cum sună latina nemţilor. Şi cum, în zilele bunicii Gelfand Curry – singurul său strămoş german din tot tribul – îi botezaseră pe copii în biserica Sfânta Maria, ca ea să fie fericită, apoi se strecuraseră şi la Sfântul Alfons şi îi botezaseră din nou, aşa cum trebuia în biserica irlandeză, acelaşi preot conducând răbdător amândouă

ceremoniile.

Ce personaje fuseseră unchii săi, bătrânii care muriseră unul după altul pe când era el copil! Îi putea încă auzi vorbind despre înotatul pe Mississippi înainte şi înapoi (ceea ce nimeni nu mai făcea în zilele lui Michael), despre prădatul depozitelor când se îmbătau, despre cum legau şipci de lemn peste pedalele bicicletelor pentru a le putea face să meargă pe apă.

Totul părea a fi o poveste. Poveştile umpleau nopţile de vară, poveşti despre vărul Jamie Joe Curry din Algier care devenise un fanatic religios şi pe care trebuiseră să-l lege la post o zi întreagă, despre unchiul Timothy care o luase razna de la cerneala de linotip de pe hârtia de ziar cu care umpluse toate locurile goale din casă şi care îşi petrecea tot timpul decupând mii şi mii de păpuşi din hârtie.

Ce să mai spui despre frumoasa mătuşă Lelia, care se îndrăgostise de un italian când era tânără şi nu aflase decât la bătrâneţe că fraţii ei îl bătuseră într-o noapte şi-l alungaseră din Irish Channel. Nu era frumos din partea lor. Plânsese după băiatul acela toată viaţa ei. Răsturnase masa cu cina de pe ea când îi spuseseră.

Chiar şi unele dintre călugăriţe aveau poveşti fascinante de spus – cele din vechime, cum erau acelea spuse de sora Bridget Marie care înlocuise pe cineva timp de două săptămâni pe când Michael era în clasa a opta, o soră delicată, dar cu acelaşi accent irlandez. Ea nu-i învăţa nimic. Doar le spunea poveşti despre fantomele irlandeze de la Petticoat Loose şi despre vrăjitoarele – vrăjitoare, poţi să crezi aşa ceva! – din Garden District.

Şi unele dintre cele mai interesante subiecte din acele timpuri erau acelea despre viaţa însăşi – despre cum să-ţi faci singur bere, cum să te descurci cu numai două lămpi în toată casa, cum să umpli cada cu apă şi să o pui în faţa şemineului ca să facă toţi baie vineri seara. Viaţa de zi cu zi. Cazanul cu rufe atârnat deasupra unui foc de lemne în fundul curţii, apa din rezervor acoperită cu o mâzgă verzuie. Plasa de ţânţari în care te înfăşurai când te duceai la culcare. Lucruri probabil căzute în uitare.

Şi le amintea în scurte străfulgerări. Îşi amintea mirosul cearşafurilor de in călcate de bunica lui înainte de a le pune în dulap. Îşi amintea de gustul mâncării de crab cu bame cu pesmeţi şi bere; de zgomotul înspăimântător al tobelor de la paradele de Mardi Gras. Vedea vânzătorul de gheaţă grăbindu-se pe trepte în timp ce ţinea blocul de gheaţă în spinare. Mereu şi mereu acele voci minunate care i se păruseră aspre pe atunci, dar despre care înţelegea acum că foloseau un vocabular bogat, aveau simţ dramatic şi iubeau modul în care se exprimau.

Poveştile despre marile incendii şi luptele de stradă ale lucrătorilor de la tramvai, despre hamalii care, beţi şi cântând, încărcau pântecoasele vase înainte de apariţia macaralelor.

Părea o lume magnifică privită de la distanţă. Totul era uneori atât de antiseptic în California. Aceleaşi haine, aceleaşi maşini, aceleaşi principii. Poate că Michael nu aparţinea acelui loc. Poate că nu urma să fie niciodată al acelui loc. Dar nici nu mai aparţinea locurilor lăsate în urmă. Nu le mai văzuse de atâta timp…

Ar fi vrut să fi fost mai atent pe vremuri la acei oameni. Fusese mult prea speriat. Ar fi dorit acum să vorbească cu tatăl său, să stea lângă el şi toţi ceilalţi pompieri nebuni de pe Washington Avenue.

Fuseseră oare stejarii chiar atât de înalţi? Se arcuiau ei oare complet deasupra străzii în aşa fel încât să treci ca printr-un tunel verde pe drumul către râu?

Îşi amintea culorile amurgului când se întorcea acasă pe Annunciation Street de la antrenamentul de fotbal. Cât de frumoase erau inflorescenţele portocalii şi roz care răzbăteau prin ochiurile gardurilor de fier. Ah, cerul era incandescent, trecea de la roz la violet, apoi la auriu peste acoperişurile caselor. Locul părea de-a dreptul nepământesc.

Iar Garden District, ah, Garden District. Amintirile erau atât de vagi încât păreau suspecte.

Uneori visa despre toate astea – un paradis cald în care se plimba printre palate superbe, înconjurat de flori mereu

vii şi tulpini verzi, strălucitoare. Pe urmă se trezea şi se gândea, da, am fost acolo, m-am plimbat pe First Street. Am fost acasă. Dar nu putea să fi fost adevărat şi dorea să vadă totul încă o dată.

Anumite case reveneau mai des în amintirile sale – enorma casă cu cotloane de la intersecţia Coliseum cu Third Street, vopsită în alb curat, inclusiv grilajele. Şi casa cu două pridvoare pe care o iubise mereu cel mai mult, cu cele patru coloane de pe faţadă, cu aripile laterale largi şi coşurile înalte şi subţiri.

Îşi amintea chiar şi oamenii pe care-i întâlnea de obicei pe parcursul plimbărilor sale, bătrâni cu cămăşi de mătase şi pălării de paie, doamne cu umbrele, dădace de culoare, în uniforme albastre din bumbac, care împingeau cărucioarele cu copii albi. Şi acel bărbat, ciudat şi perfect îmbrăcat, pe care-l zărea atât de des în grădina sălbăticită de pe First Street.

Dorea să se întoarcă şi să-şi verifice amintirile confruntându-le cu realitatea. Dorea să vadă micuţa casă de pe Annunciation Street în care crescuse. Dorea să vadă biserica Sfântul Alfons unde fusese băiat de cor pe când avea zece ani. Şi biserica Sfânta Maria de peste stradă, cu arcadele ei gotice şi sfinţii din lemn, unde de asemenea ajutase la slujbă. Erau frescele de pe tavanul de la Sfântul Alfons chiar atât de impresionante?

Uneori, în timp ce aluneca în somn, se imagina fiind din nou în biserica plină ochi în Ajunul Crăciunului. Flăcările lumânărilor se vedeau în altar. Şi se auzea imnul înălţător „Adeste Fideles“. Ajunul Crăciunului, cu rafalele de ploaie lovind uşile, apoi, mai târziu, acasă, micul brad strălucind în colţul camerei şi lumina flăcării de gaz din şemineu. Cât de frumoase erau flăcăruile albăstrui. Cât de frumos bradul, cu luminile, care simbolizau luminile universului, şi ornamentele, care însemnau darurile magilor, şi crengile verzi, care promiteau sosirea verii chiar şi în frigul pătrunzător al iernii.

Apoi amintirea procesiunii de la liturghia de la miezul nopţii, cu fetiţele îmbrăcate în îngeri care veneau pe

culoarul central al bisericii. Putea să simtă amestecul între aroma verde a Crăciunului, dulceaţa florilor şi mirosul de lumânare arzând. Fetele cântau despre Pruncul Isus. Le vedea pe Rita Mae Dwyer şi Marie Louise Guidry şi pe verişoara lui, Patricia Anne Becker şi toate celelalte fetiţe pisăloage pe care le cunoscuse, dar ce frumos arătau ele în rochiţele albe cu aripioare de îngeri. Nu mai erau mici monştri, ci adevăraţi îngeri. Aceea era magia Crăciunului. Iar la întoarcerea acasă îi aşteptau toate cadourile de sub pomul de Crăciun.

Procesiunile. Erau atât de multe. Dar pe cele în cinstea Fecioarei Maria nu le putuse suferi niciodată. Ea se confunda, în mintea lui, cu călugăriţele acelea rele care îi făceau să sufere pe băieţi, aşa încât nu simţea niciun fel de devoţiune faţă de ea, lucru care îl întristase mult timp înainte să devină destul de mare încât să nu-i mai pese.

Dar Crăciunul nu-l putea uita. Era o firimitură de religie care nu-l părăsea niciodată, pentru că simţea că în spatele acestuia se ascundea o istorie măreaţă, care se întorcea milenii în timp, până în vremurile în care păgânii dansau în jurul focurilor din pădurile întunecate. Îi făcea plăcere să-şi amintească ieslea în care stătea Pruncul zâmbitor şi momentul solemn al miezului nopţii în care Hristos se năştea din nou.

De fapt, de când se afla în California, Ajunul Crăciunului era singura zi pe care Michael o considera sacră. O celebra întotdeauna aşa cum alţii celebrau Anul Nou – căci pentru el era simbolul unui nou început: al izbăvirii omului şi tuturor greşelilor lui, aşa încât s-o poată lua de la început. Chiar şi când era singur stătea treaz până la miezul nopţii, cu un pahar de vin, numai cu lumina de la micul brad împodobit. Şi acel ultim Crăciun în care ninsese – dintre toate lucrurile, zăpada -, zăpada care se aşternea moale şi tăcut în timp ce tatăl său trecea, probabil, prin acoperişul în flăcări al depozitului din Tchoupitoulas Street.

Dintr-un motiv sau altul, Michael nu se mai întorsese acasă.

Pur şi simplu nu reuşise niciodată să găsească timpul necesar. Se lupta mereu să termine câte un angajament, să predea ceva la un anumit termen. Îşi petrecea scurtele vacanţe fie în Europa, fie în New York, admirând monumentele şi muzeele. Diversele lui iubite îl îndemnaseră astfel, de-a lungul anilor. Cine ar fi dorit să vadă Mardi Gras în New Orleans, când puteau merge la Rio? De ce să mergi în sudul Statelor Unite, când poţi merge în sudul Franţei?

De multe ori, Michael se gândea că a obţinut toate lucrurile după care tânjea şi la care visa în plimbările din Garden District şi că era dator să se întoarcă acolo, să facă bilanţul şi să vadă dacă era mulţumit sau nu de el însuşi. Nu existau momente când se simţea gol pe dinăuntru? Când se simţea de parcă ar fi aşteptat ceva, ceva foarte important, dar care rămânea ascuns?

Singurul lucru pe care nu-l găsise era marea dragoste, dar ştia că asta va veni în timp, şi poate atunci îşi va lua mireasa şi se va duce să viziteze locul copilăriei şi nu va mai fi singur în plimbările lungi pe aleile cimitirului sau pe străzile vechi. Cine ştie? Poate chiar ar fi putut sta o vreme, hoinărind pe străzi.

Michael avusese câteva legături de-a lungul timpului şi, cel puţin două dintre ele, fuseseră precum căsătoriile. Amândouă femeile erau evreice de origine rusă, pasionale, spirituale, strălucitoare şi independente. Michael era totdeauna foarte mândru de aceste doamne inteligente şi stilate. Să vorbească o noapte întreagă după ce făcea dragoste, să vorbească la pizza şi la bere, să vorbească în timp ce răsărea soarele, asta făcea Michael întotdeauna cu iubitele lui.

Învăţase mult din acele relaţii. Deschiderea lui lipsită de egoism era foarte atrăgătoare pentru femei, iar el învăţa tot ce aveau ele de dat fără a face vreun efort prea mare. Lor le plăcea la nebunie să călătorească împreună cu el la New York, pe Riviera sau în Grecia şi să-l vadă plin de un entuziasm absolut încântător atunci când se găsea în faţa lucrurilor care îi plăceau. Îi împărtăşeau din gusturile lor

în muzică, în pictură, în privinţă hainelor, mobilei şi a gastronomiei. Elizabeth îl învăţase să poarte costume Brooks Brothers care să i se potrivească şi cum să-şi asorteze cămăşile Paul Stewart. Judith îl dusese la Bullok & Jones pentru primul său Burberry şi la saloanele sofisticate pentru a se tunde elegant, şi-l învăţase cum să comande vinuri europene, să gătească paste şi de ce muzica barocă era la fel de bună precum aceea clasică, pe care o iubea el atât de mult.

El râsese de toate astea, dar le învăţase. Amândouă femeile îl tachinau din cauza pistruilor şi a constituţiei lui masive, a felului în care îi atârna părul în ochii lui albaştri şi a faptului că părinţii lor îl plăceau şi a farmecului lui copilăresc sau a faptului că arăta splendid în ţinută de gală. Elizabeth îl poreclise „tipul dur cu inimă de aur“, iar Judith îl poreclise Sluggo. Le ducea la meciurile de box de la Golden Glove şi la jocurile de baschet, şi la baruri unde se bea bere, şi le învăţa cum să aprecieze fotbalul şi rugby-ul în parcul Golden Gate duminica, dacă nu ştiau deja, şi chiar cum să se descurce la luptele de stradă, dacă vroiau să înveţe asta. Le ducea la operă şi la concerte simfonice la care el asista cu o fervoare aproape religioasă. Iar ele îl familiarizaseră cu Dave Brubeck, Miles Davis, Bill Evans şi cvartetul Kronos.

Receptivitatea şi pasiunea lui Michael fermecau pe oricine.

Dar şi când era răutăcios, aproape întotdeauna iubitele lui îl găseau fermecător. Putea, atunci când era supărat sau un pic ameninţat, să se transforme în puştiul din Irish Channel, cu o mutră aspră, iar când făcea asta o făcea cu enormă convingere şi încredere în el, dar şi cu o oarecare sexualitate inconştientă. Femeile erau impresionate şi de talentul lui la lucrul manual, cu ciocanul şi cuiele, şi de lipsa lui de frică.

Frica de a fi umilit, da, pe care o conştientizase în secret, şi mai existau nişte frici iraţionale din copilărie care încă îl mai bântuiau. Dar frica de ceva real? Ca adult, nu cunoştea sensul acestui cuvânt. Dacă se auzea vreun

zgomot în noapte, Michael era primul care cobora să vadă despre ce era vorba.

Ăsta nu era un lucru specific bărbaţilor educaţi. De asemenea, nici entuziasmul şi dorinţa lui Michael pentru şi faţă de actul sexual. Îi plăcea ca acesta să fie limpede şi simplu sau mai deosebit, dacă partenera lui dorea asta; îi plăcea atât dimineaţa când se trezea, cât şi noaptea. Asta îi asigura drumul către multe inimi.

Prima despărţire, de Elizabeth, fusese din vina lui Michael sau, cel puţin, aşa simţea el, pentru că era prea tânăr şi infidel. Elizabeth se săturase de „aventurile" lui, deşi el jura „că ele nu înseamnă nimic" şi într-un final îşi făcuse bagajele şi îl părăsise. Michael rămăsese cu inima zdrobită şi plin de pocăinţă. Se dusese după ea la New York, dar degeaba. Se întorsese acasă în apartamentul lui gol şi trecuse dintr-o beţie în alta timp de şase luni cât jelise. Nu putuse să-şi creadă urechilor când auzise că Elizabeth se măritase cu un profesor de la Harvard şi jubilase când, un an mai târziu, divorţase.

Zburase la New York s-o consoleze şi se certaseră la Muzeul Metropolitan, iar el plânsese ore întregi în avion, la întoarcere. De fapt, arătase atât de trist încât stewardesa îl luase la ea acasă când aterizaseră şi avusese grijă de el timp de trei zile.

Până când se întorsese Elizabeth vara următoare, Judith intrase deja în viaţa lui.

Judith şi Michael trăiseră împreună şapte ani şi nimeni nu credea că se vor despărţi. Într-o zi, Judith rămase însărcinată, întâmplător, şi, împotriva voinţei lui, decisese să avorteze.

Era cea mai mare dezamăgire pe care o avusese Michael şi distrusese toată dragostea cuplului.

Michael nu contesta dreptul lui Judith de a avorta copilul. Nu-şi putea imagina o lume în care femeile să nu aibă acest drept. Iar istoricul din el ştia că legile împotriva avortului nu puteau fi puse în practică, aşa cum erau celelalte, tocmai pentru că nu exista pe lume o relaţie similară cu aceea dintre mamă şi copilul ei, chiar

nenăscut.

Nu, niciodată n-ar fi contesta dreptul ei, chiar l-ar fi apărat. Dar niciodată nu s-ar fi gândit că o femeie care trăia cu el în lux şi securitate financiară, o femeie cu care s-ar fi căsătorit în secunda următoare dacă ea ar fi acceptat, ar dori să avorteze copilul lor.

O implorase să nu o facă. Că era al lor, nu-i aşa, că tatăl lui îl dorea cu disperare şi nu putea suporta gândul că nu-şi va primi şansa la viaţă. Nu trebuia să crească alături ei, dacă ea nu voia. Michael putea să aranjeze să fie îngrijit oriunde altundeva. Avea bani destui. Putea să-l viziteze singur, fără ca ea să ştie. Visa la guvernante, la şcoli pretenţioase, toate lucrurile pe care el nu le avusese. Dar, mai mult decât la orice altceva, la el viu, copilul lui nenăscut, căruia îi curgea acelaşi sânge prin venele lui micuţe şi nu exista niciun motiv pentru care el trebuia să moară.

Lucrurile astea i se păruseră oribile lui Judith. O loveau acolo unde o durea mai tare. Ea nu voia să fie mamă la momentul respectiv; nu se simţea în stare. Aproape îşi terminase doctoratul la Berkley, doar mai trebuia să-şi scrie dizertaţia. Iar corpul ei nu era ceva care să fie folosit pentru a naşte cuiva un copil. Şocul naşterii acelui copil şi abandonul carierei era mai mult decât ar fi putut suporta. Ar fi trăit toată viaţa cu acel sentiment de vinovăţie. Faptul că Michael nu-i înţelegea punctul de vedere era îngrozitor de dureros pentru ea. Întotdeauna contase pe dreptul ei de a avorta un copil nedorit. Era plasa ei de siguranţă, dacă se putea spune aşa. Acum, libertatea, demnitatea şi sănătatea ei mentală îi erau ameninţate.

Într-o zi va avea un copil, spunea ea, atunci când va fi momentul potrivit pentru amândoi, pentru că a fi părinte era o chestiune de alegere şi niciun copil nu ar trebui adus pe lume fără să fie dorit şi iubit de ambii părinţi.

Nimic din toate astea nu aveau vreun sens pentru Michael. Moartea era mai bună decât abandonul? Cum se putea Judith simţi vinovată dacă l-ar fi abandonat şi nu se simţea vinovată pentru a-l fi sortit pieirii? Da, aşa e,

amândoi părinţii trebuie să-şi dorească un copil. Dar de ce numai unul are dreptul să decidă dacă un copil se naşte sau nu? Nu erau săraci, nu erau bolnavi; nu era un copil provenit dintr-un viol. De ce, erau, practic, ca şi căsătoriţi şi cu siguranţă se puteau căsători dacă Judith ar fi vrut! Aveau atât de multe de dăruit copilului acela! Chiar şi dacă ar fi trăit cu alţii, erau atâtea care ar fi putut fi făcute pentru el. De ce trebuia ca ghemotocul acela să piară şi trebuia să nu mai vorbeşti despre el ca despre o persoană, era pe cale să devină o persoană, dar Judith nu dorea să-l lase. Era un nou-născut mai mult o persoană, pentru numele lui Dumnezeu?

Şi continuaseră să discute, argumentele devenind mult mai tăioase şi mai complexe, oscilând între planul personal şi cel filosofic, fără speranţa unei concluzii.

În final, Michael făcuse o ultimă încercare. Dacă Judith ar fi dat naştere copilului, l-ar fi luat cu el. Judith nu trebuia să-i mai vadă pe niciunul dintre ei, niciodată. El ar fi făcut orice, în schimb. I-ar fi dat orice ar fi putut şi ar fi considerat ea de valoare. Plângea când o implora.

Judith fusese distrusă. Între ea şi copil, Michael alesese copilul. Încerca să-i cumpere trupul, suferinţa, lucrul acela care creştea înlăuntrul ei. Nu mai suporta să mai stea în aceeaşi casă cu el. Îl blestema pentru lucrurile pe care le spunea. Îi blestema trecutul, ignoranţa şi, mai mult ca orice, uimitoarea lipsă de bunătate faţă de ea. Oare el credea că ei îi este uşor să facă ceea ce voia ea să facă? Dar fiecare fibră din ea îi spunea că trebuie să termine cu acest proces brutal, să extermine acea fărâmă de viaţă, care n-ar fi trebuit să existe şi care se lipise de ea, crescând împotriva dorinţei ei, distrugând dragostea lui Michael pentru ea şi viaţa lor împreună.

Michael nici nu se mai putea uita la ea. Dacă voia să plece, n-avea decât. Chiar îşi dorea ca ea să plece. Nu voia să ştie data şi ora la care copilul lor va fi exterminat.

O spaimă cumplită îl cuprinsese. Totul în jurul lui era cenuşiu. Nimic nu mai era bun la gust şi nu mai arăta bine. Era ca şi cum o întunecare metalică îi lua în stăpânire

lumea, toate culorile şi senzaţiile păleau. Ştia că Judith suferă, dar n-o putea ajuta. De fapt, nu se putea opri să n-o urască.

Se gândea la călugăriţele de la şcoală care îi loveau pe băieţi cu podul palmei; îşi amintea urmele degetelor unei călugăriţe pe mâna lui, atunci când îl împinsese în bancă; îşi amintea că se credea fără putere în faţa brutalităţii. Desigur, asta nu avea nicio legătură cu ce i se întâmpla atunci, îşi spunea. Lui Judith îi păsa; Judith era un om bun. Făcea ce credea că trebuie să facă. Dar Michael se simţea la fel de neajutorat acum ca şi atunci când călugăriţele patrulau holurile, monştri acoperiţi cu văluri negre, cu pantofii lor bărbăteşti bocănind pe podeaua lucioasă.

Judith se mutase când Michael era plecat la serviciu. Nota de plată pentru avort – spitalul din Boston şi doctorul – venise o săptămână mai târziu. Michael trimisese cecul la adresa indicată. N-o mai văzuse pe Judith niciodată.

Apoi, mult timp, Michael fusese un singuratic. Nu-i plăcea contactul erotic cu străinele. Acum se temea şi îşi alegea partenerele numai ocazional şi cu cea mai mare discreţie. Era exagerat de grijuliu. Nu voia să mai piardă un alt copil.

Totodată, nu putea uita copilul mort sau, mai degrabă, fetusul mort. Nu era din cauză că tot îşi imagina diverse stadii ale copilului – îl poreclise „micul Crist“, dar nimeni nu trebuia să afle asta – ci pentru că începuse să vadă imagini de fetuşi în filmele la care se ducea, în reclamele pe care le vedea în ziare.

Ca totdeauna, filmele contau mult în viaţa lui Michael. Ca totdeauna, ele erau o parte majoră şi continuă a educaţiei sale. Cădea într-o fel de transă când se afla în sala întunecată de cinema. Simţea un fel de conexiune viscerală între ceea ce se întâmpla pe ecran şi propriile sale vise, idei din subconştient, eforturile sale permanente de a descifra lumea în care trăia.

Acum sesiza acest lucru atât de curios pe care nimeni din jurul lui nu-l observa: oare monştrii cinematografului din prezent nu semănau remarcabil de mult cu copii

avortaţi în fiecare zi în clinicile naţiunii?

De exemplu, *Alien,* al lui Ridley Scott, unde micul monstru se naşte direct din pieptul unui bărbat, un fetus urlător care îşi păstrează ulterior forma sa curioasă, chiar şi când creşte mare, îmbuibându-se cu victime umane.

Şi, la fel, *Eraserhead,* unde înspăimântătoarea progenitură a cuplului condamnat plânge încontinuu.

La un moment dat i se părea că erau prea multe filme de groază cu fetuşi în ele, ca să le mai poată ţine socoteala. Erau *The Kindred, Ghoulies, Leviathan* şi acele clone chinuite ca fetuşi din păstăi în *Invasion of the Body Snatchers.* Abia putuse să urmărească din nou scena aceea când revăzuse filmul la Castro. Se sculase şi plecase din sala de cinema.

Numai Dumnezeu ştia câte filme de groază cu fetuşi în ele! De exemplu, remake-ul după *Musca.* Nu ajunsese personajul principal să arate ca un fetus? Şi, ca un alt exemplu, *Musca II,* cu imaginile sale despre naştere şi renaştere? O temă care nu se epuiza niciodată, se gândea el. Apoi apăruse *Pumpkinhead,* unde demonul răzbunător al Apalaşilor creşte dintr-un cadavru de fetus chiar în faţa ochilor şi capul său fetal supradimensionat se iţeşte deasupra umerilor monstruoşi.

Michael încerca să descifreze ce însemna asta. Nu numai că ne simţim vinovaţi pentru ceea ce facem, pentru că considerăm moral să controlăm naşterea tinerilor noştri, dar apoi avem şi vise groaznice despre toţi acei mititei nenăscuţi, evacuaţi în eternitate! Sau, poate, era frica de fiinţele acelea care ne pretindeau ca părinţi în loc de veşnici adolescenţi aşa cum ne vedem noi? fetuşi din iad! Râdea cu amar la această idee, în ciuda a ceea ce simţea.

Uite-te la *The Thing*, al lui John Carpenter, cu capetele sale de fetuşi urlători! Şi ce mai spui de clasicul *Rosemary's baby*, pentru numele lui Dumnezeu, şi de filmul acela prostesc *It's Alive!*, despre copilul-monstru care îl omorâse pe lăptar atunci când i se făcuse foame. Nu putea scăpa de imaginile astea, oriunde s-ar fi dus.

Copii-fetuşi. Îi vedea, oriunde îşi întorcea privirea.

Îi privea aşa cum obişnuia să privească la casele magnifice şi la oamenii eleganţi din filmele alb-negru de groază ale tinereţii lui.

Nu avea rost să vorbească despre toate astea cu prietenii lui. Ei credeau că Judith era îndreptăţită să facă ce făcuse; şi nu ar fi înţeles niciodată distincţia pe care el încerca s-o facă. Filmele de groază sunt visele noastre tulburate, se gândea el. Şi acum suntem obsedaţi de naştere, iar naşterea a mers prost, naşterea s-a întors împotriva noastră. Şi se întorcea la amintirile din cinematograful Happy Hour. Se uita iarăşi la *Mireasa lui Frankestein.* Deci ştiinţa îi speriase mai demult, când Mary Shelley îşi scrisese viziunile sale inspirate.

Ei bine, nu-şi putea lămuri lucrurile astea. Nu era chiar un istoric sau un specialist în ştiinţe sociale. Poate nu era destul de deştept. Era un constructor. Calificat să facă sau să renoveze podele de stejar şi să repare robineţi de alamă.

Şi apoi, el nu ura femeile. Deloc. Nici nu-i era frică de ele. Femeile erau şi ele oameni şi uneori erau persoane mai bune decât bărbaţii, mai atente şi mai afectuoase. De cele mai multe ori, prefera compania femeilor mai mult decât compania bărbaţilor. Nu era nimic surprinzător că, de cele mai multe ori, cu excepţia aceasta, ele îl înțeleseseră mult mai bine decât bărbaţii.

Când îl sunase Elisabeth, nerăbdătoare să reaprindă vechea flacără, fusese fericit, foarte fericit, să se urce în avionul de New York. Weekend-ul petrecut împreună fusese minunat, cu excepţia precauţiei lui în privinţa concepţiei, o problemă care devenise o obsesie deja. Putea să facă relaţia asta să meargă, ştiau amândoi. Erau la un pas de un moment de mare bucurie. Dar Elisabeth nu intenţiona să plece de pe Coasta de Est iar Michael nu-şi putea imagina firma lui, Marile Speranţe, în Manhattan. Îşi scriau, vorbeau la telefon şi se gândeau la asta. Aşteptau să vadă ce se întâmplă.

Pe măsură ce trecea timpul, Michael îşi pierduse

încrederea că va găsi dragostea pe care o căuta.

Dar trăia într-o lume în care mulţi oameni nu aveau o astfel de dragoste. Aveau prieteni, libertate, stil, bogăţie, cariere, dar nu şi acea dragoste, şi asta era condiţia vieţii moderne care i se aplica şi lui. Ajunsese să creadă asta.

Avea destui colegi la serviciu, vechi colegi de facultate, o mulţime de prietene atunci când dorea. Ajunsese la patruzeci şi opt de ani și considera că încă era destul timp pentru toate. Se simţea şi arăta tânăr, la fel ca şi cei din jurul lui care aveau aceeaşi vârstă. Avea, în continuare, acea atractivitate. Şi femeile încă îl plăceau, asta era limpede. De fapt, i se părea că mai uşor le atrage acum decât atunci când era tânăr.

Cine ştie? Poate această legătură cu Therese, tânăra pe care o întâlnise recent la un concert simfonic ar fi putut să însemne ceva. Ea era prea tânără, ştia asta, şi era supărat pe el din cauza asta, dar apoi ea îl suna şi îi spunea „Michael, dar aşteptam să primesc un semn de la tine! Tu te joci cu mine!“ Mă rog, ce-o fi însemnând şi asta! Se duceau apoi la cină şi, pe urmă, la ea acasă.

Dar, oare numai o mare dragoste era ceea ce îi lipsea? Nu mai era şi altceva? Într-o dimineaţă se trezise şi realizase, într-o fracţiune de secundă, că vara pe care o aştepta pentru toate astea nu avea să vină niciodată. Şi miasma locului îşi făcuse loc înăuntrul lui până în măduva oaselor. Nu vor mai fi niciodată nopţi calde cu miros de iasomie. Nu o să mai fie niciodată brize calde dinspre râu sau dinspre Golf. Dar trebuia să accepte toate astea, îşi spunea. Până la urmă, acum ăsta era oraşul lui. Cum ar fi putut vreodată să-l părăsească?

Şi totuşi, uneori i se părea că San Francisco nu mai era pictat în culori bogate, ocru şi roşu roman; că devenise o sepia ştearsă şi că cenuşiul perpetuu plictisitor al cerului îi împăienjenise pe vecie spiritul.

Chiar şi casele frumoase pe care le restaurase i se păreau acum nişte decoruri lipsite de viaţă şi de tradiţie, capcane frumoase menite să capteze un trecut care nu a existat niciodată, ca să creeze un sentiment de siguranţă

pentru oamenii ce-şi trăiau fiecare moment al vieţii lor la limita dintre frica de moarte şi isterie.

Da, dar el era un om norocos, ştia asta. Şi, cu siguranţă, se prefigurau lucruri bune şi timpuri mai bune în viitorul lui.

Deci, asta era viaţa lui Michael, o viaţă care acum se încheiase pentru că el se înecase pe 1 mai şi îşi revenise, hăituit, obsedat, bolborosind neîncetat despre morţi şi vii fără puterea de a-şi da jos mănuşile negre, temător de ce ar putea vedea – valul de imagini fără sens – capabil să perceapă emoţii puternice chiar şi de la cei pe care nu-i atingea.

Trei luni şi jumătate trecuseră din ziua aceea îngrozitoare. Therese plecase. Prietenii lui plecaseră. Şi acum era prizonierul casei de pe Liberty Street.

Îşi schimbase numărul de telefon. Nu răspunsese la munţii de scrisori pe care îi primise. Mătuşa lui folosea uşa de serviciu pentru a cumpăra cele câteva provizii care nu erau livrate la domiciliu.

Cu o voce joasă, politicoasă, răspunsese la cele câteva telefoane: „Nu, Michael nu mai locuieşte aici“.

Râdea de fiecare dată când auzea asta. Pentru că era adevărat. Ziarele scriau că a „dispărut”. Asta îl făcea să râdă. Cam la zece zile le telefona lui Stacy şi lui Jim să le transmită că e în viaţă, apoi închidea. Nu-i putea condamna dacă nu le mai păsa.

Acum, în întuneric, stătea întins în pat, uitându-se la televizorul mut pe care se derulau scene familiare din vechiul film *Marile speranţe*. O fantomatică Miss Havisham îmbrăcată în rochia ei zdrenţuită de mireasă vorbea cu tânărul Pip, interpretat de John Mills, care se pregătea să plece la Londra.

De ce pierdea Michael timpul? Ar fi trebuit să fie în drum spre New Orleans. Dar acum era prea beat pentru asta. Prea beat chiar şi pentru a suna să afle orarul avioanelor. Şi, apoi, mai exista o speranţă ca doctorul Morris să sune, doctorul Morris căruia Michael îi

împărtăşise planul lui suprem.

— Dacă aş putea intra în legătură cu femeia aia, îi spusese el doctorului, ştii tu, aceea care m-a salvat. Dacă aş putea să-mi scot mănuşile şi să-i ţin mâinile într-ale mele atunci când vorbesc cu ea, ei bine, poate aş putea să-mi amintesc ceva prin intermediul ei. Înţelegi ce vreau să spun?

— Eşti beat, Michael. Pot să-mi dau seama.

— Nu lua asta în seamă acum. Asta e starea mea de fapt. Sunt beat şi o să stau beat în continuare, dar ascultă ce vreau să spun. Dacă m-aş putea urca din nou pe vasul acela…

— Da?…

— Ei bine, dacă aş putea fi iarăşi pe puntea vasului şi să ating podelele cu mâinile goale… ştii, locul unde am fost întins…

— Michael, asta e nebunie curată.

— Doctore, sun-o. Tu poţi lua legătura cu ea. Dacă nu vrei, dă-mi numele ei.

— Ce vrei să spui, s-o sun şi să o anunţ că vrei să te târăşti pe puntea vasului, ca să simţi vibraţiile mentale? Michael, ea are dreptul să fie protejată de aşa ceva; poate nu crede în această tip de putere paranormală.

— Dar tu crezi în ea! Ştii că e reală!

— Vreau să vii la spital.

Michael închisese furios telefonul. Nu, mulţumesc, nu mai vreau ace şi analize. Doctorul Morris sunase încontinuu, iar mesajele erau la fel: „Michael, vino. Suntem îngrijoraţi pentru tine. Vrem să te vedem“.

Şi, în final, promisiunea: „Michael, dacă te trezeşti, o să încerc. Ştiu unde pot s-o găsesc“.

Să se trezească din beţie; se gândea când stătea întins în întuneric. Se întinsese spre cea mai apropiată cutie de bere rece şi o deschisese. O beţie cu bere era cea mai bună beţie. Şi, într-un fel, din cauză că era treaz, nu turnase o gură de votcă sau whiskey în cutie, nu-i aşa? Aia era băutură de-adevăratelea, o licoare otrăvitoare, aşa ştia el.

Sună-l pe doctorul Morris. Spune-i că eşti treaz, atât de treaz cât ai vrut.

Se pare că făcuse asta. Sau, poate visase şi poate că visa în continuare. Ce bine era să zaci aici, ce bine era să fii atât de beat încât să nu simţi agitaţia, urgenţele, durerea de a nu-ţi aminti…

Mătuşa Vivian spusese „Mănâncă-ţi cina“.

Dar el era în New Orleans, plimbându-se pe străzile din Garden District şi era cald şi se simţea aroma iasomiei în noapte. Să se gândească la faptul că în toţi aceşti ani nu simţise mirosul ăla dulce şi greu, nu văzuse cum se aprinde cerul în spatele coroanei unui stejar, astfel încât micile frunze să se vadă distinct. Pietrele aleilor care se îngrămădeau la rădăcinile stejarilor. Vântul rece îi pişcă vârfurile degetele.

Vânt rece. Da. Nu era deloc vară, ci iarnă, iarna geroasă din New Orleans şi ei se grăbeau prin întuneric să vadă ultima paradă din noaptea de Mardi Gras, parada vrăjită a lui Comus.

E un nume foarte frumos, se gândea el în vis, dar pe atunci i se părea splendid. În faţă, pe St. Charles Avenue, vedea torţele paradei şi auzea tobele care îl speriau mereu.

— Grăbeşte-te, Michael, spusese mama lui. Aproape că îl luase pe sus. Ce întuneric era pe stradă şi ce frig teribil, ca pe fundul oceanului!

— Uite, mama, arătase el înspre gardul de fier. O luase de mână. Uite-l pe bărbatul din grădină.

Vechiul joc. Ea ştia că nu e nimeni acolo şi că vor râde împreună de asta. Dar bărbatul era acolo, aşa cum fusese întotdeauna – la marginea peluzei întinse, stând în spatele florilor albe ale mirtului. Oare îl văzuse pe Michael în noaptea aceea? Da, se pare că da. Cu siguranţă se uitaseră unul la altul.

— Michael, nu avem timp pentru bărbatul acela.

— Dar, mama, e acolo, chiar e…

Parada vrăjită a lui Comus. Orchestrele cu instrumente de alamă îşi cântau muzica sălbatică în timp ce mărşăluiau

cu torţele arzând. Mulţimea se înghesuia pe străzi. Peste tot vedeai mantii din hârtie lucioasă, bărbaţi în costume satinate, măşti, coliere din sticlă, mătănii din lemn. Oamenii se luptau să le prindă. Michael se prinsese de haina mamei sale, urând în sinea lui zgomotul tobelor. Nişte clopoţei aterizaseră în canal, la picioarele lui.

Pe lungul drum către casă, când Mardi Gras se încheiase de mult iar străzile erau pline de gunoaie şi aerul era atât de rece că respiraţia lor se transforma în abur, îl văzuse din nou pe bărbatul acela, stând în picioare, aşa cum făcuse şi înainte, dar de data aceasta nu mai spusese nimic.

„Trebuie să mă duc acasă, şoptise acum în somn. Trebuie să mă întorc acolo.“

Văzuse dantelăria de fier a casei de pe First Street, veranda cu ferestrele ei. Şi bărbatul din grădină. Ciudat era că omul nu se schimbase deloc. În luna mai, în ultima plimbare pe care o făcuse Michael pe străzile acelea, el îl salutase din cap bărbatul acela iar bărbatul îi făcuse semn cu mâna.

„Da, du-te“, şoptise. Dar nu-i dăduseră oare ceilalţi un semn, cei care veniseră la el când era mort? Cu siguranţă înţelegeau că el nu-şi putea aminti. Îl vor ajuta ei. Bariera dintre vii şi morţi începea să se ridice. Apropie-te. Dar femeia cu părul negru îi spusese „Aminteşte-ţi că ai de ales!“

„Nu, nu m-am răzgândit. Numai că nu-mi amintesc.”

Se ridicase în capul oaselor. În cameră era întuneric. Femeia cu părul negru. Ce era chestia aia de la gâtul ei? Trebuia să-şi facă bagajul. Să se ducă la aeroport. Uşa. A treisprezecea. Înţeleg.

Mătuşa Viv stătea în spatele uşii de la sufragerie, cosând la lumina unei veioze.

Mai luă o înghiţitură de bere. Apoi goli cutia, încet.

„Te rog, ajută-mă, şopti în întuneric. Te rog, ajută-mă.“

Dormea din nou. Vântul sufla. Tobele de la paradă îl umpleau de teamă. Era un avertisment? De ce nu sari, spunea menajera cea rea către biata femeie speriată care

stătea la fereastră în filmul *Rebecca.* Oare schimbase el caseta? Poate, şi nu-şi amintea. Dar suntem la Manderlay acum, nu? Putea să jure că era Miss Havisham. Apoi auzise şoapta ei în urechea Estellei, „O să-i frângi inima“. Pip o auzise şi el, dar tot se îndrăgostise de ea.

O să repar casa, şoptise el. Să las lumina înăuntru. Estella, vom fi fericiţi veşnic. Asta nu e curtea şcolii, cu holul acela întunecos care ducea la bufet şi cu sora Clement venind spre el: „Treci în rând, băiete”. Dacă mă pocneşte, cum i-a făcut lui Tony Vedros, o omor.

Mătuşa Viv stătea lângă el în întuneric.

— Sunt beat, spusese el.

Ea îi pusese berea rece în mână, draga de ea.

— Doamne, ce gust bun!

— E cineva aici care vrea să te vadă.

— Cine? O femeie?

— Un domn drăguţ din Anglia…

— Nu, mătuşă Viv…

— Dar nu e reporter. Sau, cel puţin, spune că nu e. E un domn drăguţ. Lightner e numele lui. Spune că a venit tocmai din Londra. Avionul lui de la New York tocmai a aterizat iar el a venit direct la uşa noastră.

— Nu acum. Trebuie să-i spui să plece. Mătuşă Viv, trebuie să mă întorc. Trebuie să merg la New Orleans. Trebuie să-l sun pe doctorul Morris. Unde e telefonul?

Se dăduse jos din pat, capul i se învârtea şi stătuse locului un moment până îi trecuse ameţeala. Dar nu-i era bine. Membrele îi erau greoaie. Se strecurase la loc, în pat, înapoi în vise. Se plimba pe lângă casa lui Miss Havisham. Bărbatul din grădină dădu iarăşi din cap.

Cineva închisese televizorul.

— Dormi acum, spusese mătuşa Viv.

Îi auzea paşii care se îndepărtau. Oare auzea telefonul sunând?

„Să mă ajute cineva“, şoptise.

TREI

Doar treci pe acolo. Plimbă-te un pic pe lângă Magazine Street şi în jos pe First. Şi treci pe lângă casa aia veche şi ruinată. Vezi cu ochii tăi dacă geamurile ferestrelor din faţă sunt sparte. Vezi cu ochii tăi dacă Deirdre Mayfair stă în continuare pe verandă. Nu trebuie să urci să întrebi dacă o poţi vedea.

Ce naiba crezi că o să se întâmple?

Părintele Mattingly era supărat pe el însuşi. Era de datoria lui să treacă pe la familia asta înainte de a se întoarce în nord. Fusese preotul parohiei lor la un moment dat. Îi ştia pe toţi. Trecuse mai bine de un an de când plecase în sud, de când nu o mai văzuse pe Miss Carl, de la înmormântarea lui Miss Nancy.

Acum câteva luni, unul dintre tinerii preoţi îi scrisese transmiţându-i că Deirdre Mayfair se prăbuşise rău. Braţele îi erau chircite acum în sus, aproape de piept, lovite de o atrofie care se instalează mereu în astfel de cazuri.

Iar cecurile lui Miss Carl soseau la parohie regulat ca întotdeauna – unul în fiecare lună, aşa se pare – către parohia Redemptorist, fără nicio obligaţie în schimb. De-a lungul anilor, donase o avere.

Părintele Mattingly trebuia să se ducă, într-adevăr, măcar ca să-şi prezinte complimentele şi să le mulţumească personal, aşa cum obişnuia să facă cu ani în urmă.

Actualii preoţii ai parohiei nu cunoşteau familia Mayfair. Nu ştiau vechile poveşti. Nu fuseseră niciodată invitaţi în casă. Ei veniseră de curând în parohia asta tristă, cu congregaţia împuţinată, cu biserici frumoase, dar încuiate acum din cauza vandalilor, şi cu celelalte clădiri în ruină.

Părintele Mattingly îşi amintea de slujbele de la început,

când în fiecare zi era aglomeraţie, când în amândouă bisericile erau nunţi şi înmormântări toată săptămâna. Îşi amintea procesiunile din luna mai şi rugăciunile la care participa o întreagă mulţime, slujbele de la miezul nopţii cu biserica plină. Dar vechile familii irlandeze şi germane nu mai erau acum. Liceul fusese închis cu mulţi ani în urmă. Sticla se desprindea din ramele ferestrelor.

Era bucuros că asta fusese doar o vizită scurtă, pentru că fiecare revenire era mai tristă decât precedenta. Dacă stai să te gândeşti, era ca un avanpost pentru misionari. De fapt, spera că asta era ultima dată când revenea în sud.

Dar nu putea să plece fără să viziteze familia aceea.

Da, du-te acolo. Trebuie. Trebuie să te interesezi de soarta lui Deirdre Mayfair. Nu era şi ea un membru al parohiei, până la urmă?

Nu era nimic rău în faptul că vroia să vadă dacă bârfa era adevărată – că încercaseră s-o interneze pe Deirdre într-un sanatoriu şi ea înnebunise, spărgând geamurile de la ferestre, înainte de a cădea iarăşi în starea ei catatonică. Asta se întâmplase cu numai douăzeci şi două zile în urmă, pe 13 august.

Cine ştie, poate lui Miss Carl i-ar fi convenit dacă ar fi dat un telefon înainte.

Dar astea erau presupunerile din mintea părintelui Mattingly. Miss Carl nu şi-l dorea în preajmă mai mult ca altădată. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese invitat acolo. Iar Deirdre era acum şi pentru totdeauna „un sac de cartofi”, aşa cum spusese odată infirmiera ei.

Nu, se ducea acolo de curiozitate.

Dar cum putuse „un sac de cartofi“ să se ridice şi să spargă toate geamurile de la două ferestre înalte de patru metri? Povestea cam era cusută cu aţă albă, dacă stăteai să te gândeşti. Şi până la urmă, de ce n-o luaseră totuşi bărbaţii de la azil cu ei? Cu siguranţă că puteau s-o îmbrace într-o cămaşă de forţă. Nu se procedează aşa în astfel de cazuri?

Infirmiera lui Deirdre îi oprise când ajunseseră în dreptul uşii, ţipând că femeia rămâne acasă, iar ea şi Miss

Carl îi vor purta de grijă.

Jerry Lonigan, antreprenorul, îi spusese părintelui toată povestea. Şoferul de pe ambulanţa sanatoriului lucra adeseori şi pentru Lonigan and Sons. Văzuse totul. Sticla spărgându-se pe veranda din faţă. Se auzea de parcă tot ce era în camera aceea mare fusese spart. Şi Deirdre care emitea un sunet teribil, un urlet înfiorător. Un zgomot greu de suportat chiar şi în imaginaţie – de parcă fusese cineva sculat din morţi.

Ei bine, nu era treaba părintelui Mattingly! Sau era?

Doamne fereşte, Miss Carl avea în jur de optzeci de ani, nemaipunând la socoteală că se ducea la serviciu în fiecare zi. Iar acum, în toată casa aceea, era singură cu Deirdre şi cu infirmiera.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât părintele Mattingly realiza că trebuie să se ducă, chiar dacă nu putea suferi casa respectivă, chiar dacă o detesta pe Carl şi chiar dacă ura tot ceea ce ştia despre oamenii aceia. Da, trebuia să se ducă.

Bineînţeles, nu simţise aşa întotdeauna. Cu patruzeci şi doi de ani înainte, când venise prima dată din St. Louis la parohia sa de pe această parte a râului, le considerase pe femeile din familia Mayfair drăguţe, până şi pe îmbufnata şi bombănitoarea Nancy, dar mai ales pe dulcica Miss Belle şi pe frumuşica Miss Millie. Casa îl încântase cu ceasurile ei aurite şi cu canapelele de catifea. Îi plăceau la nebunie oglinzile mari, puţin înceţoşate şi portretele strămoşilor caraibieni.

De asemenea, adora inteligenţa şi hotărârea Carlottei Mayfair, care îl servea cu cafea cu lapte în grădină pe când stăteau aşezaţi în scaunele din răchită albă, la masa albă din răchită, printre orhidee colorate şi ferigi. Petrecuseră multe după-amiezi plăcute, discutând despre politică, despre vreme şi mai ales despre istoria parohiei pe care părintele Mattingly încerca din răsputeri s-o înţeleagă. Da, îi plăcuseră foarte mult.

Îi plăcuse şi micuţa Deirdre, copila aceea drăgălaşă de numai şase anişori, căreia, cu numai doisprezece ani mai

târziu, i se întâmplase un lucru absolut tragic. Era oare scris acuma în cărţile de medicină că şocurile electrice puteau şterge integral memoria unei femei adulte, astfel încât să o transforme în propria-i carapace tăcută, uitându-se în gol, prin ploaie, în timp ce o infirmieră o hrănea cu o lingură de argint?

De ce făcuseră asta? Nu îndrăznea să întrebe. Dar i se spusese de mai multe ori. Pentru a o vindeca de vedeniile pe care le avea, de faptul că striga când era singură în cameră „Tu ai făcut-o!“ către cineva care nu era acolo, cineva pe care îl blestema neîncetat pentru moartea bărbatului care fusese tatăl copilului ei din flori.

Deirdre. Plângi pentru Deirdre. Părintele Mattingly făcuse asta şi numai Dumnezeu ştia cât de mult şi pentru ce, deşi părintele însuşi nu uitase. Toată viaţa îşi amintise povestea pe care fetiţa i-o spusese în aerul încins al confesionalului din lemn, o fetiţă care trebuia să-şi petreacă toată viaţa putrezind într-o casă ca un cavou, în timp ce lumea din afară galopa către propria ei condamnare.

Doar du-te până acolo. Fă vizita asta. Poate mai există nişte amintiri tăcute ale acelei fetiţe. Nu încerca să le pui pe toate la un loc. Poveştile despre demoni ale unui copil încă îţi mai sună ca un ecou în urechi după atâta timp! *O dată ce ai văzut bărbatul, eşti terminat!*

Părintele Mattingly se hotărî. Îşi puse haina neagră, îşi aranjă gulerul preoţesc şi plastronul negru al cămăşii, apoi ieşi din atmosfera plăcută a casei parohiale, dată de aerul condiţionat, pe pavajul încins al Constance Street. Nu se uită la iarba care năpădise scările bisericii Sfântul Alfons. Nu se uită la graffiti-urile de pe pereţii vechii şcoli.

Dacă vedea ceva, vedea numai trecutul, pe măsură ce se grăbea mergând pe Josephine Street, apoi după colţ. După numai două străzi, intră într-o altă lume. Soarele orbitor dispăruse, odată cu el praful şi zgomotul traficului.

Ferestre închise, verande umbroase. Sunetul liniştitor al stropitoarelor de peluze în spatele gardurilor ornamentate. Mirosul puternic al ierbii proaspăt tunse la rădăcina

tufişurilor de trandafiri.

Perfect, dar ce vei zice când vei ajunge acolo?

Căldura nu fusese prea mare astăzi, chiar dacă era august, şi totuşi se simţea exact ca preotul cel tânăr din Chicago, care spusese: „Pleci cum trebuie, apoi hainele îţi devin din ce în ce mai grele“. Râsese de asta.

Oare ce gândeau cei tineri despre ruinele astea? Nu avea niciun rost să le povesteşti cum era pe vremuri. Ah, dar oraşul întreg şi cartierul acesta vechi erau la fel de frumoase ca totdeauna.

Mersese până văzuse faţada coşcovită şi pătată a reşedinţei familiei Mayfair înălţându-se deasupra vârfurilor copacilor, cu cele două coşuri de fum plutind pe fundalul norilor în mişcare. Părea că viţa de vie trăgea casa cea veche înapoi, în pământ. Dantelăriile din fier forjat ale gardului erau oare mai ruginite decât le văzuse ultima dată? Grădina era ca o junglă.

Încetinise pasul. Încetinise pentru că pur şi simplu nu dorea să meargă acolo. Nu dorea să vadă de la apropiere grădina în paragină, leandrul şi murele chinezeşti luptându-se cu iarba înaltă ca grâul, verandele dezbrăcate de haina lor de vopsea şi griul acela insipid peste toate structurile de lemn, aşa cum se întâmplă din cauza climatului umed al Louisianei.

Nici măcar nu dorea să fie aici, în acest cartier liniştit şi parcă părăsit. Nu se auzea niciun zgomot în afară de cel al insectelor, al păsărilor şi al plantelor care se unduiau încetişor pe fundalul alb-albăstrui al cerului. Aici trebuie să fi fost cândva o mlaştină. Un loc potrivit pentru apariţia răului.

Dar aceste gânduri erau deplasate. Ce avea de-a face răul cu pământul lui Dumnezeu şi cu lucrurile care creşteau din el – fie şi cu şi jungla din grădina neglijată a familiei Mayfair.

Şi totuşi nu se putea opri să nu se gândească la toate poveştile pe care le auzise despre femeile Mayfair. Ce era voodoo, dacă nu închinarea la diavol? Care era cel mai mare păcat, crima sau suicidul? Da, răul trecuse pe aici. O

auzea pe fetiţa Deirdre şoptindu-i în ureche. Şi putea simţi cum răul se sprijină cu toată greutatea pe gardul de fier, în timp ce se uită printre trunchiurile negre ale stejarilor, rânjind deasupra lui.

Îşi şterse fruntea cu batista. Micuţa Deirdre îi spusese că îl văzuse pe diavol! Auzea şi acum vocea fetiţei, la fel de clar cum o auzise cu zeci de ani în urmă, în confesional. Îi auzea şi paşii, când alerga afară din biserică, alerga departe de el, departe de neputinţa lui de a o ajuta.

Dar începuse înainte de asta. Începuse într-o vineri după-amiaza, când primise un telefon de la sora Bridget Marie care cerea ajutorul unui preot, îl aştepta să vină repede la şcoală. Era vorba, din nou, despre Deirdre Mayfair.

Părintele Mattingly nu auzise niciodată despre Deirdre Mayfair. Părintele Mattingly tocmai sosise din sud, de la seminarul din Kirkwood, Missouri.

O găsise relativ repede pe sora Bridget Marie, într-o curte asfaltată din spatele vechii mânăstiri. Cât de europeană i se păruse atunci, când văzuse zidurile ei crăpate şi copacul noduros cu băncile puse jur-împrejurul lui.

Avea un sentiment plăcut pe măsură ce se apropia. Apoi văzuse micuţele care stăteau aşezate pe bănci şi plângeau. Sora Bridget Marie o ţinea de braţ pe una dintre ele, o fiinţă palidă şi slabă. Fetiţa era albă la faţă de spaimă. Totuşi, era foarte drăguţă, cu ochii albaştri prea mari pentru faţa ei subţire, cu părul negru, lung, cu bucle îngrijite, cu trăsături bine proporţionate şi foarte delicate.

Pe jos, peste tot, erau flori împrăştiate – gladiole mari şi crini albi, frunze lungi de ferigă şi chiar trandafiri roşii. De la o florărie, cu siguranţă, dar totuşi erau atât de multe…

— Vezi asta, părinte? exclamase sora Bridget Marie. Şi au curajul să-mi spună că a fost prietenul ei invizibil, diavolul în persoană, cel care a pus florile aici, i le-a pus direct în braţe, în timp ce celelalte se uitau, hoaţele! Au furat florile astea chiar din altarul Sfântului Alfons!

Fetiţele începuseră să strige. Una dintre ele bătuse din

picior. Un cor de „ba nu, am văzut, am văzut!“ izbucnise din furia lor. Strigau, încurajându-se una pe alta, până când ţipetele lor chiar se transformaseră într-un cor.

Sora Bridget Marie ceruse linişte. O scuturase pe fetiţa pe care o ţinea de braţ până când tăcuse. Gura copilei se deschisese şocată, îşi îndreptase privirea spre părintele Mattingly într-un gest de implorare mută.

— Acum, soră, te rog, spusese Părintele Mattingly. Şi dăduse drumul fetiţei cu mare atenţie. Aceasta era ameţită, moale ca o cârpă. Ar fi vrut s-o ridice şi să-i şteargă faţa de lacrimile amestecate cu pământ. Dar n-o făcuse.

— Prietenul ei invizibil, spusese sora, cel care găseşte tot ceea ce se pierde, părinte. Cel care pune mărunţişul pentru bomboane în buzunarul ei! Şi toate se îndoapă, cu bani furaţi, poţi să fii sigur de asta!

Fetiţele se văicăreau şi mai tare. Părintele Mattingly îşi dădu seama că umbla peste florile împrăştiate pe jos, iar fetiţa încremenită în tăcere şi albă ca varul se uita fix la pantofii lui care zdrobeau petalele sub ei.

— Lasă copiii să intre înăuntru, spusese părintele Mattingly. Era esenţial să preia comanda. Numai atunci putea înţelege ce încerca să spună sora Bridget Marie.

Dar povestea nu a fost mai puţin fantastică atunci când i-a spus-o călugăriţa, între patru ochi. Copiii spuneau că văzuseră florile zburând prin aer. Pretindeau că văzuseră florile aterizând în braţele lui Deirdre. Râseseră încontinuu. Prietenul cel magic al lui Deirdre le făcea întotdeauna să râdă, spuneau ele. Prietenul lui Deirdre le găsea întotdeauna caietul sau creionul dacă le pierdeau. Doar ce-i spuneau lui Deirdre şi el i le aducea. Asta era. Spuneau că îl văzuseră chiar şi ele – un bărbat drăguţ, cu părul şaten închis şi ochi căprui care stătuse preţ de o secundă chiar lângă Deirdre.

— Trebuie trimisă acasă, părinte, spusese sora Bridget Marie. Se întâmplă tot timpul. Sun la stră-mătuşa ei Carl sau la mătuşa ei Nancy şi se potoleşte pentru un timp. Apoi o ia de la capăt.

— Doar nu crezi…

— Părinte, îţi spun, deşi e pe jumătate cât un copil de vârsta ei, face cât şase. Ori diavolul sălăşluieşte în copilul ăsta, ori e a naibii de mincinoasă şi le face pe celelalte să-i creadă poveştile de parcă le-ar fi vrăjit. Nu poate să rămână la Sfântul Alfons.

Părintele Mattingly o dusese el însuşi pe Deirdre acasă, mergând încet, răbdător, potrivindu-şi pasul după al ei, pe aceleaşi străzi pe care mergea şi azi. Nu se rostise niciun cuvânt. Miss Carl fusese anunţată la biroul ei din centrul oraşului. Ea şi Miss Millie îi aşteptau pe scările din faţă ale conacului.

Cât de frumoasă era pe atunci casa aceea, zugrăvită într-un violet închis, cu obloane verzi şi cu marea eleganţă dată de gărduleţul verandei, negru lucios, astfel încât vedeai clar trandafirii de fier forjat. Iedera era un spectacol de culoare şi frunze, nu încurcătura ameninţătoare care se vedea acum.

— Imaginaţie debordantă, părinte, spusese Miss Carl fără nicio urmă de îngrijorare. Lui Deirdre îi trebuie o baie caldă.

Copilul dispăruse fără să scoată o vorbă, iar Miss Carl îl invitase pe părintele Mattingly, pentru prima oară, în foişorul de sticlă din grădină, la masa din răchită, să servească o cafea cu lapte. Miss Nancy, ţâfnoasă şi neatrăgătoare, adusese ceştile.

Porţelan chinezesc îmbrăcat în aur. Şi şervete de mătase cu litera M brodată pe ele. Ce femeie descurcăreaţă, această Carl. Era elegantă, cum era îmbrăcată în costumul ei de mătase, comandat la croitor, asortat cu o bluză albă, cu părul grizonat strâns delicat la spate, cu buzele abia colorate cu un ruj roz pal. Îl liniştise imediat cu zâmbetul ei de cunoscător.

— S-ar putea spune că excesul de imaginaţie este blestemul familiei noastre, părinte. Turnase laptele fierbinte şi cafeaua din două ceainice micuţe de argint. Visăm cu ochii deschişi, avem viziuni; ar fi trebuit să fim poeţi sau pictori. Nu avocaţi, ca mine. Râsese încetişor. Cu

Deirdre va fi totul în regulă când va învăţa să deosebească fantezia de realitate.

Mai târziu, îl condusese să-i arate camerele de la parter. Îi însoţise şi Miss Millie. Era o fiinţă atât de feminină, Miss Millie, cu părul ei roşcat aşezat în bucle de modă veche şi cu inele cu diamant pe degete. Îl dusese la fereastră ca să-i facă semn cu mâna lui Miss Belle, care tăia trandafirii în spatele casei.

Carl îi explicase că Deirdre va merge la mănăstirea de călugăriţe Sacred Heart de îndată ce va exista un loc liber. Îi părea foarte rău pentru aceste evenimente neplăcute de la Sfântul Alfons şi, desigur, o vor ţine pe Deirdre acasă dacă aşa dorea sora Bridget Marie.

Părintele începuse să obiecteze, dar totul fusese deja decis. Era o problemă simplă, trebuiau să-i găsească lui Deirdre o guvernantă, pe cineva care se pricepe la copii, nu-i aşa?

Se plimbau pe verandele umbroase.

— Suntem o familie veche, părinte, spusese Carl, atunci când intraseră în salon. Nici măcar nu ştim cât de veche. Nu mai există nimeni acum care să poată identifica unele dintre tablourile pe care le vezi în jur. Vocea îi era pe jumătate amuzată, pe jumătate istovită. Venim din insule, asta e sigur – o plantaţie din Santo-Domingo – şi înainte de asta dintr-un trecut european ceţos, care acum este imposibil de identificat. Casa este plină de relicve inexplicabile. Câteodată o percep ca pe o cochilie imensă şi grea pe care trebuie s-o car în spate.

Îşi trecuse, uşor, mâinile peste clapele marelui pian şi peste corzile harpei aurite. Nu prea gusta lucrurile astea, spunea ea. Ce ironie că tocmai ea devenise custodele lor. Miss Millie doar zâmbea, dând din cap.

Îşi ceruseră scuze de la părinte pentru că Miss Carl trebuia să se întoarcă în centru. Clienţii o aşteptau. Puteau merge împreună spre poartă.

— Mulţumim foarte mult, părinte!

Astfel fusese rezolvat totul, iar fetiţa cu pielea albă şi buclele negre părăsise Sfântul Alfons.

Dar, în zilele următoare, povestea florilor nu-i dăduse pace părintelui Mattingly.

Îi era imposibil să-şi imagineze un grup de copile cățărându-se pe masa de împărtăşanie şi jefuind altarul unei biserici enorme şi impunătoare ca Sfântul Alfons. Chiar şi un obraznic, cum fusese părintele Mattingly în copilărie, n-ar fi îndrăznit aşa ceva.

Oare ce credea, de fapt, sora Bridget Marie că se întâmplase cu adevărat? Copilele chiar furaseră florile? Călugărița mică, cu faţa rotundă, îl studiase puţin înainte de a răspunde. Apoi spusese că nu.

— Părinte, Dumnezeu mi-e martor, Mayfair este o familie blestemată. Iar Stella, bunica fetiţei ăsteia, când era de vârsta copilei, la şcoală, cu mulţi ani în urmă, spunea aceleaşi poveşti. Stella Mayfair avea o putere înfricoşătoare asupra celor din jur. Erau călugăriţe, chiar din acest aşezământ, cărora le era frică să treacă pe lângă ea, o vrăjitoare, aşa i se spunea şi atunci, aşa i se spune şi acum.

— Să fim serioşi, soră, nu poţi să crezi aşa ceva, protestase el imediat. Nu mai suntem pe drumurile ceţoase din Tipperary, căutând fantoma lui Petticoat Loose.

— Aha, deci ai auzit de asta, părinte. Râsese.

— De multe ori, soră, de la mama mea, irlandeză din East Side.

— Părinte, dă-mi voie să-ţi spun doar atât. Odată, Stella Mayfair mi-a luat mâna într-a ei. Mi-a ţinut-o aşa şi mi-a spus, despre mine, lucruri pe care nu le-am spus nici unui suflet în viaţă de pe partea asta a Atlanticului. Jur, părinte. Mi s-a întâmplat mie. Aveam acasă un suvenir pe care l-am pierdut, un lanţ de care atârna un crucifix şi am plâns mult după el când eram copil şi l-am pierdut, iar obiectul mi-a fost descris perfect de Stella Mayfair. „Îl vrei înapoi, soră?“ mi-a spus ea. În tot timpul ăsta zâmbea dulce, cum face acum nepoata ei, Deirdre, mai mult inocentă decât vicleană. „Am să ţi-l găsesc, soră“, mi-a spus. „Vrei să spui, prin puterea diavolului, Stella Mayfair“, i-am răspuns. „Nu am aşa ceva.“ Erau multe călugăriţe care predau la şcoala

Sfântul Alfons şi care au fost uşor de ademenit, astfel şi-a păstrat puterea asupra celor din jur, făcând în aşa fel încât totdeauna să iasă cum dorea ea, până în ziua în care a murit.

— Superstiţii, sora! spusese el foarte autoritar. Ce s-a întâmplat cu mama micuţei Deirdre? Vrei să-mi spui că şi ea era vrăjitoare?

Sora Bridget Marie scuturase din cap.

— Aceea era Antha, pierdută, timidă, dulce, căreia îi era frică şi de umbra ei – nicidecum ca mama sa, Stella, până când Stella a fost ucisă, căci aşa s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Miss Carl când au îngropat-o pe Stella. Avea aceeaşi expresie cu doisprezece ani mai târziu când au îngropat-o pe Antha. Carl este o fată foarte deşteaptă, care a mers la Sacred Heart. Ea este coloana vertebrală a acestei familii. Dar mamei ei nu i-a păsat foarte mult de ea. Lui Mary Beth Mayfair i-a păsat doar de Stella. Ca şi bătrânului domn Julien, care era unchiul lui Mary Beth. Stella, Stella, Stella. Despre Antha se spune că a sfârşit prin a înnebuni, căci nu avea decât douăzeci de ani când a rupt-o la fugă pe scări în casa aia veche, a sărit pe geamul de la pod şi şi-a spart capul de pietrele de jos.

— Aşa de tânără, şoptise el. Îşi amintea figura palidă, înfricoşată a lui Deirdre Mayfair. Cât de mare era când mama ei făcuse asta?

— Pe Antha au îngropat-o în pământ sfinţit, Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei. Cine să judece starea psihică a unei asemenea persoane? Avea capul zdrobit ca un pepene când a căzut pe terasă. Deirdre ţipa în leagăn. Dar chiar şi de Antha trebuia să-ţi fie frică.

Părintele Mattingly gândea în tăcere. Erau poveşti de tipul celor pe care le auzise toată viaţa acasă, nesfârşita dramatizare a întâmplărilor morbide, un tribut adus tragicului. Pe el îl preocupa adevărul. Vroia să întrebe…

Dar sunase clopoţelul. Copiii se aliniaseră pentru a intra în clase. Sora trebuia să plece. Şi totuşi, brusc, se întorsese.

— Să-ţi spun o poveste despre Antha, spusese ea, cu

vocea acoperită de zarva copiilor. Este cea mai bună din câte ştiu. Pe atunci, când surorile se duceau să prânzească la ora 12, copiii stăteau tăcuţi în curtea asta, până când erau spuse Angelus şi apoi Mulţumirile de Dinainte de Masă. La vârsta lor, nu aveau vreun dram de respect pentru asemenea lucruri, dar aşa era obiceiul. Într-o zi de primăvară, în timpul pauzei, o fetiţă obraznică, pe nume Jenny Simpson, a vrut s-o sperie pe biata timidă Antha cu un şobolan mort, pe care îl găsise prin grădină. Antha s-a uitat la şobolanul mort şi a scos un ţipăt înfiorător, părinte, cum n-ai mai auzit! Aşa cum îţi imaginezi, noi ne-am repezit de la masă şi ce crezi că am văzut? Obraznica şi reaua de Jenny Simpson căzută pe spate, cu faţa plină de sânge, iar şobolanul zburând din mâna ei peste gardul acela! Crezi că micuţa Antha făcuse aşa ceva, părinte? O mână de copil, la fel de delicată ca şi fiica sa Deirdre acum? O, nu! A fost acelaşi prieten invizibil, părinte, diavolul în persoană, acelaşi care i-a umplut lui Deirdre braţele cu flori în urmă cu o săptămână, tot în curtea asta.

— Soră, dumneata crezi că eu sunt unul abia venit care crede orice, râsese părintele.

Şi ea zâmbise, e adevărat. Dar ştia din experienţă că o irlandeză ca ea putea, în acelaşi timp, pe de o parte să râdă de ceea ce spunea şi, pe de altă parte, să creadă fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Familia Mayfair îl fascinase aşa cum o putea face doar ceva de mare complexitate şi eleganţă. Povestea Stellei şi cea a Anthei fuseseră doar nişte întâmplări romantice, nimic mai mult.

Duminica următoare făcuse din nou o vizită familiei Mayfair. I se oferise iarăşi cafea şi o conversaţie plăcută – totul era atât de departe de poveştile sorei Bridget Marie. La radio cânta Rudy Vallee. Bătrâna Miss Belle uda orhideele pătate. Din bucătărie venea un miros de pui la cuptor. O atmosferă plăcută.

Chiar îl şi invitaseră să rămână la cină – masa era minunat aşezată, cu şerveţele subţiri de in prinse în inele de argint – dar el refuzase politicos. Miss Carl îi scrisese

un cec pentru parohie şi i-l înmânase.

Pe când pleca o văzuse pe Deirdre în grădină, o figură palidă trăgând cu coada ochiului la el din spatele unui copac bătrân şi noduros. I-ar fi făcut cu mâna fără să se oprească din drum dar, mai târziu, îl pusese pe gânduri ceva legat de figura ei. Să fi fost vorba despre buclele ei încurcate? Sau despre privirea distrată a ochilor ei?

Nebunie, asta îi povestise sora Bridget şi tare îl necăjea gândul că o păştea acelaşi lucru pe fetiţa aceea palidă. Părintele Mattingly nu vedea nimic romantic în nebunia adevărată. Împărtăşea demult convingerea că nebunul trăieşte într-un infern al lipsei de comunicare. Că nu înţelege rostul vieţii care-l înconjoară.

Dar Miss Carlotta era o femeie sensibilă, modernă. Copilul nu era condamnat să păşească pe urmele mamei sale moarte. Din contra, avea toate şansele să fie o persoană normală.

Trecuse numai o lună până când părerea lui despre familia Mayfair se schimbase radical, pentru totdeauna, şi asta se întâmplase în sâmbăta aceea pe care n-o va uita niciodată, când Deirdre Mayfair venise să se spovedească în biserica Sfântul Alfons.

Era momentul în care toţi bunii catolici irlandezi şi germani veneau să-şi descarce conştiinţele înaintea slujbei de duminică.

Iată-l stând aşezat în cabina din lemn sculptat a confesionalului, după o perdea verde de gabardină, ascultându-i, pe rând, pe penitenţii care veneau să îngenuncheze în celulele din dreapta şi din stânga lui. Aceleaşi voci şi aceleaşi păcate pe care le-ar fi auzit în Boston sau în New York, accente similare, aceleaşi griji şi aceleaşi idei.

„Trei Ave Maria“, spunea el, sau „Trei Tatăl Nostru“, rareori mai mult pentru aceşti oameni muncitori şi aceste bune gospodine care veneau să mărturisească păcate neînsemnate ale vieţii de zi cu zi.

Brusc, prin grătarul întunecat şi prăfuit, prinzându-l nepregătit, se făcuse auzită o voce de copil – dovedind

inteligenţă şi precocitate. N-o recunoscuse. În definitiv, Deirdre Mayfair nu scosese o vorbă în prezenţa lui.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am păcătuit. Ultima oară m-am spovedit acum multe, multe săptămâni. Părinte, ajută-mă. Nu pot să lupt cu diavolul. Încerc şi mereu dau greş. Şi o să mă duc în iad din cauza asta.

Ce să fie asta, dacă nu influenţa maicii Bridget Marie? Dar, înainte să spună ceva, copila continuase iar el ştiuse că era Deirdre Mayfair.

— Nu i-am spus diavolului să plece când mi-a adus florile. Am vrut şi ar fi trebuit s-o fac, iar mătuşa Carl este foarte, foarte supărată pe mine. Părinte, el nu a vrut decât să ne facă fericite. Părinte, jur, el nu e niciodată rău cu mine. Plânge dacă nu mă uit la el sau dacă nu îl ascult. Nu ştiam că o să aducă florile de la altar! Părinte, uneori face lucruri prosteşti ca ăsta, copilăreşti, chiar mai rău de atât. Dar nu vrea să facă rău nimănui.

— Stai puţin, drăguţă, de ce crezi tu că diavolul în persoană ar avea treabă cu o fetiţă? Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, de fapt?

— Părinte, el nu e aşa cum spune Biblia. Jur. Nu e urât. E înalt şi frumos. Ca un bărbat. Şi nu minte. Face întotdeauna lucruri frumoase. Când mi-e frică, vine şi se aşază lângă mine pe pat şi mă sărută. Chiar aşa face. Şi îi sperie pe oamenii care vor să-mi facă rău!

— Atunci, de ce spui că este diavolul, copilă? Nu ar fi mai bine să spui că este un prieten imaginar, cineva care este mereu cu tine ca să nu fii niciodată singură?

— Nu, părinte, este diavolul. Spusese asta pe un ton absolut ferm. Nici nu e real şi nici nu e inventat. Vocea copilului era tristă şi obosită. O mică femeie într-un corp de copil, luptându-se cu o imensă povară, aproape disperată. Ştiu că e acolo când nu ştie nimeni, apoi mă uit şi mă tot uit şi apoi toată lumea poate să-l vadă! Vocea se frânsese. Părinte, încerc să nu mă uit. Spun Isus, Maria şi Iosif şi încerc să nu mă uit. Ştiu că e un păcat de moarte. Dar el e aşa trist şi plânge fără să scoată un sunet, iar eu îl aud.

— Copilă, ai vorbit cu mătuşa Carl despre asta? Vocea îi părea calmă dar cele descrise în amănunt de copilă începuseră să-l alarmeze. Era mai mult decât „imaginaţia în exces“ sau orice altceva în exces de care să ştie el.

— Părinte, ea ştie totul despre el. Toate mătușile mele ştiu. Ele îl numesc *bărbatul*, dar mătuşa Carl spune că el e, de fapt, diavolul. Ea e cea care spune că e un păcat ca acela de a te atinge singură între picioare sau de a avea gânduri necurate. Ca atunci când el mă sărută şi mă face să simt fiori şi tot felul de lucruri. Ea spune că e o necurăţenie să mă uit la el şi să-l las să vină sub pătură. Spune că el poate să mă omoare. Mama mea l-a văzut şi ea toată viaţa şi de aia a murit şi s-a dus în rai ca să scape de el.

Părintele Mattingly era mut de uimire. Parcă se spunea că nu poţi şoca un preot în confesional, nu-i aşa?

— Şi mama mamei mele l-a văzut, continuase copila cu o voce grăbită, gâtuită. Şi *ea* era foarte, foarte rea, el o făcea să fie aşa şi a murit din cauza lui. Dar ea s-a dus în iad, în loc să se ducă în rai, aşa cum o să mi se întâmple şi mie, probabil.

— Nu, aşteaptă puţin, copilă. Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Mătuşa mea Carl, părinte, insistase copila. Nu vrea ca şi eu să mă duc în iad, precum Stella. Mi-a spus să mă rog ca să-l alung; că aş putea face asta dacă aş încerca, dacă aş spune rosariul şi nu m-aş uita la el. Părinte, dar ea se supără foarte rău pe mine pentru că-l las să vină… Copila de oprise. Plângea, şi în mod evident încerca să se stăpânească. Şi mătuşa Millie e foarte speriată. Iar mătuşa Nancy nici nu se uită la mine. Mătuşa Nancy spune că, în familia noastră, odată ce ai văzut *bărbatul*, eşti terminat.

Părintele Mattingly era prea şocat ca să mai vorbească. Repede, îşi drese vocea.

— Deci, mătușile tale *spun* că lucrul acela e real…

— Părinte, ele au ştiut întotdeauna despre el. Oricine îl poate vedea când îl las eu să ajungă destul de puternic. E adevărat, părinte. Oricine. Dar trebuie ca eu să-l fac să vină. Nu e un păcat de moarte pentru ceilalţi că-l văd,

pentru că e vina mea. A mea. El nu poate fi văzut dacă eu nu îl las. Părinte, pur şi simplu nu înţeleg cum de diavolul poate să fie atât de bun cu mine şi cum poate plânge aşa tare când e trist şi să vrea atât de mult să fie lângă mine… Vocea i se înecă în hohote de plâns.

— Nu plânge, Deirdre! spusese el ferm. Era de necrezut! Femeia aceea sensibilă, „modernă”, în costumul ei de ultimă oră, predicându-i copilului nişte superstiţii. Şi ce era cu celelalte, pentru numele lui Dumnezeu? Astfel, părerile sorei Bridget Marie apăreau cel puţin la fel de avizate ca ale lui Sigmund Freud. Încercă s-o vadă pe Deirdre prin grătarul întunecos. Îşi ştergea ochii cu mâinile?

Vocea gâtuită a micuţei devenise agitată.

— Mătuşa Carl spune că e un păcat şi numai să te gândeşti la el sau la numele lui. Îl faci să vină imediat, dacă îi rosteşti numele! Dar, părinte, el stă chiar lângă mine când ea vorbeşte şi îmi spune că ea minte. Părinte, ştiu că e îngrozitor ce spun, dar ea chiar minte uneori, ştiu eu, chiar dacă el tace. Dar cel mai rău e când vine şi o sperie. Şi ea îl ameninţă! Îi spune că dacă nu mă lasă în pace, ea o să-mi facă rău! Vocea i se înecase iarăşi şi suspinele abia se auzeau. Părea atât de mică şi de neajutorată! Dar eu ştiu că el e lângă mine tot timpul, şi când sunt singură, şi când sunt la slujbă cu toată lumea de faţă. Îl simt. Îl aud cum plânge şi mă face şi pe mine să plâng.

— Copilă, gândeşte-te bine înainte de a-mi răspunde. Mătuşa Carl *a văzut* cu ochii ei lucrul ăsta?

— Da, l-a văzut, părinte.

Ce ciudat! N-o credea? Oare nu asta îl implora ea să facă?

— Încerc să înţeleg, drăguţă. Vreau să înţeleg, dar trebuie să mă ajuţi. Eşti sigură că mătuşa Carl a zis că l-a văzut cu ochii ei?

— Părinte, l-a văzut când eu eram bebeluş şi nu ştiau că eu îl pot face să vină. L-a văzut în ziua în care a murit mama mea. Îmi împingea leagănul. Când bunica mea Stella

era copil, el venea prin spatele ei când stătea la masă. Părinte, îţi spun un secret teribil. Există în casă o fotografie a mamei mele, iar el e în fotografie, stă în spatele ei. Ştiu despre fotografie pentru că el a luat-o şi mi-a adus-o, cu toate că ele o ascunseseră. El a deschis sertarul dulapului fără a-l atinge măcar, apoi mi-a pus fotografia în mână. Face lucruri din astea când e foarte puternic, când stau cu el mult timp şi când mă gândesc la el toată ziua. Atunci toată lumea ştie că e în casă, iar mătuşa Nancy o întâlneşte pe mătuşa Carl la uşă şi îi şopteşte „Bărbatul e aici. Tocmai l-am văzut“. Atunci mătuşa Carl se enervează rău. E numai vina mea, părinte! Şi mi-e teamă că nu-l pot opri. Iar ele se supără toate, aşa rău!

Suspinele ei erau din ce în ce mai zgomotoase, cu ecou între pereţii de lemn ai micuţei încăperi. Cu siguranţă că se auzea în biserică.

Ce putea să-i spună? Simţea că ia foc din cauza nervilor. Ce nebunie intrase în toate femeile astea? Nu era nimeni în familia aia care să aibă măcar un dram de bun-simţ şi să meargă cu copila la psihiatru?

— Ascultă-mă, drăguţă. Vreau să-mi dai voie să vorbesc despre lucrurile astea, în afara confesionalului, cu mătuşa ta Carl. Îmi dai voie?

— Părinte, nu trebuie să faci asta.

— Copilă, n-o s-o fac fără voia ta. Dar, îţi spun că trebuie să vorbesc cu mătuşa ta Carl despre toate astea. Deirdre, ea şi cu mine, împreună, putem alunga acest lucru.

— Părinte, n-o să mă ierte niciodată pentru că ţi-am spus. Niciodată. E un păcat de moarte să spui asta. Nici mătuşa Nancy n-o să mă ierte. Chiar şi mătuşa Millie o să se supere. Părinte, nu poţi să-i spui că ţi-am vorbit despre el! Ajunsese în pragul isteriei.

— Eu pot şterge acest păcat de moarte, copilă, îi spusese. Pot să-ţi acord iertarea. Din acel moment, sufletul tău va fi alb ca zăpada, Deirdre. Ai încredere în mine, Deirdre. Dă-mi voie să vorbesc cu ea.

Timp de un moment foarte tensionat, plânsul fusese

singurul răspuns. Apoi, chiar înainte de a auzi sunetul făcut de mişcarea micului zăvor al uşiţei de lemn a confesionalului, ştiuse că a pierdut-o. Peste câteva secunde a auzit paşii micuţi alergând repede, îndepărtându-se de el.

Spusese ce nu trebuia, emisese o judecată greşită! Acum, nu mai putea face nimic, legat fiind de secretul spovedaniei. Acest secret îi parvenise de la un copil tulburat, care nici măcar nu era destul de mare să comită un păcat de moarte, darămite să aibă nevoie de iertarea pe care o căuta.

Nu va uita niciodată acel moment când stătea, neajutorat, auzind ecoul paşilor micuţei, iar apăsarea micimii confesionalului aproape că îl sufoca. *Sfinte Dumnezeule, ce trebuia să facă?*

Dar chinul de abia începuse pentru părintele Mattingly.

În săptămânile următoare devenise obsedat – acele femei, acea casă…

Nici măcar nu mai îndrăznea s-o întrebe pe sora Bridget Marie, deşi ea se oferise voluntar să răspundă la întrebările lui nerostite când se întâlniseră întâmplător în locul unde se jucau copiii. Se simţea vinovat că dă ascultare, totuşi nu se putea îndepărta de ceea ce auzea.

— Au trimis-o pe Deirdre la Sacred Heart, sigur că da. Dar ce, crezi că a putut sta acolo? De acolo au exmatriculat-o şi pe maica-sa, Antha, când avea numai opt ani. A fost exmatriculată şi de la Ursuline. Au găsit, până la urmă, pentru ea, o şcoală particulară, unul dintre locurile acelea ciudate, unde copiii sunt lăsaţi să stea şi în cap, dacă vor. Ce nefericită era, sărăcuţa, pe când era copilă, scria mereu poezii şi basme, vorbea singură şi întreba cum a murit mama ei. Ştii, părinte, nu-i aşa, că e vorba de o crimă? Părinte, această Stella Mayfair a fost împuşcată mortal de fratele ei, Lionel. A împuşcat-o în timpul unui bal elegant care se ţinea în casa aceea. S-a creat o adevărată panică. Oglinzi, ceasuri, ferestre, totul era spart când oamenii s-au liniştit, iar Stella zăcea moartă pe podea.

Părintele Mattingly nu putea decât să dea din cap de

mila acelor oameni.

— Nu e de mirare că Antha a luat-o razna după asta şi, după mai puţin de zece ani, s-a înhăitat cu un pictor care nu s-a ostenit vreodată să se însoare cu ea. Le-a părăsit, pe ea şi pe micuţa Deirdre în Greenwich Village, în mijlocul iernii, fără niciun ban în buzunar, aşa că a trebuit să se întoarcă acasă, ruşinată. Apoi a sărit de la fereastra podului, sărăcuţa, dar ce trai îngrozitor a avut cu mătuşile care se luau de ea din te miri ce, supraveghindu-i orice mişcare şi încuind-o în camera ei noaptea, iar ea fugea de acasă în French Quarter şi se îmbăta, la vârsta ei, cu poeţi şi scriitori pe care îi implora să se dea atenţie şi muncii ei. Părinte, o să-ţi spun un secret ciudat. La câteva luni după ce a murit, au sosit nişte scrisori pe numele ei, împreună cu nişte manuscrise pe care le trimisese la New York. Ce chin a fost pe Miss Carlotta, să-i aducă poştaşul amintiri despre asemenea durere şi suferinţă.

Părintele Mattingly rosti o rugăciune tăcută pentru Deirdre. Fie ca umbra răului să n-o atingă.

— Una dintre povestirile Anthei a fost publicată, am auzit că se găsea în revistele din Paris, dar era în engleză. Şi aceea a ajuns la Miss Carlotta. S-a uitat peste ea şi apoi a încuiat-o. Mi-a povestit unul dintre verii Mayfair, cei care s-au oferit să o ia pe micuţa Deirdre s-o crească, dar ea nu a vrut s-o dea, a spus că îi este datoare cu asta Stellei, Anthei, mamei ei şi copilei, mai ales.

Părintele Mattingly se oprise pe la biserică, întorcându-se de la rectorat. Stătuse îndelung în camera tăcută, uitându-se lung la uşa altarului principal.

Pentru povestea sordidă, putea foarte uşor să-i ierte pe cei din familia Mayfair. Se născuseră ignoranţi, la fel ca noi toţi. Dar cum să sucească minţile unei fetiţe cu poveşti despre diavolul care o împinsese pe mama ei la sinucidere? Părintele Mattingly nu putea face, în acel moment, nimic, dar absolut nimic pentru Deirdre, decât să se roage pentru ea.

În preajma Crăciunului, Deirdre fuse exmatriculată de la Academia Particulară Sfânta Margareta, iar mătușile ei o

trimiseseră la o şcoală particulară, undeva în nord.

După un timp, auzise că era iar acasă, bolnavă, studiind cu o guvernantă. O mai văzuse, o dată, la o slujbă la care participaseră foarte multe persoane. Nu venise pentru împărtăşanie. Dar o văzuse stând într-o bancă, lângă mătușile ei.

Afla din ce în ce mai multe despre familia Mayfair, dar pe bucăţi. Se părea că toată lumea din parohia aceea ştia ce se întâmplase în familia respectivă. O dată, stând la masa din bucătărie, bunica Lucy O'Hara îi luase mâna într-a ei.

— Am auzit că Deirdre Mayfair a fost iarăşi trimisă undeva, departe. Ai fost în casa aceea pentru ea, nu-i aşa părinte?

Ce era să spună? Aşa că a stat să asculte.

— Eu cunosc familia asta. Mary Beth era o mare doamnă, putea să-ţi povestească cum era pe vremea marii plantaţii, se născuse acolo imediat după Războiul Civil şi nu a venit la New Orleans decât prin anii 1880, când a adus-o unchiul ei Julien. Ce gentleman sudist de modă veche era el! Mi-l amintesc şi acum pe domnul Julien călărind pe St. Charles Avenue; era cel mai chipeş bătrân pe care l-am văzut. Şi aia era o plantaţie adevărată, la Riverbend, se spune, existau şi poze cu ea în cărţi, chiar şi după ce fusese totul distrus Domnul Julien şi Miss Mary Beth au făcut tot ce-au putut ca s-o salveze. Dar nu poţi pune stavilă râului când el are de gând să ia o casă. Miss Mary Beth era o frumuseţe de femeie, brunetă şi cu o alură sălbatică, nu delicată ca Stella – sau insipidă ca Miss Carlotta – se spune că şi Antha era frumoasă, dar nu am văzut-o niciodată, nici pe ea, nici pe biata copilă, Deirdre. Stella era regină în toată regula în ale vrăjitoriei. Da, da, Stella, părinte. Stella cunoştea fierturile, prafurile, ritualurile. Putea să-ţi citească viitorul în cărţi, părinte. I-a citit nepotului meu, Sean, speriindu-l îngrozitor cu lucrurile pe care i le-a spus. Se întâmpla la una dintre petrecerile dezmăţate care se dădeau în casa de pe First Street, unde era lichior din plin şi o formaţie cânta în

salon. Asta era Stella. Îl plăcea pe Billy al meu, îl plăcea mult. Făcu un gest vag spre o fotografie de pe un raft. Cel care a murit în război. I-am spus „Billy, ascultă-mă. Nu te apropia de femeile Mayfair“. Ei îi plăceau toţi tinerii arătoşi. De aia a omorât-o fratele ei. Într-o zi cu soare, ea putea face astfel încât cerul de deasupra să fie plin de nori. Ăsta e adevărul gol-goluţ, părinte. Obişnuia să le sperie pe surorile de la Sfântul Alfons provocând furtuni deasupra grădinii. Trebuia să fi văzut ce furtună era deasupra casei ăleia, în noaptea în care a murit. Se spune că toate ferestrele din casă erau sparte. În jurul casei ploua şi bătea vântul ca la uragan. Stella făcuse să fie jelită de ceruri.

Părintele Mattingly era mut de uimire, încercând să dea impresia că se concentrează asupra ceaiului cu lapte, dar reţinea fiecare cuvânt.

Nu mai făcuse nicio vizită familiei Mayfair. Nu mai îndrăznea. Nu dorea ca fetiţa să creadă – dacă mai era încă acolo – că vine să spună ceva din ceea ce era legat prin jurământ să nu spună. Le căuta cu privirea pe femei, la slujbe. Rareori le vedea. Era o parohie mare. Puteau să se fi dus la altă biserică sau la capela pentru cei bogaţi, acolo, în Garden District.

Cecurile lui Miss Carlotta veneau totuşi. Asta ştia cu siguranţă. Părintele Lafferty, care ţinea contabilitatea parohiei, îi arătase unul dintre cecuri, la un moment dat, în apropierea Crăciunului. Era un cec de două mii de dolari. Făcuse, cu voce joasă, o remarcă despre felul în care Carlotta Mayfair se folosea de banii săi pentru a ţine lumea din jur la respect.

— Au trimis-o pe micuţă la o şcoală în Boston, cred că ai auzit.

Părintele Mattingly spusese că nu ştia nimic. Stătea în uşa biroului părintelui Lafferty, aşteptând…

— Ei bine, credeam că eşti deja cucerit de faima acestor doamne, spusese părintele Lafferty. Era genul de om care spunea pe şleau ce dorea şi care nu bârfea şi părea mai bătrân decât cei şaizeci de ani ai săi.

— Am fost acolo, în vizită, doar o dată sau de două ori, spusese părintele Mattingly.

— Acum spun că micuţa Deirdre e bolnavă, povestise părintele Lafferty. Privindu-l, pusese cecul pe mapa verde de birou de pe masa lui. Nu se poate duce la o şcoală normală, trebuie să înveţe acasă cu un profesor particular.

— Ce lucruri triste!

— Aşa se pare. Dar nimeni nu pune întrebări. Nimeni nu se duce acolo să vadă dacă copilul acela primeşte o educaţie cum se cuvine.

— Au destui bani…

— Într-adevăr, destui ca să închidă gura oricui, aşa cum au făcut întotdeauna. Pot să scape şi de acuzaţia de crimă.

— Crezi?

Părintele Lafferty părea că are o discuţie cu el însuşi. Se tot uita la cecul Carlottei Mayfair.

— Presupun că ai auzit de episodul cu împuşcătura, spusese, când Lionel Mayfair a împuşcat-o pe soră-sa, Stella? Nu a făcut nicio zi de puşcărie. Miss Carlotta s-a ocupat de tot. Şi domnul Cortland, fiul lui Julien. Alături, ăştia doi pot rezolva orice. Nimeni nu a pus nicio întrebare.

— Dar cum Dumnezeu au…

— Azilul pentru nebuni, bineînţeles, iar acolo Lionel s-a sinucis, deşi nimeni nu înţelege cum, pentru că era în cămaşă de forţă.

— Doar nu crezi aşa ceva!

Părintele Lafferty dăduse din cap.

— Bineînţeles că o cred. Şi, din nou, nimeni nu a pus nicio întrebare. Parastasele sunt mereu la fel. Dar ne-am trezit cu micuţa Antha aici, ştii, fiica Stellei – plângând, ţipând, spunând că Miss Carlotta l-a făcut pe Lionel s-o omoare pe mama ei. I-a spus asta pastorului, acolo, jos, în salon. Eram aici. Părintele Morgan era şi el aici. Părintele Graham şi el. Toţi am auzit-o.

Părintele Mattingly asculta în tăcere.

— Micuţa Antha spunea că îi e frică să meargă acasă. Îi era frică de Miss Carlotta. A povestit că Miss Carlotta i-a

spus lui Lionel „Nu eşti un bărbat adevărat dacă nu pui capăt la ce se întâmplă aici“ şi i-a pus în mână un pistol de calibru 38 ca s-o împuşte pe Stella. Ai crede că a pus cineva nişte întrebări despre ce s-a întâmplat acolo, dar preotul nu, nici vorbă. A luat telefonul, a sunat-o pe Miss Carlotta, iar câteva minute mai târziu o limuzină mare, neagră, venea s-o ia pe micuţa Antha.

Părintele Mattingly se uita ţintă la bărbatul slab şi pipernicit din spatele biroului. *Nici eu nu am pus vreo întrebare.*

— Pastorul a spus mai târziu că micuţa era nebună, că le spunea copiilor cum poate ea auzi oamenii vorbind prin pereţi şi că le putea citi gândurile. Pastorul spunea că îi va trece, că acum era doar răvăşită de moartea mamei ei, Stella.

— Dar situaţia ei s-a înrăutăţit după asta, nu-i aşa?

— A sărit de la fereastra podului când avea douăzeci de ani, asta a făcut. Nu s-a pus nicio întrebare. Nu era în minţile ei şi, în definitiv, era doar un copil. Parastas, ca de obicei.

Părintele Lafferty întoarse cecul pe partea cealaltă şi îi puse ştampila parohiei pe spate.

— Părinte, spui că ar fi bine să sun la familia Mayfair?

— Nu, părinte, nu spun asta. Nu ştiu ce să spun, dacă vrei să afli adevărul. Dar acum îmi doresc ca Miss Carlotta să fi dat altcuiva copilul, spre creştere, să-l fi scos din casa aceea, sunt prea multe amintiri întunecate sub acoperişul ăla. Nu mai este un loc în care să creşti copii.

Când părintele Mattingly auzise că Deirdre fusese trimisă iarăşi la şcoală, de data asta în Europa, se decisese să le facă o vizită. Era primăvară, trecuseră mai bine de trei ani de la spovedania aceea care încă îi mai bântuia şi acum gândurile. Trebuia să se îmbărbăteze ca să ajungă până la poartă, deşi nu avea niciun motiv s-o facă şi nici nu găsea unul.

Nu îl surprinsese faptul că Miss Carl îl invitase în salonul dublu iar setul de cafea fusese adus pe o tavă de

argint, totul foarte cordial. Îi plăcea mult acea cameră. Îi plăcea cum erau aşezate oglinzile, faţă în faţă. Venise şi Miss Millie, apoi Miss Nancy care se scuzase pentru şorţul murdar, apoi chiar şi bătrâna Miss Belle coborâse cu un lift, pe care el nici nu-l observase, ascuns în spatele unei uşi înalte la fel ca toate celelalte. Bătrâna Miss Belle era surdă, observase asta imediat.

La adăpostul conversaţiei de salon le studia pe aceste femei, încercând să ghicească ce zăcea în spatele zâmbetelor de curtoazie. Miss Nancy era cea care muncea din greu în casă, Millie era cea distrată iar bătrâna Miss Belle era aproape senilă. Şi Carl? Carl era tot ceea ce se spunea despre ea – cea deşteaptă, femeia de carieră, avocata. Vorbiseră despre politică, despre corupţia din administraţie, despre preţurile în creştere şi despre vremurile schimbătoare. Dar nici în timpul acestei vizite, nici în timpul celorlalte, nu se rostiseră numele Antha, Stella, Mary Beth, Lionel. De fapt, nu se vorbise despre trecut, iar el nu reuşise nici să aducă vorba, nici măcar să pună vreo întrebare nevinovată despre vreun obiect din cameră.

Plecând, se uitase la iedera care crescuse prea mult. *Capul i se despicase ca un pepene.* Mergând înapoi pe stradă, se uitase la fereastra podului. Era acoperită acum de iederă, cu ivărele sigilate.

Asta fusese ultima lui vizită, îşi spusese. Lasă asta în grija părintelui Lafferty. Lasă asta în grija cui o vrea.

Dar sentimentul că dăduse greş se accentuase pe măsură ce treceau anii.

Când împlinise zece ani, Deirdre Mayfair fugise de acasă şi o găsiseră două zile mai târziu plimbându-se pe Bayou St. John prin ploaie, udă până la piele. Apoi fusese trimisă la un alt internat, undeva – în comitatul Cork, Irlanda, de unde iarăşi se întorsese acasă. Surorile ziceau că avea coşmaruri, era somnambulă, spunea lucruri stranii.

Apoi se aflase că Deirdre era în California. Familia avea acolo nişte veri care puteau avea grijă de ea. Era posibil ca

schimbarea peisajului şi a climei să îi facă bine.

Părintele Mattingly ştia acum că nu o să-şi poată scoate din minte plânsetul copilei. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu încercase să o abordeze altfel? Se ruga ca ea să le spună unor profesori isteţi sau unui doctor ceea ce îi spusese lui, astfel încât s-o poată ajuta cineva în sensul în care nu reuşise părintele Mattingly.

Nu-şi amintea să fi auzit când s-a întors din California. Odată, prin 1956, a aflat că era într-un internat, la Sfânta Rosa din Lima. Apoi se auzise bârfa cum că fusese exmatriculată şi fugise la New York.

într-o zi, Miss Kellerman îi spusese toate acestea părintelui Lafferty, pe scările bisericii. Auzise de la femeia de serviciu, care ştia de la negresa care mai ajuta din când în când în casa familiei Mayfair. Deirdre găsise manuscrisele mamei sale în podul casei, „toate prostiile acelea despre Greenwich Village“, şi fugise de acasă ca să-şi găsească tatăl, deşi nimeni nu ştia dacă acesta mai era în viaţă sau nu.

Episodul se încheiase cu internarea ei la Bellevue, iar Miss Carlotta zburase la New York ca s-o aducă acasă.

Apoi, într-o după-amiază din vara lui 1959, la o masă din bucătărie, părintele Mattingly auzise „scandalul”. Deirdre Mayfair era însărcinată la optsprezece ani. Renunţase la cursurile colegiului din Texas. Iar tatăl? Unul dintre profesorii ei, îţi vine să crezi, un bărbat însurat, protestant pe deasupra. Care urma să divorţeze de soţia lui, cu care trăia de zece ani, ca să se însoare cu Deirdre!

Părea că întreaga parohie vorbea despre asta. Se spunea că Miss Carlotta se spălase pe mâini de toată tărăşenia asta, dar că Miss Nancy o dusese pe Deirdre la Gus Mayer ca să-i cumpere o rochie frumoasă pentru cununia civilă. Deirdre era o femeie frumoasă acum, la fel cum fuseseră Antha şi Stella. Frumoasă cum se spunea că fusese Mary Beth.

Părintele Mattingly nu-şi amintea decât figura livid ă, speriată, a copilei. Şi florile strivite sub piciorul lui.

Nunta nu a avut niciodată loc.

Când Deirdre era deja în luna a cincea, tatăl copilului murise în drum spre New Orleans. Accident de maşină pe şosea. I se rupsese o roată la Fordul lui vechi din 1952, pierduse controlul maşinii, lovise un stejar, explodând instantaneu.

Pe când colinda prin bazarul aglomerat într-o după-amiază de iulie, părintele Mattingly avea să audă una dintre cele mai ciudate poveşti despre familia asta, care îi va răsuna în urechi la nesfârşit, ca şi spovedania aceea.

Lumini suspendate deasupra curţii asfaltate. Oamenii, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi în maieuri de bumbac, jucau un joc de noroc. Câştigai o prăjitură de ciocolată dacă pariai corect când se învârtea roata. Sau câştigai un ursuleţ de pluş. Asfaltul se înmuiase din cauza căldurii. Berea curgea şi butoaiele erau schimbate des la barul improvizat. Şi i se părea că oriunde s-ar duce ar auzi veşti despre ce se întâmpla în familia Mayfair.

Grizonatul Red Lonigan, cel mai în vârstă membru al unei familii de antreprenori, îl asculta pe Dave Collins, care îi povestea că fusese încuiată în camera sa. Părintele Lafferty stătea acolo, uitându-se la Dave pe deasupra berii. Dave spunea că ştie familia Mayfair de cel mai mult timp, chiar de mai mult timp decât Red.

Înainte de a se aşeza pe bancă pentru a auzi sfârşitul povestirii, părintele Mattingly îşi luă o cutie rece de Jax de la bar.

Dave Collins era în culmea fericirii acum, când în auditoriu erau doi preoţi.

— M-am născut în 1901, părinte! declarase el cu emfază, deşi părintele Mattingly părea că nici nu-l bagă în seamă. Odată cu Stella Mayfair şi îmi amintesc când au exmatriculat-o de la Academia Ursulinelor, din centru, iar Miss Mary Beth a trimis-o la şcoală, aici.

— Prea multă zarvă se face în jurul acestei familii, şoptise Red mai mult pentru sine.

— Stella era într-adevăr o maestră în voodoo, continuase Dave. Toată lumea ştia asta. Dar nu e vorba de farmece de doi bani. Alea nu erau pentru ea. Ea avea o punguţă plină

cu monede de aur care nu se golea niciodată.

— Şi, în final, s-a ales numai cu ghinionul, râsese Red pe sub mustaţă.

— Ei bine, a trăit din plin înainte de a o împuşca Lionel, răspunsese Dave încruntându-se, sprijinindu-se în braţul drept pentru a-l întinde pe cel stâng către cutia cu bere. Imediat după ce a murit şi au îngropat-o, punguţa aia a apărut lângă patul Anthei şi, indiferent unde o ascundeau, întotdeauna ieşea la iveală.

— Ei, pe naiba! spusese Red.

— Erau monede din toate colţurile lumii în punguţa aceea – monede italieneşti, franţuzeşti şi spaniole.

— De unde ştii tu? întrebase Red.

— Părintele Lafferty a văzut-o, nu-i aşa, părinte? Ai văzut monedele. Miss Mary Beth obişnuia să arunce monede dintr-astea în cutia milei în fiecare duminică, ştii că aşa făcea. Ştii că zicea mereu: „Cheltuieşte-le repede, părinte, înstrăinează-le înainte să apună soarele, pentru că ele se întorc mereu înapoi“.

— Ce tot vorbeşti acolo?! exclamase Red.

Părintele Lafferty nu zicea nimic. Privirea lui întunecată se mutase de la Dave la Red. Apoi privise către părintele Mattingly, care stătea exact în faţa lui.

— Ce vrei să spui cu asta, că se întorc înapoi?

— Înapoi în punguţa ei, asta voia să spună! zise Dave arcuindu-şi sprâncenele. Luase o înghiţitură serioasă de bere. Nu mai rămăsese decât spuma. Putea să le dea în stânga şi în dreapta la nesfârşit, ele se întorceau mereu la ea. Râsese cu invidie. Vocea lui avea un sunet gâjâit. I-a spus exact acelaşi lucru mamei mele, acum cincizeci de ani, când a plătit-o pentru că i-a spălat hainele – da, aşa e, mama mea era spălătoreasă la multe case de bogătani şi niciodată nu i-a fost ruşine de asta, iar Miss Mary Beth întotdeauna o plătea în monede.

— Fii serios! spusese Red.

— Îţi mai spun ceva, zisese Dave fixându-l pe Red Lonigan. Casa, punguţa, bijuteriile, toate astea sunt legate între ele. La fel cum sunt legate de numele Mayfair şi de

felul în care este totdeauna păstrat, indiferent dacă ele se mărită sau nu. La sfârşit, tot Mayfair rămâne. Vrei să ştii de ce? Pentru că sunt vrăjitoare, omule, femeile astea! Fiecare în parte!

Red scuturase din cap, neîncrezător. Îşi împinsese berea către Dave şi privea cum acesta apucase imediat cutia.

— E adevărul-adevărat, îţi spun. Se transmite din generaţie în generaţie, iar pe atunci se vorbea mult despre asta. Miss Mary Beth era mai puternică decât Stella. Luase o înghiţitură mare din berea lui Red. Şi era destul de deşteaptă încât să nu se laude cu asta, pe când Stella nu era.

— Şi atunci, tu cum de ai aflat? întrebase Red.

Dave îşi scosese săculeţul alb cu tutun Bull Durham şi îl presase între degetul mare şi arătător.

— Nu ai una gata făcută, nu, părinte? îl întrebase el pe părintele Mattingly.

Red strănutase. Părintele Mattingly îi dăduse lui Dave pachetul său de Pall Mall.

— Mulţumesc, părinte. Şi acum, să-ţi răspund la întrebarea ta, Red, pe care nu o evitam. Ştiu, pentru că mama mea mi-a spus lucruri pe care Miss Mary Beth i le spusese ei, prin 1921, când Miss Carlotta absolvise Loyola şi toată lumea o lăuda, aşa o fată deşteaptă, avocată şi toate alea. „Nu ea e cea aleasă, i-a spus Miss Mary Beth mamei mele. Stella este. Stella are darul şi va moşteni tot când eu nu voi mai fi.“ „Şi care este darul Miss Mary Beth?“ a întrebat-o mama mea. „Păi, Stella a văzut *bărbatul,* i-a spus Miss Mary Beth mamei. Iar aceea care-l vede moşteneşte totul.”

Părintele Mattingly simţise un fior rece pe şira spinării. Erau deja unsprezece ani de când auzise spovedania întreruptă a copilei, dar nu uitase niciun cuvânt. Ele îi spun, *bărbatul…*

Dar părintele Lafferty se uita încruntat la Dave.

— A văzut *Bărbatul?* întrebase părintele Lafferty cu răceală. Ce Doamne-iartă-mă de nume e şi ăsta?

— Haide, părinte, credeam că un irlandez cum trebuie,

aşa ca matale, ar şti răspunsul la asta. Nu-i aşa că vrăjitoarele îl numesc pe diavol, bărbatul? Nu-i aşa că ele îl chemă şi el vine în mijlocul nopţii şi le tentează să facă lucruri îngrozitoare?! Râsese iarăşi cu un sunet neplăcut şi scosese o cârpă murdară din buzunar cu care se ştersese la nas. Vrăjitoare, doar ştii asta, părinte. Asta erau şi asta sunt. Este un legământ vrăjitoresc. Şi bătrânul domn Julien, ţi-l mai aminteşti? Eu mi-l amintesc. Ştia totul despre asta, mi-a spus mie mama mea. Ştii că ăsta e adevărul, părinte.

— E un legământ, într-adevăr, spusese părintele Lafferty enervat. Se ridicase în picioare. Este un legământ de ignoranţă, invidie şi nebunie! Ai auzit vreodată de lucrurile astea, Dave Collins? Ai auzit de ură între surori, chiar şi invidie şi ambiţie oarbă?! Se întorsese şi plecase prin mulţime, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Părintele Mattingly era uimit de furia părintelui Lafferty. Şi-ar fi dorit ca părintele Lafferty să râdă măcar, aşa cum făcea Dave Collins.

Dave Collins luă şi ultima înghiţitură din berea lui Red.

— Te poţi lipsi de două înghiţituri, nu-i aşa, Red? întrebă, uitându-se când la el, când la părintele Mattingly.

Red stătea tăcut, uitându-se la cutia goală de bere. Ca un somnambul scoase un dolar din buzunar.

În noaptea aceea, înainte să adoarmă, părintele Mattingly îşi aminti de cărţile pe care le citise când era la seminarul teologic. Bărbatul înalt, bărbatul brunet, bărbatul atrăgător, strigoiul care vine noaptea… bărbatul uriaş care conduce sărbătoarea Sabatului! Îşi aminti pozele din cărţile pe care le citise, estompate, şterse de vreme. Vrăjitoare, şopti el pe măsură ce adormea. *Ea a spus că e diavolul, părinte. Că e un păcat şi să te uiţi la el.*

Se trezise cu puţin timp înainte de răsărit, cu vocea supărată a părintelui Lafferty răsunându-i în urechi. *Invidie, nebunie.* Care era, de fapt, adevărul? I se părea că o piesă foarte importantă se adăugase la puzzle-ul în care se transformase această poveste. Aproape că putea să vadă imaginea întreagă. O casă condusă de o mână de fier,

o casă în care femeile frumoase şi inteligente aveau în comun un destin tragic. Şi totuşi, îl mai sâcâia ceva… *Toate îl văd, părinte.* Flori strivite sub picior, gladiole albe, lungi şi frunze delicate de ferigă. Îşi vedea piciorul cum le striveşte.

Deirdre Mayfair îşi dăduse copilul spre adopţie. Se născuse la noul spital Mercy pe şapte noiembrie şi, tot în aceeaşi zi, ea îl sărutase, îl pusese în braţele părintelui Lafferty, care îl botezase şi îl dăduse în grija verilor din California, care urmau să-l adopte.

Dar Deirdre pusese condiţia ca bebeluşul să poarte numele Mayfair. Fetiţa ei nu avea să poarte alt nume de familie, altfel Deirdre nu mai semna actele pentru adopţie. Chiar unchiul ei, Cortland Mayfair fusese de partea ei în această privinţă, iar părintele Lafferty nu putuse să-i schimbe părerea. Ceruse să vadă scris în certificatul de naştere. Şi săracul domn Cortland Mayfair, bătrân acum – ce domn drăguţ – murise tot în acea perioadă, după o căzătură îngrozitoare pe scări.

Părintele Mattingly nu-şi mai amintea când auzise prima oară cuvântul „incurabil”. Ea înnebunise chiar înainte de a părăsi maternitatea. Spuneau că vorbea singură, tare, spunând: „Tu ai făcut asta, tu l-ai omorât“. Asistentele se temeau să intre în camera ei. Se plimba prin spital, bântuia prin capela spitalului în timpul slujbei, râzând şi vorbind de una singură, acuzând aerul din jurul ei că i-a ucis iubitul, că a separat-o de copilul ei lăsând-o singură printre „duşmani”. Când surorile medicale au încercat s-o calmeze, a luat-o razna de tot. Când sanitarii veniseră s-o ia, ea ţipa deja şi lovea unde şi pe cine apuca.

Până în primăvară, când se prăpădise părintele Lafferty, ea era deja internată undeva, departe. Nimeni nu ştia unde. Rita Lonigan îşi întrebase socrul, Red, întrucât vroia să-i scrie. Dar Miss Carl spusese că nu era indicat. Nicio scrisoare pentru Deirdre.

Numai rugăciuni pentru Deirdre. Anii trecură.

Părintele Mattingly părăsise parohia. Fusese misionar în

alte ţări. Lucrase şi în New York. Plecase atât de departe, încât New Orleans nu mai exista pentru el decât din când în când, atunci când îşi amintea brusc o durere şi o ruşine: Deirdre Mayfair – cea pe care n-o ajutase, Deirdre cea pierdută.

Apoi, într-o după-amiază din 1976, când părintele trecuse pe acolo pentru o scurtă vizită şi trăsese la casa parohială, se plimbase pe lângă casă şi văzuse silueta palidă a unei tinere care stătea într-un balansoar pe una dintre terase, în spatele unui panou ruginit din fier forjat. Nu părea decât o umbră îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte, dar ştiuse de îndată că era Deirdre. Îi recunoscuse buclele negre care îi atârnau pe umeri. Când deschisese poarta ruginită şi urcase pe cărarea pietruită, văzuse figura tinerei – da, era Deirdre cea pe care o adusese el acasă, cu aproape treizeci de ani în urmă.

Stătea în spatele geamului, fără nicio expresie pe faţă. Nu auzise niciun răspuns atunci când el şoptise: „Deirdre“.

În jurul gâtului purta un lanţ gros de care atârna un smarald – o piatră foarte frumoasă, iar pe deget avea un inel cu rubin. Oare acestea erau bijuteriile despre care auzise el? Ce nepotrivit arată împodobită astfel această creatură tăcută, îmbrăcată cu cămaşă de noapte şi în papuci. Nu dădea niciun semn că l-ar fi văzut sau auzit.

Întâlnirea lui cu Miss Nancy şi Miss Millie fusese scurtă, neplăcută. Carl era la lucru, bineînţeles, în centru. Da, aceasta era Deirdre, cea care stătea pe terasă, era acolo de mult timp şi acolo avea să rămână, dar nu era nevoie să vorbeşti în şoaptă.

— Nu mai e în toate minţile, spusese Nancy cu un zâmbet amar. Şocurile electrice i-au şters memoria, la început. Apoi, totul. Nu s-ar putea scula să fugă dacă ar izbucni, acum, un incendiu. Din când în când, îşi mai mişcă mâinile, încearcă să vorbească, dar nu poate.

— Opreşte-te! şuierase Millie, clătinându-şi capul, cu o figură care exprima că nu e de bun-simţ să spui aşa ceva. Miss Millie era bătrână acum şi avea părul de un argintiu frumos, era delicată aşa cum fusese şi Miss Belle, cea care

se prăpădise demult. Mai vrei puţină cafea, părinte?

Femeia care stătea în balansoar, pe terasă, era frumoasă. Tratamentul cu şocuri nu-i albise părul. Şi ochii erau tot de un albastru adânc, deşi privirea era pierdută în gol. Era ca o statuie în biserică. *Părinte*, *ajută-mă.* Lumina se reflecta în smarald, explodând ca o mică stea.

După asta, Părintele Mattingly nu mai venise foarte des în sud, iar în anii următori când trecuse pe acolo nu se mai simţise binevenit. Scuzele invocate de Miss Nancy erau din ce în ce mai brutale. Uneori, nu răspundea nimeni. Dacă era acolo Carl, vizita era rapidă şi artificială. Nu se mai punea problema de cafea în grădină, numai câteva cuvinte schimbate în salonul mare, plin de praf acum. Oare nu mai aprindeau luminile? Candelabrele erau slinoase.

Bineînţeles că femeile cam îmbătrâneau. Millie murise în 1979. Funeraliile fuseseră somptuoase, cu veri şi rude care veniseră din toate colţurile ţării.

Următorul an, Nancy se dusese şi ea. Părintele Mattingly primise o scrisoare de la Red Lonigan. Reuşise să ajungă în Baton Rouge chiar în momentul în care o conduceau pe ultimul drum.

Miss Carl, în jurul vârstei de optzeci de ani, era slabă, cu nas vulturesc, cu părul alb şi cu ochelari care îi măreau ochii într-un mod dizgraţios. Gleznele i se revărsau peste marginea pantofilor negri. Trebuise să se aşeze pe o piatră de mormânt spre finalul ceremoniei de la cimitir.

Casa arăta jalnic, la rându-i. Părintele văzuse asta de fiecare dată când trecuse pe acolo.

Deirdre se schimbase şi ea, inevitabil. Se vedea că îşi pierduse frumuseţea ei delicată. Şi, în ciuda asistentelor medicale care o plimbau zilnic încoace şi încolo, forma fizică se degradase, mâinile i se încovoiaseră de la încheieturi la fel ca la bolnavii de artrită. Se spunea că acum nu-şi mai ţinea capul drept, că îi cădea mereu într-o parte, iar gura îi stătea mereu deschisă.

Era o imagine tristă, chiar şi de la distanţă. Iar bijuteriile transformau această imagine într-una de-a dreptul sinistră. Cercei cu diamante la o invalidă complet

ruptă de realitate. Un smarald mare cât un vârf de deget mai mare. Şi părintele Mattingly, care credea mai presus de toate în sfinţenia vieţii omeneşti, ajunsese să se gândească la faptul că, poate, pentru Deirdre, moartea ar fi o binecuvântare.

În după-amiaza ce a urmat funeraliilor lui Nancy, în timp ce trecea prin faţa casei Mayfair, întâlnise un englez care stătea şi privea clădirea de la capătul gardului – o persoană agreabilă, care i se prezentase preotului ca fiind Aaron Lightner.

— Ştii ceva despre femeia aceea năpăstuită? întrebase, direct, Lightner. De zece ani o tot văd stând pe terasa asta. Chiar îmi fac griji pentru ea.

— Şi eu îmi fac, îi mărturisise părintele Mattingly. Dar se spune că nu se mai poate face nimic pentru ea.

— Ce familie ciudată! spusese englezul cu milă. E aşa de cald. Mă întreb dacă ea simte căldura? Ar putea repara şi ei ventilatorul de deasupra ei. Vezi? Pare a fi stricat.

Părintelui Mattingly îi plăcu imediat englezul. Ce om plin de resurse părea şi totuşi ce politicos. Şi era îmbrăcat aşa de elegant, cu costumul său format din trei piese. Chiar avea şi un baston. Îl făcea pe părintele Mattingly să se gândească la domnii de modă veche care obişnuiau pe vremuri să facă plimbări seara pe St. Charles Avenue. Îi puteai vedea pe terase, purtându-şi pălăriile lor ţepene şi uitându-se la lumea care trecea pe străzi. Ah, o altă lume!

Părintele Mattingly se trezi dintr-o dată stând la taclale cu englezul pe şoptite, sub doi stejari cu coroanele joase, despre toate lucrurile „ştiute“ care acestuia i se păreau destul de cunoscute – tratamentul cu şocuri electrice, copilul dat spre adopţie în California. Dar părintele Mattingly nu intenţiona să menţioneze bârfa lui Dave Collin despre Stella şi acel „bărbat“. Ar fi fost dezonorant pentru el să repete asemenea prostii. În plus, ar fi ajuns prea aproape de secretele dureroase pe care Deirdre i le încredinţase.

El şi Lightner ajunseseră, nu se ştie cum, la Commander’s Palace pentru un prânz întârziat. Fusese

invitaţia englezului. Ce ocazie pentru preot! De mult nu mai fusese la un restaurant elegant în New Orleans, din acela cu feţe de masă şi şerveţele de in. Iar englezul comandase un vin excelent.

Omul recunoscuse sincer că este interesat de istoria familiilor precum era familia Mayfair.

— Ştii că au avut o plantaţie în Haiti pe când locul se chema Santo Domingo? Maye Faire se chema plantaţia, cred. Au făcut avere din zahăr şi cafea, înainte de răscoalele sclavilor.

— Deci, ştii despre ei încă de pe atunci, spusese uimit preotul.

— Oh, bineînţeles că ştiu, spusese Lightner. E scris în cărţile de istorie. Locul acela era condus de o femei puternică, Marie Claudette Mayfair Landry, care călca pe urmele mamei ei, Angélique Mayfair. Erau acolo de patru generaţii. Prin 1689, a venit Charlotte din Franţa. Da, Charlotte. Şi ea a născut gemeni – Peter şi Jeanne Louise, iar amândoi au trăit până la vârsta de optzeci şi unu de ani.

— Nu mai spune! N-am auzit poveşti atât de vechi despre ei.

— Cred că e doar o problemă de documentare, îşi drese vocea englezul. Nici chiar rebelii negri nu au îndrăznit să dea foc plantaţiei. Marie Claudette a reuşit să emigreze printr-o răscumpărare regală, împreună cu întreaga ei familie. Apoi a fost conacul La Victoire, la Riverbend, mai jos de New Orleans. Cred că au numit-o, pur şi simplu, Riverbend.

— Miss Mary Beth s-a născut acolo.

— Da! Aşa e. În, stai să mă gândesc, cred că în 1871. Râul a înghiţit până la urmă cu totul casa aceea. Ce frumuseţe de casă, cu coloane de jur-împrejur! Există poze ale casei ăleia, în ghidurile turistice foarte vechi pentru Louisiana.

— Mi-ar face plăcere să le văd şi eu, spusese preotul.

— Au construit casa de pe First Street înainte de Războiul Civil, continuase Lightner. De fapt, Katherine

Mayfair a construit-o, iar mai târziu, fraţii ei, Julien şi Remy Mayfair, au trăit acolo. Apoi, Mary Beth a transformat casa respectivă în căminul ei. Ei nu-i plăcea la ţară. Cred că aceea care s-a măritat cu arhitectul irlandez, cel care a murit aşa tânăr, de febră galbenă, a fost Katherine. El este cel care a construit şi băncile din centru. Da, numele lui era Monahan. După moartea lui, Katherine nu a mai vrut să stea în casa de pe First Street, pentru că fusese construită de el şi inima ei era zdrobită.

— Mi se pare că am auzit, mai demult, că acea casă a fost proiectată de Monahan, menționă preotul. Dar nu voia să-l întrerupă. Mi se pare că am auzit despre Mary Beth…

— Da, Mary Beth Mayfair s-a măritat cu judecătorul McIntyre, pe când acesta era doar un tânăr avocat, iar fiica lor, Carlotta Mayfair, este, după toate aparenţele, capul familiei, acum…

Părintele Mattingly era încântat. Nu numai din cauza curiozităţii dureroase pe care o resimţea când era vorba despre familia Mayfair, ci şi a felului în care povestea Lightner şi a accentului britanic care suna foarte aristocratic. Nu semăna a bârfă, ci a istorie. Demult nu mai stătuse de vorbă părintele Mattingly cu un om atât de educat. Nu, spuse de englezul ăla, nu suna a bârfă.

Fără a sta prea mult pe gânduri, preotul se trezi povestind păţania cu fetiţa în curtea şcolii şi cu florile care ajunseseră, în mod misterios, în braţele ei. Nu, asta nu era ceea ce auzise în confesional, îşi aminti el. Totuşi era înspăimântător faptul că povestise totul aşa, după multe înghiţituri de vin. Părintelui Mattingly îi era ruşine de el însuşi. Brusc, nu-şi mai putu scoate din minte spovedania. Pierduse firul. Se gândea la Dave Collins şi la toate lucrurile ciudate pe care le povestise, la cât de tare se supărase părintele Lafferty în noaptea aceea de iulie, în bazar, părintele Lafferty care, mai târziu, se ocupase de darea spre adopţie a copilului lui Deirdre.

Oare părintele Lafferty făcuse asta luând în calcul nebuniile pe care le debitase Dave Collins? El însuşi nu fusese în stare să facă nimic.

Englezul era îngăduitor cu visarea tăcută a preotului. De fapt, se întâmplase un lucru foarte ciudat. Părintelui Mattingly i se părea că omul stă şi îi ascultă gândurile. Era imposibil, iar dacă omul putea, în acest fel, să audă amintirile unei spovedanii, ce putea să facă preotul?

Ce lungă părea a fi după-amiaza aceea! Cât de plăcută, cât de liniştită! Părintele Mattingly ajunsese să-i repete englezului poveştile lui Dave Collins şi chiar îi vorbise despre pozele din cărţi cu „bărbatul brunet“ în jurul căruia dansau vrăjitoarele.

Iar englezul părea foarte interesat de asta, mişcându-se doar când trebuia să toarne vin sau când îi oferea preotului o ţigară, neîntrerupându-l vreodată.

— Deci, ce înţelegi din toate astea? şoptise preotul în final.

Oare bărbatul spusese ceva?

— Bătrânul Dave Collins este mort, dar sora Bridget Marie o să trăiască o veşnicie, are o sută de ani.

Englezul zâmbise:

— Vrei să spui, sora din curtea şcolii, de acum mulţi ani.

Părintele Mattingly era acum beat din cauza vinului pe care-l băuse. Îi tot apăreau în faţa ochilor curtea şcolii, copiii şi florile împrăştiate pe pavaj.

— E la spitalul Mercy, acum, spusese preotul. Am văzut-o ultima dată când am venit aici. Cred că o s-o vizitez şi de data asta. Ce prostii vorbeşte acum, când nu ştie cu cine vorbeşte! Bătrânul Dave Collins a murit într-un bar pe Magazine Street. Un loc tocmai potrivit pentru el. Toţi prietenii lui au contribuit la funeralii.

Preotul începuse iarăşi să se gândească în altă parte, amintindu-şi de Deirdre când venise la confesiune. Iar englezul îi atinsese dosul palmei, şoptindu-i:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

Preotul fusese uluit. Apoi îi venise aproape să râdă la ideea că exista cineva care i-ar fi putut citi gândurile. Asta spusese sora Bridget Marie şi despre Antha, nu-i aşa? Că putea să audă oamenii cum vorbesc, prin pereţi, şi să citească gândurile? Oare îi relatase englezului aspectul

ăsta?

— Da, mi-ai spus. Aş vrea să-ţi mulţumesc…

El şi englezul îşi luaseră la revedere, la ora şase, dincolo de porţile cimitirului Lafayette. Exact în momentul în care soarele era pe cale să apună şi totul radia strălucirea primită în timpul zilei. Dar ce pustiu părea totul în jur, pereţii vechi, văruiţi în alb, magnoliile uriaşe, ale căror rădăcini spărseseră pavajul.

— Ştii, toţi cei din familia Mayfair sunt îngropaţi acolo, mai spusese părintele Mattingly, arătând către porţile din fier. Cavoul mare şi rotund, care se vede dacă mergi pe aleea din centru, pe dreapta, cel cu un gărduleț de fier împrejurul lui. Miss Carl îl îngrijeşte foarte bine. Găseşti acolo toate numele pe care mi le-ai spus.

Preotul i-ar fi arătat personal, englezului, locul acela, dar era târziu şi trebuia să se întoarcă la casa parohială, sosise timpul să plece către Baton Rouge şi, mai departe, la St. Louis.

Lightner îi dăduse o adresă din Londra.

— Dacă mai auzi vreodată ceva în plus despre familia asta – orice simţi că poţi să spui altora – încerci să iei legătura cu mine?

Părintele Mattingly nu a făcut-o niciodată. Rătăcise demult numele şi adresa. Dar îşi amintea de englezul cel drăguţ, uneori întrebându-se cine era, de fapt, omul acela şi ce dorea el, de fapt. Ce bine ar fi dacă toţi preoţii din lume ar fi la fel de blânzi. Omul acela părea capabil să înţeleagă orice.

în timp ce trecea pe lângă vechiul colţ al clădirii, părintele Mattingly se gândea iarăşi la ceea ce îi scrisese tânărul preot: că Deirdre Mayfair se stafidise, că abia mai putea să meargă.

În acest caz, ar fi fost curios să ştie, pentru numele lui Dumnezeu, cum putuse să o ia razna în 13 august? Cum putuse ea să spargă toate ferestrele şi să-i sperie pe oamenii de la azil?

Şi Jerry Lonigan spusese că şoferul lui văzuse lucruri

aruncate – cărţi, un ceas, tot felul de obiecte zburând prin aer. Iar zgomotul pe care îl făcea ea era ca urletul unui animal.

Preotului i se părea greu de crezut aşa ceva.

Dar, iată dovada.

Apropiindu-se încet de poartă, în acea după-amiază caldă de august, îl văzu pe geamgiul îmbrăcat într-o uniformă albă punând chit deasupra marginii geamului care tocmai fusese înlocuit. În fiecare dintre ferestrele acelea imense străluceau geamuri noi, întregi, cu etichetele producătorului pe ele.

Mult mai încolo, în partea de sud a casei, în spatele unui grilaj cu marginile ruginite, stătea Deirdre, în balansoar, cu mâinile contorsionate de la încheieturi şi cu capul căzut într-o parte. Pandantivul de smarald de la gâtul ei se transformă, pentru o clipită, într-o mică stea.

Cum s-o fi simţit *ea* spărgând toate ferestrele alea? Simţind energia mergându-i prin vene, fiind stăpâna unei astfel de puteri? Chiar şi să scoată un sunet părea a fi ceva extraordinar. Era un gând ciudat pentru el, nu-i aşa? Totuşi se simţea învăluit într-o tristeţe stranie, o melancolie fără sens. Ah, Deirdre, micuţa Deirdre.

Adevărul era că se simţea trist şi amărât de fiecare dată când o vedea. Ştia că nu se va duce către cărarea pietruită care ducea la scările casei. Nu va suna la soneria aia, numai ca să i se spună iarăşi că Miss Carl nu este acasă sau că nu îl poate primi acum.

Călătoria asta era penitenţa părintelui Mattingly. Acum patruzeci de ani făcuse o greşeală într-o sâmbătă după-amiază şi sănătatea mintală a copilei fusese pusă în balanţă. Nicio vizită nu mai conta acum.

Stătu la gard mult timp, ascultând zgomotul făcut de şpaclul geamgiului, curios de puternic în liniştea tropicală din jurul lui. Simţea că aerul acela încins îi pătrunsese în haine, în pantofii. Acceptă efectul produs asupra lui de culorile mângâietoare ale acestei lumi blânde.

Ăsta era un loc deosebit. Cu siguranţă, era mai bine aici decât într-un spital steril sau într-un azil în care singura

variaţiune era culoarea carpetei de pe jos. Ce anume credea el că poate face pentru ea, în condiţiile în care atâţia doctori nu reuşiseră? Poate că nu a avut niciodată vreo şansă. Numai Dumnezeu ştia.

Brusc, observă un oaspete în spatele panoului cu margini ruginite, stând lângă biata femeie. Părea un tânăr drăguţ – înalt, brunet, foarte bine îmbrăcat, în ciuda temperaturii toride. Poate unul dintre verii aceia îndepărtaţi, din New York sau California.

Tânărul ieşise, probabil, pe terasă, din salon, pentru că nu fusese acolo cu o secundă înainte. Părea foarte grijuliu. Era evidentă afecţiunea pe care i-o purta bolnavei, din felul în care se aplecase înspre ea. De parcă ar fi vrut s-o sărute pe obraz. Da, asta făcea. Chiar şi prin umbra deasă, preotul putuse să vadă asta şi îl impresionase adânc. Tristeţea care îl cuprinsese mai devreme se transformase în durere.

Geamgiul terminase şi el. Îşi aduna sculele. Coborâse scările din faţă şi ocolise, mergând pe cărarea pietruită, trecând pe lângă terasa cu paravane, cărându-și lada cu scule, trecând de bananierii sălbatici şi de leandrul înflorit.

Preotul terminase şi el. Îşi făcuse penitenţa. Acum, putea să se ducă înapoi acasă, la pavajul încins de pe Constance Street şi la încăperile răcoroase ale casei parohiale. Se întoarse încet şi se îndreptă spre colţ. Mai aruncă o ultimă privire înapoi. Veranda era goală acum, pregătită pentru Deirdre. Cu siguranţă, tânărul acela drăguţ se va întoarce curând. Preotului îi mersese la inimă vederea acelui sărut tandru, faptul că ştia de existenţa cuiva care iubea şi acum acel suflet pierdut pe care el, cu mult timp în urmă, nu reuşise să-l salveze.

PATRU

În seara avea ceva de făcut, trebuia să sune pe cineva. Şi era important. Dar, după o gardă de cincisprezece ore – dintre care douăsprezece petrecute în sala de operaţii – ea nu-şi mai putea aminti.

Nu mai era Rowan Mayfair, cu toate problemele sale personale. Era doar doctoriţa Mayfair, clară şi senină ca un geam de sticlă, stând tăcută în camera de odihnă a medicilor, cu mâinile băgate în buzunarele halatului murdar, cu picioarele ridicate pe scaunul din faţa ei, cu o ţigară Parliament în colţul gurii, ascultând discuţiile dintre neurochirurgi, rememorând fiecare moment interesant al zilei.

Hohote uşoare de râs, voci care se suprapuneau unele peste altele, mirosul de alcool, foşnetul hainelor apretate, aroma dulce a ţigărilor. Nu mai conta faptul că era deranjant că toţi fumau. Era bine să stai acolo, să stai confortabil la masă şi să vezi în faţa ta bucăţile murdare de linoleum şi pereţii bej, murdari. Era bine să iei o pauză de gândire, ca memoria să-ţi revină şi să-ţi umple creierul.

De fapt, fusese o zi aproape perfectă, de aceea o dureau picioarele aşa tare. Trecuse prin trei operaţii de urgenţă, una după alta, de la rana prin împuşcare de la şase dimineaţa până la victimele accidentului de maşină, care fuseseră aduse acum patru ore. Dacă fiecare zi ar fi fost ca asta, viaţa ei ar fi fost minunată. De fapt, ar fi fost perfectă.

Acum se gândea la asta, relaxată într-un fel. După zece ani de şcoală de medicină, stagii şi rezidenţiat, era ceea ce îşi dorise totdeauna să fie – era medic, era neurochirurg, şi, ceea ce era mai important, făcea parte din personalul calificat în neurochirurgie al unui spital universitar enorm, Neurological Trauma Center oferindu-i ocazia să opereze,

în permanenţă, victime ale accidentelor.

Trebuia să admită că savura fiecare moment, prima ei săptămână diferită de aceea a obişnuitul rezident, întotdeauna supra-încărcat, extenuat şi mult prea criticat, care tot trebuia să opereze în jumătate dintre cazuri sub supravegherea altcuiva.

Chiar şi discuţia inevitabilă de azi nu fusese insuportabilă – nesfârşitele povestiri din sala de operaţii, ulterioara dictare a observaţiilor, apoi raportul minuţios dar informal care se dădea în camera unde se bea cafeaua. Îi făcea plăcere prezenţa acestor doctori în jurul ei, internii cu feţe strălucitoare, doctorul Peters şi doctorul Blake, care tocmai îşi începuseră turele şi se uitau la ea de parcă era vrăjitoare, nu medic. Şi doctorul Simmons, rezidentul-şef, care îi şoptea din când în când că era cel mai bun medic pe care-l văzuse operând şi că asistentele spuneau acelaşi lucru, şi doctorul Larkin, care era cel mai îndrăgit şef al secţiei de neurochirurgie, pentru protejaţii lui, Lark, care o forţase astăzi încontinuu să detalieze: „Explică, Rowan, explică amănunţit. Trebuie să le spui băieţilor ăstora cu ce te ocupi tu aici. Domnilor, priviţi, acesta este singurul neurochirurg din civilizaţia occidentală căruia nu-i place să vorbească despre munca sa“.

Explicaţii. Ura să vorbească. Era foarte suspicioasă când venea vorba despre limbaj, deoarece ea putea realiza, cu o precizie remarcabilă, ce era dincolo de cuvinte şi, în plus, nici nu se pricepea prea bine la vorbe.

Acum discutau despre priceperea doctorului Larkin în raport cu performanţa atinsă în ziua respectivă, un meningiom, slavă Domnului, iar ea se putea lăsa pradă plăcutei oboseli şi savura ţigara, cafeaua aceea cu gust teribil şi felul minunat în care cădea lumina pe pereţii goi ai încăperii.

Problema era că azi dimineaţă îşi spusese, în mod special, să nu uite de această problemă personală, telefonul pe care trebuia să-l dea, important pentru ea. Deci, despre ce era vorba? Avea să-şi amintească imediat

cum ieşea din clădire.

Putea face asta oricând. Până la urmă, nu mai era în perioada de probă şi nu trebuia să stea aici mai mult de cincisprezece ore, nu mai trebuia să doarmă în oficiul din camera de gardă şi nimeni nu s-ar mai fi aşteptat ca ea să se ducă jos, la camera de gardă, pentru a vedea ce mai e pe acolo, deşi, poate, i-ar fi plăcut să facă toate astea din proprie iniţiativă.

Cu doi ani în urmă, poate chiar mai puţin, până la ora asta ar fi fost demult plecată, ar fi trecut în mare viteză peste Golden Gate, nerăbdătoare să redevină iarăşi Rowan Mayfair, la pontonul la care era andocată *Sweet Christine* şi, de acolo, la Richardson Bay, apoi pe mare. Numai după ce ar fi setat pilotul automat pentru un tur complet în afara traseelor aglomerate ar fi realizat că a cuprins-o o mare oboseală. S-ar fi dus jos, sub punte, în cabina unde lemnul lăcuit strălucea plăcut, s-ar fi prăbuşit pe pat şi s-ar fi pierdut într-un somn adânc, însoţită doar de sunetele apei dimprejurul bărcii.

Dar asta era înainte de a realiza că poate face miracole la masa de operaţie şi de a-şi da seama că devenise dependentă de asta. Din când în când, se mai ocupa şi de cercetare. Iar Ellie şi Graham, părinţii ei adoptivi, pe vremea aia încă trăiau şi casa cu pereţi de sticlă de pe malul Tiburonului nu era un mausoleu umplut cu cărţi şi cu haine ale celor dispăruţi.

Trebuia să treacă prin mausoleu ca să ajungă la *Sweet Christine.* Inevitabil, trebuia să vadă corespondenţa care mai venea pentru Ellie şi pentru Graham. Poate şi câte un mesaj înregistrat pe robotul telefonic de la vreun prieten din afara oraşului, care nu ştia că Ellie murise de cancer anul trecut şi că Graham decedase în urma unui atac cerebral, înainte de Ellie. Uda şi acum ferigile în memoria lui Ellie, care obişnuia să le pună şi muzică. Conducea Jaguarul lui Graham, pentru că ar fi fost o mare bătaie de cap să-l vândă. Nu făcuse niciodată ordine pe biroul lui.

Atac cerebral. O cuprinse un sentiment întunecat şi neplăcut. Nu te gândi la Graham, căzut pe podeaua

bucătăriei, ci la reuşitele zilei respective. Ai salvat trei vieţi în ultimele cincisprezece ore, când alţi medici ar fi putut să-i lase să moară. Pentru vieţile aflate în mâinile altora, ai acordat asistenţă pricepută. Acum, aflaţi în siguranţă la terapie intensivă, trei dintre pacienţi dorm, au ochi cu care pot vedea, guri cu care pot vorbi şi, când le iei mâna într-a ta, ţi-o strâng.

Nu putea cere mai mult. Ar fi putut să lase transplanturile de ţesut şi tumorile pe seama altora. Ea excela în situaţiile de criză. Avea nevoie de ele. Se ducea acasă pentru scurt timp numai pentru că ştia că aşa e sănătos, sănătos pentru a-şi odihni ochii, picioarele şi creierul, pentru a fi undeva pe aproape pentru weekend; şi pentru a naviga cu *Sweet Christine*, desigur.

Pentru moment, se putea odihni pe nava asta mare numită spital, căci asta chiar părea a fi – un submarin care călătorea prin timp fără a scoate niciun sunet. Luminile nu se stingeau niciodată. Temperatura nu varia niciodată. Motoarele nu se opreau niciodată. Iar noi, membrii echipajului, suntem legaţi unii de alţii în ciuda invidiei, furiei, resentimentelor şi competiţiei. Suntem legaţi printr-un fel de dragoste, fie că recunoaştem, fie că nu.

— Ai nevoie de un miracol! spusese supervizorul de la Urgenţă la ora şase a acelei după-amiezi, uitându-se epuizat la ea. Lasă femeia asta aşa cum e şi foloseşte-ţi energia pentru cineva care mai are o şansă!

— Nu caut decât miracole, răspunsese Rowan. Vom scoate cioburile şi pământul din creierul ei, apoi vom mai vedea ce e de făcut.

Nu avea rost să-i spună lui că, atunci când îşi punea mâinile pe umerii femeii, „auzea“ o mulţime de semnale; care îi spuneau că femeia putea supravieţui. Ştia ce văzuse când fragmentele de oase fuseseră îndepărtate cu atenţie din fractură şi congelate pentru a putea fi folosite mai târziu la refacerea scalpului, când *dura mater* fusese incizată şi ţesutul aflat sub ea mărit de puternicul microscop chirurgical. Destul de mult creier viu, nevătămat, funcţional şi funcţionând, o dată ce aspirase

sângele din el şi cauterizase minusculele vase rupte, în aşa fel încât să oprească sângerarea.

Era acelaşi simţ infailibil care îi spusese în ziua aceea, când îl salvase pe bărbatul înecat, Michael Curry, ridicându-l cu vinciul pe puntea vasului, la atingerea cărnii învineţite, că este încă viu şi că îl putea resuscita.

Bărbatul înecat. Michael Curry. Asta era ceea ce trebuia să-şi amintească. Să-l sune pe doctorul lui Curry. Acesta îi lăsase mesaj la spital şi acasă.

Trecuseră mai bine de trei luni de la seara aceea rece de mai, când ceaţa acoperea oraşul astfel încât nicio luminiţă nu se mai vedea, iar bărbatul înecat stătea pe puntea lui *Sweet Christine* şi arăta la fel de mort ca orice cadavru pe care îl văzuse.

Îşi stinse ţigara.

— Noapte bună, domnilor doctori, spuse ea ridicându-se. Luni, ora opt, le spuse interniştilor. Nu, nu vă ridicaţi.

Cu două degete, doctorul Larkin o prinse mâneca. Încercă să se elibereze, dar el strânse mai tare.

— Nu mai pleca singură cu barca aia, Rowan.

— Haide, şefu'! încercă ea să se elibereze. Nu mergea. Umblu singură cu barca aia de la şaisprezece ani.

— Foarte rău, Rowan, foarte rău, spuse el. Probabil că te-ai lovit cu capul de ceva şi ai căzut peste bord.

Ea râse politicos, deşi o irita discuţia, şi se îndreptă spre uşă, trecând pe lângă lift – prea lent –, către scări.

Poate ar fi trebuit să mai arunce o privire asupra celor trei pacienţi de la terapie intensivă, înainte de a pleca. Brusc, o deprimă ideea că trebuie să plece. Şi mai rău era gândul că se întorcea aici de abia luni.

Îşi băgă mâinile în buzunar şi grăbi pasul pe scările care duceau la etajul patru.

Coridoarele de la etajele superioare erau atât de liniştite încât nu erau din acelaşi peisaj cu ce era jos la urgenţă. O femeie singură dormea pe canapeaua din camera de aşteptare. Bătrâna asistentă de gardă doar făcu cu mâna când trecu Rowan. Existaseră situaţii, în vremea în care era intern şi era de gardă, când patrula pe coridoarele

astea în loc să doarmă. Se plimba încoace şi încolo, trecând pe la toate etajele, prin pântecele acelui imens submarin.

Păcat că şeful aflase despre *Sweet Christine,* se gândea acum, păcat că, fiind disperată şi speriată, l-a luat acasă, cu ea, în ziua înmormântării mamei ei adoptive, invitându-l să stea pe punte şi să bea vin în timp ce admira cerul albastru al Tiburonului. Păcat că în aceste momente ceţoase şi întunecate îi destăinuise lui Lark că nu mai vrea să stea în casa aia, că se mutase pe barcă şi că, uneori, trăia numai pentru asta, pentru a ieşi în larg după fiecare schimb, indiferent de cât stătuse la spital şi de cât de obosită era.

Să le spui oamenilor – rezolvă asta ceva? Lark epuizase toate clişeele încercând s-o consoleze. Şi, de atunci, toţi la spital ştiau despre *Sweet Christine.* Nu mai era Rowan cea tăcută, era totodată şi Rowan cea adoptată, cea a cărei familie se stinsese în mai puţin de jumătate de an, cea care pleca pe mare cu o barcă, de una singură. Rowan nu acceptase invitaţia la cină pe care i-o făcuse Lark, deşi orice altă doctoriţă singură ar fi făcut asta imediat.

Dacă ar şti ei şi restul, se gândea ea, cât de misterioasă era, de fapt, chiar şi pentru sine. Şi ce ar fi spus despre bărbaţii care îi plăceau ei, poliţişti curajoşi, pompieri, eroi cu care cutreiera barurile aglomerate şi zgomotoase, alegându-şi partenerii atât în funcţie de mâinile lor aspre şi de vocile puternice, cât şi de braţele lor musculoase şi piepturile frumoase. Da, şi ce ar zice ei despre partidele de sex în cabina de sub puntea lui *Sweet Christine*, cu revolverul calibru 38 atârnat de cureaua tocului de piele, legănându-se pe peretele cabinei.

Şi despre conversaţiile de după – nu, spune-le monoloage – în care aceşti bărbaţi cu nevoi similare cu ale neurochirurgului îşi retrăiau momentele de pericol şi de reuşită, de pricepere şi dexteritate. Aromă de curaj pe uniformele lor. Cântecul vieţii şi al morţii.

Ce fel de bărbat? Graham o întrebase o dată:

— Îi cauţi să fie proşti, needucaţi, grosolani? Dacă te

pocneşte vreunul dintre ei?

— Tocmai asta e, răspunsese ea rece, neostenindu-se nici măcar să se uite la el. Nu fac aşa ceva. Ei salvează vieţi şi tocmai asta îmi place la ei. Îmi plac eroii.

— Sună ca o prostie de fetiţă de paisprezece ani, replicase acid Graham.

— Ai înţeles greşit, răspunsese Rowan. Când aveam paisprezece ani credeam că avocaţii ca tine sunt eroii.

Prinsese expresia amărâtă din ochii lui pe când îi întorsese spatele. O simţea şi acum, la un an după ce Graham murise. Gustul lui Graham, mirosul lui Graham, Graham în patul ei, în final, pentru că Graham ar fi plecat înainte de moartea lui Ellie, dacă nu ar fi făcut-o ea.

— Nu-mi spune că nu ai vrut-o dintotdeauna, i-a spus el în ambianţa călduţă a saltelelor din cabina lui *Sweet Christine.* La naiba cu pompierii şi cu poliţiştii tăi.

Încetează să te mai cerţi cu el. Încetează să te mai gândeşti la el. Ellie nu a aflat niciodată că tu te-ai culcat cu el sau de ce ai crezut că trebuia să faci asta. Erau atât de multe pe care Ellie nu le-a ştiut. Nu eşti în casa lui Ellie. Eşti încă în siguranţă, în lumea ta antiseptică şi tăcută, iar Graham e mort şi îngropat în cimitirul micuţ din nordul Californiei. Nu contează cum a murit, pentru că nimeni nu ştie nici povestea asta. Nu-l lăsa să fie aici cu spiritul, cum se spune, atunci când pui cheia în contactul maşinii lui, pe care ar fi trebuit s-o vinzi demult, sau când mergi prin camerele răcoroase şi umede ale casei lui.

Totuşi ea continua să-i vorbească, susţinându-şi părerea. Moartea lui împiedicase orice concluzie. Ca atare, crease o fantomă a lui, prin ura şi prin dorinţa ei de răzbunare. Pălea, dar totuși îi mai vorbea, chiar şi aici, pe teritoriul ei, unde se simţea în siguranţă.

Îi prefer oricând pe ceilalţi, ar fi vrut ea să-i spună, aşa cum sunt ei, vanitoşi, duri, ignoranţi şi cu un simţ infantil al umorului; prefer duritatea lor, dragostea şi ura lor pentru femei, teama lor de femei, prefer chiar şi discuţiile cu ei, nesfârşitele discuţii, şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spre deosebire de neurochirurgi, ei nu vor să

le răspund, nu vor nici măcar să ştie cine şi ce sunt, pot să fiu un specialist în rachete, spion, magician sau neurochirurg. „Nu mai spune, operezi pe creierele oamenilor!“

Ce contează toate astea?

Adevărul era că Rowan înţelegea mai bine, acum, „problema masculină”, decât pe când se certa cu Graham. Înţelegea legătura între ea şi eroii săi în uniformă – că intrând în sala de operaţii, punându-şi mănuşile acelea sterile, punând mâna pe microcoagulator şi pe microbisturiu, era la fel ca şi cum fi intrat într-o clădire în flăcări sau ca şi cum s-ar fi amestecat într-o ceartă de familie cu un pistol în mână, încercând să salveze femeia şi copilul.

De câte ori auzise că neurochirurgii sunt comparaţi cu pompierii? Dar şi codicilul, diferenţa, aceea că viaţa *ta* nu este riscată. Ba, pe naiba nu e! Dacă dai greş acolo, dacă dai greş oribil şi destul de des, cu siguranţă vei fi distrus ca şi când ar cădea peste tine un acoperiş în flăcări. Supravieţuieşti numai dacă eşti extraordinar de deştept, curajos şi perfect, pentru că pur şi simplu nu există altă cale şi fiecare moment în sala de operaţii este un test mortal.

Da, în bărbaţii cruzi pe care îi plăcea să-i sărute, să-i strângă în braţe, ea vedea acelaşi curaj, aceeaşi atracţie către stress şi către pericol; bărbaţii pe care îi prefera deasupra; bărbaţii care nu aveau nevoie să o audă vorbind.

La ce bun că înţelesese, dacă trecuseră luni – aproape o jumătate de an – de când nu chemase pe nimeni în patul ei. Oare ce credea *Sweet Christine* despre asta? se întreba uneori. Oare îi şoptea în întuneric: „Rowan, unde îţi sunt bărbaţii?”

Chase, poliţistul blond şi bronzat din Marin, îi lăsa şi acum mesaje pe robotul telefonic. Dar ea nu avea timp să-l sune. Şi era un tip aşa de drăguţ, citea cărţi, o dată stătuseră de vorbă, chiar avuseseră o conversaţie adevărată, de fapt, când făcuse ea o remarcă despre camera de gardă şi despre femeia care fusese împuşcată

de soţul ei. Îi povestise şi el o mulţime de întâmplări de acest gen şi imediat începuseră să dezbată chestiunile din cele două puncte de vedere. Oare de asta nu-l mai sunase ea? Poate.

Realiză că, pentru moment, neurochirurgul acaparase total femeia, atât de mult încât nu era sigură de ce se gândea acum la toţi aceşti bărbaţi. Poate doar pentru că era prea obosită sau poate pentru că ultimul bărbat pe care-l dorise era Michael Curry, bărbatul acela superb care se înecase, frumos chiar şi când zăcea acolo, pe puntea vasului ei, ud şi livid, cu părul lui negru lipit de cap.

Da. Era, vorbind ca şcolăriţele, frumos de pica, adorabil şi pe gustul ei. Nu avea genul acela de trup format în California, cu muşchi şi forme supradimensionate în sălile de forţă, cu părul vopsit, ci un specimen proletar, puternic, cu ochi albaştri irezistibili şi cu gropiţe în obraji, care o îmbiau, se gândea acum, să le sărute.

Ce ironie, să pescuiască din apă, într-o stare tragică şi complet neajutorat, un exemplar perfect care ilustra genul de bărbat pe care şi l-ar fi dorit.

Se opri. Ajunsese la uşa salonului de terapie intensivă. Intră încet, se opri o clipă uitându-se la această lume stranie, acvariu rece plin cu trupuri conectate la tuburile de oxigen, cu membrele şi pieptul legate de aparatele de monitorizare şi de susţinere a vieţii.

Un gând îi trecu brusc prin minte. Nu exista nimic mai important în afara lumii ăsteia, aşa cum nu exista nimic în afara sălii de operaţii.

Se apropie de birou şi o atinse încet pe umăr pe asistenta care stătea aplecată peste un teanc de fişe medicale.

— Bună seara, Laurel, şopti Rowan.

Femeia tresărise uşor. Apoi, văzând-o pe Rowan, se lumină:

— Doctore Mayfair, sunteţi încă aici.

— Mai arunc o privire.

Felul lui Rowan de a se purta cu asistentele era mult mai

blând decât cel în care se comporta cu doctorii. Încă din momentul în care începuse să lucreze le curtase pe asistente pentru a îndepărta proverbialul resentiment al acestora faţă de femeile-medic şi pentru a le face să coopereze cu ea cu tot entuziasmul de care avea nevoie. Era o întreagă ştiinţă aici, calculase totul îndelung, la fel ca pe o operaţie.

Când intră în prima cameră, se opri un moment lângă unul dintre paturile cu tăblie metalică – părea un coşciug monstruos pe roţi – şi o auzi pe asistentă venind în spatele ei, aşteptând-o. Asistenta se aplecă să ia fişa de observaţie. Rowan făcu semn că nu.

Părând fără viaţă, lividă, zăcea ultimul caz al zilei de astăzi, o victimă a unui accident rutier, cu capul devenit un imens morman de bandaje, cu un tub incolor care-i ieşea din gură. Monitoarele puneau în evidenţă singura dovadă de viaţă printr-un bipăit şi prin semnale luminoase. Glucoza se scurgea în trup printr-un ac înfipt în antebraţul pacientei.

Ca un cadavru care părea a reînvia pe o masă de îmbălsămare, femeia de sub fâșiile de tifon deschise ochii:

— Doctore Mayfair, şopti ea.

O undă de relaxare trecu peste Rowan. Schimbă priviri fericite cu asistenta. Rowan zâmbi:

— Sunt aici, doamnă Trent, spuse ea încet. Te descurci minunat. Încet, o prinse pe femeie de mână. *Da, foarte bine.*

Ochii femeii se închiseră încet, ca o floare care îşi închide petalele. Nicio schimbare în zgomotul monoton al maşinilor din jurul lor. Rowan se retrase la fel de încet precum venise.

Prin geamul celei de-a doua încăperi, Rowan se uită la altă figură inconştientă, aceea a unui băieţel cu pielea măslinie, care orbise instantaneu căzând de pe platforma unui tren în mişcare.

Muncise la el patru ore, suturând cu un ac minuscul vasul hemoragic care îi cauzase orbirea şi rezolvând problema. La recuperare, el se trezise şi glumise cu

doctorii din jurul lui.

Acum, cu o privire atentă şi fără să se mişte, Rowan studia mişcările pe care le făcea acesta în somn, felul în care îi zvâcnea genunchiul drept pe sub pătură, cum strângea pumnul şi cum mişca din cap. Îşi plimba limba peste buzele uscate şi şoptea cuvinte de neînţeles, ca un om care vorbeşte în somn.

— E pe drumul cel bun, doctore, îi şopti asistenta.

Rowan dădu din cap. Dar ştia că, în câteva săptămâni, copilul avea să sufere un atac. Foloseau Dilantin ca să prevină asta, dar avea să fie un epileptic pentru tot restul vieţii sale. Mai bine aşa, decât orb şi surd. Ar fi putut să aştepte şi să observe înainte să prezică asta. Până la urmă, exista întotdeauna șansa ca ea să greşească.

— Şi doamna Kelly? întrebă ea. Se întoarse să se uite în ochii asistentei, forţându-se să ghicească adevăratele gânduri ale femeii. Era o asistentă miloasă şi săritoare, o femeie pe care o plăcea.

— Doamna Kelly crede că e amuzant faptul că încă mai are două gloanţe în cap. „Mă simt ca o puşcă încărcată”, mi-a spus. N-o lasă pe fiica ei să plece. Vrea să ştie ce s-a întâmplat cu derbedeul care a împuşcat-o. Vrea altă pernă. Vrea televizor şi telefon.

Rowan râse, mai mult de complezenţă. Un sunet firav în liniştea aceea.

— Poate mâine, spuse ea.

De unde stătea, putea s-o vadă pe spirituala doamnă Kelly prin ultimul geam de la capătul salonului. Incapabilă să-şi ridice capul de pe pernă, ea gesticula uşor cu mâna dreaptă în timp ce vorbea cu fiica ei, o femeie subţire şi epuizată, care dădea aprobator din cap la fiecare cuvânt pe care îl scotea mama ei.

— Se poartă foarte frumos cu mama ei, şoptise Rowan. Las-o să stea cât vrea ea.

Asistenta dădu din cap.

— Eu sunt liberă până luni, Laurel, spuse Rowan. Nu ştiu dacă sunt mulţumită cu acest nou program.

Asistenta râse uşor.

— Meriţi să te odihneşti, doctore Mayfair.

— Oare?! murmură Rowan. Doctorul Simmons mă va chema dacă e vreo problemă. Poţi oricând să-i ceri să mă cheme, Laurel. Înţelegi?

Rowan ieşi pe uşile duble, lăsându-le să se mişte uşor în spatele ei. Da, fusese o zi excelentă.

Chiar nu mai avea niciun motiv să stea aici, poate doar ca să mai noteze câte ceva în jurnalul ei personal pe care-l ţinea la serviciu şi să-şi verifice mesajele de pe robotul telefonic. Poate o să se odihnească un pic pe canapeaua din piele. Biroul medicilor era mult mai luxos decât cabinele înghesuite şi întunecoase cu care se obişnuise de câţiva ani.

Dar trebuia să ajungă acasă, ştia asta. Acolo unde umbra lui Ellie şi cea a lui Graham veneau şi plecau după bunul lor plac.

Şi, ce-i cu Michael Curry? Oh, uitase iar de el şi acum era aproape ora zece. Trebuia să-l sune pe doctorul Morris cât de repede putea.

Nu, acum nu poţi să te gândeşti la Curry, îşi spunea ea în timp ce mergea uşurel pe linoleumul holului, coborând iarăşi pe scări în loc să ia liftul şi alegând o rută ocolitoare spre birou.

Dar era nerăbdătoare să audă ce avea de zis doctorul Morris, nerăbdătoare să audă veşti despre singurul bărbat din viaţa ei în acest moment, un bărbat pe care nu-l cunoştea şi pe care nu-l mai văzuse de la incidentul violent de acum câteva luni…

Din cauza oboselii, fusese ca o somnambulă în noaptea aceea. O tură de rutină în ultima lună a rezidenţialului ei se sfârşise după treizeci şi şase de ore de gardă, în timpul cărora ea dormise doar o oră. Totul fusese în regulă până când zărise un om în apă.

Sweet Christine se legăna pe apă, sub un cer acoperit de nori, cu vântul care izbea în hublourile cabinei de la timonă. Acest iaht cu coca din oţel, cu două motoare, lung de doisprezece metri, fabricat în Olanda, nu ţinea seama

de avertismentele pentru ambarcaţiunile de mici dimensiuni, tăind masiv valurile. Cu toate astea, era prea mare pentru a fi mânuit de o singură persoană. Dar Rowan făcea treaba asta de la şaisprezece ani.

Partea cea mai dificilă era plecarea şi sosirea în port cu asemenea barcă, aici fiind nevoie de încă o persoană. Dar Rowan avea propriul ei canal, adânc şi larg, pe lângă casa ei din Tiburon, şi dana ei, şi propriul ei sistem de andocare. O dată ce *Sweet Christine* era întoarsă către San Francisco, o femeie singură, care cunoştea şi înţelegea toate secretele bărcii, era de-ajuns pentru a o conduce.

Sweet Christine nu fusese construită pentru viteză, ci pentru rezistenţă. În acea zi era echipată, cum era întotdeauna, ca pentru o călătorie în jurul lumii.

Cerul întunecos acoperea asfinţitul acelei după-amiezi de mai chiar când Rowan trecea pe lângă Golden Gate. În momentul în care trecuse de el, crepusculul dispăruse complet.

Întunericul se lăsa cu o monotonie gri-metalică; oceanul se întrepătrundea cu cerul. Era atât de frig încât Rowan îşi pusese mănuşile de lână şi căciuliţa pe cap chiar şi în sala motoarelor şi bea cană după cană de cafea fierbinte, care nu o ajutau deloc în starea ei de epuizare. Ochii îi erau aţintiţi, ca totdeauna, către marea în mişcare.

Şi apoi apăruse Michael Curry, punctul acela în apă – oare chiar era un om acolo?

Cu faţa în jos, cu braţele întinse în lături şi cu mâinile plutind necontrolat pe lângă cap, cu părul său ca un punct negru pe griul oceanului şi cu hainele umflate de apă, care pur şi simplu se mişcau în voia valurilor. Avea o pelerină de ploaie şi pantofi maro. Părea mort.

În primul moment putea să spună doar că nu era vorba de un corp descompus. Deşi pielea îi era albă, nu se vedea nicio urmă de putrezire. Putea să fi căzut peste bordul vreunui vas doar cu câteva momente sau ore în urmă. Ce era important în acest moment era să trimită SOS-ul împreună cu coordonatele ei şi apoi să încerce să-l aducă la bord.

Ce ghinion avea că vasele Pazei de Coastă erau la mile depărtare de locul unde se afla ea; elicopterele de salvare erau toate plecate în misiune. Teoretic, nu se afla nicio ambarcaţiune în apropiere din cauza avertismentului. Şi ceaţa continua să se rostogolească. Ajutorul venea cât se putea de repede, dar nu se ştia când exact.

— Voi încerca să-l scot din apă, spusese ea. Sunt singură aici. Veniţi cât puteţi de repede.

Nu era cazul să le spună că era medic sau să le amintească ceea ce ştiau deja – în apele astea reci, victimele înecate puteau supravieţui destul de mult, pentru că temperatura scăzută încetineşte metabolismul; creierul îşi reduce activitatea, cerând doar o parte din necesarul de oxigen şi de sânge obişnuit. Lucrul cel mai important era să-l aducă la bord şi să înceapă resuscitarea.

Asta fusese partea ce mai grea, pentru că niciodată nu făcuse aşa ceva de una singură. Avea echipamentul necesar, hamurile legate de parâma din naylon trasă de vinciul mecanic amplasat pe punte – cu alte cuvinte, suficiente mijloace de a-l scoate de acolo, cu condiţia să ajungă la el, şi de asta îi era frică.

Imediat, îşi puse mănuşile de cauciuc şi vesta de salvare şi îşi prinsese hamul, păstrând un al doilea ham pentru el. Verificase velatura, inclusiv frânghia legată de barca de salvare, şi erau în regulă; apoi aruncase barca peste bord şi o direcţionase către scara pe care se cobora în apă, nedând atenţie mării agitate, scării care se mişca şi curentului rece care venea dinspre mare.

El plutea către ea, pe măsură ce ea vâslea către el, dar marea aproape că răsturna barca de salvare. Pentru o secundă, gândi că era imposibil. Refuză să se dea bătută. Într-un sfârşit, aproape căzând peste bordul micii ambarcaţiuni, întinse mâna şi îl prinse, trăgându-l înspre ea. Acum, trebuia să-i pună hamul cum trebuie, în jurul pieptului.

Din nou valurile aproape că răsturnaseră barca; era aproape să cadă şi ea. Apoi un val o ridicase şi o aruncase deasupra corpului bărbatului. Îl scăpase din mână, îl

pierduse. Dar un alt val îl adusese înapoi. Îl prinsese de braţul stâng şi îi forţase hamul peste cap şi peste umărul stâng, băgându-i braţul stâng prin laţ. Trebuia neapărat să facă la fel şi cu braţul drept. Hamul trebuia să stea bine prins, pentru că trebuia să-l tragă sus, aşa greu cum era şi cu hainele ude.

În tot timpul ăsta, simţul ei special lucrase, aşa cum îl privea fix şi-i simţea carnea rece. *Da, este aici, se poate întoarce. Du-l pe punte.*

Două valuri violente, unul după altul o împiedicaseră să facă altceva decât să-l ţină strâns. Într-un final reuşise să-l prindă de mâneca dreaptă şi să-i bage braţul drept prin ham, apoi trăsese de acesta şi hamul se strânsese în jurul corpului din apă.

Barca se răsturnase în momentul acela, aruncând-o şi pe ea în apă, împreună cu el. Înghiţise apă, apoi ieşise la suprafaţă şi respirase în timp ce simţea junghiul îngheţat cum îi pătrunde prin haine, în trup. Câte minute putea rezista la temperatura asta, înainte să-şi piardă cunoştinţa? Dar reuşise să-l lege de barcă, aşa cum şi ea era legată. Dacă reuşea să ajungă la scară fără să leşine, putea să-l tragă pe urmă. Se ţinuse de frânghie, trăgându-se din ce în ce mai aproape de iaht, refuzând să creadă că nu va reuşi, având în faţa ochilor doar imaginea părţii laterale a lui *Sweet Christine* care apărea şi dispărea, măturată încontinuu de valuri.

În sfârşit, se izbise de iaht. Şocul o alertase. Degetele ei înmănușate refuzau să mai flexeze când le întinse spre bara scării. Dar le dăduse ordinul, fir-aţi ale naibii, hai, trageți o dată de frânghie, şi se uita la mâna ei dreaptă care refuza s-o mai asculte. Mâna stângă se întinsese spre scară; iarăşi ordinele plecau din creier, dar erau doar pe jumătate ascultate, şi totuşi se trezise urcând pe scară, treaptă după treaptă.

Un moment zăcuse pe punte, incapabilă să se mişte. Aerul cald care ieşea din cabina timonei ardea ca o respiraţie fierbinte. Îşi masase degetele până când începuse iarăşi să le simtă. Numai că nu era timp să se

încălzească; trebuia să se ridice şi să treacă la vinci.

Mâinile o dureau acum. Dar important era că făceau ceea ce le spunea să facă, adică porneau motorul. Vinciul scosese un sunet înfundat şi începuse să înfăşoare parâma din nylon. Brusc, văzuse corpul bărbatului ridicându-se deasupra punţii, capul căzut, braţele depărtate şi atârnând moi peste ham şi apa țâșnind din hainele umflate. Corpul ajunsese pe punte cu capul înainte.

Vinciul scrâşnise când îi trăsese corpul mai aproape de cabina timonei, la mai puţin de un metru de uşă. Oprise motorul. Corpul căzuse acolo, inert, prea departe de cabina timonei şi de aerul ei cald.

Ştia că nu-l putea târî înăuntru şi nu mai putea să se prostească cu vinciul.

Cu mare greutate reuşise să-l întoarcă cu faţa în sus şi să-i scoată din plămâni o mare cantitate de apă. Apoi îl ridicase, împingându-se pe sub el, luându-l în cârcă. Îşi scosese mănuşile pentru că o jenau. Îşi băgase mâna pe sub gâtul lui, îi prinsese nasul cu degetele şi îi respirase în gură. Mintea ei lucra o dată cu acţiunea făcută şi vizualiza aerul cald pe care i-l sufla în plămâni. I se păruse însă că face asta de o veşnicie şi nimic nu se schimbă în starea lui.

Trecuse la pieptul lui, apăsând cât de tare putea pe coşul pieptului, apoi slăbind apăsarea, continuând la interval de 15 bătăi. „Haide, respiră! “ spunea de parcă era un blestem. „Respiră odată!“ Apoi repetase respiraţia gură la gură.

Îi era imposibil să-şi dea seama cât timp trecuse; nu avea deloc noţiunea timpului; păţea acelaşi lucru şi în sala de operaţii. Pur şi simplu continuase, alternând respiraţia gură-la-gură cu masarea pieptului, oprindu-se din când în când să ia pulsul la carotida lipsită de viaţă pentru a vedea dacă mesajul este acelaşi – *Viu* –, înainte de a continua mai departe.

Corpul lui se contorsiona pe punte din cauza eforturilor ei, venele i se vedeau prin pielea albă, tocurile pantofilor izbeau lemnul punţii.

Din nou încercase să-l tragă în cabina timonei, dar

degeaba. Nu se vedea nicio luminiţă prin ceaţă, nu se auzea niciun elicopter pe deasupra, aşa că ea continuase, oprindu-se doar ca să-l pleznească peste faţă şi să strige la el că ştie că este acolo şi că îl aşteaptă să revină la viaţă.

„Ştiu că mă auzi!“ strigase, apăsându-l pe piept. Îşi imagina inima şi plămânii, în detaliu. Apoi, când încercase să-i ridice iară capul, ochii i se deschiseseră brusc şi faţa îi fusese străbătută de un fulger de viaţă. Din piept îi ieşi aerul. Iar ea îi simţi răsuflarea caldă, pe faţă.

„Aşa, respiră!“ strigase ea prin vântul puternic. De ce era aşa uimită că el era în viaţă şi că se holba la ea, când nicio secundă nu se gândise să renunţe?

Mâna lui dreaptă de ridicase şi o apucase pe a ei. Îi spusese ceva, murmurat, incoerent, ceva care suna ca un nume de om.

Din nou îl pălmuise, dar mai uşor. Şi respiraţia lui începuse să devină ritmică, iar faţa i se strâmbase de durere. Ce ochi albaştri avea şi cât de bine se vedea că era în viaţă! Parcă nu mai văzuse niciodată atâta forţă în privirile unui om.

„Continuă să respiri, mă duc sub punte după pături!“

Îi apucase mâna din nou şi începuse să i-o scuture violent. Când încerca să se elibereze îl văzuse că-şi mută privirea dincolo de ea, undeva deasupra. Îşi ridicase mâna stângă şi arăta ceva. O lumină mătura puntea vasului, în sfârşit. Dumnezeule, ceaţa se lăsase deasupra lor, groasă ca fumul. Elicopterul ajunsese la timp; vântul îi irita ochii. Abia vedea elicele rotindu-se.

Căzuse lângă el, aproape inconştientă şi ea, dar realizând că el nu-i dădea drumul la mână. Încerca să-i vorbească. Îl mângâiase pe mână şi îi spusese: „E în regulă, acum, o să vină şi o să te ia!“

Apoi strigase ordine la oamenii Pazei de Coastă care coborau pe punte; nu îl încălziţi brusc şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i daţi nimic fierbinte să bea. Are o gravă hipotermie. Cereţi o ambulanţă în port.

Se temuse un pic pentru el când îl luaseră. Dar, de fapt ştia ce vor spune medicii: nu existau leziuni neurologice.

La miezul nopţii renunţase la somn. Era cald şi stătea confortabil, *Sweet Christine* se balansa din nou, maiestuoasă, printre valuri, luminile ei străluceau prin ceaţă, avea radarul pornit şi autopilotul setat pe aceeaşi rută circulară. Ghemuită în colţul cabinei, cu haine uscate, Rowan îşi sorbea cafeaua fierbinte.

Se gândea la el, la privirea lui. Michael Curry era numele lui, aşa îi spuseseră cei de la Paza de Coastă când le telefonase. Era în apă de mai bine de o oră, înainte să-l vadă ea. Dar totul era aşa cum prevăzuse. „Nu avea nicio leziune neurologică”. Presa considera asta un miracol.

Din păcate, devenise dezorientat şi violent în ambulanţă – poate din cauza presei şi a agitaţiei din port – îl sedaseră (ce stupid!) şi acum nu prea ştia ce se petrece în jurul lui (normal!), dar era „în regulă”.

— Nu daţi numele meu nimănui, spusese ea. Vreau ca intimitatea mea să fie protejată.

Înţeleseseră. Reporterii erau o adevărată pacoste. Şi, ca să fie sinceră, SOS-ul ei picase ciudat. Ei nu aveau numele ei sau al bărcii ei. Ar fi ea atât de bună să le dea acum toate aceste informaţii în caz că…

— Terminat, mulţumesc, spusese ea şi întrerupsese legătura.

Sweet Christine se îndepărtase. Şi-l imagina pe Michael Curry zăcând pe punte, expresia feţei lui când îşi revenise, felul în care ochii lui reflectaseră lumina cabinei. Ce cuvânt spusese el, suna ca un nume, dar nu auzise bine.

Era clar că ar fi murit dacă nu l-ar fi zărit ea. Nu îi făcea plăcere să se gândească la asta, la trupul acela plutind pe apă prin ceaţă, la viaţa care se scurgea cu fiecare moment din el. Prea aproape.

Şi era aşa de frumos. Chiar şi înecat, era ceva de ţinut minte. E un mister ce amestec de trăsături face ca un bărbat să fie frumos. Avea trăsături irlandeze, fără îndoială – faţa pătrată, nasul scurt şi un pic rotunjor, ceea ce ar fi făcut pe oricine să pară un pic banal. Dar ea nu găsea că e banal. Nu cu ochii ăia şi cu gura aia. Nici vorbă.

Nu se cuvenea să se gândească la el în felul acesta, nu-i aşa? Nu era medic când mergea la vânătoare; era Rowan, în căutarea unui partener anonim, care adormea apoi, când uşa se închidea. Era Rowan, medicul, care îşi făcea griji pentru el.

Cine ar fi ştiut mai bine ce se putea întâmpla cu creierul lui în următoarele ore?

Sunase la spital în dimineaţa următoare, când o adusese pe *Sweet Christine* în port. Doctorul Morris, rezidentul-şef, era încă de gardă.

— Toată stima, spusese, descriindu-i pe scurt poziţia ei la spitalul universitar. După care îi explicase tot de făcuse ca să-l resusciteze, instrucţiunile pe care le dăduse paramedicilor în legătură cu hipotermia. Curry nu spusese nimic, doar mormăise ceva, nu reuşise să îşi dea seama ce. Dar credea cu tărie că el avea să-şi revină.

— E în regulă, e foarte norocos! îi spusese doctorul Morris. Acest telefon era colegial şi strict confidenţial. Şacalii aceia de pe hol nu trebuiau să ştie nimic despre salvatoarea lui, neurochirurgul singuratic. Sigur că el era un pic ciudat, vorbind încontinuu despre ce văzuse „dincolo“ şi se întâmplase ceva cu mâinile lui, ceva extraordinar…

— Mâinile?

— Nu e vorba de paralizie sau ceva de genul ăsta. Uite, îmi sună pagerul.

— Da, ştiu, îl aud. Uite, eu stau încă o lună la spitalul universitar, sună-mă dacă ai nevoie de mine. O să vin.

Închisese. Ce naiba voia să zică despre mâinile lui. Îşi aminti cum o apucase de mână, strânsoarea lui, faptul că nu voia să-i dea drumul şi felul în care se uitaseră unul la altul. „Nu am făcut nimic rău, spuse ea, nu e nimic în neregulă cu mâinile omului ăsta“.

Înţelesese ce era cu mâinile lui a doua zi după-amiază, când citise în *Examiner*.

El explicase că avusese o experienţă mistică. De undeva, de sus, îşi văzuse corpul plutind pe apă. Mai mult nu-şi

amintea ce văzuse şi asta îl scotea din minţi.

Cât despre zvonurile care umblau despre mâinile sale, da, era adevărat, purta mănuşi acum pentru că vedea tot felul de imagini când atingea lucrurile. Nu putea lua o lingură sau un săpun fără să vadă imagini legate de ultima persoană care l-a folosit.

Reporterei îi atinsese crucifixul de la rozariu şi îi spusese că fusese cumpărat din Lourdes, în 1939, şi că i-l dăduse mama ei.

Era absolut adevărat, susţinea ziarul, dar acum erau şi tot mai mulţi oameni din spital care puteau depune mărturie despre noile puteri ale lui Michael Curry.

Ar fi vrut să plece din spital, foarte tare ar fi dorit. Şi-ar fi dorit ca treaba asta cu mâinile să dispară şi să-i revină memoria în legătură cu ce se întâmplase acolo.

Ea studiase îndelung fotografia din ziar – o imagine alb-negru care îl înfăţişa lungit în pat. Şarmul proletar era de neconfundat. Şi zâmbea absolut fermecător. Avea chiar şi o cruciuliţă de aur atârnată de un lanţ în jurul gâtului, ceea ce îi punea în valoare musculatura umerilor. Mulţi poliţişti şi pompieri purtau aşa ceva. Adora asta la bărbaţi. Chiar şi atunci când crucea sau medalionul, sau ce era, îi trecea peste pleoape atunci când era în pat.

Dar mănuşile negre, aşezate pe cearceaful alb, arătau sinistru în fotografie. Era posibil ca să fie adevărat? Pentru un moment, nu se îndoise. Văzuse lucruri mai ciudate, mult mai ciudate.

Nu te duce să-l vezi. El nu are nevoie de tine şi tu nu ai de ce să întrebi despre mâini.

Terminase de citit articolul, împăturise ziarul şi îl băgase în buzunar. Era tot acolo în dimineaţa următoare când se repezise la cafea, după o noapte întreagă petrecută la centrul de traumatologie şi deschisese *Chronicle.*

Curry era pe pagina a treia cu o poză bună, arătând mai aspru ca înainte, poate ceva mai puţin încrezător. Zeci de oameni fuseseră acum martori ai puterilor lui psihometrice. Şi-ar fi dorit ca ei să înţeleagă faptul că nu

era mai mult decât un truc de salon. Că nu putea să-i ajute.

Tot ceea ce îl interesa acum era partea pe care nu şi-o putea aminti, locurile unde fusese atunci când fusese mort. „Este unul dintre motivele pentru care am revenit“, spunea el. „Ştiu că este. Am făcut o alegere, am decis să revin. Era ceva foarte important pe care trebuia să-l fac. Am ştiut scopul ăsta. Avea legătură cu o uşa, cu un număr. Dar nu-mi pot aminti numărul sau ce era cu el. Adevărul este că nu-mi pot aminti nimic. E ca şi cum cea mai importantă experienţă a vieţii mele a fost ştearsă. Nu ştiu cum să mi-o amintesc.”

Îl descriau de parcă era nebun, se gândea ea. Probabil că era vorba despre genul de experienţe la graniţa dintre viaţă şi moarte. Ştim acum că aşa se întâmplă. Oare ce era cu oamenii din jurul lui?

Cât despre mâinile lui, şi ea era un pic fascinată de partea asta, nu-i aşa? Parcursese mărturiile celor care încercaseră aceste puteri. Şi-ar fi dorit să vadă măcar cinci minute analizele care i se făcuseră.

Se gândise iar la el, cum zăcea pe puntea iahtului, la cât de puternic o strângea de braţ, la expresia de pe faţa lui.

Poate a simţit ceva, atunci, prin intermediul mâinilor? Ce ar simţi acum dacă ea s-ar duce acolo şi i-ar spune ce ştie despre accident, s-ar aşeza pe pat lângă el şi l-ar pune să-şi facă numărul lui de salon – cu alte cuvinte să dea la schimb puţinele ei informaţii pentru ceea ce voiau toţi? Nu.

Ruşine să-i fie pentru ceea ce gândise. Ruşine să-i fie pentru că ea, medic, în loc să se gândească la nevoile pacientului, se gândea la nevoile ei. Era mai rău decât dacă s-ar fi gândit cum ar fi fost dacă l-ar fi adus în patul ei sau dacă ar fi băut împreună cafea la măsuţa din cabina ei, la trei dimineaţa.

O să-l sune pe doctorul Morris când va avea timp. Va vedea când, nu ştia. Oricum, şi ea era ca un zombie din cauza lipsei de somn, iar acum era chemată la recuperare. Poate ar fi trebuit să-l lase pe Curry în pace. Poate ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru amândoi.

La sfârşitul săptămânii, *Chronicle* publicase un articol lung, pe prima pagină.

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU MICHAEL CURRY?

Avea patruzeci şi opt de ani, era antreprenor de profesie, specialist în renovarea caselor vechi în stil victorian, proprietar al unei companii numita Marile Speranţe. Părea o legendă a oraşului pentru faptul că transforma ruinele în conace. Avea în proprietate un mic magazin în Castro, plin cu obiecte sanitare. Erau faimoase desenele sale detaliate pentru restaurări. De fapt, fusese publicată şi o carte despre ele, numită *Decoruri interioare şi exterioare cu influenţe victoriene.* El lucrase Barbary Coast Bed care fusese premiat, şi Breakfast de pe Clay Street şi hotelul Jack London de pe Buena Vista.

Acum, nu mai făcea nimic. Marile Speranţe era temporar închisă. Proprietarul ei era prea ocupat încercând să-şi aducă aminte ce i se revelase în timpul orelor acelora cruciale când fusese „mort în apă".

„Nu am visat", spune el. „Ştiu că am vorbit cu nişte persoane. Mi-au explicat ce vor să fac şi eu am acceptat, am cerut să mă întorc înapoi."

Cât despre capacităţile paranormale, nu avea nicio legătură cu ceea ce încerca să-şi amintească, susţinea el. Nu părea a fi decât un efect lateral, accidental. „Nu văd decât imagini disparate – un chip, un nume. Nimic pe care să te bazezi."

În timpul nopții petrecute în oficiul spitalului îl văzuse la televizor, la ştiri – îl văzuse întreg. Iarăşi văzuse ochii ăia albaştri minunaţi şi zâmbetul. Era ceva inocent în felul lui de a fi, gesturile simple arătau că e vorba despre cineva care a renunţat demult la minciuni sau la a se complica cu tot felul de tertipuri lumeşti.

— Trebuie să mă întorc acasă, spusese el. Era un accent newyorkez? Nu acasă aici, ci acolo unde m-am născut, în New Orleans. (Aha, deci ăsta era accentul!) Pot să jur că e legat de ce s-a întâmplat. Îmi trec prin minte tot felul de

scurte amintiri de acasă. Părea jenat şi un tip de treabă.

Dar nu reuşise să-şi amintească nimic. Cei de la spital nu voiau să-l lase să plece acasă, deşi din punct de vedere fizic nu mai avea nimic.

— Spune-ne despre puterile tale, Michael.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Se emoţionase. Se uitase la mâinile lui acoperite cu mănuşi. Vreau să vorbesc cu cei care m-au salvat – cu cei de la Paza de Coastă şi cu cel care m-a pescuit din mare. I-aş ruga pe oamenii ăştia să ia legătura cu mine. Ştii că de asta am acceptat interviul.

Camera se îndreptase spre doi reporteri. Glume despre „puterile lui“. Amândoi fuseseră martori.

Pentru un moment, Rowan rămăsese nemişcată. New Orleans… şi o ruga pe ea să-l contacteze. New Orleans… Ei bine, asta pusese capac. Rowan avea o obligaţie. Auzise rugămintea din gura lui. Iar chestia asta cu New Orleans, trebuia s-o clarifice. Trebuia să vorbească cu el… sau să-i scrie.

Imediat cum ajunsese acasă în noaptea aia, se dusese la biroul lui Graham, căutase ceva de scris şi îi scrisese lui Michael o scrisoare.

Îi descrisese în detaliu ce observase în timpul accidentului, din momentul în care îl scosese din apă şi până când îl luase Paza de Coastă pe targă. După un moment de ezitare, adăugase un postscriptum cu adresa şi numărul ei de telefon.

„Domnule Curry, şi eu sunt din New Orleans, deşi nu am trăit acolo niciodată. Am fost adoptată în ziua în care m-am născut şi luată imediat de acolo. Nu este decât o coincidenţă, probabil, faptul că şi dumneata eşti sudist, dar m-am gândit că poate ar trebui să-ţi spun asta. Pe barcă mi-ai ţinut mâna, strâns, destul de mult. Nu aş vrea ca situaţia dumitale să fie mai complicată decât este din cauza vreunui mesaj telepatic primit atunci, ceva care să nu aibă vreo semnificaţie.

Dacă doreşti să vorbeşti cu mine, încheiase ea scrisoarea, caută-mă la serviciu sau pe telefonul de acasă.“

Scrisoarea era, cu siguranţă, aşa cum trebuie, neutră şi concisă. Îi arătase că ea crede în puterea lui şi că era dispusă să-l sprijine dacă avea nevoie. Nimic mai mult, nicio solicitare. Şi dorea ca el să simtă că este responsabilă, că nu a lăsat să se scurgă informaţii de la ea.

Şi totuşi nu reuşea să-şi scoată din cap ideea de a-l ruga să-şi pună mâinile în mâinile lui şi de a-l întreba: „Am să mă gândesc la ceva anume care s-a întâmplat o dată, nu, de trei ori în viaţa mea; şi nu vreau decât să-mi spui ce vezi. Vrei să faci asta? Nu pentru că mi-ai fi dator pentru că ţi-am salvat viaţa…“

Bineînţeles că nu poţi face aşa ceva. Şi nici nu o s-o faci!

Trimisese scrisoarea direct doctorului Morris, prin Federal Express.

Acesta o sunase în ziua următoare. Curry plecase din spital cu o zi în urmă, chiar după conferinţa de presă.

— E nebun, doctore Mayfair, dar nu puteam să-l mai ţinem aici. I-am spus ce mi-ai spus tu şi nu a zis nimic. Dar e prea obsedat ca să renunţe. Este convins că o să-şi aducă aminte ce a văzut acolo, ştii, marele motiv al reîntoarcerii lui, secretul universului, scopul, uşa, numărul, bijuteria. Nu ai mai auzit aşa ceva. O să-i trimit scrisoarea acasă, dar nu cred că o va vedea. Corespondenţa i se adună cu sacii!

— Chestia asta cu mâinile, e reală?

Tăcere.

— Vrei să ştii adevărul? E reală sută la sută, din ce am văzut eu. Dacă o să vezi şi tu, o să te înspăimânți.

Povestea asta ţinuse săptămâni întregi prima pagină a tabloidelor. Două săptămâni mai târziu, variaţiuni pe aceeaşi temă apăruseră în *People* şi în *Time.* Rowan decupase poveştile şi pozele. Fotografii îl urmăreau pe Curry, oriunde se ducea. Îl prinseseră pe strada Castro, lângă magazinul său. Îl prinseseră pe scările casei lui.

În mintea lui Rowan creştea un sentiment protector pentru el. Ar fi trebuit să-l lase în pace.

Şi tu ar trebui să-l laşi în pace, Rowan.

El nu mai dădea interviuri, asta devenise clar în prima

săptămână din iunie. Ziarele luau materiale exclusiv din povestirile martorilor. „Mi-a atins poşeta şi mi-a spus totul despre sora mea, când mi-a dat-o mie. Doar a atins-o şi mi-a spus că sora mea e moartă.“

În final, CBS dăduse ştirea că Curry se închisese în casa sa de pe Liberty Street, fără să mai comunice cu nimeni. Prietenii lui erau îngrijoraţi. „Este furios şi are vedenii“, spusese unul dintre foştii lui colegi de facultate. „Cred că s-a retras din lume.“ Marile Speranţe fusese închisă pe termen nedefinit. Doctorii de la spital nu-l mai văzuseră. Şi ei erau îngrijoraţi.

Apoi, în iulie, revista *Examiner* publicase anunţul că Michael Curry „era dispărut”. Că „dispăruse”.

Un reporter de la emisiunea „Ştirile de la ora unsprezece” transmitea de pe treptele unei case în stil victorian, arătând cu mâna spre un sac de corespondenţă nedeschisă, lângă tomberonul de gunoi de lângă casă.

„Este Curry baricadat în casa sa de pe Liberty Street pe care el însuşi a restaurat-o cu atâta grijă, cu mulţi ani în urmă? Oare bărbatul acesta zace acolo singur, unde se vede luminiţa la fereastra mansardei?”

Dezgustată, Rowan schimbase canalul. O făcea să se simtă ca o perversă din acelea care stă şi priveşte la viaţa intimă a celorlalţi. Era inacceptabil să stai cu camera de luat vederi în uşa omului.

Dar ce îi rămăsese în minte era sacul cu corespondenţă de lângă coşul de gunoi. Oare şi scrisoarea ei nimerise printre celelalte, nedeschise? Gândul că el este încuiat în casa aceea, neavând pe cineva cu care să se sfătuiască, era mai mult decât putea suporta.

Chirurgii sunt oameni de acţiune, oameni care cred cu tărie că pot schimba ceva. De aia au curajul să taie în carne vie, la propriu. Vroia să facă ceva, să se ducă acolo, să bată la uşă. Dar câţi alţii mai făcuseră asta?

Nu, el nu avea nevoie de încă un vizitator, mai ales nu de unul cu intenţii ascunse.

Seara, când se întorcea de la spital şi se suia în barcă, se

gândea invariabil la el. Era aproape cald în apele Tiburonului. Durase mult până când ajunsese în apele reci ale golfului San Francisco. Apoi se izbise de curenţii reci ai oceanului. Era aproape erotică trecerea asta, felul în care îndrepta barca înainte, ridicându-şi capul ca să inspire aerul rece, când trecea pe lângă picioarele Golden Gate. Iahtul se mişca încet, dar echilibrat, lăsând în spate orizontul nedefinit.

Era aşa de indiferent oceanul Pacific, atât de plictisit. Era imposibil să crezi în altceva decât în tine însuţi când te uitai la suprafaţa nesfârșită de apă, navigând sub un apus incolor către locul în care cerul se uneşte cu marea.

Iar el, care credea că fusese trimis înapoi cu o misiune anume, acest om care restaura clădiri frumoase, care făcea desene ce fuseseră publicate într-o carte, un om care părea prea sofisticat ca să creadă în astfel de lucruri.

Dar el chiar murise? Avusese experiența despre care scriseseră atâţia, a ridicării deasupra, a ieşirii din propriul corp şi a detaşării complete de lumea oamenilor.

Ei nu i se întâmplase aşa ceva. I se întâmplaseră altele, la fel de stranii. În timp ce toată lumea aflase despre aventura lui Curry, nimeni nu ştia despre secretul lui Rowan.

Dar să te gândeşti că această întâmplare avea un scop, că exista o schemă după care se produsese tot evenimentul, chiar depăşea limitele filosofice cunoscute. Se temea, aşa cum făcuse întotdeauna, de aceea căutase singurătatea, cufundarea în munca dificilă şi epuizantă, disperată să arate că se poate, când nimeni nu mai credea că un anumit lucru e posibil. Era ca şi cum ai fi înmuiat un pai în ocean şi apoi ai fi încercat să scrii cu el – toţi oamenii lăsau urme care dispăreau după câţiva ani şi nu mai rămânea nimic din ele. Chirurgia o acaparase pentru că îi vindeca, îi punea pe picioare, iar ei îi mulţumeau şi astfel ea era în serviciul vieţii, alungând moartea. *Doctore, nu credeam că va mai merge vreodată!*

Dar pentru ce misiune puteai să fii renăscut? Despre ce ar fi putut fi vorba? Care era motivul pentru care o femeie

murea pe masa de naşteri, când copilul ei viu, abia născut, ţipa în mâinile doctorului? Care era motivul pentru care un om murea călcat de un şofer beat, pe când se întorcea de la biserică?

Exista, desigur, un scop pentru toţi acei fetuşi pe care îi văzuse, fiinţe vii, cu ochii încă nedeschişi, cu guriţele ca nişte peştişori, cu fire care ieşeau prin toate părţile din braţele lor minuscule, băgaţi în incubatoare speciale, aşteptându-şi rândul la transplanturile care ar fi dat altora şansa la viaţă.

Dar dacă ăsta era scopul, anume că, în ciuda tuturor legilor naturii, puteai ţine într-un laborator secret nişte fiinţe avortate, în mijlocul unui spital gigantic, numai pentru a-i folosi ca rezervoare de organe pentru bolnavi de Parkinson trecuţi de şaizeci de ani, pe care doar un transplant de ţesut fetal ar fi putut să-i vindece, atunci ea, cu un singur gest ar fi făcut să înceteze imediat toate astea.

Nu avea să uite niciodată acel Ajun friguros, când doctorul Lemle o condusese pe coridoarele Institutului Keplinger.

— Avem nevoie de tine aici, Rowan. Pot să mă ocup de transferul tău de la spitalul universitar. Ştiu ce să-i spun lui Larkin. Te vreau aici. Şi acum am să-ţi arăt ceva ce ştiu că vei aprecia, spre deosebire Larkin, ceva ce nu ai să vezi niciodată la universitar, ceva ce ai să înţelegi.

Dar ea nu înţelesese. Sau, mai bine zis, înţelesese perfect oroarea care se petrecea acolo.

— Aceştia nu sunt viabili, în sensul strict al cuvântului, îi explicase acest doctor Karl Lemle, a cărui ambiţie şi inteligenţă o fermecaseră la început. Tehnic vorbind, ei nici măcar nu sunt în viaţă. Sunt morţi de-a binelea pentru că mamele lor i-au avortat în clinica de jos, deci, practic, ei nu sunt nişte persoane. Dar cine spune, Rowan, că trebuie să-i băgăm în saci de plastic şi să-i aruncăm, când ştim că putem menţine corpul ăsta mic în viaţă pentru a folosi altora – aceste mine de aur de ţesut uman, atât de flexibil, de adaptabil, nicidecum precum cel al unui adult? Putem

face descoperiri în domeniul transplantului neurologic faţă de care *Frankensteinul* lui Shelley ar părea o simplă poveste de adormit copiii.

Desigur, avea dreptate. Nu era nicio îndoială că era adevărat ce zicea el despre viitorul transplantului de creier, când întreg organul va putea fi detaşat şi pus într-un alt corp, o lume în care creierele vor putea fi create artificial din ţesuturi, sprijinind munca naturii.

— În cazul ţesutului fetal, important este că primitorul nu îl respinge. Ştii asta, dar te-ai gândit care este motivul? Un mic implant de celule globulare fetale în ochiul unui adult nu este respins; celulele continuă să se dezvolte, adaptându-se la noul mediu. Dumnezeule, nu vezi că asta ne permite să participăm la procesul evoluţiei? Noi nu suntem decât veriga…

— Nu, noi, Karl. Tu.

— Rowan, eşti de departe cel mai bun chirurg cu care am lucrat. Dacă ai…

— Nu voi face aşa ceva! Nu voi ucide! *Dacă nu ies mai repede de aici, o să încep să urlu. Trebuie să ies. Pentru că am ucis.*

Da, ăsta era scopul, acela căutat, cum spun ei, scopul final.

Bineînţeles că nu spusese nimănui despre activităţile doctorului Lemle. Aşa ceva nu se face între colegi, mai ales când ei sunt rezidenţi iar inamicii lor sunt cercetători faimoşi şi puternici. Pur şi simplu nu se băgase în treaba asta.

— În plus, continuase el pe când îşi beau cafeaua înainte de artificiile de pe Tiburon, cu luminiţele Crăciunului reflectate peste tot în jur, chestia asta se întâmplă peste tot, peste tot se fac cercetări pe fetuşi. Nu ar fi existat o lege împotriva acestei practici, dacă practica în sine nu ar fi existat.

Nu era o surpriză. Era foarte tentant. De fapt, puterea tentaţiei era egală cu dezgustul. Ce om de ştiinţă – iar un neurolog era prin definiţie un om de ştiinţă – nu visează la aşa ceva?

Uitându-se la *Frankestein* mai târziu, îşi dorise să fie ea în locul savantului nebun. I-ar fi plăcut să aibă un laborator în munţi, să vadă ce se întâmplă dacă iei creierul unui specimen de laborator, fără nicio urmă de morală şi… dar nu, nu ar fi putut.

Ce cadou oribil de Crăciun fusese dezvăluirea asta, dar se dedicase de două ori mai mult muncii sale. Văzând monstrul acela micuţ cum încerca să respire în lumina artificială, se simţise renăscută, cu puteri noi, şi devenise perla spitalului, chemată întotdeauna când nimeni nu mai putea face nimic sau când pacienţii erau adunaţi de pe stradă cu un topor înfipt în cap.

Poate că problemele creierului rănit constituiau microcosmosul ei împreună cu trupurile mutilate şi cu vieţile pe muchie de cuţit. Când Rowan ucisese – şi făcuse asta – actul în sine fusese la fel de traumatizant; creierul distrus, ţesuturile mutilate aşa cum vedea în cazul victimelor diverselor accidente, despre care nu ştia nimic. Nimeni nu ar fi putut face mai mult pentru cei pe care îi ucisese.

Dar nu despre scop era vorba când voia să-l vadă pe Michael Curry. Nici despre faptul că voia să se culce cu el. Voia de la el acelaşi lucru pe care îl vroiau toţi, de aceea nu se dusese la spital să-l vadă, să verifice cum se pune pe picioare.

Voia să ştie despre aceste crime, dar nu ce îi spuneau autopsiile. Voia să ştie ce a văzut şi ce a simţit el când a prins-o de mână, sau dacă ar fi ţinut-o de mână şi ea s-ar fi gândit la aceste crime. El simţise ceva când o atinsese prima oară. Dar, poate uitase şi asta, laolaltă cu tot ceea ce văzuse cât fusese în moarte clinică.

Înţelegea toate astea. Înţelegea totul, undeva în subconştient. Degeaba trecea timpul, căci dorinţa ei de a-l utiliza în scop propriu pe Michael Curry nu scădea.

Curry era în casa de pe Liberty Street. Ştia asta. Şi avea nevoie de ajutor.

Ar fi contat pentru el pentru el dacă i-ar fi spus: sunt medic, cred în viziunile tale şi în puterea mâinilor tale

pentru că şi mie mi s-au întâmplat lucruri incredibile, am puteri pe care nu mi le pot explica. Şi eu am uneori puteri inexplicabile, incontrolabile şi care nu îmi fac cinste – puterea de a omorî când doresc.

De ce i-ar păsa lui de asta? Era înconjurat de oameni care credeau în puterile lui, nu-i aşa? Dar asta nu-i era de ajutor. Murise, înviase şi acum înnebunea. Dar totuşi, dacă i-ar spune povestea ei… pentru ea, ideea devenise obsesivă iar el ar fi putut fi singura persoană din lume care să-i dea crezare.

Poate că era o nebunie să creadă c-ar fi putut spune întreaga poveste cuiva. Erau momente când încerca să se autoconvingă de faptul că greşeşte. Mai devreme sau mai târziu avea să spună cuiva, ştia asta. Mai devreme sau mai târziu, tăcerea celor treizeci de ani se va rupe, dacă nu va încerca să vorbească cu cineva, şi se va transforma într-o jale nesfârşită.

Până la urma, nu conta câte capete reparase, asta nu putea s-o determine să uite cele trei crime. Faţa lui Graham când viaţa i se scurgea din el, fetiţa care avea convulsii; bărbatul care horcăia în faţa roţilor jeep-ului lui.

De cum începuse stagiul reuşise, prin diverse cunoştinţe, să obţină autopsiile celor trei persoane. Accident cerebral, hemoragie intracraniană şi anevrism congenital. Citise toate detaliile astea.

Ceea ce citise printre rânduri, într-un limbaj numai de ea ştiut, se referea la peretele distrus al unei artere care, nu se ştie din ce motive, ajunsese să cedeze, cauzând o moarte bruscă şi neprevăzută. Nu puteai să prevezi, cu alte cuvinte că o fetiţă de şase ani va intra în fibrilaţii în timp ce se juca, fetiţă care, cu câteva momente înainte, era suficient de sănătoasă pentru a o apuca de păr pe Rowan cea de şase ani şi a o zgâlţâi zdravăn. Nu se mai putuse face nimic pentru acea fetiţă când sângele îi ţâşnise pe nas şi pe urechi iar ochii i se dăduseră peste cap. Din contra, îi protejaseră pe ceilalţi copii, ascunzându-le ochilor acest spectacol şi ducându-i imediat în sălile de clasă.

— Săraca Rowan, spusese profesoara mai târziu. Draga

mea, vreau să înţelegi că a omorât-o ceva din capul ei. Avea o problemă de sănătate. Nu a avut nicio legătură cu bătaia voastră.

Profesoara nu putea şti ceea ce ştia Rowan. Ea o făcuse. Ea o omorâse.

Aşa ceva nu era de acceptat – vina unui copil pentru un accident mortal pe care nu-l înţelegea. Dar Rowan simţise ceva înăuntrul ei când se întâmplase asta – o senzaţie extrem de excitantă, dar nu ca atunci când se gândea la sex; ceva care trecuse prin ea şi ieşise afară în momentul în care copila aceea căzuse.

Mai era şi simţul ei intrinsec de diagnostic, care era activ încă de pe atunci şi care îi spusese că fetiţa o să moară.

Totuşi, uitase incidentul. Graham şi Ellie, ca doi părinţi californieni moderni, o duseseră la un psihiatru. Ea încă se mai juca cu păpuşile. Spusese ce vroia psihiatrul. Mor oameni tot timpul din cauza unor atacuri cerebrale.

Trecuseră opt ani de la acel moment şi, într-o noapte, pe un drum pustiu din Tiburon, bărbatul acela coborâse din Jeep-ul lui, îi pusese mâna la gură şi îi spusese insolent: „Să nu cumva să ţipi!“

Părinţii ei adoptivi nu făcuseră niciodată legătura între fetiţa care murise şi violatorul care murise şi el în timp ce Rowan se lupta să scape din strânsoarea lui. Aceeaşi ură o fulgerase şi se umpluse cu o energie extraordinară care îi făcuse corpul să devină tare ca piatra, ieşind apoi din ea în timp ce bărbatul se contorsiona lângă roata maşinii lui.

Ea făcuse legătura. În tăcere şi sigură că ăsta e adevărul. Nu atunci, când trântise portiera Jeep-ului şi fugise ţipând disperată. Nici nu ştia că era în siguranţă. Dar, pe când stătea singură în întuneric, după ce poliţiştii de la circulaţie şi de la omucideri plecaseră, realizase.

Aproape cincisprezece ani se scurseseră până când i se întâmplase lui Graham. Ellie era prea bolnavă de cancer ca să mai înţeleagă ceva. Rowan nu putea să se aşeze lângă ea şi să-i spună: „Mama, cred că eu l-am omorât. Te înşela constant, încerca să divorţeze de tine. Nu putea să mai

aştepte încă două luni ca să mori tu“.

Era totul ca o pânză, exact ca plasa unui păianjen, numai că un astfel de model nu presupune neapărat un scop. Tipare există pretutindeni, iar scopul este cel mai bine definit atunci când e spontan şi nu durează mult.

Nu o să faci asta. Nu o să iei viața. Îşi amintea totul, cum o pocnise pe fetiţă, cum se luptase cu violatorul. Şi îşi amintea perfect cearta cu Graham.

— Cum poţi să faci aşa ceva, să îi dai actele de divorţ? Nu vezi că e pe moarte? Nu te voi lăsa să faci asta!

O prinsese de mână, încercând s-o sărute.

— Rowan, te iubesc, dar ea nu mai este femeia cu care m-am însurat…

— Nu? Nu mai este femeia pe care ai înşelat-o treizeci de ani?

— Acum e doar o legumă, vreau să mi-o amintesc aşa cum era…

— Spui prostii!

Acela fusese momentul în care privirea lui devenise, brusc, fixă şi îi dispăruse culoarea din obraji. Oamenii pot oricând să moară în astfel de momente. Un moment îi trebuise şi violatorului din jeep să moară.

Înainte să vină ambulanţa, ea îngenunchease lângă el şi pusese stetoscopul pe capul lui. Era un zgomot aşa de discret încât unii doctori nici nu l-ar fi auzit. Dar ea îl auzea – era sunetul unei mari cantităţi de sânge care se revărsa.

Nimeni n-o acuzase de nimic. Cum ar fi putut? Era medic, fusese lângă el când se întâmplase nenorocirea şi, Dumnezeu ştie, făcuse tot ce putea face.

Toată lumea ştia, bineînţeles, că Graham era un om josnic – şi partenerii de la firmă, şi secretarele, chiar şi ultima lui amantă, prostuţa Karen Garfield, toată lumea. Cu excepţia soţiei lui. Dar nu exista nici cea mai mică suspiciune. Cum ar fi putut exista? Era moarte din cauze naturale, survenită exact în momentul în care el avea de gând s-o şteargă cu averea soţiei lui pe moarte şi cu o idioată după el care îşi vânduse deja toate bunurile şi îşi

cumpărase bilet de avion spre St. Croix.

Dar nu murise din cauze naturale.

În momentul acela ea ştia deja şi îşi înţelegea simţul acela special, al diagnosticului; îl practicase şi îl îmbunătăţise. Când îşi pusese mâna pe umărul lui, simţul acesta îi spusese: nu a murit din cauze naturale.

Asta şi îi era de ajuns. Totuşi, poate că se înşela. Poate era marea decepţie a tiparelor, pe care ea o numea coincidenţă. Şi nimic mai mult.

Dar, să presupunem că s-ar fi întâlnit cu Michael Curry. Să presupunem că el i-ar fi atins mâinile, iar ea ar fi închis ochii şi s-ar fi gândit la toate astea. Oare el ar fi văzut doar ce vedea ea sau ar fi văzut dincolo de asta, adevărul? *Tu i-ai omorât.* Merita să încerce.

În seara aceea, pe când se plimba încet şi aproape fără chef prin spital, pe când ocolise prin toate sălile de aşteptare şi pe toate holurile unde nu avea treabă, realizase că simţea o dorinţă copleşitoare de a sta de vorbă cu Michael Curry. Se simţea oarecum legată de el. Nu numai prin accidentul de pe mare, ci şi din cauza acelor puteri. Voia, poate din motive pe care nu le înţelegea pe deplin, să-i spună numai lui ceea ce făcuse.

Nu era uşor pentru ea să-şi înfrunte această slăbiciune. Iertarea pentru crimele comise venea numai când opera. Era ca în faţa altarului lui Dumnezeu când asistentele îi ţineau halatul şi mănuşile sterile.

Toată viaţa ei fusese o persoană singuratică, o bună ascultătoare, dar invariabil mai rece decât cei din jurul ei. Acest simţ special, cel care o ajuta atât de mult în meseria ei, o făcea mereu să fie grijulie cu sentimentele celorlalţi.

Avea zece sau doisprezece ani când îşi dăduse seama că ceilalţi nu aveau acest simţ, uneori nici măcar urmă de el. Că preaiubita ei Ellie, de exemplu, nu avea nici cea mai vagă idee că Graham n-o iubeşte atât de mult pe cât avea ea nevoie, ci că avea nevoie de ea doar ca s-o înşele, s-o denigreze, s-o mintă, să-i fie alături, să depindă de el şi să-i fie inferioară.

Rowan îşi dorea uneori o astfel de ignoranţă – să nu ştie când oamenii te invidiază sau te plac. Să nu ştie că mulţi oameni mint aproape tot timpul. Îi plăceau poliţiştii şi pompierii pentru că erau absolut previzibili. Sau poate pentru că felul lor de a minţi n-o deranja atât de mult; era minor pe lângă modul complex, insidios şi rău-intenţionat al celorlalţi, mai educaţi.

Fără îndoială, simţul diagnosticului făcuse ca această povară să fie, uneori, o binecuvântare.

Dar ce anume putea să ierte capacitatea de a omorî? Sau ce putere îi trebuia pentru a direcţiona această capacitate într-o direcţie în care să nu distrugă, ci să facă bine?

Această putere nu era mai presus de posibilităţile ştiinţei, asta era partea cea mai îngrozitoare. Ca şi în cazul psihometriei lui Michael Curry, aceste lucruri puteau fi măsurate şi catalogate cumva. Curry percepea impresii despre lucrurile pe care le atingea, iar aceste impresii semănau foarte bine cu emisiile de energie. Este foarte probabil ca orice obiect, orice suprafaţă, să conţină astfel de „impresii”. Aşa ceva se putea măsura.

Dar parapsihologia nu era domeniul ei forte. Se baza numai pe ceea ce vedea în faţa ochilor, în eprubete şi în pahare transparente. Nu voia să îşi testeze sau să-şi analizeze propriile puteri ucigaşe. Voia doar să creadă că nu le-a folosit niciodată, că exista o altă explicaţie pentru ceea ce se petrecuse, că, într-un fel sau altul, ea era nevinovată.

Aspectul ce era cel mai tragic era că nimeni nu putea să-i spună ce se întâmplase, de fapt, cu Graham, cu bărbatul din jeep şi cu fetiţa de la locul de joacă. Tot ce spera era să poată spune cuiva, să se uşureze de povara asta, s-o exorcizeze, aşa cum făceau toţi ceilalţi, discutând unii cu alţii.

Discuţii, discuţii, discuţii.

Exact asta voia Rowan. Ştia.

Numai o dată în viaţa ei mai avusese o asemenea nevoie puternică de a vorbi cu cineva. Fusese un eveniment

neobişnuit. De fapt, aproape că îi spusese unui străin întreaga poveste şi de multe ori de atunci îşi dorise s-o fi făcut până la capăt.

Cu un an în urmă, la şase luni după ce murise Ellie. Rowan se simţea sigură, mai singură ca oricând. I se părea că marele tipar numit „familie” dispăruse peste noapte. Viaţa lor fusese aşa frumoasă înainte să se îmbolnăvească Ellie. Nici măcar aventurile lui Graham nu umbriseră bucuria pentru că Ellie se prefăcea că ele nu existau. Şi, chiar dacă Graham nu era o persoană pe care cineva s-o numească un om bun, avea o energie şi un farmec care se adăugau vieţii de familie.

Şi cum depindea Rowan de ei amândoi.

Faptul că se dedicase medicinii o cam îndepărtase de vechii ei prieteni şi colegi de şcoală. Niciunul dintre ei nu pătrunsese în lumea ştiinţelor. Dar cei trei aveau nevoie de familie. De când îşi amintea Rowan, ei erau un trio imbatabil, fie mergând în croaziere în Caraibe, fie schiind în Aspen, fie adunaţi în jurul mesei de Crăciun sau în jurul mesei din hotelul Plaza în New York.

Acum, casa de vis din Tiburon era goală ca o carapace părăsită.

Rowan avea sentimentul ciudat că *Sweet Christine* nu îi aparţinea ei şi diverşilor ei amanţi, ci familiei care lăsase o grămadă de amintiri plăcute despre vasul acela, timp de un deceniu.

Într-o noapte, după moartea lui Ellie, Rowan stătea în sufrageria imensă vorbind singură cu voce tare, râzând, chiar, crezând că nu e nimeni acolo, nimeni care s-o audă. Pereţii din sticlă întunecată erau greu de distins aşa cum se reflectau în ei culorile covoarelor şi a mobilei. Nu putea să vadă valurile care se spărgeau de ponton. Focul era pe punctul de a se stinge. Răcoarea eternă a nopţilor de pe coastă trecea dintr-o cameră în alta. Învăţăm o lecţie dură, prin moartea lor, a celor pe care îi iubim, a celor care devin martorii tăcuţi ai evoluţiei noastre, care ne înţeleg micile manii, a celor ale căror cuvinte sunt scrise cu băţul înmuiat în apă. Nu mai rămâne nimic în urmă când vine

sfârşitul.

La scurt timp după acel moment bizar aproape că-i mărturisise totul unui străin.

Era un domn din Anglia, grizonat – era evident britanic după felul cum vorbea. Se tot întâlniseră în diverse locuri, inclusiv în cimitirul unde fuseseră îngropaţi părinţii ei adoptivi.

Era un cimitir vechi, plin cu monumente funerare, la marginea micului orăşel din nordul Californiei, unde trăise întreaga familie a lui Graham. Aceşti oameni, care nu îi erau rude de sânge, îi fuseseră complet necunoscuţi. Se mai dusese acolo de câteva ori după funeraliile lui Ellie, deşi nu prea ştia de ce. În acea zi, totuşi, avea un motiv simplu: piatra de mormânt fusese finalizată şi vroia să ştie dacă numele şi datele erau scrise corect.

În drum către oraş se gândea că acea piatră de mormânt va sta în picioare atâta timp cât va trăi ea, apoi va fi acoperită de buruieni şi se va sparge. Rudele lui Graham nici măcar nu fuseseră anunţate despre această înmormântare. Nici rudele lui Ellie – care erau departe în sud – nu fuseseră anunţate despre moartea ei. În ultimii zece ani, nimeni nu dăduse vreun semn de viaţă care să arate interes faţă de Ellie Mayfair Franklin sau faţă de Graham. Iar până la sfârşitul vieţii lui Rowan, toţi cei care i-au cunoscut vreodată se vor fi stins deja.

Plase de păianjeni rupte şi duse de vânt, indiferente la frumuseţea lor. De ce se mai deranja atâta? Dar Ellie voia ca ea să se ocupe de toate astea. Ellie îşi dorise monument funerar şi flori. Aşa se obişnuia în New Orleans, când Ellie era copil. Numai când i se apropiase ceasul morţii vorbise, în sfârşit, despre copilăria şi despre casa ei, spusese nişte lucruri foarte ciudate – că o întinseseră pe Stella în salon, că oamenii ăia veniseră s-o sărute şi să-şi ia rămas-bun de la ea chiar dacă fratele ei o împuşcase iar Lonigan and Sons reuşiseră să-i închidă rana din cap.

— Iar fata Stellei, în coşciug, era foarte frumoasă. Avea un păr negru şi frumos, ondulat, era la fel de drăguţă ca în tabloul ei din sufragerie. O iubeam pe Stella! Ea m-a lăsat

să mă joc cu colierul. M-am aşezat pe un scaun lângă coşciug. Îmi bălăngăneam picioarele iar mătuşa Carlotta mi-a spus să încetez.

Fiecare cuvânt al acestui monolog era bine întipărit în memoria lui Rowan. Stella, fratele ei, mătuşa Carlotta. Chiar şi numele Firmei, Lonigan. Preţ de câteva secunde preţioase avusese nişte străfulgerări colorate.

Oamenii aceia era rudele ei. Rowan era, de fapt, verișoară de gradul trei a lui Ellie. Rowan nu ştia nimic despre oamenii aceia şi nu trebuia să ştie nici în continuare, aşa îi promisese lui Ellie.

Ellie îi spusese şi atunci, în acele ultime ore dureroase:

— Să nu te întorci acolo niciodată, Rowan. Aminteşte-ţi că mi-ai promis. Am îngropat toate fotografiile, toate scrisorile. Nu te întoarce acolo, Rowan, asta e casa ta.

— Ştiu, Ellie, îmi amintesc.

Şi nu mai auzise nimic despre Stella. Sau despre fratele ei. Sau despre mătuşa Carlotta. Sau despre tabloul din sufragerie. Rowan fusese şocată când i se prezentase, de către executorul testamentar al lui Ellie, un document bine conceput, dar fără vreo valoare juridică, prin care Rowan se obliga să nu se întoarcă niciodată în New Orleans şi să nu-şi caute niciodată rudele.

Totuşi, în ultimele ei zile, Ellie vorbise despre ei. Despre Stella, cea care avea tabloul pe perete.

Şi pentru că Ellie vorbise şi despre monumentul funerar şi flori, şi despre faptul că-şi dorea să rămână în memoria fiicei ei adoptive, Rowan plecase în nord să-şi ţină promisiunea, iar în cimitirul micuţ îl întâlnise pe englezul acela.

Era lăsat în jos în faţa mormântului lui Ellie, de parcă ar fi îngenunchiat, copia numele de abia cioplite pe piatra funerară.

Păruse un pic frustrat de întreruperea lui Rowan, deşi ea nu scosese o vorbă. De fapt, pentru o secundă o privise de parcă ar fi văzut o stafie. Aproape că o făcuse să râdă. Până la urmă, ea era o femeie voinică, în ciuda înălţimii ei, şi purta hainele cu care obişnuia să iasă în larg. El era

puţin anacronic cu costumul cu vestă.

Simţul ei special îi spusese că are intenţii bune, iar apoi el îi explicase că îi cunoştea rudele lui Ellie din New Orleans, iar ea îl crezuse. Simţea o mare confuzie. Şi ea vroia să le cunoască.

Până la urmă, nu mai avea pe nimeni pe lumea asta în afara acelor oameni! Un gând ingrat şi lipsit de onestitate.

Nu-i spusese nimic în timp ce el turuia cu accentul acela fermecător despre căldură, despre soare şi despre cât de frumos era cimitirul. Tăcerea era felul ei de a reacţiona, chiar dacă acest lucru îi făcea pe ceilalţi să nu se simtă în largul lor. Din obişnuinţă, nu oferea nicio informaţie în schimbul conversaţiei, indiferent ce gândea în acel moment. *Îi ştii pe oamenii care îmi sunt rude? Rude de același sânge?*

— Numele meu este Aaron Lightner, spusese omul în timp ce îi dădea o carte de vizită. Dacă vrei vreodată să afli mai multe despre familia Mayfair din New Orleans, te rog să nu eziţi să mă cauţi. Mă găseşti în Londra, dacă vrei. Poţi să mă suni cu taxă inversă. Voi fi bucuros să-ţi spun ce ştiu despre familia Mayfair. O întreagă poveste, să ştii.

Ce ecou avuseseră acele cuvinte în mintea şi în inima ei, acolo, pe deluşoarele acestea părăsite. Oare arătase neajutorată, aşa cum stătuse acolo, fără să scoată un cuvânt, fără să poată răspunde nimic? Aşa spera, nu voia să pară necioplită sau nepăsătoare.

Dar era exclus să-i spună lui că era adoptată, luată din New Orleans în ziua în care se născuse. Era imposibil să-i explice lui că promisese să nu se întoarcă niciodată acolo şi să nu caute niciodată să afle ceva despre femeia care renunţase la ea. Nici măcar nu ştia numele mic al mamei sale. Şi se trezi brusc întrebându-se dacă el ştia. Oare el ştia care era acea Mayfair care fusese însărcinată şi renunţase la copilul ei?

Mai bine să nu spună nimic, decât să-l lase să plece cu un subiect de bârfă.

Poate că mama ei se remăritase şi mai avusese şapte copii. Şi dacă ar fi vorbit acum nu ar fi făcut decât să-i facă

rău acelei femei. De-a lungul timpului, Rowan nu simţise niciodată ură sau resentimente pentru acea femeie a cărei figură nu şi-o putea imagina, numai dorul ei. Nu, nu scosese niciun cuvânt.

El o studiase atent pentru o clipă care păruse foarte lungă, neimpresionat de figura ei impasibilă sau de tăcerea ei. Când ea îi returnase cartea de vizită, el o luase delicat, dar o ţinuse în mână, ca şi cum ar fi dorit s-o tenteze s-o ia înapoi.

— Mi-aş fi dorit foarte tare să stau de vorbă cu tine, continuase el. Aş fi vrut să descopăr cum e viaţa celei care a fost dusă de acolo, aşa de departe de locul natal. Ezitase un pic. Am cunoscut-o pe mama dumitale cu mult timp în urmă…

Se oprise, parcă ştiind efectul cuvintelor lui, aşteptând să-i vadă reacţia. Momentul nu putea fi atât de încărcat nici dacă i-ar fi dat o palmă. Da, se întorsese imediat. Rămăsese nemişcată, cu mâinile în buzunarele hainei. *O cunoscuse pe mama?*

Ce ciudat era. Şi omul ăsta cu ochii lui albaştri, care parcă râdeau, se uita aşa liniştit spre ea. Liniştea era terorizantă. Dar, ca să fie sinceră, nici nu mai putea vorbi.

— Aş dori să luăm masa împreună sau să bem ceva, dacă nu e timp suficient. Nu sunt o persoană îngrozitoare, să ştii. E o istorie lungă…

Iar simţul ei special îi confirma ca el spune adevărul!

Aproape îi acceptase invitaţia de a vorbi cu el, de a-i povesti şi ea ce ştia. Până la urma, nu-l căutase ea, el venise la ea, oferindu-se să-i spună ce ştie. La un moment dat, simţise nevoia acută de a-i spune tot, de a-i spune despre puterea ei specială, de parcă el o invita să facă asta, într-un mod implicit. Parcă îi influenţa gândurile, încercând s-o facă să-şi deschidă cele mai ascunse cămăruţe ale creierului. Voia, cu adevărat, să ştie cât mai multe despre ea. Aceste dovezi ale faptului că interesul manifestat era pur personal, fără umbră de maliţie, au încălzit-o puternic, ca un foc de iarnă.

Modele, mărturii, tot ceea ce se năpustise în gândurile

sale legat de aceste lucruri îi apăru, brusc, în faţă.

Am ucis trei oameni în viaţa mea. Pot să ucid de furie. Ştiu că pot. Asta s-a întâmplat cu cea care a fost mutată de pe tărâmurile natale, aşa cum îmi spui tu. Există vreun loc în istoria familiei pentru aşa ceva?

Oare la ce se gândea în timp ce se uita aşa la ea? Sau poate i se părea ei ciudat, din cauza soarelui?

Dar nu putea face asta. Stăteau lângă mormântului celei căreia îi promisese, pe patul de moarte. „Nu, nu o să întorc niciodată acolo. Nu o să încerc să-i găsesc.” Femeia care avusese grijă de ea şi care o iubise, poate, mai mult decât mama ei adevărată. Senzaţiile din camera bolnavei îi reveniseră, sunetul crizelor îngrozitoare.

— Promite-mi, Rowan, promite-mi, nici chiar dacă ei îţi scriu… niciodată… niciodată…

— Tu eşti mama mea, Ellie, singura mea mamă. Ce aş putea dori mai mult?

În ultimele săptămâni de agonie se temuse foarte tare de puterea ei distructivă, căci îi era frică de faptul că în durerea şi în jalea ei se va întoarce asupra corpului slăbit al lui Ellie ca să-i curme suferinţa inutilă, o dată şi pentru totdeauna. *Te-aş putea omori*, *Ellie*, *te-aş putea scăpa de agonie*, *te-aş putea elibera*. *Ştiu ca aş putea face asta. O simt în mine*, *aşteaptă doar sa fie testată*.

Ce sunt eu? O vrăjitoare, pentru numele lui Dumnezeu! Eu sunt un vindecător, nu un distrugător. Am de ales, la fel ca toate fiinţele umane.

Iar englezul stătuse acolo, studiind-o fascinat, de parcă ea ar fi vorbit tare. Parcă ar fi spus că o înţelegea. Dar sigur că asta fusese o iluzie. Nu spusese nimic.

Chinuită, confuză, se răsucise şi îl lăsase acolo. Poate el o credea duşmănoasă sau chiar nebună. Dar, ce conta? Aaron Lightner. Nici nu se uitase la cartea de vizită înainte să i-o returneze. Nu ştia de ce îi reţinuse numele, deşi ştia de ce reţinuse figura lui şi toate lucrurile acele ciudate pe care i le spusese.

Trecuseră luni de la acea întâmplare şi, într-o zi, se duse

acasă şi scoase hârtia pe care executorul lui Ellie o pusese să semneze.

„Eu, Rowan Mayfair, jur solemn înaintea lui Dumnezeu să nu mă întorc niciodată la New Orleans, acolo unde am fost născută, să nu caut niciodată să aflu identitatea părinţilor mei biologici şi să evit orice contact cu familia Mayfair dacă oricare dintre ei s-ar apropia de mine, indiferent sub ce pretext…”

Se gândea încontinuu la limbajul acela alambicat care denota o stare vecină cu isteria, încercând să acopere, prevăzător, orice posibilitate, atât de multe cuvinte cu atât de puţine sensuri. Nu era de mirare că Rowan nu avea încredere în limbaj. Nu conta decât dorinţa lui Ellie.

Rowan semnase hârtia aia. Avocatul Milton Kramer era martor. Copia se păstra în dosarele lui.

Oare lui Michael Curry îi trecuse vreodată viaţa prin faţa ochilor, se întreba Rowan, aşa cum i se întâmpla ei? Deseori stătea şi se uita la figura lui, în pozele pe care le decupase din ziare şi reviste.

Ştia că dacă o să-l vadă, cu siguranţă o să cedeze. Visa să-i vorbească, parcă se şi întâmplase, parcă îl adusese acasă în Tiburon, parcă luau cafeaua împreună, parcă îi atingea mâna înmănușată.

Ah, ce imagine romantică. Un tip dur care iubea casele frumoase şi care făcea desene minunate. Poate asculta Vivaldi, durul ăsta, poate îi plăcea Dickens. Cum ar fi să aibă un tip ca ăsta în patul ei, gol complet, numai cu mănuşile negre?

Fantezii. Ca şi cum şi-ar imagina că pompierii pe care îi aducea acasă se transformau brusc în poeţi, că poliţiştii pe care îi seducea se dovedeau a fi mari romancieri, că pădurarul pe care îl întâlnise în barul din Bolinas era de fapt un mare pictor, iar frumuşelul veteran din Vietnam pe care-l dusese pe iaht era de fapt un regizor faimos care se ascundea din faţa fanilor şi adoratorilor.

Îşi imagina toate astea şi, desigur, orice era posibil. Dar, până la urmă, tot corpul era cel care stabilea tiparele – era

vorba de umflătura din pantalonii tipului, care trebuia să fie destul de mare, de gâtul puternic, de vocea gravă şi de bărbia aspră în aşa fel încât să-i irite faţa când o atingea.

Dar, dacă?

Dar dacă Curry s-a întors în sud, acolo unde se născuse? Probabil că asta se întâmplase. New Orleans, singurul loc din lume unde Rowan Mayfair nu se putea duce.

Telefonul suna când intrase în biroul ei.

— Doctor Mayfair?

— Doctor Morris?

— Da, încercam să vorbesc cu dvs. E vorba despre Michael Curry.

— Ştiu, doctore. Am primit mesajul dumneavoastră. Tocmai voiam să vă sun.

— Vrea să vă vorbească.

— Asta înseamnă că este încă în San Francisco.

— Se ascunde în casa lui de pe Liberty Street.

— Am văzut la ştiri.

— Dar vrea să vă întâlnească. De fapt, ca să fiu sincer, vrea să vă vadă. Are ideea aceasta…

— Da?

— Cred că veţi spune că e o nebunie, dar eu doar transmit mesajul. E vreo şansă să vă vedeţi cu omul ăsta pe barca dumneavoastră – adică acolo unde a fost salvat, e barca dumneavoastră, nu-i aşa?

— Aş fi bucuroasă să-l invit pe iaht.

— Ce aţi spus?

— Aş fi fericită să mă văd cu el. Şi am să-l duc pe barcă, dacă asta vrea.

— Este absolut minunat, doctore. Dar trebuie să-ţi explic câteva lucruri. Ştiu că sună ciudat, dar el vrea să-şi scoată mănuşile şi să pipăie puntea, acolo unde a stat întins.

— Bineînţeles că poate face asta. Nu ştiu de ce nu m-am gândit eu mai devreme.

— Vorbiţi serios? Doamne, nici nu ştiţi ce uşurat sunt. Şi, doctore, trebuie să-ţi spun că tipul ăsta este un om foarte drăguţ.

— Ştiu.

— Şi chiar suferă. Mi-a spus totul săptămâna asta. Nu mai ştiam nimic de el de o lună. Era beat când m-a sunat. Am crezut că o să uite ideea respectivă.

— E o ideea foarte bună. Dumneata ai spus că puterea mâinilor lui e reală.

— Aşa e, am spus. Şi este. Şi dumneata eşti un om deosebit, doctore Mayfair. Dar ştii în ce te bagi, nu? L-am rugat, l-am implorat să revină la spital. Şi, azi-noapte mă sună, cerându-mi să te găsesc imediat. Trebuie să-şi pună mâna pe puntea bărcii, e absolut nebun. I-am spus să se trezească din beţie şi eu am să vorbesc cu dumneata. Acum douăzeci de minute m-a sunat, chiar înainte să-ţi telefonez. „Nu te voi minţi”, mi-a spus el. „Am băut azi o ladă de bere, dar nu m-am atins de whiskey sau de votcă. Sunt atât de treaz pe cât pot fi.“

Ea râsese încetişor.

— Ar trebui să plâng pentru celulele lui nervoase, spusese ea.

— Aşa e. Dar văd că este disperat. Starea lui nu se îmbunătăţeşte deloc. Nu ţi-aş fi cerut asta dacă nu ar fi un om atât de drăguţ…

— Mă duc să-l iau. Poţi să-l suni şi să-i spui că mă îndrept spre el?

— Dumnezeule, e minunat! Doctore, nici nu ştii cât de recunoscător îţi sunt.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Vreau să-l văd.

— Uite, doctore, fă un târg cu el. Îl laşi să se joace de-a mediumul pe barca ta, dacă vine la spital şi termină cu băutura.

— Sună-l acuma, doctore Morris. Într-o oră voi fi la uşa lui.

Pusese jos telefonul şi stătuse nemişcată un moment. Apoi îşi scosese insigna cu numele ei şi halatul şi acele din păr.

CINCI

Aşa că încercaseră să scape încă o dată de Deirdre Mayfair după toţi acei ani. Era cel mai bine, cum domnişoara Carl era din ce în ce mai lipsită de puteri pe zi ce trecea, iar domnișoara Nancy se dusese. Asta se spunea, cel puţin. Încercaseră pe 13 august, însă Deirdre o luase razna, aşa că o lăsaseră în pace, iar acum îi era rău, din ce în ce mai rău.

Când Jerry Lonigan i-a povestit Ritei, soţia sa, aceasta a început să plângă.

Trecuseră treisprezece ani de când Deirdre se întorsese acasă de la sanatoriu, o idioată fără minte, care nu-şi putea spune nici numele, însă pentru Rita nu conta. Rita n-ar fi uitat-o niciodată pe adevărata Deirdre.

Rita şi Deirdre aveau şaisprezece ani când s-au întâlnit la internatul şcolii St. Rose de Lima. Era o clădire urâtă şi veche din cărămidă, învecinată cu French Quarter. Iar Rita fusese trimisă acolo pentru că fusese „rea“, ieşise cu băieţii pe râu, pe vasul *The President,* şi băuse. Tatăl ei o expediase la St. Ro ca să-i bage minţile-n cap. Toate fetele dormeau într-un dormitor la mansardă. Toate se duceau la culcare la ora nouă. Rita plângea în fiecare seară până reuşea să adoarmă.

Deirdre Mayfair era deja de mult la St. Ro. Nu-i păsa că totul era întunecat, mohorât şi strict. Însă o ţinuse pe Rita de mână când aceasta plângea. O ascultase când Rita spunea că este ca o închisoare.

Fetele se uitau la „Tata ştie mai bine” la un televizor vechi, cu un ecran cât o palmă, jur! Şi nici aparatul de radio vechi, din lemn, pus direct pe podea, sub fereastră, nu ştia decât să scârţâie, nu era cu nimic mai bun. De fonograf nu te puteai apropia. Fetele sud-americane puseseră stăpânire pe el şi nu ascultau decât groaznicul

„La Cucaracha" şi dansuri spaniole.

— Nu le băga în seamă, spunea Deirdre.

După-amiaza o lua pe Rita cu ea, în curte. Se dădeau în leagăn sub pomi. N-ai fi crezut că pentru o fată de şaisprezece ani ar fi atât de amuzant, însă Ritei îi plăcea grozav de mult asta când era împreună cu Deirdre.

Deirdre cânta când se dădeau în leagăn – vechi balade irlandeze şi scoţiene, aşa le spunea. Avea o voce de soprană, delicată şi înaltă, iar cântecele erau foarte triste. Rita se înfiora ascultându-le. Lui Deirdre îi plăcea să stea până când apunea soarele, iar cerul era de un purpuriu pur şi cicadele ţârâiau în copaci. Deirdre îi spunea amurg.

Rita cunoştea cuvântul, îl văzuse scris, dar nu auzise niciodată pe nimeni folosindu-l. Amurg.

Deirdre o lua de mână pe Rita şi se plimbau împreună de-a lungul zidului din cărămidă, pe sub nuci, aplecându-se pentru a evita crengile joase. Erau locuri în care puteau sta fără grijă, complet ascunse de copaci. Era o nebunie, greu de descris, însă pentru Rita fusese atât de straniu şi de minunat – să stea acolo, în întuneric, cu Deirdre, în mijlocul pomilor legănaţi de briza uşoară, printre frunzele care cădeau încet.

Pe atunci, Deirdre arăta ca o fată de modă veche dintr-o carte cu poze, cu o fundă violet prinsă în păr şi cu buclele negre cazându-i pe spate. Ar fi putut fi cu adevărat elegantă dacă şi-ar fi dorit. Avea silueta necesară, iar dulapul ei era plin de haine noi, pe care nici nu le probase măcar. Însă uitai cu uşurinţă de astfel de lucruri când erai cu Deirdre. Avusese părul foarte moale. Rita îl atinsese odată. Foarte moale.

Se strecurau în chiliile dărăpănate de lângă capelă. Priveau pe furiş prin poarta de lemn în grădina călugăriţelor. Un loc secret, spunea Deirdre, plin de flori minunate.

— Nu vreau să mă întorc niciodată acasă, îi explica Deirdre. Este un loc atât de liniştit aici.

Liniştit! Noaptea, rămasă singură, Rita plângea în hohote. Auzea tonomatul cântând în barul de peste drum,

muzica înălțându-se peste zidurile din cărămidă, până la mansarda de la al patrulea etaj. Uneori, când credea că toată lumea a adormit, se ridica din pat, ieşea pe balcon şi se uita la luminile de pe Canal Street. O strălucire roşie peste Canal Street. Întregul New Orleans era acolo, distrându-se, iar Rita stătea sub cheie, cu câte o călugăriţă dormind în spatele draperiei la fiecare capăt al dormitorului. Ce s-ar fi făcut fără Deirdre?

Deirdre era diferită faţă de toţi oamenii pe care îi cunoscuse Rita vreodată. Avea lucruri atât de frumos lucrate – rochii lungi, albe, cusute cu dantelă.

Erau la fel cu cele pe care le purta acum, după treizeci şi patru de ani, pe veranda acelei case, unde stătea „ca o idioată fără minte, în comă".

Îi arătase Ritei colierul cu smarald pe care îl purta acum mereu, chiar peste rochie. Vestitul colier al familiei Mayfair, deşi pe atunci Rita nu auzise de el. Sigur, Deirdre nu îl purta la şcoală. Nu aveai voie să porţi bijuterii la St. Ro. Oricum, nimeni nu ar fi purtat un astfel de colier masiv, demodat, decât poate la un bal de Mardi Gras.

Acum arăta îngrozitor la gâtul lui Deirdre, peste cămaşa de noapte. Total nepotrivit un astfel de obiect împodobind o invalidă care nu făcea decât să privească fix de pe verandă. Însă, cine ştie? Poate că Deirdre ştia că îl poartă şi, cu siguranţă, îi plăcuse întotdeauna foarte mult.

O lăsase pe Rita să-l atingă pe când stăteau pe marginea patului, la St. Ro. Nicio călugăriţă în preajmă, să le certe pentru că mototolesc aşternutul.

Rita răsucise smaraldul pe toate părţile. Atât de grea montura de aur. Rita văzuse o literă, L. Părea un nume inscripţionat.

— O, nu, nu citi! spusese Deirdre. Este secret! Şi, preţ de o clipă, păruse de-a dreptul îngrozită, roşise brusc, iar ochii i se umeziseră, apoi luă mâna Ritei şi o strânse cu putere. Imposibil să te superi pe Deirdre.

— Este adevărat? întrebase Rita. Trebuie să valoreze o avere.

— Da, răspunsese Deirdre. A fost adus din Europa, cu

mulţi ani în urmă. Pe atunci a fost al unei stră-stră-stră-străbunici.

Amândouă izbucniseră în râs după şirul nesfârşit de „stră”.

Explicaţia lui Deirdre fusese inocentă. Nu se lăuda niciodată. Pur şi simplu nu era felul ei. Nu jignea niciodată pe nimeni. Toată lumea o iubea.

— Mi l-a lăsat mama, îi povesti Deirdre. Iar într-o bună zi o să-l dau, la rândul meu… asta dacă o să am vreodată o fiică.

Se întristase. Rita o luase în braţe. Nu dorea decât să o protejeze. Deirdre trezea oricui acest impuls.

Deirdre îi povestise că nu îşi cunoscuse niciodată mama.

— A murit când eram doar un bebeluş. Mi-au spus că a căzut de la fereastră. Şi că mama ei a murit tot tânără, dar niciodată nu vorbesc despre ea. Cred că suntem altfel decât ceilalţi oameni.

Rita era uluită. Nu mai auzise niciodată astfel de lucruri.

— Ce vrei să spui, Dee Dee? întrebase ea.

— Oh, nu ştiu, răspunsese Deirdre. Simţim, percepem anumite lucruri. Ştim când cineva nu ne place sau ne vrea răul.

— Cine ar putea să-ţi facă vreun rău, Dee Dee? întrebase Rita. O să trăieşti o sută de ani şi o să ai zece copii.

— Te iubesc, Rita Mae, spusese Deirdre. Ai inima atât de pură!

— Nu, Dee Dee, nu. Rita Mae scutura din cap. Se gândi la prietenul ei de la Sfânta Cruce, la lucrurile pe care le făcuseră.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Deirdre îi spusese:

— Nu, Rita Mae, nu asta contează. Eşti bună. Nu vrei niciodată să faci rău nimănui, nici chiar când eşti cu adevărat nefericită.

— Şi eu te iubesc, răspunsese Rita, deşi nu înţelegea nimic din ce spunea Deirdre. Şi n-a mai spus niciodată toată viaţa aşa ceva unei alte femei.

Rita aproape murise când o exmatriculaseră pe Deirdre. Însă ştia că se va întâmpla asta.

O văzuse cu ochii ei pe Deirdre împreuna cu un tânăr, în grădina mânăstirii. O văzuse pe Deirdre strecurându-se afară, după cină, când nu o vedea nimeni. La ora aceea se presupunea ca fac baie şi îşi aranjează părul. Acesta era singurul lucru amuzant la St. Ro. Te puneau să-ţi ondulezi părul şi să-ţi dai cu puţin ruj, pentru că sora Daniel spunea ca aşa cere „eticheta”. Dar Deirdre nu avea nevoie să-şi onduleze părul. Avea nişte bucle superbe. Nu-i trebuia decât o panglică.

Deirdre dispărea mereu la ora aceea. Făcea baie, apoi se furişa afară şi nu se întorcea până la stingerea luminilor. Întotdeauna venea târziu, întotdeauna se grăbea să-şi spună rugăciunea de seară, cu faţa îmbujorată. Şi o privea pe sora Daniel cu zâmbetul acela inocent, irezistibil. Şi atunci când se ruga părea că o face cu toată sinceritatea.

Rita credea că este singura care observase că Deirdre ieşea pe ascuns. Nu suporta să nu o aibă în preajmă. Deirdre era singura care o făcea să se simtă bine aici.

Într-o noapte ieşise sa o caute. Poate că Deirdre se dădea în leagăn. Trecuse iarna, iar amurgul cădea acum după cină. Iar Rita ştia despre Deirdre şi amurg.

Însă nu o găsise în curte. Se dusese la poarta deschisă ce dădea către grădina călugăriţelor. Era foarte întunecos acolo. Putea vedea crinii primăvăratici strălucind albi în întuneric. Călugăriţele aveau să îi taie în duminica de Paşti. Însă Deirdre nu ar fi încălcat niciodată regulile, nu s-ar fi dus acolo.

Totuşi, Rita îi auzi vocea. Şi, treptat, îi desluşi silueta pe banca de piatră, în umbră. Copacii erau la fel de mari, cu ramurile lungi, ca şi în curte. Iar Rita văzu la început bluza albă, apoi figura lui Deirdre, apoi funda din părul ei şi bărbatul înalt de lângă ea.

Totul era atât de liniştit. Nici muzica de la barul de peste drum nu mai cânta. Niciun sunet dinspre mânăstire. Chiar şi luminile din sala de mese a călugăriţelor păreau îndepărtate din cauza pomilor deşi.

Bărbatul îi spuse lui Deirdre:

— Iubita mea.

Nu era decât o şoaptă, însă Rita o auzise. Şi o auzi şi pe Deirdre spunând:

— Da, vorbeşte, te aud.

— Iubita mea.

Apoi Deirdre începuse să plângă. Mai şoptise ceva, un nume poate, Rita nu mai auzise. Parcă spusese: „Lasher“.

Apoi se sărutaseră, Deirdre ţinând capul plecat pe spate, degetele lui albe conturându-se clar pe părul ei negru. Apoi îl auzise din nou:

— Nu vreau decât să te fac fericită, iubita mea.

— Dumnezeule, şoptise Deirdre. Brusc, se ridicase de pe bancă, iar Rita o văzuse fugind pe alee, printre crini. Bărbatul se făcuse nevăzut. Iar vântul pornise să bată cu putere, şuierând printre pomi, făcând crengile să se lovească de verande. Dintr-o dată, toată grădina fremăta. Iar Rita se trezise singură acolo.

Se întorsese cuprinsă de ruşine. N-ar fi trebuit să asculte. O luase şi ea la fugă, urcând în goană cele patru etaje până la mansardă.

Deirdre apăruse abia după o oră. Rita se simţea îngrozitor, ştiind că o spionase.

Însă mai târziu, în aceeaşi noapte, Rita repetase cuvintele pe care le auzise: *Iubita mea. Nu vreau decât să te fac fericită*, *iubita mea.* Când te gândeşti că un bărbat rostise aceste vorbe pentru Deirdre.

Rita nu cunoscuse decât băieţi care voiau doar să „o atingă”, dacă aveau ocazia. Băieţi stângaci, proşti, ca prietenul ei, Terry, de la Sfânta Cruce, care spusese:

— Ştii, cred că te plac foarte mult, Rita.

Sigur, sigur. Fiindcă te las „să mă atingi”. Un nătâng.

— Desfrânato! îi strigase tatăl ei. Te duci direct la internat, acolo ai să ajungi. Nu-mi pasă cât costă.

Iubita mea. O ducea cu gândul la muzica minunată, la domnii eleganţi pe care îi văzuse la televizor, în filmele vechi. Voci din alte vremuri, tandre şi distincte, ca un sărut.

Şi era atât de frumos. Nu îi văzuse bine figura, dar văzuse că avea părul negru şi ochii mari, că era înalt şi

purta haine elegante. Îi văzuse manşetele albe şi gulerul.

Şi-ar fi dorit să se întâlnească şi ea în grădină cu un astfel de bărbat. Ar fi făcut orice pentru el.

Oh, Rita nu îşi dădea exact seama de sentimentele pe care i le trezea. Plângea, însă erau lacrimi tăcute, alinătoare. Ştia că îşi va aminti toată viaţa acele momente – grădina sub cerul la amurg, stelele şi vocea bărbatului şoptind acele cuvinte.

Când au acuzat-o pe Deirdre a fost un coşmar. Erau în sala de recreere, iar celelalte fete au fost trimise în dormitor, însă au auzit toate. Deirdre izbucnise în plâns, însă nu voia să mărturisească nimic.

— L-am văzut cu ochii mei! strigase sora Daniel. Mă faci mincinoasă!

Apoi o duseseră pe Deirdre la mânăstire să discute cu maica Bernard, însă nici ea nu reuşise să scoată nimic de la Deirdre.

Rita simţise că i se frânge inima când au venit să-i facă bagajul lui Deirdre. O văzu pe sora Daniel cum scoate colierul din cutie şi se uită lung la el. Evident, crezuse că este din sticlă, se vedea după cum îl ţine. Era dureros să o vadă că pune mâna pe el, că smulge hainele lui Deirdre şi le îndeasă în valiză.

Mai târziu, în aceeaşi săptămână, când sora Daniel suferise acel teribil accident, Rita nu simţise nici urmă de regret. Nu îi dorise niciodată să moară astfel, sufocată într-o cameră încuiată, cu gazul lăsat deschis, însă aşa a fost să fie.

Rita avea lucruri mai importante de făcut decât să plângă pentru cineva care îi făcuse rău lui Deirdre.

În sâmbăta aceea îşi adunase toţi banii pe care îi avea şi sunase la nesfârşit de la telefonul cu plată de la subsol. Cineva trebuia să ştie numărul de telefon al familiei Mayfair. Locuia pe First Street, doar la câteva case distanţă de Rita, dar ar fi putut la fel de bine să fie şi la capătul lumii. Nu era Irish Channel acolo. Era Garden District. Iar casa Mayfair era un conac.

Apoi Rita se certase cumplit cu Sandy. Sandy susţinea că

Deirdre fusese nebună.

— Ştiţi ce făcea noaptea? Vă spun eu. Când toată lumea dormea, se dezvelea şi îşi mişca corpul, ca şi cum cineva ar fi sărutat-o! Am văzut-o, îşi deschidea gura şi se mişca în pat – se *mişca* – ştiţi, ca şi cum chiar ar fi simţit!

— Ţine-ţi gura spurcată! ţipase Rita. Încercase să o pălmuiască pe Sandy. Toate săriseră pe ea. Însă Liz Conklin o luase deoparte şi îi spusese să se calmeze. Şi că Deirdre făcuse mai mult decât să se întâlnească cu acel bărbat în grădină.

— Rita Mae, l-a lăsat să intre. L-a adus chiar aici, sus, l-am văzut. Liz vorbea în şoaptă, uitându-se peste umăr, de parcă i-ar fi fost teamă să nu le audă cineva.

— Nu te cred, spusese Rita.

— O urmărea peste tot, continuase Liz. N-am vrut să intre în bucluc. Mă trezisem să mă duc la baie. Şi i-am văzut lângă fereastră – pe ea şi pe el împreună, Rita Mae – la câţiva metri de camera în care dormim noi.

— Cum arăta? întrebase Rita, convinsă că minte. Şi-ar fi dat seama imediat, pentru că ea îl văzuse.

Însă Liz îl descrisese întocmai – înalt, cu părul negru, foarte „distins”, spusese ea, şi o săruta pe Deirdre şi îi vorbea în şoaptă.

— Rita Mae, imaginează-ţi cum i-a deschis toate uşile, cum l-a adus aici, sus. Era nebună.

— Ştiu un singur lucru, îi spusese mai târziu Rita lui Jerry Lonigan, pe când îi făcea curte. A fost cea mai dulce fată pe care am cunoscut-o vreodată. Şi era o sfântă în comparaţie cu călugăriţele alea, ascultă la mine. Şi când credeam că o să înnebunesc acolo, m-a ţinut de mână şi mi-a spus că ştie ce simt. Aş fi făcut orice pentru ea.

Însă când a venit timpul să facă ceva pentru Deirdre Mayfair, Rita nu a reuşit.

Trecuse mai mult de un an. Adolescenţa Ritei trecuse şi ea, dar nu i-a fost niciodată dor de acele vremuri. Se măritase cu Jerry Lonigan, care era cu doisprezece ani mai mare decât ea şi era mai bun decât orice băiat pe care-l cunoscuse vreodată – un om bun şi blând care câştiga

frumos din compania de servicii funerare Lonigan and Sons, una dintre cele mai vechi din parohie, pe care o conducea împreună cu tatăl lui.

Jerry a fost cel care îi adusese veşti despre Deirdre. Îi povestise că Deirdre este însărcinată cu un bărbat care murise într-un accident pe autostradă şi despre faptul că mătuşile ei, femeile acelea nebune şi crude, încercau să o oblige să renunţe la copil.

Rita trecuse pe lângă casa aceea, sperând să o vadă. Trebuia să o vadă. Jerry nu era de acord.

— Ce naiba crezi că poţi face tu? Nu ştii că mătuşa aia a ei, domnișoara Carlotta, e avocat? Ar putea să o interneze pe Deirdre, dacă nu renunţă la copil.

Red Lonigan, tatăl lui Jerry, clătinase din cap.

— S-a mai întâmplat de atâtea ori, Rita. Deirdre va semna actele sau va ajunge la spitalul de nebuni. Şi, în afară de asta, e băgat în poveste şi părintele Lafferty. Şi, dacă există vreun preot în care am încredere la Sfântul Alfons, acesta este Tim Lafferty.

Însă Rita tot se dusese.

A fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată, să meargă până la casa aia enormă şi să sune la uşă, dar a făcut-o. Şi, desigur, a răspuns Miss Carl, cea de care se temea toată lumea. Jerry spusese după aceea că, dacă ar fi deschis Miss Millie sau Miss Nancy, poate că lucrurile ar fi stat altfel.

Totuşi, Rita păşise înăuntru, aproape împingând-o pe Miss Carl. Ei bine, totuşi îi deschisese puţin uşa, nu? Şi nici măcar nu arăta ca o femeie rea. Părea doar foarte serioasă.

— Nu vreau decât să o văd, ştiţi, a fost prietena mea cea mai bună la St. Ro…

La fiecare refuz politicos dat de Miss Carl, Rita spunea un da cu alte cuvinte, tot povestind despre cât de apropiate fuseseră ea şi Deirdre.

Apoi auzise vocea lui Deirdre în capul scării.

— Rita Mae!

Deirdre avea obrajii scăldaţi în lacrimi, iar părul îi cădea

dezordonat pe umeri. Alergase în picioarele goale pe scări în jos, către Rita, cu Miss Nancy pe urmele ei.

Miss Carl o apucase strâns de braţ pe Rita şi încerca să o tragă spre uşă.

— O clipă doar, o rugase Rita,

— Rita Mae, vor să-mi ia copilul!

Miss Nancy o prinsese pe Deirdre de talie şi o luase pe sus, începând să urce scările.

— Rita Mae! strigase Deirdre. Ţinea ceva în mână, o carte de vizită.

— Rita Mae, sună-l pe acest om! Spune-i să mă ajute.

Miss Carl se postase în faţa Ritei:

— Du-te acasă, Rita Mae Lonigan, spusese ea.

Însă Rita trecuse în fugă pe lângă ea. Deirdre se lupta să scape de Miss Nancy, iar aceasta se sprijinise de balustradă, pierzându-şi echilibrul. Deirdre încercase să-i arunce Ritei cartea de vizită, dar aceasta căzuse pe trepte. Miss Carl s-a repezit să o ia.

Apoi totul păruse ca la Mardi Gras, lupta pentru mărunţişurile aruncate din carele de paradă. Rita o împinsese pe domnişoara Carl într-o parte şi înșfăcase cartea de vizită.

— Rita Mae, sună-l pe omul acela! strigase Deirdre. Spune-i că am nevoie de ajutorul lui.

— O să-l sun, Dee Dee!

Domnişoara Nancy o ducea deja pe sus spre camera ei, iar picioarele goale ale lui Deirdre se zbăteau, în timp ce se încleştase cu mâinile de braţul femeii. Îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor.

Apoi Miss Carl o prinsese pe Rita de încheietură.

— Dă-mi-o, Rita Mae Lonigan, spusese ea.

Rita îşi trăsese mâna şi o luase la fugă spre uşă, strângând cartea de vizită în mină. O auzise pe Miss Carl alergând după ea.

Gonea pe alee, cu inima bătându-i puternic. Isuse, Marie şi Iosife, asta-i casă de nebuni! Iar Jerry se va supăra cu siguranţă. Şi ce va zice Red?

Apoi Rita simţise o durere ascuţită, Miss Carl o prinsese

de păr şi trăgea cu putere. Aproape c-o doborâse.

— Nu-mi face asta, vrăjitoare bătrână! o ameninţase Rita, printre dinţii încleştaţi. Nu putea suporta s-o tragă cineva de păr.

Miss Carl se străduia să-i smulgă cartonaşul alb din mână. Aproape că nu păţise niciodată ceva atât de rău. Domnişoara Carl trăgea cu o mână de cartea de vizită, iar cealaltă era încă încleştată în părul Ritei. Mai avea puţin şi i-l smulgea din rădăcină.

— Încetează! strigase Rita. Te previn, te previn! Reuşise să-i tragă cartea de vizită, strângând-o în pumn. Nu putea lovi o femeie în vârstă.

Însă când o trăsese din nou de păr, Rita o pocnise. O lovitură în piept, iar femeia căzuse grămadă. Noroc că erau chiar lângă nişte tufe, altfel ar fi căzut direct pe pământ.

Rita fugise spre poartă.

Începuse o furtună puternică. Copacii se legănau toţi. Vedea crengile puternice, negre ale stejarilor îndoindu-se sub bătaia vântului, auzea zgomotul asurzitor. Crengile biciuiau casa, zgâriind veranda. Auzi zgomot de sticlă spartă.

Se opri şi se întoarse să privească la ploaia de frunze verzi ce cădeau pretutindeni. Peste tot zburau rămurele şi nuiele. Parcă era uragan. Miss Carl încremenise pe alee, holbându-se la copaci. Măcar nu-şi rupsese o mână sau un picior în urma căzăturii.

Dumnezeule, poate să înceapă ploaia în orice clipă! Rita se gândi că până acasă o să fie udă leoarcă, ca şi cum nu era de-ajuns că avea părul în dezordine şi ochii plini de lacrimi. Era un adevărat spectacol.

Însă nici urmă de ploaie. Ajunsese acasă cu bine. Apoi se aşezase la biroul lui Jerry şi cedase nervos cu totul.

— N-ar fi trebuit să te duci acolo, n-ar fi trebuit să calci acolo vreodată! spusese el. Tocmai trebuia să organizeze o înmormântare.

Ar fi trebuit să-l ajute pe Red. Draga mea, este o familie veche, ar putea să-i întoarcă pe toţi împotriva noastră!

Rita nu putea să facă nimic altceva, decât să plângă. Apoi se uitase la cartea de vizită.

— Uită-te la asta, Jerry! Uită-te!

Era mototolită cu totul, umezită în palma ei transpirată. Începu din nou să plângă.

— Nu se mai vede numărul de telefon!

— Stai o clipă, spuse Jerry. Era calm, ca întotdeauna, acelaşi om cu inimă de aur. Veni lângă ea şi netezi cu grijă cartea de vizită. Apoi luă o lupă.

În mijloc, se putea citi clar:

TALAMASCA

Însă nu se putea distinge nimic altceva. Celelalte cuvinte erau doar punctuleţe de cerneală. Orice ar fi fost scris pe ultimul rând, era imposibil de citit. Nu mai rămăsese nimic de făcut.

— Oh, Dee Dee! suspinase Rita.

Jerry presase cartonaşul între două cărţi grele, dar tot degeaba. Venise şi tatăl lui şi încercase să citească, dar nu reuşise să descifreze nimic. Numele Talamasca nu-i spunea nimic. Iar Red ştia totul despre toată lumea. Dacă ar fi fost o veche societate, de exemplu, ar fi ştiut de ea.

— Fii atentă, scrie ceva pe spate, spusese Red. Uită-te aici.

Aaron Lightner. Însă niciun număr de telefon. Trebuie să fi fost tipărit pe faţă. N-au reuşit să-l vadă nici după ce au presat cartonaşul cu fierul de călcat.

Rita a făcut tot ce putea.

A căutat în cartea de telefoane numărul lui Aaron Lightner sau al acelei Talamasca, orice ar fi fost ea. A sunat la Informaţii. A implorat-o pe operatoare să îi spună măcar dacă era un număr secret. A publicat anunţuri în *Times-Picayune* şi în *States-Item.*

— Cartea de vizită era deja uzată înainte să ajungă la tine, i-a amintit Jerry. Cheltuise cincizeci de dolari pe anunţuri, nu mai ştia ce să facă. Tatăl lui Jerry o îndemna să renunţe. Dar trebuia să recunoască, nu o criticase pentru nimic.

— Draga mea, nu te întoarce acolo, îi spusese Red. Nu mi-e teamă de Miss Carlotta. Dar nu vreau să ai nimic de-a face cu acei oameni.

Rita îl văzu pe Jerry uitându-se la tatăl său şi pe acesta întorcându-i privirea. Ştiau ceva, dar nu voiau să-i spună. Rita ştia că firma Lonigan and Sons se ocupase de înmormântarea mamei lui Deirdre când căzuse de la fereastră, cu ani în urmă, de asta auzise, şi ştia că Red îşi amintea de bunica ei, care „murise de tânără“ şi ea, aşa cum îi povestise Deirdre.

Însă cei doi ştiau să păstreze secretul profesional. Iar Rita era prea amărâtă ca să mai vrea să asculte povestea acelei case oribile şi a acelor femei.

Plânsese până reuşise să adoarmă, ca pe vremuri, la internat. Poate că Deirdre citise anunţurile din ziare, poate că ştia că Rita încercase din răsputeri să facă ce o rugase.

Trecuse un an până să o vadă din nou pe Deirdre. Copilul era demult plecat. Fusese luat de nişte veri din California. Oameni de treabă, toată lumea spunea asta, oameni cu stare. El era avocat, ca Miss Carl. Copilul era pe mâini bune.

Sora Bridget Marie de la Sfântul Alfons i-a spus lui Jerry că surorile călugăriţe de la spital povestiseră că era o fetiţă frumoasă, cu părul blond. Nu moştenise buclele întunecate ale lui Deirdre. Iar părintele Lafferty o pusese pe micuţă în braţele lui Deirdre şi o îndemnase pe aceasta să o sărute, apoi i-o luase.

Rita se cutremurase. Ca oamenii care sărută un mort înainte să acopere sicriul.

— Sărută-ți copila, apoi a luat-o şi gata.

Nu era de mirare că Deirdre căzuse în depresie. O duseseră direct la sanatoriu.

— Nu se întâmplă prima dată în familia asta, comentase Red Lonigan scuturând din cap. La fel a murit şi Lionel Mayfair, în cămaşa de forţă.

Rita îl întrebase ce înseamnă asta, însă nu primise răspuns.

— Dar nu trebuia să facă asta, spusese Rita. E atât de bună. N-ar putea face rău nimănui.

În cele din urmă Rita auzise că Deirdre venise din nou acasă. Şi în duminica aceea hotărî să se ducă la slujbă, la capela din Garden District. Acolo se duceau de obicei bogătaşii. Nu veneau la bisericile parohiale – Sfânta Maria sau Sfântul Alfons – de pe Magazine Street.

Rita se dusese la slujba de dimineaţă, gândindu-se că va trece pe lângă casa Mayfair pe drumul înapoi. Însă nu fusese nevoie, pentru că Deirdre era acolo, stând între strămătuşile ei, Miss Belle şi Miss Millie. Bine că nu era cu Miss Carlotta.

I se păru că Deirdre arată îngrozitor, ca o fantomă, cum ar fi spus mama Ritei. Avea cearcăne vineţii, iar rochia veche, din gabardină, nu îi venea deloc bine. Probabil fusese a uneia dintre femeile din casa aia.

După slujbă, pe când coborau treptele din marmură, Rita îşi luase inima-n dinţi şi fugise după Deirdre.

Aceasta îi zâmbise de îndată, vechiul surâs irezistibil. Însă când încercase să vorbească, nu reuşise. Abia şoptise:

— Rita Mae!

Rita se aplecase să o sărute. Îi şoptise:

— Dee Dee, am încercat să fac ce mi-ai cerut. N-am reuşit să-l găsesc pe bărbatul acela. Cartea de vizită era total distrusă.

Ochii lui Deirdre priveau în gol, lipsiţi de expresie. Nici măcar nu-şi mai amintea. Bine măcar că cele două bătrâne nu observaseră nimic. Tocmai se salutau cu cei care treceau pe lângă ele. Iar biata Miss Belle oricum nu observa nimic niciodată.

Apoi Deirdre păruse să îşi amintească ceva.

— Nu-i nimic, Rita Mae, spusese ea. Îi zâmbea din nou. Îi strânse mina şi se aplecă să o sărute pe obraz. Apoi mătuşa Millie spuse:

— E timpul să plecăm, draga mea.

Asta era Deirdre Mayfair pe care şi-o amintea Rita. *Nu-i nimic*, *Rita Mae.* Cea mai dulce fată pe care o cunoscuse vreodată.

Nu trecuse mult şi Deirdre se întorsese la sanatoriu. Se plimbase în picioarele goale pe Jackson Avenue, vorbind singură. Apoi spuseseră că este într-un spital pentru bolnavi psihic din Texas, după care Rita auzise că Deirdre Mayfair este bolnavă „incurabil” şi nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Când a murit Miss Belle, familia Mayfair îl chemase pe tatăl lui Jerry, ca întotdeauna. Poate că Miss Carl nu-şi mai amintea de cearta cu Rita Mae. Toţi membrii familiei Mayfair veniseră la înmormântare, însă nu şi Deirdre.

Domnul Lonigan avea oroare să deschidă mormântul din Lafayette nr. 1. Cimitirul avea nenumărate morminte în ruină, cu coşciugele putrezite la vedere, puteai vedea chiar şi câte un os. Îl îmbolnăveau înmormântările de-acolo.

— Dar acolo sunt înmormântaţi toţi cei din familia Mayfair, din 1861, spuse el. Şi măcar au grijă de mormântul ăla, trebuie să recunosc. Gardul este vopsit în fiecare an. Şi, când apar turişti pe-acolo, este unul dintre mormintele pe care îl vizitează toţi – sunt curioşi, toată familia e la un loc, toate numele alea de copii, atât de mulţi ani, până demult, la Războiul Civil. Dar restul locului este atât de trist. E clar că într-o bună zi o să demoleze totul.

Însă asta nu s-a întâmplat niciodată. Era prea căutat de turişti. Şi de familiile din Garden District. În schimb, a fost curăţat, au reparat gardul, au plantat magnolii. Însă tot mai erau destule morminte distruse în care curioşii puteau arunca o privire oaselor dezgolite. Era un „monument istoric”.

Domnul Lonigan o duse acolo pe Rita într-o după-amiază, arătându-i faimoasele monumente funerare pe care puteai citi lunga listă a celor care muriseră în zilele epidemiilor. Îi arătă mormântul familiei Mayfair – imens, adăpostind douăsprezece cripte. Era împrejmuit de un gărduleţ metalic, care proteja o fâşie micuţă de iarbă. Iar cele două vaze masive, din marmură, erau întotdeauna pline de flori proaspete.

— Îl îngrijesc bine, nu? spuse ea. Crinii şi gladiolele erau minunate.

Domnul Lonigan se uită lung la flori. Nu îi răspunse. Apoi îşi drese glasul şi citi numele celor pe care îi cunoscuse.

— Antha Marie a murit în 1941, era mama lui Deirdre.

— Cea care a căzut de la etaj, spuse Rita. Din nou, niciun răspuns.

— Şi cea de-aici, Stella Louise, a murit în 1929, era mama Anthei. Iar cel de-aici, Lionel, fratele ei, a murit în 1929 în cămaşă de forţă, după ce a împuşcat-o şi a omorât-o pe Stella.

— Doar nu vrei să spui că şi-a omorât propria soră?

— Ba da, confirmă domnul Lonigan. Apoi îi arătă alte nume: Miss Mary Beth, ea a fost mama Stellei şi a lui Miss Carl, iar Miss Millie este fiica lui Remy Mayfair. El a fost unchiul lui Miss Carl, a murit în casa de pe First Street, înainte să intru eu în afaceri. Însă mi-l amintesc pe Julien Mayfair. Era o figură de neuitat. Întotdeauna impecabil, chiar şi în ziua morţii. Ca şi Cortland, fiul lui. Vezi tu, Cortland a murit în anul în care a născut Deirdre. Nu l-am înmormântat eu. Familia lui locuia în Metairie. Se spune că de la scandalul cu copilul lui Deirdre i s-a tras moartea. Dar nu contează. Cortland avea optzeci de ani deja. Bătrâna Miss Belle era sora mai mare a Carlottei. Iar Miss Nancy este sora Anthei. Şi următoarea va fi Miss Millie, ţine minte ce-ţi spun.

Dar Ritei nu-i păsa de ele. Şi-o amintea pe Deirdre în acea zi îndepărtată, la St. Ro, când stătuseră împreună pe pat. Colierul cu smarald îl moştenise de la Stella şi Antha.

Îi povesti lui Red despre colier, iar acesta nu fu deloc surprins. Dădu doar din cap şi spuse, da, şi înainte de ele, fusese al lui Miss Mary Beth şi înainte al lui Miss Katherine, care construise casa de pe First Street, însă asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă. Ultimul de care îşi amintea era Monsieur Julien…

— Dar un lucru este ciudat, spuse Rita. Toţi poartă numele Mayfair. De ce nu iau numele soţilor când se căsătoresc?

— Nu pot, răspunse domnul Lonigan. Dacă ar face-o,

n-ar mai moşteni averea familiei. Aşa a fost totdeauna. Trebui să fii un Mayfair ca să capeţi averea. Cortland Mayfair ştia asta; ştia totul despre asta; a fost un avocat bun; nu a lucrat niciodată decât pentru familia Mayfair. Îmi amintesc că mi-a explicat odată. Era lege, spunea el.

Se uita din nou la flori.

— Ce este, Red?

— Oh, doar o poveste veche care circulă pe-aici, răspunse el. Că vazele astea nu sunt niciodată goale.

— Păi Miss Carl comandă mereu flori, nu? întrebă Rita.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, spuse domnul Lonigan, dar cineva are grijă să le pună acolo. Apoi tăcu din nou, aşa cum făcea mereu. Niciodată n-ar fi dezvăluit ceva din ce ştia.

Un an după aceea, când a murit, Rita suferi ca şi cum şi-ar fi pierdut propriul tată. Însă întotdeauna s-a întrebat ce secrete luase cu el în mormânt. Fusese întotdeauna foarte bun cu ea. Jerry nu şi-a revenit niciodată. De câte ori avea de-a face cu familii vechi, se enerva.

Deirdre se întorsese în casa de pe First Street în 1976, o idioată fără minte, după cum se spunea, în urma şocurilor aplicate ca tratament.

Părintele Mattingly de la parohie se dusese să o vadă. Nu-i rămăsese nici urmă de creier. Era ca un copil mic, îi povestise el lui Jerry, sau ca o bătrână senilă.

Rita se dusese pe-acolo să o viziteze. Trecuseră ani buni de la cearta aceea groaznică cu Miss Carlotta. Rita avea acum trei copii. Nu-i mai era teamă de bătrâna aceea. Îi adusese lui Deirdre un neglijeu frumos din mătase, cumpărat de la D.H. Holmes.

Domnişoara Nancy ieşi cu ea pe verandă. Îi spuse lui Deirdre:

— Deirdre, uită-te ce ţi-a adus Rita Mae.

Doar o idioată lipsită de minte. Şi cât de dureros era să vadă colierul acela la gâtul ei. Parcă şi-ar fi bătut joc de ea, să i-l pună aşa la gât, peste cămaşa de noapte din flanel.

Îşi sprijinea picioarele umflate pe balustrada verandei. Capul îi alunecase într-o parte, pe când se holba pe geam.

Însă în rest era aceeaşi Deirdre – tot frumoasă, tot dulce. Rita simţi că trebuie să plece imediat de acolo.

Nu se mai întorsese. Dar trecea în fiecare săptămână prin faţa casei, se oprea şi îi făcea cu mâna lui Deirdre. Aceasta nici măcar n-o vedea. Însă o vedea Rita. I se părea că slăbise, se ofilise, nu-şi mai ţinea mâinile în poală, ci strânse la piept. Însă nu se apropiase niciodată să o vadă mai de-aproape. Era de-ajuns să se oprească lângă poartă şi să-i facă semn cu mâna.

Cu un an în urmă, la moartea lui Miss Nancy, Rita a spus că vrea să participe la înmormântare.

— De dragul lui Deirdre.

— Dar, draga mea, spusese Jerry, Deirdre n-o să-şi dea seama că faci asta. De atâţia ani nu a rostit măcar o silabă.

Însă Ritei nu-i păsa. Hotărâse să se ducă.

Cât despre Jerry, el nu voia să aibă nimic de-a face cu familia Mayfair. Îi era dor de tatăl lui mai mult decât oricând.

— De ce nu pot apela la altcineva? spusese el în şoaptă. Alţii o făcuseră, după ce murise tatăl lui. De ce nu şi familia Mayfair? Pur şi simplu ura vechile familii.

— Măcar a fost moarte naturală sau, cel puţin, aşa mi-au spus.

Rita tresări.

— Cum adică, Miss Belle şi Miss Millie n-au murit de moarte bună? întrebase ea.

După ce terminase în după-amiaza aceea cu Miss Nancy, îi povestise Ritei cât de greu îi venise să intre în casa aceea.

Exact ca pe vremuri, dormitorul de la etaj cu draperiile trase şi două lumânări care ardeau lângă o icoană a Fecioarei Maria. Camera duhnea a urină. Iar Miss Nancy zăcuse acolo, moartă, ore întregi, în căldura aia, înainte să ajungă el acolo.

Iar biata Deirdre stătea pe verandă şi infirmiera o ţinea de mână şi spunea rugăciunea cu voce tare, ca şi când Deirdre ar fi ştiut măcar că e acolo, ce să mai vorbim să

înţeleagă ce spunea.

Miss Carlotta nu a vrut să intre în camera lui Nancy. A rămas în hol, cu braţele încrucişate la piept.

— Are vânătăi pe corp, Miss Carl. Pe mâini şi pe picioare. A căzut?

— Urca scările când a avut primul atac, domnule Lonigan.

Cât ar fi vrut ca tatăl lui să-i fie alături. El ştia întotdeauna cum să se poarte cu oamenii ăştia.

— Spune-mi, Rita Mae. De ce nu a fost dusă la spital? Nu suntem în 1842! De ce, te întreb?!

— Unii oameni vor să rămână acasă, Jerry, răspunse Rita. Nu avea certificatul de deces?

Ba da, sigur că îl avea. Dar nu putea suporta familiile astea.

— Niciodată nu ştii ce au de gând să facă, bombăni el. Nu când e vorba de Mayfair, de cei bătrâni, vreau să spun.

Uneori rudele năvăleau în cameră şi începeau să aranjeze moarta, fardând-o cu pudră şi ruj. Niciun om de bun simţ nu ar fi făcut aşa ceva în ziua de azi.

Şi irlandezii ăia care râdeau şi glumeau pe când cărau sicriul? Unul ridica partea lui şi lăsa toată greutatea să cadă peste fratele lui – îşi jucau feste în cimitir de parcă erau la parada de Mardi Gras.

Şi toate poveştile pe care le spuneau bătrânii la priveghi te scârbeau pur şi simplu. Sora Bridget Marie povestea aseară despre călătoria pe mare din Irlanda: Mama îi spune copilului din cărucior: „Dacă mai plângi, te arunc peste bord“. Apoi îi spune băieţelului să aibă grijă de bebeluş. După un timp, se întoarce. Micuţul nu mai este în cărucior. Iar băieţelul spune: „A început iar să plângă. Aşa că l-am aruncat în apă“.

Ce fel de poveste e asta, cum s-o spui când veghezi un mort?

Rita zâmbi, deşi încercase să se abţină. Îi plăcuse întotdeauna sora Bridget Marie.

— Cei din familia Mayfair nu sunt irlandezi, spuse ea. Sunt bogaţi, iar bogaţii au legea lor.

— Ba sunt, Rita Mae. Destul de irlandezi încât să fie nebuni. Casa a fost construită de faimosul arhitect irlandez Darcy Monahan, iar acesta a fost tatăl lui Miss Mary Beth. Şi Miss Carl este fiica judecătorului McIntyre, iar acesta era irlandez sută la sută. Sigur că sunt irlandezi. La fel ca oricine altcineva pe-aici, de vârsta lor.

Nu-i venea să creadă cât de mult vorbea soţul ei. Era evident că nu-i are la suflet pe cei din familia Mayfair, ca şi tatăl lui, dar nimeni nu-i spusese Ritei întreaga poveste.

Rita s-a dus la ceremonia religioasă pentru Miss Nancy. Apoi a urmat procesiunea, din maşina ei. O luară pe First Street ca să treacă pe lângă casă, din respect pentru Deirdre. Însă nu văzu niciun semn că Deirdre ar fi văzut măcar toate limuzinele negre trecând prin faţa ei.

Erau atât de mulţi membri ai familiei Mayfair. De unde apăruseră toţi? Rita recunoscu accentul de New York, din California, chiar voci de sudişti din Atlanta şi Alabama. Şi toţi cei din New Orleans! Nu-i venea să creadă când s-a aplecat să semneze. Erau din toate părţile oraşului, din Metairie, de peste râu.

Venise chiar şi un englez, un bărbat cu părul alb, purtând un costum din in şi un baston. El rămăsese în urmă cu Rita.

— Ce căldură teribilă, spusese el cu un elegant accent britanic. Iar când Rita s-a împiedicat pe alee, a sprijinit-o. Frumos din partea lui.

Oare ce credeau toţi oamenii ăştia despre casa aia veche, îngrozitoare, şi despre cimitirul Lafayette, cu toate criptele lui? Se înghesuiseră toţi să fie cât mai aproape şi se ridicau pe vârfurile picioarelor, încercând să vadă peste mormintele înalte. Ţânţari în iarba înaltă. Şi unul dintre autobuzele care făceau turul oraşului tocmai oprise acolo. Cu siguranţă, turiştii erau încântaţi. Păi, delectați-vă!

Însă şocul cel mare fusese prezenţa verişoarei care adoptase fetiţa lui Deirdre. Pentru că ea era, Miss Ellie din California. Jerry i-o arătă pe când preotul rostea ultimele cuvinte. Semnase în registru la fiecare înmormântare în ultimii treizeci de ani. O femeie înaltă, brunetă, într-o

rochie albastră de in, fără mâneci, cu pielea frumos bronzată. Purta o pălărie mare, albă, şi ochelari de soare. Arăta ca o stea de cinema. Cum se mai adunaseră toţi în jurul ei. Toţi voiau să-i strângă mâna. Să o sărute pe obrajii pudraţi. Oare când se apropiau, întrebau de fetiţa lui Deirdre?

Rita îşi şterse ochii. *Rita Mae, vor să-mi ia copilul.* Ce făcuse cu acea carte de vizită pe care scria Talamasca? Probabil că rămăsese în cartea de rugăciuni. Nu arunca niciodată nimic. Poate că ar fi trebuit să vorbească cu femeia aceea, doar să o întrebe cum să ia legătură cu copilul lui Deirdre. Poate că într-o bună zi fata ar fi trebuit să afle ce avea Rita de spus. Dar, pe de altă parte, ce drept avea ea să se amestece? Însă, dacă Deirdre ar muri înaintea Ritei şi ar întâlni-o din nou pe femeia aceea, atunci s-ar duce să o întrebe. Nimic n-ar putea-o opri.

Aproape că izbucnise în lacrimi, oamenii ar fi crezut că plânge pentru bătrâna Miss Nancy. Asta-i bună. Se întorsese, încercând să-şi ascundă faţa, şi atunci îl văzuse pe englez privind-o fix. Avea o expresie stranie, de parcă ar fi fost îngrijorat de lacrimile ei, iar atunci chiar izbucni în plâns, făcându-i semn că e în regulă. Însă el veni oricum lângă ea.

Îi oferi braţul, aşa cum făcuse şi mai devreme, şi o sprijini să facă câţiva paşi până la o bancă, apoi să se aşeze. Când ridică privirea ar fi putut jura că Miss Carl nu-i scăpa din ochi, însă era la mare distanţă de ei, iar soarele îi bătea în ochelari. Poate că nici măcar nu-i văzuse.

Apoi englezul îi dăduse o carte de vizită şi adăugase că ar dori să stea de vorbă cu ea. Despre ce oare, se gândi ea, dar o luă şi o puse în buzunar.

Abia noaptea târziu o găsi. Căuta rugăciunea de la înmormântare. Şi atunci văzu cartea de vizită a englezului şi, după atâţia ani, citi din nou aceleaşi nume – Talamasca şi Aaron Lightner.

O clipă, crezu că leşină. Poate că făcuse o mare greşeală. Căută în cartea de rugăciuni vechea carte de

vizită sau ce mai rămăsese din ea. Categoric, erau la fel şi pe cea nouă englezul scrisese numele hotelului Monteleone, din centru, şi numărul camerei.

Rita îl găsi pe Jerry în bucătărie, la masă, bând.

— Rita Mae, nu te poţi duce să vorbeşti cu el. Nu-i poţi spune nimic despre familia aia.

— Dar, Jerry, trebuie să-i spun ce s-a întâmplat înainte, trebuie să-i spun că Deirdre a încercat să ia legătura cu el.

— Asta s-a întâmplat cu ani în urmă, Rita Mae. Copilul a crescut acum. E medic, ştiai? Am auzit că vrea să ajungă chirurg.

— Nu-mi pasă, Jerry. Apoi Rita Mae începuse să plângă, dar, printre lacrimi, se uita atent la cartea de vizită, încercând să memoreze tot ce scria acolo. Numărul camerei de la hotel. Numărul de telefon din Londra.

Şi, exact cum anticipase, Jerry luă brusc cartea de vizită şi o puse în buzunar. Nu scoase un cuvânt, doar plângea în continuare. Jerry era cel mai bun om din lume, dar n-ar fi înţeles niciodată.

Îi spuse doar:

— A fost frumos din partea ta să te duci la înmormântare, draga mea.

Rita nu mai comentă nimic în legătură cu englezul. Nu avea de gând să facă nimic împotriva voinţei lui Jerry. Sau, cel puţin, încă nu se hotărâse.

— Dar ce ştie fata aia de-acolo, din California, despre mama ei? întrebă Rita. Vreau să spun, ştie oare că Deirdre n-a fost niciodată de acord să renunţe la ea?

— Nu trebuie să te amesteci, draga mea.

Nu mai existase vreodată un moment în viaţa Ritei precum cel trăit cu ani în urmă, în grădina călugăriţelor – când o auzise pe Deirdre vorbind cu bărbatul acela, doi oameni spunându-şi astfel de cuvinte. Amurg. Rita îi povestise totul lui Jerry, însă nimeni nu înţelesese. Trebuia să fii acolo, să simţi mirosul crinilor şi să vezi cerul albastru printre crengile copacilor.

Şi când te gândeşti la fata aceea, aflată departe, poate că nu ştia nimic despre mama ei adevărată…

Jerry dădu din cap. Îşi umplu paharul cu bourbon şi bău jumătate.

— Draga mea, dacă ai şti ce ştiu eu despre oamenii ăia!

Jerry deja băuse prea mult. Era evident. Jerry nu era un bârfitor. În meseria lui aşa ceva era inadmisibil. Însă acum avea chef de vorbă, iar Rita îl asculta.

— Dragă, spuse el, Deirdre n-a avut niciodată vreo şansă în familia aia. Ai putea spune că a fost blestemată de când s-a născut. Asta zicea tata.

Jerry era încă la şcoală când mama lui Deirdre, Antha, murise, căzând de la mansardă. Îşi spărsese capul şi murise. Deirdre era doar un bebeluş, ca şi Rita, desigur. Dar Jerry deja lucra cu tatăl lui.

— I-am răzuit creierii de pe dalele de piatră. A fost groaznic. Avea numai douăzeci de ani şi era atât de frumoasă! Era chiar mai frumoasă decât Deirdre. Şi dacă ai fi văzut copacii din curte… Parcă se stârnise uraganul doar deasupra casei, aşa se mişcau copacii. Chiar şi tufele de magnolie se încovoiau şi se răsuceau.

— Da, am mai văzut asta, spuse Rita, dar apoi tăcu, ascultându-l.

— Iar partea cea mai urâtă a fost când ne-am întors, iar tata a examinat corpul lui Antha. A zis imediat: „Vezi zgârieturile din jurul ochilor? N-aveau cum să fie de la căzătură. Nu sunt copaci sub fereastra aia“. Şi apoi tata a văzut că îi ieşise un ochi din orbită. Şi ştia ce are de făcut în astfel de situaţii.

I-a telefonat imediat doctorului Fitzroy. I-a spus că este necesară o autopsie. Şi şi-a susţinut punctul de vedere atunci când acesta l-a contrazis. În cele din urmă, doctorul Fitzroy a spus că Antha Mayfair îşi ieşise din minţi şi încercase să-şi scoată ochii. Miss Carl încercase s-o oprească şi atunci fugise sus la mansardă. A căzut, de acord, dar înnebunise deja. Iar Miss Carl văzuse lotul. Şi nu exista niciun motiv să se vorbească despre asta, să ajungă povestea în ziare. Nu suferise destul familia, după tot ce se întâmplase cu Stella? Doctorul Fitzroy i-a spus tatii să sune la Sfântul Alfons şi să vorbească cu pastorul,

dacă tot nu credea.

„Mie nu mi se pare că s-a rănit singură, a spus tata, însă dacă dumneavoastră sunteţi dispus să semnaţi certificatul de deces, cred că am făcut tot ce puteam.” Aşa că nu s-a mai făcut nicio autopsie. Însă tata ştia ce spune.

Bineînţeles, m-a pus să jur că nu voi spune niciodată nimănui despre asta. Eram foarte apropiaţi pe atunci şi îl ajutam mult. Ştia că poate să aibă încredere în mine. Iar acum am eu încredere în tine, Rita Mae.

— Cât de îngrozitor, şopti Rita, să-şi scoată singură ochii. Se rugă ca Deirdre să nu fi ştiut vreodată.

— Şi încă nu ştii totul, continuă Jerry, turnându-şi încă un pahar. Când ne-am dus să o spălăm, i-am găsit colierul la gât – acelaşi pe care îl poartă acum Deirdre – vestitul smarald Mayfair. Lănţişorul i se răsucise în jurul gâtului şi i se agăţase în păr, la spate. Ei bine, tata a fost şocat, deşi văzuse atâtea, când a trebuit să îl desprindă din păr, împreună cu fragmente de os. A spus atunci: „Nu e prima dată când şterg sângele de pe colierul ăsta“. Înainte, îl găsise la gâtul Stellei Mayfair, mama Anthei.

Rita îşi aminti acea zi îndepărtată de la St. Ro, colierul în mâinile lui Deirdre. Şi, după mulţi ani, domnul Lonigan arătându-i numele Stellei pe piatra funerară.

— Iar Stella este cea împuşcată de propriul frate.

— Da, altă întâmplare cumplită. Stella era oaia neagră a acelei generaţii. Chiar înainte ca mama ei să moară, casa strălucea de lumini, petrecerile se ţineau lanţ, noapte de noapte, băutura de contrabandă curgea valuri, muzica urla. Numai Dumnezeu ştie ce credeau Miss Carl sau Miss Belle sau Miss Millie despre toate astea. Însă când a început să aducă bărbaţi acasă, Lionel a hotărât că nu se mai poate şi a împuşcat-o. Era gelos. În faţa tuturor, în salon, i-a spus: „Te omor înainte să fii a lui“.

— Vrei să spui că frate şi soră se culcau împreună? întrebă Rita.

— Tot ce se poate, dragă, răspunse Jerry. Se poate. Nimeni n-a ştiut vreodată cine a fost tatăl Anthei. Ar fi putut fi Lionel. Chiar ziceau… Însă Stellei nu-i păsa ce

credeau ceilalţi. Se spunea că, pe când era însărcinată cu Antha, şi-a invitat toate prietenele la o petrecere. Nu i-a păsat vreodată că avea un copil din flori.

— N-am auzit niciodată aşa o blestemăţie, şopti Rita Mae. Mai ales pe vremea aia, Jerry.

— Aşa s-a întâmplat, dragă. Şi n-am auzit asta numai de la tata. Lionel a împuşcat-o pe Stella în cap şi toată lumea din casa aia a înnebunit, nu ştiau pe unde să iasă mai repede. Panică totală. Şi micuţa Antha era la etaj, a coborât să vadă ce se întâmplă şi şi-a văzut mama zăcând moartă pe podea.

Rita îşi scuturã capul. Ce spusese Deirdre atunci? *Şi spun că şi mama ei a murit de tânără, dar nu vorbesc niciodată despre ea.*

— Lionel a sfârşit în cămaşă de forţă după ce a omorât-o pe Stella. Tata a spus întotdeauna că a înnebunit fiindcă se simţea vinovat. Urla neîncetat că diavolul nu-i dă pace, că sora lui fusese o vrăjitoare şi a trimis diavolul să-l chinuie. În cele din urmă, a murit într-o criză, şi-a înghiţit limba şi nu era nimeni lângă el să-l ajute. Când au ajuns în celula lui, era deja mort, vânăt. Dar cel puţin corpul lui a fost autopsiat. Doar zgârieturile de pe faţa Anthei, doisprezece ani mai târziu, nu i-au dat pace tatii.

— Biata Dee Dee. Cu siguranţă ştia despre toate astea.

— Mda, spuse Jerry. Chiar şi copiii mici văd şi înţeleg. Ştii ca aşa e! Şi când m-am dus cu tata să scoatem trupul Anthei din curte, am auzit-o pe micuţa Deirdre jelind, de parcă ar fi simţit ca mama ei a murit. Şi nimeni nu a luat copilul în braţe, nimeni nu a alinat-o. Îţi spun, fetiţa s-a născut blestemată. N-a avut niciodată vreo şansă în familia aia. De-asta i-au trimis copilul departe, în vest, să o scape de-acolo, şi în locul tău nu m-aş amesteca deloc în toată povestea asta.

Rita se gândi la Ellie Mayfair, care era atât de frumoasă. Probabil că era deja în avion, în drum spre San Francisco.

— Se spune ca oamenii ăia din California sunt bogaţi, zise Jerry. Asistenta lui Deirdre mi-a povestit. Fata are propriul iaht în golful din San Francisco, ancorat chiar în

faţa casei. Tatăl este mare avocat acolo, un adevărat nemernic, uns cu toate alifiile, însă câştigă zdravăn. Dacă familia Mayfair e blestemată, fata aia a scăpat.

— Jerry, tu nu crezi în blesteme, spuse Rita.

— Dragă, gândeşte-te la colier. De două ori a şters tata sângele de pe el. Şi întotdeauna mi s-a părut că asta crede şi Miss Carlotta. Prima dată când l-a curăţat tata – când a fost împuşcată Stella – ştii ce i-a cerut Miss Carlotta? Să pună colierul în coşciug lângă Stella. Tata mi-a spus. Ştiu sigur că aşa a fost. Iar tata a refuzat.

— Ei, bine, Jerry, poate că nu este veritabil.

— Rita Mae, ai putea cumpăra un bloc în centrul oraşului cu smaraldul ăla. Tata l-a pus pe Hershman, de pe Magazine Street, să-l evalueze. Miss Carlotta l-a luat cu: „Este dorinţa mea expresă să îl pui în coşciug cu sora mea“. Aşa că l-a sunat pe Hershman, el şi Hershman au fost întotdeauna prieteni buni, şi Hershman a zis că este absolut veritabil, cel mai frumos smarald pe care l-a văzut vreodată. Nici măcar n-ar fi ştiut să-i stabilească preţul. Ar fi trebuit să-l ducă la New York, pentru o evaluare adevărată. A spus că aşa erau toate bijuteriile familiei. Le curățase odată pentru Miss Mary Beth, înainte ca Stella să le moştenească. Zicea că astfel de bijuterii ajung de obicei exponate de muzeu.

— Şi ce i-a zis Red lui Miss Carlotta?

— I-a spus nu, n-are de gând să pună un smarald de un milion de dolari într-un sicriu. L-a curăţat frumos cu alcool şi a luat de la Hershman o cutiuţă de catifea pentru el şi i l-a dus. Acelaşi lucru am făcut după doisprezece ani, când a căzut Antha. Dar atunci Miss Carl nu ne-a mai cerut să-l îngropăm. Şi nici să se ţină ceremonia în salon.

— În salon!

— Păi acolo a zăcut Stella, Rita Mae, chiar acolo, în casă. Aşa se proceda pe atunci. Bătrânul Julien Mayfair a fost îngropat astfel, şi Miss Mary Beth, în 1925. Şi asta îşi dorise şi Stella. Lăsase scris în testament, aşa că i-au respectat dorinţa. Însă cu Antha nu a fost aşa. Am adus înapoi colierul, eu şi tata. Am intrat împreună cu el, iar

Miss Carl stătea acolo, pe întuneric, legănând-o pe micuţa Deirdre. Am intrat cu tata şi el i-a pus colierul în mână. Şi ştii ce-a făcut? A zis: „Mulţumesc, Red Lonigan”. Şi apoi s-a întors şi a pus cutia în pătuțul copilului.

— De ce a făcut asta?

— Pentru că era al lui Deirdre, de-aia. Miss Carl nu a avut niciodată dreptul la vreuna dintre bijuteriile alea. Miss Mary Beth le-a lăsat Stellei, iar Stella le-a lăsat lui Antha moştenire. Şi singura fiică a lui Antha era Deirdre. Aşa a fost mereu, sunt moştenite de o fiică.

— Ei bine, şi dacă *este* într-adevăr blestemat? zise Rita. „Doamne, când mă gândesc că este la gâtul lui Deirdre, şi la cum e ea acum…“ Nu suporta nici măcar să se gândească.

— Păi, dacă e blestemat, poate că şi casa este, spuse Jerry, fiindcă bijuteriile sunt moştenite odată cu casa şi cu mulţi, foarte mulţi bani.

— Jerry Lonigan, vrei să spui că asta este casa lui Deirdre?

— Rita, toată lumea ştie asta. Cum de nu ştiai?

— Vrei să spui că asta-i casa ei, şi toate femeile alea au locuit aici în toţi anii ăştia în care ea a fost închisă şi pe urmă au adus-o acasă aşa cum e acum, şi ea stă acolo şi…

— Hai, Rita Mae, fără isterii! Exact asta spun. Casa este a lui Deirdre, a fost a lui Antha şi a Stellei. Şi, când Deirdre va muri, va rămâne fiicei din California, asta dacă între timp nu reuşeşte cineva să schimbe toate actele alea, ceea ce nu cred. Totul a fost stabilit cu mult timp în urmă, testamentul – pe vremea când aveau plantaţia şi înainte de asta, când erau în insule, ştii, în Haiti, chiar înainte să vină aici. Moştenirea, aşa îi zic ei. Şi ţin minte că Hershman povestea că Miss Carl a început să studieze dreptul numai ca să înveţe cum să schimbe regula asta. Însă n-a reuşit niciodată. Chiar şi înainte să moară Miss Mary Beth, toată lumea ştia că Stella este moştenitoarea.

— Dar dacă fata din California nu află despre asta?

— Aşa e legea, dragă. Şi Miss Carlotta, oricum ar fi, este în primul rând un bun avocat. Şi, în afară de asta, este

legat de nume, Mayfair. Trebuie să porţi numele ăsta ca să poţi prelua moştenirea. Iar fata poartă numele Mayfair. Am auzit asta când s-a născut. Ştie şi mama ei adoptivă, Ellie, pe care ai văzut-o astăzi. Toţi ştiu. Oamenii ştiu întotdeauna când e vorba să primească bani. Şi, oricum, ceilalţi membri ai familiei i-ar spune. Ryan Mayfair i-ar spune. Este nepotul lui Cortland, iar Cortland a iubit-o pe Deirdre; chiar foarte mult. Era bătrân când au obligat-o pe Deirdre să renunţe la copil şi, din câte am auzit, el s-a împotrivit total, a ajutat-o mult. Am auzit că a vorbit cu Miss Carlotta despre copil, i-a spus că Deirdre o să înnebunească dacă i-l iau, iar Miss Carlotta a zis că Deirdre e deja nebună.

Jerry îşi termină băutura. Apoi mai turnă un pahar.

— Dar, Jerry, dacă mai sunt şi altele, de care fiica lui Deirdre nu ştie? întrebă Rita. Ea de ce n-a venit azi aici? De ce n-a vrut să-şi vadă mama?

Rita Mae, vor să-mi ia copilul!

Jerry nu răspunse. Avea ochii injectaţi. Băuse prea mult.

— Tata ştia mult mai multe despre oamenii ăştia, spuse el uşor împleticit. Mai multe decât mi-a spus mie vreodată. Un singur lucru a zis totuşi, că au avut dreptate să ia copilul lui Deirdre şi să i-l dea lui Ellie Mayfair, pentru binele copilului. Şi mi-a mai spus ceva. Mi-a spus că Ellie Mayfair nu putea avea copii, iar soţul ei era foarte dezamăgit din cauza asta şi era pe cale să o părăsească atunci când a sunat Miss Carl şi a întrebat dacă vor să adopte copilul lui Deirdre. „Să nu-i povesteşti toate astea lui Rita Mae“, mi-a zis tata, dar pentru toţi a fost o binecuvântare. Iar bătrânul domn Cortland, Dumnezeu să-l odihnească, s-a înşelat.

Rita Mae ştia ce are de făcut. Nu-l minţise niciodată pe Jerry Lonigan. Pur şi simplu n-o să-i spună. În după-amiaza următoare a sunat la hotelul Monteleone. Englezul tocmai plecase! Dar credeau că s-ar putea să fie încă în hol.

Rita Mae îşi simţea inima bătând nebuneşte în timp ce aştepta.

— Sunt Aaron Lightner. Da, doamnă Lonigan. Vă rog să luaţi un taxi până aici şi voi plăti eu totul. Vă aştept.

Era atât de emoţionată încât se încurca în cuvinte, uitându-şi lucrurile pe când se grăbea să iasă din casă, trebuind să se întoarcă după ele. Dar era bucuroasă că face asta! Chiar dacă Jerry ar fi surprins-o, ar fi mers înainte.

Englezul o duse la Desire Oyster Bar, un loc plăcut, cu ventilatoare în tavan şi uşile deschise spre Bourbon Street. I se părea exotic Ritei. Foarte rar ajungea prin zona aceea.

Se aşezară la o masă, iar ea ceru un pahar de vin alb, pentru că asta comandase englezul, şi i se păruse că sună foarte bine. Ce bărbat bine! Era genul de bărbat pentru care vârsta nu conta, era mai frumos decât tinerii. Prezenţa lui atât de aproape îi dădea o stare de uşoară agitaţie. Şi cum se uita la ea, pur şi simplu simţea că se topeşte, parcă ar fi fost o şcolăriţă.

— Vă ascult, doamnă Lonigan, spuse el.

Încercă să o ia încet, dar după ce începu, cuvintele curgeau şi nu se mai putea opri. În curând începuse deja să plângă şi probabil că el nu mai înţelegea nimic din ce-i spunea. Îi întinse vechea carte de vizită, mototolită, ilizibilă. Îi povesti despre anunţurile din ziare, cum îi spusese lui Deirdre că nu reuşise să dea de el.

Apoi urma partea dificilă.

— Sunt anumite lucruri pe care fata ei din California nu le ştie! Proprietatea îi aparţine şi poate că avocaţii îi vor spune asta, dar cum rămâne cu blestemul, domnule Lightner? Am încredere în dumneavoastră, vă vorbesc despre lucruri de care soţul meu nu vrea sa afle nimeni. Dar dacă Deirdre a avut încredere în dumneavoastră, este de-ajuns pentru mine. Vă spun, bijuteriile şi casa sunt blestemate!

În cele din urmă, îi spuse totul. Îi povesti tot ce ştia de la Jerry. Tot ce-i spusese Red vreodată. Îi spuse absolut tot ce îşi amintea.

Şi partea ciudata era că el nu a fost nicio clipă surprins măcar. Şi o asigurase tot timpul că va face tot posibilul ca

acele informaţii să ajungă la fata din California.

Când nu mai rămăsese nimic de spus, tăcu, ştergându-şi nasul, fără să se fi atins de vin, iar bărbatul o întrebă dacă este de acord să păstreze cartea lui de vizită, dacă vrea să îl sune, în caz că apare vreo „schimbare” în situaţia lui Deirdre. Dacă nu reuşea să-l găsească, era de-ajuns să-i lase un mesaj. Cei care-i vor răspunde vor înţelege. Nu trebuia decât să spună că este în legătură cu Deirdre Mayfair.

Scoase cartea de rugăciuni din poşetă.

— Spuneţi-mi din nou numerele de telefon, îl rugă, apoi şi le notă şi adăugă: „În legătură cu Deirdre Mayfair”.

Abia după ce terminase de scris se gândi să întrebe:

— Dar, spuneţi-mi, domnule Lightner, cum aţi cunoscut-o pe Deirdre?

— Este o poveste lungă, doamnă Lonigan, răspunse el. Pot spune că urmăresc familia de ani de zile. Am două tablouri pictate de tatăl lui Deirdre, Sean Lacy. Unul dintre ele este portretul Anthei. El este cel ucis în accident, pe autostrada din New York, înainte ca Deirdre să se nască.

— A fost ucis pe autostradă? N-am ştiut asta.

— Cred că nimeni nu a ştiut, spuse el. Era un pictor talentat. A pictat un portret minunat al Anthei cu faimosul colier. L-am cumpărat de la un dealer din New York, la câţiva ani după ce amândoi au fost ucişi. Deirdre avea probabil zece ani pe atunci. Nu am întâlnit-o până când nu a plecat la colegiu.

— Ce ciudat lucru, moartea tatălui ei pe autostradă, spuse ea. Aşa a murit şi prietenul lui Deirdre, cel cu care urma să se căsătorească. Ştiaţi asta? A derapat pe drum spre New Orleans.

I se păru că vede o schimbare pe faţa lui, însă nu putea fi sigură. Poate că doar ochii i se micşoraseră puţin preţ de o clipă.

— Da, ştiam, răspunse el. Părea să se gândească la lucruri pe care nu voia să i le dezvăluie. Apoi vorbi din nou. Doamnă Lonigan, îmi promiteţi ceva?

— Ce anume, domnule Lightner?

— Dacă se întâmplă ceva, ceva total neaşteptat, iar fiica din California se întoarce acasă, vă rog, nu încercaţi să vorbiţi cu ea. Sunaţi-mă pe mine. Sunaţi-mă oricând, la orice oră, şi vă promit că voi ajunge aici cu primul avion.

— Adică să nu-i spun eu nimic din toate astea?

— Exact, răspunse el foarte serios, atingându-i mâna pentru prima dată, dar într-un mod foarte politicos. Nu vă mai duceţi în casa aceea, mai ales dacă fata este acolo. Vă promit că, dacă nu pot veni eu, va veni altcineva, o persoană care va îndeplini ceea ce dorim, o persoană care cunoaşte toată povestea.

— Asta este o uşurare pentru mine, spuse Rita. Chiar nu ţinea să vorbească cu fata aceea, o străină, să încerce să-i explice toate astea. Însă, brusc, totul deveni confuz. Pentru prima dată, începu sa se întrebe cine era acest bărbat amabil? Oare nu greşise având încredere în el?

— Puteţi avea încredere în mine, doamnă Lonigan, o asigură el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Vă rog să fiţi sigură de asta. Am cunoscut-o pe fiica lui Deirdre, este o persoană destul de retrasă şi, trebuie spus, strictă. Nu este uşor să discuţi cu ea, dacă înţelegeţi. Dar cred că i-aş putea explica totul.

Ei, bine, acum totul era clar.

— Desigur, domnule Lightner.

O privea. Poate că ştia cât este de răvăşită, cât de ciudată îi păruse acea după-amiază, toată discuţia asta despre blesteme şi morţi şi colierul ăla vechi şi ciudat.

— Da, totul este foarte ciudat, zise el.

Rita râse.

— Parcă mi-aţi citi gândurile, spuse ea.

— Nu vă mai faceţi griji, o îndemnă el. Mă voi asigura că Rowan Mayfair va afla că mama ei nu a vrut să renunţe la ea. Mă voi asigura că află tot ce doriţi dumneavoastră să ştie. Îi datorez asta lui Deirdre, nu credeţi? Îmi doresc să fi fost aici atunci când a avut nevoie de mine.

Ei, bine, pentru Rita era de-ajuns.

În fiecare duminică după aceea, când Rita era la slujbă,

deschidea cartea de rugăciuni şi se uita la numărul de telefon al englezului. Citea acele cuvinte: „În legătură cu Deirdre Mayfair”. Apoi se ruga pentru Deirdre şi nu i se părea ciudat că rosteşte rugăciunea pentru morţi, părea potrivită.

— Fie ca lumina veşnică să o călăuzească, Doamne, odihnească-se în pace, Amin.

Iar acum trecuseră mai mult de doisprezece ani de când Deirdre îşi luase locul pe verandă, mai mult de un an de când plecase englezul – şi se vorbea că o vor interna din nou pe Deirdre. Era casa ei şi grădina ei, tristă, neîngrijită, şi aveau de gând să o închidă din nou.

Poate că ar trebui să-l sune. Poate că ar trebui să-i spună. Habar n-avea.

— Este mai înţelept aşa, să o ducă, spunea Jerry, atâta timp cât Miss Carl mai poate lua o decizie. Şi, îmi pare rău să-ţi spun asta, draga mea, dar Deirdre e pe ducă. Se spune că e pe moarte.

Pe moarte.

Aşteptă să plece Jerry la muncă. Apoi sună. Ştia că va apărea pe factură şi că probabil va trebui să îi dea o explicaţie lui Jerry. Însă nu mai conta. Acum important era să o determine pe operatoare să înţeleagă că vrea să apeleze un număr de peste ocean.

La capătul celălalt îi răspunse o femeie amabilă şi acceptară convorbirea cu taxă inversă, aşa cum promisese englezul. La început, Rita nu înţelese tot ce spunea femeia – vorbea atât de repede – dar apoi reieşi că domnul Lonigan era în Statele Unite, în San Francisco. Femeia îl putea suna chiar atunci. Ar dori Rita să îi lase numărul de telefon?

— Oh, nu. Nu vreau să sune aici, spuse ea. Transmiteţi-i doar următorul mesaj. Este foarte important. Că a sunat Rita Mae Lonigan în legătură cu Deirdre Mayfair. Puteţi nota? Spuneţi-i că Deirdre Mayfair este foarte bolnavă; că Deirdre Mayfair este din ce în ce mai rău; că poate Deirdre Mayfair este pe moarte.

Îi veni foarte greu să spună ultimul cuvânt. Nu mai putea rosti nimic. Încercă să răspundă clar atunci când femeia repetă mesajul. Urma să îl sune de îndată pe domnul Lightner în San Francisco, la Hotelul St. Francis. Când închise telefonul, Rita plângea.

În noaptea aceea o visă pe Deirdre, însă când se trezi nu-şi mai amintea nimic, decât că Deirdre era acolo, era la amurg, iar vântul sufla printre copacii de la St. Rose de Lima. Când deschise ochii, se gândi la vânt. Îl auzise pe Jerry povestind cum fusese când s-au dus să ia corpul Anthei. Îşi aminti furtuna din ziua aceea de groază când se certase cu Miss Carl pentru cartea de vizită pe care scria Talamasca. Vântul şi copacii din grădina de la St. Rose de Lima.

Rita se trezi şi se duse la slujba de dimineaţă. Merse la altarul Fecioarei Binecuvântate şi aprinse o lumânare. Fă să vină domnul Lightner, se rugă ea. Să vorbească cu fiica lui Deirdre.

Apoi îşi dădu seama, pe când se ruga, că nu moştenirea o preocupa sau blestemul asupra frumosului colier. Pentru că Rita nu credea că domnişoara Carl ar fi încălcat legea, indiferent de cât de rea putea fi; şi nu credea nici că există cu adevărat blesteme.

Însă credea în dragostea pe care, în adâncul sufletului, o simţea pentru Deirdre Mayfair.

Şi credea că orice copil are dreptul să-şi cunoască mama care, cândva, fusese cea mai bună şi mai dulce fiinţă, o fată pe care toată lumea o iubea, o fată frumoasă, în primăvara lui 1957, pe care un bărbat chipeş, elegant, o numise în amurg *Iubita mea.*

ŞASE

Stătuse zece minute sub duş, dar încă era beat criţă. Apoi se tăiase de două ori la bărbierit. Nimic grav, însă era clar că trebuia să fie foarte atent cu femeia aia care urma să vină, doctoriţa, persoana misterioasă care îl salvase din valuri.

Mătuşa Viv îi aduse cămaşa. Mai luă o gură de cafea. Gustul părea oribil, deşi era cafea bună, el o făcuse. Nu-şi dorea altceva decât să bea o bere. Fără bere parcă nu respira. Dar era prea riscant.

— Ce-ai de gând să faci în New Orleans? întrebă mătuşa Viv pe un ton trist. Ochii ei albaştri erau amărâți, gata parcă să plângă. Îi aranjă gulerul hainei cu mâinile ei subţiri, noduroase. Eşti sigur că nu ai nevoie de o haină mai groasă?

— Mătuşă Viv, mă duc la New Orleans, e august. O sărută pe frunte. Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el. Totul e în regulă.

— Michael, nu înţeleg de ce…

— Mătuşă, te sun când ajung acolo, îţi jur. Ai şi tu numărul de la hotelul Pontchartrain dacă vrei să suni şi să laşi vreun mesaj.

Ceruse acelaşi apartament în care stătuse cu ani în urmă, când avea doar unsprezece ani şi se dusese să o viziteze împreună cu mama lui – acel apartament mare, cu vedere spre St. Charles Avenue, cu pian. Da, ştiau despre ce apartament vorbea. Da, pianul era încă acolo.

Cei de la compania de voiaj îi confirmaseră rezervarea biletului de avion, clasa întâi, la ora 6 a.m. Nicio problemă. Totul mergea ca pe roate.

Totul, mulţumită doctorului Morris şi acestei misterioase doctoriţe Mayfair, care trebuia să vină.

La început, când auzise că este medic, se înfuriase.

— Aşadar, de-asta e totul secret, îi spusese lui Morris. Nu vrem să deranjăm alţi doctori, nu-i aşa? Nu dăm nimănui numărul de telefon de acasă. Ştii că ar trebui să fie public, ar trebui să…

Însă Morris îi închisese rapid gura.

— Michael, va veni să te ia. Ştie că eşti beat, ştie că eşti nebun. Cu toate acestea, te ia cu ea acasă, la Tiburon, şi o să te lase să urci pe barca ei.

— Bine, spuse el. Îi sunt recunoscător, ştii asta.

— Atunci dă-te jos din pat. Fă un duş şi bărbiereşte-te.

Gata! Nimic nu-l putea opri să facă această călătorie, urma să meargă împreună cu ea la Tiburon, apoi să se ducă direct la aeroport, unde va moţăi pe un scaun, dacă va fi nevoie, până la decolarea avionului către New Orleans.

— Michael, dar de ce? insistă mătuşa Viv. Nu înţeleg de ce. Părea că pluteşte în lumina din hol, o femeie micuţă, îmbrăcată în mătase albastră, cu părul cărunt, pieptănat cu grijă, fragilă ca beteala cu care împodobeau pe vremuri pomul de Crăciun.

— Nu stau mult, îţi promit, îi spuse el blând. Însă, brusc, se simţi copleşit de o presimţire. Deveni dintr-o dată conştient că nu va mai locui niciodată în casa aceasta. Nu, nu era posibil. Era doar efectul alcoolului, care îl înnebunea şi al lunilor de izolare totală – de-ajuns să înnebunească pe oricine. O sărută pe obraz.

— Trebuie să-mi verific bagajul, spuse el. Mai luă o gură de cafea. Începea să-şi revină. Îşi şterse cu grijă ochelarii, apoi îi puse din nou la ochi şi verifică să se asigure că are şi perechea de rezervă în buzunarul hainei.

— Am pus totul, spuse mătuşa Viv dând uşor din cap. Veni lângă el, uitându-se la valiza deschisă, arătând cu degetul spre lucrurile frumos împăturite. Costumele subţiri, amândouă, trusa de bărbierit. Ai totul acolo. A, haina de ploaie. Să n-o uiţi, Michael. În New Orleans plouă mereu.

— Am luat-o, mătuşă, stai liniştită. Închise valiza şi trânti încuietorile. Nu se mai deranjă să-i spună că haina de

ploaie era distrusă, pentru că o purtase atunci când fusese gata să se înece. Faimoasa marcă Burberry, făcută să reziste şi în tranşee, dar nu şi la scufundări. De nerecuperat.

Îşi trecu pieptenul prin păr, urând atingerea mănuşilor. Nu părea beat, asta doar dacă nu era atât de beat încât să nu-şi mai dea seama. Se uită la cafea. Bea şi restul, idiotule. Femeia asta vine să te viziteze doar ca să facă plăcere unui nebun. Ai putea măcar să nu cazi grămadă pe trepte.

— S-a auzit soneria? Îşi luă valiza. Da, era gata, gata să plece de-aici.

Apoi senzaţia aceea reveni. Ce-i asta, premoniţie? Se uită împrejur în cameră, la tapetul în dungi, la tocurile din lemn pe care le curățase cu atâta grijă, apoi le vopsise, la şemineul micuţ pe care montase cu mâna lui plăcile de teracotă. Nu se va mai bucura niciodată de căldura lui. Nu se va mai întinde niciodată în patul acela. Nu va mai privi prin perdele la luminile îndepărtate ale oraşului.

Se simţi brusc cuprins de tristeţe, ca şi cum ar fi jelit. De fapt, era aceeaşi tristeţe pe care o resimţise după moartea cuiva drag.

Mătuşa Viv străbătu în grabă holul, deşi o dureau gleznele umflate, grăbindu-se să răspundă la interfon.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt doctoriţa Rowan Mayfair. Am venit să-l vad pe Michael Curry.

Dumnezeule, chiar venise. Simţi că renaşte.

— Vin imediat, spuse el.

— Nu mai coborî cu mine, mătuşa Viv. O mai sărută o dată. Şi-ar fi dorit atât de mult să scape de presimţirea asta. Ce s-ar întâmpla cu ea dacă el ar păţi ceva? Mă voi întoarce curând, îţi promit. O strânse în braţe pentru o clipă, apoi îi dădu drumul.

După aceea o luă la goană pe scări, fluierând în surdină, bucuros că se mişcă din nou, că pleacă. Aproape că uită şi să mai verifice dacă erau reporteri afară, înainte de a deschide uşa. Însă îşi aminti şi se opri brusc, apoi privi

prin vizorul micuţ din cristal din mijlocul vitraliului.

La baza scării stătea o femeie înaltă, zveltă, întoarsă în profil, privind spre stradă. Avea picioare lungi, puse în evidenţă de blugi; părul blond, ondulat, îi încadra faţa.

Fără vreun efort special, arăta tânără şi seducătoare în haina aceea strâmtă, albastră, cu gulerul puloverului rulat pe gât.

Nu era nevoie să-i spună cineva că era doctoriţa Mayfair. Simţi că îl cuprinde un val de căldură, simţi că îi arde faţa. Indiferent unde sau când ar fi văzut-o, i s-ar fi părut atrăgătoare. Însă gândul că tocmai ea este *aceea*, îl copleşea. Se bucură că nu se uita spre uşă, aşa că nu avea cum să-i vadă umbra profilată prin geam.

Aceasta este femeia care m-a salvat, gândi el, înfiorat de senzaţia de căldură, de sentimentul copleşitor de supunere amestecat cu pornirea aproape brutală de a o atinge, a o cunoaşte, poate a o poseda. I se descrisese de nenumărate ori cum fusese salvat – respiraţie gură la gură, alternată cu masaj cardiac. Se gândi acum la mâinile ei pe corpul lui, la buzele ei peste ale lui. După un asemenea grad de intimitate părea inacceptabil să fi fost despărţiţi atât de mult timp. Se simţi din nou cuprins de indignare. Însă, acum nu mai avea importanţă.

Chiar şi aşa, din profil, recunoştea vag figura care i se întipărise în memorie, pielea netedă şi frumuseţea discretă, ochii cenuşii, luminoşi. Cât de atrăgătoare era atitudinea ei directă, de-a dreptul masculină – modul în care se sprijinea de balustradă, cu un picior pe prima treaptă.

Sentimentul de neajutorare îl copleşi, neaşteptat de puternic, însă era cuprins de o dorinţă la fel de irezistibilă de a cuceri. N-avea timp să analizeze ce simţea şi, sincer, nici n-avea chef. Ştia că, dintr-o dată, era fericit, fericit pentru prima oară de la accident.

Îşi aminti vântul încins de pe mare, luminile care îl orbeau. Cei de la patrula de coastă coborând pe scară ca nişte îngeri, din norii raiului. *Nu, nu-i lăsa să mă ia!* Şi vocea ei lângă el: „Totul va fi bine“.

Da, trebuie să ieşi. Vorbeşte-i. Nu te poţi apropia mai mult de momentul acela; este şansa ta. Cât de bine era să se simtă puternic atras de ea, parcă dezbrăcat prin simpla ei prezenţă. Era ca şi cum o mână invizibilă îi descheia pantalonii.

Se uită rapid pe stradă. Nu mai era nimeni, în afara unui bărbat singuratic – la el se şi uita doctoriţa Mayfair –, dar, cu siguranţă, tipul ăla în vârstă, cu părul alb, în costum de tweed, care ţinea umbrela de parcă ar fi fost baston, nu era reporter.

Totuşi, era ciudat atât modul în care doctoriţa Mayfair continua să se uite la el cu atenţie cât şi modul în care acesta, la rându-i, o fixa cu privirea. Stăteau amândoi nemişcaţi, ca şi cum situaţia asta ar fi fost absolut normală, deşi, desigur, nu era.

Mătuşa Viv spusese ceva cu câteva ore în urmă, ceva despre un englez care venise tocmai de la Londra ca să îl vadă. Bărbatul acela arăta exact ca un englez, unul foarte nefericit, care făcuse, degeaba, o lungă călătorie.

Michael apăsă pe clanţă. Englezul nici nu mişcă, deşi acum se uita la el la fel de atent precum privise mai devreme la doctoriţa Mayfair. Michael ieşi, apoi închise uşa.

Uită cu totul de englez când doctoriţa Mayfair se întoarse cu faţa luminată de un zâmbet încântător. Într-o fracţiune de secundă, recunoscu sprâncenele frumos conturate şi genele lungi, dese care-i făceau ochii să pară şi mai strălucitori.

— Domnule Curry, zise ea cu o voce joasă, uşor răguşită, superbă. Iată că ne întâlnim din nou. Pe când cobora treptele, îi întinse mâna. Îi păru perfect normal modul în care îl privea cercetător, din cap până-n picioare.

— Doctore Mayfair, vă mulţumesc că aţi venit, spuse el strângându-i mâna, apoi dându-i drumul brusc, ruşinat că purta mănuşi. M-ai salvat din nou. Muream acolo, încuiat în cameră.

— Ştiu, spuse ea. Ţi-ai adus şi valiza pentru că urmează să ne îndrăgostim unul de altul şi de-acum încolo vei locui

cu mine?

Michael izbucni în râs. Adora acea asprime a vocii la femei, atât de rară şi întotdeauna plină de vrajă. Nu-şi amintea acest amănunt despre ea.

— Oh, nu, îmi pare rău, răspunse el. Adică… eu… trebuie să ajung la aeroport după aceea. Trebuie să prind avionul de şase spre New Orleans. Trebuie, neapărat. M-am gândit că o să iau un taxi de acolo, adică de unde mergem acum, pentru că dacă mă întorc aici…

Din nou presimţirea aceea; *nu o să mai locuiesc niciodată în această casă.* Se uită în sus, la ferestre. N-o mai simţea ca fiind casa lui, construcţia asta îngustă, părăsită, cu ferestrele reflectând întunecimea nopţii lipsite de culoare.

Se simţi confuz, ca şi cum şi-ar fi pierdut şirul gândurilor.

— Îmi pare râu, şopti el. Chiar *pierduse* şirul. Ar fi putut jura că este deja în New Orleans. Se simţea ameţit. Ca şi cum ar fi fost în miezul unei întâmplări de o intensitate incredibilă, minunată. Iar acum rămăsese doar umezeala aerului, cerul întunecat, apăsător, şi convingerea că toţi acei ani de aşteptare luaseră sfârșit, că trebuia să înceapă acel ceva pentru care se pregătise.

Îşi dădu seama că o privea. Era aproape cât el de înaltă şi îl privea calm, fără să-şi dea seama de efectul pe care îl avea asupra lui. Îl privea de parcă i-ar fi făcut plăcere, ca şi cum l-ar fi găsit interesant, sau frumos, sau poate ambele. El zâmbi pentru că, de asemenea, îi plăcea să o privească şi, brusc, se simţi cuprins de bucurie, nici n-ar fi îndrăznit să-i spună cât de mult se bucura că venise.

Îl luă de braţ.

— Să mergem, domnule Curry, spuse ea. Se întoarse suficient de încet pentru a mai putea arunca o privire spre englez, apoi îl trase pe Michael după ea până la Jaguarul verde. Deschise portiera, luă valiza lui Michael înainte ca acesta să se poată opune şi o aruncă pe bancheta din spate.

— Urcă, îl îndemnă. Apoi trânti portiera.

Piele de culoare caramel. Bordul din lemn, de modă veche. Aruncă o privire peste umăr. Englezul încă se uita după ei.

— Ciudat, zise el.

Înainte de a apuca să închidă uşa, deja răsucise cheia în contact.

— Ce e ciudat? Îl cunoşti?

— Nu, dar cred că a venit să mă vadă... cred că este englez... şi nici măcar nu a schiţat vreun gest când am ieşit.

Comentariul lui o uimi. Părea nedumerită, însă asta nu o împiedică să iasă din parcare luând o curbă scurtă, înainte să treacă în viteză pe lângă englez, uitându-se la el insistent.

Din nou, Michael se simţi copleşit de dorinţă. Felul ei de a conduce maşina respira o forţă extraordinară. Îi plăcea imaginea degetelor ei lungi pe schimbătorul de viteze şi pe volanul îmbrăcat în piele, corpul ei în haina strâmtă şi şuviţa de păr blond care îi căzuse pe faţă.

— Aş putea jura că l-am mai văzut, spuse ea în şoaptă.

Michael râse, nu de ceea ce spusese, ci de modul în care conducea, de curba strânsă pe care o luase în plină viteză, intrând pe Castro Street, unde ceaţa începea să se risipească.

Parcă era într-un montaigne-russe. Îşi puse centura de siguranţă pentru că simţea că mai are puţin şi zboară prin parbriz. Pe când depăşeau în goană primul semafor îşi dădu seama că i se face rău.

— Eşti sigur că vrei să mergi Ia New Orleans, domnule Curry? îl întrebă ea. Nu prea pari în apele dumitale. La ce oră este zborul?

— Trebuie să ajung la New Orleans, răspunse el. Trebuie să mă duc acasă. Îmi pare rău, ştiu că pare ilogic. Ştii, sunt toate senzaţiile astea, care vin haotic. Pun stăpânire pe mine. Am crezut că apar numai când ating ceva cu mâna, dar nu este aşa. Ai auzit de mâinile mele, doctore Mayfair? Sunt distrus, ascultă-mă ce spun. Te rog să faci ceva pentru mine. Este un magazin de băuturi alcoolice, aici,

chiar după ce treci de Eighteen Street, vrei să opreşti, te rog?

— Domnule Curry…

— Doctore Mayfair, sunt gata să vomit în maşina asta frumoasă.

Opri lângă magazin. Castro Street era inundată de mulţime, ca în fiecare seară de vineri, oameni veseli, trecând pe lângă barurile deschise.

— Ţi-e rău, nu-i aşa? întrebă ea. Îi puse mâna pe umăr, fără un cuvânt. Oare simţea avalanşa de senzaţii care îl copleşiseră? Dacă te îmbeţi, nu vei avea permisiunea să urci în avion.

— Bere la cutie. Miller's. Şase. O s-o iau încet. Te rog.

— Iar eu trebuie să mă duc să cumpăr otrava asta pentru tine? Izbucni în râs, însă era un râs prietenos, fără urmă de răutate. Vocea ei adâncă avea o tonalitate tandră. Iar ochii îi erau mari, cenuşii ca apa.

Însă, el simţea că moare.

— Nu, sigur că n-o să te duci dumneata, spuse el. Eu mă duc. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Îşi privi mănuşile din piele. M-am tot ascuns de oameni, mătuşa mea s-a ocupat de toate în locul meu. Iartă-mă.

— Miller's. Şase, repetă ea, deschizând uşa.

— Mai bine douăsprezece.

— Douăsprezece?

— Doctore Mayfair, este abia unsprezece şi jumătate, avionul nu pleacă până la şase. Căută în buzunare după portofel.

Ea făcu semn din mână apoi traversă în grabă, evitând un taxi, apoi dispăru în magazin.

Doamne, ce tupeu, s-o pun pe ea să se ducă, se gândi Michael. Ce început îngrozitor. Deşi, nu era chiar aşa. Era prea bună cu el, nu stricase chiar totul. Deja simţea gustul berii. Stomacul lui nu putea tolera altceva.

Brusc, muzica ce răzbătea din barurile din apropiere i se păru prea zgomotoasă, iar culorile de pe stradă prea vii. Tânărul trecător părea să se apropie prea mult de maşină. Ăsta este efectul celor trei luni şi jumătate de izolare, se

gândi el. Parcă abia am ieşit din închisoare.

Nu ştia nici măcar ce zi este, doar că e vineri, pentru că trebuia să ia avionul sâmbătă, la şase dimineaţa. Se întrebă dacă putea fuma în maşina asta.

Cum veni cu berea, deschise o cutie.

— Amendă cincizeci de dolari, domnule Curry, spuse ea, pornind. Doar pentru că ai o bere desfăcută în maşină.

— Bine, bine, dacă ne prind o plătesc eu. Bău jumătate de cutie din prima înghiţitură. Şi, imediat, se simţi bine.

Traversă intersecţia, făcu la stânga pe Seventeenth Street, deşi era interzis, şi începu să urce dealul.

— Berea atenuează senzaţiile, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, nimic nu le atenuează, îi răspunse. Vin de pretutindeni.

— Şi de la mine?

— Ei, bine, nu. Însă vreau să fiu cu tine, ştii. Mai bău o înghiţitură. Nu obişnuiesc să mă vait, doctore Mayfair, însă, de când am avut accidentul, se întâmplă ceva ciudat. Nu mă pot concentra. Nu pot nici măcar să citesc sau să dorm.

— Înţeleg, domnule Curry. Când ajungem acasă, poţi să mergi pe barcă, faci ce vrei. Dar aş vrea să-mi dai voie să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

— N-ar ajuta la nimic, doctore Mayfair. Vreau să te întreb, cât de mort eram când m-ai salvat?

— Erai în moarte clinică, domnule Curry. Niciun semn vital detectabil. Fără intervenţie imediată, s-ar fi instalat curând moartea biologică ireversibilă. N-ai primit scrisoarea mea, nu-i aşa?

— Mi-ai scris?

— Ar fi trebuit să vin la spital, spuse ea.

Conduce ca un şofer de raliu, trecând dintr-o viteză în alta până când motorul începe să urle, înainte de a schimba iar, gândi el.

— Dar nu ţi-am spus nimic, aşa i-ai zis doctorului Morris…

— Ai spus un nume, un cuvânt, ceva, un murmur. N-am putut distinge silabele. Am distins un L…

Un L… Restul cuvintelor ei se pierdu în ceaţă. Cădea. Pe de o parte, ştia că este în maşină, că Rowan vorbeşte cu el, că traversaseră Lincoln Avenue şi că treceau prin Golden Gate Park către Park Presidio Drive, însă, de fapt, el nu era acolo. Era la graniţa dintre vis şi realitate, iar cuvântul care începea cu L însemna ceva esenţial, extrem de complex şi de cunoscut. Înconjurat de nenumărate fiinţe, înghesuindu-se mai aproape de el, gata să vorbească. Poarta…

Scutură din cap. Concentrează-te. Dar, deja se dezintegra. Îl cuprinse panica.

Ea puse brusc frână la semaforul de pe Geary Street, iar Michael se trezi trântit în spate, pe scaunul din piele.

— Sper că nu operezi pe creier la fel cum conduci maşina asta, spuse el. Îşi simţea faţa arzând.

— Ba da, răspunse ea. Porni ceva mai încet.

— Îmi pare rău, repetă el. Se pare că sunt plin de regrete, îmi tot cer scuze tuturor, de când s-a întâmplat. N-are nicio legătură cu felul în care conduci. E vorba despre mine. Înainte de accident eram… normal. Adică, un om fericit, ca toţi ceilalţi…

Îl aproba?

Părea absentă când o privi, absorbită de propriile gânduri. Când se apropiară de punctul de taxare, încetini. Ceaţa era atât de deasă încât părea că înghite tot traficul.

— Vrei să vorbim? întrebă ea, cu ochii la maşinile din faţă. Scoase o bancnotă de un dolar din buzunar şi i-o întinse celui de la barieră. Ceaţa năpădise în asemenea hal podul încât traficul părea că este înghiţit de ea. Vrei să-mi povesteşti?

Michael oftă. Părea imposibil. Dar partea cea mai gravă era că, dacă începea, nu se mai putea opri.

— Mâinile mele, ştii… văd lucruri când ating obiecte, însă viziunile…

— Spune-mi despre viziuni.

— Ştiu ce crezi. Eşti neurolog. Crezi că este o afecţiune a lobului temporal sau vreo prostie de genul ăsta.

— Nu. Nu cred asta, răspunse ea.

Mărise viteza. În faţa lor se contura forma urâtă, masivă, a unui camion. Se simţea în siguranţă în spatele lui, aşa că acceleră numai până la 90 pe oră, ca să rămână în plasa acestuia.

El bău din trei înghiţituri restul berii, aruncă cutia în pungă şi îşi scoase mânuşa. Trecuseră de pod, iar ceaţa dispăruse ca prin farmec, aşa cum se întâmpla adesea. Cerul senin, strălucitor, îlului. Dealurile întunecate se înălţau ca nişte umeri, pe ambele părţi, pe când urcau Waldo Grade.

Îşi privi mâna. Părea urâtă, umedă, cu pielea încreţită. Îşi frecă degetele şi se simţi străbătut de o vagă senzaţie plăcută.

Acum mergeau liniştit, cu 100 de kilometri pe oră. Îşi puse mâna peste mâna ei, pe care o ţinea pe schimbătorul de viteze, cu degetele lungi, albe, relaxate.

Ea nu făcu niciun gest de împotrivire. Îl privi scurt, apoi se concentră din nou asupra traficului pe când intrau în tunel. Îi ridică mâna şi îşi apăsă degetul mare pe palma ei.

Îl învălui un sunet blând, şoptit, iar vederea i se înceţoşă. De parcă corpul ei s-ar fi dezintegrat, apoi l-ar fi învăluit, un nor de particule. *Rowan.* O clipă se temu că o să iasă de pe şosea. Dar nu ea avea impresia asta, ci el, el care îi simţea mâna moale şi caldă, pulsul bătând, senzaţia că se afla în centrul acestei prezenţe minunate, aeriene, care-l învăluise şi îl mângâia, ca ninsoarea. Dorinţa era atât de puternică încât nu putea să i se împotrivească sub nicio formă.

Apoi, într-o fulgerare orbitoare, era într-o bucătărie, totul foarte modern, cu tot felul de aparate, iar pe podea zăcea un bărbat mort. Ceartă, ţipete; însă asta se întâmplase cu puţin timp înainte. Aceste intervale de timp alunecau dintr-unul într-altul, suprapunându-se. Nu exista sus sau jos, stânga sau dreapta. Michael era chiar în centru. Rowan, cu stetoscopul, îngenunchease lângă acel bărbat. *Te urăsc.* Închise ochii, luă stetoscopul de la urechi. Îşi dădu seama că este pe moarte şi nu-i venea să creadă cât de norocoasă este.

Apoi, totul încetă. Traficul era mai aglomerat. Îşi trase mâna din a lui şi schimbă viteza cu o mişcare sigură, eficientă.

Se simţea ca şi cum ar fi patinat pe gheaţă către el, modul în care călătoreau, făcând la dreapta, apoi iar dreapta, însă nu conta. Avusese impresia că sunt în pericol, iar acum veniseră şi faptele, ceea ce ştia întotdeauna despre aceste viziuni, lucruri care erau pur şi simplu în mintea lui acum, ca şi cum ar fi fost normal să le ştie, cum îşi ştia adresa şi numărul de telefon sau data naşterii.

Bărbatul acela fusese tatăl ei adoptiv, iar ea îl dispreţuise pentru că se temea că este exact ca el – hotărâtă, lipsită de bunătate, nepăsătoare. Încercase toată viaţa să nu-i semene, să fie ca mama ei adoptivă, o femeie înţelegătoare, sentimentală, o femeie cu stil, iubită de toţi, dar nerespectată de nimeni.

— Ce ai văzut? îl întrebă. Figura ei era minunat de liniştită în marea de lumini.

— Nu ştii? spuse el. Dumnezeule, cât aş vrea ca puterea asta să dispară. Aş vrea să nu o fi avut niciodată. Nu vreau să ştiu astfel de lucruri despre oameni.

— Spune-mi, ce ai văzut?

— A murit acolo, întins pe podea. Te-ai bucurat. N-a divorţat de ea. Ea n-a aflat niciodată că asta intenţiona să facă. Era un bărbat înalt, născut în San Rafael, California, iar maşina asta a fost a lui. De unde ştia toate astea? Şi ar fi putut continua. Ştiuse asta din prima noapte, trebuia doar să vrea. Asta am văzut. Contează pentru tine? Vrei să-ţi povestesc? De ce ai vrut să văd toate astea? La ce bun să ştiu că era bucătăria ta, că atunci când te-ai întors de la spital, unde îl duseseră şi îl înregistraseră, ceea ce era o prostie, pentru că era deja mort când a ajuns acolo, te-ai aşezat la masă şi ai mâncat ce-şi pregătise el să mănânce înainte să moară?

Linişte, apoi:

— Mi-era foame, şuieră ea.

Simţi că se cutremură. Mai luă o bere şi o deschise.

Aroma delicioasa de malţ se răspândi în toată maşina.

— Acum nu mă mai placi atât de mult, nu-i aşa? întrebă el.

Rowan nu-i răspunse. Pur şi simplu era atentă la trafic.

Toate luminile din jur îl ameţeau. Bine că ieşiseră de pe autostradă, iar acum urmau un drum îngust, care ducea spre Tiburon.

— Te plac foarte mult, răspunse ea simplu. Vocea ei torcea, răguşită.

— Mă bucur, spuse el. Mi-era frică… Mă bucur. Nu ştiu de ce ţi-am spus toate astea…

— Te-am întrebat ce vezi, spuse ea simplu.

El râse, apoi bău din bere.

— Aproape am ajuns acasă, anunţă ea. Vrei s-o laşi mai moale cu berea? Te întreb ca doctor.

Mai luă o înghiţitură. Din nou bucătăria, mirosul de friptură din cuptor, sticla de vin roşu deschisă, cele două pahare.

…pare brutal, dar nu am absolut niciun motiv să îndur moartea ei, iar dacă tu vrei să rămâi, să vezi o femeie murind de cancer, ei bine, atunci ar trebui să te întrebi de ce doreşti să treci prin aşa ceva, de ce iubeşti suferinţa asta, care-i problema ta…

Nu mai suport prostiile astea, nu-mi spune mie aşa ceva!

Era altceva la mijloc, cu totul altceva. Nu trebuia decât să te gândeşti la asta. *Ţi-am oferit tot ce ţi-ai putut dori, Rowan. Ştii ca numai pentru tine am rămas împreună. Dacă nu erai tu, aş fi plecat de mult. Ţi-a spus vreodată Ellie? M-a minţit. Mi-a spus că poate să aibă copii. Ştia că e o minciună. Dacă nu ai fi fost tu, aş fi dispărut demult.*

După câte îşi dădu seama, o luară la dreapta, spre vest, pe o stradă umbrită de copaci, care urca un deal, apoi cobora. Din nou imaginea cerului senin, plin de stele îndepărtate, necunoscute şi, peste golf, minunatul spectacol al oraşului Sausalito, aşternându-se la poalele dealului, cu micul lui port aglomerat. Nu era nevoie să-i spună că aproape ajunseseră.

— Pot să te întreb ceva, doctore Mayfair?

— Da.

— Cumva… îţi e teamă să nu-mi faci vreun rău?

— De ce întrebi asta?

— Tocmai mi-a trecut prin cap o idee ciudată… acum, când te țineam de mână… încercai să mă avertizezi.

Nu-i răspunse. Ştia că o uimise cu spusele astea.

O luară pe strada de lângă coastă. Pajişti micuţe, acoperişuri abia vizibile în spatele gardurilor înalte, chiparoşi chinuiţi de vânturile nemiloase din vest. O enclavă a milionarilor. Aproape niciodată nu văzuse case atât de frumoase şi de moderne.

Simţea mirosul apei mai puternic chiar decât la Golden Gate.

Opri maşina. Farurile luminară o frumoasă poartă roşiatică, din lemn. Apoi le stinse. Casa din spate era doar un contur întunecat, profilat pe cerul mai palid.

— Vreau ceva de la tine, spuse ea. Stătea liniştită, privind drept înainte. Şi-a plecat capul, iar părul îi învălui faţa.

— Păi, îţi sunt dator, răspunse el fără ezitare. Mai luă o gură de bere. Ce vrei? o întrebă. Să intru în casă şi să ating podeaua din bucătărie ca să-ţi spun ce s-a întâmplat când a murit, ce i-a provocat, de fapt, moartea?

O altă tresărire. Linişte. Deveni foarte conştient de prezenţa ei, de mirosul dulce al pielii ei. Se întoarse spre el. Lumina de pe stradă îşi arunca razele galbene printre ramurile copacilor. Întâi i se păru că mijise ochii, aproape îi închisese. Apoi îşi dădu seama că erau larg deschişi, fixaţi asupra lui.

— Da, asta vreau, răspunse ea. Ceva de genul ăsta.

— Foarte bine, zise el. Ce ghinion să se întâmple chiar când vă certaţi. Probabil că te simţi vinovată.

Genunchiul ei îl atinse pe al lui. Se înfioră din nou.

— De ce crezi asta?

— Nu suporţi ideea de a face rău cuiva.

— Asta-i o naivitate.

— Poate că sunt nebun, doctore, dar naiv, nu, râse el. Cei din neamul Curry n-au educat vreodată un copil ca să

fie naiv. Bău dintr-o înghiţitură restul berii din cutie. Se trezi uitându-se fix la linia obrazului ei, la părul ondulat, moale. La buza de jos, atât de plină şi catifelată, pe care ar fi vrut să o sărute…

— Atunci, e altceva, spuse ea. N-ai decât s-o numeşti inocenţă, dacă vrei.

Rânji fără să răspundă. Dacă ar fi ştiut la ce se gândea acum, uitându-se la gura ei, atât de dulce şi de senzuală.

— Iar răspunsul la întrebarea ta este da, zise ea şi coborî din maşină.

Deschise şi el uşa şi ieşi.

— Ce întrebare? zise el, roşind.

Îi scoase valiza de pe bancheta din spate.

— Oh, ştii foarte bine.

— Ba nu!

Dădu din umeri şi pomi spre casă.

— Voiai să ştii dacă vreau să mă culc cu tine. Răspunsul este da, tocmai ţi-am zis.

O prinse din urmă. O alee largă din ciment ducea către uşa casei.

— Mă întreb de ce naiba ne mai obosim să vorbim, mormăi el. Îi luă valiza din mână, pe când ea căuta cheile.

Păru din nou uşor confuză. Îi făcu semn să intre. Abia observă că îi luase punga cu bere.

Casa era mult mai frumoasă decât îşi imaginase. Văzuse nenumărate case vechi. Dar cu tipul ăsta de case moderne, construite cu mare atenţie şi pricepere, nu era obișnuit.

În faţa ochilor lui se întindea podeaua acoperită cu parchet, care străbătea toată casa, din camera de zi până în sufragerie sau în camera de odihnă, fără zone despărţitoare. Pereţii din sticlă dezvăluiau către sud podeaua din lemn, iar către vest şi nord o verandă largă, fără acoperiş, iluminată de sus de o lampă cu lumină difuză. În spatele lor era golful, negru, invizibil. Iar luminiţele oraşului Sausalito clipeau delicat, intim, dinspre vest, foarte diferit de peisajul splendid oferit către sud de orizontul în culori tari al oraşului San Francisco.

Ceaţa se ridicase, iar acum dispărea cu totul, făcând loc

strălucirii nopţii.

Ar fi putut sta acolo la nesfârşit ca să admire peisajul, dar casa i se păru absolut minunată. Oftând, îşi plimbă mâna de-a lungul pereţilor, admirând modelul simplu al tavanului înalt, sprijinit pe grinzi puternice, convergând către centru. Totul din lemn şagrinat, şlefuit şi cizelat, impecabil conservat. Uşile masive din sticlă aveau tocurile din lemn. Din loc în loc se vedeau obiecte de mobilier tot din lemn, cu elemente de sticlă şi piele, picioarele meselor şi ale scaunelor reflectându-se în podeaua strălucitoare.

În colţul dinspre răsărit era bucătăria pe care o văzuse mai devreme cu ochii minţii – o încăpere mare, cu dulapuri din lemn şi vase care atârnau pe pereţi. O bucătărie demnă de toată admiraţia, dar şi funcţională. Un şemineu din piatră, cu o vatră largă – pe marginea căreia puteai să şi stai – separa bucătăria de celelalte camere.

— Nu credeam că o să-ţi placă, spuse ea.

— E minunată, oftă el. E exact ca un vapor. N-am văzut în viaţa mea o casă atât de frumos aranjată.

— Simţi cum se mişcă? Este astfel concepută încât să se legene odată cu apa.

Se plimbă încet pe covorul gros din camera de zi. Abia atunci văzu scara în spirală, din metal, din spatele şemineului. Din camera de sus răzbătea o lumină blândă. Se gândi imediat la dormitoare, la camere deschise, ca acestea, la cum ar fi să stea întins lângă ea, în întuneric, privind luminile îndepărtate ale oraşului. Simţi din nou că îi arde faţa.

O privi. Îi ghicise oare din nou gândurile, aşa cum pretindea că făcuse cu întrebarea de mai devreme? La naiba, orice femeie şi-ar fi dat seama.

Era în bucătărie, în faţa frigiderului deschis şi, pentru prima dată, îi văzu faţa în lumina albă, clară. Avea pielea fină, ca a unei asiatice, doar că era mult mai blondă. Pielea ei era atât de netedă încât făcea gropiţe în obraji când zâmbea.

Se îndreptă spre ea, foarte conştient din nou de prezenţa ei fizică, de felul în care lumina îi mângâia

mâinile şi de modul în care i se mişca părul. Când o femeie îşi poartă părul aşa, des şi scurt, numai până la guler, acesta devine o parte esenţială a fiecăreia dintre atitudinile ei, se gândi. Te gândeşti la ea şi imediat îţi aminteşti de părul ei.

Când închise uşa frigiderului văzu, prin peretele de sticlă, mult în stânga şi foarte aproape de uşa din faţă, un iaht uriaş, ancorat. O lumină slabă dezvăluia prora imensă, numeroasele hublouri şi ferestrele întunecate ale timonei.

Părea monstruos de mare, ceva imposibil – ca o balenă eşuată la ţărm – grotesc de aproape de mobila fină din jurul lui. Aproape că-l cuprinse panica. O teamă curioasă, ca şi cum ar fi simţit din nou teroarea din noaptea în care îl salvase, parţial uitată.

Nu putea decât să se ducă să-l vadă. Trebuia să pună mâna pe punte. Se îndreptă către uşa din sticlă. Apoi se opri nedumerit şi o privi cum trage zăvorul şi deschide uşa grea.

Simţi vântul sărat. Auzi scârţâitul ambarcaţiunii uriaşe. Lumina palidă a lunii părea mohorâtă, neplăcută. Numai bună pentru mare, se spune. Nu-i venea să creadă. Exploratorii străbătuseră oceanul în nave mult mai mici. Din nou, i se păru grotescă, înspăimântător de mare.

Păşi pe chei, simţind cum vântul îi flutură gulerul, şi se îndreptă spre marginea acestuia. Apa era neagră şi îi simţea mirosul, simţea izul vietăţilor moarte ale mării.

Peste golf se întrezăreau luminile din Sausalito, însă frigul pătrunzător îl făcu să uite de peisaj şi îşi dădu seama că acest moment cuprindea tot ce ura mai mult la clima din vest. Nici iarnă geroasă, nici vară fierbinte; doar aerul ăsta îngheţat, tăios.

Era atât de bucuros că va ajunge curând acasă, atât de bucuros că îl aştepta acolo canicula din august, ca o pătură călduroasă. Străzile din Garden District, copacii foşnind în vântul călduţ şi inofensiv…

Însă, acum era aici, lângă iaht. Trebuia să urce pe urâţenia aia, cu hublourile şi puntea ei alunecoasă, ce se legăna uşor la capătul parâmelor. În mod clar, nu-i plăcea.

Şi, era cât se poate de bucuros că purta mănuşile.

Experienţa lui legată de ambarcaţiuni se limitase exclusiv la cele mari – feriboturile din copilărie şi marile vase de croazieră care transportau sute de turişti, în sus şi-n jos, în golful San Francisco. Când se uita la o astfel de barcă nu se gândea decât la pericolul de a cădea peste bord.

Merse până ajunse în spate, dincolo de cabina timonei, apoi se apucă de balustradă, se aplecă într-o parte – speriat o clipă că barca se clătinase sub greutatea lui – şi sări cât putu de repede pe puntea din spate.

Ea venea imediat în spetele lui.

Ura senzaţia asta, podeaua care se mişca sub el. Cum putea unii să suporte bărcile! Însă acum părea destul de stabilă. Balustradele din jur îi dădeau o vagă senzaţie de siguranţă. Era chiar şi un adăpost micuţ împotriva vântului.

Se uită o clipă prin uşa de sticlă a timonei. Tot felul de aparate. Ar fi putut fi, la fel de bine, carlinga unui avion. Exista, probabil, o scară către cabinele de sub punte.

Dar asta nu-l interesa. Numai puntea conta, pentru că acolo îl adusese când îl salvase.

Vântul îi urla în urechi. Se întoarse şi o privi. Figura ei întunecată, având în spate luminile îndepărtate. Îşi scoase mâna din buzunarul hainei şi îi arătă în faţă.

— Chiar aici, zise ea.

— Când am deschis ochii? Când am respirat prima dată?

Încuviinţă din cap.

El îngenunche. Legănarea bărcii îi părea acum uşoară, subtilă, se auzea doar un zgomot stins care părea să vină de undeva de departe. Îşi scoase mănuşile şi le băgă în buzunare.

Apoi îşi puse mâinile pe punte. Rece. Udă. Ca totdeauna, îi apăru brusc o imagine, scoţându-l din momentul prezent. Însă nu văzu cum fusese salvat, ci doar imagini disparate ale unor oameni antrenaţi într-o discuţie, doctoriţa Mayfair, apoi bărbatul acela mort pe care îl ura şi, împreună cu ei, o femeie mai în vârstă, frumoasă, foarte

iubită, o femeie pe nume Ellie – însă această imagine ducea către altele şi altele, iar vocile se transformau în zgomot.

Căzu în faţă. Ameţea, însă refuză să îşi ridice mâinile. Bâjbâia ca un orb. „Pentru Michael, spuse el. Pentru Michael.“

Şi, dintr-o dată, se stârni în el furia, peste toată amărăciunea lungii veri irosite. „Pentru Michael”, spuse el, concentrându-se, încercând să-şi adune puterile şi să ajungă la imaginile pe care le dorea.

— Doamne, dă-mi clipa în care am respirat prima dată, şopti el. Însă era ca şi cum ar fi răsfoit nenumărate volume în căutarea unui rând. Graham, Ellie, voci care se înălţau şi se ciocneau. Refuză să-şi contureze în minte cuvintele legate de ceea ce vedea. Le respinse. „Dă-mi acea clipă.“ Se întinse, cu obrazul lipit de punte.

Brusc, momentul acela explodă în jurul lui ca şi cum lemnul de sub el ar fi fost cuprins de flăcări. Mai rece decât acum, un vânt mai puternic. Barca se clătina. Ea era aplecată deasupra lui; şi se văzu acolo, întins, un mort cu faţa albă, udă. Ea îi izbea pieptul:

— Trezeşte-te, blestematule, trezeşte-te!

I s-au deschis ochii. *Da, am văzut, ea, Rowan, da. Sunt viu, sunt aici! Rowan, sunt multe lucruri…* Durerea din piept era insuportabilă. Nu-şi simţea nici mâinile nici picioarele. Oare asta era mâna lui, înălțându-se, înşfăcând mâna ei?

Trebuie să explic totul înainte…

Înainte să ce? Încercă să se agaţe de imaginea asta, să o fixeze. Înainte să ce? Însă nu vedea nimic, doar figura ei palidă, aşa cum o văzuse în noaptea aceea, cu părul strâns sub fesul din lână.

Brusc reveni, îşi dădu seama că izbea cu pumnul în punte.

— Dă-mi mâna, strigă el.

Îngenunche lângă el.

— Gândeşte-te, gândeşte-te la ce s-a întâmplat în momentul în care am respirat pentru prima dată.

Însă, ştia deja că nu are sens. Putea vedea doar ce văzuse ea. Pe el, un mort revenind la viaţă. Un mort zvârcolindu-se pe punte sub loviturile pe care i le aplicase în piept, apoi lumina argintie când deschisese ochii.

Rămase mult timp nemişcat, respirând sacadat. Ştia că îi este iar foarte frig, deşi nimic nu se compara cu frigul pe care îl simţise în noaptea aceea, şi că ea stătea acolo, aşteptând cu calm. Ar fi plâns, dar era prea obosit, înfrânt. Era ca şi cum imaginile l-ar fi strivit pe măsura ce apăreau. Nu voia decât linişte, nemişcare. Avea pumnii încleştaţi. Nu mişca.

Însă era ceva acolo, descoperise ceva, un lucru pe care nu îl ştiuse. Era ceva legat de ea, ceva ce ştiuse despre ea, în acele prime secunde ştiuse cine e. Ştiuse că numele ei este Rowan.

Dar cum putea să creadă asta? Îl durea sufletul de atâta efort. Zăcea acolo, înfrânt, furios, simţindu-se ridicol, dar nevrând să cedeze. Poate ar fi plâns dacă n-ar fi fost ea acolo.

— Încearcă din nou, spuse ea.

— Nu are sens, e ca o limbă străină pe care nu o pot înţelege.

— Încearcă.

Îi dădu ascultare. De data asta îi văzu doar pe ceilalţi. Frânturi de zile însorite, imagini cu Ellie şi Graham, şi alţii, mulţi alţii, raze de lumină care îl purtau într-o direcţie sau alta, uşa timonei izbită de vânt, un bărbat înalt venind de jos, cu bustul gol, şi Rowan. Da, Rowan, Rowan, Rowan, Rowan, prezentă lângă fiecare siluetă pe care o văzuse, întotdeauna Rowan, uneori o Rowan fericită. Nimeni nu pusese vreodată piciorul pe barca asta fără ca Rowan să fie acolo.

Se ridică în genunchi, mai ameţit după al doilea efort decât după primul. Senzaţia că o cunoştea deja în acea noapte era doar o iluzie, efectul prezenţei ei, amestecându-se cu toate celelalte imagini. Simţise că o cunoaşte pentru că o ţinuse de mână, pentru că înainte să fie adus înapoi ştiuse ce se va întâmpla. Nu va afla

niciodată.

Însă, ideea era că nu o cunoscuse acum, dar încă nu-şi putea aminti când! Era o femeie foarte răbdătoare şi înţelegătoare, dar s-ar fi cuvenit să-i mulţumească şi să plece.

Se ridică. „Ducă-se la naiba!“ şopti el. Îşi puse mănuşile. Îşi scoase batista şi îşi şterse nasul, apoi îşi ridică gulerul pentru a se proteja de vânt, dar nicio şansă cu haina aia.

— Intră, spuse ea. Îl luă de mână ca pe un copil Era surprinzător cât de recunoscător se simţea.

— Mulţumesc, doctore, zise el. Merita să încerc şi mi-ai dat voie să o fac. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta.

Îl luă de mijloc, apropiindu-şi faţa de a lui.

— Poate, altă dată, vei reuşi.

Senzaţia că o cunoaşte, că sub punte era o cabină micuţă, în care dormea adesea, cu poza lui lângă oglindă. Oare roşise iar?

— Hai să intrăm, îl îndemnă ea.

Se simţea bine la adăpost. Însă, era prea obosit şi trist acum ca să se mai gândească la asta. Voia doar să se odihnească. Dar nu îndrăznea. Trebuie să ajung la aeroport, se gândi, trebuie să-mi iau bagajul şi să plec, voi dormi acolo, pe un scaun. Avusese o cale deschisă, însă acum se înfundase, aşa că trebuia să apuce pe celălalt drum, cât mai repede cu putinţă.

Privind în urmă spre iaht se gândi că voia să le spună *lor* din nou că nu renunţase, doar că nu-şi putea aminti. Nu ştia nici măcar dacă poarta era literalmente o poartă. Mai era numărul, fusese un număr, nu-i aşa? Unul foarte semnificativ. Se sprijini de uşă, apăsându-și fruntea de sticlă.

— Nu vreau să pleci, şopti ea.

— Nu, nici eu nu vreau, spuse el. Dar trebuie. Vezi tu, chiar aşteaptă ceva de la mine. Mi-au spus ce, iar eu trebuie să fac tot posibilul şi ştiu că întoarcerea mea acasă este o condiţie esenţială.

Tăcere.

— Ai făcut bine că m-ai adus aici.

Tăcere.

— Poate…

— Cum adică, poate? Se întoarse.

Stătea iar cu spatele către lumină. Îşi scosese haina, arăta zveltă şi graţioasă în puloverul acela, cu picioarele ei lungi, pometii superbi şi încheieturile înguste.

— Poate că aşa trebuia, să uiţi, spuse ea.

Nu se gândise niciodată la asta.

— Crezi ce ţi-am spus despre viziuni? întrebă el. Mai clar, ai citit ce s-a scris în ziare? Era adevărat. M-au făcut să par stupid, nebun. Ideea e că a fost prea mult şi…

Îşi dorea să-i poată vedea faţa.

— Te cred, răspunse ea simplu. Făcu o pauză, apoi continuă: Este întotdeauna înspăimântător, un sunet, un lucru aparent întâmplător poate avea un impact teribil. Ne place să credem că aşa a fost sortit…

— Dar a fost!

— Vreau să spun că, în cazul ăsta a fost la limită, pentru că era aproape întuneric când te-am văzut acolo. Cinci minute mai târziu, n-aş fi avut cum să te mai văd.

— Cauţi explicaţii şi e foarte frumos din partea ta, apreciez asta. Dar ceea ce îmi amintesc, impresia, vreau să spun, este atât de puternică încât nu am nevoie de nicio explicaţie. Erau acolo, doctore Mayfair. Şi…

— Ce este?

Dădu din cap.

— Doar un frison, momentele alea nebuneşti când parcă mi-aş aminti, apoi totul dispare. Am avut senzaţia asta şi acolo, pe punte. Convingerea că, da, când am deschis ochii, ştiam ce se întâmplase… şi, pe urmă a dispărut…

— Cuvântul pe care l-ai spus, murmurul…

— Nu l-am prins. Nu m-am văzut spunând ceva. Dar, ascultă ce-ţi spun. Cred că îţi ştiam numele. Ştiam cine eşti.

Tăcere.

— Însă, nu sunt sigur. Se întoarse, năucit. Ce făcea acolo? Unde-i era valiza, trebuia să plece, dar era atât de obosit şi nu voia.

— Nu vreau să pleci, repetă ea,

— Vorbeşti serios? Pot să mai stau puţin? Se uită la ea, la umbra întunecată a siluetei ei profilându-se pe uşa slab luminată. Cât aş vrea să te fi întâlnit înainte, spuse el. Mi-aş dori… aş vrea… adică, e atât de stupid, dar tu eşti foarte…

Păşi spre ea, să o vadă mai bine. Îi zări ochii foarte mari şi gura atât de frumoasă şi de senzuală. Însă, pe când se apropie, avu o viziune ciudată. Figura ei, în lumina difuză, părea teribil de ameninţătoare şi de rea. Cu siguranţă, se înşela. Nu putea fi reală expresia asta. Silueta din faţă lui îşi plecase capul, privindu-l cu ură printre şuviţele blonde.

Se opri. În mod sigur era o greşeală. Dar o vedea acolo, nemişcată. Fie nu-şi dădea seama cât de îngrozit era, fie nu-i pasa.

Se îndreptă către el, venind la lumina.

Cât de frumoasă şi de tristă era! Cum putuse să creadă aşa ceva? De fapt, era pur şi simplu teribil să-i vadă tristeţea întipărită pe faţă, să vadă acel acces tăcut de emoţie.

— Ce este? şopti el. Îşi deschise braţele. Dintr-o dată, era acolo, în braţele lui. Sânii ei mari îi apăsau uşor pieptul. O strânse, cuprinzând-o toată, trecându-şi mâinile înmănușate prin părul ei. Ce este? şopti din nou, dar nu era, de fapt, o întrebare. Era mai mult o mângâiere prin cuvinte. Îi simţea inima bătând şi respiraţia. Simţea cum tremură şi el. Senzaţia că trebuie să o protejeze era copleşitoare, transformându-se în pasiune.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu ştiu.

Acum, plângea încetişor. Îşi ridică privirea spre el, deschizând buzele, sărutându-l uşor. Parcă ar fi aşteptat să vadă dacă asta doreşte la rândul lui; îi lăsa timp berechet să se retragă. Dar, evident, n-avea nici cea mai mică intenţie.

Se simţea copleşit, ca şi în maşină când îi atinsese mâna, dar de data asta de trupul ei voluptos care îl îmbrăţişa. O sărută iar şi iar, pe gât, pe obraji, pe ochi. Îi mângâie pometii cu mâna înmănușată, îi simţi pielea catifelată pe

sub puloverul gros de lână. Cât ar fi dorit să-şi scoată mănuşile; dar, dacă ar fi făcut asta, toată pasiunea s-ar fi topit în starea de confuzie. Era disperat să continue, disperat; şi ea deja crezuse, se temuse că…

— Da, da, vreau, cum ai putut să crezi că nu vreau, că nu… cum ai putut să crezi aşa ceva? Strânge-mă în braţe, Rowan. Sunt aici, acum. Sunt cu tine, da.

Plângând, se prăbuşi în braţele lui. Îi desfăcu în grabă cureaua, fermoarul, dar cu gesturi stângace, fără să reuşească. Începu să plângă uşor. Durere pură. N-o putea îndura.

O sărută din nou, îi sărută gâtul când îşi lăsă capul pe spate. Apoi o ridică în braţe şi traversă camera cu ea, în sus pe treptele metalice, parcurgând încet cameră după cameră până când ajunse la un dormitor mare, întunecos. Se prăbuşiră pe pat. O sărută iar, mângâindu-i părul, bucurându-se să o simtă, chiar şi prin mănuşi, privindu-i ochii, buzele întredeschise. Îi trase puloverul, iar ea se grăbi să-l ajute, reuşind în cele din urmă să scape de el, cu părul vâlvoi.

Îi văzu sânii prin sutienul fin, îi sărută, amânând deliberat momentul în care îl va da jos, atingându-i cu limba sfârcul întărit, înainte să o dezbrace. Oare cum se simţea, pielea neagră a mănuşilor atingându-i pielea, mângâindu-i sfârcurile? Îi ridică sânii, sărutând curba fierbinte de sub ei – îi plăcea locul acesta ascuns – îi sărută sfârcurile, unul după altul, strângându-i febril sânii în palme.

Se zbătea sub el, corpul ei mişcându-se neajutorat, buzele încercând să-i apuce bărbia, apoi gura moale şi dulce, mâinile ei lăsate să alunece pe sub cămaşa lui, mângâindu-i pieptul lat, cum îi plăcea să fie.

Era atât de excitat încât simţea că nu mai poate aştepta. Se opri, se sprijini în mâini, apoi încercă să-şi tragă răsuflarea şi se prăbuşi lângă ea. Ştia că îşi trage blugii. O strânse mai aproape, simţind pielea catifelată de pe spate, coborând apoi şi frământându-i fundul.

Nu mai putea aştepta. Îşi scoase nerăbdător ochelarii şi

îi aruncă pe măsuţa de lângă pat. Acum o mai vedea doar prin ceaţă, dar avea clar în minte toate detaliile fizice. Era deasupra ei. Ea îi trase fermoarul şi îi scoase penisul, mângâindu-l o clipă ca şi cum ar fi vrut să vadă cât este de tare – un gest care îl înnebuni. Îi simţi părul pubian, o simţi fierbinte, pulsând, atunci când intră.

Poate că strigase. Habar n-avea. Ea se ridică pe pernă, cu buzele lipite de ale lui, strângându-l cât mai aproape de ea.

— Mai tare, şopti ea. Cuvintele ei, ca şi mângâierea de mai înainte îl făcură să fiarbă. Corpul ei fragil, carnea moale îl incitau. Niciun viol imaginar comis în cele mai ascunse visuri nu fusese vreodată mai brutal.

Îi vedea faţa roşie şi sânii dezgoliţi, îi auzea gemetele. Îi văzu braţele atârnând, înainte să închidă ochii şi să explodeze în ea.

În cele din urmă, epuizaţi, se rostogoliră pe pat. Picioarele ei fierbinţi sub mâinile lui, faţa lui îngropată în părul ei. Veni mai aproape. Trase cearşaful peste amândoi; se întoarse spre el şi i se ghemui alături.

Avionul poate să aştepte, scopul lui poate să aştepte. Să treacă durerea şi agitaţia. În orice alt moment şi loc ar fi găsit-o irezistibilă. Însă era mai mult de-atât, mai mult decât fierbinte, plină de mister, un foc perfect. Era divină şi avea atât de multă nevoie de asta încât se întristă.

O strânse la piept, iar ea îşi strecură braţul subţire pe după gâtul lui. Îi auzea inima bătând lângă a lui.

Mai târziu, când era foarte aproape să adoarmă, tresări, se ridică somnoros şi îşi scoase hainele. Apoi se întinse gol lângă ea, doar cu mănuşile, simţindu-i pielea, auzindu-i oftatul uşor, ca un sărut, în timp ce adormea.

— Rowan, şopti el. Da, ştia totul despre ea, o cunoştea.

Erau jos. Spuneau: „Trezeşte-te, Michael, coboară”. Aprinseseră focul în şemineu. Sau focul era în jurul lor, ca o pădure în flăcări? I se păru că aude tobe. *Michael.* Un vis sau o amintire îndepărtată a paradei Comus din acea iarnă de demult, cadenţa înspăimântătoare şi flăcările care jucau

pe ramurile copacilor. Erau acolo, jos, nu trebuia decât să se trezească şi să coboare şi el. Dar, pentru prima dată în toate aceste săptămâni de când îl părăsiseră, nu voia să-i vadă, nu voia să-şi amintească.

Se ridică, uitându-se la cerul lăptos al dimineţii. Era transpirat iar inima îi bătea cu putere.

Linişte. Prea devreme pentru soare. Îşi luă ochelarii şi îi puse la ochi.

Nu era nimeni în casa asta, nici tobe, nici miros de foc. Nimeni, doar ei doi, însă ea nu mai era în pat. Auzea grinzile şi pilonii cântând sub imboldul apei. Apoi se auzi un sunet adânc, vibrant, mai mult un tremur, şi ştiu că este iahtul uriaş, legănat de valuri. Leviatanul spunând *sunt aici.*

Stătu nemişcat o clipă, privind la mobilierul spartan. Toate din acelaşi lemn frumos lucrat, ca şi piesele de jos. Evident, cine le alesese iubea lemnul, perfecţiunea. Totul era scund în camera asta – patul, biroul, scaunele. Nimic care să se suprapună cu peisajul care se vedea prin ferestrele care ocupau tot peretele.

Dar mirosea a foc. Da, şi când ascultă atent, îl şi auzi. Avea un halat gata pregătit, alb şi călduros, aşa cum îi plăcea.

Şi-l puse şi coborî în căutarea ei.

Focul ardea, avusese dreptate. Însă nu era nimeni în jurul lui. Doar ea, stând acolo, cu picioarele strânse, acoperită cu totul în halat şi plângea din nou, scuturată de suspine.

— Îmi pare râu, Michael, îmi pare rău, şopti ea pe un ton adânc, tandru.

— Iubita mea, de ce spui aşa ceva? întrebă el. Se aşeză lângă ea cuprinzând-o în braţe. Rowan, de ce îţi pare rău?

Cuvintele năvăliră ca o avalanşă, atât de repede încât abia o putea urmări – că ea îi ceruse asta, că voise atât de mult să fie cu el, că ultimele luni fuseseră cele mai grele din viaţa ei, că singurătatea ei era aproape de nesuportat.

O sărută din nou pe obraz.

— Îmi place să fiu cu tine, spuse el. Vreau să fiu aici. Nu

vreau să fiu în niciun alt loc din lume…

Se opri şi îşi aminti de avionul către New Orleans. N-avea decât să aştepte. Încercă să-i explice că fusese ca şi captiv în casa de pe Liberty Street.

— N-am venit, pentru că ştiam că asta avea să se întâmple, spuse ea. Ai avut dreptate, am vrut să ştiu, am vrut să-mi atingi mâna cu mâinile tale, să atingi podeaua bucătăriei, acolo unde a murit, am vrut… vezi tu, eu nu sunt ceea ce par…

— Ştiu ce eşti, spuse el. O femeie foarte puternică, căreia îi este foarte greu să admită că ar avea nevoie de ceva.

Tăcere. Ea încuviinţă din cap.

— Dar nu e numai asta. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Vorbeşte-mi, spune-mi totul.

Se eliberă din braţele lui şi se ridică în picioare. Începu să se plimbe în sus şi-n jos fără să simtă răceala podelei. Începu din nou să vorbească foarte repede, o frază după alta, încât trebui să facă eforturi pentru a o asculta, pentru a desluşi înţelesul din vocea ei frumoasă.

Fusese adoptată când avea numai o zi, fusese luată din casa ei, ştia el că era în New Orleans? Îi scrisese asta, dar el nu primise niciodată scrisoarea ei. Da, trebuia să ştie, pentru că, atunci când se trezise, o luase strâns de mână, de parcă n-ar fi vrut să o lase să plece. Poate că atunci îi venise ideea asta nebunească, un fel de intensitate ciudată, legată de locul ăla. Nu fusese niciodată acolo. Nu îl văzuse niciodată. Nici măcar nu ştia numele mamei ei.

Ştia el că în seif, acolo, în spatele tabloului, era un document, o scrisoare pe care o semnase, în care spunea că nu se va duce niciodată la New Orleans, nu va încerca vreodată să afle ceva despre familia ei, despre părinţii ei adevăraţi? Era ruptă de trecut şi nu exista nicio cale de a regăsi ce fusese pierdut. Însă, în ultimul timp se gândise mult la asta, la golul acela teribil, la faptul că Ellie şi Graham se duseseră, la scrisoarea din seif, la faptul că Ellie murise cerându-i să-i promită din nou, iar şi iar.

Chiar ziua în care se născuse o duseseră de la New

Orleans la Los Angeles cu avionul de şase dimineaţa. Ani de zile ştiuse că s-a născut la Los Angeles. Asta scria şi pe certificatul de naştere, unul dintre acele acte false care se întocmesc la adopţia unui copil. Ellie şi Graham îi povestiseră de o mie de ori despre apartamentul micuţ din West Hollywood, despre cât de fericiţi fuseseră când au adus-o acasă.

Însă nu asta conta, important era că acum muriseră şi, odată cu ei, dispăruse şi toată povestea asta. Fusese ştearsă cu totul atât de repede, încât o înspăimânta. Iar Ellie suferise atât de mult. Nimeni nu ar trebui să suporte aşa ceva. Duseseră o viaţă minunată, deşi într-o lume egoistă, materialistă. Nicio legătură, nimeni – familie sau prieteni – nu le întrerupsese goana după plăceri. Lângă patul de suferinţă nu rămăsese decât Rowan când Ellie urla după morfină.

Dădea din cap, o înţelegea foarte bine. Oare, viaţa lui nu fusese la fel? Îşi aminti brusc de New Orleans, uşa închizându-se, verii în jurul mesei, fasole roşie şi orez, şi discuţii, discuţii…

— Am fost gata s-o omor, spuse Rowan. Am vrut să-i curm suferinţa. N-am putut… N-am putut… Nu mă putea minţi nimeni. Ştiu când mă minte cineva. Nu citesc gândurile, e ceva mai subtil. Ca şi cum oamenii ar vorbi în cuvinte scrise cu negru pe o pagină albă, iar eu văd în imagini colorate ceea ce spun ei. Uneori le aud gândurile, frânturi de informaţii. Şi, oricum, sunt doctor, nici n-au încercat să-mi ascundă ceva, am avut acces la toate informaţiile. Doar Ellie minţea, încercând să pretindă că nu se întâmpla nimic. Ştiam ce simte. Întotdeauna am ştiut, de când eram mică. Mai era ceva, acest talent, eu îl numesc simţ al diagnosticului, dar e mai mult decât atât. Am pus mâna pe corpul ei şi, chiar dacă era în remisie, am ştiut. Încă era acolo, va reveni. Mai avea cel mult şase luni de trăit. Şi apoi, să mă întorc acasă după ce s-a terminat totul – în casa asta, cu tot ce-ţi poţi dori la dispoziţie…

— Ştiu, spuse el blând. Toate jucăriile pe care le avem, toţi banii…

— Ce este casa asta fără ei, o cochilie? Nu este locul meu aici! Mă uit în jur… mi-e teamă. Sunt speriată. Nu, stai, nu spune nimic. Nu ştii. Nu am putut împiedica moartea lui Ellie, pot accepta asta, însă eu am provocat moartea lui Graham. Eu l-am omorât.

— Nu, n-ai făcut asta, spuse el. Eşti doctor, ştii…

— Michael, eşti ca un înger trimis să mă ajute. Da, ascultă ce spun. Ai puterea asta în mâini, ştii că este reală. Ştiu că este reală. Mi-ai demonstrat. Ei bine, şi eu am o forţă interioară la fel de mare. L-am omorât. Am mai omorât doi oameni înainte de asta – un străin şi o fetiţă, cu ani în urmă, o fetiţă, la locul de joacă. Am citit rapoartele de la autopsie. Pot omori, ascultă-mă! Sunt medic numai pentru că încerc să neg această putere, toată viaţa m-am străduit să compensez acest rău!

Respiră adânc. Îşi trecu degetele prin păr. Părea pierdută în halatul mare, strâns cu cordon la mijloc, un Ganimede cu părul moale şi ciufulit. Porni spre ea. Îi făcu semn să nu se apropie.

— Sunt atâtea de spus. Ştii, am simţit nevoia să-ţi povestesc ţie, dintre toţi oamenii…

— Sunt aici, te ascult, spuse el. Vreau să-mi povesteşti… Cum de se putea exprima ea în cuvinte care îl fascinau complet, îl absorbeau, cât de deosebit i se părea totul după atâtea săptămâni frenetice, nebuneşti.

Îi povestea pe un ton scăzut cât de mult fusese atrasă de ştiinţă, dintotdeauna. Ştiinţa fusese poezie pentru ea. Nu crezuse niciodată că va ajunge chirurg. Era fascinată de cercetare, de progresele incredibile, aproape fantastice, înregistrate de neurologie. Dorise să-şi petreacă toată viaţa în laborator, unde exista adevărata ocazie de a face ceva. Avea un talent înnăscut pentru asta. Îl avea.

Urmase experienţa aceea teribilă, acea îngrozitoare seară de Ajun. Se pregătea să plece spre Institutul Keplinger pentru a lucra la metode de intervenţie asupra creierului care nu presupuneau chirurgie – laser, bisturiu cu unde gamma – miracole pe care cu greu le putea descrie unui neiniţiat. De fapt, niciodată nu comunicase

prea bine cu oamenii. Era locul ei în laborator?

Ultimele descoperiri fuseseră chiar miraculoase. După aceea, însă, mentorul ei – nu contează cum îl chema, oricum, murise în urma unei serii de atacuri cerebrale la scurt timp după aceea, ce ironie, niciun chirurg de pe lumea asta nu putuse să oprească şi să sutureze rupturile… însă nici nu aflase despre asta decât mult mai târziu. Îi solicitase să lucreze cu el la institut, în San Francisco, în Ajunul Crăciunului, pentru că era singura noapte în care nu era nimeni acolo, iar el încălca regulile pentru că dorea să-i arate la ce lucrează, era un studiu pe fetuşi vii.

— L-am văzut în incubator, fetusul acela micuţ. Ştii cum le zicea? Avortoni. Urăsc să-ţi povestesc toate astea pentru că ştiu ce simţi despre Chris, ştiu…

Nu observă şocul lui. Nu îi spusese niciodată despre copil, nu îi menţionase niciodată numele, însă părea să nu-şi dea seama de asta, iar el rămase tăcut, ascultând-o, gândindu-se vag la toate filmele pe care le văzuse cu aceste imagini fetale recurente, dar nu voia să o întrerupă. Voia să o asculte până la capăt.

— Creatura aia fusese ţinută în viaţă de la un avort făcut în luna a patra. Să ştii că lucra la dezvoltarea unor mijloace de menţinere în viaţă a unor fetuşi chiar mai puţin dezvoltaţi. Vorbea despre creşterea embrionilor în eprubete, fără a mai fi introduşi în pântece, care urmau să fie folosiţi pentru recoltarea de organe. Ar fi trebuit să-i auzi argumentele, că fetusul joacă un rol vital în cadrul vieţii umane, dacă poţi să crezi asta. Îţi voi spune şi partea oribilă, cu adevărat oribilă: era absolut fascinant şi mi-a plăcut. Am văzut potenţiala utilitate prezentată de el. Am ştiut că va fi posibil ca, într-o bună zi, să creăm creiere noi şi sănătoase pentru cei aflaţi în comă. Oh, Dumnezeule, ştii câte lucruri ar putea fi făcute – câte lucruri aş fi putut să fac eu, cu talentul pe care îl am?

El dădu din cap.

— O văd, spuse el cu voce calmă. Văd oroarea din ceea ce îmi spui… vad şi atracţia.

— Da, exact, răspunse ea. Şi mă crezi când îţi spun că aş fi putut avea o carieră excepţională în cercetare, aş fi putut fi un nume de referinţă în literatura de specialitate. S-ar putea spune că pentru asta m-am născut. Când am descoperit neurologia, altfel spus, când am ajuns la ea, după toată pregătirea, era de parcă aş fi ajuns în vârful unui munte, parcă aş fi ajuns acasă, acolo era locul meu.

Se ridica soarele. Razele cădeau pe podea, unde stătea ea, dar ea părea să nu-l vadă. Plângea iarăşi, încet, lacrimile îi tot curgeau în vreme ce îşi ştergea gura cu dosul palmei.

Îi povesti cum fugise din acel laborator, cum fugise de cercetare, până la urmă, şi de tot ceea ce s-ar fi putut fi obţinut prin intermediul ei. Fugise de cruda ei dorinţă de putere asupra acelor mici celule fetale, cu plasticitatea lor uluitoare. Înţelegea el, oare, cum puteau fi folosite pentru transplanturi, complet diferite de alte tipuri de transplanturi, întrucât celulele respective continuau să se dezvolte, nu declanşau obişnuitul răspuns imunitar din partea gazdei şi, în plus, constituiau în sine un domeniu atât de promiţător?

— Asta era, nu se întrezărea nicio limită la ceea ce putea fi făcut. Imaginează-ţi cât de multă materie primă este, milioane de non-persoane. Sigur că există legi împotriva acestei chestiuni. Ştii ce mi-a spus? „S-au dat legi împotrivă întrucât toată lumea ştie că e vorba despre o realitate”.

— Nu mă surprinde, şopti el. Nu mă surprinde deloc.

— Până în acel moment al vieţii mele, omorâsem numai doi oameni. Ştiam, în sinea mea, că o făcusem. Capacitatea de a alege să fac ceva şi refuzul de a accepta înfrângerea sunt funciar legate de caracterul meu. I-ai putea spune temperament, în forma lui brută. Sau, s-ar putea numi furie la apogeu. Îţi poţi imagina cum aş fi putut să-mi folosesc această capacitate pentru a alege şi a acţiona, în cercetare, pentru a mă opune autorităţii şi a-mi urma drumul cunoaşterii într-o direcţie total imorală şi chiar dezastruoasă? Nu e voinţă, e prea puternică pentru a

putea fi numită voinţă.

— Hotărâre, spuse el.

Ea încuviinţă.

— Un chirurg este un intervenţionist, o persoană foarte hotărâtă. Intri cu cuţitul şi spui – îţi voi tăia jumătate din creier şi te vei simţi mai bine. Curajul de a proceda astfel îl au doar cei foarte hotărâţi, extrem de interiorizaţi, foarte puternici.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru asta, spuse el.

— Poate, zise ea zâmbind cu amărăciune. Dar încrederea specifică unui chirurg nu e nimic în comparaţie cu ceea ce mi s-ar fi putut revela în laborator. Vreau să-ţi mai spun un lucru, pe care cred că îl poţi înţelege având în vedere mâinile şi viziunile tale. Unui alt doctor nu i-aş spune niciodată asta pentru că ar fi inutil. În timpul unei intervenţii chirurgicale vizualizez ceea ce fac. Mai exact, am în minte o imagine complexă, multidimensională a efectelor acţiunilor mele. Mintea mea operează cu astfel de imagini detaliate. Când erai mort pe puntea vasului şi ţi-am suflat aer în gură, mi-am imaginat plămânii tăi, inima, aerul, mişcându-ţi-se prin plămâni. Când l-am omorât pe bărbatul din Jeep, când am omorât-o pe fetiţă, mi-am imaginat, la început, că au fost pedepsiţi. Mi i-am imaginat scuipând sânge. Atunci nu aveam cunoştinţele necesare pentru a-mi imagina mai mult de-atât, dar era acelaşi lucru.

— Rowan, dar poate că morţile lor au avut cauze naturale.

Ea neagă din cap.

— Eu am făcut-o, Michael. Aceeaşi putere mă ghidează când operez. Cu aceeaşi putere te-am salvat şi pe tine.

El nu spuse nimic; pur şi simplu aştepta ca ea să continue. Ultimul lucru pe care intenţiona să-l facă era să o contrazică. Dumnezeule, era singura persoană din lume care părea să-l asculte cu adevărat. În plus, acum, ea nu avea nevoie de cineva cu care să se certe. Cu toate acestea, nu era deloc sigur că ea avea dreptate.

— Nimeni nu ştie aceste lucruri, spuse Rowan. Am stat

în casa asta goală, am plâns şi am vorbit cu voce tare, de una singură. Ellie îmi era cea mai apropiată prietenă, dar nu i-aş fi putut spune. Şi, ştii ce am făcut? Am încercat să-mi găsesc mântuirea în chirurgie. Am ales cel mai direct şi brutal mod de intervenţie. Dar toate operaţiile de succes din lume nu mă pot face să uit de ce sunt capabilă. Eu l-am ucis pe Graham.

— Cred că în momentul în care eu şi Graham eram acolo împreună, cred… cred că mi-am amintit-o pe Mary Jane, pe terenul de joacă. Cred că mi l-am amintit şi pe bărbatul din Jeep şi mai cred, cred că, de fapt, am intenţionat să-mi folosesc puterea. Tot ceea ce ţin minte este că am văzut artera. Am văzut-o plesnind. Ştii ceva? Cred că l-am ucis în mod deliberat. Voiam să moară ca să nu-i mai poată face rău lui Ellie. Eu l-am făcut să moară.

Făcu o pauză, de parcă nu ar fi fost sigură de ceea ce spusese sau de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că nu era adevărat. Se uită în zare, peste apă. Era albastră acum, în lumina soarelui, aruncând sclipiri orbitoare. La orizont apăruseră nenumărate pânze de ambarcaţiuni. Şi întreaga casă era invadată de panorama care o înconjurase, dealurile măslinii presărate cu clădiri albe, şi, în ochii lui Michael, toate acestea o făceau să pară şi mai singură, pierdută.

— Când am citit despre puterea din mâinile tale, am ştiut că este reală, spuse ea. Am înţeles. Am ştiut prin ce treci. Există lucruri tainice care trebuie păstrate doar pentru sine. Nu te aştepta ca alţi oameni să creadă, deşi, în cazul tău, au văzut cu ochii lor. În cazul meu, nimeni nu trebuie să vadă vreodată, pentru că nu trebuie să se mai întâmple…

— Te temi că se va întâmpla din nou?

— Nu ştiu, răspunse, uitându-se la el. Mă gândesc la morţile alea şi mă simt atât de îngrozitor de vinovată încât nu mai am nici scop, nici idei, nici planuri. Vinovăţia s-a aşezat între mine şi viaţă. Şi totuşi trăiesc, trăiesc mai bine decât toţi cei pe care îi cunosc, continuă ea, râzând cu amărăciune. Operez în fiecare zi. Am o viaţă palpitantă.

Dar nu este ceea ce ar fi putut să fie… Lacrimile îi curgeau din nou. Îl privea, dar părea că vede prin el. Lumina soarelui cădea asupră-i, învăluindu-i părul blond.

Dorea atât de mult să o ţină în braţe! Suferinţa ei îl chinuia. Suporta cu greu să-i vadă ochii cenuşii înroşiţi şi plini de lacrimi; expresia ei era înspăimântător de încordată când o brăzda, fulgerător, un chin crâncen şi o umplea un prisos de lacrimi şi, pe de altă parte, faţa i se acoperea cu un fel de indignare.

— Voiam să-ţi spun toate astea, zise ea. Era confuză şi nesigură. Apoi, vocea îi izbucni: Voiam… să fiu cu tine şi să-ţi spun. Cred că am simţit asta pentru că îţi salvasem viaţa, poate, cumva…

De data asta, nimic nu l-ar mai fi putut opri să se ducă la ea. Se ridică uşor şi o luă în braţe. O strânse, sărutându-i gâtul mătăsos, obrajii uzi de lacrimi şi lacrimile.

— Ai simţit bine, spuse. Se îndepărtă, îşi scoase mănuşile, nerăbdător, şi le aruncă într-o parte. Îşi privi mâinile pentru un moment, apoi se uită la ea.

Fata avea în ochi o expresie de vagă uimire, cu lacrimi care tremurau în lumina focului. Îşi aşeză mâinile pe creştetul ei, simţindu-i părul, apoi obrajii şi şopti:

— Rowan.

Dorea să se risipească toate imaginile întâmplătoare, tulburi; acum, prin mâinile sale, dorea să o vadă pe *ea;* apăru din nou acel minunat sentiment pe care-l avusese pentru o clipă în maşină, ca şi cum ea l-ar învălui, ca un murmur brusc şi violent, ca o pulsaţie de electricitate trecându-i prin vene, o cunoscu, îi cunoscu sinceritatea existenţei şi intensitatea ei, îi cunoscu bunătatea, bunătatea fără margini. Imaginile dezordonate, schimbătoare, nu contau. Erau corecte pentru percepţia întregului, contând doar întregul şi cutezanţa ei.

Mâinile îi alunecară sub halatul ei, atingându-i corpul delicat şi subţire, atât de fierbinte, atât de încântător pentru degetele lui goale. Îşi cobori capul şi-i sărută vârfurile sânilor. Orfană, singură, dar atât de puternică, nestăvilit de puternică.

— Rowan, şopti din nou. Acum, hai să conteze numai asta.

O simţi suspinând, cedând, frângându-se ca un lujer lângă pieptul lui şi în căldura dimineţii o părăsi orice mâhnire.

Zăcea pe pătură, cu braţul drept sub cap, cu o ţigară în mâna dreaptă, deasupra scrumierei. Lângă el era o ceaşcă de cafea fierbinte. Trebuie să fi fost ora nouă. Sunase la aeroport. Putea lua avionul la amiază.

Dar, când se gândi la plecare, fu cuprins de tristeţe. O plăcea. O plăcea mai mult decât pe majoritatea celor pe care îi cunoscuse vreodată în viaţă. În plus, era fermecat de ea, de inteligenţa sa evidentă şi de aproape cutremurătoarea ei vulnerabilitate care trezea în el un puternic simţ al protecţiei, lucru care îl distră şi, pentru un moment, fu gata-gata să roşească de ruşine.

Vorbiseră ore întregi după ce făcuseră dragoste a doua oară.

Vorbiseră în linişte despre vieţile lor, fără grabă şi fără pasiune. Ea îi spusese despre cum a crescut în Tiburon, ieşind aproape mereu zilnic cu barca, despre ce înseamnă să mergi la cele mai bune şcoli. Îi vorbise mai mult despre viaţa ei de medic, despre dragostea pentru cercetare şi despre cum visa la descoperiri de tip Frankenstein, dar într-un mod mult mai minuţios şi controlat. Apoi, despre cum îi fusese descoperit talentul în sala de operaţie. Era, fără îndoială, un chirurg foarte bun. Nu simţea nevoia să se laude cu asta; pur şi simplu vorbea despre această pasiune cu răsplată imediată, despre cum a operat încontinuu, aproape în disperare, după moartea părinţilor ei, despre ce înseamnă să munceşti în permanenţă. Fuseseră zile în care operase până nu se mai ţinea pe picioare. Ca şi cum mintea, mâinile şi ochii ei nu i-ar fi aparţinut.

El îi vorbise pe scurt şi cu modestie despre lumea lui, răspunzându-i la întrebări, bucuros de interesul pe care i-l arăta.

— Clasa muncitoare, spusese el.

Cât de curioasă era! Cum era în sud? Vorbise despre familiile mari, înmormântările mari, casele mici cu podele acoperite cu linoleum, ora patru din cadranul floral al unei grădini. I se păruse ciudat? Poate, la fel i se părea şi lui acum, deşi îl durea un asemenea gând, căci dorea mult de tot să meargă acasă.

— Nu e vorba doar despre viziuni şi tot felul de alte lucruri. Vreau să mă întorc, vreau să merg iar pe Annunciation Street…

— E numele străzii unde ai crescut? Sună foarte frumos.

Nu-i spusese despre ierburile de pe streşini, despre bărbaţii care stau pe scări cu halbele de bere, despre mirosul de varză fiartă care nu dispare niciodată, despre trenurile care fac să zdrăngăne ferestrele.

Fusese ceva mai simplu să vorbească despre viaţa lui de aici, despre Elisabeth şi Judith, despre avortul pe care-l făcuse Judith şi care-i frânsese sufletul, despre ultimii ani, despre vidul inexplicabil resimţit şi despre sentimentul că se irosea pentru ceva, fără să ştie pentru ce anume. Îi povesti despre case şi despre cât de mult le iubea, despre cât de felurite erau în San Francisco, cele mari, stil Queen Anne şi cele în stil italian, despre hotelul pe care voia tare mult să-l construiască pe Union Street. Începu apoi să vorbească despre casele pe care le iubea cu adevărat, cele din New Orleans. Înţelegea spiritul caselor, căci ele însemnau mult mai mult decât un adăpost şi, neîndoielnic, îţi puteau fura sufletul.

Fusese un schimb simplu de informaţii, care îi ajutase să se cunoască mai bine unul pe celălalt şi să sporească intimitatea pe care o simţiseră deja. Îi plăcuse ce îi povestise Rowan despre ieşitul în larg, despre cum e să stai singur pe punte cu cafeaua în mână, cu vântul urlând pe deasupra timonei. Nu-i plăcea faptul în sine, dar îi plăcea să o audă pe ea povestind despre asta. Îi plăcea expresia ochilor ei cenuşii, îi plăcea simplitatea din gesturile ei uşoare şi molatice.

Intrase chiar şi în trăsnăile lui despre filme, despre

imaginile recurente cu bebeluşi şi copii răzbunători, despre felul în care se simţea când sesiza existenţa unor asemenea teme – de parcă toate lucrurile din jur îi vorbeau. Poate că era la un pas de spitalul de nebuni, dar se întreba dacă unii dintre oamenii din aceste spitale de nebuni nu erau acolo pentru că preluaseră la propriu tiparele pe care le percepuseră. Care era părerea ei? Şi moartea… avea multe păreri despre moarte, dar, în primul rând, ultimul gând pe care-l avusese încă înainte de accident, că moartea altei persoane este, probabil, singurul eveniment supranatural autentic pe care îl trăim vreodată.

— Nu mă refer la doctori, ci la indivizii obişnuiţi ai lumii moderne. Este vorba despre momentul în care te uiţi la trupul acela căzut şi realizezi că s-a scurs toată viaţa din el, poţi să ţipi la el, să-l pălmuieşti, să-l ridici în picioare, să-i faci absolut orice, este mort, absolut şi irevocabil mort…

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Aminteşte-ţi că mulţi dintre noi vedem asta o dată sau de două ori în douăzeci de ani. Poate niciodată. Pe cuvântul meu, în zilele noastre, în California nimeni din lumea civilizată nu a văzut cu ochii săi cum se moare. Nici măcar un cadavru! Când aud că a murit cineva, ei cred că a uitat să-şi ia vitaminele sau că nu a făcut jogging cum trebuie…

Rowan râse uşor, sub suflarea lui.

— Fiecare afurisită de moarte este o crimă. De ce crezi că vin după noi doctori şi avocaţi?

— Exact, dar e ceva mai mult de atât. Nimeni nu crede că va muri! De aceea, când moare altcineva, totul se petrece în spatele uşilor închise, până şi sicriul e închis, dacă bietul tip respectiv a avut proasta inspiraţie să vrea un sicriu şi o înmormântare, pe care, bineînţeles, nu şi le dorea de fapt. E preferată o comemorare într-un loc drăguţ, cu sushi şi vin alb şi oameni care refuză şi să spună cu voce tare de ce sunt acolo! Am fost, în California, la parastase unde bietul om nici măcar nu era pomenit!

Dar dacă o vezi cu adevărat… şi nu eşti doctor, sau asistentă, sau antreprenor de pompe funebre… atunci este un eveniment supranatural de prima mână, şi, probabil, unicul eveniment supranatural pe care apuci să-l vezi.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să-ţi vorbesc despre un alt eveniment supranatural, spusese ea, zâmbind. E vorba despre a avea un cadavru pe puntea vasului tău, pe care îl pălmuieşti, căruia îi vorbeşti şi, dintr-o dată, vezi că i se deschid ochii şi că omul este viu.

Ce minunat îi zâmbise atunci! începuse să o sărute şi astfel luă sfârşit acel fragment aparte al discuţiei. Dar ideea era că… nu o pierduse, în ciuda delirului său. Nu îl întrerupsese nici măcar o dată.

De ce trebuise să se întâmple acel altceva? De ce îl simţea ca pe un fel de timp furat?

Acum, el zăcea pe pătură, gândindu-se la cât de mult o plăcea, la cât de mult îl tulburaseră tristeţea şi singurătatea ei, la cât de mult şi-ar fi dorit să nu o părăsească şi că, totuşi, trebuia să plece.

Mintea îi era extrem de limpede. În acea vară nu mai petrecuse atât de mult timp fără să bea. Îi plăcea senzaţia de claritate în gândire. Tocmai îi turnase iarăşi cafea şi avea gust bun. Dar îşi pusese mănuşile la loc, pentru că primea iarăşi imaginile acelea stupide şi aleatorii de peste tot – Graham, Ellie, şi bărbaţi, mulţi bărbaţi diferiţi, bărbaţi chipeşi, toţi, bărbaţii lui Rowan, asta era clar. Îşi dorea să nu fi fost aşa.

Dogoarea soarelui intra prin ferestrele dinspre răsărit. O auzea trebăluind prin bucătărie. Se gândi că ar trebui să se dea jos din pat şi să o ajute, indiferent de ce ar fi spus ea, dar fusese destul de fermă în acest sens:

— Îmi place să gătesc. E ca şi cum aş opera. Nu te mişca din locul în care eşti.

Se gândea că în aceste trei săptămâni doar ea însemnase ceva pentru el şi îi distrăsese atenţia de la accident şi de la sine însuşi. Era, într-adevăr, o uşurare să se poată gândi şi la altcineva în afară de sine. Analizând

totul cu noua limpezime a minţii, realiză că, de când era aici, reuşise să se concentreze la conversaţie, la a face dragoste şi la ceea ce aflaseră unul despre celălalt. Era ceva complet nou, pentru că, în toate acele săptămâni, fusese extrem de iritat din cauza incapacităţii de a se concentra – neputinţa de a citi mai mult de o pagină dintr-o carte, de a urmări mai mult de câteva secvenţe dintr-un film. Fusese o stare la fel de rea ca şi lipsa de somn.

Îşi dădu seama că era prima oară când contactul cu o fiinţă umană demara cu mare intensitate şi se dezvolta rapid în profunzime. Era aşa cum trebuia să se întâmple cu sexul, dar, zău, aşa potriveală, mai rar. Pierduse din vedere că ea îl salvase. Felul ei de a fi îi şterse din memorie excitarea vagă şi impersonală pe care o simţise la prima lor întâlnire. Acum, îşi imagina cu ea toate capriciile după care se dădea în vânt.

Cum ar face să o cunoască mai bine, poate să se şi îndrăgostească de ea şi, în acelaşi timp, să şi împlinească ceea ce avea de împlinit? Căci trebuia să împlinească acel lucru. Încă mai trebuia să se întoarcă acasă şi să stabilească scopul revenirii sale.

Asta nu avea nicio legătură cu faptul că ea se născuse în sud. Capul îi era plin de prea multe imagini din trecut şi înţelegea că soarta prea le alăturase coerent pentru a considera că totul fusese generat de faptul că, întâmplător, îşi amintise de casa lui prin intermediul ei. Mai mult decât atât, în seara precedentă, pe punte, nu se prinsese că ar fi vorba despre aşa ceva. Faptul că o cunoştea era, într-adevăr, concret. Dar era încă de părerea că până şi asta era ciudat, pentru că nu simţise ceva cunoscut, niciun fel de „Ah, da!“, când i-a spus povestea ei. Doar o puternică fascinaţie. Această putere a lui nu avea o bază ştiinţifică; era ceva fizic, chiar cuantificabil, până şi controlabil, ca sub efectul vreunui drog, dar nicidecum ceva ştiinţific. Era mai degrabă ca arta sau ca muzica.

Problema era că trebuia să plece şi nu voia. Brusc, deveni extrem de trist, aproape disperat, de parcă ar fi fost

amândoi condamnaţi.

Dacă ar fi putut măcar să o vadă, să fie cu ea în aceste săptămâni. Brusc, îi trecu prin minte cel mai ciudat gând cu putinţă. Ce-ar fi fost dacă acel accident oribil nu s-ar fi produs, dacă ar fi întâlnit-o într-un loc obişnuit şi ar fi început să-şi vorbească. Dar era parte integrantă a ceea ce se întâmplase, ciudăţenia şi puterea ei erau deja o parte a întâmplării. Singură pe acea ambarcaţiune uriaşă, chiar la căderea nopţii. Cine altcineva ar fi putut fi acolo? Cine altcineva l-ar fi putut scoate din apă? Da, ar fi putut crede cu uşurinţă în ceea ce spusese ea despre determinare, despre puterile ei.

Când îi descrisese amănunţit cum îl salvase, îi spusese un lucru ciudat. Îi spusese că o persoană îşi pierde cunoştinţa aproape imediat în apă foarte rece. Totuşi, ea sărise imediat şi nu şi-o pierduse. Spusese numai:

— Nu ştiu cum am ajuns la scară. Chiar nu ştiu.

— Crezi că e vorba despre puterea aceea? întrebase el.

Ea se gândise o clipă. Apoi spusese:

— Da şi nu. Adică, poate a fost doar noroc.

— Pentru mine a fost, cu siguranţă, noroc, spusese el şi, fără să ştie de ce, simţise un extraordinar sentiment de bine când rostise asta.

Poate, ea ştia, căci spusese:

— Ne temem de ceea ce ne face să fim aparte.

Şi el fusese de acord.

— Mulţi oameni au astfel de puteri, spusese ea. Nu ştim ce sunt sau cum să le măsurăm, dar fac parte, cu siguranţă, din ceea ce există între oameni. Văd asta în spital. Sunt doctori care cunosc anumite lucruri, dar sunt incapabili să spună cum le-au aflat. La fel, unele asistente. Cred că există avocaţi care ştiu fără dubiu când cineva este vinovat, ori dacă juraţii vor vota pro sau contra. Ştiu, fără să realizeze de unde.

— În ciuda a ceea ce învăţăm despre noi înşine, a ceea ce codificăm, clasificăm şi definim, misterele rămân de nepătruns. Să luăm cercetarea din domeniul geneticii. O fiinţă umană moşteneşte atât de multe lucruri – timiditatea

e moştenită, preferinţa pentru un anumit tip de săpun poate fi moştenită ca şi înclinaţia către anumite nume. Şi, altceva? Ce forţe nevăzute pogoară asupra ta? De aceea este atât de frustrant pentru mine faptul că nu-mi cunosc familia cu adevărat. Nu ştiu nici măcar lucruri elementare despre ei. Ellie îmi era verișoară de gradul al treilea sau ceva de genul acesta. Nici nu prea poate fi numită verişoară…

Da, el fusese de acord cu toate acestea. Vorbise puţin despre tatăl şi despre bunicul său, despre faptul că le semăna mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Dar trebuie să crezi că-ţi poţi schimba moştenirea genetică, spuse el. Că poţi să jonglezi cu componentele. Altfel, nu există nicio speranţă.

— Bineînţeles că poţi, ripostă ea. Tu ai făcut-o, nu-i aşa? Eu vreau să cred că am făcut-o. Poate părea nebunie, dar cred că ar trebui…

— Spune-mi…

— Ar trebui să ţintim perfecţiunea, spuse ea încet. De ce nu?

El râse, dar nu pentru că i se părea ridicol. Se gândise la ce-i spusese cândva un prieten de-al lui. Respectivul prieten îl ascultase într-o seară pe Michael vorbind despre istorie, despre cum nimeni nu o înţelege; sau, despre direcţia în care mergem pentru că nu ştim istorie. Prietenul îi spusese:

— Eşti un orator ciudat, Michael, făcând, în plus, precizarea că fraza era din *Orfeu în infern*, o piesă de Tennessee Williams.

Reţinuse acest compliment. Spera că şi ea va face la fel.

— Eşti un orator ciudat, Rowan, îi spuse el, şi îi explică afirmaţia aşa cum făcuse prietenul lui.

O făcuse să râdă cu poftă.

— Poate că de asta sunt atât de liniştită, spuse ea. Nici nu vreau sa încep. Cred că ai spus-o. Sunt un orator ciudat şi de asta nu vorbesc deloc.

Trase un fum din ţigară gândindu-se din nou la cele

întâmplate. Ar fi minunat să rămână cu ea. Dacă ar scăpa de sentimentul că trebuie să ajungă acasă.

— Mai pune un lemn pe foc, îi spuse, întrerupându-i reveria. Micul dejun e gata.

Aşezase totul pe masa de lângă ferestre. Omletă, iaurt, portocale proaspete, strălucind în soare, cârnaţi, şuncă şi brioşe fierbinţi abia scoase din cuptor.

Turnă cafeaua şi sucul de portocale şi, timp de cinci minute încheiate, fără niciun cuvânt, mâncă. Niciodată nu-i mai fusese atât de foame. Multă vreme se uită la cafea. Nu, nu voia şi o bere, nici nu avea de gând să bea vreuna. Bău cafeaua şi îşi umplu cana încă o dată.

— A fost de-a dreptul minunat, spuse el.

— Ţine aproape şi-ţi voi găti şi cina şi micul dejun, mâine dimineaţă, îi spuse Rowan.

Nu putu să-i răspundă. O studie o clipă, încercând să vadă nu numai drăgălăşenia şi obiectul dorinţei lui, ci şi felul în care arăta. O blondă veritabilă, fără niciun defect, cu faţă şi mâini aproape perfecte. Cu minunate sprâncene cenuşii întunecate, şi gene tot întunecate, care îi făceau ochii să pară şi mai cenuşii, gândi el. De fapt, avea o faţă de călugăriţă. Niciun fel de machiaj, gura mare şi plină părea oarecum feciorelnică, aşa cum sunt gurile fetiţelor înainte de a se da cu ruj. Ar fi vrut să rămână acolo, lângă ea, pentru totdeauna…

— Vei pleca, oricum, spuse ea.

Dădu din cap în semn că da.

— Trebuie, îi răspunse.

Era gânditoare.

— Dar viziunile? întrebă. Vrei să vorbim despre ele?

Michael ezită.

— De fiecare dată când încerc să le descriu sfârşesc prin a resimţi frustrare, explică el. În plus, îi enervează pe oameni.

— Eu nu mă voi enerva.

Părea destul de calmă acum, cu braţele încrucişate şi cu cafeaua aburindă în faţă. Era femeia hotărâtă şi puternică pe care o cunoscuse cu o seară în urmă.

Credea ceea ce spunea ea. Totuşi, văzuse expresia neîncrederii şi a indiferenţei pe prea multe feţe. Stătea pe scaun, rezemat. Privi afară, o clipă. Toate vasele din lume păreau a fi acum în golf. Deasupra portului din Sausalito putea vedea pescăruşii zburând ca nişte fluturaşi mici de hârtie.

— Ştiu că toată experienţa a durat multă vreme, că timpul însuşi este greu de pus în ecuaţie, spuse. O privi în treacăt. Ştii ce vreau să spun. Continuă. Ca în vremurile vechi, când oamenii erau ademeniţi de pitici. Ştii, mergeau şi petreceau o zi cu piticii, dar când se întorceau în satele lor descopereau că dispăruseră de cincizeci de ani.

Rowan râse.

— Este o poveste irlandeză?

— Da, o ştiu de la o călugăriţă irlandeză. Ne povestea cele mai ciudate lucruri. Ne spunea că în New Orleans, în Garden District, există vrăjitoare şi că ele vor pune mâna pe noi dacă mergem pe străzile acelea… Şi gândeşte-te cât de întunecate erau acele străzi, cât de întunecos de frumoase, ca în versurile din „Odă pentru o privighetoare”.

— Ascult…

— Iartă-mă, mi-au zburat gândurile.

Ea aşteptă.

— Au apărut mulţi oameni în viziunile mele, dar cel mai distinct îmi amintesc o femeie cu părul negru. Nu o văd acum, dar ştiu că îmi era atât de familiară de parcă aş fi ştiut-o dintotdeauna. Îi ştiam numele, ştiam totul despre ea. Acum realizez că ştiam şi despre tine. Îţi cunoşteam numele. Dar nu-mi dau seama daca asta a fost în toiul viziunii sau doar spre final, când am fost salvat, când, poate, am aflat, într-un fel, că venea barca şi că tu erai acolo.

Da, asta era cu adevărat o întrebare, se gândi el.

— Continuă.

— Cred că aş fi putut să mă întorc şi să trăiesc chiar dacă nu aş fi făcut ceea ce au vrut ei să fac. Dar am vrut misiunea, ca să-i spunem aşa. Voiam să îndeplinesc scopul. Şi părea… părea că tot ceea ce voiau de la mine, tot ceea

ce îmi spuneau, totul avea legătură cu trecutul meu, cu cel care am fost. A fost ciudat. Mă urmăreşti?

— Te-au ales dintr-un anumit motiv.

— Da, despre asta e vorba. Eu eram omul potrivit, căci eram cine eram. Să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că vorbesc iarăşi ca un nebun, sunt atât de al naibii de bun la asta! Aşa vorbesc schizofrenicii care aud voci care le spun să salveze lumea. Sunt conştient de acest lucru. Circulă o zicală veche despre mine printre prietenii mei.

— Care?

Îşi potrivi ochelarii şi îi aruncă un zâmbet cald.

— Michael nu e atât de prost pe cât pare.

Ea râse în cel mai drăgălaş mod cu putinţă.

— Nu pari prost, îi spuse.

— Arăţi prea bine ca să fii adevărat. Ea îşi scutură scrumul ţigării. Ştii şi singur cât de chipeş eşti. Nu trebuie să-ţi mai spun eu. Ce altceva îţi mai aminteşti?

El avu un moment de ezitare, plăcut impresionat de ultimul compliment. Nu cumva era momentul să se bage din nou în pat? Nu, nu era. Era aproape momentul în care trebuia să prindă avionul.

— Ceva despre o intrare, o poartă, spuse el. Pot să jur. Dar, îţi repet, nu pot vedea lucrurile astea acum. Ştiu, însă, că era vorba şi despre un număr. Totul e vag în mintea mea. Mai era şi o bijuterie. O bijuterie frumoasă. Nici măcar nu pot spune că e o aducere aminte. E mai mult ca o convingere. Dar cred că toate acele lucruri erau legate de asta. Pe urmă, totul se amestecă cu plecarea acasă, cu sentimentul că am de făcut ceva extraordinar de important, că lucrurile se leagă de New Orleans şi de strada aceea pe care obişnuiam să mă plimb când eram copil.

— O stradă?…

— First Street. Se întinde, fără întrerupere, de la Magazine Street, în apropiere de locul în care am crescut, până la St. Charles Avenue, cam cinci cvartale; este o parte veche a oraşului numita Garden District.

— Acolo unde locuiesc vrăjitoarele, spuse ea.

— O, da, aşa e, vrăjitoarele din Garden District, zise el zâmbind. Cel puţin, dacă e să dăm crezare spuselor surorii Bridget Marie.

— Aceasta zonă este un loc vrăjitoresc, întunecos? întrebă ea.

— Nu, nu chiar, spuse el. Dar este ca o bucată întunecoasă de pădure în mijlocul oraşului. Copaci mari, copaci incredibili. Nimic nu se poate compara cu ea. Poate nicăieri în America. Casele sunt ca în oraş, aproape de trotuare, dar sunt foarte mari şi nu sun lipite, au grădini în jurul lor. Este casa aceasta pe lângă care obişnuiam să trec mereu, o casa înaltă şi îngustă. Luasem obiceiul sa mă opresc şi să mă uit la ea, la gardul din bare de fier. Gardul are un model floral cu trandafiri. Ei, bine, îl tot văd acum – de la accident – şi mă tot gândesc că trebuie să mă întorc. Simt că e o urgenţă. Chiar şi acum, când stau aici, mă simt foarte de vinovat că nu sunt în avion.

Îi trecu o umbră pe faţă.

— Vreau să stai aici, un timp, spuse ea cu o voce drăgăstoasă, dar aspră în acelaşi timp. Dar nu este vorba numai despre ce vreau eu. Nu eşti într-o formă bună. Trebuie să te odihneşti, Odihnă adevărată, fără alcool.

— Ai dreptate, dar nu pot, Rowan. Nu-ţi pot explica tensiunea pe care o simt. O voi simţi până voi ajunge acasă.

— Asta e o altă problemă, Michael. De ce vrei să mergi acasă? Nu ştii pe nimeni acolo.

— O, dar este acasă, iubita mea, chiar este. Ştiu asta. Râse. Am fost în exil prea mult timp. Ştiam asta chiar şi înainte de accident. Cu o dimineaţă înainte mi s-a întâmplat cel mai amuzant lucru cu putinţa. M-am trezit şi m-am gândit la casă. Mă gândeam la vremurile acelea când toţi ne înghesuiam spre golf şi era cald la apus, foarte cald…

— Vei putea sta fără alcool după ce pleci de aici?

Oftase. Zâmbise cât putuse de frumos – lucru care nu dăduse niciodată greş până acum – şi îi făcuse cu ochiul. Vrei să auzi o prostie, doamnă, sau adevărul?

— Michael… Nu era o simplă dezaprobare în vocea ei, era chiar dezamăgire.

— Ştiu, ştiu, zise el. Tot ceea ce spui este corect. Ascultă, nici măcar nu ştii ce ai făcut pentru mine, simplul fapt că m-ai băgat pe uşa din faţă, că m-ai ascultat. Vreau să fac ceea ce-mi spui tu…

— Spune-mi mai multe despre această casă, zise ea.

Stătu din nou pe gânduri înainte de a începe.

— Era în stilul renaşterii greceşti – ştii ce înseamnă asta? –, dar oarecum diferit. Avea verande în faţă şi pe lateral, verande adevărate, ca în New Orleans. Este greu să descrii o casă ca aceasta cuiva care nu a fost niciodată în New Orleans. L-ai văzut vreodată în fotografii?

Făcu semn că nu.

— Era un subiect pe care Ellie nu suporta să-l abordeze, spuse ea.

— Este nedrept, Rowan.

Ea ridică din umeri.

— Într-adevăr, aşa e.

— Ellie voia să creadă că devenisem fiica ei. Dacă aş fi întrebat-o despre părinţii mei biologici, ar fi crezut că sunt nefericită, că nu mă iubea destul. Era inutil să încerci să-i scoţi ideile astea din cap. Bău puţin din cafea. Înainte de ultimul drum la spital a ars tot ce era în biroul ei. Am văzut-o făcând asta. A ars totul în şemineu. Fotografii, scrisori, tot felul de lucruri. Nu mi-am dat seama că era totul sau pur şi simplu nu m-am gândit la asta. Ştia că nu se va mai întoarce. Se opri puţin, apoi mai turnă cafea în ceaşca ei şi a lui Michael. După ce a murit, n-am mai putut găsi nicio adresă a celor de acolo. Avocatul ei nu avea nicio informaţie. Îi spusese că nu vrea să contacteze pe nimeni de acolo. Toţi banii ei mi-au revenit mie. Totuşi, obişnuia să-i viziteze pe cei din New Orleans. Obişnuia să le dea telefon. Nu mi-am putut niciodată da seama de ce proceda aşa.

— E nedrept, Rowan.

— Am vorbit destul despre mine. Să revenim la casă. Ce te face să-ţi aminteşti de ea, acum?

— O, casele de acolo nu seamănă cu cele de aici, spuse el. Fiecare casă are personalitate, caracter. Cea despre care vorbim este sobră, masivă şi are un fel de întunecime fascinantă. Este construită chiar pe colţ, o parte a ei atingând trotuarul. Ador casa aceea. Era un bărbat care locuia acolo, un bărbat despre care aş putea să jur că era parcă desprins din romanele lui Dickens, înalt şi foarte galant, dacă înţelegi ce vreau să spun. În mod obişnuit, îl vedeam în grădină… Ezită. Îi revenise ceva în memorie, ceva foarte important.

— Ce s-a întâmplat?

— Am din nou sentimentul că totul are de-a face cu el şi cu casa aceea. Se scutură ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi nu-i era. Nu-mi pot da seama, zise el. Ştiu că bărbatul acela are o oarecare legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Nu cred că oamenii din viziunile mele au intenţionat să mă facă să uit, au vrut doar să mă facă să acţionez repede, pentru că urma să se întâmple ceva.

— Ce poate fi acel ceva? întrebă ea blând.

— Ceva în casa aceea, zise el.

— De ce ar vrea ei să te întorci la casa aceea? întrebă ea. Din nou, vocea ei fu blândă, nicidecum provocatoare.

— Pentru că îmi stă în putere să fac ceva acolo; îmi stă în putere să iau atitudine. Se uită în jos la mâinile lui, de-a dreptul sinistre în mănuşi negre. Era din nou ca şi cum toate prindeau o formă. Imaginează-ţi întreaga lume alcătuită din fragmente micuţe – şi, deodată, multe dintre fragmentele alea micuţe se luminează şi poţi vedea un…

— Tipar?

— Da, exact, un tipar. Viaţa mea face parte dintr-un tipar mai amplu. Mai luă o înghiţitură de cafea. Ce părere ai? Sunt nebun?

Dădu din cap că nu.

— Sună prea special.

— Special?

— Vreau să zic, exact.

Râse, surprins. Nimeni, în toate săptămânile astea, nu-i mai spusese ceva asemănător.

Ea îşi stinse ţigara.

— Te-ai gândit adesea la casa aceea în ultimii ani?

— Aproape niciodată. Nu o uit niciodată, dar nici nu mă gândesc mult la ea. Doar din când în când, cred că ori de câte ori mă gândesc la Garden District mă gândesc şi la ea. Ai putea spune ca este un loc bântuit.

— Dar obsesia a început după viziuni.

— Absolut, zise el. Mai am şi alte amintiri legate de acasă, dar amintirea casei este cea mai puternică.

— Totuşi, când te gândeşti la viziuni nu îţi aminteşti să vorbeşti şi despre casă…

— Nimic nu este atât de clar ca asta. Cu toate că… Iar îl năpădea sentimentul acela. Deodată, îi fu teamă de puterea sugestiei. I se păru ca revine toată tristeţea ultimelor luni. Totuşi, se simţea bine pentru că ea îl credea şi îl asculta. Îi plăcea lejera ei atitudine de comandă, prima trăsătură specifică pe care i-o observase cu o seară înainte.

Se uita la el ca şi cum l-ar fi ascultat, cu toate că el încetase să mai vorbească. Se gândea la aceste puteri ciudate şi rătăcitoare care mai mult încurcau lucrurile decât le clarificau.

— Deci, ce nu e în regulă cu mine? întrebă el. Vreau să spun, ce crezi, ca doctor, ca psihiatru? Ce ar trebui să fac? De ce tot văd casa şi bărbatul acela? De ce simt că trebuie să fiu acolo, acum?

Ea căzu pe gânduri, tăcută, nemişcată, cu ochii ei mari şi gri fixaţi într-un punct, undeva dincolo de fereastră, cu braţele lungi şi subţiri încrucişate. Apoi spuse:

— Ei bine, nu există niciun dubiu, trebuie să te întorci acolo. Nu-ţi vei găsi liniştea până nu o vei face. Mergi şi caută casa. Cine ştie? Poate nici nu mai este acolo. Sau, poate nu vei avea niciun fel de sentiment când o vei vedea. În orice caz, trebuie să vezi. S-ar putea să existe nişte explicaţii psihologice pentru această idee fixă, cum se numeşte, dar nu cred. Cred că ai văzut ceva în neregulă, că ai mers undeva. Ştim că mulţi oameni fac asta, cel puţin pretind că aşa e când se întorc. Dar poate interpretezi

greşit ceea ce ai văzut.

— Nu mai am prea multe variante ca să depăşesc această stare, spuse el. E adevărat.

— Crezi că ei au cauzat accidentul?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu te-ai gândit?

— Vreau să zic că accidentul s-a întâmplat, ei erau acolo şi, deodată, şansa era acolo. Ar fi îngrozitor să mă gândesc că ei au cauzat accidentul. Asta ar schimba lucrurile, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce e vorba. Dacă sunt puternici, oricine ar fi, dacă ţi-au putut spune ceva important cu privire la misiunea ta, dacă te-au putut menţine în viaţă, când tu ar fi trebuit să mori, dacă te-au salvat, ei bine, de ce nu ar fi putut ei cauza accidentul și de ce nu s-ar fi putut afla chiar la originea pierderii tale de memorie acum?

Rămase fără cuvinte.

— Chiar nu te-ai gândit niciodată la asta?

— Este un gând îngrozitor, murmură el.

Ea începu din nou să vorbească, dar el o rugă, printr-un gest politicos, să aştepte. Încerca să-şi găsească cuvintele pentru ceea ce urma să spună.

— Am o cu totul altă concepţie despre ei, continuă el. Cred că există pe un alt tărâm; atât spiritual cât şi fizic. Că sunt…

— Fiinţe superioare?

— Da. Şi că puteau să vină la mine, să mă cunoască, să le pese de mine, doar când eram aproape de ei, între viaţă şi moarte. Era ceva mistic, asta încerc să spun. Dar aş vrea să găsesc un alt cuvânt pentru asta. Era o comunicare ce se putea realiza numai pentru că, fizic, eram mort.

Ea aşteptă.

— Ceea ce vreau să spun e că reprezintă un alt tip de fiinţe. Nu ar putea să facă un om să cadă de pe o stâncă şi să se înece în mare. Dacă ar putea face asemenea lucruri în această lume, de ce naiba ar mai avea nevoie de mine?

— Înţeleg ce vrei sa spui, zise ea. Oricum…

— Ce?

— Presupui că sunt fiinţe superioare. Vorbeşti despre ei ca şi cum ar fi buni. Îţi asumi faptul că trebuie să faci ceea ce vor ei.

Încă o dată, nu-şi mai găsea cuvintele.

— Uite, poate eu nu ştiu despre ce vorbesc, zise ea.

— Cred că ştii, răspunse el. Şi ai dreptate. Am presupus toate astea. Dar, vezi tu, Rowan, este vorba despre o impresie. M-am trezit cu impresia că sunt nişte fiinţe bune, că bunătatea lor îmi va fi reconfirmată şi că scopul era ceva cu care aveam să fiu de acord. Nu am pus la îndoială aceste presupuneri. Tu eşti de părere că, poate, ar trebui să fac asta.

— Aş putea să mă înşel. Poate nu ar trebui să spun nimic. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre chirurgi. Noi intrăm dând în stânga şi în dreapta. Nu cu pumnul, cu cuţitul.

El râse.

— Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine să vorbesc despre asta, să gândesc cu voce tare. Şi se opri zâmbind. Pentru că era foarte supărător să se vorbească despre aşa ceva în acest fel, iar ea ştia.

— Mai e ceva, zise ea.

— Ce?

— De fiecare dată când vorbeşti despre puterea pe care o deţii spui că nu este important. Spui că importante sunt viziunile. Dar de ce nu au legătură unele cu altele? De ce nu crezi că oamenii din viziuni ţi-au dat puterea pe care o deţii?

— Nu ştiu, zise el. M-am gândit la asta. Mi-au sugerat chiar şi prietenii. Dar nu mi se pare corect. Pare că puterea este o distragere. Vreau să zic că oamenii din jurul meu vor să folosesc puterea, iar dacă aş începe să fac asta, nu m-aş duce înapoi.

— Înţeleg. Când vei vedea casa aceea, o vei atinge cu mâinile?

Se gândi îndelung. Trebuia să recunoască faptul că nu se gândise la un asemenea lucru. Îşi imaginase o

clarificare a lucrurilor imediată şi minunată.

— Da, cred că o voi face. Voi atinge poarta dacă voi putea. Voi urca pe scări şi voi atinge uşa.

De ce îl înspăimânta asta? A vedea casa părea ceva minunat, dar a atinge lucrurile… Dădu din cap şi îşi încrucişă braţele în timp ce se aşeza din nou pe scaun. Să atingă poarta. Să atingă uşa. Bineînţeles că ei i-ar fi putut da puterea, dar de ce se gândea că nu au făcut-o? În special, dacă era totul dintr-o bucată…

Era liniştită, în mod evident încurcată, poate chiar îngrijorată. El o privi îndelung, gândindu-se cât de mult ura faptul că trebuia să plece.

— Nu pleca aşa de repede, Michael, spuse ea deodată.

— Rowan, dă-mi voie să te întreb ceva, zise el. Referitor la hârtia pe care ai semnat-o, acel angajament de a nu merge niciodată în New Orleans, crezi în validitatea acestei promisiuni făcute lui Ellie, care este moartă?

— Bineînţeles că da, răspunse ea apatic, aproape trist. Şi tu crezi în acest gen de promisiuni.

— Chiar cred?

— Vreau să spun că eşti un om de onoare. Eşti ceea ce numim un tip de treabă.

— OK. Sper că sunt şi am pus greşit întrebarea. Vreau să spun: ce crezi despre dorinţa ta de a vedea locurile unde te-ai născut? Dar nu sunt tocmai sincer cu tine acum, pentru că altceva vreau să spun, există vreo şansă ca tu să te întorci cu mine acolo? Şi cred că un tip de treabă nu spune minciuni.

Tăcere.

— Ştiu că asta sună îndrăzneţ, zise el. Ştiu că au fost câţiva bărbaţi în această casă. Vreau să spun că nu sunt eu lumina vieţii tale, eu…

— Încetează! M-aş putea îndrăgosti de tine, iar tu ştii asta.

— Atunci, ascultă ce-ţi voi spune, pentru că este vorba despre doi oameni care trăiesc. Poate că eu, deja… ei bine, eu… vreau să-ţi spun că, dacă vrei să te întorci acolo doar ca să vezi, pentru tine, unde te-ai născut şi cine au fost

părinţii tăi… de ce naiba nu vii cu mine?

Oftă şi se sprijini de spătarul scaunului, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Presupun că ar fi un pas extrem de important, nu-i aşa? Poate par egoist. Chiar vreau să vii. Sunt, totuşi, un tip de treabă.

Era iarăşi îngheţată, cu gura încleştată şi el îşi dădu seama că ea era din nou pe punctul de a plânge.

— Aş vrea să plec, spuse ea. Îi dăduseră lacrimile.

— Dumnezeule, Rowan, îmi pare rău, spuse el. Nu aveam niciun drept să te întreb.

Izbucni în plâns. Continuă să se uite pe fereastră, spre apă, ca şi cum ar fi fost singurul lucru care o putea linişti în acel moment. Plângea, iar el îi vedea mişcarea delicată a gâtului, în timp ce înghiţea, şi tremurul umerilor. Îi trecu prin minte că era cea mai singură persoană pe care o cunoscuse vreodată. California era plină de asemenea oameni, dar ea era într-adevăr izolată, într-un mod pur şi altruist, îi era teamă pentru ea, îi era teamă să o lase în această casă.

— Ascultă, Rowan, chiar îmi pare rău. Nu pot face asta acum, spuse el. Problema este între tine şi Ellie. Când te vei simţi pregătită să mergi, vei merge. Acum, eu trebuie să o fac din motive cu totul diferite. Trebuie să plec de aici şi urăsc asta.

Lacrimile începură din nou să-i șiroiască pe obraji.

— Rowan…

— Michael, murmură ea. Eu sunt aceea căreia îi pare rău. Eu sunt aceea care ţi-a căzut în braţe. Nu-ţi mai face griji pentru mine.

— Nu, nu spune asta. Dădu să se ridice, voind să o îmbrăţişeze din nou, dar ea nu-i permise. Îi prinse mâna peste masă şi i o reţinu.

El îi vorbi cu blândeţe:

— Dacă nu crezi că mi-a plăcut să te ţin în braţe, să îţi şterg lacrimile, atunci nu-ţi foloseşti puterile, Rowan. Sau, nu înţelegi un bărbat ca mine.

Ea tremură, cu mâinile la piept, cu ochii coborâţi în

podea. Părea atât de amărâtă încât el dori s-o strângă în braţe şi s-o sărute din nou.

— De ce îţi este frică de fapt? întrebă el.

Când răspunse, vorbi în şoaptă, atât de încet încât abia o putu auzi.

— Că sunt rea, Michael, o persoană rea, care chiar ar putea să facă rău. O persoană cu un teribil potenţial pentru rău. Asta îmi spun despre mine puterile mele.

— Rowan, nu era un păcat să fi fost o persoană mai bună decât Ellie sau Graham şi nu este un păcat să îi urăşti pentru singurătatea ta, pentru faptul că te-au izolat de orice legătură de sânge pe care ai putea-o avea.

— Ştiu toate astea, Michael. Zâmbi, un zâmbet cald şi dulce, plin de mulţumire şi înţelegere, dar nu credea în ceea ce spusese el. Simţea că lui îi scăpase ceva crucial în legătură cu ea şi că el ştia asta. Simţea că îi scăpase, tot aşa cum el scăpase de pe puntea bărcii. Se uită spre apa adâncă şi albastră, apoi înapoi spre el.

— Rowan, indiferent ce se va întâmpla în New Orleans, tu şi cu mine ne vom vedea curând, din nou. Aş putea să-ţi jur acum, pe un teanc de Biblii, că mă voi întoarce aici. În realitate, nu cred c-o voi face. Am ştiut când am plecat de pe Liberty Street că nu voi mai trăi niciodată acolo. Dar ne vom întâlni în altă parte, Rowan. Dacă nu poţi să pui piciorul în New Orleans, alege alt loc, spune un cuvânt şi voi veni.

Luaţi seama la asta, nenorociţilor, gândi el, uitându-se la apă şi în sus, la cerul albastru şi murdar al Californiei, voi, creaturilor, oricare aţi fi, care mi-aţi făcut asta, şi nu vă mai întoarceţi să mă ghidaţi. Voi merge în New Orleans, vă voi urma. Dar este ceva între mine şi această femeie, ceva care îmi aparţine numai mie.

Ea vru să-l conducă la aeroport, dar el insistă să ia un taxi. Era un drum prea lung şi ştia că e obosită. Trebuia să doarmă.

Îşi făcu un duş şi se bărbieri. Nu mai băuse de aproape douăsprezece ore. Într-adevăr, uimitor.

Când coborî, o găsi stând turceşte pe covoraşul din faţa căminului, arătând foarte drăguţ în pantaloni albi din lână şi cu unul din acele pulovere care o făceau să pară delicată ca o căprioară cu membrele ei lungi. Mirosea vag a un parfum al cărui nume el îl ştia şi pe care încă îl iubea.

O sărută pe obraz, apoi o îmbrăţişă îndelung. Între ei era o diferenţă de vârstă de optsprezece ani, poate chiar mai mult, iar el resimţea asta dureros când îşi apropia buzele de obrazul ei neted şi rotund.

Îi dădu o bucăţică de hârtie pe care era scris numele hotelului Pontchartrain şi numărul de telefon.

— Te pot găsi la spital, sau nu ar trebui să te caut?

— Vreau să faci asta, îmi verific mesajele zilnic.

Se duse în bucătărie şi scrise numerele pe agenda de telefon, rupse pagina şi i-o întinse.

— Nu-ți vor face probleme. Spune-le că aştept telefonul tău. Le voi comunica şi eu acest lucru.

— Am înțeles.

Se lăsă pe spate, lângă el, cu mâinile în buzunar, şi îşi coborî domol capul în timp ce se uita la el.

— Nu te îmbăta din nou, Michael, spuse ea.

— Da, doctore. Râse. Iubita mea, aş putea să îţi spun că promit asta, dar dacă stewardesa…

— Michael, nu bea în avion şi nu bea nici când ajungi acolo. Te vor copleşi amintirile. Ştii că vei fi la mii de mile depărtare cei pe care îi cunoşti.

Dădu din cap.

— Ai dreptate, doctore, spuse el. Voi avea grijă. Va fi bine.

Se duse la geamantan, scoase walkman-ul Sony din buzunarul cu fermoar şi îşi aduse aminte să ia o carte pentru avion.

— Vivaldi, zise el băgând walkman-ul cu căştile lui micuţe în buzunar. Şi Dickens. Înnebunesc când zbor fără ele. Sunt mai bune decât valium şi vodcă, jur.

Ea îi zâmbi, un zâmbet splendid, apoi râse.

— Vivaldi şi Dickens, murmură ea. Cine s-ar fi gândit la asta!

El ridică din umeri.

— Toţi avem slăbiciunile noastre, spuse. Dumnezeule, de ce plec de aici aşa? întrebă el. Sunt nebun?

— Dacă nu mă suni în seara asta…

— Te voi suna mai devreme şi mai des decât te aştepţi.

— A sosit taxiul, zise ea.

Auzise şi el claxonul.

O luă în braţe şi o sărută, strângând-o la piept. Un timp, pur şi simplu nu se putu desprinde. Se gândi din nou la ceea ce spusese ea, despre faptul că *ei* ar fi putut cauza accidentul, amnezia, şi îl trecu un fior rece, ceva ca o spaimă autentică. Şi dacă ar uita pentru totdeauna de ei, dacă ar rămâne aici, cu ea? Părea cu adevărat o posibilitate, o ultimă şansă.

— Cred că te iubesc, Rowan Mayfair, şopti el.

— Da, Michael Curry, spuse ea. Cred că sentimentul e reciproc acum.

Ea îi zâmbi radios şi el văzu în ochii ei toată puterea pe care o găsise atât de seducătoare în ultimele ore şi, de asemenea, tandreţe şi tristeţe.

Tot drumul spre aeroport ascultă Vivaldi, cu ochii închişi. Dar nu îl ajută. Se gândi la New Orleans, apoi se gândi la ea; pendula înainte şi înapoi. Era un lucru simplu, spusese ea, dar cât de mult îl supăra. Părea că săptămânile astea se atârnase de ideea unui şablon magic şi de un scop care servea nişte valori înalte, dar când ea pusese câteva întrebări simple şi logice, credinţa lui se năruise.

Ei bine, el nu credea că accidentul fusese provocat de cineva. Valul îl aruncase, pur şi simplu, după stâncă. Apoi ajunsese undeva, iar acolo găsise fiinţele acelea şi ele îl găsiseră pe el. Nu erau în stare să facă lucruri care să-i rănească pe oameni, să-i manipuleze ca şi cum ar fi păpuşi pe sfoară!

Apoi, mai era şi salvarea. Sosirea ei singură în barcă, chiar înainte de lăsarea întunericului, până la locul acela din mare?

Dumnezeule, iar înnebunea Se putea gândi doar la a fi

cu ea din nou sau la a-şi lua un whisky cu gheaţă.

De abia când aştepta să se îmbarce în avion i se întâmplă ceva la ce nu se mai gândise până atunci.

Se culcase cu ea de trei ori în ultimele ore şi nu îşi luase măsurile obişnuite de precauţie împotriva concepţiei. Nici măcar nu se gândise la prezervativele pe care le avea tot timpul în portofel. Nu o întrebase nici pe ea. În toţi aceşti ani, era prima dată când îi scăpa acest lucru.

Era doctor, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur ştia ce face. Dar, poate că ar trebui să o sune şi să o întrebe despre asta chiar acum. Nu îl va durea dacă îi va auzi vocea. Închise *David Copperfield* şi începu să caute un telefon.

Apoi îl văzu din nou pe bărbatul acela, englezul cu păr alb şi costum din tweed. Doar la câteva rânduri de locul unde stătea el, cu servieta şi umbrela lui şi cu un ziar împăturit în mână.

O, nu, Michael, se gândi cu tristeţe în timp ce luă din nou loc. Tot ce-mi trebuie este să dau peste el!

Se auzi anunţul pentru îmbarcare. Michael privi cu nerăbdare cum englezul îşi adună lucrurile şi se îndreaptă spre poartă.

Câteva momente mai târziu, bătrânul nici măcar nu observase că Michael trecuse pe lângă el şi luase loc lângă fereastra, pe rândul de la clasa întâi. Bătrânul avea deja servieta deschisă şi scria foarte rapid într-un registru mare cu copertă din piele.

Michael îşi comandă un whisky şi o bere înainte să decoleze avionul. Până au ajuns la Dallas, pentru o escală de patruzeci de înmiite, era la a şasea bere, la al şaptelea capitol din *David Copperfield* şi nici măcar nu-şi mai amintea că englezul era acolo.

ŞAPTE

Deja triumfător că se afla în aerul cald de vară, l-a făcut pe şoferul de taxi să oprească să-şi ia câteva cutii cu bere, iar acum, când ieşeau de pe autostradă şi coborau spre mizeria familiară şi de neuitat a St. Charles Avenue, lui Michael îi venea să plângă la vederea stejarilor cu coajă neagră şi cu frunzişul întunecos şi a tramvaielor lungi şi înguste din St. Charles, exact cum şi le amintea, uruind şi zăngănind pe şine.

Chiar şi în acele locuri, în mijlocul cârciumilor urâte cu hamburgeri şi a barurilor ponosite din lemn şi a clădirilor noi de apartamente înălțându-se peste faţadele magazinelor şi benzinăriile părăsite, era oraşul său vechi, verde şi frumos. Iubea chiar şi buruienile care ieşeau prin crăpături. Iarba creştea bogată şi verde pe terenul inert. Mirtul era acoperit cu muguri ca spuma. Văzu mirt portocaliu şi mirt cu nuanţe roz şi unul de un roşu suculent, de parcă ar fi fost inimă de pepene verde.

— Ia uită-te aici! îi spuse şoferului care tot vorbea despre crime şi despre timpurile nesigure în care ajunsese să trăiască în acele locuri. Cerul e violaceu, exact culoarea pe care mi-o amintesc. Şi eu care am crezut, naibii, în toţi anii ăştia în care n-am fost aici că, de fapt, era doar imaginaţia mea, credeam că eu coloram totul, cu un creion, în amintire.

Îi venea să plângă. O ţinuse pe Rowan în braţe cât plânsese, iar el nu vărsase o lacrimă. Însă, acum îi venea să urle şi şi-ar fi dorit atât de mult ca ea să fie acolo.

Şoferul râse:

— Da, este purpuriu, cred că poţi să-i spui şi aşa.

— Absolut, întări Michael. Te-ai născut undeva între Magazine şi râu, nu-i aşa? întrebă el. Aş recunoaşte oriunde accentul ăsta.

— Nu mai spune, omule, dar la accentul tău nu te uiţi? îl şicană taximetristul. M-am născut la intersecţia Washington cu St. Thomas, dacă vrei să ştii, ultimul dintre cei nouă copii. Acum nu mai sunt astfel de familii. Maşina abia se târa pe bulevard, briza uşoară de august adiind prin geamul deschis. Abia se aprinseseră lămpile de stradă.

Michael închise ochii. Chiar şi diatriba nesfârșită a şoferului i se părea o adevărată muzică. Tânjise din tot sufletul după această căldură înmiresmată, ademenitoare. Oare mai exista alt loc pe lumea asta unde aerul să fie o prezenţă atât de vie, unde briza să te sărute şi să te mângâie, unde cerul să pulseze de viaţă? Doamne, cât de bine era că nu mai simţea frigul!

— Oh, ascultă la mine, nimeni nu are dreptul să fie atât de fericit cum sunt eu în momentul ăsta, spuse Michael. Nimeni. Uită-te la copaci, adăugă el deschizând ochii şi privind la ramurile negre, întortocheate.

— Pe unde naiba ai umblat, fiule? întrebă şoferul. Era un bărbat scund, cu şapcă, şi ţinea mâna pe jumătate afară, cu cotul sprijinit de portieră.

— Oh, am fost în iad, prietene, şi dă-mi voie să-ţi spun ceva despre iad. Nu este fierbinte. Este rece. Hei, uite, hotelul Pontchartrain, neschimbat, la naiba, a rămas la fel. De fapt, părea mai elegant şi mai distant decât pe vremuri. Avea copertine albastre şi clasicul cuplu, portar şi hamal, în faţa uşilor de sticlă.

Michael n-avea stare. Ar fi vrut să coboare, să se plimbe, să bată cu pasul vechile străzi. Însă îi ceruse şoferului să îl ducă mai întâi pe First Street, iar apoi la hotel, aşa că putea să mai amâne asta.

Termină a doua bere exact când ajunseră la semaforul de la Jackson Avenue şi, din clipa aceea, totul se schimbă. Michael nu-şi amintea existenţa unei diferenţe atât de dramatice. Însă stejarii erau mai înalţi şi incomparabil mai deşi; blocurile fuseseră înlocuite prin case albe, cu coloane corintice; întreaga fire, somnoroasă la amurg, părea brusc învăluită într-un verde catifelat, strălucitor.

— Rowan, cât aş vrea să fii aici, şopti el. Iată casa James Gallier, la intersecţia St. Charles cu Philip, splendid restaurată. Şi, vizavi, casa Henry Howard, înviorată de un nou strat de vopsea. Garduri de metal păzeau pajiştile şi grădinile. „Isuse, sunt acasă!“ şopti el.

Când aterizase, regretase că băuse atât de mult – pur şi simplu îi era prea greu să se descurce cu valiza şi să găsească şi un taxi – însă acum îşi revenise. Când maşina făcu stânga pe First Street şi intră în Garden District, era în extaz.

— Îţi dai seama, totul este exact ca înainte! îi spuse şoferului. Se simţi inundat de un sentiment de recunoştinţă. Îi întinse o bere, însă şoferul râse şi îl refuză cu un gest al mâinii.

— Mai târziu, fiule, zise el. Unde mergem acum? Încet, ca într-un vis, alunecară pe lângă conacele masive. Michael văzu pavajul din cărămidă, magnoliile înalte cu frunzele lor de un verde strălucitor.

— Mergi încet, foarte încet, lasă-l pe tipul ăsta să te depăşească, da, foarte încet, până când îţi spun eu să opreşti.

Alesese cea mai frumoasă oră a serii pentru întoarcerea sa, îşi spuse. Acum nu se mai gândea la viziuni sau la misiunea sa întunecată. Era atât de fericit, încât nu se mai gândea decât la ceea ce urma să se întâmple şi la Rowan. Acesta este testul iubirii, îşi zise el visător, când nu poţi suporta să fii atât de fericit fără ea lângă tine. Îi era teamă că va începe să plângă.

Şoferul începuse din nou să vorbească. De fapt, nu tăcuse deloc. Acum îi povestea despre parohia Redemptorist, despre cum fusese pe vremuri şi cum ajunsese acum o ruină. Da, Michael dorea să vadă vechea biserică.

— Am fost băiat de cor la Sfântul Alfons, spuse Michael.

Însă nu conta, asta putea să mai aştepte. Ridicând privirea, Michael văzu casa.

Îi văzu partea întunecată din spate; văzu gardul metalic de neconfundat, cu modelul său cu trandafiri; văzu stejarii

care îşi întindeau crengile uriaşe, ca nişte braţe puternice, protectoare.

— Asta este, spuse el cu vocea transformată, pe nesimţite, în şoaptă. Trage pe dreapta. Opreşte aici. Luând berea după el, ieşi din taxi şi merse pe jos până la colţul străzii, astfel încât să stea în diagonală faţă de casă.

Parcă se aşternuse tăcerea peste întreaga lume. I se părea ca aude pentru prima dată greierii cântând, ţârâitul răsunând de pretutindeni din jurul lui, făcând chiar şi umbrele să pară vii. Mai era un sunet pe care-l uitase cu totul, ciripitul zgomotos al păsărilor.

Parcă aş fi în pădure, gândi el, privind la pridvoarele întunecoase şi părăsite, învăluite de întuneric, fără o rază de lumină care să răzbată din spatele storurilor din lemn.

Cerul era smălţuit, strălucitor deasupra acoperişului, catifelat, presărat cu nuanţe de violet şi auriu. Dezvăluia coloana din capătul cel mai îndepărtat al galeriei înalte şi, sub cornişă, tufele de bougainvillea rostogolindu-se luxuriant de pe acoperiş. Chiar şi în întuneric putea distinge florile purpurii. Putea identifica până şi vechiul model cu trandafiri al gardului metalic. Vedea *c*apitelurile coloanelor, ciudata combinaţie de stiluri, italian şi doric pentru coloanele laterale, ionic pentru cele mai joase, plasate în faţă, şi corintic pentru cele de deasupra.

Îşi trase răsuflarea cu un oftat prelung, încărcat de tristeţe. Din nou, se simţea copleşit de o nespusă fericire, amestecată, însă, cu amărăciune, fără să ştie de ce. Au trecut atâţia ani, se gândi el, chiar şi în toiul bucuriei. Memoria îl înşelase sub un singur aspect, se gândi el. Casa era mai mare, mult mai mare decât şi-o amintea. Toate casele acestea vechi erau mai mari; totul aici părea să aibă dimensiuni de neimaginat.

Totuşi, era ceva, o senzaţie familiară – frunzişul catifelat, din spatele gardului metalic, una cu întunericul, şi zgomotul greierilor şi umbrele compacte de sub stejari.

— Paradisul, şopti el. Privi în sus spre ferigile micuţe care acopereau ramurile stejarilor şi simţi că îi dau lacrimile. Amintirea viziunilor era periculos de aproape. Îl

mângâiau ca nişte aripi întunecate. *Da*, *casa*, *Michael.*

Rămase locului, ţintuit, simţind răceala berii prin mănuşă. Oare cu el vorbea femeia cu părul negru?

Ştia doar că amurgul cânta; arşiţa cânta; îşi lăsă privirea să rătăcească spre casele vecine, fără să observe nimic în afară de impresia de armonie creată de gard şi coloane, chiar şi de rămurelele tremurătoare de mirt, luptând să supravieţuiască în fâşii de catifea verde. Se simţi cuprins de pace şi, preţ de o clipă, amintirea viziunilor şi a scopului lor întunecat păli. Înapoi, înapoi în copilărie. Se întoarse, dar nu pentru o amintire, ci pentru a face o punte. Momentul se prelungi, trecând de gânduri, de cuvintele inutile şi nepotrivite.

Cerul se întuneca. Încă avea culoarea ametistului, ca şi cum ar fi luptat cu noaptea, opunându-i un foc mocnit, neodihnit, însă, lumina se stingea. Întorcând încet capul pentru a privi în josul străzii, spre râu, Michael văzu că acolo cerul avea nuanţa aurului pur.

Adânc, adânc în fiinţa lui erau îngropate amintiri, amintirile unui băieţel plimbându-se pe strada aceasta, venit din căsuţele înghesuite de lângă râu, un băieţel ce stătuse chiar în locul acesta la căderea serii. Însă prezentul continua să eclipseze totul şi nu făcea niciun efort să-şi amintească, să păstreze sau să modifice senzaţia pe care i-o dădeau toate cele din jur care îi inundau simţurile, acest moment de linişte pură din suflet.

Acum, când se uita din nou, cu drag, la casă, la poarta înaltă, cu formă de gaură de cheie, amintirea viziunilor se trezi iar. Poarta. Da, îi spuseseră de poartă! Dar nu de una la propriu. Dar forma unei broaşte uriaşe şi vestibulul întunecat… Nu, nu putea fi vorba despre o poartă, la propriu. Deschise ochii, apoi îi închise. Se trezi privind ca în transă la ferestrele camerei dinspre nord, de la etajul doi şi, înspăimântat, văzu strălucire de flăcări.

Nu, era imposibil. Însă, în aceeaşi secundă, îşi dădu seama că era numai lumina lumânărilor. Licăritul era constant şi el se gândi la cei dinăuntru, care aleseseră această formă de iluminat.

Grădina părea mai deasă şi aproape în întuneric. Ar fi trebuit sa-şi adune tot curajul dacă ar fi fost nevoie să treacă pe lângă gard şi să privească în curtea laterală. Voia să facă asta, însă fereastra înaltă dinspre nord îi captase atenţia. Zări acum umbra unei femei mişcându-se în spatele perdelei. Şi, prin perdea, distinse tapetul înflorat din colţul camerei.

Brusc, privi în jos. Berea îi căzuse din mână şi se scurgea, înspumată, în rigolă. Eşti beat, îşi spuse, prea beat, idiotule. Însă numai conta. Dimpotrivă, se simţea puternic şi, brusc, traversă intersecţia, conştient că paşii i se împleticeau, şi se apropie de intrarea principală.

Îşi trecu degetele prin gardul metalic, privind la praful şi gunoaiele adunate pe verandă. Cameliile crescuseră acoperind gardul. Iar aleea din piatră era acoperită de frunze. Îşi sprijini piciorul de grilaj. Era destul de uşor să sară gardul.

— Hei, amice, hei!

Uluit, se întoarse, îl văzu pe şoferul de taxi lângă el şi realiză cât de mic de statură este. Doar un omuleţ cu nasul mare, cu ochii ivindu-se de sub şapcă, părând un troll al pădurii în acest moment tensionat.

— Ce vrei să faci? Ţi-ai pierdut cheile?

— Nu locuiesc aici, spuse Michael. Nu am chei. Brusc, începu să râdă de absurditatea situaţiei. Se simţea ameţit. Briza uşoară ce adia dinspre râu părea atât de atrăgătoare, iar casa întunecată era chiar acolo, în faţa lui, aproape că putea să o atingă.

— Haide, lasă-mă să te duc înapoi la hotel, la Pontchartrain ai spus, nu-i aşa? O să te ajut să urci în camera ta.

— Nu te mai grăbi aşa, spuse Michael, aşteaptă o clipă doar. Se întoarse şi porni de-a lungul străzii, brusc atras de pavajul distrus, neregulat, tot purpuriu, aşa cum şi-l amintea. Oare nimic nu pălise, nimic nu era dezamăgitor? Îşi şterse faţa. Lacrimi. Apoi se întoarse şi privi în curte.

Tufele de mirt crescuseră incredibil de mult. Vlăstarele gingaşe se îngroşaseră. Pajiştea frumoasă pe care şi-o

amintea el era acum năpădită de buruieni, iar tufele de merişor crescuseră în voie, sălbatic. Însă tot îi plăcea. Îi plăceau până și spalierele năpădite de viţă.

Acolo stătea întotdeauna bărbatul acela, se gândi el, zărind mirtul cel îndepărtat, cel care se căţăra până sus pe zidul casei vecine.

— Unde eşti? şopti el. Viziunile îl invadară dintr-o dată. Simţi cum cade, auzi cum îi pârâie încheieturile puternice. Un freamăt se auzi din frunzişul de pe cealaltă parte, chiar în dreapta lui. Se întoarse; ceva mişca în frunze. Cameliile înfloriseră, apoi se ofiliseră şi căzuseră pe pământul moale. Îngenunche şi întinse mâna prin gard, până ajunse la o floare roşie, ruptă. Oare şoferul era cel care îi vorbea?

— E-n regulă, amice, spuse Michael, uitându-se la floarea ruptă pe care o ţinea în mână, încercând să o vadă mai bine pe întuneric. Oare zărise dincolo de gard strălucirea luminii reflectată pe un pantof? Se auzi din nou scârţâitul. Se uita la piciorul unui bărbat. Cineva stătea chiar în faţa lui. Ridică privirea, pierzându-şi echilibrul. Şi, când genunchii lui atinseră pavajul, văzu o siluetă aplecându-se deasupra sa, privindu-l cu atenţie prin grilaj, dar nu reuşi să perceapă decât o scânteiere de lumină. Silueta părea să fi încremenit, cu ochii larg deschişi, periculos de aproape de el, concentrându-se asupra lui. O mână se întinse, doar o pată albă în umbră. Michael se mişcă pe pavaj, alarmat instinctiv. Însă acum se holba la frunzişul des şi îşi dădu seama că nu era nimeni acolo.

Pustietatea era la fel de înspăimântătoare ca şi silueta care dispăruse.

— Doamne, ajută-mă, şopti el.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Şi nu putea să se ridice. Şoferul de taxi îl îndemnă:

— Haide, fiule, până când nu trece vreo maşină de patrulare pe-aici!

Simţi cum îl trage, ajutându-l să se ridice.

— Ai văzut? şopti el. Dumnezeule atotputernic, era acelaşi bărbat! Se uită la şofer: Îţi spun că era acelaşi bărbat!

— Ascultă, fiule, trebuie să te duc chiar acum la hotel. Aici este Garden District, îţi dai seama? Nu poţi să umbli pe-aici beat, abia ţinându-te pe picioare!

Michael îşi pierdu din nou echilibrul. Gata să cadă. Se clătină, apoi se întoarse, încercând să se sprijine de un copac, dar nu era niciunul în apropiere. Din nou, îl prinse şoferul. Şi simţi cum îl sprijină alte braţe. Se răsuci. Dacă era din nou bărbatul acela, mai avea puţin şi începea să urle ca un nebun.

Însă era englezul, tipul acela cu părul alb, în costum de tweed, care fusese şi în avion.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Michael. Însă, chiar beat fiind, observă figura calmă, atitudinea rezervată şi rafinată.

— Vreau să te ajut, Michael, spuse el calm. Era una dintre acele voci britanice de o politeţe desăvârşită. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai permite să te conduc la hotel.

— Mda, se pare că ar cam fi cazul, mormăi Michael, conştient că abia putea articula cuvintele. Aruncă o privire în urmă către grădină, către faţada casei, acum aproape insesizabilă în întuneric, deşi cerul care se distingea printre ramurile stejarilor încă strălucea. I se păru că englezul discuta cu şoferul. I se păru că englezul plăteşte.

Michael încercă să-şi caute portofelul, însă mâna îi tot aluneca pe lângă buzunar. Se îndepărtă de cei doi, dezechilibrându-se şi sprijinindu-se de gard din nou. Lumina aproape dispăruse cu totul de pe pajişte, de pe tufele ce se zăreau la distanţă.

Totuşi, dincolo de cel mai îndepărtat mirt, Michael putea distinge destul de clar o siluetă. Putea vedea ovalul palid al feţei şi, spre uimirea lui, văzu acelaşi guler alb, aceeaşi cravată de mătase la gât, exact ca pe vremuri.

Parcă ar fi ieşit dintr-un roman. Văzuse exact aceleaşi detalii cu doar câteva clipe înainte să intre în panică.

— Haide, Michael, dă-mi voie să te conduc, spuse englezul.

— Mai întâi trebuie să-mi spui ceva, zise Michael. Începu să tremure din tot corpul. Spune-mi, îl vezi pe bărbatul

acela?

Însă acum nu mai vedea decât umbre vagi în întuneric. Din memorie răsări vocea mamei sale, tânără şi categorică: „Michael, ştii foarte bine că nu este nimeni acolo”.

OPT

După plecarea lui Michael, Rowan petrecu ore în şir pe punte, lăsându-se în voia mângâierii razelor soarelui şi gândind fără şir, aproape adormită, la tot ce se întâmplase. Era uşor şocată, dar într-un mod plăcut.

Nimic nu putea atenua senzaţia de ruşine şi de vinovăţie provocată de gândul că îl împovărase pe Michael cu îndoielile şi cu durerea ei. Însă nu asta o preocupa acum.

Nu poţi fi un bun neurochirurg dacă pierzi prea mult timp cu propriile greşeli. Cel mai simplu, reacţia instinctivă pentru Rowan, era să evalueze greşeala, oricare ar fi fost, să se gândească la modul în care putea să o evite în viitor şi apoi să meargă mai departe.

Se gândi la singurătatea ei, la tristeţea care o stăpânea, la conştientizarea propriilor nevoi, care o determinaseră să se arunce în braţele lui Michael, şi îşi aminti şi că lui îi plăcuse să o aline, că asta îi unise, dând o întorsătură neaşteptată relaţiei lor.

Apoi, începu să se gândească la el.

Rowan nu se îndrăgostise niciodată de un bărbat de vârsta lui Michael; nu-şi imaginase niciodată atâta simplitate şi altruism, evidente în cele mai spontane gesturi sau cuvinte ale lui. Nu fusese pregătită pentru asta şi era încântată de bunătatea lui. Cât despre modul în care făcea dragoste, ei bine, era aproape perfect. Îi plăcea şi lui duritatea, exact ca şi ei; amândurora li se păruse ca un fel de viol. Îşi dorea să facă din nou dragoste cu el, chiar acum.

Iar pentru Rowan, care întotdeauna făcuse distincţie între nevoile spirituale şi cele fizice, satisfăcând prima categorie prin medicină şi pe cea de-a doua prin relaţii scurte cu parteneri aproape anonimi, convergenţa bruscă a celor două într-un singur bărbat tandru, inteligent,

irezistibil, minunat de vesel şi de frumos, o combinaţie captivantă de misterioase probleme psihice şi psihologice, era mai mult decât putuse spera. Scutură din cap, râzând încet doar pentru ea, apoi sorbi din cafea. „Dickens şi Vivaldi, rosti ea cu voce tare. Oh, Michael, te rog, întoarce-te la mine. Întoarce-te curând.“ Bărbatul ăsta era un nesperat dar al mării.

Dar ce naiba avea să se întâmple cu el, chiar dacă s-ar fi întors imediat? Această idee fixă despre viziuni, casă şi misiunea lui îl distrugea. Mai mult, avea senzaţia că el nu se va mai întoarce.

În timp ce stătea pe jumătate visând în soarele după-amiezii, nu avea nicio îndoială că Michael era deja beat, că va fi şi mai beat înainte de a ajunge la casa misterioasă. Ar fi fost mult mai bine pentru el dacă l-ar fi însoţit, să aibă grijă de el şi să încerce să-l tempereze, să-l ajute să suporte şocurile călătoriei.

De fapt, îşi dădu seama că îl abandonase de două ori pe Michael – o dată, când renunţase prea uşor şi prea curând, lăsându-l în grija celor de la Paza de Coastă; a doua oară în dimineaţa aceea, când îl lăsase să plece singur spre New Orleans.

Nimeni nu s-ar fi aşteptat să plece cu el la New Orleans. Aşa cum nu era foarte clar ce simţea ea pentru el sau ce simţea Michael pentru ea.

Cât despre natura viziunilor lui, deşi se gândise mult la asta, nu ajunsese la nicio concluzie, exceptând faptul că nu aveau cauze fiziologice. O uimea din nou şi, oarecum, o speria, caracterul particular, excentricitatea lor. Totuşi, credea în inocenţa periculoasă a lui Michael, în naivitatea lui, care păreau legate de atitudinea lui faţă de rău. Înţelegea binele mai uşor decât răul.

De ce pusese întrebarea aceea ciudată, când veneau dinspre San Francisco? O întrebase dacă încearcă să-l avertizeze.

Văzuse moartea lui Graham când îi atinsese mâna, pentru că se gândise la moartea lui Graham. Iar gândul o chinuise. Însă de ce receptase Michael totul ca pe un

avertisment? Simţise ceva de care ea nu-şi dădea seama?

Cu cât stătea mai mult la soare, cu atât realiza că nu e capabilă să gândească clar şi că nu poate îndura dorul de el, care devenea chinuitor.

Urcă în camera ei. Tocmai intra la duş când îşi dădu seama de ceva. Uitase cu desăvârşire să folosească anticoncepţionale. Nu era prima dată în viaţă când făcea prostia asta, însă de mulţi ani nu i se mai întâmplase.

Dar acum, faptul era consumat. Dădu drumul la apă şi se sprijini de perete, lăsând apa să o încălzească. Cum ar fi să aibă un copil cu el. Dar asta era o nebunie. Rowan nu dorea copii. Nu îşi dorise niciodată. Se gândi iar la fetusul din laborator, cu toate firele şi tuburile conectate. Nu, destinul ei era să salveze vieţi, nu să le creeze. Aşadar, ce însemna asta? O să-şi facă griji două săptămâni; apoi, când o să ştie că nu este însărcinată, totul va fi în regulă.

Îi era atât somn când ieşi de sub duş încât abia îşi mai dădea seama de ce face. Găsi cămaşa lui Michael lângă pat, cea de care se dezbrăcase cu o noapte înainte. O cămaşă albastră, de lucru, însă frumos apretată şi călcată, ceea ce îi plăcu. O împături cu grijă, apoi se întinse, ţinând-o în braţe, aşa cum ţine un copil jucăria preferată.

Apoi, dormi şase ore.

Când se trezi, ştia că nu mai poate sta singură în casă. Părea că Michael îşi va fi lăsat amprenta peste tot. Îi auzea timbrul vocii, îi vedea ochii mari privind-o prin ochelari, îi simţea degetele înmănușate atingându-i sânii, obrazul.

Era încă prea devreme să aştepte vreun telefon de la el, iar acum casa părea şi mai pustie după dispariţia lui.

Hotărî sa sune la spital. Sigur că aveau nevoie de ea. Era sâmbătă seara în San Francisco, nu? Camera de gardă de la spitalul din San Francisco era deja suprasolicitată. Victimele unui accident în lanţ de pe autostrada 101 deja asaltau centrul de urgenţe al Spitalului Universitar şi mai fuseseră şi nişte incidente soldate cu împuşcături în Mission.

Imediat ce ajunse, descoperi că în sala de operaţii o

aştepta o pacientă lovită cu toporul, gata intubată şi anesteziată, victima unei tentative de crimă, care pierduse deja foarte mult sânge. În timp ce se spăla, rezidentul îi expuse istoricul cazului. Doctorul Simmons începuse să opereze. Când intră în sală, îşi dădu seama că doctorul Simmons era uşurat de sosirea ei.

Analiză cu grijă situaţia pe când întindea braţele să îmbrace halatul steril şi mănuşile chirurgicale. Două dintre cele mai bune asistente erau de serviciu; un rezident se îmbolnăvise, celălalt era emoţionat că asistă; anesteziştii nu erau cei cu care ar fi vrut să lucreze, însă făcuseră treabă bună; doctorul Simmons procedase corect şi lucrase curat până în acel moment.

Iată şi pacienta, o persoană anonimă, aşezată în poziţie şezând, cu capul plecat, craniul deschis, faţa şi membrele complet ascunse sub straturi de pânză verde din bumbac, cu excepţia picioarelor care atârnau dezgolite.

Stând în spatele corpului adormit, îşi îndreptă atenţia spre craniul pacientei, dând din cap ca răspuns la cele câteva cuvinte ale anestezistului; apăsă cu piciorul drept pedala pentru a ajusta poziţia uriaşului aparat optic chirurgical şi se concentră asupra creierului, cu ţesuturile ţinute de retractoare metalice.

— Ce mizerie îngrozitoare, şopti ea.

Se auziră râsete uşoare în jur.

— Ştia că veţi veni, doctore Mayfair, spuse asistenta mai vârstnică. Tocmai i-a spus soţului ei să îi mai tragă o lovitură de topor.

Rowan zâmbi în spatele măştii, făcând ochii mici.

— Ce crezi, doctore Simmons? întrebă ea. Putem curăţa tot sângele ăsta fără să-i aspirăm prea mult creier?

Timp de cinci ore nu se mai gândi nicio clipă la Michael.

Când ajunse acasă era ora două. Casa era întunecoasă şi rece, aşa cum se şi aşteptase să o găsească. Dar, pentru prima dată de la moartea lui Ellie, reuşea să nu se mai gândească la ea. Nu se mai gândea nici cu durere la Graham.

Niciun mesaj de la Michael. Era dezamăgită, dar nu surprinsă. Parcă-l vedea clătinându-se în avion, beat. Făcu socoteala că era ora patru în New Orleans. Nu putea suna acum la Pontchartrain.

Cel mai bine ar fi să nu se mai gândească prea mult la asta, îşi spuse, îndreptându-se din nou spre pat.

Mai bine să nu se gândească la documentul din seif care îi interzicea să se întoarcă la New Orleans. Mai bine să nu se gândească la cum ar fi să se urce în avion şi să se ducă la el. Mai bine să nu se gândească la faptul că Andrew Slattery, colegul ei, care încă nu fusese angajat la Stanford, ar fi fost mai mult decât încântat să-i ţină locul la spital timp de două săptămâni. De ce îl întrebase pe Lark de Slattery, telefonându-i după miezul nopţii ca sa-l întrebe dacă Slattery îşi găsise o slujbă. Se petrecea ceva în creierul ei înfierbântat.

Când deschise ochii era deja ora trei. Era cineva în casă. Nu ştia ce zgomot sau vibraţie o determinase să se trezească, ştia doar ca este cineva acolo. Cifrele de la ceasul digital erau singura sursă de lumină în afară de sclipirile îndepărtate ale oraşului. Brusc, o pală de vânt lovi ferestrele, împrăştiind stropi strălucitori de apă.

Îşi dădu seama că toată casa se clătina violent. Se auzea clinchet de sticlă.

Se ridică fără un zgomot, scoase un pistol calibrul 38 din sertar, îi trase piedica şi se îndreptă spre capul scărilor. Ţinea arma cu două mâini, cum o învăţase Chase, prietenul ei poliţist. Mai trăsese cu arma asta, ştia să o folosească. Nu era atât înspăimântată, cât furioasă, foarte furioasă şi atentă.

Nu se auzea niciun zgomot de paşi. Auzea numai vântul urlând pe horn, şi scoțând gemete stinse din pereţii groşi din sticlă.

Vedea camera de zi dedesubt, scăldată de lumină albăstruie a lunii. Un alt val de picături se lovi de geamuri. Auzi cum *Sweet Christine* se izbeşte de cauciucurile fixate pe digul din nord.

Coborî fără zgomot, pas cu pas, privind cu atenţie camerele goale la fiecare răsucire a scării, până când ajunse la etajul de jos. Nu exista niciun colţişor al casei pe care să nu-l poată vedea din punctul acela, cu excepţia băii din spatele ei. Cum totul părea pustiu, oriunde s-ar fi uitat, iar *Sweet Christine* se legăna greoi, Rowan se îndreptă spre uşa băii.

Încăperea era goală. Nimic mişcat din loc. Cana de cafea a lui Michael, pe etajeră. Mirosul parfumului folosit de Michael.

Mai aruncă o privire spre camerele din faţă, apoi se sprijini de tocul uşii. O alarma ferocitatea cu care vântul izbea pereţii de sticlă. Totuşi mai auzise asta, de multe ori de-a lungul timpului. O singură dată fusese atât de puternic încât să spargă geamul, însă nu se mai pomenise o asemenea furtună în august. Întotdeauna fusese un fenomen de iarnă, ca şi ploile torenţiale care cădeau pe dealurile din Marin County, târând noroiul pe străzi şi uneori luând casele pe sus din temelii.

Acum privea afară, fascinată de apa care se izbea de cheiul lung, lăsând în urmă pete întunecoase. Observă că hublourile de pe *Sweet Christine* prinseseră chiciură. Oare furtuna asta bruscă o înșelase? Îşi întinse antenele invizibile. Ascultă.

În afară de zgomotul sticlei şi al lemnului, nu auzi niciun sunet străin. Însă ceva nu era în regulă. Nu era singură. Iar intrusul nu era la etajul doi, ştia asta cu certitudine. Era undeva aproape. O urmărea. Însă, unde? Nu putea găsi nicio explicaţie pentru ceea ce simţea.

Ceasul digital din bucătărie scotea un sunet stins, aproape imperceptibil, pe măsură ce mergea, arătând că era trei şi cinci dimineaţa.

Ceva se mişca, văzuse cu coada ochiului. Nu se întoarse să se uite. Hotărî că lucrul cel mai bun este să nu se mişte deloc.

Treptat, privind spre stânga fără să-şi mişte capul,observă silueta unui bărbat, pe cheiul dinspre apus.

Zvelt, cu faţa albă, cu părul negru. Nu încerca să se

ascundă și nici nu avea o atitudine amenințătoare. Stătea drept, cu mâinile pe lângă corp. Dar chipul nu i-l vedea clar, iar hainele lui păreau incredibil de elegante, lucru greu de crezut.

Furia ei crescu, dar își menținu calmul. Își făcu rapid socoteala. N-ar fi putut intra în casă prin ușa dinspre chei. Nici prin sticla groasă. Iar dacă l-ar fi împușcat, și ar fi dorit să o facă, ar fi spart sticla. Desigur, și el ar fi putut să o împuște de îndată ce ar fi văzut-o. Dar de ce ar face-o? Intrușii vor să intre. Era convinsă că o văzuse deja, că, în acel moment, o urmărea.

Își întoarse capul, foarte încet. Oricât de întuneric ar fi fost în camera de zi, n-avea nicio îndoiala că o vede, că, de fapt, se uită la ea.

Tupeul lui o înfurie. Simți și mai acut primejdia. Îl urmări calm, îndreptându-se spre peretele din sticla.

— Haide, nemernicule, m-aș bucura să te omor, șopti ea, simțind că i se face pielea ca de găină. Un fior îi trecu prin tot corpul. Voia să-l omoare, oricine ar fi fost, hoț, nebun, tâlhar. Voia să-l mături de pe chei cu un glonț. Sau, pur și simplu, cu orice ar fi avut la dispoziție.

Ridica încet arma, cu ambele mâini. O îndreptă către el cu brațele întinse, așa cum îi arătase Chase.

Intrusul continua să o privească fără a părea impresionat. Dincolo de furia rece, tăcută, se minuna de detaliile fizice pe care le distingea. Avea parul negru, ondulat, fața fină, palidă, și părea trist. Ținea capul ușor plecat într-o parte, ca și cum ar fi rugat-o printr-un gest.

Pentru numele Domnului, cine ești? se întrebă ea. Realiză, treptat, ciudățenia situației. O năpădi de un gând straniu. Nu era ceea ce părea să fie. Privesc o iluzie! Cu un tremur interior, furia i se transforma în suspiciune și apoi în teamă.

Ochii lui negri păreau să o implore. Își ridică mâinile albe și își puse degetele pe sticla.

Nu putea nici să se miște, nici sa vorbească. Strigă, înfuriată de teama care o cuprinsese:

— Du-te înapoi în iad, de unde ai venit! Vocea ei răsună

puternic, îngrozitor, în casa pustie.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, ca şi cum ar fi vrut să o înspăimânte cu adevărat, intrusul dispăru încet. Silueta deveni transparentă, apoi de dizolvă pur şi simplu, până când nu mai rămase nimic decât imaginea cheiului pustiu.

Peretele imens, din sticlă, zornăi. Se mai auzi un zgomot puternic, ca şi cum ar fi bătut vântul. Marea părea să se liniştească. Agitaţia apei se potoli. Casa deveni din nou tăcută. Chiar şi *Sweet Christine* se linişti acolo unde era ancorată.

Rowan continuă să se uite la cheiul pustiu. Apoi realiză că mâinile îi transpiraseră şi că îi tremurau. Arma i se părea teribil de grea şi de necontrolat. De fapt, tremura din tot corpul. Cu toate acestea, se îndreptă direct către peretele din sticlă. Furioasă că nu se putuse apăra în faţa acelei fiinţe, atinse sticla, acolo unde fuseseră degetele lui. Era încă uşor călduţă. Însă nu ca în urma atingerii unei mâini umane, ci de parcă un fascicol de căldură fusese proiectat într-acolo.

Din nou, studie împrejurimile pustii. Se uită la apa întunecată şi la luminile îndepărtate din Sausalito, de cealaltă parte a golfului.

Se îndreptă încet către bucătărie, lăsă arma şi luă telefonul.

— Faceți-mi legătura cu hotelul Pontchartrain, din New Orleans, spuse ea cu voce tremurătoare. Singurul lucru pe care-l putea face pentru a se calma era să asculte, să-şi repete că este singură, ceea ce ştia deja.

Inutil să verifice uşile sau încuietorile. Inutil să caute în dulapuri sau în cotloanele întunecate. Inutil, inutil, inutil.

Era disperată când, în sfârşit, cei de la hotel răspunseră.

— Trebuie să vorbesc cu Michael Curry, zise ea. Urma să sosească în noaptea asta, le explică ea. Nu, nu conta că este cinci și douăzeci în New Orleans. Vă rog să sunaţi în camera lui.

I se păru că aşteaptă o veşnicie, singură, prea speriată ca să-i mai pese că-l trezeşte atât de devreme. Apoi se auzi din nou vocea operatoarei:

— Îmi pare rău, dar domnul Curry nu răspunde.

— Încercaţi din nou. Trimiteţi pe cineva în cameră să-l trezească, vă rog. Trebuie să vorbesc cu el.

În cele din urmă, după ce nu reuşiră să-l trezească şi refuzară, desigur, să intre în apartament fără permisiunea lui – n-ar putea să le reproşeze asta – nu-i rămase decât să-i lase un mesaj urgent. Închise telefonul şi se aşeză, încercând să gândească.

Era sigură de ce văzuse, absolut sigură. O apariţie, chiar acolo, pe chei, privind-o, examinând-o! O fiinţă care putea apărea şi dispărea după plac. Totuşi, de ce văzuse raza de lumină pe gulerul lui? De ce picăturile de apă din păr? De ce era sticla caldă încă, după atingerea lui? Se întrebă dacă fiinţa aceea era substanţă, atunci când era vizibilă, şi dacă acea substanţă se dizolva atunci când creatura „părea să dispară”.

Pe scurt, mintea ei apelă la ştiinţă, ca întotdeauna, ştia că acesta era domeniul ei, însă asta nu putea opri starea de panică, sentimentul de neajutorare care o copleşise şi de care nu putea scăpa acum, făcând-o să se teamă în propria casă, unde nu fusese niciodată speriată.

Ce fusese cu vântul acela puternic şi cu ploaia? se întrebă ea. Sigur nu visase. De ce îi apăruse *ei* acea creatură?

— Michael, şopti ea. Parcă se ruga. Apoi râse încet. Îi văd şi eu.

Se întoarse şi începu să se plimbe încet prin casă, cu paşi egali, aprinzând toate luminile.

— În regulă, spuse ea calm. Dacă te întorci, totul va fi inundat de lumină. Însă era absurd, nu-i aşa? Ceva care putea mişca apele golfului, cu siguranţă putea provoca un scurtcircuit.

Dar voia să vadă toate luminile aprinse. Era speriată. Intră în dormitor, încuie uşa după ea, încuie uşa dulapului şi pe cea de la baie, apoi se întinse, strângând perna sub cap, cu arma undeva la îndemână.

Aprinse o ţigară, ştiind că e nepermis să fumezi în pat, verifică lumina sistemului anti-incendiu, apoi continuă să

fumeze.

O fantomă, îşi spuse. Dacă poţi să-ţi imaginezi, am văzut o fantomă. N-am crezut niciodată în ele, însă am văzut una. Trebuie să fi fost o fantomă. Nu putea fi nimic altceva. Dar de ce m-a ales pe mine fantoma asta? Din nou, îi revăzu expresia imploratoare şi retrăi experienţa la aceeaşi intensitate.

Se simţea nefericită că nu putea da de Michael, acel Michael era singurul om pe lumea asta care ar fi putut crede ce s-a întâmplat, acel Michael era singurul în care avea destulă încredere ca să-i povestească.

Era agitată; senzaţia semănă, ciudat de mult, cu aceea încercată după ce îl salvase, în noaptea aceea. *Am trecut prin ceva îngrozitor şi emoţionant.* Dorea să povestească cuiva. Stătea, gândindu-se cu ochii larg deschişi în lumina galbenă, fără umbre, a dormitorului. De ce mi-a apărut mie?

Foarte ciudat modul în care traversase cheiul şi o privise prin sticlă. „Ai fi crezut că eu sunt ciudăţenia”.

Senzaţia de agitaţie persista. Când, în sfârşit, răsări soarele, se simţi uşurată. Mai devreme sau mai târziu, Michael urma să se trezească din somnul lui de beţiv. Va vedea că are un mesaj; va suna, cu siguranţă.

— Iată că din nou vreau ceva de la el, încerc să ajung la el în mijlocul tuturor întâmplărilor de aici, din nou am nevoie de el…

Acum adormea, încălzită şi ocrotită de razele de soare care invadau camera, cuibărindu-se pe perna caldă şi trăgând pătura peste ea, gândindu-se la el, la părul de pe braţele lui, la ochii lui mari care o priveau atent prin lentilele ochelarilor. Pe punctul de a aluneca în lumea viselor, se întrebă: nu cumva fantoma avea vreo legătură cu Michael?

Viziunile. Voia să-i spună: „Are vreo legătură cu viziunile, Michael?“ Apoi, visul deveni absurd, iar ea se trezi, împotrivindu-se, ca totdeauna, iraţionalului şi grotescului, preferând conştiinţa; se gândea că, în mod sigur, Slattery îi putea ţine locul, iar dacă Ellie va mai fi

existând undeva, cu siguranţă că nu i-ar mai păsa dacă se duce la New Orleans, e bine să credem asta, nu-i aşa? Şi că, tot ce se află la capătul drumului ăsta, este minunat; apoi adormi din nou, epuizată.

NOUĂ

Michael se trezi brusc, cu o senzaţie de sete, părându-i-se prea cald sub pătură, deşi aerul din cameră era destul de rece. Era complet îmbrăcat, pantaloni, cămaşă. Purta chiar şi mănuşile.

La capătul holişorului se vedea o lumină. Dincolo de zgomotul surd făcut de aparatul de aer condiţionat auzi ceva ce semăna cu foşnet de hârtii.

Dumnezeule, unde sunt? se întrebă el. Se ridică. La capătul holului se vedea un salonaş şi un pian din lemn lustruit, lângă draperiile înflorate. Ăsta-i apartamentul de la hotelul Pontchartrain, cu siguranţă.

Nu-şi amintea deloc cum ajunsese aici. Se înfurie pe el însuşi că se îmbătase în halul ăsta. Pe urmă simţi iar euforia serii dinainte, îşi aminti imaginea casei de pe First Street sub cerul violet.

Sunt în New Orleans, îşi spuse el. Şi simţi un val de fericire care acoperi senzaţia de confuzie şi vinovăţie. „Sunt acasă”, şopti el. „Indiferent ce am făcut, sunt acasă”.

Dar cum reuşise să ajungă la hotel? Cine era în salonaş? Englezul. Ultimă amintire clară era în faţa casei de pe First Street, stând de vorbă cu englezul. Şi apoi veni o alta: văzu bărbatul cu păr negru, în spatele gardului metalic, uitându-se la el. Văzu ochii strălucitori doar la câţiva metri distanţă de el şi faţa albă, impasibilă. Îl cuprinse un sentiment ciudat. Nu era teamă. Era ceva visceral. Corpul i se încordă ca în faţa unei ameninţări.

Cum de se schimbase atât de puţin în atâţia ani? Cum de fusese acolo şi, în următoarea clipă, dispăruse?

I se părea că ştie răspunsul la toate întrebările acestea, că înţelesese dintotdeauna că acel bărbat nu este un om ca oricare altul. Însă această conştientizare a unei noţiuni atât de neobişnuite îl făcu aproape să râdă.

„O iei razna, prietene”, şopti el.

Însă, trebuia să-şi revină, să afle ce dorea englezul de la el, de ce era acolo.

Aruncă rapid o privire prin cameră. Da, vechiul hotel. Se simţi confortabil, în siguranţă, văzând culorile parcă puţin mai stinse ale covorului, aparatul de aer condiţionat din spatele ferestrei, telefonul greu, de modă veche, aşezat pe biroul micuţ, cu beculeţul care semnala primirea unui mesaj, pulsând în întuneric.

Uşa de la baie era deschisă, dezvăluind lucirea palidă a plăcilor albe de faianţă.

În stânga, dulapul şi valiza lui, deschisă, şi, minune a minunilor, pe masa de lângă el, o frapieră în care tronau trei cutii de bere Miller.

„Nu este totul aproape perfect?”

Îşi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă şi atinse una dintre cutiile de bere. Văzu imediat un chelner în uniformă, vechile informaţii irelevante, parazite. Îşi puse mănuşa din nou şi desfăcu berea. Bău jumătate din ea cu înghiţituri mari, apoi se ridică şi se duse la baie să se uşureze.

În lumina dulce a dimineţii care se strecura printre jaluzele îşi văzu trusa de bărbierit pe suportul din marmură. Îşi scoase periuţa şi pasta de dinţi şi se spălă.

Acum parcă îi mai trecuse durerea de cap, mahmureala, starea de nefericire. Se pieptănă, termină berea şi se simţi aproape bine.

Îşi luă o cămaşă curată, îşi trase pantalonii şi, luând o altă bere din frapieră, porni de-a lungul holului şi rămase în picioare studiind camera mare, elegant mobilată.

Dincolo de nişte scaune şi canapele îmbrăcate în catifea era englezul, aşezat la o măsuţă din lemn, aplecat deasupra unui maldăr de dosare şi hârtii bătute la maşină. Era un bărbat slab, cu faţa ridată şi părul alb, des. Purta o haină gri de smoking, încheiată în talie, pantaloni gri din tweed şi îl privea pe Michael cu o expresie extrem de prietenoasă şi de agreabilă.

Se ridică în picioare.

— Vă simţiţi mai bine, domnule Curry? întrebă el. Era o voce tipic britanică, elocventă, care dezvăluia, în cele mai simple cuvinte, noi înţelesuri, ca şi cum, înainte, nu ar fi fost vreodată corect pronunţate. Avea ochi albaştri, mici, însă strălucitori.

— Cine eşti? întrebă Michael.

Englezul se apropie şi îi întinse mâna.

Michael nu i-o strânse, deşi îi părea rău să fie atât de bădăran cu o persoană care părea atât de prietenoasă, sinceră şi amabilă. Mai luă o gură de bere.

— Mă numesc Aaron Lightner, spuse englezul. Am venit de la Londra special ca să vă întâlnesc. Vorbise calm, fără ostentaţie.

— Asta am aflat deja de la mătuşa mea. Te-am văzut pe lângă casa mea din Liberty Street. De ce naiba m-ai urmărit până aici?

— Pentru că doresc să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Curry, răspunse el politicos. Este atât de important pentru mine să discut cu dumneavoastră, încât sunt dispus să trec peste orice disconfort sau inconvenient care ar putea interveni. Este evident că am riscat să vă supăr. Şi îmi pare rău, cu adevărat. Am dorit numai să vă fiu de ajutor, aducându-vă aici, şi daţi-mi voie să vă amintesc că, la momentul respectiv, nu aţi avut nimic împotrivă.

— Serios? se răsti Michael. Totuşi, tipul era cu adevărat fermecător, trebuia să recunoască. Însă, privind la hârtiile de pe masă, simţi că se înfurie. Pentru cincizeci de dolari, poate şi mai puţin, l-ar fi ajutat şoferul. Cu diferenţa că nu ar fi rămas pe capul lui după aceea.

— Aşa este, spuse Lightner pe acelaşi ton calm. Poate că ar fi trebuit să mă retrag în apartamentul meu, care este deasupra acestuia, însă nu ştiam dacă vă simţiţi bine şi, sincer să fiu, mai era ceva care mă îngrijora.

Michael nu mai spuse nimic. Era conştient că tocmai îi citise gândurile.

— Ei bine, ai reuşit să îmi atragi atenţia cu trucul ăsta, zise el. Apoi gândi: „Poţi s-o mai faci o dată?“

— Da, dacă doreşti, răspunse englezul. Gândurile unui om în starea în care vă aflaţi dumneavoastră sunt destul de uşor de citit, din păcate. Mă tem că sensibilitatea dumneavoastră excesivă lucrează în ambele sensuri. Însă vă pot arăta cum să vă ascundeţi gândurile, cum să le ecranaţi, dacă doriţi. Pe de altă parte, nu este necesar. Pentru că nu sunt prea mulţi ca mine prin preajmă.

Michael nu se putu abţine să nu zâmbească. Spusese toate acestea cu atâta modestie încât îl uimise şi îl liniştise. Părea absolut sincer. De fapt, singura impresie emoţională pe care o primise Michael fusese una de bunătate, care îl surprinse oarecum.

Michael trecu pe lângă pian către draperiile înflorate şi le trase. Ura lumina artificială dimineaţa şi se simţi imediat fericit din nou când privi în jos spre St. Charles Avenue, la generosul spaţiu verde şi la şinele de tramvai, ca şi la frunzişul prăfuit al stejarilor. Nu-şi amintea ca frunzele stejarilor să fie de un verde atât de închis. Părea că tot ce vede este excepţional de viu. Când trecu un tramvai, înaintând încet spre periferie, vechiul zgomot cunoscut – un sunet unic – îi trezi din nou entuziasmul. Cât de copleşitor şi minunat de familiar părea totul.

Trebuia să iasă, să se plimbe până la casa de pe First Street, însă era conştient că englezul îl urmăreşte. Şi, din nou, nu putu detecta decât sinceritate la el, nimic altceva decât bunăvoinţă.

— Bine, sunt curios, spuse el întorcându-se. Şi recunoscător, însă nu-mi place asta. Chiar deloc. Aşa că, din curiozitate şi recunoştinţă, îţi acord douăzeci de minute să îmi explici cine eşti, de ce eşti aici şi ce-i cu toată povestea asta. Se aşeză pe canapea, în faţa englezului, lângă masa în dezordine. Stinse lumina. A, şi mulţumesc pentru bere. Chiar a prins bine.

— Mai este în frigiderul din bucătărie, în spatele meu, zise englezul. La fel de serviabil.

— Bine gândit, comentă Michael. Se simţea bine în această cameră. Nu-şi mai amintea cum fusese în copilăria lui, însă era plăcută, cu pereţii ei tapetaţi, mobilierul

capitonat şi lămpile joase, din alamă.

Englezul se aşează la masă, în faţa lui Michael. Şi, pentru prima dată, Michael observă o sticlă micuţă de coniac şi un pahar. Văzu haina lui pe spătarul scaunului. O servietă, aceea pe care o văzuse la aeroport, era aşezată lângă scaun.

— Vreţi puţin coniac? întrebă englezul.

— Nu. De ce ai rezervat apartamentul de sus? Ce se petrece?

— Domnule Curry, fac parte dintr-o veche organizaţie, spuse acesta. Se numeşte Talamasca. Aţi auzit vreodată numele acesta?

Michael se gândi puţin.

— Nu.

— Datează încă din secolul al XI-lea. De fapt, dinainte. Însă la un moment dat, în secolul al XI-lea, a luat numele de Talamasca. De atunci, avem o constituţie şi, ca să zic aşa, anumite reguli. În lumea contemporană apărem ca un grup de istorici interesaţi, în principal, de cercetarea fenomenelor neînţelese. Vrăjitorie, case bântuite, vampiri, oameni cu capacităţi psihice neobişnuite – ne interesează toate acestea şi avem o arhivă imensă de informaţii despre ele.

— Asta faceţi din secolul al XI-lea?

— Da, şi dinainte, după cum am mai spus. Din multe puncte de vedere, suntem un grup pasiv; nu ne place să intervenim. Şi, de fapt, dă-mi voie să-ţi arăt motto-ul nostru.

Englezul scoase din buzunar o carte de vizită, i-o dădu lui Michael şi se aşeză din nou pe scaun.

Michael citi:

TALAMASCA
Noi observăm
Şi suntem întotdeauna aici.

Erau numere de telefon din Amsterdam, Roma şi Londra.

— Aveţi sedii în toate aceste oraşe? întrebă Michael.

— Arhondaric îi spunem noi, preciză englezul. Aşa cum spuneam, avem o atitudine de neimplicare. Strângem date; corelăm, facem trimiteri, păstrăm informaţii. Însă suntem foarte activi în distribuirea informaţiilor către toţi cei care ar avea nevoie să le utilizeze. Am aflat de experienţa dumneavoastră prin intermediul ziarelor din Londra şi printr-o persoană de contact din San Francisco. Ne-am gândit că am putea să… vă ajutăm.

Michael îşi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă, trăgând încet de fiecare deget, apoi o lăsă de-o parte. Ridică din nou cartea de vizită. Imaginea lui Lightner punând câteva cărţi de vizită în buzunar, într-o altă cameră de hotel. New York. Miros de trabuc. Zgomotul traficului. O voce de femeie, vorbind cu Lightner, accent britanic…

— De ce nu întrebaţi ce doriţi să ştiţi, domnule Curry?

Cuvintele îl treziră pe Michael la realitate.

— În regulă, spuse el. *Oare îmi spune adevărul?* Viziunea continuă, descurajant, vocile din ce în ce mai zgomotoase, mai confuze. Ca prin ceaţă, îl auzi pe Lightner vorbind din nou:

— Concentraţi-vă, domnule Curry, decideţi-vă asupra a ceea ce doriţi să ştiţi. Suntem buni sau nu?

Michael încuviinţă din cap, repetând tăcut întrebarea, însă simţi că nu mai rezistă. Lăsă cartea de vizită pe masă, atent să nu o atingă cu degetele. Tremura uşor. Îşi puse din nou mănuşa. Viziunea se topi.

— Acum, ce doriţi să aflaţi? întrebă Lightner.

— Ceva legat de ordinul Cavalerilor Templieri, le-aţi furat banii, spuse Michael.

— Ce? sări Lightner.

— Le-aţi furat banii. De-aia aveţi toate arhondaricele astea peste tot. Le-aţi furat banii atunci când au fost arestaţi din ordinul regelui Franţei. Vi i-au lăsat spre păstrare, iar voi i-aţi luat. Sunteţi putred de bogaţi. Şi vă este ruşine de ce s-a întâmplat cu cavalerii templieri, pentru că au fost acuzaţi de vrăjitorie şi distruşi. Ştiu toate astea, desigur, din cărţile de istorie. Asta este specialitatea mea. Ştiu tot ce s-a întâmplat cu ei. Regele Franţei a dorit

să le distrugă puterea. Se pare că nu ştia despre voi. Michael făcu o pauză. Foarte puţini oameni ştiu de existenţa voastră.

Lightner îl privea uimit. Apoi se înroşi la faţă. Părea din ce în ce mai jenat.

Michael râse, deşi încercase să se abţină. Îşi mişcă degetele în mănuşă.

— Asta voiai să spui când m-ai îndemnat să mă concentrez şi să întreb ce vreau să aflu?

— Ei bine, da, bănuiesc că asta am vrut. Însă n-am crezut că ai să tragi o astfel de concluzie…

— Vă simţiţi vinovaţi pentru ce s-a întâmplat cu cavalerii templieri. Întotdeauna a fost aşa. Uneori cobori în arhiva din Londra şi citeşti toate materialele alea vechi. Nu rezumatele în versiune electronică, ci vechile dosare, scrise cu cerneală pe pergament. Încerci să te convingi singur că ordinul nu ar fi putut face nimic pentru a-i ajuta pe cavaleri.

— Impresionant, domnule Curry. Dar, dacă știți istorie, cu siguranţă ştiţi şi că nimeni, cu excepţia papei de la Roma, nu i-ar fi putut salva pe cavalerii templieri. Noi cu siguranţă nu aveam puterea necesară, ca organizaţie mică, obscură, absolut secretă. Şi, sincer, după ce au încetat persecuţiile, după ce Jacques de Molay şi ceilalţi au fost arşi de vii, nu a mai rămas nimeni căruia să-i fi returnat banii.

Michael râse din nou.

— Nu trebuie să-mi spui mie toate astea, domnule Lightner. Însă chiar vă este ruşine de ce s-a întâmplat acum şase sute de ani. Ce adunătură de ciudaţi trebuie să fiţi. Apropo, dacă vrei să auzi asta, am scris la un moment dat o lucrare despre templieri şi sunt de acord cu tine. Nimeni nu i-ar fi putut ajuta, nici măcar papa, din câte ştiu eu. Iar dacă aţi fi scos capul la lumină, v-ar fi ars şi pe voi pe rug.

Lightner roşi din nou.

— Fără îndoială, spuse el. Eşti mulţumit acum că ţi-am spus adevărul?

— Dacă sunt mulţumit? Sunt impresionat! Michael îl studie atent. Din nou, aceeaşi impresie, un om dintr-o bucată, împărtăşind aceleaşi valori care însemnau atât de mult pentru Michael. Iar activitatea asta a voastră este singurul motiv pentru care m-ai urmărit, îndurând, după cum spuneai, disconfortul, inconvenientele şi riscul de a mă supăra? Michael luă cartea de vizită, ceea ce nu era foarte uşor cu mâna înmănușată, şi o strecură în buzunar.

— Nu numai, răspunse englezul. Deşi vreau foarte mult să vă ajut, iar dacă asta sună condescendent sau ofensator, îmi cer scuze. Sincer. Însă este adevărat şi nu are sens să mint o persoană ca dumneavoastră.

— Cred că nu o să te surprindă cu nimic dacă îţi spun că, în ultimele câteva săptămâni, am avut momente în care m-am rugat pentru ajutor. Acum sunt ceva mai bine decât cu două zile în urmă. Mult mai bine. Sunt pe cale să fac… ceea ce simt că trebuie să fac.

— Aveţi o putere enormă şi nu o înţelegeţi cu adevărat, spuse Lightner.

— Însă, nu puterea este importantă. Eu vorbesc despre o misiune. Ai citit articolele publicate despre mine în ziare?

— Da, tot ce am găsit.

— Atunci ştii că am avut viziuni cât am fost mort; şi că revenirea mea la viaţă are un scop; şi că, într-un fel sau altul, mi s-au şters toate amintirile. Aproape întreaga memorie.

— Da, înţeleg.

— Atunci ştii că puterea mâinilor mele nu are importanţă, spuse Michael. Mai luă o gură de bere. Nimeni nu mă crede când vorbesc despre scop. Însă au trecut mai mult de trei luni de la accident şi am aceeaşi senzaţie. M-am întors cu o misiune. E ceva legat de casa aceea de aseară. Casa de pe First Street. Iar intenţia mea este să mă străduiesc să îmi amintesc care este acest scop.

Bărbatul îl privea cu atenţie.

— Casa are legătură cu viziunile pe care le-ai avut când te-ai înecat?

— Da, însă nu mă întreba în ce fel. De luni de zile văd

casa aia, permanent. Îmi apare în somn. Există o legătură. Însă, din nou, nu mă întreba cum sau de ce.

— Şi Rowan Mayfair, ea ce legătură are cu toate astea?

Michael lăsă încet berea din mână. Îl măsură din priviri.

— O cunoşti?

— Nu, dar ştiu multe despre ea şi despre familia ei, răspunse englezul.

— Serios? Despre familia ei? Cred că ar interesa-o foarte mult să audă asta. Dar de unde ştii de familia ei? Ce legătură ai cu oamenii ăştia? Am crezut că aşteptai în faţa casei mele din San Francisco pentru că doreai să vorbeşti cu mine.

Lightner se întunecă o clipă.

— Nu mai înţeleg nimic, domnule Curry. Poate mă ajutaţi să clarific lucrurile. Ce căuta doctoriţa Mayfair acolo?

— Ştii ceva, m-am cam săturat de întrebările tale. Era acolo pentru că voia să mă ajute. Este medic.

— Se afla acolo în calitate de medic? întrebă Lightner în şoaptă. Înseamnă că am înţeles complet greşit. Nu doctoriţa Mayfair este aceea care te-a trimis aici?

— Să mă trimită aici? O, Doamne, nu. De ce naiba să facă asta? Nici măcar nu a vrut să vin încoace, dar a înţeles că trebuie. Adevărul este că eram atât de beat când a venit să mă ia încât e de mirare că nu m-a trimis în spital. Aş vrea să fiu şi acum la fel. Dar cum de ţi-a trecut prin cap aşa ceva, domnule Lightner? De ce m-ar trimite Rowan Mayfair aici?

— Îngăduie-mi încă o clipă, te rog.

— Nu ştiu dacă am timp de pierdut.

— Înainte să ai viziunile, nu o cunoşteai pe Rowan Mayfair?

— Nu. Am cunoscut-o la cinci minute după aceea.

— Nu înţeleg.

— Ea este cea care m-a salvat, Lightner. Cea care m-a scos din apă. Atunci am văzut-o pentru prima dată, când m-a ridicat pe puntea vasului.

— Dumnezeule, habar n-aveam.

— Ei bine, până vineri seara, nici eu. Vreau să spun că nu-i ştiam nici măcar numele, nu ştiam cine este, absolut nimic despre ea. Cei de la Paza de Coastă au ţinut totul sub tăcere. Nu i-au înregistrat numele sau datele ambarcaţiunii, când i-a chemat, însă ea mi-a salvat viaţa. Are un fel de simţ al diagnosticului foarte puternic, ca un al şaselea simţ, ştie dacă un pacient va trăi sau urmează să moară. A început imediat să mă resusciteze. Uneori mă gândesc că, dacă m-ar fi găsit cei de la Paza de Coastă, poate că nici măcar nu ar fi încercat.

Lightner rămase tăcut, privind în gol. Părea foarte tulburat.

— Da, este un medic remarcabil, şopti el, însă cuvintele nu păreau să exprime ceea ce gândea. Părea să facă eforturi considerabile pentru a se concentra. Iar tu i-ai povestit despre viziuni.

— Am vrut să mă întorc pe iaht. Mă gândeam că, poate, dacă îngenunchez pe punte şi o ating cu mâna, voi reuşi. Voi vedea ceva care să îmi readucă amintirile. Şi, uluitor, a fost de acord. Nu este deloc un doctor ca toţi ceilalţi.

— Aşa e, aici suntem de acord, spuse Lightner. Şi, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nimic, cu excepţia faptului că am cunoscut-o pe Rowan. Făcu o pauză. Se întrebă dacă omul acesta putea bănui ce era între el şi Rowan. Nu avea de gând să-i spună asta.

— Acum, cred că îmi datorezi nişte răspunsuri, spuse Michael. Ce ştii despre ea şi despre familia ei şi ce te-a făcut să crezi că ea m-a trimis aici? De ce ar fi făcut asta?

— Păi, asta am încercat şi eu să descopăr. Am crezut că are legătură cu puterea mâinilor tale, că ţi-a cerut să întreprinzi o anchetă secretă pentru ea. Este singura explicaţie la care m-am putut gândi. Dar, domnule Curry, de unde ai ştiut de casa asta? Cum ai făcut legătura între ceea ce ai văzut în viziunile acelea şi…

— Aici am copilărit, Lightner. Am iubit casa asta de când eram mic. Treceam mereu pe-aici. N-am uitat-o niciodată. Chiar şi înainte să mă înec mă gândeam la ea. Vreau să

aflu cine este proprietarul şi ce înseamnă toate astea.

— Serios? spuse Lightner, abia şoptit. Chiar *nu ştii* a cui este?

— Nu, asta vreau să aflu.

— N-ai nici cea mai mică bănuială…

— Acum ţi-am spus, asta vreau să aflu!

— Noaptea trecută ai încercat să sari gardul.

— Îmi amintesc. Acum, vrei să-mi spui câteva lucruri, te rog? Cunoşti lucruri despre mine. Cunoşti despre familia lui Rowan… Michael se opri, privindu-l fix. Familia lui Rowan! exclamă el. Este casa lor, nu-i aşa?

Lightner încuviinţă, serios.

— Chiar este adevărat?

— Este a lor de secole şi, dacă nu greşesc, va fi a lui Rowan, după moartea mamei sale.

— Nu te cred, şopti Michael. Dar, de fapt, îl credea. Din nou, atmosfera viziunilor îl învălui, pentru a se dizolva imediat, cum se întâmpla mereu. Îl privi pe Lightner, incapabil să formuleze măcar una dintre întrebările care i se învălmăşeau în minte.

— Domnule Curry. Încă puţină răbdare. Te rog. Explică-mi în detaliu ce legătură este între casa aceasta şi viziuni. Sau, mai exact, cum de o ştii şi ţi-o aminteşti.

— Nu înainte să-mi spui de unde ştii toate astea, zise Michael. Îţi dai seama că Rowan…

Lightner îl întrerupse:

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii despre casa aceea şi despre familia ei, promise el. Am, însă, rugămintea să vorbeşti primul. Te rog să-mi spui tot ce îţi aminteşti, orice lucru, cât de mărunt, care ţi se pare că ar putea fi semnificativ, chiar dacă nu vezi nicio legătură clară. Este posibil să cunosc eu legătura. Înţelegi?

— Bine, informaţiile mele în schimbul alor tale. Dar îmi vei spune ce ştii?

— Desigur.

Evident, merita. Era cel mai incitant lucru care i se întâmplase, în afară de faptul că o întâlnise pe Rowan. Rămase surprins de cât de mult dorea să-i spună totul

acestui om, până în cele mai mici detalii.

— Bine, începu el. Cum spuneam, când eram mic, treceam mereu pe-acolo. Mă şi abăteam din drum doar că să trec pe lângă casa aia. Am crescut pe Annunciation Street, lângă râu, cam la şase cvartale distanţă. De obicei, era un bărbat în grădină, acelaşi pe care l-am văzut şi aseară. Îţi aminteşti că te-am întrebat dacă l-ai văzut? Ei bine, era acolo, în grădină, lângă gard, noaptea trecută şi să fiu al naibii dacă nu arăta exact la fel ca pe vremea când eram doar un copil. Şi nu aveam decât patru ani când l-am văzut prima dată. Avea şase ani când l-am văzut la biserică.

— L-ai văzut în biserică? Din nou privirea aceea cercetătoare, ochii lui Lightner părând să treacă dincolo de Michael.

— Exact, de Crăciun, la Sfântul Alfons, n-am uitat niciodată asta, pentru că era în locul sfânt, înţelegi ce spun? Leagănul era aşezat lângă altar, iar el era acolo, lângă trepte.

Lightner dădu din cap.

— Eşti sigur că el era?

Michael începu să râdă.

— Ţinând cont de cartierul din care vin eu, sunt sigur că el era. Dar, serios vorbind, este acelaşi bărbat. L-am mai văzut şi cu altă ocazie, sunt aproape sigur, doar că nu m-am gândit la asta ani de zile. Era la un concert, n-o să-l uit niciodată, pentru că în seara aceea a cântat Isaac Stern. A fost prima dată când am auzit aşa ceva pe viu, ştii? Şi, în orice caz, l-am văzut în sală. Se uita la mine.

Michael ezită, simţind senzaţia aceea, de demult, dar nu dorea asta, fusese o perioadă atât de tristă! Îşi reveni. Lightner îi citea din nou gândurile, ştia asta.

— Nu sunt uşor de citit când eşti tulburat, domnule Curry, spuse Lightner blând. Însă aceasta este cel mai important lucru…

— Mie-mi spui! Totul se leagă de ceea ce am văzut când m-am înecat. Ştiu pentru că m-am tot gândit la asta după accident, când nu puteam să mă concentrez la nimic

altceva. Mă tot trezeam, cu imaginea casei ăleia, gândindu-mă că trebuie să mă întorc acolo. Este ceea ce Rowan Mayfair a numit „o idee fixă”.

— I-ai povestit despre…

Michael încuviinţă. Termină berea.

— I-am descris totul. A avut răbdare, însă nu a reuşit să înţeleagă. Deşi a spus ceva foarte important. A spus că este prea precis ca să fie doar ceva patologic. Cred că are sens.

— Îţi cer să mai ai puţină răbdare, spuse Lightner. Vrei să-mi povesteşti ce îţi aminteşti despre viziuni? Ai spus că nu ai uitat cu totul…

Michael simţea că dobândeşte tot mai mult încredere în el. Poate din cauza atitudinii uşor autoritare. Însă, nimeni nu îl întrebase despre viziuni cu atâta seriozitate, nici măcar Rowan. Era total dezarmat. Părea să-l înţeleagă atât de bine.

— Crede-mă, înţeleg, spuse Lightner. Chiar îmi pasă de ceea ce ţi s-a întâmplat şi de ceea ce crezi tu despre asta. Te rog, povesteşte-mi.

Michael îi descrise pe scurt femeia cu părul negru, bijuteria, imaginea vagă a unei porţi… Dar nu poarta casei, nu putea fi asta. Însă, are legătură cu casa. Şi ceva despre un număr, am uitat acum. Nu, nu adresa. Nu era un număr lung, doar două cifre, avea o semnificaţie foarte mare. Şi scopul, desigur, scopul care îl salvase, şi senzaţia că s-ar putea să fi refuzat.

— Nu-mi vine să cred că m-ar fi lăsat să mor dacă nu aş fi acceptat. Mi-au dat posibilitatea de a alege tot timpul. Eu am ales să mă întorc şi să duc misiunea la îndeplinire. M-am trezit ştiind că am ceva foarte important de făcut.

Îşi dădea seama că spusele lui au un efect teribil asupra lui Lightner. Acesta nici măcar nu încerca să-şi ascundă uimirea.

— Îţi mai aminteşti ceva?

— Nu. Uneori mi se pare că sunt pe cale să-mi amintesc totul. Apoi, se destramă pur şi simplu. N-am început să mă gândesc la casă decât după aproximativ douăzeci şi patru

de ore. Nu, poate chiar ceva mai mult. Imediat, am avut senzaţia că totul se leagă. Am simţit acelaşi lucru şi noaptea trecută. Că am venit exact în locul în care voi afla toate răspunsurile, însă tot nu am reuşit să-mi amintesc! Este suficient ca să ajungi la balamuc!

— Îmi imaginez, spuse încet Lightner, însă încă nu-şi revenise din uimire. Dă-mi voie să-ţi sugerez ceva. Este posibil ca această imagine a casei să fi venit de la Rowan, pentru că, atunci când ţi-ai revenit, o ţineai de mână?

— Mda, s-ar putea, dacă nu ar exista un detaliu foarte important. Rowan nu ştie nimic despre casa asta. Nu ştie nimic despre New Orleans. Nu ştie nimic despre familia ei, a cunoscut-o doar pe mama ei adoptivă, care a murit anul trecut.

Lightner părea să nu creadă asta.

— Uite ce e, zise Michael. Subiectul îl acapara cu totul, şi îşi dădea seama de asta. Îi plăcea să discute cu Lightner, însă lucrurile mergeau prea departe. Trebuie să-mi spui ce ştii despre Rowan. Vineri seara, când a venit să mă ia din San Francisco, te-a văzut. A spus că te mai văzuse şi înainte. Vreau să fii sincer cu mine, Lightner. Ce legătură au toate astea cu Rowan? Ce ştii despre ea?

— O să-ţi spun totul, începu Lightner cu aceeaşi blândeţe care îl caracteriza. Dar dă-mi voie să te mai întreb o dată, eşti sigur că Rowan n-a văzut niciodată nici măcar o fotografie a casei?

— Nu, am discutat asta. S-a născut la New Orleans…

— Da…

— Însă au luat-o în aceeaşi zi. Au făcut-o să semneze un act în care se angajează să nu se întoarcă aici niciodată. Am întrebat-o dacă a văzut vreodată imagini cu casele de aici. A zis că nu. Nu reuşise să afle nimic despre familia ei după moartea mamei. Nu înţelegi? Nu vine de la Rowan! Însă o implică pe Rowan, aşa cum mă implică şi pe mine.

— Ce vrei să spui?

Michael se simţea ameţit.

— Vreau să spun că m-au ales pentru tot ce mi s-a întâmplat până atunci… pentru cine eram, ce eram, unde

am trăit, toate se leagă. Şi, nu pricepi? Nu sunt eu elementul central. Probabil că este Rowan. Însă, trebuie să-i telefonez. Trebuie să îi spun. Trebuie să îi spun că acea casă este casa mamei ei.

— Te rog, Michael, nu face asta.

— Ce?

— Michael, stai jos, te rog.

— Ce tot spui acolo? Nu vezi cât de puţin credibil este totul! Casa aparţine familiei lui Rowan. Rowan nu ştie absolut nimic despre familia ei. Nu ştie nici măcar cum o cheamă pe mama ei.

— Nu vreau să-i spui! insistă Lightner. Te rog, încă nu mi-am îndeplinit promisiunea. Încă nu ai auzit ce am de zis.

— Doamne, nu-ţi dai seama? Probabil că Rowan tocmai ieşea în larg când am fost luat de valuri. Eram chiar în calea ei, iar oamenii ăştia, oamenii ăştia, care ştiau totul, au hotărât să intervină.

— Da, îmi dau seama… nu-ţi cer decât să-mi permiţi să-ţi spun totul acum, înainte să-i telefonezi lui Rowan.

Englezul încă vorbea, însă Michael nu îl mai auzea. Se simţi brusc dezorientat, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa şi, dacă nu s-ar fi ţinut de masă, ar fi căzut, leşinând. Însă nu avea nicio legătură cu corpul lui; mintea era cea care aluneca; preţ de o secundă, viziunile i se deschiseră din nou, orbitor, femeia cu păr negru îi vorbea, apoi, undeva deasupra, într-un loc minunat, ireal, unde se simţea liber, văzu o ambarcaţiune mică pe ocean şi spuse *Da, o voi face.*

Îşi ţinu răsuflarea. Disperat să nu piardă viziunile, nu încercă să le cuprindă mental. Rămase blocat, nemişcat, simţind că îl părăsesc iarăşi, lăsându-l pradă confuziei, simţind frigul, propriul corp, vechea dorinţă, durerea şi furia atât de familiare.

— O, Doamne, şopti el. Iar Rowan n-are nici cea mai mică idee…

Îşi dădu seama că stătea din nou pe canapea. Lightner îl prinsese şi-i era recunoscător. Altfel, ar fi căzut. Închise

din nou ochii. Nici urmă de viziuni. O văzu numai pe Rowan, frumoasă, înfăşurată în halatul alb, cu capul plecat, cu părul blond acoperindu-i faţa când plângea.

Când deschise ochii, îl văzu pe Lightner lângă el. Avea sentimentul oribil că pierduse secunde, poate chiar minute. Dar nu îl deranja prezenţa lui. Părea cu adevărat amabil şi respectuos, în ciuda tuturor lucrurilor incredibile pe care le avea de spus.

— N-a trecut decât o secundă, poate două, spuse Lightner. (Îi citise din nou gândurile!) Dar ai ameţit. Aproape că ai căzut.

— Da. Nu ştii cât de îngrozitor este să nu-ţi aminteşti. Iar Rowan a zis ceva foarte ciudat.

— Ce anume?

— Că, poate nu trebuie să îmi amintesc.

— Şi asta ţi s-a părut ciudat?

— Vor să-mi amintesc. Vor să fac ce trebuie să fac. Este ceva legat de poartă. Ştiu asta. Şi de numărul treisprezece. Iar Rowan a mai spus ceva ce m-a cutremurat. M-a întrebat de unde ştiu că oamenii ăia pe care i-am văzut sunt buni. De parcă ei ar fi provocat accidentul, ştii, parcă ei ar fi făcut să fiu luat de valuri. Doamne, îţi spun, înnebunesc.

— Sunt întrebări foarte bune, spuse Lightner oftând. Ai zis treisprezece?

— Asta am spus? Nu… poate că da. Da, era treisprezece. Acum îmi amintesc. Da, treisprezece era.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu vreau să-i telefonezi lui Rowan. Vreau să te îmbraci şi să vii cu mine.

— Stai puţin, prietene. Eşti un tip foarte interesant. Arăţi mai bine în costum decât orice actor pe care l-am văzut vreodată şi eşti teribil de convingător şi fermecător. Însă sunt aici, exact unde doresc să fiu. Şi o să mă întorc la casa aia imediat după ce îi telefonez lui Rowan…

— Şi ce vei face acolo? Vei suna la uşă?

— Păi, o să aştept să vină Rowan. Vrea să vină, ştii? Vrea să-şi cunoască familia. Ăsta trebuie să fie scopul.

— Şi bărbatul acela, ce rol crezi că are? întrebă

Lightner.

Michael tresări. Rămase locului, privindu-l.

— L-ai văzut şi tu? întrebă el.

— Nu. N-am avut timp. A vrut să-l vezi tu, în schimb. Şi aş vrea să ştiu de ce.

— Dar ştii totul despre el, nu-i aşa?

— Da.

— Bine, este rândul tău să vorbeşti şi aş prefera să începi imediat.

— Aşa a fost înţelegerea, spuse Lightner. Este mai important ca niciodată să ştii totul. Se ridică şi se îndreptă încet spre masă, apoi începu să adune hârtiile împrăştiate peste tot, punându-le într-un dosar mare îmbrăcat în piele. Totul se află aici, în acest dosar.

Michael îl privi. Se uită la dosarul uriaş, cuprinzând nenumărate materiale. Majoritatea erau bătute la maşină, însă erau şi foi scrise de mână.

— Uite ce e, Lightner, îmi datorezi nişte răspunsuri, spuse Michael.

— Am aici un volum întreg de răspunsuri. Sunt din arhivele noastre. Totul este despre familia Mayfair. Până în anul 1664. Însă, trebuie să mă asculţi. Nu ţi le pot da aici.

— Şi, atunci, unde?

— Avem o casă în apropiere, a fost o veche plantaţie, un loc minunat.

— Nu, se repezi Michael nerăbdător.

Lightner îi făcu semn să tacă.

— Este la mai puţin de o oră şi jumătate distanţă. Trebuie să insist să te îmbraci de îndată şi să mă însoţeşti, apoi să citeşti dosarul în linişte, la Oak Heaven, şi să îţi păstrezi întrebările până când termini, până când toate aspectele legate de cazul ăsta sunt clare. După ce vei citi, vei înțelege de ce te-am rugat atâta să amâni să-i telefonezi doctoriţei Mayfair. Cred că te vei bucura că m-ai ascultat.

— Rowan ar trebui să citească acest dosar.

— Ai dreptate, ar trebui. Şi, dacă doreşti să i-l înmânezi în numele nostru, ţi-aş fi cu adevărat recunoscător.

Michael îl studie cu atenţie, încercând să separe farmecul spuselor de sensul lor uluitor. Se simţea atras de acest om, se simţea în siguranţă din cauza cunoştinţelor sale, pe de o parte; dar era suspect pe de altă parte. Dar, mai mult decât orice, era fascinat de piesele de puzzle care începeau să se lege.

Mai era ceva clar. Motivul pentru care nu îi plăcea puterea aceea a mâinilor era pentru că, odată ce atingea pe altcineva sau lucrurile altcuiva se stabilea o anumită intimitate cu persoana aceea. În cazul străinilor, dispărea rapid. În cazul lui Lightner, se intensifica treptat.

— Nu pot veni cu tine, spuse Michael. Nu mă îndoiesc nicio clipă că eşti sincer. Însă trebuie să îi telefonez lui Rowan şi vreau să-mi dai materialul ăsta.

— Michael, informaţiile de aici confirmă tot ce mi-ai spus. Este vorba despre o femeie cu părul negru. Despre o bijuterie foarte importanta. Cât despre poartă, nu ştiu ce semnifică. Numărul treisprezece, s-ar putea să intuiesc. Iar bărbatul acela, ei bine, femeia şi bijuteria au legătură cu el. Însă îţi dau materialul numai în anumite condiţii.

Michael miji ochii:

— Vrei să spui că este femeia din viziunea mea?

— Numai tu poţi şti asta.

— Nu te ţine de glume cu mine.

— Nu. Bineînţeles că nu. Însă nu te juca nici tu, Michael. Ai ştiut dintotdeauna că bărbatul acela nu era… ceea ce părea a fi, nu-i aşa? Ce ai simţit noaptea trecută când l-ai văzut?

— Da, ştiu… şopti Michael. Se simţea din nou dezorientat. Era din nou agitat. Văzu bărbatul acela, cum îl privea prin gard. „Isuse“, şopti el. Şi, înainte să-şi dea seama, făcu cel mai ciudat lucru. Îşi ridică mâna dreaptă şi făcu semnul crucii.

Ruşinat, se uită la Lightner.

Apoi mai realiză ceva. Era din ce în ce mai emoţionat.

— Crezi că au vrut să te întâlnesc? întrebă Michael. Crezi că femeia cu păr negru a vrut ca noi doi să ne întâlnim?

— Numai tu poţi şti asta. Numai tu ştii ce ţi-au spus aceste fiinţe. Numai tu ştii cine erau de fapt.

— Doamne, dar nu ştiu. Michael îşi luă capul în mâini. Îşi dădu seama că se uita la dosar. Scria ceva în engleză. Litere mari, aurite, pe jumătate şterse. „Vrăjitoarele Mayfair“, citi el cu voce tare. Asta scrie?

— Da. Acum, vrei, te rog, să te îmbraci şi să vii cu mine? Ne aşteaptă cu micul dejun. Te rog!

— Doar nu crezi în vrăjitoare! spuse Michael. Însă *ei* veneau încă o dată. Din nou, camera dispărea. Iar vocea lui Lightner era din nou îndepărtată, cuvintele lipsite de înţeles, simple sunete vagi, venind de la mare distanţă. Michael tremura din tot corpul. Se simţea rău. Văzu din nou camera în lumina prăfoasă a dimineţii. Cu ani în urmă, mătuşa Vivian stătuse acolo, iar mama lui aici. Însă timpul trecuse. Să o sune pe Rowan…

— Încă nu, zise Lightner. După ce citeşti dosarul.

— Ţi-e teamă de Rowan. Este ceva legat de ea, ai un motiv să mă protejezi de ea… Vedea praful dansând în jur. Cum era posibil ca ceva atât de ciudat şi de material să dea scenei un aer de irealitate? Îşi aminti când atinsese mâna lui Rowan în maşină. *Avertisment.* Apoi se gândi la Rowan, în braţele lui.

— Ştiu ce este, zise Lightner. Ţi-a spus Rowan.

— Asta e o nebunie. Şi-a imaginat, doar.

— Nu, nu este aşa. Uită-te la mine. Îţi spun adevărul. Nu mă face să-ţi scotocesc gândurile. Ştii. Te-ai gândit la asta când ai văzut cuvântul „vrăjitoare”.

— Ba nu. Nu se poate să omori pe cineva doar dorindu-i moartea.

— Michael, îţi cer mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Am încredere în tine. Îţi cer să ne respecţi metodele, îţi cer să-mi acorzi acest timp.

Michael îl privi tăcut cum îşi scoate smokingul şi îmbracă haina de la costum, strânge cu grijă dosarul şi îl pune în servietă, apoi împătureşte cu grijă jacheta smokingului şi o pune lângă dosar.

Trebuia să citească dosarul. Îl privi pe Lightner cum

trage fermoarul servietei, apoi o ridică, ţinând-o cu ambele mâini.

— Nu accept asta! strigă Michael. Rowan nu este vrăjitoare. Asta-i o nebunie. Rowan este medic şi Rowan mi-a salvat viaţa.

Şi când te gândeşti că era casa ei, casa aia frumoasă, casa pe care o îndrăgise dintotdeauna. Simţi din nou căderea serii, de parcă ar fi fost ieri, cu cerul violet ivindu-se dintre ramuri, păsările ciripind de parcă ar fi fost în pădure.

Toţi anii aceştia ştiuse că bărbatul nu era real. Toată viaţa ştiuse asta. Ştiuse asta şi la biserică…

— Michael, bărbatul acela o aşteaptă pe Rowan, spuse Lightner.

— O aşteaptă pe Rowan? Dar, Lightner, atunci de ce mi s-a arătat mie?

— Ascultă, prietene. Englezul îşi puse mâna peste a lui Michael şi o bătu uşor. Nu intenţionez să te alarmez sau să profit de interesul tău. Însă creatura aceea este în preajma familiei Mayfair de generaţii întregi. Poate omorî. Ca şi doctoriţa Mayfair, de altfel. De fapt, ea ar putea fi prima capabilă să omoare de una singură, fără ajutorul acelei fiinţe. Se vor întâlni, Rowan şi creatura. Este doar o chestiune de timp. Acum, te rog, îmbracă-te şi vino cu mine. Dacă doreşti să fii intermediarul nostru şi să-i înmânezi, în numele nostru, lui Rowan dosarul despre vrăjitoarele Mayfair, misiunea noastră va fi îndeplinită.

Michael tăcu, încercând să înţeleagă toate astea, urmărindu-l din priviri pe Lightner, însă observând multe alte lucruri.

Nu îşi dădea seama exact de sentimentele lui pentru acest „bărbat“, cel care i se păruse întotdeauna frumos, întruchiparea eleganţei, o siluetă fină şi expresivă, ce părea să aibă, în ascunzătoarea sa din grădină, o linişte pe care şi-o dorea şi Michael. Noaptea trecută, încercase să-l sperie. Sau se înşelase?

Şi-ar fi dorit ca, măcar pentru o clipă, să fi scăpat de mănuşi şi să-l fi atins!

Nu se îndoia de spusele lui Lightner. Era ceva ameninţător în toate astea, ceva întunecat, ca umbrele care învăluiau casa. *Totuşi, era ceva familiar. Se gândi la viziuni, fără să se lupte să-şi amintească, încercând doar să se afunde în senzaţiile pe care i le evocau şi percepu numai bunătate, ca şi înainte.*

— Rolul meu este să intervin, spuse el, sunt sigur de asta. Poate că menirea mea este să folosesc puterea asta, a atingerii. Rowan spunea…

— Da?

— Rowan m-a întrebat dacă eu cred că puterea asta nu are nicio legătură cu misiunea, de ce insist eu că sunt separate… Se gândi din nou cum ar fi fost să-l atingă. Poate că este o parte din asta, poate că nu este doar un blestem căzut pe capul meu ca să mă înnebunească.

— Asta ai crezut?

Aprobă din cap.

— Asta părea să fie. Ca şi cum m-ar fi împiedicat să ajung aici. Am stat două luni în casa din Liberty Street. Aş fi putut s-o întâlnesc mai curând pe Rowan… Se uită la mănuşi. Cât le ura! Îi transformau mâinile în mâini artificiale.

Nu se mai putea gândi. Nu putea cuprinde totul. Rămânea senzaţia de familiaritate, atenuând şocul dezvăluirilor lui Lightner.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Te voi însoţi. Vreau să citesc dosarul ăla în întregime. Însă vreau să mă întorc aici cât mai curând posibil. O să-i las vorbă, în caz că mă caută. Contează mult pentru mine. Mai importantă decât crezi. Şi asta n-are nicio legătură cu viziunile. Doar cu ea, cu cât de mult o… ţin la ea. Nimic nu este mai important decât ea.

— Nici măcar viziunile? întrebă Lightner respectuos.

— Nu. De două, poate de trei ori în viaţă simţi pentru cineva ce simt eu pentru Rowan. Asta redefineşte priorităţile, bănuiesc.

— Înţeleg, zise Lightner. Ne întâlnim jos, în douăzeci de minute. Şi aş dori ca, de-acum înainte, să îmi spui Aaron, dacă vrei. Avem de făcut drum lung împreună. Mă tem că

şi eu ţi-am spus de câteva ori Michael, fără să-mi dau seama. Mi-ar plăcea să fim prieteni.

— Suntem prieteni, zise Michael. Ce altceva am putea fi? Râse jenat, însă trebuia să recunoască, îi plăcea omul ăsta. De fapt, se simţi puţin pierdut când Lightner şi servieta dispărură din faţa lui.

Făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă în mai puţin de cincisprezece minute. Despachetă, cu excepţia câtorva lucruri esenţiale. Şi numai când ridică valiza văzu lumina care indica un mesaj nepreluat. De ce nu răspunsese de prima dată când o văzuse? Se înfurie brusc.

Sună la centrală.

— Da. V-a sunat doctor Mayfair, domnule Curry, pe la 5:15 dimineaţa. Femeia îi transmise numărul lui Rowan. A insistat să sunăm, apoi să batem la uşă.

— Şi?

— Asta am făcut, domnule Curry. Nu aţi răspuns.

Şi prietenul Aaron a fost aici tot timpul, se gândi Michael furios.

— Nu am vrut să folosim cheia de rezervă pentru a intra.

— Foarte bine. Vreau să las un mesaj, în caz că sună din nou.

— Ascult, domnule Curry.

— Am ajuns cu bine şi o voi suna în douăzeci şi patru de ore. Acum trebuie să plec, dar mă voi întoarce.

Lăsă o bancnotă de cinci dolari pe pătură, pentru menajeră, şi ieşi.

Holul lung şi îngust era plin de oameni când coborî. Cafeneaua era aglomerată, plină de voci vesele. Lightner se schimbase într-un costum impecabil şi îl aştepta deja lângă uşă, arătând exact ca un gentleman sudist din vechea gardă.

— Ai fi putut răspunde când a sunat telefonul, spuse Michael. Nu-i mai spuse că semăna cu bătrânii aceia cu părul alb pe care şi-i amintea de pe vremuri, care obişnuiau să se plimbe seara prin Garden District şi pe

strada principală.

— Am crezut că nu am dreptul să fac asta, răspunse Aaron politicos. Deschise uşa şi îi indică lui Michael o maşină gri – o limuzină enormă. În plus, mi-a fost teamă că ar putea fi doctoriţa Mayfair.

— Păi chiar ea era, spuse Michael. Simţea căldura plăcută de august. Ar fi vrut să se plimbe pe jos. Cât de confortabil i se părea pavajul. Însă ştia că trebuie să facă această călătorie. Urcă în maşină, pe bancheta din spate.

— Înţeleg, zise Lightner. Însă nu ai sunat-o. Se aşeză lângă Michael.

— O promisiune este o promisiunea, oftă acesta. Însă, nu-mi place. Am încercat să-ţi explic clar ce este între mine şi Rowan. Ştii, când aveam douăzeci de ani, mi s-ar fi părut aproape imposibil să mă îndrăgostesc de cineva într-o singură seară. Sau nu mi s-a întâmplat niciodată. La treizeci? Poate, dar iarăşi nu s-a întâmplat, deşi pe atunci am simţit… şi poate că mi-a scăpat, însă acum, la peste patruzeci, ori sunt mai prost ca niciodată, ori ştiu destule încât să mă pot îndrăgosti într-o singură zi sau noapte, să pot conştientiza situaţia şi să îmi dau seama că totul este perfect, înţelegi?

— Cred că da.

Maşina era destul de veche, însă plăcută, bine întreţinută, cu un mic frigider în lateral. Spaţiu suficient pentru picioarele lungi ale lui Michael. Bulevardul St. Charles trecea în viteză în spatele geamurilor fumurii.

— Domnule Curry, îţi respect sentimentele pentru Rowan, deşi trebuie să mărturisesc că sunt surprins şi intrigat. Nu mă înţelege greşit. Femeia asta este extraordinară după orice standard, un medic incomparabil şi o adevărată frumuseţe. Ştiu. Însă îţi cer să înţelegi următorul lucru: în mod normal, dosarul despre Vrăjitoarele Mayfair nu ar fi încredinţat unei persoane care nu este membru al ordinului nostru sau al familiei Mayfair. Arătându-ţi acest material, încalc regulile noastre. Iar motivele pentru care am luat această decizie sunt evidente. Oricum, vreau să folosesc acest timp preţios

pentru a-ţi explica despre Talamasca, despre cum lucrăm noi, despre loialitatea pe care o aşteptăm de la tine în schimbul încrederii noastre.

— Bine, nu te ambala aşa. Există vreun pic de cafea în maşina asta spectaculoasă?

— Desigur, răspunse Aaron. Scoase un termos dintr-o despărţitură a uşii, apoi o cană pe care o umplu.

— Neagră, mulţumesc, zise Michael. Simţi un nod în gât văzând casele pe lângă care treceau, cu verandele şi coloanele lor, şi cerul pastelat, printre ramuri şi frunze. Îi trecu prin minte o idee nebunească: într-o bună zi îşi va cumpăra un costum, exact ca al lui Lightner, şi se va plimba pe bulevard, ca bătrânii din trecut, pe străzile care urmăresc malul fluviului, pe lângă toate casele acelea vechi şi frumoase care rezistaseră atât de mult. Se simţea ameţit, alunecând aşa prin peisajul acesta frumos, în maşina izolată, în spatele geamului fumuriu.

— Da, este frumos, zise Lightner. Într-adevăr, foarte frumos.

— Bine, spune-mi despre ordinul ăsta. Vă plimbaţi cu limuzina, datorită cavalerilor templieri. Altceva?

Lightner scutură dezaprobator din cap, zâmbind uşor. Însă roşi din nou, ceea ce-l surprinse şi îl amuză pe Michael.

— Glumeam, Aaron. Haide, cum aţi aflat de familia Mayfair? Şi ce naiba e o vrăjitoare, după cartea voastră, vrei să-mi spui?

— O vrăjitoare este o persoană care poate atrage şi manipula forţe nevăzute, spuse Aaron. Asta este definiţia noastră. Corespunde şi unui mag sau clarvăzător. Am fost înfiinţaţi pentru a observa astfel de fiinţe, cum sunt vrăjitoarele. Totul a început în ceea ce numim astăzi Evul Mediu întunecat, cu mult timp înainte de persecutarea vrăjitoarelor, după cum ştii, desigur. A pornit cu un magician, un alchimist, după cum îşi spunea el, care şi-a început cercetările de unul singur, adunând într-o carte toate poveştile despre lucruri supranaturale pe care le citise sau auzise vreodată.

Numele şi povestea lui nu sunt importante deocamdată. Însă ceea ce caracterizează lucrarea lui este faptul că era curios de laică pentru perioada aceea. A fost poate singurul istoric care a scris vreodată despre fenomene oculte, sau nevăzute, sau misterioase, fără a face presupuneri sau afirmaţii privind originea demonică a apariţiilor, spiritelor şi a celor asemenea lor. Şi nu le cerea discipolilor săi decât aceeaşi toleranţă. Studiaţi numai lucrarea aşa-numitului vrăjitor, spunea el. Nu presupuneţi că ştiţi de unde vine puterea sa.

Am păstrat şi acum acest spirit, continuă Aaron. Suntem dogmatici numai când trebuie să ne apărăm lipsa de dogmatism. Şi, deşi suntem o organizaţie mare, sigură, căutăm întotdeauna noi membri, oameni care să ne respecte răbdarea şi metodele meticuloase, oameni care să considere cercetarea ocultului la fel de fascinantă cum o considerăm noi, oameni care au fost dăruiţi cu un talent extraordinar, ca puterea mâinilor tale…

Când am citit prima dată despre tine, trebuie să mărturisesc, nu ştiam nimic despre legătura dintre tine şi Rowan Mayfair sau casa de pe First Street. M-am gândit că ai putea deveni membru al organizaţiei noastre. Desigur, nu intenţionam să-ţi propun asta imediat. Însă, acum totul s-a schimbat, cred că eşti de acord cu mine.

Dar, orice ar fi urmat să se întâmple în varianta asta, aş fi venit la San Francisco pentru a-ţi pune la dispoziţie cunoştinţele noastre, pentru a-ţi arăta, dacă ai fi dorit, cum să-ţi foloseşti puterea şi poate pentru a vedea dacă modul nostru de viaţă te atrage destul de mult încât să încerci, măcar un timp…

Ceva legat de viaţa la mi-a trezit interesul, mă refer la ceea ce am putut afla din informaţiile publice şi dintr-o investigaţie simplă pe care am desfăşurat-o noi. La un moment dat, înainte de accident, se pare că ai fost la limită, parcă îţi îndeplineşi scopul, dar nu erai mulţumit…

— Mda, ai dreptate, spuse Michael. Uitase total de peisajul de dincolo de geam. Era atent doar la Lightner. Îi

întinse cana să i-o umple din nou. Te rog, continuă.

— Pe scurt asta-i povestea cu tine şi cu lipsa oricărei familii, cu excepţia mătuşii tale, pe care pur şi simplu o ador, după ce am întâlnit-o câteva clipe şi, desigur, mai este puterea pe care o posezi, considerabil mai mare decât am bănuit vreodată…

Dar să revin la ordin. Am observat fenomene oculte din întreaga lume, după cum îţi poţi imagina. Iar munca noastră cu astfel de familii este doar o parte, una dintre puţinele care implică pericole reale, observarea celor bântuiţi, chiar a cazurilor de posesie, pe când activităţile legate de reîncarnare şi citirea minţii aproape că nu presupun niciun pericol. Cu vrăjitoarele… lucrurile sunt total diferite. Ca urmare, numai membrii cei mai experimentaţi sunt invitaţi să lucreze cu astfel de materiale, fie şi numai pentru a le citi sau a încerca să le înţeleagă. Aproape niciodată un novice sau chiar un membru tânăr nu poate aborda o familie precum Mayfair, pentru că pericolele sunt prea mari.

Dar vei înţelege toate astea când vei citi dosarul. Ce vreau acum de la tine este să înţelegi destul încât să iei în serios ceea ce îţi oferim şi munca noastră. Să înţelegi că, dacă drumurile noastre se despart, trebuie să respecţi identitatea persoanelor menţionate în istoria familiei Mayfair…

— Ştii că poţi avea încredere în mine. Ştii ce fel de om sunt, zise Michael. Dar ce înţelegi prin pericol? Vorbeşti din nou despre acest spirit, bărbatul acela, despre Rowan…

— Prematur. Ce altceva vrei să ştii despre noi?

— Calitatea de membru, ce presupune de fapt?

— Începe cu un noviciat, ca şi în cazul unui ordin religios, însă, repet şi vreau să subliniez că atunci când cineva vine la noi, nu adoptă un set de învăţături, ci un stil de viaţă. Pe parcursul anului de noviciat, persoana respectivă vine să locuiască în arhondaric, să cunoască membrii mai vechi, sa lucreze în biblioteci, sa le parcurgă după bunul plac…

— Un adevărat rai, spuse Michael visător. Dar nu am vrut să te întrerup. Continuă.

— După doi ani de pregătire, urmează o implicare serioasă, activităţi de teren sau ştiinţifice. Desigur, lucrurile pot evolua şi, din nou, nu ne comparăm cu un ordin religios pentru că nu desemnăm pentru membrii noştri îndatoriri pe care nu le pot refuza. Nu depunem jurăminte de credinţa. Încrederea, confidenţialitatea sunt mult mai importante pentru noi. Dar, în cele din urmă, totul este să înţelegi; să te adaptezi şi să fii absorbit de o comunitate de un tip special…

— Înţeleg, zise Michael. Spune-mi despre arhondarice. Unde se află?

— Cel din Amsterdam este acum cel mai vechi, spuse Aaron. Apoi mai este cel de lângă Londra şi, cel mai mare şi poate şi cel mai ascuns, cel din Roma. Desigur, biserica catolică nu ne are la suflet. Nu ne înţelege. Ne pune în aceeaşi categorie cu diavolul, aşa cum a făcut şi cu vrăjitoarele şi cu templierii, însă noi nu avem nimic de-a face cu diavolul. Dacă există, nu este prietenul nostru…

Michael râse.

— Crezi în existenţa diavolului?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Dar asta ţi-ar spune orice membru al nostru.

— Continuă, despre arhondarice…

— Cred că cel din Londra ţi-ar plăcea ţie…

Michael abia îşi dădea seama că ieşiseră din New Orleans, că goneau acum printre terenurile mlăştinoase, pe o fâşie pustie de autostradă, că cerul devenise doar o dungă de un albastru perfect deasupra. Asculta fiecare cuvânt al lui Aaron, fascinat, însă îl încerca o senzaţie întunecată, pe care se străduia să o ignore. Totul i se părea cunoscut, povestea asta. Era la fel de familiară ca şi cuvintele înspăimântătoare despre Rowan şi „bărbatul acela“, ca şi casa însăşi. Oricât de chinuitor ar fi fost, îl descurajă brusc, pentru că toată povestea – din care simţea că face parte – părea să crească şi, cu cât devenea mai mare, cu atât lumea însăşi părea să pălească, să-şi

piardă din frumuseţe şi din infinitele promisiuni ale minunilor naturii şi sorţii schimbătoare, chiar ceva din romantismul desuet.

Probabil că Aaron îşi dăduse seama ce simţea Michael, pentru că făcu o pauză înainte de a continua, spunând blând, aproape absent:

— Ascultă, Michael. Nu te teme…

— Spune-mi ceva, Aaron.

— Dacă pot, desigur…

— Poţi atinge un spirit? Mă refer la bărbatul acela. Îl poţi atinge cu mâna?

— Ei bine, uneori cred că este posibil… Sau măcar poţi atinge ceva. Dar, desigur, dacă respectiva fiinţă îţi permite sau nu să o atingi, asta este cu totul altă poveste, după cum vei vedea curând.

Michael aprobă din cap.

— Înseamnă că toate se leagă. Mâinile, viziunile, chiar şi tu… şi organizaţia asta a ta. Totul se leagă.

— Aşteaptă, aşteaptă să citeşti. Ia-o pas cu pas… aşteaptă şi vei înţelege.

ZECE

La ora 10, când se trezi, Rowan începu să se îndoiască de ceea ce văzuse. În lumina soarelui ce inunda toată casa fantoma părea ireală. Încercă să rememoreze momentul – zgomotele ireale ale apei şi vântului. Acum totul părea de-a dreptul imposibil.

Începu să fie recunoscătoare pentru faptul că nu reuşise să-l găsească pe Michael. N-ar fi vrut să pară ridicolă şi, mai presus de orice, nu dorea să-l împovăreze din nou. Pe de altă parte, cum şi-ar fi putut imagina aşa ceva? Un bărbat stând în faţa peretelui din sticlă, atingându-l cu degetele, privind-o implorator?

Acum nu se mai vedea nici urmă de el. Ieşi pe chei, îl parcurse până în capăt, studie pilonii, apa. Niciun semn, nimic ieşit din comun. Dar ce fel de semne ar fi trebuit să vadă? Rămase lângă balustradă, simţind vântul tăios, bucurându-se de cerul de un albastru adânc. Se vedeau câteva ambarcaţiuni ieşind în larg, lent, graţios. În curând, golful va fi aglomerat. Parcă ar fi vrut să iasă şi ea pe mare cu *Sweet Christine.* Însă hotărî să n-o facă. Intră.

Încă niciun telefon de la Michael. Avea de ales, ori ieşea în larg, ori se ducea la muncă.

Se îmbrăcase, gata să plece spre spital, când sună telefonul.

— Michael, şopti ea. Apoi îşi dădu seama că era linia lui Ellie.

— Convorbire la distanţă pentru doamna Ellie Mayfair, va rog.

— Îmi pare rău, nu se poate, spuse Rowan. Nu mai este aici. Oare n-ar fi trebuit să spună altceva? Nu era niciodată plăcut să spună că Ellie murise.

Auzi voci discutând la celălalt capăt al firului.

— Ne-aţi putea spune când o găsim?

— Cine întrebă, vă rog? răspunse Rowan. Se aşeză punându-şi poşeta pe masa din bucătărie. Soarele dimineţii încălzise toată casa şi îi era cald, aşa cum stătea îmbrăcată. Accept convorbirea cu taxă inversă dacă persoana respectivă doreşte să discute cu mine.

Alte discuţii, apoi vocea tăioasă a unei femei în vârstă:

— Voi vorbi cu ea.

Operatoarea ieşi de pe fir.

— Sunt Rowan Mayfair, vă pot ajuta cu ceva?

— Poţi să-mi spui când şi unde o pot găsi pe Ellie, se auzi vocea nerăbdătoare, poate chiar furioasă, dar cu siguranţă distantă a femeii.

— Sunteţi o prietenă?

— Dacă nu-i pot vorbi acum, aş dori să discut cu soţul ei, Graham Franklin. Aveţi poate numărul lui de la birou?

Ce persoană îngrozitoare, gândi Rowan. Însă începea să suspecteze că este un telefon din partea familiei.

— Nu puteţi vorbi nici cu Graham. Dacă mi-aţi spune cine sunteţi, aş putea să vă explic situaţia.

— Mulţumesc, n-am nevoie de asta. Trebuie să vorbesc urgent cu Ellie Mayfair sau cu Graham Franklin.

Ai răbdare, îşi spuse Rowan. Evident este o femeie în vârstă şi face parte din familie, merită să stai de vorbă cu ea.

— Îmi pare rău să vă comunic cele ce urmează, zise Rowan. Ellie Mayfair a murit anul trecut. A murit de cancer. Graham a murit cu două luni înaintea ei. Sunt fiica lor, Rowan. Vă pot ajuta cu ceva? Poate mai doriţi să aflaţi şi altceva?

Tăcere.

— Sunt mătuşa ta, Carlotta Mayfair, spuse femeia. Sun din New Orleans. De ce Dumnezeu nu am fost anunţată de moartea lui Ellie?

Rowan simţi că o cuprinde furia.

— Nu ştiu cine sunteţi, Miss Mayfair, spuse ea, străduindu-se să vorbească încet şi calm. Nu am nici adresa nici numărul de telefon al vreunei rude a lui Ellie din New Orleans. Ellie nu a lăsat nicio astfel de informaţie.

Instrucţiunile lăsate avocatului său au fost să nu anunţe pe nimeni în afară de prietenii de aici.

Dintr-o dată, Rowan îşi dădu seama că tremura şi îi aluneca mâna pe receptor. Nu-i venea să creadă că fusese atât de nepoliticoasă, însă nu era cazul să-i pară rău. Îşi dădu seama că este foarte agitată. Nu dorea ca femeia aceea să închidă.

— Mai sunteţi la telefon, Miss Mayfair? întrebă ea. Îmi pare rău. Cred că m-aţi luat pe neaşteptate.

— Da, spuse femeia. Poate că amândouă am fost surprinse. Se pare că nu am de ales, trebuie să discut deschis cu tine.

— Vă rog să o faceţi.

— Din păcate, este de datoria mea să te anunţ că mama ta a murit în dimineaţa aceasta. Bănuiesc că înţelegi despre ce vorbesc? Mama ta? Intenţionam să-i spun lui Ellie şi să o las pe ea să decidă asupra modului în care îţi va fi transmisă această informaţie. Îmi pare rău că trebuie să procedez astfel. Mama ta a murit azi dimineaţă, la cinci şi cinci.

Rowan era prea uluită ca să-i mai răspundă. Ar fi putut la fel de bine să o lovească în moalele capului. Ceea ce simţea nu era tristeţe. Era o durere prea profundă, prea greu de suportat. Mama ei căpătase brusc viaţă, trăise, respirase şi existase pentru o fracţiune de secundă, numai în cuvinte. Şi, în aceeaşi clipă, fiinţa ei vie fusese declarată moartă; nu mai exista.

Rowan nu încercă să vorbească. Se retrase în tăcerea ei obişnuită, naturală. O văzu pe Ellie moartă, în camera funerară, înconjurată de flori; însă nu exista nicio legătură, nici muşcătura dulce a tristeţii. Era pur şi simplu înfiorător. Şi hârtia aceea din seif, unde stătea de peste un an. *Ellie, încă trăia şi aş fi putut s-o cunosc, dar acum e moartă.*

— Nu există niciun motiv să vii încoace, spuse femeia, fără nicio schimbare în voce sau în atitudine. Ceea ce trebuie să faci este să iei imediat legătura cu avocatul şi să mă pui în legătură cu această persoană, deoarece sunt

chestiuni presante legate de moştenirea ta, care trebuie discutate.

— Dar vreau să vin, spuse Rowan fără ezitare. Vocea i se îngroşase. Vreau să vin chiar acum. Vreau să-mi văd mama înainte de a fi înmormântată.

La naiba cu documentul şi cu femeia asta îngrozitoare, oricine o fi fost ea.

— Nu este nevoie să faci asta, spuse femeia pe un ton plictisit.

— Insist, zise Rowan. Nu vreau să creez vreun neajuns, dar doresc să-mi văd mama înainte de a fi îngropată. Nu este nevoie să afle nimeni cine sunt. Pur şi simplu vreau să vin.

— Va fi o călătorie inutilă. Ellie cu siguranţă nu ar fi dorit asta. Ellie m-a asigurat că…

— Ellie este moartă! şopti Rowan, străduindu-se să se controleze. Tremura din tot corpul. Uite ce e, pentru mine este important să-mi văd mama. Ellie şi Graham sunt morţi, ţi-am mai spus… Eu… Nu putea să spună asta. Ar fi sunat a autocompătimire, nu-i putea spune că se simţea singură, era ceva prea intim.

— Mă văd obligată să insist să rămâi acolo unde eşti, zise femeia pe acelaşi ton obosit, lipsit de expresie.

— De ce? întreba Rowan. Ce contează pentru dumneata dacă vin sau nu? Ţi-am spus, nu este nevoie să afle nimeni cine sunt.

— Nu va fi o ceremonie publică, spuse femeia. Nu contează cine ştie sau nu. Mama ta va fi înmormântată cât mai curând posibil. Mâine. Încerc doar să te scutesc de durere cu aceste sfaturi. Dar, dacă nu vrei să mă asculţi, fă ce crezi că trebuie să faci.

— Vin, spuse Rowan. La ce oră, mâine după amiază?

— Mama ta va fi înmormântată de firma Lonigan and Sons, de pe Magazine Street. Slujba se va ţine la biserica Adormirea Maicii Domnului, de pe Josephine Street. Slujba va avea loc chiar imediat după ce mi se va confirma că se poate. Nu are sens să vii peste două mii de kilometri…

— Vreau să-mi văd mama. Vă rog să aşteptaţi până când

ajung acolo.

— În niciun caz, spuse femeia, cu o urmă de nerăbdare sau furie în voce. Te sfătuiesc să porneşti imediat, dacă ai hotărât să vii. Şi te rog să nu te aştepţi să petreci noaptea sub acest acoperiş. Nu am posibilitatea de a te primi cum se cuvine. Casa este a ta, desigur, şi o voi părăsi cât mai curând, dacă asta doreşti. Însă îţi cer să stai la hotel până când voi putea face asta. Repet, nu am posibilitatea de a-ţi asigura aici condiţii bune.

Îi indică adresa cu grijă, pe acelaşi ton obosit.

— First Street ai spus? Era strada acea despre care îi vorbise Michael, era sigură de asta. A fost casa mamei? întrebă ea.

— N-am dormit toată noaptea, spuse femeia lent, fără vlagă. Dacă vii, ţi se va explica totul când ajungi.

Rowan tocmai încerca să pună următoarea întrebarea când, spre uimirea ei, constată că interlocutoarea închisese.

Se înfurie atât de tare încât, pentru o clipă, nici nu mai simţi durerea. Apoi durerea o copleşi, acoperind totul.

— Cine naiba te crezi? şopti ea cu lacrimi în ochi. Şi de ce îmi vorbeşti aşa? Trânti receptorul, muşcându-şi buzele, apoi îşi încrucişă braţele la piept. Doamne, ce femeie îngrozitoare, şopti ea.

Însă nu avea timp de plâns acum sau de tânjit după Michael. Îşi scoase batista, îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii, apoi luă un carneţel şi un pix şi notă în grabă informaţiile pe care le primise.

First Street, se gândi, uitându-se la cuvinte după ce le notase. Probabil o simplă coincidenţă. Lonigan and Sons, cuvintele pe care Ellie le spusese în delir, când aiura despre copilărie. Formă numărul de la informaţii din New Orleans, apoi firma de pompe funebre.

Răspunse un anume domn Jerry Lonigan.

— Sunt doctor Rowan Mayfair, sun din California, în legătură cu o înmormântare.

— Da, doctore Mayfair, răspunse acesta pe un ton amabil, care îi aminti de Michael. Ştiu cine sunteţi. Mama

dumneavoastră este aici.

Dumnezeule, niciun subterfugiu, nicio falsă explicaţie. Însă se întrebă ce ştia omul acesta despre ea? Oare toată povestea asta cu adopţia nu fusese ţinută în secret?

— Domnule Lonigan, începu ea, încercând să vorbească clar. Este foarte important pentru mine să ajung la înmormântare. Vreau să-mi văd mama înainte de a fi îngropată.

— Sigur că da, doctore Mayfair. Înţeleg. Însă Miss Carlotta a sunat chiar acum şi a spus că dacă nu o înmormântăm mâine pe mama dumneavoastră… Ei bine, să spunem doar că insistă. Pot programa slujba cel mai târziu la ora trei după amiază. Credeţi că veţi reuşi să ajungeţi până atunci, doctore Mayfair? Voi trage de timp cât mai mult posibil.

— Da, categoric, voi ajunge, spuse Rowan. Voi pleca încă din seara asta sau cel târziu mâine în zori. Dar, domnule Lonigan, dacă apare vreo întârziere…

— Doctore Mayfair, dacă ştiu că sunteţi pe drum încoace, nu închid coşciugul până când nu ajungeţi.

— Vă mulţumesc, domnule Lonigan. Abia am aflat. Abia…

— Doctore Mayfair, abia s-a întâmplat. Am luat-o pe mama dumneavoastră în dimineaţa asta, la şase. Cred că Miss Carlotta se cam grăbeşte. E foarte bătrână, doctore Mayfair. Atât de bătrână…

— Notaţi, vă rog, numerele de telefon de la spital. Dacă intervine ceva, vă rog să mă sunaţi.

El notă numerele.

— Nu vă faceţi griji. Mama dumneavoastră va fi aici, la Lonigan and Sons, atunci când sosiţi.

Simţea din nou că e gata să izbucnească în plâns. Bărbatul acela părea atât de firesc şi de sincer.

— Domnule Lonigan, îmi mai puteţi spune ceva? spuse ea cu vocea tremurătoare.

— Ce anume, doctore Mayfair?

— Câţi ani avea mama mea?

— Patruzeci şi opt.

— Cum o chema?

Evident, întrebarea îl surprinse pe om, însă îşi reveni repede.

— Numele ei era Deirdre. A fost o femeie foarte frumoasă. Soţia mea i-a fost prietenă apropiată. O iubea pe Deirdre, obişnuia să se ducă să o viziteze. Este chiar aici, lângă mine. Este bucuroasă că aţi sunat.

Acest lucru o emoționă pe Rowan la fel de mult ca şi celelalte informaţii. Îşi şterse ochii şi înghiţi în sec.

— Îmi puteţi spune de ce a murit mama, domnule Lonigan? Ce scrie pe certificatul de deces?

— Cauze naturale, doctore Mayfair, însă mama dumneavoastră a fost bolnavă, foarte bolnavă, ani de zile. Vă pot spune numele medicului care a tratat-o. Cred că va fi de acord să discute cu dumneavoastră, mai ales că aveţi aceeaşi profesie.

— Mi-l spuneţi când ajung acolo, zise Rowan. Nu mai putea vorbi prea mult. Îşi suflă nasul repede, fără zgomot. Domnule Lonigan, ştiu numele unui hotel de acolo. Pontchartrain. Este departe de biserică şi de capelă?

— Nu, puteţi merge pe jos de acolo, dacă nu va fi prea cald.

— Vă voi suna de îndată ce ajung. Dar, vă rog, promiteţi-mi că mama nu va fi îngropată până…

— Nu vă faceţi nicio problemă, doctore Mayfair. Însă mai e ceva. Soţia mea vrea să vă spun asta.

— Ascult, domnule Lonigan.

— Mătuşa dumneavoastră, Carlotta Mayfair, nu vrea să publice niciun anunţ în ziarul de dimineaţă şi, sincer să fiu, cred că nici nu mai are timp. Însă sunt atâţia membri ai familiei care nu vor şti de înmormântare. Vreau să spun că verii vor fi furioşi când vor afla că totul s-a petrecut atât de repede. Acum, dumneavoastră hotărâți, desigur, iar eu voi face întocmai cum doriţi, însă soţia mea se întreba dacă nu cumva aţi fi de acord să înceapă ea să-i sune, să-i anunţe. După ce vorbeşte cu unul sau doi, vor începe să se sune între ei. Dacă doriţi să nu facă asta, vă va asculta. Dar Rita Mae, adică soţia mea, crede că este păcat ca Deirdre să fie

înmormântată aşa, fără să ştie nimeni, şi s-a gândit că poate v-ar ajuta prezenţa rudelor care reuşesc să ajungă. Au venit şi pentru Miss Nancy, anul trecut. A fost aici şi Miss Ellie a dumneavoastră, din California, sunt sigur că ştiţi…

Nu, Rowan habar n-avea. Un alt şoc, să audă numele lui Ellie. I se păru dureros să şi-o imagineze între nenumărate rude fără nume, pe care nu le întâlnise niciodată. Rămase surprinsă de cât de tare se înfuriase. Ellie şi rudele. Şi Rowan singură, aici. Se strădui să-şi revină. I se părea că este unul dintre cele mai dificile momente pe care le trăise de la moartea lui Ellie încoace.

— Da, i-aş fi recunoscătoare soţiei dumneavoastră, domnule Lonigan, dacă ar face tot ce consideră de cuviinţă. Aş vrea să-mi cunosc rudele… Se opri, pentru că nu mai putea continua. Şi, domnule Lonigan, în legătură cu Ellie Mayfair, mama mea adoptivă… s-a stins şi ea. A murit anul trecut. Dacă credeţi că vreuna dintre aceste rude ar dori să ştie…

— Aş fi bucuros să fac asta, doctore Mayfair. Să vă scutesc pe dumneavoastră de asta atunci când veniţi. Îmi pare atât de rău că aud asta. N-am ştiut.

Părea atât de sincer. Chiar îl credea că îi pare rău. Un om atât de bun.

— La revedere, domnule Lonigan. Ne vedem mâine după-amiază.

Pentru o clipă, când lăsă receptorul, i se păru că, dacă lasă frâu liber lacrimilor, nu se va opri niciodată din plâns. Valul de emoţii era atât de copleşitor încât o ameţea, iar durerea îi impunea să acţioneze imediat. Mintea îi fu năpădită de imagini bizare.

Stăpânindu-şi lacrimile, se văzu fugind în camera lui Ellie. Trăgând din sertare şi de pe umeraşe haine la întâmplare, cuprinsă de o furie greu de controlat. Se văzu izbind oglinda lui Ellie, făcând-o ţăndări, măturând nesfârşitul şir de sticluţe din care parfumul se evaporase în ultimele luni. „Moartă, moartă, moartă, şopti ea. Ieri era în viaţă, şi alaltăieri, iar eu eram aici şi n-am făcut nimic!

Moartă, moartă, moartă!”

Brusc, acea scenă ciudată se schimba, ca şi cum tragedia furiei care o cuprinsese trecea la actul următor. Se văzu izbind cu pumnii în pereţii de lemn şi sticlă din jurul ei până ţâşnea sânge din mâinile ei învineţite. Mâinile care operaseră atâţia oameni, care vindecaseră, care salvaseră atâtea vieţi.

Însă, nu făcu nimic din toate acestea.

Stătea pe scaun, în bucătărie, ghemuită, cu faţa ascunsă în palme şi începu să suspine zgomotos în casa aceea pustie, încă văzând cu ochii minţii toate imaginile acelea. În cele din urmă îşi lăsă capul pe mâini şi plânse, plânse până se înecă şi rămase fără lacrimi. Nu mai putea decât să şoptească, iar şi iar: „Deirdre Mayfair, de patruzeci şi opt de ani, moartă, moartă, moartă”.

În cele din urmă îşi şterse obrajii cu mâneca şi merse să se întindă pe covoraş, lângă foc. O durea capul, iar lumea i se părea pustie şi ostilă, fără a se întrezări vreo speranţă de căldură sau lumină.

O să treacă. Trebuie. Simţise aceeaşi durere în ziua în care fusese înmormântată Ellie. O simţise şi înainte, pe culoarul spitalului, pe când Ellie urla de durere. Îi părea imposibil de crezut că lucrurile se vor schimba în bine. Când se gândea la documentul din seif, care o împiedicase să se ducă la New Orleans după moartea lui Ellie, se dispreţuia pentru că îl respectase. O dispreţuia şi pe Ellie pentru că o obligase să-l semneze.

Gândurile continuau, haotice, nefericite, măcinându-i sufletul şi încrederea în sine.

Trebuie să fi trecut o oră de când stătea acolo, încălzită de razele de soare, întinsă pe covor. Îi era ruşine de singurătatea ei. Îi era ruşine să fie victima acestei suferinţe. Înainte de moartea lui Ellie, fusese atât de fericită, lipsită de griji, dedicată total muncii ei, venind şi plecând din această casă, iubindu-i şi primind în schimb iubire şi căldură. Când se gândi cât de mult depindea de Michael, cât de mult îl dorea acum, se simţi pierdută.

Era de neiertat că îl sunase atât de disperată noaptea

trecută ca să-i vorbească despre fantomă, că îşi dorea atât de mult să fie cu ea acum. Începu să-şi revină. Apoi, îşi dădu seama – fantoma venise noaptea trecută, iar mama ei murise tot noaptea trecută.

Se aşeză cu picioarele încrucişate, în stil indian, şi încercă să-şi amintească totul, în cele mai mici detalii. Se uitase la ceas cu câteva clipe înainte de apariţia acelei fiinţe. Era trei şi cinci. Iar femeia aia îngrozitoare spusese: „Mama ta a murit la cinci şi cinci“.

Exact aceeaşi oră la New Orleans. Ce posibilitate tulburătoare, gândi ea, să existe o legătură între cele două evenimente.

Desigur, ar fi fost minunat, de necrezut să îi apară mama ei. Ar fi fost unul dintre acele momente sacre, de care oamenii vorbesc la nesfârşit. Toate clişeele încântătoare – „frumos, miraculos, mi-a schimbat viaţa“ – ar fi devenit realitate. De fapt, era aproape imposibil să-şi imagineze un asemenea moment. Însă nu îi apăruse o femeie, ci un bărbat, un bărbat ciudat, incredibil de elegant.

Gândul la el, la expresia lui imploratoare, o făcu să simtă din nou panica din noaptea trecută. Se întoarse, privind alarmată spre peretele de sticlă. Nimic, desigur, doar cerul albastru deasupra dealurilor îndepărtate şi imaginea strălucitoare a golfului.

I se făcu frig şi o cuprinse un calm neaşteptat, care o uimi, când rememoră toate miturile populare pe care le auzise vreodată despre astfel de apariţii, apoi momentul de hiperexcitare se topi treptat.

Orice ar fi fost, părea vag, lipsit de substanţă, chiar vulgar, pe lângă moartea mamei sale. De asta trebuia să se ocupe acum. Şi, pierdea timp preţios.

Sări în picioare şi se duse la telefon. Îl sună acasă pe doctorul Larkin.

— Lark, trebuie să plec, îi explică ea. N-am cum să evit asta. Ar putea Slattery să mă înlocuiască?

Cât de calmă îi era vocea, cât de mult semăna cu vechea Rowan. Însă era o minciună. Pe când vorbeau, se uită din nou la peretele de sticlă, la puntea pustie unde stătuse

fiinţa aceea înaltă, zveltă. Îi văzu din nou ochii întunecaţi, cercetând-o. Abia mai putea urmări ce spunea Larkin. Nici vorbă să-mi fi imaginat acel lucru blestemat, gândi ea.

UNSPREZECE

Drumul către casa organizaţiei dură mai puţin de o oră şi jumătate. Limuzina urmase şoseaua interstatală şi traversaseră fluviul când erau la numai câţiva kilometri de destinaţie.

Însă lui Michael, care discutase tot timpul cu Aaron, i se păru că trecuse mult mai puţin.

Când ajunseră, Michael înţelesese deja ce este Talamasca şi îl convinsese pe Aaron că va păstra secretul în privinţa celor pe care urma să le citească în dosare. Îi plăcea foarte mult această organizaţie; îi plăcea modul politicos, civilizat, în care îi prezentase Aaron lucrurile; şi, de mai multe ori, se gândise că, dacă nu s-ar fi simţit dator să ducă la îndeplinire acel „scop“, ar fi fost bucuros să se alăture organizaţiei.

Însă acestea erau doar gânduri naive, pentru că numai în urma accidentului căpătase acele capacităţi şi această convingere, că trebuie să îşi realizeze scopul; şi numai acestea îi conduseseră pe cei din Talamasca spre el.

De asemenea, Michael simţea mult mai acut că o iubeşte pe Rowan – şi era cu adevărat dragoste ceea ce simţea – ca un lucru distinct de implicarea lui în viziuni, chiar dacă acum ştia că viziunile au legătură cu ea.

Încercă să-i explice toate acestea lui Aaron pe când se apropiau de destinaţie.

— Tot ce mi-ai spus îmi sună cunoscut; am senzaţia că recunosc toate astea, este ceea ce am simţit şi când am văzut casa, noaptea trecută. Ştii, desigur, că nu aveam cum să fi ştiut ceva despre Talamasca, era imposibil să fi auzit despre existenţa voastră şi apoi să fi uitat, cu siguranţă mi-au spus *ei* când m-am înecat. Însă ceea ce vreau să spun este că sentimentele mele pentru Rowan nu îmi trezesc aceeaşi senzaţie de familiaritate. Nu mi se par

ceva menit să se întâmple. Sunt proaspete; sunt legate în mintea mea de ceva asemănător revoltei. Îmi amintesc când eram cu ea acolo, discutam la micul dejun, în casa ei din Tiburon, am privit valurile şi le-am spus aproape sfidător acelor fiinţe că relaţia asta cu Rowan este importantă pentru mine.

Aaron ascultă cu atenţie, aşa cum îl ascultase pe Michael tot timpul.

Pentru Michael parcă era un făcut faptul că depindeau unul de altul prin cunoştinţele lor, i se părea natural să nu mai fie stingherit deloc.

De când plecaseră din New Orleans, Michael băuse numai cafea. Intenţiona să continue aşa, cel puţin până termina de citit tot ce-i dăduse Aaron.

De asemenea, era sătul de limuzina aia, sătul de modul lin, alert, în care-şi croia drum prin peisajul bătrânelor mlaştini. Dorea să respire aer curat.

De îndată ce intrară pe poarta casei, ieşind în stânga de pe drumul care urmărea traseul fluviului şi lăsaseră în urmă albia acestuia, Michael recunoscu locul. Aleea străjuită de stejari fusese fotografiată de nenumărate ori de-a lungul deceniilor. Părea ca desprinsă dintr-un vis, în gotica sa perfecţiune, cu copacii uriaşi ce-şi întindeau ramurile grele, întortocheate, formând arcade până la verandă.

Trunchiurile bătrâne erau acoperite cu muşchi. Rădăcinile ieşeau din pământ de o parte şi de alta a drumului.

Îi plăcea nespus. Îi mergea la suflet ca şi frumuseţea din Garden District; simţi că, orice urma să i se întâmple, era acasă în sud şi că, într-un fel sau în altul, totul va fi bine.

Maşina înainta în lumina cu nuanţe verzi, razele soarelui abia răzbătând ici-colo printre umbre, pe când în spate se vedea pajiştea cu iarbă deasă, iar tufele înalte, fără formă definită, păreau a se uni cu cerul şi cu clădirea însăşi.

Michael apăsă pe buton să deschidă geamul.

— Doamne, simţi ce aer? şopti el.

— Da, absolut extraordinar, zise Aaron încetişor.

Zâmbea înţelegător. Căldura era moleşitoare. Însă, lui Michael nu-i păsa.

Parcă lumea întreagă fusese cuprinsă de linişte când maşina opri şi ei coborâră în faţa casei mari, cu două caturi. Ridicată înainte de Războiul Civil, era una dintre acele sublime construcţii simple – masivă, însă exotică, având formă pătrată şi ferestre uriaşe, înconjurată de galerii adânci şi de coloane drepte care sprijineau acoperişul plat.

Părea construită pentru a capta vântul, pentru a sta afară ca să priveşti câmpurile şi fluviul – o construcţie puternică, din cărămidă, făcută să supravieţuiască uraganelor şi ploilor pustiitoare.

Greu de crezut, gândi Michael, că undeva, nu prea departe, era fluviul plin cu remorchere şi barje pe care îl priviseră cu mai puţin de o oră în urmă, de pe feribotul care îi adusese pe malul sudic. Acum, reale erau doar era acest vânt care adia domol, uşile masive, duble, deschise brusc pentru a-i primi, soarele rătăcitor reflectat în sticla ferestrei frumos arcuite, de deasupra uşii.

Unde dispăruse orice altceva mai exista pe lume? Nu mai conta. Michael auzi din nou sunetele minunate care îl vrăjiseră pe First Street – cântecul insectelor, ţipătul sălbatic, parcă disperat, al păsărilor.

Aaron îl luă de braţ pe Michael în timp ce-l conducea înăuntru, nepărând a băga de seamă şocul produs de aerul condiţionat.

— Vom face o scurtă trecere în revistă, spuse el.

Michael abia îl auzi. Casa îl captivase, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Iubea genul acesta de case, cu holul uriaş în mijloc, cu o scară simplă şi cu camere mari, pătrate, perfect echilibrate, de ambele părţi. Fusese restaurată şi mobilată somptuos, cu mare grijă. Conform specificului britanic, erau covoare de un verde închis peste tot şi o bibliotecă din mahon, ale cărei rafturi, încărcate de cărţi, se ridicau până în tavan. Doar câteva oglinzi ornamentale şi un clavecin micuţ, într-un colţ, aminteau de perioada antebelică. În rest, totul era în stil victorian, în

niciun caz deranjant.

— Parcă ar fi un club particular, şopti Michael. I se păru aproape comic individul aşezat comod într-un scaun tapisat, care nici măcar nu ridică ochii din carte sau ziar când trecură tăcut pe lângă el. Însă atmosfera generală era primitoare. Se simţea bine acolo. Îi plăcu zâmbetul inteligent al femeii care trecu pe lângă el pe scară. Ar fi dorit să stea şi el pe un scaun şi să petreacă ceva timp în bibliotecă. Prin toate uşile glisante, văzu verdeaţa de afară, o reţea care se întindea până devenea una cu cerul albastru.

— Urmează-mă, te voi conduce spre camera ta, spuse Aaron.

— Aaron, nu rămân aici. Unde este dosarul?

— Sigur că nu, dar îţi trebuie linişte pentru a citi, zise Aaron.

Îl conduse pe Michael de-a lungul culoarului către o cameră situată în aripa dinspre răsărit a casei. Ferestrele înalte dădeau spre balcoanele din faţă şi din laterală. Deşi avea covorul la fel de gros ca şi celelalte, camera fusese decorată în stilul tradiţional, cu birouri placate cu marmură şi un pat uriaş care părea făcut pentru o astfel de casă. Mai multe pături lucrate de mână acopereau saltelele. Iar pereţii nu erau acoperiţi cu lambriuri.

Însă, camera era dotată cu o surprinzătoare gamă de înlesniri moderne, inclusiv cu un mic frigider şi un televizor ascunse într-un dulap îngropat în perete, precum şi cu un birou şi un scaun puse în colţ, în aşa fel încât sa poţi vedea atât pe fereastra din faţa cât şi pe aceea din laterală. Telefonul era acoperit de butoane şi mici cifre atent inscripţionate pentru diferite legături. O pereche de scaune stil Queen Anne erau lângă şemineu. O uşă deschisa dădea spre baia alăturată.

— Gata, am ajuns, zise Michael. Unde este dosarul?

— Dar ar trebui să mâncăm, mai întâi.

— Tu, da, ar trebui. Eu pot mânca un sandviş în timp ce citesc. Te rog, mi-ai promis. Dosarul.

Aaron insistă să meargă mai întâi pe veranda micuţă de

la capătul etajului doi, iar acolo, privind într-o doară la grădina atent îngrijită, cu alei de pietriş şi fântâni, se aşezară să mănânce. Li se pregătise un mic dejun copios, tipic sudist, inclusiv pâine prăjită, fulgi de cereale şi cârnaţi, ca şi cicoare cu lapte din belşug.

Michael era lihnit de foame. Avu din nou acelaşi sentiment pe care-l încercase lângă Rowan – ce bine era să renunţe la băutură. Îi plăcea să aibă mintea clară, privind spre grădina verde, cu ramurile stejarilor care se aplecau până în iarbă. Era minunat să simtă din nou aerul cald.

— Totul s-a petrecut atât de repede, spuse Aaron, întinzându-i coşuleţul cu biscuiţi aburinzi. Simt că ar trebui să-ţi spun mai multe, însă nu ştiu ce aş putea adăuga. Am vrut să te abordăm încet, am vrut să te cunoaştem şi să ne cunoşti.

Brusc, Michael simţi că nu-şi poate lua gândul de la Rowan. Nu-i plăcea deloc faptul că nu poate telefona. Dar părea inutil să încerce să-i explice lui Aaron cât era de îngrijorat din cauza lui Rowan.

— Daca ne-am fi întâlnit aşa cum am dorit, te-aş fi invitat la Londra, iar acolo ai fi cunoscut altfel ordinul nostru. În mod obişnuit, nici după ani îndelungaţi de muncă de teren nu ţi s-ar fi cerut să îndeplineşti o sarcină atât de periculoasă cum este o intervenţie legată de vrăjitoarele Mayfair. De fapt, în afară de mine nu mai există nimeni în cadrul ordinului suficient de experimentat încât să i se încredinţeze o astfel de misiune. Însă, pentru a folosi o expresie modernă, tu eşti deja implicat, continuă Aaron.

— Până peste urechi, spuse Michael, mâncând încet în timp ce asculta. Dar înţeleg ce spui. Este ca şi cum biserica catolică mi-ar cere să particip la o exorcizare ştiind că nici măcar nu am fost hirotonisit.

— Pe aproape. Uneori mă gândesc că, deşi respingem dogma şi ritualul, suntem la fel de severi. Definiţia pe care o dăm noi binelui şi răului este mai subtilă, dar ne îndreptăm cu mult mai multă furie împotriva celor care nu se supun.

— Vreau să-ţi spun ceva, Aaron. În afară de Rowan, nu

voi sufla niciun cuvânt, nimănui pe lume, despre dosarul acela. E bine aşa?

Aaron rămase îngândurat pentru o clipă.

— Michael, după ce citeşti materialul, trebuie să discutăm despre ce ar trebui să faci. Nu te grăbi să spui că nu. Promite-mi măcar că îmi vei asculta sfatul, spuse Aaron.

— Îţi este teamă de Rowan, nu-i aşa?

Aaron bău din cafea. Se uită fix în farfurie. Nu mâncase decât o jumătate de biscuit.

— Nu sunt sigur, răspunse el. Singura mea întâlnire cu Rowan a fost ciudată. Aş fi putut jura…

— Ce?

— Că dorea cu disperare să-mi vorbească. Mie sau oricui altcuiva. Apoi am perceput în ea un anume tip de ostilitate, ca şi cum femeia asta ar fi fost deasupra oamenilor obişnuiţi, ca şi cum ar fi avut ceva structural diferit faţă de alte fiinţe umane. O, ştiu că sună exagerat. Sigur că nu este supranaturală. Însă, în condiţiile în care considerăm aceste puteri psihice ale noastre ca pe nişte mutaţii, atunci putem să ne gândim la fiinţe cum este Rowan ca la ceva diferit, aşa cum o specie de păsări este diferită de alta. Am simţit că ea este altfel, ca să spun aşa.

Tăcu. Părea să observe pentru prima dată că Michael purta mănuşile şi când mânca.

— Vrei să încerci şi fără ele? Aş putea să te învăţ cum să blochezi imaginile. De fapt, nu este atât de dificil pe cât…

— Vreau dosarul, îl întrerupse Michael. Se şterse la gură cu şervetul şi îşi termină cafeaua.

— Sigur că îl vrei şi că îl vei şi obţine, spuse Aaron oftând.

— Pot să mă duc în camera mea, acum? A, şi dacă s-ar putea să mai primesc nişte cafea şi lapte…

— Desigur.

Aaron îl conduse pe Michael, oprindu-se numai să comande cafea, apoi îl însoţi prin holul principal către dormitorul din capătul culoarului.

Draperiile din damasc care acopereau ferestrele dinspre

curte fuseseră date la o parte şi prin fiecare ochi de sticlă străluceа lumina soarelui de vară, filtrată de copaci.

Servieta cu dosarul cel voluminos legat în piele se afla deja pe patul uriaş, acoperit de cuverturi.

— Gata, prietene, spuse Aaron. Îţi vor aduce cafeaua fără să mai bată la uşă, ca să nu te deranjeze. Poţi să ieşi pe verandă, dacă vrei. Te rog să citeşti cu atenţie. Dacă ai nevoie de mine, telefonul este acolo. Formează numărul centralei şi cere cu Aaron. Voi fi tot la etajul ăsta, câteva camere mai încolo, vreau să mă odihnesc puţin.

Michael îşi scoase haina şi cravata, se duse la baie, se spălă pe faţă şi tocmai îşi scotea ţigările din valiză când sosi cafeaua.

Rămase surprins, puţin iritat să-l vadă din nou pe Aaron, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip. Trecuseră doar câteva minute sau cel puţin aşa i se păruse.

Aaron îi spuse băiatului să lase tava pe birou, apoi aşteptă să iasă.

— Veşti proaste, Michael.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai am sunat la Londra să văd dacă am primit vreun mesaj. Se pare că au încercat să mă găsească la San Francisco, pentru a mă informa că mama lui Rowan este pe moarte. Însă nu au reuşit să ia legătura cu mine.

— Rowan va dori să ştie asta, Aaron.

— S-a terminat, Michael. Deirdre Mayfair a murit în dimineaţa aceasta, pe la ora cinci. Vocea îi tremura uşor. Cred că discutam cu tine atunci.

— Ce îngrozitor, pentru Rowan, spuse Michael. Nici nu-ţi dai seama cât o va afecta. Nu-ţi poţi da seama.

— Vine încoace, Michael. A luat legătura cu cei de la serviciile funerare şi le-a cerut să amâne înmormântarea. Au fost de acord. A întrebat de hotelul Pontchartrain. Vom verifica, desigur, să vedem dacă a rezervat acolo o cameră. Dar sunt sigur că va sosi foarte curând.

— Sunteţi mai ceva decât FBI-ul, ştiai asta? spuse Michael. Nu era furios. Era exact informaţia de care avea nevoie. Uşurat, îşi aminti de sosirea lui aici, de casă, de

cum se trezise după aceea. Nu, nu ar fi putut face nimic pentru a aranja o întâlnire între Rowan şi mama ei.

— Da, suntem foarte meticuloşi, spuse Aaron trist. Ne gândim la tot. Mă întreb dacă Dumnezeu este la fel de echidistant cum suntem noi. Expresia i se schimbase mult, părea să se interiorizeze. Apoi, dădu să plece fără să mai scoată vreo vorbă.

— Ai cunoscut-o pe mama lui Rowan? întrebă Michael.

— Da, am cunoscut-o, răspunse Aaron pe un ton amar. N-am putut niciodată să fac nimic pentru ea. Dar, aşa se întâmplă adeseori. Poate că, de data asta, va fi altfel. Poate că nu. Se răsuci să iasă. Găseşti totul acolo, mai spuse el, indicându-i dosarul. Nu mai avem timp de discuţii.

Michael îl privi cum pleacă. Acest acces emoţional pe de o parte îl surprinsese, pe de altă parte îl liniştise. Era trist pentru că nu putuse spune nimic alinător. Dacă ar începe să se gândească la Rowan, la a o vedea şi a o strânge în braţe, la a încerca să-i explice toate astea, ar înnebuni. N-avea timp de pierdut.

Luă dosarul legat în piele şi se aşeză la birou. Îşi aduse ţigările, apoi se aşeză la birou. Aproape absent, luă cafetiera din argint, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi adăugă lapte fierbinte. Mirosul dulce se răspândi în toată camera.

Deschise dosarul intitulat simplu: „Vrăjitoarele Mayfair: Numărul unu”. Cuprindea un teanc gros de pagini dactilografiate şi un plic inscripţionat „Fotocopii ale documentelor originale”.

Îi era un nespus de dor de Rowan.

Începu să citească.

DOISPREZECE

După o oră, Rowan sună la hotel.

Împachetase cele câteva haine de vară pe care le avea. De fapt, fusese destul de surprinzător pentru ea să-şi urmărească propriile alegeri şi acţiuni de parcă ar fi fost în afara sistemului. Îngrămădise în valize lucruri uşoare din mătase, bluze şi rochii cumpărate cu ani în urmă pentru vacanţe, niciodată purtate. Bijuterii de care nu se mai atinsese de când era la facultate. Parfumuri nedesfăcute. Pantofi delicaţi, cu toc, pe care nici nu-i scosese din cutie. Anii dedicaţi medicinii nu lăsaseră loc pentru aşa ceva. Adevăr valabil şi pentru costumele uşoare, din pânză de in, pe care le purtase de câteva ori în Hawaii. Se pare că, acum, îi vor fi de folos. Mai luă şi o trusă de machiaj de care nu se atinsese de peste un an.

Avionul urma să decoleze la miezul nopţii. Avea să se ducă la spital, să discute în amănunt fişa fiecărui pacient cu doctorul Slattery, care urma să îi ţină locul, apoi să plece direct la aeroport.

Acum, trebuia să-şi rezerve o cameră la hotel şi să-l anunţe pe Michael că va veni.

La hotel îi răspunse o voce amabilă, cu accent sudist. Da, aveau o cameră liberă. Nu, domnul Curry nu era acolo. Lăsase un mesaj pentru ea, că plecase, dar urma să o sune în douăzeci şi patru de ore. Nu, nu precizase când se întoarce.

— Bine, spuse Rowan oftând. Vă rog să notaţi următorul mesaj pentru el: spuneţi-i că mama mea a murit. Că înmormântarea va fi mâine, prin intermediul firmei Lonigan and Sons. Aţi reţinut?

— Da, doamnă. Şi permiteţi-mi să vă spun că regretăm cu toţii să aflăm acest lucru despre mama dumneavoastră. Mă obişnuisem să o văd pe verandă, de câte ori treceam pe

acolo.

Rowan era uluită.

— Spuneţi-mi ceva, vă rog, zise Rowan. Casa în care a locuit este pe First Street?

— Da.

— Într-o zonă numită Garden District?

— Sigur că da.

Îi mulţumi şi închise. Este exact locul despre care mi-a vorbit Michael, gândi ea. Dar, de unde ştiau cu toţii despre ea? Nici măcar nu i-am spus numele mamei.

Însă, trebuia să plece. Ieşi pe cheiul dinspre nord şi se asigură că *Sweet Christine* era solid ancorată, în caz de vreme rea. Apoi încuie cabina timonei şi se întoarse în casă. Activă tot felul de sisteme de alarmă, pe care nu le mai folosise de la moartea lui Ellie.

Venise momentul să mai arunce o ultimă privire în jur.

Şi-l aminti pe Michael stând în faţa frumoasei case în stil victorian de pe Liberty Street, vorbind despre presimţirea că nu se va mai întoarce. Ei bine, ea nu avea un astfel de sentiment, însă simplul fapt că se uita la tot ce o înconjura o întristă. Casa părea părăsită. Apoi, când se uită la *Sweet Christine*, simţi aceeaşi senzaţie.

Simţea că *Sweet Christine* o servise cu credinţă, însă, acum, asta nu mai avea importanţă. Toţi bărbaţii cu care făcuse dragoste în cabina de sub punte nu mai contau. De fapt, era ciudat că nu-l dusese şi pe Michael acolo, în intimitatea caldă a cabinei.

Nici măcar nu se gândise la asta. Michael părea a face parte dintr-o lume diferită.

Simţi, acut, impulsul de a o scufunda pe *Sweet Christine* chiar în acel moment, împreună cu toate amintirile legate de ea. Însă era o nebunie. Pentru că *Sweet Christine* o dusese la Michael. Îşi pierdea minţile.

Slavă Domnului că pleca la New Orleans. Slavă Domnului că avea să-şi vadă mama înainte de înmormântare şi slavă Domnului că, în curând, va fi cu Michael, îi va povesti totul, îl va simţi alături. Trebuia să creadă că aşa va fi, indiferent de motivul pentru care nu o

sunase. Se gândi cu amărăciune la documentul din seif. Acum, nu mai avea nicio importanţă, nu merita nici măcar să se ducă până acolo, să-l mai citească o dată sau să-l rupă.

Închise uşa fără să privească în urmă.

Partea a doua
Vrăjitoarele Mayfair

TREISPREZECE

Dosarul despre vrăjitoarele Mayfair

Cuvânt înainte al traducătorului la Părţile I-IV

Primele patru părţi ale acestui dosar cuprind materiale scrise de Petyr van Abel pentru Talamasca – în latină şi mai ales în codul nostru latinesc, o formă a limbii latine utilizate de Talamasca între secolele XIV-XVIII pentru a ascunde de ochii iscoditori misivele şi jurnalele. Un volum uriaş de materiale a fost scris şi în engleză, deoarece Petyr van Abel obişnuia să scrie în engleză, când era printre francezi, şi în franceză, când era printre englezi. Intenţia era de a reda dialogul, anumite gânduri şi sentimente mult mai natural decât ar fi îngăduit-o vechiul cod latin.

Aproape întregul material cuprins aici se prezintă sub forma unor epistole, aceasta a fost şi a rămas principala formă sub care sunt redactate rapoartele pentru arhivele Talamasca.

În acea vreme, Stefan Franck era conducătorul ordinului şi marea majoritate a materialului care urmează îi este adresat, într-un stil personal, uneori informal. Cu toate acestea, Petyr van Abel era întotdeauna conştient de faptul că scrie în scop informativ, ca atare se străduia să explice şi să clarifice totul astfel încât să poată fi înţeles şi de către un cititor neavizat. Acesta este motivul pentru care descrie un canal din Amsterdam, deşi textul îi era destinat unui om care locuia chiar acolo.

Traducătorul nu a omis nimic. Materialul a fost adaptat numai acolo unde scrisorile originale sau însemnările din jurnal au fost deteriorate şi nu mai sunt lizibile. Ori când

cuvintele şi frazele din vechiul cod latinesc nu mai sunt pe înţelesul discipolilor de astăzi ai ordinului sau dacă arhaismele din engleză ar fi putut crea confuzii semantice pentru cititorul modern. Ortografia a fost, desigur, actualizată.

Cititorul modern trebuie să ţină cont de faptul că engleza timpului respectiv – sfârşitul secolului al XVII-lea – era deja limba vorbită în prezent. Expresii precum „destul de bine”, sau „bănuiesc”, sau „presupun”, erau deja folosite curent. Acestea nu constituie modificări în text.

Dacă viziunea lui Petyr asupra lumii pare surprinzător de „existenţialistă” pentru acea perioadă, nu trebuie decât să-l recitiţi pe Shakespeare, care a scris cu aproape şaptezeci şi cinci de ani mai înainte, pentru a vă convinge cât de atei, ironici şi existenţialişti erau gânditorii vremii. Acelaşi lucru poate fi spus şi despre atitudinea lui Petyr în privinţa sexualităţii. Uneori, mentalitatea puritană a secolului al XIX-lea ne face să uităm că secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea au fost mult mai liberale în această privinţă.

Vorbind despre Shakespeare, Petyr îl aprecia în mod deosebit, îi citea cu mare plăcere piesele şi sonetele. Spunea adesea că Shakespeare este „filosoful” lui.

Povestea lui Petyr van Abel, care merită şi ea toată atenţia, apare în dosar sub semnătura lui, constând în şaptesprezece volume în care sunt incluse traducerile complete ale fiecărui raport pe care l-a întocmit, ale fiecărui caz pe care l-a investigat, în ordinea cronologică în care au fost scrise.

Mai deţinem două portrete ale sale, pictate în Amsterdam. Unul a fost realizat de Franz Hals pentru Roemer Franz, şeful nostru din perioada respectivă, şi îl înfăţişează pe Petyr ca pe un tânăr înalt, cu păr bălai – are aerul unui nordic – cu figura ovală, nasul proeminent, fruntea înaltă şi ochi mari, scrutători. Celălalt, pictat cu aproximativ douăzeci de ani mai târziu de Thomas de Keyser, dezvăluie o figură mai împlinită, deşi încă slabă, cu mustaţă şi barbă atent îngrijite, cu părul blond, lung, cârlionţat, sub o pălărie neagră cu boruri mari. În ambele

picturi, Petyr are o atitudine relaxată, oarecum veselă, absolut tipică pentru portretele olandeze ale vremii.

Petyr a făcut parte din Talamasca de când era copil şi până când a căzut la datorie, Ia vârsta de patruzeci şi trei de ani – ultimul său raport către Talamasca va clarifica acest aspect.

Toate mărturiile despre el atestă că era un bun vorbitor, un la fel de bun ascultător şi un scriitor înnăscut, un om pasional şi impulsiv. Adora comunitatea artiştilor din Amsterdam şi, în timpul său liber, petrecea multe ore împreună cu pictorii. Se implica mult în investigaţiile pe care le făcea, iar comentariile sale au tendinţa de a fi prolixe, detaliate şi, uneori, excesiv de emotive. Unii cititori le-ar putea considera obositoare. Alţii, însă, le vor considera de nepreţuit, întrucât sunt nu numai imaginea vie a evenimentelor la care a fost martor, ci şi crâmpeie ale personalităţii sale.

El însuşi putea citi gândurile (mărturisea că nu este foarte competent în folosirea acestei puteri întrucât o dispreţuia şi nu avea încredere în ea) şi era capabil să deplaseze obiecte de mici dimensiuni, să oprească ceasuri şi să facă alte „trucuri” oricând dorea.

Prima dată când a venit în contact cu Talamasca avea opt ani, un orfan care bătea străzile din Amsterdam. Legenda spune că, dându-şi seama că în arhondarice erau adăpostite sufletele „aparte”, după cum şi el era aparte, a tot bântuit pe-acolo până când, în cele din urmă, într-o noapte de iarnă, a adormit pe trepte, unde ar fi degerat dacă nu l-ar fi găsit Roemer Franz şi nu l-ar fi adus în adăpost. Ulterior s-a descoperit ca primise o oarecare educaţie, că ştia sa citească atât în latină cât şi în olandeză, şi că înţelegea bine franceza.

Toata viaţa, amintirile sale despre primii ani petrecuţi alături de părinţi au fost sporadice şi nesigure, deşi a făcut şi singur investigaţii despre trecutul său şi a descoperit nu numai identitatea tatălui său, Jan van Abel, renumitul chirurg din Leiden, ci şi scrierile acestuia, cuprinzând unele dintre cele mai apreciate ilustraţii anatomice şi

medicale ale timpului.

Petyr spunea adesea că ordinul îi devenise mamă şi tată. Niciun membru nu a fost vreodată mai devotat.

Aaron Lightner
Talamasca, Londra, 1954

VRĂJITOARELE MAYFAIR
Partea I
Din scrierile lui Petyr van Abel pentru Talamasca
1689

Septembrie 1689, Montcleve, Franţa

Draga Stefan,

Am ajuns în sfârşit la Montcleve, chiar la poalele munţilor Cévennes, iar orăşelul mohorât şi fortificat, cu acoperişurile lui din ţiglă şi bastioanele lui înspăimântătoare se pregăteşte într-adevăr pentru arderea pe rug a unei vrăjitoare, după câte mi s-au spus.

Este început de toamnă aici, aerul care vine dinspre vale este proaspăt, poate chiar având ceva din căldura torida a Mediteranei, iar dinspre porţi ţi se oferă imaginea plăcută a viilor care dau vinul local, Blanquette de Limoux.

Pentru că am băut poate mai mult decât s-ar fi cuvenit în prima seară, pot spune cu siguranţă că este într-adevăr bun, după cum îl şi laudă bieţii oameni din partea locului.

Tu ştii, Stefan, că nu iubesc această zonă, pentru că în munţi răsună, încă, ecoul catarilor ucişi, arşi în număr atât de mare în această regiune, cu secole în urmă. Oare câte sute de ani mai trebuie să treacă până când sângele atâtor oameni va fi absorbit de ţărână şi uitat?

Talamasca îşi va aminti mereu. Noi, care trăim într-o lume a cărţilor şi a pergamentelor, a luminii tremurătoare a lumânării, a ochilor obosiţi şi a umbrelor, am stăpânit dintotdeauna istoria. Pentru noi, ea este *prezentul.* Îmi amintesc, vai, cu mult înainte de a fi auzit de Talamasca, felul în care vorbea tatăl meu despre ereticii ucişi, despre

minciunile proferate împotriva lor. Pentru că şi el citise multe despre ei.

Dar ce legătură are asta cu tragedia contesei de Montcleve, care va muri mâine pe rugul ridicat lângă porţile catedralei Saint-Michel? Oraşul acesta vechi, fortificat, este numai piatră, dar nu şi inimile locuitorilor săi, deşi nimic nu ar putea împiedica execuţia acestei doamne, după cum îţi voi arăta.

Mă doare sufletul, Stefan. Sunt mai mult decât neajutorat, pentru că sunt asaltat de revelaţii şi amintiri. Îţi voi relata cea mai uluitoare poveste cu putinţă.

Însă voi relata totul în ordine, cum pot mai bine, încercând să mă limitez – ca întotdeauna – la acele aspecte demne de reţinut ale acestei aventuri triste.

Dă-mi voie să încep prin a spune că nu pot împiedica această ardere pe rug. Nu numai pentru că femeia în chestiune este considerată o vrăjitoare puternică şi care nu regretă nimic din cele făcute, ci şi pentru că mai este acuzată şi de uciderea propriului soţ prin otrăvire, iar mărturia împotriva ei este cumplit de dureroasă, după cum îţi voi relata.

Mama soţului său este cea care îşi acuză nora de relaţii sexuale cu Satana şi de crimă; iar cei doi fii ai nefericitei contese s-au alăturat bunicii lor, susţinându-i acuzaţiile, iar unica fiică a celei acuzate că ar fi vrăjitoare, Charlotte pe numele ei, în vârstă de douăzeci de ani şi excepţional de frumoasă, a fugit deja în Indiile de Vest cu tânărul ei soţ din Martinica şi cu fiul lor, încercând sa scape, la rându-i, de acuzaţia că ar fi vrăjitoare.

Însă lucrurile nu sunt aşa cum par. Voi relata pe larg ce am descoperit. Te rog doar să-mi îngădui ca, în introducere, să mă întorc în trecut. Multe dintre cele ce se petrec aici sunt importante pentru Talamasca, însă nu putem spera să intervenim în vreun fel. Acum, în timp ce scriu, sunt chinuit, pentru că o cunosc pe femeia respectivă şi am venit aici mânat de bănuiala asta, deşi am sperat şi m-am rugat să mă fi înşelat.

Când ţi-am scris ultima dată, tocmai părăseam statele

germane şi eram dezgustat de moarte de persecuţiile îngrozitoare de acolo, de cât de puţin puteam interveni. Asistasem la doua arderi pe rug în masă la Treves, la suferinţele teribile provocate de clericii protestanţi, care sunt la fel de nemiloşi ca şi catolicii şi total de acord cu ei că Satana este puternic acolo şi îşi câștigă victoriile prin intermediul cui nu te aştepţi – în unele cazuri nişte simpli naivi, deşi de obicei sunt cumetre de treaba, brutari, tâmplari, cerşetori şi alţii asemenea.

Ciudat este că aceşti oameni atât de credincioşi consideră că diavolul e atât de prost încât încearcă sa-i corupă numai pe cei sărmani şi lipsiţi de putere – mă întreb, de ce niciodată pe regele Franţei, de exemplu? – iar populaţia este atât de slabă de înger.

Dar am discutat de multe ori aceste lucruri.

Am fost atras aici, în loc să mă întorc acasă, în Amsterdam, de care îmi este atât de dor, pentru că circumstanţele acestui proces erau foarte cunoscute şi pentru că este ciudat că tocmai o contesă este acuzată, nu moaşa satului sau un prostănac bâlbâit gata să numească pe oricine drept complicele său şi aşa mai departe.

Însă am regăsit multe dintre elementele pe care le-am constatat şi în alte locuri, de exemplu este prezent aici cunoscutul inchizitor, părintele Louvier, care de un deceniu se laudă că a ars sute de vrăjitoare şi că va găsi aici vrăjitoare, dacă sunt de găsit. De asemenea, se găseşte pe aici o foarte populară carte despre vrăjitorie şi demonologie, scrisă de aceeaşi persoană, foarte cunoscută în întreaga Franţă, care exercită o adevărată fascinaţie asupra unor semianalfabeţi care se încred în lungile descrieri făcute demonilor de parcă ar fi sfânta scriptură, când, de fapt, nu sunt decât un gunoi.

Şi, desigur, nu trebuie să uit gravurile care însoţesc acest minunat text trecut din mână-n mână cu atâta veneraţie, pentru că sunt sursa multor discuţii, reprezentând imagini ale diavolilor dansând la lumina lunii sau ale unor baborniţe înfruptându-se cu copii sau zburând pe mături.

Cartea asta a vrăjit tot oraşul şi nimeni din ordinul nostru nu ar fi surprins să afle că bătrâna contesă, acuzatoarea nurorii sale, este aceea care a adus-o aici, spunând chiar pe treptele bisericii că, dacă n-ar fi existat această carte demnă de toată lauda, n-ar fi ştiut că trăieşte lângă o vrăjitoare.

Ah, Stefan, o persoană care a citit o mie de cărţi este o companie interesantă. Cine a citit în cel mai bun caz trei cărţi este o persoană cu adevărat periculoasă.

Dar mă abat de la poveste.

Astăzi am ajuns aici călare, la ora patru, prin munţi, spre sud, urmărind firul văii – o călătorie lungă şi obositoare. În preajma oraşului care mi s-a părut o fortăreaţă, ceea ce, de fapt, a şi fost cândva, am scăpat de hârtiile care ar fi putut dovedi că nu sunt ceea ce pretind că sunt – un preot catolic care studiază răul făcut de vrăjitorie, care călătoreşte prin ţară pentru a cerceta vrăjitoarele condamnate, astfel încât să le poată stârpi mai bine în parohia sa de acasă.

Am pus tot ceea ce aveam extraordinar şi incriminator într-o cutie pe care am îngropat-o în pădure. Apoi, purtând cea mai corectă haină clericală, crucifix de argint şi alte accesorii care să mă facă să par un preot bogat, m-am îndreptat către porţile oraşului, am trecut de turnurile castelului de Montcleve, fostul cămin al nefericitei contese, căreia i se spune mireasa lui Satana sau vrăjitoarea Montcleve.

Imediat, am început să-i întreb pe cei întâlniţi pe drum ce este cu rugul înălţat în piaţă, chiar lângă porţile catedralei şi de ce şi-au instalat comercianţii tarabele pentru a vinde băuturi şi dulciuri când nu este târg şi de ce locurile pentru cei care vor să privească sunt în partea de nord a bisericii, faţă în faţă cu zidul închisorii? De ce sunt cele patru hanuri ticsite de cai şi trăsuri şi de ce discută oamenii privind în sus spre geamul cu gratii al închisorii, deasupra tribunei, şi ce-i cu rugul acela?

Are vreo legătură cu sărbătoarea Sfântului Mihail, care este a doua zi?

Toţi cei cu care am vorbit m-au asigurat, fără ezitare, că nu există nicio legătură cu sfântul, deşi catedrala este înălţată pentru a-l cinsti, că au ales această sărbătoare pentru ca Dumnezeu cu toţi îngerii şi sfinţii săi să se bucure de execuţia frumoasei contese, care va fi arsă de vie fără să fie spânzurată înainte, pentru a servi ca exemplu tuturor vrăjitoarelor din vecinătate, fiindcă sunt multe, deşi contesa, chiar supusă celor mai îngrozitoare torturi, nu a numit nici măcar un complice, atât este de mare puterea diavolului în ea. Însă inchizitorii îi vor afla până la urmă.

Am aflat de la cele mai diverse persoane, care m-ar fi zăpăcit cu totul dacă n-aş fi luat seama, că aproape nu exista familie în această comunitate prosperă care să nu fi simţit direct puterile contesei care îi vindeca pe cei bolnavi, le prepara poţiuni din plante, le atingea rănile alinându-le, fără să le ceară altceva în schimb decât să o amintească în rugăciunile lor. De fapt, era renumită pentru că alungase vrăjile negre ale vrăjitoarelor mai puţin puternice; cei care fuseseră victime ale vrăjilor veniseră adesea la ea să le dea pâine şi sare pentru a alunga diavolii stârniţi asupra lor de persoane necunoscute.

N-ai văzut niciodată un asemenea păr arămiu, mi-a spus unul şi, ah, era atât de frumoasă înainte s-o tortureze, mi-a spus altul; pentru ca altcineva să adauge, da, dar copilul meu trăieşte datorită ei şi un al patrulea să afirme că această contesă putea ostoi cea mai aprigă febră, că întotdeauna, de sărbători, le dăruia servitorilor aur şi că tot timpul avusese numai vorbe bune pentru toată lumea.

Stefan, ai fi crezut că e vorba despre o canonizare, nu despre o condamnare la ardere pe rug. Niciunul dintre cei întâlniţi în această primă oară, în care m-am plimbat pe străzile înguste, bântuind de colo-colo, ca şi cum m-aş fi rătăcit, nu a scos o vorbă de rău despre ea.

Fără îndoială că acei oameni simpli erau stârniţi de faptul că o femeie atât de bună, de minunată, putea fi arsă în faţa lor, de parcă frumuseţea şi bunătatea transformau moartea ei într-un spectacol măreţ. Laudele la adresa ei,

exuberanţa cu care o descriau, modul în care vorbeau despre moartea ei m-au determinat să mă opresc şi să mă îndrept către rug, călărind în sus şi-n jos în jurul lui, inspectându-l.

Vai, e nevoie de o mulţime de cărbune şi de lemn pentru a arde o fiinţă umană complet, până nu mai rămâne nici urmă. L-am privit cu groază, ca întotdeauna, întrebându-mă de ce am ales o astfel de îndeletnicire, căci niciodată nu intru într-un oraş ca acesta, cu clădirile lui neatrăgătoare din piatră şi vechea catedrală cu trei turle ale sale, fără să aud strigătele mulţimii, trosnetul flăcărilor, tusea, respiraţia sufocată şi, în final, ultimele ţipete sfâşietoare ale muribunzilor. Ştii ca nu mă pot obişnui cu aceste execuţii îngrozitoare, indiferent de cât de multe ar fi cele la care aş asista. Ce se ascunde, oare, în sufletul meu, de mă împinge să caut aceleaşi imagini de groază, iar şi iar?

Oare ispăşesc vina pentru vreo crimă, Stefan? Când voi fi suferit îndeajuns? Să nu crezi că am luat-o razna. Am dreptate, vei înţelege mai târziu. Căci, am regăsit o tânără pe care am iubit-o odată mai mult decât pe oricine altcineva şi, mai presus de farmecul ei, îmi amintesc de figura-i lipsită de orice expresie atunci când am văzut-o prima dată, legată de o căruţă, pe un drum pustiu în Scoţia, la numai câteva ore după ce îşi văzuse propria mamă arzând.

Poate că, dacă ţi-o aminteşti cât de cât, ai ghicit adevărul. Nu te grăbi să citeşti în continuare. Mai ai puţină răbdare. Pentru că, pe când mă plimbam în sus şi-n jos în preajma rugului, ascultând prostiile debitate de nişte comercianţi locali de vin, care se lăudau că au văzut şi alte astfel de execuţii, de parcă ar fi fost ceva demn de laudă, nu ştiam toată povestea contesei. Acum, o ştiu.

În cele din urmă, cred că pe la cinci, m-am îndreptat către cel mai bun şi mai vechi han din oraş, situat chiar vizavi de biserică, cu toate ferestrele orientate către uşile mari de la Saint-Michel şi către locul execuţiei, pe care l-am descris.

Mă aşteptam să nu găsesc niciun loc, pentru că tot oraşul era preocupat de acest eveniment. Îţi poţi imagina cât de surprins am fost când am descoperit că cei care rezervaseră cele mai bune camere fuseseră daţi afară, în ciuda veşmintelor frumoase, pentru că se dovedise că nu aveau niciun ban. Am plătit de îndată suma frumuşică solicitată pentru acele „camere alese” şi, cerând lumânări, pentru a putea scrie noaptea, aşa cum fac acum, am urcat scara dărăpănată. Am descoperit că era un loc acceptabil, cu o saltea decentă din paie, mai puţin mizerabil decât m-aş fi aşteptat, mai ales că nu sunt în Amsterdam, cu un cămin micuţ, de care nu am nevoie, dată fiind vremea frumoasă de septembrie. Ferestrele, deşi mici, dau spre rug.

— Puteţi vedea totul foarte bine de aici, a spus mândru hangiul şi m-am întrebat de câte ori văzuse un astfel de spectacol, ce gândea despre proceduri, însă a continuat să vorbească de unul singur despre frumuseţea contesei Deborah, scuturând trist din cap, aşa cum făceau toţi cei care vorbeau despre ea şi despre ceea ce urma să se întâmple.

— Ai spus că numele ei este Deborah?

— Da, mi-a răspuns. Deborah de Montcleve, frumoasa noastră contesă, chiar dacă nu este franţuzoaică şi măcar de-ar fi fost o vrăjitoare ceva mai puternică… Apoi a tăcut, plecând capul.

În acel moment am simţit că mor, Stefan. Am bănuit cine este şi abia rezistam să nu-l întreb mai multe. Totuşi, am făcut-o.

— Continuă, te rog, am spus.

— Când şi-a văzut soţul pe moarte a spus că nu îl poate salva, că este peste puterile ei… Şi hangiul a făcut iar un gest de neputinţă.

Stefan, am văzut nenumărate astfel de cazuri. Vindecătoarea satului devine vrăjitoare numai când puterea ei de a vindeca dă greş. Înainte de asta, este zâna bună a tuturor, nimeni nu suflă o vorbă despre diavol. Se întâmpla din nou.

Mi-am pregătit masa de scris la care stau acum, am lăsat deoparte lumânările şi am coborât în sala de jos, unde un foc firav, la care se încălzeau câţiva filosofi locali sau îşi uscau trupurile îmbibate de vin, lupta cu întunericul şi cu răceala clădirii din piatră. M-am aşezat la o masă şi am comandat cina, încercând să-mi alung din minte ciudata obsesie a focului, condamnatul simte această căldură plăcută care apoi se transformă în agonie şi îi mistuie trupul.

— Adu-mi cel mai bun vin, am spus. Vreau să-l împart cu aceşti domni, în speranţa că îmi vor povesti despre vrăjitoare, pentru că am multe de învăţat.

Invitaţia mea a fost pe dată acceptată, aşa că am mâncat în mijlocul unei adevărate adunări. Toţi au început imediat să vorbească în acelaşi timp, ca atare am ales pe cine să ascult, ignorându-i pe ceilalţi.

— Cum a fost acuzată? am întrebat imediat.

Corul a început diferite variante privind cum călărise contele prin pădure şi, după ce căzuse de pe cal, rămăsese ţintuit la pat. După o masă bună şi un somn bun se ridicase refăcut şi se pregătise să plece la vânătoare, însă durerea îl copleşise din nou şi căzuse la pat.

Împreună cu mama lui, contesa îl veghease toată noaptea şi îi ascultase gemetele.

— Rana este profundă, *interioară*, declarase soţia. Nu pot face nimic pentru el. În curând sângele îi va ţâşni din gură. Trebuie să facem ce putem să-i alinăm durerea.

Apoi, aşa cum anunţase ea, îi dădu sângele pe gură, iar gemetele de durere se înteţiră. Începuse să strige către soţia lui, care vindecase atâţia, să-i aducă leacurile cele mai bune. Contesa le spusese din nou, soacrei şi fiilor săi, că această rană îi depăşea puterile vindecătoare. Începuse să plângă.

— Aş vrea să vă întreb, e în stare o vrăjitoare să plângă? s-a auzit hangiul, care ascultase în timp ce ştergea masa.

I-am mărturisit că nu cred că e posibil aşa ceva.

Ei au continuat să descrie cum suferise contele şi cum, în cele din urmă, începuse să urle, pe când durerea i se

înteţea, deşi soţia lui îi dăduse din plin şi vin şi leacuri să-i aline suferinţa şi să-l adoarmă.

— Salvează-mă, Deborah, urla el şi n-a vrut să audă de preot atunci când a sosit. Însă, în ultima oră, chinuit de febră şi sângerând, îl chemase pe preot lângă el şi declarase că soţia lui este o vrăjitoare, că fusese întotdeauna, că mama ei fusese arsă pe rug pentru vrăjitorie, iar acum el ispăşea toate păcatele lor.

Îngrozit, preotul se retrăsese, gândindu-se că muribundul delirează. În toţi anii de când era aici o divinizase pe contesă şi trăise din generozitatea ei; însă bătrâna contesă îşi luase fiul pe după umeri, îl sprijinise pe pernă, apoi spusese:

— Vorbeşte, fiule.

— O vrăjitoare, asta este, asta a fost mereu. Mi-a mărturisit totul, vrăjindu-mă, cu farmecele unei soţii tinere, plângând la pieptul meu. M-a vrăjit, m-a legat de ea şi de lucrările ei diavoleşti. În oraşul Donnelaith din Scoţia, acolo învăţase artele întunecate de la mama ei. Tot acolo, mama ei fusese arsă pe rug, cu ea de faţă.

Iar soţiei sale, care plângea îngenuncheată lângă patul lui, îi spusese:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Deborah. Sunt în agonie. Ai salvat-o pe soţia brutarului, pe fiica morarului. Pe mine de ce nu vrei să mă salvezi?

Era atât de înnebunit încât preotul nu putuse să-i dea binecuvântarea şi murise blestemând, o moarte cu adevărat îngrozitoare.

Văzând că s-a stins, tânăra contesă începuse să-l strige, să-i spună cât de mult îl iubeşte, apoi se prăbuşise ca moartă. Fii ei, Chrétien şi Philippe, şi frumoasa sa fiică Charlotte se strânseseră în jurul ei, încercând s-o aline şi s-o ţină în braţe, pe când zăcea ameţită pe podea.

Însă bătrâna contesă avea alte planuri şi reţinuse cele spuse de fiul ei. Se dusese direct în apartamentele particulare ale nurorii sale şi găsise în sertare nu numai nenumăratele unguente şi poţiuni pentru vindecarea bolnavilor, ci şi o păpuşă ciudată, cioplită grosolan în lemn,

cu capul din os, cu ochii şi gura aplicate şi cu părul lipit, cu floricele din mătase în păr. Îngrozită, bătrâna contesă aruncase această efigie, ştiind că nu poate fi decât diabolică. Îşi dăduse seama cât de mult semăna cu acele păpuşi făcute de ţărani pentru vechile ritualuri despre care predicau preoţii, aşa că deschisese celelalte uşi şi găsise bijuterii şi aur depăşind orice închipuire, grămezi, în sipete, în săculeţe de mătase, pe care, spunea bătrâna contesă, cu siguranţă avea de gând să le fure după ce soţul ei ar fi murit.

Tânăra contesă fusese arestată pe loc, iar bunica îi luase la ea în cameră pe nepoţi, povestindu-le despre natura acestui rău teribil, astfel încât să poată vorbi alături de ea împotriva vrăjitoarei şi să nu păţească niciun rău.

— Însă toată lumea ştie că bijuteriile erau ale tinerei contese, le adusese de la Amsterdam, unde rămăsese văduvă, în urma unui soţ bogat, iar contele nostru, înainte să pornească în căutarea unei soţii bogate, n-avea decât un chip frumos şi hainele de pe el, pe lângă castelul şi pământul pe care le moştenise de la tatăl său, a spus fiul hangiului, care vorbea mai mult decât toţi ceilalţi.

Oh, Stefan, nu-ţi poţi imagina cât m-au durut cuvintele astea. Aşteaptă numai, să citeşti restul poveştii.

Toţi cei prezenţi au oftat cu tristeţe.

— Era atât de generoasă cu aurul ei încât era de-ajuns să te duci la ea, să o rogi să te ajute şi imediat îţi dădea, a spus altul.

— O, este o vrăjitoare puternică, nu există îndoială, altfel cum ar fi putut să fie atât de îndrăgită şi cum ar fi fost contele atât de legat de ea? a zis altcineva. Însă nici acest comentariu nu a fost făcut cu ură sau cu teamă.

Ameţisem, Stefan.

— Aşa că, acum, bătrâna contesă a pus mâna pe toţi banii, să aibă grijă de ei, am remarcat eu, văzând imediat tot complotul. Spuneţi-mi, vă rog, care a fost soarta păpuşii?

— A dispărut, au spus toţi într-un glas, ca şi cum ar fi răspuns la slujbă, în catedrală. A dispărut. Dar Chrétien a

jurat că văzuse lucrul acela oribil, că ştia că vine de la diavol şi mărturisise că mama lui vorbea cu păpuşa, de parcă ar fi fost un idol.

Au continuat tot aşa, ca într-un adevărat turn Babel, contrazicându-se – fără îndoială că frumoasa Deborah îşi omorâse soţul din Amsterdam înainte să-l fi întâlnit pe conte, pentru că aşa făcea o vrăjitoare, nu, şi putea cineva să nege că e vrăjitoare, după ce se aflase povestea mamei ei?

— S-a dovedit că această poveste este adevărată? am întrebat.

— Au fost trimise scrisori de la Adunarea din Paris, la care ea a făcut apel, către Consiliul Scoţiei, iar aceştia au verificat, într-adevăr, o vrăjitoare scoţiană fusese arsă în Donnelaith cu peste douăzeci de ani în urmă, iar fiica ei, Deborah, supravieţuise şi fusese luată de acolo de un servitor al Domnului.

Cum mi-a sărit inima auzind asta, pentru că ştiam că nu mai există nicio speranţă. Ce mărturie mai puternică s-ar fi putut aduce împotriva ei, decât că mama ei murise arsă pe rug? Nici nu mai era nevoie să întreb, Adunarea Parisului îi respinsese apelul?

— Da. Împreună cu scrisoarea oficială din Paris venise şi o broşură ilustrată, încă foarte mult citită în Scoţia, care vorbea despre vrăjitoarea cea rea din Donnelaith, care fusese moaşă şi vindecătoare renumită până când se aflase despre practicile ei diavoleşti.

Stefan, dacă încă nu o recunoşti pe fiica vrăjitoarei scoţiene, înseamnă că nu-ţi aminteşti povestea. Însă, eu nu mai aveam nicio îndoială.

„Deborah a mea“, am şoptit în adâncul sufletului. N-aveam cum să mă înşel.

Pretinzând că asistasem la multe execuţii şi că speram să mai văd şi altele, am întrebat care era numele vrăjitoarei scoţiene pentru că, poate, în timpul studiilor mele, dădusem peste cazul acela.

— Mayfair, mi-au răspuns. Suzanne din Mayfair, care îşi spunea Suzanne Mayfair.

Deborah. Nu putea fi alta decât copila pe care o salvasem cu ani în urmă.

— Oh, părinte, sunt atâtea adevăruri îngrozitoare în cartea despre vrăjitoarea scoţiană, încât mi-e teamă să le rostesc.

— Cărţile de acest fel nu sunt Scriptura, i-am răspuns.

Însă au continuat să-mi spună cum relatarea despre întregul proces al lui Suzanne Mayfair fusese trimisă prin intermediul Adunării din Paris şi era acum în mâinile inchizitorului.

— S-a găsit otravă în camerele contesei? am întrebat, încercând să aflu, pe cât posibil, adevărul.

— Nu, au zis ei. Însă dovezile împotriva ei erau atât de puternice încât asta nu a mai contat. Soacra ei o auzise vorbind cu fiinţe invizibile, fiul său, Chrétien, de asemenea, ca şi fiul său Philippe. Chiar şi fiica sa, Charlotte, deşi aceasta preferase să fugă decât să depună mărturie împotriva mamei sale. Mai erau şi alte persoane care văzuseră puterile contesei, putea să mute obiectele fără să le atingă, ştia viitorul şi nenumărate alte lucruri imposibile.

— A mărturisit ceva?

— Diavolul a băgat-o în transă când au torturat-o, a spus fiul hangiului. Putea, altfel, o fiinţă omenească să nu mişte când a fost arsă cu fierul roşu?

Am simţit că mi se face rău. Însă, am continuat să le pun întrebări.

— A dat numele vreunui complice? am întrebat. Li se cere întotdeauna să dea numele complicilor.

— Ea este cea mai puternică vrăjitoare de care s-a auzit vreodată prin locurile astea, părinte, a spus cârciumarul. Ce nevoie avea de alţii? Când a auzit numele celor pe care îi vindecase, inchizitorul a asemănat-o cu marea vrăjitoare a mitologiei, însăşi Vrăjitoarea din Endor.

— Există vreun Solomon, cu care să concureze?

Însă nu au auzit întrebarea asta.

— Dacă mai exista o altă vrăjitoare, asta era Charlotte, a spus cârciumarul. N-ai văzut niciodată ceva ca negrii ei,

intrând cu ea la biserică, la slujba de duminică, purtând peruci şi haine de satin! Şi cele trei fete mulatre care au grijă de copilul ei. Şi soţul ei, înalt şi palid ca o salcie, suferind de o afecţiune care l-a chinuit încă din copilărie şi pe care nici măcar mama Charlottei nu a putut s-o vindece. S-o vezi pe Charlotte cum le ordonă negrilor să-şi care stăpânul prin sat, pe scări în sus şi-n jos, să-i toarne vin în pahar şi să-i ducă paharul la buze şi şervetul sub bărbie. Chiar la masa asta au stat, bărbatul slab ca un sfânt de pe peretele din biserică, şi feţele negre, strălucitoare, care îl înconjurau, şi negrul cel mai înalt şi mai negru dintre toţi, Reginald îi ziceau, citindu-i stăpânului său dintr-o carte, cu vocea tunătoare. Şi când te gândeşti că Charlotte trăise printre astfel de oameni de când avea optsprezece ani, că se măritase la vârsta aia fragedă cu acest Antoine de Fontenay.

— E sigur că Charlotte a fost aceea care a furat păpuşa înainte ca preotul să poată pune mâna pe ea, a spus fiul hangiului. Cine altcineva ar fi atins un asemenea lucru?

— Ai spus că mama ei nu putuse vindeca boala de care suferea soţul ei? am întrebat politicos. Şi, evident, nici Charlotte nu reuşise. Poate că femeile astea nu sunt vrăjitoare.

— Da, dar vindecarea şi blestemul sunt două lucruri diferite, a spus cârciumarul. Dacă şi-ar fi aplicat talentul numai pentru a vindeca! Însă ce legătură avea păpuşa aceea cu vindecarea?

— Şi ce zici de fuga Charlottei? a întrebat altul, care abia se alăturase grupului şi părea foarte entuziast. Ce ar putea însemna altceva decât că amândouă sunt vrăjitoare? Imediat după arestarea mamei sale, Charlotte fugise cu soţul, copilul şi negrii ei înapoi în Indiile de Vest, de unde veniseră. Dar nu înainte ca ea să-şi viziteze mama la închisoare. Stătuseră mai bine de o oră împreună, permiţându-i-se asta numai pentru că fuseseră suficient de proşti încât să creadă că Charlotte îşi va convinge mama să mărturisească, ceea ce, desigur, nu făcuse.

— Nu e de mirare, am spus. Unde a plecat Charlotte?

— Înapoi în Martinica, se spune, cu soţul ei palid, slab şi olog, care a făcut o avere cu plantaţiile, însă nimeni nu ştie dacă este adevărat. Inchizitorul a scris în Martinica pentru a cere autorităţilor de acolo să o interogheze, însă nu a primit niciun răspuns, deşi a trecut destul timp. Ce speranţă poate avea să se facă dreptate într-un astfel de loc?

Am ascultat palavrele astea mai mult de o oră, mi-au povestit procesul, cum Deborah îşi susţinuse nevinovăţia, chiar şi înaintea judecătorului şi a celor din sat care au fost admişi ca martori, cum îi scrisese Maiestăţii Sale Regele Ludovic, cum trimiseseră la Dole după călăul pentru vrăjitoare, cum o dezbrăcaseră la piele, apoi, în celula ei, îi tăiaseră părul lung, apoi o răseseră în cap căutând semnul diavolului.

— Şi l-au găsit? am întrebat tremurând, dezgustat de aceste procedee, încercând să nu îmi amintesc fata din trecut.

— Da, au găsit două semne, a spus hangiul, care acum ni se alăturase cu o a treia sticlă de vin, plătită tot de mine, şi a turnat tuturor. A pretins că le are din naştere şi că la fel au sute de alţi oameni. A cerut să fie cercetaţi toţi locuitorii oraşului, dacă vor să dovedească ceva, însă nimeni nu a crezut-o. Era deja albă şi slabă, înfometată şi torturată, însă tot frumoasă rămăsese.

— Cum aşa? am întrebat eu.

— Oh, arată ca un crin acum, albă şi pură, a spus, trist, bătrânul cârciumar. Chiar şi gardienii o iubesc, atât de mare este puterea ei de a fermeca pe oricine. Iar preotul plânge când o împărtăşeşte pentru că, deşi nu a mărturisit, nu vrea să-i refuze această alinare.

— L-ar putea seduce pe diavolul însuşi. De aceea o numesc mireasa lui.

— Însă nu-l poate seduce pe judecătorul vrăjitoarelor, am spus eu. Au dat cu toţii din cap, fără să-şi dea seama de ironia mea amară.

— Ce a spus fiica despre vinovăţia mamei sale înainte de a fugi? am întrebat eu.

— Niciun cuvânt, nimănui. A fugit în taină, în puterea nopţii.

— O vrăjitoare, a spus fiul hangiului. Altfel, cum ar fi putut să-şi lase mama singură în faţa morţii, când până şi fiii i s-au întors împotrivă?

La asta nu putea să răspundă nimeni.

Stefan, deja îmi pierise cheful de orice, nu voiam decât să ies din hanul ăla şi să discut cu preotul parohiei, deşi, după cum ştii, aceasta este partea cea mai periculoasă. Dacă inchizitorul s-ar fi ridicat de la masa unde mânca şi bea pe banii câştigaţi din nebunia lui şi m-ar fi recunoscut de altundeva? Mai rău, dacă mi-ar fi demascat activităţile şi faptul că eram un impostor?

Între timp, noii mei prieteni mai băuseră vin şi spuneau că tânăra contesă fusese pictată de artişti renumiţi din Amsterdam, atât de mare îi era frumuseţea. Însă aş fi putut să le spun eu partea aceea din poveste, aşa că am tăcut şi am mai plătit discret o sticlă de vin înainte de a pleca.

Noaptea era caldă, plină de voci şi de râsete. Geamurile erau deschise, mulţi încă veneau sau se duceau spre catedrală, iar alţii se instalaseră lângă ziduri, pregătindu-se de spectacol. Nu se vedea nicio lumină la fereastra cu gratii a închisorii unde era deţinută femeia.

Am păşit peste cei care stăteau pe jos şi discutau în întuneric, mergând spre sacristie, în cealaltă parte a edificiului impunător. Am tot bătut până când a apărut o femeie care m-a condus înăuntru şi l-a chemat pe pastorul locului. Imediat a sosit să mă salute un bătrânel cocârjat, cu părul cărunt, spunând că şi-ar fi dorit să ştie dinainte că urma să sosească un preot în vizită, că trebuie să mă mut de îndată de la han şi să vin să locuiesc la el.

Însă mi-a acceptat destul de repede scuzele, ca şi explicaţia că durerile de mâini nu mă lăsau să mai oficiez slujba, aveam dispensă, aşa cum a acceptat toate celelalte minciuni pe care a trebuit să le spun.

Am avut noroc. Inchizitorul fusese cazat chiar de contesă, la castel, în afara porţilor oraşului, şi, pentru că

toţi mai marii oraşului erau acolo ca să discute cu el, nu urma să mai apară în seara aceea.

Evident, pastorul se simţea jignit, după cum fusese pe parcursul întregii proceduri, pentru că i se luase totul din mână de către judecătorul pentru vrăjitoare, de către călău şi de către toate gunoaiele ecleziastice care apar într-un caz ca ăsta.

Cât de norocos eşti, m-am gândit, pe când îmi arăta camerele lui ponosite, pentru că dacă ar fi scăpat vreun nume sub tortură, jumătate de oraş ar fi fost în închisoare, iar cealaltă jumătate ar fi trăit sub teroare. Însă alesese să moară singură, nu-mi pot da seama de unde avusese atâta tărie.

Deşi ştii, Stefan, că sunt întotdeauna persoane care rezistă, nu avem decât compasiune pentru cei cărora le este imposibil.

— Intră, să stăm puţin de vorbă, m-a invitat preotul. Îţi voi povesti ce ştiu despre ea.

I-am pus imediat cele mai importante întrebări, sperând că toţi ceilalţi se înşelaseră. Se făcuse apel la episcopul din localitate? Da, iar acesta o condamnase. Şi la Adunarea din Paris? Da, dar îi refuzaseră cazul.

— Aţi văzut aceste documente cu ochii dumneavoastră?

A încuviinţat serios din cap, apoi a tras un sertar şi mi-a arătat groaznica broşură despre care mi se povestise, cu ilustraţiile ei reprezentând-o pe Suzanne Mayfair pierind în flăcări. Am lăsat de-o parte gunoiul ăla.

— Să fie contesa o vrăjitoare atât de îngrozitoare? am întrebat.

— Era un lucru cunoscut, numai că nimeni nu avea curaj să o spună, a şoptit el, ridicând din sprâncene Aşa că a vorbit contele muribund, pentru a-şi elibera conştiinţa, iar bătrâna contesă, după ce a citit *Demonologia* inchizitorului, a găsit acolo descrieri pentru toate lucrurile ciudate pe care le văzuseră, ea şi nepotul ei. A oftat adânc. O să-ţi mai spun un secret teribil. Vocea i se transformase din nou într-o şoaptă. Contele avea o amantă, o femeie foarte puternică şi influentă, al cărei nume nu trebuie

rostit în legătură cu acest caz. Însă ştim de la ea că era îngrozit de contesă şi că se străduia să alunge din minte orice gând despre amantă în prezenţa soţiei, pentru că îi putea citi în inimă şi în gânduri.

— Mulţi bărbaţi însuraţi ar putea să-i urmeze exemplul, am spus eu dezgustat. Ce dovedeşte asta? Nimic.

— Cum de nu înţelegi? Acesta a fost motivul pentru care şi-a otrăvit soţul, după ce a căzut de pe cal. S-a gândit că toată lumea o să creadă că a murit din cauza căzăturii şi că nu va mai fi acuzată.

N-am răspuns nimic.

— Se ştie totul despre ea, continuă el cu viclenie. Mâine, când se va aduna mulţimea, urmăreşte-i ochii, să vezi asupra cui se opresc, şi o să vezi că asupra contesei de Chamillart, din Carcassone, care o să fie în faţa închisorii. Însă, reţine. Nu spun că este ea.

Nu am comentat nimic, însă mi-am pierdut şi puţina speranță pe care o mai avusesem.

— Nu-ţi poţi imagina ce putere are diavolul asupra vrăjitoarei, a continuat el.

— Luminează-mă, te rog.

— Chiar după ce a fost torturata cu cruzime şi i s-a aplicat gheata pe picior, pentru a i se zdrobi oasele, şi a fost chinuită cu fierul încins pe tălpi, tot nu a mărturisit nimic. Însă, în toiul suferinţei şi-a strigat mama, apoi a ţipat: „Roelant, Roelant“ după care „Petyr“, cu siguranţa numele diavolilor ei, pentru că nimeni nu a auzit vreodată de ele, şi, dintr-o dată, cu ajutorul acestor demoni, a căzut într-un somn adânc şi nimeni nu a reuşit să-i mai provoace vreo durere.

Nu mai puteam asculta!

— Aş putea să o văd? am întrebat. Este important pentru mine şi să o văd, poate chiar să o interoghez. Atunci am scos cartea mea voluminoasă de expresii latineşti, pe care evident nu o putea citi, şi am început să îl ameţesc vorbindu-i despre procesele la care asistasem la Bramberg, despre casa vrăjitoarelor de acolo, unde torturaseră cu sutele, şi despre multe alte lucruri care îl

impresionară profund.

— Te voi duce la ea, a spus el în cele din urmă. Dar, te previn, este foarte periculos. Când o vei vedea, vei înţelege.

— Cum adică? am întrebat, pe când mă conducea pe scări, luminând calea cu o lumânare.

— Este încă frumoasă! Atât de mult o iubeşte diavolul. De aceea i se spune mireasa diavolului.

Mi-a indicat un tunel care trecea pe sub naosul catedralei, unde romanii îşi îngropaseră, pe vremuri, morţii din această regiune, apoi am trecut către închisoare. Am luat-o în sus pe scări, până la ultimul etaj, unde era ţinută în spatele unei uşi atât de groase încât până şi gardianul abia putea să o deschidă şi, ţinând lumânarea în sus, preotul mi-a arătat celălalt colţ al celulei.

Printre gratii se strecura doar o urmă de lumină. Restul venea de la lumânare. Acolo, pe o grămăjoară de paie, am văzut-o, rasă în cap, slabă, distrusă, într-o rochie zdrenţuită din pânză aspră, totuşi pură şi strălucitoare ca un crin, aşa cum o descriseseră admiratorii ei. Îi răseseră până şi sprâncenele, iar forma perfecta a capului dezgolit dădea ochilor ei o strălucire nepământeană când ne-a privit cu grijă, când pe unul, când pe celălalt, dând uşor din cap cu indiferenţă.

Este figura pe care te aştepţi să o vezi înconjurată de o aură, Stefan. Ai văzut şi tu faţa asta, pictată în ulei pe pânză, îţi voi explica şi de cine.

Nici măcar nu s-a mişcat, s-a mulţumit să ne privească în tăcere. Avea genunchii ridicaţi şi îşi strângea picioarele de parcă i-ar fi fost frig.

Stefan, ştii că o cunoşteam pe femeia asta, că era foarte posibil să mă recunoască, să încerce să-mi vorbească, să mă implore sau chiar să mă blesteme. Apărea pericolul dezvăluirii adevăratei mele identităţi, dar, îţi spun cu toată sinceritatea, că nici măcar nu m-am gândit la asta.

Înainte de a continua să-ţi scriu ce s-a mai întâmplat, dă-mi voie să întrerup povestea acestei nopţi îngrozitoare

pentru a-ţi relata întreaga istorie.

Înainte de a mai citi vreun rând, ieşi din camera ta, coboară scările în holul principal şi uită-te la portretul femeii cu părul negru, pictat de Rembrandt van Rijn, expus chiar în capul scărilor. Aceea este Deborah Mayfair, Stefan. Aceea este femeia care tremură în închisoare pe când scriu aceste rânduri.

Am plecat de la ea şi sunt în camera mea de la han. Am lumânări din belşug, după cum ţi-am spus, vin şi focul făcut, pentru a alunga frigul. Stau la masă, în faţa ferestrei, şi îţi scriu totul în codul nostru comun.

Acum douăzeci şi cinci de ani am întâlnit-o pentru prima dată. După cum ţi-am mai spus, eram un tânăr de optsprezece ani, iar ea doar o fetiţă de doisprezece.

Asta s-a întâmplat înainte ca tu să ajungi în Talamasca, Stefan, iar eu venisem doar cu vreo şase ani înainte, ca orfan. Rugurile pentru vrăjitoare ardeau, împânzind toată Europa. Fusesem trimis să-l însoţesc pe Junius Paulus Keppelmeister, bătrânul nostru învăţat, în călătoriile sale prin toată Europa, iar el abia începuse să-mi dezvăluie metodele prin care încerca să salveze vrăjitoarele, apărându-le când putea şi sfătuindu-le pe ascuns să indice fie numele acuzatorilor drept complici fie pe ale soţiilor celor mai importanţi cetăţeni ai oraşului, astfel încât întreaga anchetă să fie discreditată, iar acuzaţiile iniţiale retrase.

Abia mai târziu am înţeles, pe când călătoream cu el, că eram întotdeauna în căutarea unei persoane cu adevărate puteri magice, care poate citi gândurile, poate muta obiecte sau comunică uşor cu spiritele. Vrăjitorii adevăraţi fie erau foarte puţini, fie nu existau deloc, căci, chiar şi în perioada celor mai dure persecuţii, nu am găsit vreunul.

Aveam optsprezece ani, după cum spuneam. De când îmi începusem educaţia acolo, era primul an în care mă aventuram în afara arhondaricului. Când Junius s-a îmbolnăvit şi a murit la Edinburgh, m-am pierdut cu firea. Pornisem să studiem procesul unei scoţience iscusite, foarte renumită pentru puterea ei vindecătoare, care

blestemase o lăptăreasă din satul ei şi fusese acuzată de vrăjitorie, deşi acesteia nu i întâmplase nimic rău.

În ultima sa noapte de viaţă, Junius îmi ordonase să merg totuşi în acel sat fără el. Mă sfătuise să mă dau drept student calvinist elveţian. Eram mult prea tânăr pentru a fi hirotonisit ca preot, aşa că nu putem folosi actele sale. Însă călătorisem împreună cu el în haine simple, de preot protestant, aşa că am continuat astfel pe cont propriu.

Nu-ţi poţi imagina cât îmi era de teamă, Stefan.

Execuţiile din Scoţia mă îngrozeau. După cum ştii, scoţienii sunt şi au fost la fel de cruzi ca şi francezii sau germanii. Se pare că nu învăţaseră nimic de la englezii mai miloşi şi mai rezonabili. Am fost atât de îngrozit în această primă călătorie, încât nici măcar frumuseţile Scoţiei nu au avut vreun efect asupra mea.

Am observat, în schimb, că era un sat mic, situat la mare distanţă de următorul, iar oamenii de-acolo erau ciobani. Ca atare, m-am temut şi mai mult de ignoranţa şi de tăria superstiţiilor acestora. Spaima era accentuată şi de ruinele unei catedrale, ridicându-se ca oasele unei balene din iarba înaltă, iar dincolo de valea adâncă se distingea imaginea unui castel cu turnuri rotunde şi ferestre micuţe, care ar fi putut fi o ruină părăsită, din câte îmi puteam da seama.

Cum voi reuşi să fiu de ajutor aici, mă întrebam, fără Junius care să mă sprijine? Intrând în sat, am descoperit curând că ajunsesem prea târziu, pentru că vrăjitoarea fusese deja arsă în ziua aceea, iar acum curăţau rugul.

Căruţele plecau, una după alta, încărcate cu cenuşă, fragmente de lemn, oase şi cărbuni, apoi procesiunea s-a urnit din loc, cu oamenii aceia cu figuri solemne, eliberând pajiştea, şi atunci am văzut-o pe Deborah Mayfair, fiica vrăjitoarei.

Avea mâinile legate, rochia îi era numai zdrenţe, murdară. Fusese luată şi obligată să asiste când împrăştiau cenuşa mamei sale în cele patru zări.

Stătea nemişcată, mută, părul negru, despărţit printr-o cărare pe mijloc, îi cădea pe spate în valuri bogate, iar

ochii albaştri erau secaţi de lacrimi.

— Semnul vrăjitoarei, zise o bătrână care o privea. Nu poate vărsa o lacrimă.

Cunoşteam genul acela de figură inexpresivă; ştiam mersul ca de somnambul, indiferenţa faţă de ce vedea pe când cenuşa era aruncată şi caii speriaţi tropăiau prin ea ca să o împrăştie. Ştiam, pentru că îmi aminteam de mine în copilărie, orfan în Amsterdam, rătăcind pe străzi după moartea tatălui meu şi îmi aminteam cum îmi vorbea lumea, dar nici prin minte nu-mi trecea să răspund, sau să ridic ochii, sau măcar să-mi schimb atitudinea. Aveam o stare de linişte incredibilă chiar şi când eram pălmuit sau scuturat, mirându-mă doar ce i-o fi apucat, de ce se ostenesc să se comporte atât de ciudat; mai bine să mă uit la razele de soare din spatele lor, sau la expresia lor furioasă, sau să fiu atent la mormăitul care le ieşea prin buze.

Fetiţa asta înaltă şi mândră, de doisprezece ani, fusese biciuită în timp ce mama ei ardea. Îi răsuciseră capul şi o obligaseră să se uite, sub lovituri de bici.

— Ce vor face cu ea? am întrebat-o pe bătrână.

— Ar trebui s-o ardă, dar le e frică, a răspuns ea. Este atât de mică şi copil din flori, şi nimeni nu ar trebui să se atingă de un copil din flori. Cine ştie cine ar putea fi tatăl ei. Apoi, femeia se întoarse şi aruncă o privire serioasă spre castelul care domina locul de dincolo de vale, căţărat pe stâncile golaşe.

Ştii, Stefan, mulţi copii au fost executaţi în timpul persecuţiilor. Însă fiecare sat are specificul său. Aici era Scoţia. Nu ştiam nici ce este un copil din flori, nici cine locuia în castelul acela sau ce importanţă ar fi putut avea aceste lucruri.

Am privit în tăcere cum o urcă pe fetiţă în car şi o duc înapoi spre oraş. Părul ei negru flutura în vânt, pe când caii o luaseră la trap. Nu întorcea capul nici la stânga, nici la dreapta, privea drept înainte, iar ticălosul de lângă ea o sprijinea să nu cadă când roţile din lemn săreau din piatră în piatră.

— Ba, ar trebui s-o ardă, să scăpăm de ea, s-a răzgândit femeia de parcă aş fi contrazis-o când, de fapt, nu scosesem niciun cuvânt. Apoi, scuipă într-o parte şi zise: Dacă ducele nu face nimic ca să-i oprească, cred că o vor arde în cele din urmă.

În acea clipă m-am decis. Dacă îmi stătea în putere, o voi salva printr-un vicleşug.

Am lăsat-o pe bătrână să se întoarcă pe jos spre ferma ei şi am urmat-o pe fată spre sat. O singură dată am văzut că se trezeşte din amorţeală, când am trecut pe lângă ruinele antice de lângă sat, nişte pietre uriaşe, dispuse în cerc, din vremuri imemoriale, pierdute în negura istoriei, despre care tu cunoşti mai multe decât voi afla eu vreodată. Privise către unul dintre cercurile acelea cu o curiozitate de nedescris, deşi era imposibil să-ţi dai seama de ce.

Acolo, în mijlocul câmpului deschis, cu spatele la ea, stătea un bărbat, poate de aceeaşi vârstă cu mine, înalt şi zvelt, cu părul negru, dar abia îl puteam zări, căci lumina era atât de puternică încât orizontul părea transparent iar eu am crezut că poate e un spirit, nu un om.

Când a trecut prin dreptul lui mi s-a părut că privirile li se întâlnesc, însă nu puteam fi sigur, poate doar mi se păruse că, acolo, pentru o clipă, va fi fost cineva sau ceva. Am observat totul doar pentru că amănuntul putea fi important pentru noi, cu atât mai mult cu cât, în rest, ea era absentă. Acum înclin să cred că am avut dreptate; însă vom pune concluzii altădată. Merg mai departe.

M-am dus de îndată la preot şi la comisia care fusese numită de către consiliul de coroană scoţian şi care încă nu fusese desfiinţată. Conform tradiţiei, membrii ei tocmai luau masa oferită de cei din localitatea vrăjitoarei moarte. Descoperiseră mult aur în coliba ei, mi-a povestit hangiul când am intrat, iar din acest aur plătiseră procesul, tortura, călăul, judecătorul care o condamnase, lemnul şi cărbunele cu care o arseseră şi chiar şi căruţele care împrăştiaseră cenuşa.

— Rămâi să mănânci cu noi, m-a invitat cel care îmi explicase toate acestea. Vrăjitoarea plăteşte. Şi încă a mai

rămas aur.

Am refuzat. Nu mi s-a cerut nicio explicaţie, slavă cerurilor, şi, ducându-mă direct la membrii consiliului, am declarat că sunt student la teologie şi om cu frica lui Dumnezeu. Am cerut să iau copilul cu mine în Elveţia, unde o voi încredinţa unui bun pastor calvinist care va avea grijă de ea, o va educa şi o va transforma într-o bună creştină, ştergându-i orice amintire a mamei.

Spusesem mult prea multe pentru aceşti oameni. Nu era nevoie. De fapt, cuvântul Elveţia ar fi fost de ajuns. Mi-au spus fără ocolişuri că nu doreau decât să scape de ea. Ducele le ceruse să scape de ea, dar să nu o ardă, pentru că era copil din flori, iar sătenii se temeau de ea.

— Şi de ce, mă rog? am întrebat.

Mi-au explicat că oamenii din acele sate ţineau foarte mult la vechile datini şi că, în seara de 1 mai, făceau un foc mare şi dansau în jurul lui, veselindu-se. La o astfel de petrecere, mama copilului, Suzanne, cea mai frumoasă din sat, regina primăverii în anul acela, o concepuse pe Deborah, copilul care-i supravieţuise.

Astfel, era copilul nimănui şi foarte îndrăgită, pentru că nimeni nu ştia cine îi este tată, ar fi putut fi oricare dintre bărbaţii din sat. Ar fi putut fi un nobil. Şi, în vremurile îndepărtate, păgâne, care ar fi trebuit să fie demult uitate, deşi ţăranii ăştia se încăpăţânau să şi le amintească, aceşti copii erau consideraţi copii ai zeilor.

— Ia-o acum, frate, spuseră ei. Du-o acelui pastor în Elveţia, iar ducele va fi bucuros, însă mănâncă şi bea ceva înainte să pleci, pentru că vrăjitoarea a plătit pentru tot şi avem din belşug.

Într-o oră, părăsisem oraşul, împreună cu copila care călărea în spatele meu. La răscruce, am trecut chiar prin cenuşă, dar nu i-a aruncat nici măcar o privire. Nici la cercul de pietre nu a reacţionat.

Când am ajuns la primul han unde trebuia să poposim, mi-am dat seama ce făcusem. Fata era în mâinile mele, mută, lipsită de apărare şi foarte frumoasă, la fel de dezvoltată ca o femeie din unele puncte de vedere, iar eu

eram un băietan mai răsărit, dar de-ajuns de mare încât să deosebesc lucrurile, care o luasem cu mine fără permisiunea celor din Talamasca şi aş fi putut să am parte de cele mai aspre mustrări la întoarcere.

Am luat două camere, cum se cădea, pentru că arăta mai mult a femeie decât a copil. Însă mi-a fost teamă să o las singură. Ar fi putut să fugă, aşa că m-am înfăşurat în haină, m-am întins pe jos în faţa ei şi m-am uitat la ea, încercând să mă gândesc la ce am de făcut.

La lumina luminării am observat că avea două şuviţe de păr împletite, în sus, pentru a împiedica părul să-i cadă pe faţă, şi că ochii aduceau mult cu cei ai unei pisici, prelungi, migdalaţi, strălucitori. Obrajii îi erau rotunzi, fini. Nu era o faţă de ţărancă, era prea delicată; sub rochia zdrenţuită se conturau sânii plini, de femeie, iar gleznele pe care le ţinea încrucişate în faţă erau foarte frumoase. Nu-i puteam privi gura fără să-mi vină să o sărut şi mi-era ruşine de acele gânduri.

Nu mă gândisem decât că trebuie să o salvez, iar acum inima îmi bătea nebuneşte, de dorinţă. Iar ea, fetiţa de doisprezece ani, stătea în faţa mea, privindu-mă.

Oare la ce se gândea, m-am întrebat, şi am încercat să-i citesc gândurile, însă parcă ar fi ştiut, pentru că şi le ascunsese.

În cele din urmă m-am gândit la lucruri simple, are nevoie de mâncare şi de haine decente – de parcă atunci aş fi descoperit că soarele încălzeşte şi apa potoleşte setea – aşa că am plecat să-i cumpăr mâncare şi vin, o rochie cum se cuvine, să-i aduc o găleată de apă caldă ca să se spele şi o perie să se pieptene.

S-a uitat la toate acele lucruri de parcă nu ar fi ştiut la ce folosesc. Vedeam acum, în lumină, că era plină de mizerie şi de dâre lăsate de bici, că-i ieşeau oasele prin piele.

Stefan, trebuie să fii olandez ca să simţi că nu poţi suporta aşa ceva? Îţi jur că nu am simţit decât milă pe când am dezbrăcat-o şi am spălat-o, însă bărbatul din mine trecea prin chinurile iadului. Avea pielea albă şi catifelată

şi arăta deja a femeie. Nu s-a împotrivit câtuşi de puţin cât am spălat-o, apoi am îmbrăcat-o şi i-am periat părul.

Ştiam deja câte ceva despre femei, însă ştiam mai mult din cărţi. Pentru mine, misterul acelei creaturi sporea tocmai din cauza goliciunii şi a tăcerii sale neputincioase. Mă ţintuia cu fiecare fibră a trupului ei, privirile-i tăcute mă umpleau, într-un fel, de spaimă, şi mă făceau să simt că dacă mâinile mele i-ar fi atins trupul într-un fel necuvenit, m-ar fi omorât.

Nici nu clipise când îi spălasem rănile făcute de bici pe spate.

I-am dat să mănânce cu lingura de lemn, Stefan şi, cu toate că a acceptat fiecare bucată pe care i-am dat-o, nu s-ar fi întins după niciuna şi, dacă ar fi fost după ea, nu ar fi făcut nimic.

În timpul nopţii, m-am trezit visând că o posed, uşurat să descopăr că nu o atinsesem, în realitate. Însă era trează, mă urmărea, cu privirea aceea de pisică la pândă. Un timp m-am uitat stăruitor la ea, încercând din nou să-i citesc gândurile. Lumina lunii intra prin fereastra deschisă, ca şi valul binevenit de aer răcoros, şi am întrezărit că nu mai avea figura aceea împietrită, că acum părea răuvoitoare şi furioasă, iar asta m-a speriat. Părea o creatură sălbatică, aşa îmbrăcată în rochie albastră, cu gulerul şi cu boneta albe şi apretate.

I-am spus în engleză, pe un ton blând, că este în siguranţă alături de mine, că o voi duce într-un loc unde nimeni nu o va acuza de vrăjitorie, că indivizii care îi omorâseră mama erau răi şi cruzi.

Părea uimită, dar nu spunea nimic. I-am mai zis că auzisem despre mama ei, că mama ei era vindecătoare şi îi putea ajuta pe cei în suferinţă, că existaseră dintotdeauna astfel de persoane şi că nimeni nu le numise vrăjitoare până în vremurile noastre îngrozitoare. Europa era dominată de superstiţii cumplite; dacă în trecut oamenii erau mustraţi când vorbeau de diavol, acum, după toate aparentele, însăşi biserica credea în astfel de lucruri şi începuse să caute vrăjitoare în toate oraşele şi cătunele.

Părea să nu fi înţeles nimic, însă expresia parcă i se mai destinsese, ca şi cum vorbele mele i-ar fi topit furia. I-am văzut din nou privirea aceea uimită.

I-am spus că fac parte dintr-un ordin de oameni buni, care nu doreau să le facă rău sau să ardă vindecătorii. Că o voi duce în casa noastră, unde oamenii râdeau de lucrurile în care credeau vânătorii de vrăjitoare.

— Nu este în Elveţia, aşa cum le-am spus oamenilor cei răi din satul tău, ci în Amsterdam, i-am explicat. Ai auzit vreodată de oraşul ăsta? E un loc minunat.

Păru să revină la atitudinea rece de mai devreme. Sigur înţelesese ce spusesem. Mi-a aruncat un zâmbet batjocoritor şoptindu-mi în engleză:

— Nu eşti un om al bisericii. Eşti un mincinos!

Într-o clipă eram lângă ea, ţinând-o de mână. Eram încântat să constat că înţelege engleza şi că nu se exprimă în unul dintre dialectele acelea pe care le găseşti în astfel de locuri, pentru că acum îi puteam vorbi cu mai mult curaj. I-am explicat că spusesem toate minciunile acelea pentru a o salva şi este important să-mi dea crezare că sunt un om bun.

Atunci a devenit inexpresivă, retrăgându-se în sine ca o floare care se închide.

Nu mi-a adresat vreun cuvânt nici în ziua, nici în noaptea următoare, a mâncat singură, fără să aibă nevoie de ajutor, părând că se întremează.

Când am ajuns la Londra, m-am trezit în toiul nopţii pentru că am auzit-o vorbind. Privea afară, pe fereastră, şi am auzit-o spunând în engleză, cu un puternic accent scoţian:

— Pleacă de lângă mine, diavole! Nu vreau să te mai văd.

Când s-a întors, avea lacrimi în ochi. Arăta a femeie mai mult ca oricând, aşa cum stătea cu spatele spre geam, în timp ce faţa îi apărea, strălucitoare, în lumina lumânării mele. S-a uitat la mine fără surprindere, cu aceeaşi răceală pe care mi-o arătase şi înainte. S-a întins şi s-a întors cu faţa spre perete.

— Cu cine vorbeai? am întrebat-o. Nu mi-a răspuns. Am stat pe întuneric, vorbind cu ea, fără ştiu dacă mă aude sau nu. I-am spus că, dacă a văzut ceva, fantomă sau spirit, nu e obligatoriu să fi fost diavolul. Cine putea spune ce sunt aceste lucruri invizibile? Am implorat-o să-mi vorbească despre mama ei şi să-mi spună ce făcuse de fusese acuzată de vrăjitorie. Acum eram convins că şi ea are anumite puteri, pe care le avusese şi mama sa. Însă nu a vrut să scoată nici măcar un singur cuvânt.

Am dus-o la baia publică şi i-am mai cumpărat o rochie. Astfel de lucruri n-o interesau deloc. Se uita cu indiferenţă la oameni, la trăsuri. Dornic să ajungem mai repede acasă, am lepădat cernitele mele haine clericale şi m-am îmbrăcat ca un gentleman olandez, pentru că asta, cu siguranţă, impunea respect şi solicitudine.

A întâmpinat noua mea postură cu un surâs aspru şi tăcut care mă ironiza de parcă ar fi spus că ştia de ce trebuie să recurg la asemenea tertipuri dezgustătoare, dar nu am făcut niciun gest care să-i confirme această suspiciune, după cum nu făcusem nici până atunci. Oare putea să-mi citească gândurile, m-am întrebat, şi cum se face că tot timpul mi-o imaginez aşa cum era când am spălat-o? Am sperat să nu fie aşa.

Îmi spuneam în gând că arată atât de frumoasă în rochia nouă, că n-am văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Pentru că ea nu se pricepuse, i-am prins pletele cu o şuviţă răsucită, din părul ei, aşa cum văzusem că fac femeile, şi părea desprinsă dintr-un tablou.

Stefan, pentru mine este un chin să scriu toate astea; nu cred că o fac doar pentru dosarul nostru voluminos, ci şi pentru că mă doare sufletul aici, în Montcleve, în întunericul adânc, deşi nu este nici măcar miezul nopţii. Doream să văd răni pe care nu le puteam vindeca. Nu trebuie să-ţi vorbesc mult despre frumuseţea ei, ai văzut-o şi tu; era aşa cum am descris-o deja.

Ne-am îndreptat spre Amsterdam. Pentru cei curioşi, ne-am dat drept frate şi soră, olandezi bogaţi; aşa cum sperasem şi visasem, oraşul nostru a scos-o din amorţeală,

cu canalele lui bine ordonate, cu toate ambarcaţiunile frumoase şi casele de patru-cinci etaje pe care le privea au atenţie.

Nu şi-a putut ascunde uimirea când, ajunşi la arhondaric, i-am spus că acolo este „casa mea“ şi că, în curând, va fi şi a ei. Ce văzuse copila asta pe lume în afară de un sat amărât de ciobani şi de hanurile murdare în care înnoptasem? Cred că înţelegi ce a însemnat pentru ea să vadă un pat aşa cum se cuvine, într-un dormitor olandez. N-a scos un cuvânt, zâmbetul uşor de pe buzele ei spunea destul.

M-am dus direct la superiorii mei, la Roemer Franz şi Petrus Lancaster, pe care şi tu ţi-i aminteşti cu drag, şi le-am mărturisit ce făcusem.

Am izbucnit în lacrimi şi le-am spus că era doar o copilă singură, aşa că o luasem cu mine, că nu aveam nicio explicaţie pentru cheltuielile mari, o făcusem şi gata. Spre uimirea mea, m-au iertat, însă au şi râs de mine pentru că îmi aflaseră cele mai ascunse secrete.

Iar Roemer mi-a spus:

— Petyr, ai îndurat atât de multe pe drumul din Scoţia încoace încât cu siguranţă meriţi să ţi se mărească alocaţia şi, poate, să primeşti o cameră mai bună.

Aceste cuvinte fuseseră însoţite de râsete. A trebuit să zâmbesc şi eu, pentru că aveam mintea plină de gânduri despre frumuseţea lui Deborah, însă, curând, veselia m-a părăsit şi am ajuns să sufăr din nou.

Deborah nu răspundea la nicio întrebare. Însă, când soţia lui Roemer, care locuise toată viaţa cu noi, s-a dus la Deborah şi i-a pus acul şi broderia în mână, Deborah a început să coasă.

Până la sfârşitul săptămânii, soţia lui Roemer şi celelalte femei îi arătaseră cum se brodează şi muncea din greu, fără să bage în seamă nimic din ce i se spunea, doar uitându-se atent la cei din jur atunci când ridica ochii; apoi, se întorcea la lucru fără un cuvânt.

Faţă de celelalte femei, care nu erau măritate, însă erau discipoli şi aveau putere de decizie, părea să aibă o

aversiune deosebită. Nu-mi vorbea, dar, cel puţin, încetase să-mi arunce privirile acelea încărcate de ură şi când o întrebam dacă vrea să se plimbe cu mine accepta şi era de-a dreptul vrăjită de oraş. Îmi dădea voie să-i cumpăr ceva de băut la cârciumă, deşi părea uluită să vadă femei respectabile mâncând sau bând acolo, alături de alţi străini care călătoriseră mult mai mult decât ea.

Tot timpul îi descriam oraşul, îi povesteam despre istoria lui, despre toleranţa care domnea aici. Îi povesteam că, aici, veniseră evreii pentru a scăpa de persecuţiile din Spania, că, în acest loc, până şi catolicii trăiau în armonie cu protestanţii, că nu mai existau execuţii pentru acuzaţia de vrăjitorie. O duceam să vadă tiparniţele şi vânzătorii de cărţi. Am fost într-o scurtă vizită şi la casa lui Rembrandt van Rijn, pentru că era un loc foarte plăcut şi avea întotdeauna elevi în jurul lui.

Iubita lui Hendrickje, pe care o îndrăgisem întotdeauna, pierise de doi ani, însă Titus, fiul lui, încă trăia şi se afla alături de el. Comparativ cu tablourile pe care le realizase înainte, când era la modă, îmi plăceau mult mai mult cele pe care le picta în acea perioadă, pentru melancolia lor ciudată. Obişnuiam să bem un pahar de vin cu tinerii pictori care erau întotdeauna adunaţi acolo pentru a studia cu maestrul. Atunci a zărit-o Rembrandt pe Deborah pentru prima dată, dar avea să o picteze mai târziu.

Tot timpul am dorit să o distrez, să o distrag de la gândurile ei întunecate, să-i arăt lumea din care ar fi putut să facă parte.

Rămânea tăcută, însă vedeam că pictorii o încântau, că o atrăgeau, mai ales, portretele lui Rembrandt, ca şi acel om amabil, genial. Mergeam şi în alte ateliere, vorbeam şi cu alţi artişti – Emmanuel de Witte şi alţii care pictau, în epocă, în oraşul nostru, prieteni şi atunci, şi acum. Ea părea să se mai destindă, să prindă viaţă, uneori, figura îi era incredibil de blândă şi dulce.

Când am trecut pe lângă magazinele bijutierilor m-a implorat, cu o atingere uşoară a degetelor ei albe, să ne oprim. Degete albe. Scriu asta pentru că mi-o amintesc

atât de bine – mâna ei delicată când m-a atins şi dorinţa pe care am simţit-o pentru ea când i-am simţit atingerea.

Era absolut fascinată de cei care tăiau şi şlefuiau diamante, de acel du-te-vino al negustorilor şi patronilor bogaţi care soseau din toată Europa, din toată lumea, să cumpere minunatele lor bijuterii. Mi-aş fi dorit să am bani pentru a-i cumpăra ceva frumos. Atraşi de frumuseţea ei, de hainele ei elegante – soţia lui Roemer o transformase total – comercianţii o întrebau, mai în glumă, mai în serios, dacă nu ar dori să le vadă marfa.

Îi atrase atenţia un smarald brazilian, montat în aur, pe care tocmai îl admira un englez bogat. Când englezul îl dădu înapoi, considerându-l prea scump, se aşeză la masă pentru a-l privi, ca şi cum ar fi putut oricând să-l cumpere – sau poate să i-l cumpăr eu, de parcă piatra preţioasă pătrată, montată în aur, o vrăjise. Apoi întrebase preţul în engleză şi nici nu clipise când a auzit cât costă.

L-am asigurat pe vânzător că mă gândesc serios să-l cumpăr, pentru că este evident că doamna şi-l doreşte şi, zâmbind, am condus-o afară. Apoi m-a cuprins tristeţea că nu i-l pot cumpăra.

Pe când ne plimbam pe chei, întorcându-ne acasă, mi-a spus:

— Nu fi trist. Crezi că aşteptam aşa ceva de la tine?

Pentru prima dată, mi-a zâmbit şi mi-a strâns mâna. Inima îmi bătea nebuneşte, însă a revenit imediat la răceala şi la tăcerea obişnuite.

I-am mărturisit toate astea lui Roemer, care mi-a atras atenţia că, deşi nu ni se impunea jurământul de castitate, mă comportasem foarte onorabil, ceea ce şi aşteptase din partea mea. Acum, ar fi fost bine să mă concentrez asupra cărţilor englezeşti, ocupându-mi astfel mintea, deoarece scriam oribil în engleză.

În a şaptea zi de când Deborah ajunsese la noi, una dintre membrele noastre, despre care ai auzit multe şi ai studiat intens, deşi a murit de atâţia ani, a sosit din Haarlem, unde îşi vizitase fratele, un om obişnuit.

Însă nu era deloc vorba despre o femeie obişnuită –

vorbesc despre marea vrăjitoare Geertruid van Stolk. La vremea aceea, era cel mai puternic membru al nostru; i s-a spus imediat povestea lui Deborah şi i s-a cerut să vorbească cu copila, să vadă dacă-i poate citi gândurile.

— Nu vrea să ne spună dacă ştie să scrie sau să citească, i-a spus Roemer. De fapt, nu vrea să ne spună nimic, iar noi nu putem şti ceea ce află, ceea ce citeşte din gândurile sau din intenţiile noastre, şi nu ştim cum să procedăm; şi-a ascuns mintea de noi.

Geertruid s-a dus imediat la ea. Doar auzind-o că se apropie, Deborah s-a ridicat de pe scaun răsturnându-l, şi-a aruncat broderia şi s-a retras lângă perete. De acolo s-a uitat la Geertruid cu o privire plină de ură şi a încercat să iasă din cameră, împingându-se în perete ca şi cum ar fi vrut să iasă prin el. A găsit în cele din urmă uşa şi s-a năpustit afară în stradă.

Eu şi Roemer am încercat să o oprim, rugând-o să se calmeze, spunându-i că nu-i doreşte nimeni răul. În cele din urmă, Roemer a zis:

— Trebuie să punem capăt tăcerii acestei copile.

Între timp, Geertruid mi-a strecurat un bileţel, pe care scrisese în grabă, în latină: „Această copilă este o vrăjitoare puternică”, iar eu i l-am dat lui Roemer fără niciun cuvânt.

Am implorat-o pe Deborah să ne însoţească în biroul lui Roemer, o cameră mare, comodă, după cum bine ştii, pentru că ai moştenit-o, însă pe atunci era plină de ceasuri, pentru că el avea o pasiune pentru ele, mai târziu, au fost împrăştiate prin casă.

Roemer ţinea întotdeauna fereastra dinspre canal deschisă, iar camera părea inundată de toate zgomotele oraşului. Avea un aspect vesel. A dus-o pe Deborah la lumină, a rugat-o să stea jos şi să se calmeze; ea a părut mai liniştită, apoi s-a aşezat şi l-a privit în ochi cu un aer obosit, îndurerat.

Îndurerat. Părea atât de copleşită de suferinţă încât aproape că mi-au dat mie lacrimile. Masca inexpresivă îi dispăruse, îi tremurau buzele, şi a spus în engleză:

— Cine sunteţi voi, bărbaţii şi femeile adunaţi aici? În numele lui Dumnezeu, ce vreţi de la mine?

— Deborah, spuse el, vorbindu-i pe un ton blând. Ascultă-mi cuvintele, copilă, îţi voi vorbi clar. Tot timpul am vrut să vedem cât de mult poţi înţelege.

— Ce ar trebui să înţeleg? întrebă ea cu ură. Vorbea cu voce vibrantă, de femeie. Se îmbujorase şi arăta ca o femeie dură, rece, înrăită de grozăviile pe care le văzuse. Unde era copila din ea, m-am întrebat. Apoi s-a întors, s-a uitat la mine, apoi din nou la Roemer, care era de-a dreptul intimidat, însă se străduia să-şi revină, spunându-i:

— Suntem un ordin de cărturari, iar scopul nostru este să îi studiem pe cei cu puteri deosebite, cum avea mama ta, despre care greşit se spune că ar fi date de diavol, puteri pe care le-ai putea avea şi tu. Este adevărat că mama ta putea vindeca? Copilă, această putere nu vine de la diavol. Vezi cărţile din jurul tău? Sunt pline de poveşti despre astfel de persoane, numite de unii vrăjitori, de alţii vraci, dar ce legătură are diavolul cu astfel de lucruri? Dacă ai astfel de puteri, ai încredere în noi că te putem învăţa ce poţi şi ce nu poţi face cu ele.

Roemer a continuat, explicându-i cum ajutasem anumite vrăjitoare să scape de cei care le persecutau şi să vină aici, unde erau în siguranţă, cu noi. I-a vorbit chiar şi despre cele două femei, amândouă clarvăzătoare, şi despre Geertruid, care, dacă dorea, putea face sticla geamurilor să cânte doar prin puterea minţii.

Ochii copilei se măriseră însă faţa îi rămăsese împietrită. Se ţinea strâns de braţele scaunului şi plecase capul spre stânga, fixându-l pe Roemer, măsurându-l din cap până-n picioare.

Am văzut din nou ură pe faţa ei, iar Roemer a şoptit:

— Ne citeşte gândurile, Petyr, şi îşi poate ascunde gândurile de noi.

Auzind asta, ea a tresărit, dar nu a spus nimic.

— Copilă, ceea ce ai văzut a fost îngrozitor, spuse Roemer. Cu siguranţă, nu ai crezut acuzaţiile care i-au fost aduse mamei tale. Spune-ne, te rog, cu cine ai vorbit în

noaptea aceea, la han, când te-a auzit Petyr? Dacă poţi vedea spirite, spune-ne. Nu ţi se va face niciodată niciun rău.

Niciun răspuns.

— Copilă, îngăduie-mi să-ţi arăt puterea mea. Nu vine de la Satana şi nu este nevoie să-l invoc pentru a o folosi. Eu nu cred în Satana. Acum, priveşte ceasurile din jurul tău – cel înalt de acolo, pendula din stânga ta, ceasul de pe şemineu şi cel de-acolo, de pe birou.

Se uită la toate, ceea ce ne-a bucurat pentru că dovedea că măcar ne înţelege. Apoi îl privi consternată pe Roemer care, fără a schiţa un gest, le făcu pe toate să se oprească brusc. Ticăitul permanent dispăruse din cameră, înlocuit de o tăcere deplină, care părea destul de puternică încât să acopere până şi zgomotele dinspre canalul de sub noi.

— Copilă, ai încredere, pentru că şi noi deţinem astfel de puteri, spuse Roemer, apoi, întorcându-se spre mine, îmi ceru să pornesc din nou ceasurile cu puterea minţii. Am închis ochii şi am spus ceasurilor: „Începeţi”, iar acestea au ascultat, şi camera a răsunat din nou de ticăitul lor.

Figura lui Deborah se schimbase, trecând de la suspiciune la dispreţ. A sărit de pe scaun. S-a sprijinit din nou de rafturile pline cu cărţi, fixându-ne cu o privire rea:

— Vrăjitori! strigă ea. De ce nu mi-aţi spus? Asta sunteţi cu toţii! Sunteţi un ordin al Satanei! Apoi i-au dat lacrimile şi a continuat, printre suspine: E adevărat, e adevărat, adevărat!

Îşi încrucişase braţele la piept şi scuipa, furioasă, înspre noi. Nu o puteam linişti, orice i-am fi spus.

— Sunteţi cu toţii blestemaţi! Iar voi vă ascundeţi aici, în acest oraş al vrăjitoarelor, unde nu puteţi fi arşi! strigă ea. Oh, câtă isteţime, vrăjitoare inteligente în casa diavolului!

— Nu, copilă, zise Roemer. Nu ştim nimic despre diavol. Noi încercăm să înţelegem ceea ce alţii condamnă.

— Deborah, am strigat. Uită minciunile care ţi s-au spus. Nimeni în Amsterdam nu te-ar arde! Gândeşte-te la mama ta. Ce a spus ea despre ce a făcut, înainte să fie torturată şi obligată să le cânte în strună?

Ah, cât greşisem spunând asta! Nu puteam şti, Stefan. N-aveam de unde să ştiu. Numai când i-am văzut faţa speriată, când şi-a acoperit urechile, mi-am înţeles greşeala. Mama ei crezuse că este diabolică!

Apoi, tremurând, Deborah strigă:

— Diavoli, asta sunteţi? Vrăjitori! Opriţi ceasurile! Ei bine, o să vă arăt eu ce poate face diavolul în mâinile unei vrăjitoare!

Merse în centrul camerei şi, privind în sus, parcă spre cer, strigă:

— Vino, Lasher, arată-le puterea unei adevărate vrăjitoare şi a diavolului ei! Distruge toate ceasurile!

Dintr-o dată, o umbră uriaşă, întunecată, a acoperit fereastra, ca şi cum spiritul pe care-l invocase s-ar fi micşorat pentru a încăpea în cameră.

Geamurile ceasurilor se făcură ţăndări, cutiile lor fine din lemn se deschiseră, arcurile zburară, iar ceasurile se prăbuşiră la pământ, distruse.

Roemer se alarmă pentru că rar văzuse un spirit atât de puternic. Nu puteam face nimic, îl simţeam printre noi, împrăştiindu-şi tentaculele invizibile, gata să se supună ordinelor vrăjitoarei.

— Să ardeţi în iad! Nu voi fi vrăjitoarea voastră! a strigat Deborah. În timp ce cărţile începură să cadă pe lângă noi, a fugit din nou, iar uşa s-a trântit în urma ei şi nu am reuşit să o deschidem oricât am încercat.

Spiritul a dispărut. Nu mai aveam de ce să ne temem de el. După o lungă tăcere, uşa s-a deschis din nou iar noi am ieşit, descoperind cu uimire că Deborah părăsise de mult casa.

Stefan, ştii, desigur, că Amsterdam era deja unul dintre marile oraşe ale Europei şi că avea, poate, o sută şi cincizeci de mii de locuitori, dacă nu şi mai mult. Deborah dispăruse în acest oraş imens. Toate investigaţiile făcute în bordeluri sau în taverne au rămas fără rezultat. Ne-am dus până şi la ducesa Anna, cea mai bogată prostituată din Amsterdam, pentru că ne-am gândit că o fată frumoasă ca Deborah ar fi găsit cu siguranţă adăpost acolo. Deşi ducesa

era întotdeauna bucuroasă să ne vadă şi să discute cu noi, n-a putut să ne spună nimic despre misterioasa copilă.

Eram atât de nefericit încât nu puteam decât să zac în pat cu capul în mâini şi să plâng, deşi îmi spuneau cu toţii că este o prostie, iar Geertruid îmi jurase că va găsi „fata”.

Roemer îmi spusese că este parte a îndatoririlor mele să scriu ce se petrecuse cu acea tânără, dar îţi mărturisesc, Stefan, că ceea ce am scris era de toată jena, de aceea nu ţi-am cerut să consulţi acele vechi rapoarte. Când mă voi întoarce la Amsterdam, cu voia Domnului, voi înlocui acele rânduri cu prezenta cronică.

Dar, să continui ceea ce mai am de spus. După două săptămâni, un tânăr discipol al lui Rembrandt, din Utrecht, a venit la mine şi mi-a spuse că fata pe care o căutam locuia acum cu bătrânul portretist Roelant, cunoscut numai după acest nume, care, în tinereţe, studiase mulţi ani în Italia. Deşi era bătrân, infirm şi abia îşi plătea datoriile, avea încă numeroase comenzi.

Poate că nu ţi-l aminteşti pe Roelant, Stefan, dar pot să-ţi spun că era un pictor bun, ale cărui portrete au amintit întotdeauna de Caravaggio. Dacă nu ar fi fost boala care să-i atace oasele şi să îl schilodească înainte de vreme, ar fi putut ajunge mult mai faimos.

Pe atunci, era văduv şi avea trei fii.

M-am dus imediat să îl vizitez pentru că îl cunoşteam şi pentru că fusese întotdeauna amabil cu mine. Însă acum m-am trezit cu uşa închisă în nas. Nu avea timp de vizitele noastre, „savanţi nebuni”, cum ne numi, şi m-a avertizat că, până şi în Amsterdam, cei atât de ciudaţi cum eram noi ar trebui alungaţi.

Roemer a spus că ar trebui să las totul baltă pentru un timp. După cum ştii, Stefan, am supravieţuit pentru că am ştiut să fim discreţi, aşa că ne-am strâns să ne sfătuim. În zilele imediat următoare am aflat că Roelant îşi plătise toate datoriile, numeroase de altfel, iar el şi copiii lui purtau haine elegante, demonstrând o bogăţie exagerată.

Se spunea că Deborah, o scoţiană frumoasă, pe care o angajase pentru a vedea de copii, îi preparase un unguent

care îi încălzise degetele lui înţepenite, iar acum putea ţine din nou pensula. Zvonurile spuneau că primea bani foarte frumoşi pentru noile lui portrete, însă ar fi trebuit să picteze trei tablouri pe zi, Stefan, ca să câştige banii necesari pentru a plăti mobilele şi hainele din casa aceea.

Deci scoţiana era bogată, se zvoni curând; era copilul din flori al unui nobil din ţara ei care, deşi nu o putea recunoaşte, îi trimitea bani din plin pe care, la rându-i, îi împărţea cu Roelant, cel care fusese destul de bun încât să o primească în casa lui.

Cine putea fi, m-am întrebat. Nobilul din castelul acela mohorât, o grămadă de pietre deasupra văii din care o luasem, murdară, în picioarele goale, speriată ca de moarte de bătaia cu biciul, incapabilă să mănânce singură? Oh, ce poveste frumoasă!

Urmăream toate astea cu sufletul la gură, pentru că ştii foarte bine motivul pentru care regula noastră ne interzice să ne folosim vreodată puterile pentru a câştiga. De unde venea averea asta, ne-am întrebat, dacă nu de la spiritul care intrase în biroul lui Roemer pentru a distruge ceasurile, aşa cum îi ceruse Deborah?

Însă acum în casa lui Roelant era linişte şi pace. Se va fi însurat, el, cu tânăra aceea, înainte de sfârşitul anului? Cu două luni înainte de nuntă, Rembrandt, maestrul, o pictase deja, iar la o lună după nuntă, portretul era expus în salonul lui Roelant, astfel încât toată lumea să-l poată admira.

Iar în portret avea la gât acel smarald brazilian care îi plăcuse atât de mult în ziua în care ieşisem cu ea la plimbare. Îl cumpărase cu mult timp în urmă de la acel bijutier, împreună cu toate celelalte bijuterii care îi plăcuseră şi cu tablourile lui Rembrandt şi Hals şi Judith Leister, pe care îi admira atât de mult.

În cele din urmă, nu am mai putut sta de-o parte. Casa era deschisă, astfel încât oricine să poată vedea portretul de Rembrandt de care Roelant era atât de mândru. Când i-am trecut pragul pentru a-l vedea, bătrânul Roelant nu a făcut niciun gest pentru a mă opri. S-a ridicat, mi-a turnat

cu mâna lui un pahar de vin şi mi-a arătat-o pe draga lui Deborah în bibliotecă, învăţând cu un profesor particular să citească şi să scrie în latină şi franceză, dorinţa ei arzătoare. Învaţă atât de repede, spunea Roelant, încât îl uimise. Citise de curând scrierile lui Anna Maria van Schurman, care susţinea că femeile sunt tot atât de înclinate spre studiu ca şi bărbaţii.

Cât de fericit părea!

Când am văzut-o, m-am îndoit că îi cunosc vârsta adevărată. Împodobită cu bijuterii, îmbrăcată în catifea verde, părea o tânără femeie de şaptesprezece ani. Mâneci largi, o rochie amplă, o fundă verde cu trandafiri de satin în păr. Până şi ochii îi păreau verzi. M-a izbit faptul că Roelant nu părea să ştie adevărul despre copilăria ei. Nu am scos un cuvânt care să infirme minciunile care circulau despre ea, am rămas locului, uluit de frumuseţea ei, ca şi cum s-ar fi pogorât asupra mea, însă lovitura fatală mi-a dat-o când a ridicat ochii şi mi-a zâmbit.

Acum va trebui să plec, m-am gândit, şi am vrut să las paharul pe masă. Însă ea s-a îndreptat spre mine, încă zâmbind, şi mi-a luat mâna, spunând:

— Petyr, vino cu mine, şi m-a condus în cămara unde se păstrau pânzeturile casei.

Cât stil avea, cât era de elegantă. Nicio doamnă de la curte nu ar fi avut o astfel de ţinută. Însă, când m-am gândit la asta, mi-am amintit-o în căruţă, în ziua aceea, la răspântie, părând o mică prinţesă.

Totul se schimbase de atunci. În lumina palidă a camerei, am studiat-o şi am văzut că era puternică, parfumată, îmbujorată. Am văzut smaraldul brazilian pe pieptul ei plin.

— De ce nu le-ai spus tuturor ce ştii despre mine? m-a întrebat, ca şi cum nu ar fi cunoscut răspunsul.

— Deborah, ţi-am spus adevărul despre noi. Am vrut doar să-ţi oferim adăpost şi cunoştinţele noastre despre puterile pe care le ai. Poţi veni la noi oricând doreşti.

— Eşti un prost, Petyr, a râs ea, însă m-ai scos din întuneric şi suferinţă şi m-ai adus în locul ăsta minunat.

Băgând mâna într-un buzunar ascuns al rochiei a scos un pumn de smaralde şi rubine. Ia-le, Petyr.

M-am tras în spate şi am scuturat din cap.

— Spui că nu sunteţi diavoli, zise ea. Iar conducătorul vostru susţine că nici măcar nu crede în Satana, acestea au fost cuvintele lui, nu-i aşa? Dar cum rămâne cu Dumnezeu şi biserica, credeţi că trebuie să trăiţi ca nişte călugări, fără a cunoaşte plăcerile lumeşti? De ce nu ai profitat de ocazie atunci, la han, Petyr, când ai fi putut să mă ai? Ai vrut asta. Acum acceptă mulţumirile mele, pentru că numai asta îţi mai pot oferi. Nestematele astea vor face din tine un om bogat. Nu va mai trebui să depinzi de fraţii tăi călugări. Întinde mâna!

— Deborah, de unde ai bijuteriile astea? am şoptit. Dacă te acuză că le-ai furat?

— Diavolul meu este prea deştept, Petyr. Vin de departe. Trebuie doar să le cer şi le obţin. Am cumpărat smaraldul pe care îl port la gât doar cu o fărâmă din ce am. Numele diavolului meu este încrustat pe spatele monturii de aur. Însă, tu îi ştii numele. Te avertizez, Petyr, să nu îl invoci niciodată, pentru că numai pe mine mă slujeşte şi va distruge pe oricine ar încerca să îi comande.

— Deborah, întoarce-te la noi, măcar peste zi, dacă vrei, din când în când, câteva ore, pentru a sta de vorbă, când îţi permite soţul tău. Acest duh al tău nu este diavol, însă este puternic şi poate face rău din nesăbuinţa şi spiritul poznaş pe care îl au duhurile. Deborah, asta nu este o joacă, ştii doar!

Însă vedeam ca nu o preocupau astfel de chestiuni.

Am insistat. I-am explicat că prima şi cea mai strictă regulă a ordinului nostru era ca niciunul dintre noi, indiferent de cât de mare i-ar fi fost puterea, să nu comande unui spirit să-l îmbogăţească.

— Există o veche regulă, Deborah, între toţi vrăjitorii şi toţi cei care lucrează cu puteri nevăzute. Cei care încearcă să folosească spiritul invizibil pentru scopuri necurate îşi cheamă propria distrugere.

— De ce este câştigul ceva rău, Petyr? a spus ea ca şi

cum am fi fost de aceeaşi vârstă. Gândeşte-te la ce spui! Bogăţia nu este un rău! Cine suferă pentru ce îmi aduce diavolul meu? Toate astea au fost de folos.

— Ceea ce faci tu este periculos, Deborah! Cu cât îi vorbeşti mai mult, cu atât fiinţa asta devine mai puternică…

Mi-a făcut semn să tac. Acum mă dispreţuia. A insistat din nou să iau bijuteriile. Mi-a spus în faţă că sunt un prost pentru că nu ştiu să-mi folosesc puterile, apoi, zâmbind cu cruzime, mi-a mulţumit pentru că am adus-o în oraşul ideal pentru o vrăjitoare.

— Deborah, nu credem în Satana, dar credem în rău, iar răul este ceea ce e dăunător omenirii. Te implor, păzește-te de spiritul ăsta. Nu crede ce îţi spune despre el şi intenţiile sale. Pentru că nimeni nu ştie ce sunt cu adevărat aceste fiinţe.

— Încetează, mă înfurii, Petyr. Ce te face să crezi că spiritul ăsta mi-ar spune ceva? Eu îi vorbesc! Citeşte demonologiile, Petyr, vechile cărţi scrise de clerici turbaţi care cred în diavol, pentru că acele cărţi cuprind mai multe cunoştinţe adevărate despre cum să controlezi fiinţele astea decât ai crede tu. Le-am văzut pe rafturile voastre. Ştiam cuvântul acela în latină, demonologie, pentru că mai văzusem astfel de cărţi.

I-am spus că acele cărţi cuprindeau adevăruri, dar şi minciuni. Am dat să plec, trist. Din nou, a insistat să iau bijuteriile. N-am vrut. Mi le-a strecurat în buzunar şi şi-a apăsat buzele pe obrazul meu. Am ieşit din casă.

După aceea, Roemer mi-a interzis să o vizitez. N-am întrebat niciodată ce a făcut cu pietrele preţioase. Nu m-au interesat niciodată bogăţiile organizaţiei. Ştiam pe atunci ceea ce ştiu şi acum: că datoriile mele sunt plătite, mi se cumpără haine şi primesc banii pe care îi cer.

Chiar şi când Roelant s-a îmbolnăvit, te asigur, Stefan, că ea nu a avut nimic de-a face cu asta, nu mi s-a dat voie să o vizitez.

Însă ciudat este că, adesea, în cele mai ciudate locuri, o vedeam, singură sau de mână cu unul dintre copiii lui

Roelant, urmărindu-mă de la distanţă. O vedeam astfel în locuri publice, pe străzi, iar o dată a trecut pe lângă casa noastră, pe sub fereastra mea. Când m-am dus să-l vizitez pe Rembrandt van Rijn, era acolo, brodând, cu Roelant alături, uitându-se la mine cu coada ochiului.

Uneori îmi imaginam că mă urmăreşte. Eram singur, plimbându-mă şi gândindu-mă la ea, amintindu-mi primele noastre momente împreună, când am hrănit-o şi am spălat-o ca pe un copil. Nu pot pretinde că mă gândeam la ea ca la un copil, dar, brusc, dacă mă întorceam, o vedeam plimbându-se în spatele meu, acoperită de pelerina de catifea, privindu-mă fix înainte de a porni pe o altă stradă.

Oh, Stefan, imaginează-ţi cât sufeream. Iar Roemer spunea nu te duce la ea, îţi interzic. Iar Geertruid mă avertizase în repetate rânduri că această putere teribilă a ei va deveni prea puternică pentru a o putea controla.

În luna dinaintea morţii lui Roelant, o tânără pictoriţă extrem de talentată, Judith de Wilde, s-a dus să locuiască sub acelaşi acoperiş cu Deborah şi să rămână acolo, împreună cu bătrânul ei tată, Anton de Wilde, după ce se stingea Roelant.

Fratele lui Roelant i-a luat pe fiii acestuia undeva la ţară, iar văduva Roelant şi Judith de Wilde locuiau acum în casa aceea, îngrijindu-l cu drag pe bătrân, dar ducând o viaţă veselă. Casa era deschisă oricând scriitorilor, poeţilor şi cărturarilor sau pictorilor care voiau să vină, ca şi elevilor lui Judith, care o admirau la fel de mult ca pe orice pictor, pentru că era cu adevărat talentată, şi făcea parte din ghilda Sfântul Luca, întocmai ca un bărbat.

Roemer îmi interzisese să calc acolo. Dar am trecut de multe ori şi, îţi jur, dacă stăteam puţin, Deborah apărea imediat la fereastră, o umbră în spatele geamului. Uneori nu vedeam din ea decât reflectarea smaraldului verde, alteori deschidea geamul şi mă invita zadarnic să intru.

Roemer însuşi s-a dus să o viziteze, însă l-a alungat.

— Crede că ştie mai multe decât noi, spuse el trist. Însă nu ştie nimic, altfel nu s-ar juca cu fiinţa aceea. Aceasta este întotdeauna greşeala vrăjitoarelor, îşi imaginează că

stăpânesc cu totul forţele nevăzute care li se supun, când de fapt nu este aşa. Şi ce s-a ales de voinţa ei, de conştiinţa şi ambiţia ei? Cum a corupt-o! Nu este natural, Petyr, şi e cu adevărat periculos.

— Roemer, eu aş putea invoca un astfel de spirit, dacă aş dori?

— Nimeni nu ştie răspunsul, Petyr. Dacă ai încerca, poate ai reuşi. Şi poate nu ai mai reuşi să scapi de el, după ce l-ai invocat, iar aici este vechea capcană. Nu vei face niciodată asta cu binecuvântarea mea, Petyr. Mă asculţi?

— Da, Roemer, am răspuns, supus ca întotdeauna. Însă ştia că inima mea fusese cucerită de Deborah, ca şi cum m-ar fi vrăjit, însă nu era vrajă la mijloc, era ceva chiar mai puternic.

— Nu o mai putem ajuta pe femeia asta, spuse el. Îndreaptă-ţi mintea către alte lucruri.

Am făcut tot posibilul să îl ascult. Totuşi, am aflat că Deborah era curtată de mulţi nobili din Anglia sau Franţa. Era atât de bogată încât nimeni nu se mai gândea să întrebe de ce sau să întrebe dacă fuseseră timpuri în care nu era bogată. Educaţia ei se desfăşura în mare viteză, le era total devotată lui Judith de Wilde şi tatălui acesteia şi nu se grăbea deloc să se mărite, deşi permitea multor pretendenţi să o viziteze.

Ei bine, în cele din urmă unul dintre ei a cucerit-o!

N-am ştiut niciodată cu cine s-a măritat sau unde. Am mai văzut-o o singură dată, şi atunci nu ştiam ce ştiu acum – că a fost poate ultima ei noapte acolo, înainte de a pleca.

Am fost trezit în puterea nopţii de o bătaie în geam şi mi-am dat seama că nu poate fi un zgomot oarecare, aşa că m-am dus să văd dacă nu cumva era un hoţ. Stăteam la etajul cinci pe atunci, încă un simplu ucenic în cadrul ordinului, şi aveam o cameră micuţă, dar confortabilă.

Fereastra era închisă, aşa cum ar fi trebuit. Însă jos, pe chei, se vedea o femeie acoperită cu o pelerină neagră, care părea să se uite la mine şi, când am deschis fereastra, mi-a făcut semn cu mâna să cobor.

Ştiam că este Deborah. Însă eram înnebunit, de parcă

un sucub, un demon ar fi intrat în camera mea, ar fi smuls cuverturile de pe mine şi m-ar fi violat.

M-am strecurat pe furiş afară, pentru a evita orice întrebare, iar ea m-a aşteptat, cu smaraldul acela sclipind în întuneric, ca un ochi uriaş la gâtul ei. M-a condus pe străzi spre casa ei.

Deja credeam că visez. Însă nu doream ca visul acela să se termine. Femeia era singură. Venise singură la mine – şi trebuie să spun că acest lucru nu este atât de periculos în Amstredam cum poate fi prin alte locuri –, dar era de-ajuns pentru a mă stârni faptul că o vedeam atât de lipsită de protecţie, atât de hotărâtă şi de misterioasă, agăţându-se de mine şi cerându-mi să o însoţesc.

Cât de bogat era mobilierul, cât de groase covoarele, cât de fine podelele. Trecând pe lângă dulapurile pline de argintărie şi porţelanuri, mă condusese în camera ei, spre patul drapat în catifea verde.

— Mâine mă mărit, Petyr, spuse ea.

— Atunci de ce m-ai adus aici, Deborah? am întrebat-o, dar tremuram de dorinţă, Stefan. Când şi-a descheiat pelerina şi a lăsat-o să cadă la podea şi i-am văzut sânii plini, evidenţiaţi de rochia brodată, nu mi-am mai dorit decât să-i ating, deşi nu am făcut niciun gest. Chiar şi talia ei atât de subţire mă stârnea, gâtul fin, umerii. Eram ca o fiară turbată în cuşcă.

— Petyr, spuse ea privindu-mă în ochi, ştiu că ai dat bijuteriile ordinului şi că nu ai păstrat nimic din darul meu de mulţumire pentru tine. Aşa că lasă-mă să-ţi ofer acum ce ţi-ai dorit de la mine în lunga noastră călătorie până aici, dar ai fost mult prea timid ca să iei.

— De ce faci asta, Deborah? am întrebat-o, hotărât să nu profit de ea. Pentru că era tulburată, îi citeam asta în ochi.

— Pentru că asta vreau, Petyr, mi-a spus brusc şi, cuprinzându-mă în braţe, m-a acoperi cu sărutări. Părăseşte Talamasca, Petyr, şi vino cu mine. Fii soţul meu şi nu mă voi mărita cu bărbatul acela.

— Dar, Deborah, de ce-mi ceri asta?

A râs amar şi trist.

— Sunt singură, Petyr. Cel de care nu trebuie să mă ascund înţelege că sunt singură. Suntem vrăjitori, Petyr, chiar dacă aparţinem Domnului sau diavolului, tot asta suntem amândoi. Oh, cum îi scânteiau ochii când a spus asta, cum triumfa şi, totuşi, cât de tristă era! O clipă, a scrâşnit din dinţi. Apoi, m-a luat în braţe şi mi-a mângâiat faţa şi gâtul şi m-a stârnit şi mai tare.

— Ştii că mă doreşti, Petyr, întotdeauna m-ai dorit. De ce nu cedezi? Vino cu mine; vom părăsi oraşul dacă Talamasca nu-ţi va îngădui să fii liber; vom pleca împreună şi nu există lucru pe care să nu ţi-l pot oferi, nu există ceva să nu pot obţine pentru tine, doar să vrei să fii alături de mine, să mă laşi să fiu lângă tine şi să nu-ţi mai fie teamă. Îţi pot spune cine sunt şi ce s-a întâmplat cu mama. Îţi pot vorbi de cea ce mă frământă, Petyr, pentru că de tine nu mă tem.

Se întristă şi izbucni în lacrimi.

— Tânărul meu soţ este frumos şi este tot ce mi-am dorit de când stăteam, murdară, în picioarele goale, la uşa colibei. Este un lord, care mă va duce la castelul lui, într-o altă ţară. Parcă aş fi păşit într-una dintre poveştile pe care le spunea mama, voi fi contesă, iar toate versurile şi cântecele vor deveni realitate.

— Dar, Petyr, îl iubesc şi nu-l iubesc. Eşti primul bărbat pe care l-am iubit, tu, care m-ai adus aici, care ai văzut rugul pe care a murit mama, care m-ai spălat şi m-ai hrănit când nu puteam face asta singură.

Nu mai puteam spera să ies din camera aceea fără să fie a mea. Ştiam asta. Dar eram atât de fascinat de cea mai mică bătaie a genelor ei sau de gropiţele din obraji încât nu am lăsat-o să mă tragă spre pat, ci pe covor, înaintea focului micuţ de cărbuni, iar acolo, în lumina tremurătoare, a început să-mi povestească.

— Acum, trecutul este ca o fantomă pentru mine, a plâns ea încetişor. Am trăit vreodată în acel loc, Petyr? Chiar mi-am văzut mama murind!

— Nu te mai gândi la asta, Deborah, am spus. Lasă amintirile astea să piară.

— Dar, Petyr, îţi aminteşti când mi-ai vorbit prima dată şi mi-ai spus că mama nu era rea, că oamenii îi făcuseră rău. De ce crezi asta?

— Spune-mi tu dacă era vrăjitoare, Deborah, şi ce este o vrăjitoare, pentru Dumnezeu!

— Oh, Petyr, îmi amintesc că mergeam cu ea pe câmp, sub cerul nopţii, la pietre.

— Şi ce se întâmpla, draga mea? am întrebat. Venea diavolul, cu ghearele scoase?

Scutură din cap, apoi îmi făcu semn să o ascult, să stau liniştit.

— Petyr, spuse ea, un judecător de vrăjitoare a învăţat-o magia neagră! Ea mi-a arătat cartea. A sosit în satul nostru când eram mică, nici nu ştiam să merg încă, a venit la coliba noastră pentru a-şi vindeca o tăietură. A stat lângă foc şi i-a povestit de toate locurile în care a fost şi de toate vrăjitoarele pe care le-a ars. Ai grijă, fata mea, i-a spus, sau aşa mi-a povestit ea după aceea, apoi a scos din buzunar cartea aceea. Se numea *Demonologie.* I-a citit-o el, pentru că ea nu ştia latină, nu ştia deloc să citească, şi i-a apropiat paginile de foc, să vadă mai bine imaginile.

Ore întregi a învăţat-o toate astea, ce făcuseră vrăjitoarele, ce puteau face. Ai grijă, fiica mea, i-a spus, să nu te laşi tentată de diavol, pentru că diavolul iubeşte moaşele şi vindecătoarele! Apoi a mai dat o pagină.

În noaptea aceea, întins lângă ea, a continuat să-i povestească despre celulele de tortură, despre ruguri, despre strigătele condamnaţilor. Ai grijă, fata mea, a spus el din nou, înainte să plece.

Mi-a povestit mai târziu toate astea. Aveam şase, poate şapte ani când mi-a spus povestea. Stăteam împreună lângă foc, în bucătărie. Acum, vino, a spus ea, vei vedea. Am ieşit pe câmp, îndreptându-ne spre pietre, până am ajuns în mijlocul cercului, rămânând nemişcate în bătaia vântului.

Îţi spun, niciun sunet, niciun licăr de lumină. Nici măcar stelele nu luminau turnurile castelului sau apa.

Am auzit-o murmurând în timp ce mă ţinea de mână;

apoi am dansat împreună în cerc iar ea murmura tot mai tare, apoi a rostit cuvintele în latină pentru a chema demonul, apoi a fluturat din braţe, strigându-l să vină.

Noaptea era pustie. Niciun răspuns. M-am tras mai aproape de fustele ei şi i-am strâns mâna rece. Apoi l-am simţit venind, întâi ca o briză, apoi ca vântul, strângându-se în jurul nostru. L-am simţit atingându-mi părul şi ceafa, l-am simţit îmbrățișându-ne. Apoi l-am auzit vorbind, dar nu cu cuvinte, totuşi l-am auzit spunând: „Sunt aici, Suzanne!“

Oh, cum râdea ea încântată. Cum mai dansa. Ca un copil, dădea din mâini şi râdea şi dădea capul pe spate. „Îl vezi, fata mea?“ mă întreba. Iar eu am răspuns că îl simt şi că îl aud foarte aproape.

Şi, din nou, el a vorbit: „Spune-mi pe nume, Suzanne“.

„Lasher“, a spus ea. „Vântul trimis de tine biciuie iarba, vântul biciuie frunzele din copaci. Vino, Lasher, stârneşte furtuna peste Donnelaith! Vor şti că sunt o vrăjitoare puternică şi că faci asta din dragoste pentru mine!”

Când am ajuns la colibă, vântul urla peste câmpuri şi prin horn. Am stat lângă foc, râzând împreună, ca doi copii: „Ai văzut, am reuşit” a şoptit ea. Şi am privit-o în ochi şi am văzut ce văzusem întotdeauna şi ce aveam să văd până în ultima ei oră de durere şi agonie: privirea unei fetiţe fără minte, râzând cu prăjitura pe care o furase în mână. Pentru ea era doar un joc, Petyr. Era un joc!

— Înţeleg, iubita mea, am spus.

— Acum, spune-mi că nu există Satana. Spune-mi că nu a venit din întuneric să o ia pe vrăjitoarea din Donnelaith şi să o conducă spre rug! Lasher găsea în locul ei obiectele pe care le pierdeau ceilalţi, Lasher îi aducea aurul pe care i l-au luat, Lasher îi spunea secretele pe care le încredinţa cui voia să o asculte. Şi tot Lasher a abătut grindina asupra lăptăresei care s-a certat cu ea şi i-a dezvăluit, astfel, puterile! Ea nu putea să-i spună ce să facă, Petyr! Nu ştia să se folosească de el. Ca un copil care se juca cu lumânarea, a stârnit focul care i-a adus moartea.

— Nu face aceeaşi greşeală, Deborah, am şoptit,

sărutând-o. Nimeni nu poate supune un demon, ăsta este adevărul.

— Oh, nu, este mai mult de atât, şopti ea. Şi te înşeli. Dar nu te teme pentru mine, Petyr. Nu sunt mama. Nu ai de ce.

Am stat tăcuți lângă foc şi, când şi-a sprijinit fruntea de şemineu, i-am sărutat din nou obrazul şi i-am ridicat şuviţele de păr lung, parfumat.

— Petyr, spuse ea. Nu voi mai trăi niciodată în sărăcie şi mizerie. Niciodată nu voi mai fi la mila cuiva.

— Nu te mărita, Deborah. Nu pleca! Vino cu mine. Vino în Talamasca şi vom descoperi împreună natura acestei creaturi…

— Nu, Petyr. Ştii că nu vreau asta. Apoi zâmbi trist. Tu trebuie să vii cu mine, să plecăm împreună. Vorbeşte-mi cu vocea ta secretă, aceea cu care poţi comanda ceasurilor să se oprească sau care cheamă spiritele, şi fii alături de mine, fii mirele meu, iar aceasta va fi noaptea nunţii vrăjitoarelor.

Am vrut să protestez, însă ea mi-a acoperit buzele cu palma, apoi cu gura, şi a continuat să mă sărute cu atâta pasiune încât n-am mai ştiut de nimic, decât că trebuie să-i sfâșii hainele, să o duc în patul cu baldachin verde, să posed corpul acela de copil, cu forme de femeie şi secrete de femeie, pe care îl spălasem şi îl îmbrăcasem.

De ce mă chinui scriind toate astea? Îmi mărturisesc vechiul păcat, Stefan. Îţi spun tot ce am făcut, pentru că nu pot scrie despre femeia aceasta fără să mărturisesc.

Niciodată nu am cunoscut o astfel de plăcere şi voluptate.

Credea că este vrăjitoare, Stefan, credea că este rea şi celebra ritualuri diavoleşti. Totuşi, avea inima bună şi iubitoare, jur, iar rezultatul era o vrăjitoare unică şi puternică.

Nu am părăsit patul ei până dimineaţa. Am dormit la pieptul ei parfumat. Şi atunci, ca şi acum, am plâns ca un copil. Mi-a trezit dorinţele, mi-a descoperit cele mai ascunse impulsuri şi s-a jucat cu mine, le-a stârnit şi mai

mult. Eram sclavul ei. Dar ştia că nu voi rămâne cu ea, că trebuia să mă întorc la Talamasca şi, în cele din urmă, s-a întins lângă mine, tăcută, cu ochii în tavan, pe când lumina soarelui pătrundea printre draperii şi începea să încălzească patul.

M-am îmbrăcat fără voie, pentru că nu doream nimic pe lumea asta, decât pe ea, trup şi suflet. Totuşi, o părăseam. Mă întorceam acasă să-i spun lui Roemer ce făcusem. Mă întorceam la Talamasca, într-adevăr mamă şi tată pentru mine, pentru că nu cunoşteam alternativa.

Am crezut că mă va alunga cu blesteme. Dar nu a fost aşa. Am rugat-o pentru ultima dată să rămână în Amsterdam, să vină cu mine.

La revedere, micul meu preot, mi-a spus. Adio şi fie ca Talamasca să te răsplătească pentru ce renunţi acum. A plâns şi i-am sărutat mâinile înainte de a pleca, şi mi-am mai îngropat încă o dată faţa în părul ei.

— Du-te acum, Petyr, a zis ea. Să mă ţii minte.

A trecut o zi, poate două, şi am aflat că plecase. Eram distrus, zăceam plângând, încercând să-i ascult pe Roemer şi pe Geertruid, însă nu auzeam nimic din ce spuneau. Nu erau furioşi pe mine, aşa cum crezusem, atât ştiam.

Şi Roemer a fost cel care s-a dus la Judith de Wilde şi a cumpărat de la ea portretul lui Deborah făcut de Rembrandt van Rijn, cel care se află şi astăzi în arhondaric.

Cred că a trecut un an înainte să-mi recapăt sănătatea trupească şi sufletească. După aceea nu am mai încălcat niciodată regulile ordinului, am plecat din nou în statele germane, prin Franţa, chiar în Scoţia, să salvez vrăjitoare, să scriu despre ele şi suferinţele lor, cum făcusem întotdeauna.

Acum ştii, Stefan, povestea lui Deborah, aşa cum a fost. Şi şocul meu, când am aflat tragedia contesei de Montcleve, după atâţia ani, în acest orăşel fortificat din Cevennes, în Languedoc, când am descoperit ca este Deborah Mayfair, fiică vrăjitoarei scoţiene.

Măcar dacă această informaţie – faptul că şi mama ei

fusese arsă pe rug – ar fi rămas un secret pentru localnici. Dacă tânăra mireasă nu şi-ar fi dezvăluit toate secretele tânărului nobil, când îi plângea la piept. Încă îmi amintesc figura ei, după atâţia ani, când îmi spusese: „Petyr, ţie pot să-ţi vorbesc fără teamă“.

Acum ştii cu câtă teamă şi durere am intrat în acea celulă, cum, în graba mea, nu m-am gândit decât în ultima clipă că femeia aceea, ghemuită în zdrenţe pe grămăjoara ei de paie, poate ridica privirea, mă poate recunoaşte şi îmi poate striga numele, dându-mă în vileag.

Însă nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Când am intrat în celulă, ridicând gluga, pentru a părea un preot care nu vrea să se spurce, am privit-o şi nu am văzut niciun semn că m-ar fi recunoscut.

M-a speriat lipsa oricărei reacţii din partea ei şi i-am spus imediat preotului că trebuie să o examinez singur. Nu voia să mă lase singur cu ea, dar i-am zis că am văzut multe vrăjitoare, că aceasta nu mă sperie deloc şi că mă voi întoarce curând, să mă aştepte în sala de mese. Apoi am scos câteva monede de aur şi am spus:

— Trebuie să le iei pentru biserică, pentru că ştiu că ţi-am provocat multe neajunsuri. A fost de-ajuns. Imbecilul a dispărut.

Trebuie să-ţi mai descriu cât de groaznic mi se pare faptul că această femeie mi-a fost încredinţată, fără un gardian în preajmă? Ce nu i-aş fi putut face, dacă doream? Şi oare câţi fuseseră înaintea mea?

Uşa s-a închis pe dată şi, deşi auzeam voci pe holul din spate, am rămas singuri. Am lăsat lumânarea pe singurul obiect de mobilier, o bancă din lemn şi, pe când mă luptam să nu izbucnesc în plâns, i-am auzit vocea, abia o şoaptă:

— Petyr, este posibil? Tu eşti?

— Da, Deborah, am răspuns.

— Dar nu ai venit să mă salvezi, nu-i aşa? m-a întrebat trist.

Mă durea inima la fiecare sunet al vocii ei, pentru că pe acelaşi ton îmi vorbise în dormitorul ei din Amsterdam în acea ultimă noapte. Pentru o clipă, sufletele noastre s-au

unit în ritmul unei muzici dureroase.

— Nu am ce face, Deborah. Voi încerca, dar ştiu că nu voi reuşi.

Nu a surprins-o deloc, ba chiar mi-a zâmbit.

Am luat din nou luminarea şi m-am apropiat de ea, am îngenuncheat lângă ea în fân, să-i văd ochii, şi am văzut aceiaşi ochi pe care mi-i aminteam, aceiaşi obraji când mi-a zâmbit. Părea că trupul acesta străveziu şi slăbit era Deborah a mea deja transformată în spirit, cu frumuseţea intactă.

Nu s-a mişcat, dar m-a privit ca pe un tablou, apoi, într-o avalanşă de cuvinte sărace şi demne de milă, i-am spus că nu ştiusem nimic de suferinţa ei, venisem aici singur, lucrând pentru Talamasca, şi descoperisem cu durere că ea este cea despre care auzisem atâtea. Am aflat că se adresase episcopului, Adunării, însă mi-a făcut semn să tac şi a spus:

— Voi muri aici mâine şi nu poţi face nimic.

— Da, dar există o mică scăpare, pentru că am cu mine o pudră care, dacă o amesteci cu apă şi o bei, te va amorţi şi nu vei mai simţi suferinţa. Pot să-ţi dau o cantitate care să te omoare, dacă asta doreşti, să înşeli flăcările. Ştiu că pot face asta. Bătrânul preot este un prostănac.

Păru mişcată de oferta mea, dar nu se grăbi să o accepte.

— Petyr, trebuie să fiu conştientă când voi coborî în piaţă. Te avertizez, să nu fii în oraş când se întâmplă. Sau să te afli în siguranţă, în spatele unei ferestre închise, dacă vrei să rămâi să asişti.

— Vorbeşti despre evadare, Deborah? am întrebat, pentru că imaginaţia mea deja zbura. Dacă aş fi putut să o salvez, să provoc un incident, apoi să o răpesc într-un fel. Dar cum puteam face asta?

— Nu. Nu, Petyr, îmi depăşeşte puterea mea şi pe a celui pe care îl comand. Pentru un demon este uşor să transporte bijuterii sau monede de aur, dar nu poate să descuie uşi de închisoare, să doboare paznici înarmaţi. Apoi, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva, mi-a spus: Ştii că

fiii meu au mărturisit împotriva mea? Că iubitul meu Chrétien şi-a numit mama vrăjitoare?

— Cred că l-au forţat, Deborah. Vrei să merg să-l văd? Ce pot face să te ajut?

— Ah, dragul meu Petyr. De ce nu m-ai ascultat când te-am implorat să vii cu mine? Însă nu este vina ta. Este doar vina mea.

— Cum aşa, Deborah? Nu m-am îndoit niciodată că eşti nevinovată. Dacă ţi-ai fi putut vindeca soţul, nu ai fi fost numită niciodată „vrăjitoare”.

Dădu din cap.

— Povestea nu se opreşte aici. Când a murit, credeam că nu am nicio vină. Însă am petrecut o lună foarte lungă în această celulă, gândindu-mă, Petyr. Foamea şi durerea mi-au ascuţit mintea.

— Deborah, nu crede ce-ţi spun duşmanii tăi, indiferent de cât de des sau de bine ar face-o!

Nu mi-a răspuns. Părea indiferentă. Apoi s-a întors din nou spre mine:

— Petyr, fă asta pentru mine. Dacă mâine voi fi adusă legată în piaţă, lucru de care mă tem cel mai mult, cere-le să-mi dezlege mâinile pentru a putea duce lumânarea căinţei, aşa cum a fost întotdeauna obiceiul pe aici. Nu lăsa picioarele mele schilodite să te impresioneze, Petyr. Mă tem să nu fiu legată mai tare decât de flăcări.

— Aşa voi face, am spus. Nu trebuie să te preocupe asta. Te vor obliga să cari lumânarea, te vor plimba prin tot oraşul. Va trebui să o aduci pe treptele catedralei, şi numai atunci te vor lega şi te vor duce la rug. Abia mai puteam continua.

— Ascultă, mai vreau să-ţi cer ceva, spuse ea.

— Da, spune-mi.

— Când se termină totul şi vei părăsi oraşul, scrie-i fiicei mele, Charlotte Fontenay, soţia lui Antoine Fontenay, în Saint-Domingue, care se află în Hispaniola, în grija negustorului Jean-Jaques Toussaint, Port-au-Prince, ceea ce o să-ţi spun.

Am repetat numele şi adresa.

— Spune-i Charlottei că nu am suferit în flăcări, chiar dacă nu este adevărat.

— O voi face să mă creadă.

Zâmbi amar.

— Poate că nu, dar măcar încearcă, pentru mine.

— Altceva?

— Încă un mesaj, pe care trebuie să-l reţii cuvânt cu cuvânt. Spune-i să aibă grijă, pentru că cel pe care i l-am trimis să i se supună face uneori pentru noi ceea ce crede el că dorim. Şi mai spune-i că cel pe care i-l trimit crede în scopul nostru, dar şi în gândurile noastre întâmplătoare, în aceeaşi măsură ca şi în cele exprimate cu cuvinte atent cântărite.

— Oh, Deborah!

— Înţelegi ce spun şi ce trebuie să îi transmiţi?

— Înţeleg. Înţeleg totul. Ţi-ai dorit ca soţul tău să moară, pentru că te-a înşelat. Iar demonul l-a doborât.

— Este mai mult de-atât. Nu încerca să înţelegi totul. Nu i-am dorit niciodată moartea. L-am iubit. Şi nu am ştiut că mă înşela! Dar trebuie să-i transmiţi Charlottei ce ţi-am spus, pentru siguranţa ei, pentru că slujitorul meu invizibil nu-i poate spune de natura lui schimbătoare. Nu-i poate explica ceea ce nici el nu înţelege.

— Dar…

— Nu te contrazice cu mine, acum, Petyr. Dacă asta ai de gând, era mai bine să nu vii. Are smaraldul. La ea se va duce când o să mor.

— Nu i-l trimite, Deborah!

Suspină, dezamăgită şi disperată.

— Soţul meu zăcea pe moarte când a venit Lasher şi mi-a spus că el l-a păcălit pe soţul meu, l-a făcut să cadă în pădure. Cum ai putut face aşa ceva, l-am întrebat, nu ţi-am cerut niciodată asta? Iar răspunsul a fost: Dar, Deborah, dacă ai fi văzut în inima lui ce am văzut eu, *asta mi-ai fi cerut.*

Mi-a îngheţat sângele în vene, Stefan şi, când scrisoarea aceasta va fi copiată, te rog să ceri ca aceste cuvinte să fie subliniate. Ai mai auzit vreodată de atâta hotărâre de la un

diavol invizibil, de atâta inteligenţă şi prostie la un loc?

Am văzut spiritul ăsta, parcă abia eliberat din sticlă, bântuind şi creând haos după bunul plac. Mi-am amintit de avertismentele lui Roemer. Mi-am amintit de Geertruid şi de vorbele ei. Dar asta era mai rău decât îmi imaginasem.

— Ai dreptate, mi-a spus trist, citindu-mi gândurile. Trebuie să-i scrii toate astea Charlottei, m-a rugat. Ai grijă ce scrii, ar putea să ajungă în mâinile cui nu trebuie, dar scrie-i astfel încât să înţeleagă tot ce ai vrut să-i transmiţi!

— Deborah, îndepărtează-l. Lasă-mă să-i spun că a fost dorinţa ta să arunce smaraldul în mare.

— Este prea târziu acum, Petyr, iar lumea este ceea ce este, aşa că l-aş fi trimis pe Lasher la Charlotte chiar dacă nu ai fi venit în noaptea asta să-mi îndeplineşti ultima dorinţă. Lasher al meu este puternic dincolo de orice închipuire şi a învăţat multe!

— A învăţat, am repetat uluit. Cum, Deborah, dacă este doar un spirit, iar ele sunt mereu nesăbuite. Aici este şi pericolul, le încredinţezi o dorinţă şi nu îi înţeleg complexitatea. Sunt mii de poveşti care dovedesc asta. Nu s-a întâmplat mereu aşa? Cum poţi spune că a învăţat?

— Gândeşte-te, Petyr, la ce ţi-am spus. Îţi spun că Lasher a învăţat multe, iar erorile lui nu sunt provocate de simplitatea lui, care nu se schimbă, ci de scopul de care a devenit conştient. Dar, promite-mi, pentru tot ce a fost între noi, că îi vei scrie fiicei mele iubite! Trebuie să faci asta pentru mine!

— Foarte bine, am spus. O voi face, dar îi voi scrie şi ceea ce tocmai ţi-am spus.

— Corect, dragul meu preot, învăţatul meu, spuse ea amar, dar zâmbind. Acum du-te, Petyr. Nu pot să mai suport prezenţa ta aici. Iar Lasher este lângă mine, vom sta de vorbă, iar mâine, te implor, mergi undeva înăuntru, la adăpost, imediat ce te asiguri că am mâinile şi picioarele dezlegate când ajung în faţa uşilor bisericii.

— Deborah, dacă te-aş putea lua de-aici, prin orice mijloc… În acel moment am cedat, Stefan, mi-am pierdut conştiinţa. Deborah, dacă slujitorul tău, Lasher, poate să te

ajute să scapi şi are nevoie de mine, trebuie doar să-mi spui cum!

În ce fel mi-a zâmbit atunci, cât de tandru şi de trist. Aşa îmi zâmbise şi cu ani în urmă, când ne-am despărţit.

— Ce idei ciudate, Petyr, a spus ea. Apoi zâmbetul i s-a lăţit, părea pe jumătate nebună la lumina lumânării sau, mai curând, un înger sau o sfântă nebună. Figura ei albă era la fel de frumoasă ca şi flacăra însăşi.

— Viaţa mea s-a încheiat, dar am călătorit departe de celula asta, zise ea. Acum, du-te. Du-te şi trimite mesajul meu Charlottei, dar numai după ce părăseşti oraşul în siguranţă.

I-am sărutat mâinile. Îi arseseră palmele când o torturaseră. I-am sărutat şi rănile adânci. Nu-mi păsa.

— Întotdeauna te-am iubit, i-am spus. I-am mai spus şi alte lucruri, multe, prosteşti şi tandre, pe care nu le voi mai scrie aici. A ascultat resemnată, pentru că ştia ceea ce eu tocmai descoperisem: că regretam că nu plecasem cu ea, că mă dispreţuiam, pe mine şi munca mea de o viaţă.

Va trece, Stefan. Ştiu. Ştiam şi atunci, acum câteva ore, când am plecat din celula ei. Dar acum este singurul adevăr şi sunt ca Sfântul Ioan în noaptea cea întunecată. Să-ţi spun că orice alinare a dispărut? Şi la ce bun?

Pentru că o iubesc. Pentru că ştiu că demonul a distrus-o, ca şi pe mama ei. Şi că toate avertismentele lui Roemer, şi ale lui Geertruid, şi ale tuturor vrăjitorilor de-a lungul veacurilor, s-au dovedit adevărate.

N-am putut pleca fără să o îmbrăţişez, fără să o sărut. Dar i-am simţit suferinţa când am luat-o în braţe – durerea arsurilor şi a vânătăilor care îi acopereau corpul. Iar acesta fusese frumoasa mea Deborah, ruina asta care se agăţa de mine, care a început brusc să plângă, de parcă îi eliberasem lacrimile.

— Îmi pare rău, iubita mea, am spus, pentru că mă învinovăţeam pentru lacrimile ei.

— Este atât de bine să te ţin în braţe, a şoptit ea. Apoi m-a împins. Du-te acum şi aminteşte-ţi tot ce ţi-am spus.

Am ieşit de-acolo înnebunit. Piaţa încă se umplea de cei

veniţi să vadă execuţia.

I-am spus preotului că nu sunt convins că femeia aceea este vrăjitoare şi că vreau să vorbesc fără întârziere cu inchizitorul. Eram dispus să urnesc din loc pământul şi cerurile pentru ea.

Dar ştii ce s-a întâmplat.

Am ajuns la castel şi ne-au lăsat să intrăm. Preotul ăla prost era bucuros că vine cu o persoană importantă, dând buzna la un banchet la care nu fusese poftit, dar am reuşit să mă adun şi mi-am folosit cele mai impresionante argumente, chestionându-l pe inchizitor direct în latină, iar bătrâna contesă, o femeie cu tenul smead, spaniolă după cum arăta, m-a tratat cu multă răbdare, apreciind modul în care am început.

Inchizitorul, părintele Louvier, frumos şi bine hrănit, cu o barbă atent tăiată şi ochi negri, jucăuşi, nu găsi nimic ciudat în atitudinea mea şi m-a tratat cu respectul pe care i l-ar fi arătat unui trimis al Vaticanului, ceea ce aş fi putut fi fără ştirea lui, şi a încercat să mă liniştească doar atunci când am spus că urma să fie arsă o femeie care poate fi nevinovată.

— Nu ai văzut în viaţa ta o astfel de vrăjitoare, a spus contesa cu o voce rea, din adâncuri, oferindu-mi vin. Pe urmă m-a prezentat contesei de Chamillart, care şedea lângă ea, ca şi tuturor nobililor din regiune care sosiseră să o vadă pe vrăjitoare mistuindu-se în flăcări şi care îşi găsiseră adăpost la castel.

Fiecare întrebare, sugestie sau obiecţiune a mea a fost combătută de adunare. Pentru ei, lupta fusese dusă şi câștigată. Mai rămânea doar sărbătoarea, care urma să aibă loc dimineaţa.

Băieţii plângeau în camerele lor, e adevărat, dar îşi vor reveni. Şi nu trebuia să se mai teamă de Deborah, pentru că dacă demonul ei ar fi fost destul de puternic pentru a o elibera, ar fi făcut-o până acum. Şi nu asta se întâmpla cu toate vrăjitoarele? Odată puse în lanţuri, diavolul le lăsa în plata sorţii.

— Dar femeia asta nu a mărturisit, am protestat eu.

Soţul ei a căzut de pe cal în pădure, singur a recunoscut. Nu puteţi condamna o persoană pe baza mărturiei unui muribund.

Era ca şi cum aş fi aruncat în ei cu frunze uscate, nu avea niciun efect.

— Mi-am iubit fiul mai mult decât orice pe lume, a spus bătrâna contesă, cu ochii duri şi buzele strânse. Apoi, ca şi când s-ar fi răzgândit, a adăugat cu ipocrizie: Biata Deborah, v-am spus că n-am iubit-o, că nu i-am iertat multe?

— Spui prea multe, a declarat Louvier cu gesturi exagerate, de om beat.

— Nu vorbesc de vrăjitorie, spuse femeia fără să-l bage în seamă. Vorbesc despre nora mea cu toate slăbiciunile şi păcatele ei. Toţi ştiu în acest oraş că Charlotte s-a născut prea curând după nuntă, dar fiul meu era orbit de farmecele acestei femei, o adora pe Charlotte, îi era atât de recunoscător lui Deborah pentru dota ei şi era atât de prost…

— Trebuie să vorbim despre asta? a şoptit contesa de Chamillart, care părea să tremure. Charlotte nu mai este printre noi. Va fi găsită şi condamnată, ca şi mama ei, a declarat Louvier, aprobat de toţi cei prezenţi.

Continuară să vorbească între ei despre cât de bucuroşi vor fi după execuţii, făcându-mi semn să tac, să beau, să nu mă mai gândesc.

Era îngrozitor cum mă ignorau, ca fiinţele dintr-un vis care nu ne aud strigând. Totuşi, am insistat că nu există nicio dovadă, nu zburase noaptea, niciun Sabat, nicio relaţie cu demonii sau orice altă dovadă prostească pentru care sunt trimise pe rug femei peste tot. Cât despre puterea de a vindeca, de ce ar condamna-o pentru asta? Păpuşa aceea ar fi putut fi doar un instrument cu care vindeca.

Degeaba!

Cât de calm şi frumos stăteau cu toţii la masă, la masa ei, mâncau cu tacâmurile ei din argint, iar ea zăcea în celula aceea groaznică.

În cele din urmă, le-am spus că ar trebui măcar să fie spânzurată înainte de a arde.

— Câţi dintre voi aţi văzut pe cineva murind în flăcări! Însă aici am întâlnit cele mai vii proteste.

— Vrăjitoarea nu se căiește, a spus contesa de Chamillart, singura care părea sobră, poate chiar marcată puţin de teamă.

— Cât va suferi? Cel mult un sfert de oră? a întrebat inchizitorul, ştergându-se la gură cu şervetul murdar. Asta-i nimic în comparaţie cu flăcările eterne ale iadului.

În cele din urmă am plecat, m-am întors în piaţa aglomerată şi am rămas lângă rugul întunecat, apoi, întâmplător am privit la uşa arcuită a bisericii. Acolo, măcinată de vreme, se vedea scena în care Arhanghelul Mihail îi împingea pe draci înapoi, în flăcările iadului.

Cuvintele inchizitorului îmi răsunau în urechi: „Cât va suferi? Cel mult un sfert de oră? Asta-i nimic în comparaţie cu flăcările eterne ale iadului.“

Oh, Deborah, tu care nu ai fi făcut nimănui vreun rău, care ai vindecat pe cei sărmani ca şi pe cei bogaţi, care ai fost atât de nechibzuită!

Şi unde era spiritul ei răzbunător, Lasher, care încercase să o salveze de durere omorându-i soţul şi care o făcuse să-şi găsească sfârşitul în celula aceea mizerabilă? Era oare cu ea, aşa cum spusese? Pentru că nu pe el îl strigase când o torturaseră, ci pe mine şi pe bătrânul şi bunul Roelant.

Stefan, am scris în noaptea asta ca să nu înnebunesc. Acum am obosit. Mi-am făcut bagajul, sunt gata să părăsesc acest oraş când trista poveste se va termina.

Voi sigila această scrisoare şi o voi pune în valiză, cu obişnuita notă ataşată, astfel încât, dacă mor, să fie trimisă la Amsterdam, pentru că aducătorul va primi o recompensă şi aşa mai departe.

Nu ştiu ce va aduce ziua de mâine. Şi voi continua această tragedie printr-o nouă scrisoare, dacă mâine seară voi ajunge într-un alt oraş.

Soarele se iveşte acum prin fereastră. Mă rog ca

Deborah să poată fi salvată. Dar ştiu că este imposibil. Şi, Stefan, aş invoca eu diavolul, dacă aş şti că mă ascultă. Dar nu am această putere, aşa că aştept.

Al tău credincios întru Talamasca,
Petyr van Abel
Montcleve
De ziua Arhanghelului Mihail, 1689

Michael terminase de citit primul manuscris. Îl scoase pe al doilea din dosar şi aşteptă un timp, cu mâinile încleştate pe el, rugându-se prosteşte să nu o fi ars pe Deborah.

Apoi, pentru că nu mai putea sta liniştit, puse mina pe telefon şi ceru legătura cu Aaron.

— Mai aveţi tabloul acela din Amsterdam, cel pictat de Rembrandt?

— Da, este încă acolo, Michael, în arhondaricul din Amsterdam. Deja am trimis după o fotografie din arhivă. Va dura puţin.

— Aaron, ştii că asta este femeia cu păr negru! Ştii asta! Şi smaraldul – trebuie să fie bijuteria pe care am văzut-o eu. Aaron, aş putea jura că o cunosc pe Deborah. Ea trebuie să fie aceea care a venit la mine, avea smaraldul la gât. Şi Lasher… Lasher este cuvântul pe care l-am rostit când am deschis ochii, pe iaht.

— Dar nu îţi aminteşti?

— Nu, nu sunt sigur… Şi, Aaron…

— Michael, încearcă să nu interpretezi, să nu analizezi. Citeşte în continuare. Nu avem prea mult timp.

— Am nevoie de hârtie şi pix să iau notiţe.

— Ai nevoie de un caiet în care să-ţi notezi toate gândurile sau orice îţi aminteşti după viziuni.

— Exact, trebuia să fi făcut asta de la început.

— Ţi-am trimis unul. Dar, te rog, continuă. Îţi vor aduce imediat cafea proaspătă. Dacă mai vrei ceva, sună.

— O să fac asta. Aaron, sunt atâtea lucruri…

— Ştiu, Michael. Încearcă să stai calm. Citeşte.

Michael închise, aprinse o ţigară, mai bău puţină cafea

şi se uită la coperta celui de-al doilea dosar.

Auzi o bătaie în uşă şi se duse să deschidă.

Femeia amabilă pe care o văzuse mai devreme în hol venise cu cafea proaspătă, câteva pixuri şi o agendă frumoasă, cu foi albe liniate. Lăsă tava pe masă şi o luă pe cealaltă, apoi ieşi în tăcere.

Se aşezăă din nou, îşi turnă cafea şi deschise imediat agenda, notă data şi scrise primul comentariu:

„După ce am citit primul dosar, ştiu că Deborah este femeia din viziunile mele. O cunosc. Îi ştiu figura, firea. Dacă încerc, îi pot auzi vocea.

Şi este mai mult decât o bănuială, cuvântul pe care i l-am spus lui Rowan când mi-am revenit a fost Lasher. Dar Aaron are dreptate. Nu-mi amintesc asta. Pur şi simplu ştiu.

Şi, desigur, totul are legătură cu puterea mâinilor mele. Dar cum trebuie să o folosesc? Sigur nu atingând lucrurile la întâmplare, cum am făcut până acum, trebuie să ating ceva anume…

Dar este prea devreme pentru concluzii…”

Dacă aş avea un obiect care i-a aparţinut lui Deborah, să-l pot atinge, gândi el. Însă simţea că nu exista nimic, altfel Aaron i l-ar fi trimis. Examină fotocopiile după scrisorile lui Petyr van Abel. Numai asta găsi, fotocopii. Nu erau folositoare pentru mâinile sale.

Se gândi o clipă, dacă putea numi gând ce îi trecea prin mintea confuză, apoi desenă colierul în agendă, cu piatra preţioasă pătrată în mijloc şi montura filigranată, şi un lănţişor de aur.

Îl desenă ca pe un desen arhitectonic, cu linii clare, drepte, cu umbre haşurate.

Îl studie, jucându-se nervos cu şuviţele din părul său, apoi lăsă mâna pe masă. Era gata să arunce desenul, dar hotărî să-l păstreze, şi deschise al doilea dosar, începând să citească.

PAISPREZECE

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
Partea a II-a
Marsilia, Franţa
4 Octombrie, 1689

Dragă Stefan,

Am ajuns în Marsilia după o călătorie de câteva zile dinspre Montcleve, pe timpul căreia am stat la Saint-Rémy şi de acolo m-am mişcat foarte încet, din cauza rănii de la umăr şi a celei din suflet.

Am luat deja bani de la agentul nostru de aici şi voi pune scrisoarea la poştă la cel mult o oră după ce o voi fi terminat, deci va ajunge la tine nu cu mult după cealaltă, pe care ţi-am trimis-o aseară, la sosire.

Sunt trist, Stefan. Confortul unui han decent şi de dimensiuni mari nu mai înseamnă aproape nimic pentru mine, deşi mă bucur că am scăpat de satele acelea mici şi că mă aflu într-un oraş ceva mai mare, unde mă simt mai relaxat şi, oarecum, în siguranţă.

Încă nu ştiu dacă zvonurile despre ce s-a întâmplat la Montcleve au ajuns până aici. Din moment ce mi-am ascuns îmbrăcămintea clericală la periferia oraşului Saint-Rémy şi am fost, de atunci, un simplu călător olandez, nu cred că mă va deranja cineva în legătură cu evenimentele recente din munţi. Ce aş putea să ştiu eu despre asemenea lucruri?

Scriu încă o dată pentru a-mi înşela nebunia îndeajuns de mult timp încât să-ţi povestesc, pentru că trebuie să o fac, iar apoi să continui afacerea asta care-mi este la îndemână.

Execuţia lui Deborah a început la fel ca multe altele, prin aceea că lumina dimineţii a inundat piaţa din faţa

porţilor catedralei Saint-Michel şi tot oraşul s-a adunat acolo împreună cu vânzătorii de vin care căutau să scoată profit. Era acolo şi bătrâna contesă, îmbrăcată sobru, înaintând împreună cu cei doi copii cu păr întunecat şi piele măslinie, purtând parcă pecetea sângelui spaniol care le curgea prin vine, deşi erau de o înălţime şi delicateţe care trădau sângele mamei lor. Ambii tremurau, înfricoşaţi, şi au fost duşi chiar în vârful platformei din faţa închisorii, de unde se putea vedea rugul.

Mi s-a părut că cel mic, Chrétien, începuse să plângă şi să se agaţe de bunica lui, în vreme ce mulţimea începuse să murmure: „Chrétien, uitați-vă la Chrétien!“ Când s-a aşezat, îi tremura buza inferioară, dar fratele lui mai mare, Philippe, respira doar frică şi poate ură pentru ceea ce se petrecea în jurul său. Bătrâna contesă îi îmbrăţişa şi-i încuraja pe amândoi, apoi i-a întâmpinat pe contesa de Chamillart şi pe preotul inchizitor Louvier, împreună cu doi clerici în robe frumoase.

Alţi patru preoţi, veniţi nu ştiu de unde, şi-au ocupat locurile lângă cei din urmă, în vreme ce la baza platformei stătea un grup mic de bărbaţi înarmaţi, care constituiau autorităţile locale – sau, cel puţin, aşa am presupus.

Alte personaje importante sau doar dintre acelea care se consideră pe sine foarte importante au ocupat curând şi restul locurilor de pe platformă şi dacă mai exista vreo fereastră pe undeva, care să nu fi fost deschisă dinainte, acum era cu siguranţă deschisă şi plină de feţe nerăbdătoare, iar cei de jos se apropiaseră atât de mult de rug încât începusem să mă întreb dacă nu cumva erau în pericol de a arde împreună cu ei.

Un grup de oameni înarmaţi, purtând o scară cu ei, apăruseră în faţa mulţimii şi aşezaseră scara înaintea rugului. Micuţul Chrétien a văzut aceasta şi s-a întors încă o dată, înspăimântat, către bunica lui, plângea cu umerii tremurându-i, dar fratele său, Philippe, avea aceeaşi expresie încremenită.

În cele din urmă, s-au deschis porţile catedralei Saint-Michel, iar sub boltă, pe prag, a apărut pastorul şi

încă o oficialitate demnă de dispreţ, cel mai probabil primarul acestui loc, care ţinea în mână un pergament făcut sul, în vreme ce câte două gărzi înarmate îşi luaseră locul în dreapta şi în stânga lor.

Între ei a apărut, în faţa unei audienţe perplexe, reduse la tăcere, Deborah a mea, stând dreaptă şi cu capul sus, cu trupul slab acoperit de o robă albă şi lungă, care îi ajungea până la tălpi; în mână avea o lumânare de trei kilograme, pe care o ţinea în dreptul său, în vreme ce ochii ei măturau mulţimea.

Niciodată în toată viaţa mea nu am mai văzut atâta neînfricare, Stefan, iar când am privit în jos, pe fereastra hanului, şi ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Deborah, ochii mei erau înceţoşaţi de lacrimi.

Nu pot şti cu siguranţă ce a urmat, cu excepţia faptului că, exact atunci când ar fi putut începe să se întoarcă toate privirile pentru a vedea la cine se uita „vrăjitoarea” atât de fix, Deborah şi-a îndreptat atenţia asupra scenei care se desfăşura înaintea ei, insistând cu aceeaşi grijă asupra chioşcurilor vânzătorilor de vin, a vânzătorilor ambulanţi şi a grupurilor de persoane care se dădeau înapoi când le privea, şi la sfârşit asupra celor de pe platformă, la bătrâna contesă, care împietrise în faţa acestei acuzaţii mute, apoi la contesa de Chamillart, care începuse să se foiască şi a cărei faţă se înroşise când a privit-o panicată pe contesa cea bătrână, care rămăsese la fel de nemişcată ca şi mai-nainte. Între timp, părintele Louvier, marele şi triumfătorul inchizitor, ţipa cu glas răguşit la primar, cerându-i să citească proclamaţia pe care o avea în mâini şi spunând că „procedura trebuie să înceapă!“

Se stârnise gălăgie din toate părţile şi primarul şi-a dres glasul pentru a începe să citească. Atunci am observat ceea ce văzusem şi mai devreme, dar uitasem să notez, că mâinile şi picioarele lui Deborah nu erau legate.

Intenţionam să cobor de la fereastră şi să-i tai calea, în orice mod s-ar fi putut, până în faţă, ca să pot sta lângă ea, indiferent de pericolul pe care l-ar fi constituit pentru mine.

Asta şi începusem să fac, când primarul a început să citească textul în latină, cu încetineală chinuitoare; dar vocea lui Deborah a ţâşnit, reducându-l la tăcere şi cerând şi mulţimii să facă linişte.

— Nu v-am făcut niciodată niciun rău! a declarat ea. Nici măcar celui mai sărac dintre voi, a spus ea, vorbind tare şi rar, încât vocea îi rezona în pereţii de piatră; în vreme ce părintele Louvier s-a ridicat şi a cerut linişte, ea a ridicat vocea şi mai mult, spunând că doreşte să vorbească.

— Faceți-o să tacă! a ţipat bătrâna contesă cu furie şi iarăşi Louvier i-a cerut primarului să citească proclamaţia, iar pastorul, temător, şi-a privit gărzile înarmate care se retrăseseră pe fiecare parte, părând înspăimântate la vederea lui Deborah şi a fricii care pusese stăpânire pe mulţime.

— Mă veţi asculta! a spuse Deborah iarăşi, la fel de tare ca înainte. Când a făcut un pas înainte pentru a sta în lumină, gloata s-a retras cu totul, ca un furnicar.

— Sunt condamnată pe nedrept pentru vrăjitorie, a strigat Deborah. Nu sunt o eretică, nu venerez Satana şi nu am făcut vreun rău nici unei fiinţe de aici!

Înainte ca bătrâna contesă să o poată întrerupe, a continuat:

— Voi, fiii mei, aţi depus mărturie împotriva mea şi vă reneg! Şi tu, iubita mea soacră, vei sfârşi în iad pentru toate minciunile!

— Vrăjitoareo! a ţipat contesa de Chamillart cuprinsă de panică. Ardeţi-o! Aruncaţi-o pe rug!

În acel moment mi s-a părut că unii au încercat să înainteze, de frică sau dintr-o pornire de eroism pentru a-şi atrage favoruri, sau poate că a fost doar o clipă de confuzie. Dar gărzile nu s-au mişcat.

— Spui că sunt vrăjitoare! a răspuns Deborah imediat. Cu un gest măreţ, a aruncat lumânarea pe trepte şi şi-a înălţat mâinile în faţa oamenilor care ar fi putut să o prindă, dar n-au făcut-o. Vă voi arăta vrăjitorii pe care nu le-aţi mai văzut niciodată!

Mulţimea era acum complet înspăimântată, unii indivizi

începuseră să părăsească piaţa, în vreme ce alţii se împingeau să ajungă la îngustele străduţe laterale care se desprindeau din ea. Chiar şi cei de pe platformă se ridicaseră în picioare, iar micuţul Chrétien îşi îngropase faţa în hainele bătrânei contese, plângând în hohote.

Totuşi ochii sutelor de oameni rămăseseră aţintiţi asupra lui Deborah, care îşi ridicase braţele subţiri şi pline de lovituri. I se mişcau buzele, dar nu am auzit niciun cuvânt de la ea; în schimb, se auzeau ţipete de sub fereastră, apoi s-a auzit un huruit pe acoperişuri, mai slab decât cel de tunet şi cu atât mai teribil. Un vânt puternic s-a pornit brusc, odată cu el venind alte zgomote – un scârţâit şi ceva care se rupe – pe care la început nu le-am recunoscut, dar apoi mi-am amintit de multe alte furtuni când acoperişurile vechi cedează şi încep să cadă bucăţile de ţiglă.

Curând a început să cadă ţigla din parapeţi, din loc în loc, câte o jumătate de duzină odată, iar vântul urla şi se aduna din ce în ce mai puternic deasupra pieţei. Obloanele de lemn ale hanurilor ieşeau din balamale şi Deborah a mea a strigat încă o dată, acoperind zgomotul furtunii şi pe cel al ţipetelor frenetice ale mulţimii.

— Vino acum, Lasher, şi răzbună-mă, ucide-mi duşmanii! Aplecându-se la pământ, şi-a ridicat mâinile, având faţa roşie şi o expresie de furie. Te văd, Lasher, te cunosc! Te chem! Apoi, îndreptându-şi braţele: Distruge-mi fiii, distruge-mi acuzatorii! Distruge-i pe cei care au venit să mă vadă murind!

Bucăţile de ţiglă cădeau cu zgomot de pe acoperişuri, de pe biserică, de pe închisoare şi catedrală, de pe acoperişurile hanurilor, lovindu-i pe cei care strigau dedesubt, iar platforma – construită din scânduri fragile, crengi şi frânghii, începuse să se legene în bătaia vântului, împreună cu cei de deasupra, care ţipau, agățându-se ca să-şi salveze viaţa.

Doar părintele Louvier rămăsese neclintit:

— Ardeţi vrăjitoarea! a strigat el, încercând să treacă prin mulţimea panicată de bărbaţi şi femei care se călcau

în picioare unii pe alţii încercând să fugă. Ardeţi vrăjitoarea şi se va opri furtuna.

Nimeni nu a mişcat pentru a-i îndeplini ordinul. Deşi doar biserica putea să îi adăpostească de furtună, nimeni nu îndrăznea să se îndrepte într-acolo pentru că Deborah stătea în cadrul uşii, cu braţele întinse. Gărzile fugiseră, cuprinse de panică. Preotul parohiei dispăruse în depărtare. Primarul se evaporase.

Până şi cerul se întunecase, iar oamenii se băteau şi blestemau, cădeau în învălmăşeală; bătrâna contesă fusese lovită de ploaia de ţiglă şi îşi pierduse echilibrul, fiind aruncată de pe platformă, şi căzuse pe piatră, lângă trupurile care se zvârcoleau în faţa ei. Cei doi băieţi se prinseseră unul de altul sub loviturile unui duş de pietre desprinse de pe faţada bisericii. Chrétien fusese lovit, ca un copac de o furtună cu grindină, şi căzuse în genunchi, inconştient. Platforma însăşi a căzut, împreună cu cei doi băieţi şi încă vreo douăzeci de persoane, dacă nu mai mult, care încă mai încercau să scape.

Din câte vedeam eu, toate gărzile părăsiseră piaţa şi pastorul fugise. Şi acum o vedeam şi pe Deborah a mea retrăgându-se în umbră, deşi ochii îi erau în continuare aţintiţi spre ceruri:

— Te văd, Lasher! a strigat. Puternicul şi frumosul meu Lasher! şi a dispărut în întunericul pronaosului.

Atunci am fugit de la fereastră, am coborât scările şi am pătruns în frenezia din piaţă. Nu-ţi pot spune ce era în mintea mea, în afară de faptul că poate aş fi reuşit să ajung la ea şi, ajutat de toată panica din jurul nostru, să o scot cumva de acolo.

Dar când am ajuns în piaţă, ţiglele zburau în toate părţile, una mi-a lovit umărul, iar alta mâna stângă. Nu am zărit-o, ci doar uşile bisericii care se legănau lovite de vânt, în ciuda greutăţii lor.

Obloanele fuseseră smulse de tot şi cădeau acum pe oamenii înnebuniţi care nu reuşeau să ajungă la străduţele înguste. Cadavre zăceau îngrămădite în fiecare prag, sub fiecare boltă. Contesa cea bătrână zăcea şi ea, moartă, cu

ochii aţintiţi în sus, în vreme ce bărbaţi şi femei i se împiedicau de trup. În ruinele platformei se afla trupul lui Chrétien, fiul cel mic, chircit în aşa fel încât nu ar mai fi putut avea viaţă în el.

Philippe, cel mare, se târa în genunchi căutând adăpost şi părea să aibă piciorul rupt, când un oblon de lemn l-a izbit pe gât, rupându-i-l, omorându-l şi pe el.

Apoi, cineva de lângă mine, lipindu-se de zid, a strigat arătând în sus:

— Contesa!

Era, într-adevăr, acolo, sus, pe parapetul bisericii, pentru că intrase şi urcase, iar acum, clătinându-se pe zid, îşi ridicase încă o dată mâinile spre cer, invocându-şi spiritul. Dar cu urletul vântului şi ţipetele răniţilor, cu căderea ţiglelor şi a pietrelor şi a bucăţilor de lemn rupte, nu puteam nici măcar să sper că voi auzi ce spune.

Am fugit spre biserică şi, odată intrat, am căutat treptele. Acolo l-am văzut pe Louvier, inchizitorul, alergând înainte şi înapoi, găsind apoi treptele înaintea mea.

Am fugit pe urmele lui, văzându-i hainele negre sus, deasupra mea, în vreme ce îi puteam auzi paşii pe scările de piatră. Oh, Stefan, dacă aş fi avut un pumnal, dar nu aveam.

Când am ajuns pe parapet, iar el a fugit înaintea mea, am văzut trupul firav al lui Deborah zburând de pe acoperiş, aşa cum era. Ajungând pe margine, mi-am aruncat privirile în jos, peste carnagiu, şi am văzut-o zăcând, strivită, pe pietre. Faţa îi era întoarsă în sus – avea un braţ sub cap, iar celălalt pe piept – şi avea ochii închişi, de parcă ar fi dormit.

Louvier a blestemat când a zărit-o.

— Ardeţi-o, duceţi-i corpul pe rug! striga, dar era inutil. Nu-l auzea nimeni. Se întorsese consternat, probabil ca să meargă jos şi să ordone continuarea procedurii. M-a văzut stând acolo.

Cu o expresie de mare uimire pe toată faţa, m-a privit neajutorat şi confuz când, fără ezitare, l-am împins cu

toată forţa în piept şi a căzut, aruncat peste marginea parapetului.

Nimeni nu a văzut asta, Stefan. Ne aflam pe cel mai înalt punct din Montcleve. Nu exista vreun alt acoperiş mai înalt decât cel al bisericii. Nici măcar castelul din depărtare nu are vedere la acest parapet, iar cei de jos nu ar fi avut cum să mă vadă, fiindcă mă acoperea Louvier însuşi, înainte să îl lovesc.

Dar, chiar dacă mă înşel, cert este că nimeni nu m-a văzut.

M-am retras imediat şi m-am asigurat că nu mă urmărise nimeni până acolo, apoi am coborât până la uşa bisericii. Acolo zăcea opera mea, Louvier, la fel de mort ca şi Deborah a mea, chiar în apropierea ei, cu craniul spart şi ochii larg deschişi, având încă expresia aceea stupidă pe care o au morţii şi care rareori poate fi măcar aproximată de cei aflaţi încă în viaţă.

Nu-ţi pot spune cu siguranţă cât a mai continuat toată povestea; ştiu doar că era pe terminate când am ajuns eu la poarta bisericii. Poate un sfert de oră, cât ar fi fost necesar ca să moară Deborah pe rug.

Din întunericul foişorului bisericii am văzut, în cele din urmă, piaţa golită, cu ultimii oameni escaladând mormanele de cadavre care blocau străzile laterale. Am văzut cerul înseninându-se. Am auzit cum se potolea furtuna. Am încremenit privind în linişte trupul mort al lui Deborah şi am văzut că sângele îi curgea acum din gură şi că rochia albă îi era de asemenea pătată cu sânge.

După multă vreme, oamenii au început să revină în piaţă, examinând cadavrele şi trupurilor celor care încă mai trăiau, plângând şi cerând ajutor; iar răniţii erau luaţi. Hangiul a ieşit în fugă, alături de fiul său, şi a îngenunchiat lângă cadavrul lui Louvier.

Fiul lui a fost cel care m-a văzut şi a venit să-mi spună, foarte agitat, că preotul parohiei şi primarul muriseră. Avea o expresie sălbatică, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că fusese martorul unor asemenea evenimente şi era încă în viaţă.

— Ţi-am spus că era o mare vrăjitoare, mi-a şoptit el.

Pe când stătea în faţa mea, holbându-se la ea, am văzut gărzile adunându-se, şocate, rănite şi înspăimântate, în vreme ce, din ordinul unui cleric tânăr cu o rană sângerândă la frunte, au ridicat trupul lui Deborah. Comportându-se de parcă le-ar fi fost frică să nu pornească iarăşi furtuna, deşi aceasta nu pornea, au dus-o la rug. Lemnul şi cărbunele au început să cadă când au urcat pe scara rezemată de el şi au aşezat-o încet, apoi au fugit înapoi.

S-au adunat şi alţii când tânărul cleric în roba lui ruptă şi cu rana încă sângerând a aprins torţele, în scurtă vreme totul fiind cuprins de flăcări. Clericul stătea foarte aproape, privind arderea lemnului, apoi s-a îndepărtat şi, clătinându-se, a căzut în cele din urmă leşinat, poate mort.

Speram să fie mort.

Am urcat încă o dată scările. Am ajuns pe acoperişul bisericii. Am privit în jos, la trupul lui Deborah, moartă, nemişcată şi dincolo de orice durere în vreme ce ardea. M-am uitat peste acoperişuri, la toate locurile de unde fuseseră desprinse ţiglele şi m-am gândit la spiritul lui Deborah, întrebându-mă dacă al ei se ridicase către nori.

M-am retras doar atunci când fumul a devenit atât de gros şi de înecăcios din cauza lemnului, a cărbunelui şi a smoalei încât nu mai puteam să respir. Am intrat în han, unde oamenii beau şi vorbeau confuzi, în neştire, am mai privit o dată focul, apoi m-am îndepărtat timid de uşă. Mi-am făcut valiza şi am coborât să-mi caut calul. Fugise.

Dar, văzând un altul, în grija unui băiat speriat de la grajduri, şi gata de a fi călărit, am reuşit să-l cumpăr de la el, dându-i de doua ori preţul pe care îl merita, deşi, după toate probabilităţile, nu era al lui, şi am părăsit oraşul.

După multe ore de mers încet prin pădure, cu durerea din umăr şi cu aceea mult mai mare din minte, am ajuns la Saint-Rémy şi, acolo, am căzut într-un somn de moarte.

Nimeni de acolo nu auzise încă întâmplarea, iar eu am plecat în zori spre sud, către Marsilia.

Ultimele două nopţi am zăcut în pat, pe jumătate

dormind, pe jumătate visând, gândindu-mă la lucrurile pe care le văzusem. Am plâns pentru Deborah până când am rămas fără lacrimi. M-am gândit la crima pe care am comis-o şi am ştiut că nu simt niciun fel de vină, ci doar convingerea că aş săvârşi-o din nou.

Pe tot parcursul vieţii mele în Talamasca, nu ridicasem niciodată mâna împotriva vreunui om. Am chibzuit, am căutat să conving, am înşelat şi am minţit şi am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a înfrânge puterile întunericului, aşa cum le-am cunoscut eu, şi pentru a apăra forţele binelui. Dar în Montcleve, mânia mea a biruit şi, odată cu ea, dreptatea şi răzbunarea. Mă bucur că l-am aruncat de pe acoperişul bisericii, dacă această satisfacţie tăcută poate fi numită bucurie.

Cu toate acestea, am comis o crimă, Stefan. Te afli în posesia mărturisirii mele. Şi mă aştept să întâmpin judecata ta şi pe aceea a ordinului, pentru că este prima dată când unul dintre noi comite o crimă şi împinge un judecător de vrăjitoare de pe acoperişul unei biserici, aşa cum am făcut eu.

Tot ceea ce pot spune în apărarea mea este că această crimă a fost comisă într-un moment de pasiune şi de lipsă de raţiune. Nu am niciun regret. Vei şti asta imediat ce mă vei vedea. Nu am ce minciuni să-ţi spun, care să facă totul să pară mai simplu.

Acum, când îţi scriu, nu mă gândesc la crimă. Gândurile îmi zboară la Deborah, la spiritul Lasher şi la ceea ce am văzut cu propriii mei ochi la Montcleve. Mă gândesc la Charlotte Fontenay, fiica lui Deborah, care nu a plecat la Martinica, cum cred duşmanii ei, ci la Port-au-Prince, în Santo-Domingo, după cum probabil numai eu ştiu.

Stefan, nu pot decât să îmi continui investigaţia cu privire la această problemă. Nu pot să pun stiloul jos, să cad în genunchi şi să spun că am ucis un preot şi că, prin urmare, trebuie să renunţ la lume şi la munca mea. Aşa că eu, ucigaşul, continui ca şi cum nu aş fi pătat lucrurile cu crima sau cu confesiunea mea.

Acum trebuie să merg la această nefericită Charlotte –

indiferent de cât de lungă va fi călătoria – şi să-i vorbesc din inimă şi să-i spun tot ceea ce am văzut şi ce ştiu.

Nu va fi o expediţie facilă; nicio pledoarie pentru sănătatea psihică; nicio rugăminte sentimentală, cum făcusem în tinereţe cu Deborah. Trebuie să existe substanţă în aceste argumente, trebuie să existe o conversaţie între mine şi această femeie, pentru ca ea să-mi permită să examinăm împreună acest lucru scos din invizibilitate şi din haos, care poate face mai mult rău decât orice spirit sau demon despre care am auzit vreodată vorbindu-se.

Pentru că asta îi este esenţa, Stefan, este teribil şi fiecare vrăjitoare care va dori să-l stăpânească va pierde controlul asupra lui într-un final, fără nicio îndoială. Dar care este istoria acestui lucru în sine?

L-a distrus pe soţul lui Deborah, pe baza a ceea ce ştia despre el. De ce nu i-a spus vrăjitoarei? Şi ce însemnau afirmaţiile lui Deborah cum că această entitate învaţă, afirmaţii pe care le făcuse de două ori – prima dată în urmă cu ani de zile, în Amsterdam, a doua oară recent, cu puţin înainte de aceste evenimente tragice.

Ceea ce vreau să fac este să analizez natura lucrului, faptul că a vrut să o cruţe pe Deborah de durere prin faptul că i-a ucis soţul în locul ei, fără să-i spună motivele, deşi trebuia să mărturisească atunci când era întrebat. Sau că dorise şi căutase să i-o ia înainte şi să facă pentru ea ceea ce ar fi trebuit ea să facă, pentru a se arăta a fi un spirit bun şi inteligent.

Oricare ar fi răspunsul, este un spirit într-adevăr interesant şi neobişnuit. Şi să avem în vedere puterea lui, Stefan, pentru că nu am exagerat cu nimic ceea ce s-a abătut asupra populaţiei din Montcleve. Vei auzi curând despre asta, pentru că a fost mult prea remarcabil şi îngrozitor ca povestea să nu se răspândească repede şi la mare distanţă.

Acum, pe parcursul acestor lungi ore de regrete şi chin pe care le-am petrecut zăcând aici, am rememorat cu atenţie tot ceea ce citisem vreodată despre vechile

cunoştinţe în legătură cu spirite, demoni şi alte lucruri din acestea.

Mi-am amintit scrierile magicienilor, cu avertismentele lor şi anecdotele şi învăţăturile părinţilor bisericii, pentru că indiferent cât de nebuni ar fi în unele privinţe, părinţii bisericii tot mai ştiu câte ceva despre spirite, subiect în legătură cu care sunt de acord cu anticii, iar acest acord este semnificativ.

Dacă romanii, grecii, învăţaţii evrei şi creştinii descriu cu toţii aceleaşi entităţi şi dau aceleaşi avertismente şi aceleaşi formule pentru a le controla, atunci cu siguranţă nu le putem trece cu vederea.

După ştiinţa mea, toate naţiunile şi toate triburile admit existenţa multor lucruri invizibile, care se împart în spirite bune şi rele, în funcţie de beneficiile pe care le aduc omului.

În zorii bisericii creştine, părinţii bisericii credeau că aceşti demoni ar fi, de fapt, vechii zei ai păgânilor. Adică ei credeau în existenţa acelor zei şi că ar fi creaturi cu o putere mai mică, o credinţă pe care, cu siguranţă, biserica nu o mai are acum.

Totuşi, judecătorii de vrăjitoare încă mai cred, în cruzimea şi ignoranţa lor, pentru că atunci când acuză o vrăjitoare că a călărit noaptea, o acuză cu cuvinte ridicole de vechea credinţă în zeiţa Diana, care pătrunsese în Europa păgână dinainte de venirea creştinismului, iar diavolul-ţap pe care îl sărută vrăjitoarele nu este nimeni altul decât zeul păgân Pan.

Dar judecătorul de vrăjitoare nu ştie că asta face. Dogmatic, el crede doar în Satana, „Diavolul”, şi demonii săi. Iar istoricul trebuie să-i arate, deşi nu cu cine ştie ce efect, că fabricarea de demonologii vine din cunoştinţele ţăranilor păgâni.

Revenind la ideea principală, toate popoarele au crezut în spirite. Şi toate popoarele ne-au spus câte ceva despre ele, iar eu trebuie să examinez tocmai ceea ce ne-au spus. Şi dacă-mi aduc bine aminte, ceea ce vedem în legende, în cărţile de magie şi în demonologii, sunt o legiune de

entităţi care pot fi chemate pe nume şi comandate, controlate de vrăjitoare. Într-adevăr, Cartea lui Solomon dă un număr mare, prezentându-le nu numai numele şi proprietăţile, ci şi felul în care aleg să apară.

Şi deşi noi, cei din Tamalasca, am susţinut multă vreme că sunt pure invenţii, ştim că există asemenea entităţi şi mai ştim că aceste cărţi conţin nişte avertismente vrednice de a fi luate în seamă cu privire la pericolul inerent în evocarea acestor fiinţe, pentru că deşi ne îndeplinesc dorinţele, o pot face în moduri care să te facă să plângi de disperare, ca în povestea cu trei dorinţe a regelui Midas şi a ţăranului.

Într-adevăr, înţelepciunea magicianului este definită în orice limbă ca ştiinţa despre cum să ţii în frâu şi să foloseşti cu atenţie puterea acestor creaturi invizibile, în aşa fel încât să nu se întoarcă împotriva ta în cine ştie ce mod.

Dar oricât de mult ai citi din învăţăturile despre spirite, cine a mai auzit despre un spirit să înveţe? De unde să afli că se schimbă? Că devin mai puternice când sunt invocate da, dar că se schimbă?

Iar Deborah mi-a vorbit de două ori exact despre acest lucru, despre educarea unui spirit, Lasher, ceea ce spune că entitatea se poate schimba.

Stefan, ceea ce înţeleg eu este că entitatea, chemată din invizibilitate şi haos de către naiva Suzanne, este un mister complet în această etapă a existenţei sale ca servitor al vrăjitoarelor şi că a avansat sub tutela lui Deborah de la un spirit slab al aerului, adică un creator de furtuni, la un monstru teribil, capabil să-i ucidă inamicii la comandă. Cred că este chiar mai mult decât atât, ceva ce Deborah poate nu a avut nici timp nici putere să îmi împărtăşească, dar pe care trebuie să i-l aduc la cunoştinţă lui Charlotte, deşi nu în scopul de a o încuraja să se devoteze acestui lucru, ci sperând că voi reuşi să intervin între ea şi acest demon şi să desfac în vreun fel legătura dintre ei.

Stefan, când mă gândesc la cuvintele fiinţei pe care mi le-a citat Deborah, cred că spiritul nu are numai

caracteristici ce-i permit să fie educat de o vrăjitoare, ci şi un caracter prin care învăţă; în fapt, nu doar o natură care îi permite să fie înţeles, ci şi un suflet care îi permite să înţeleagă.

Sunt dispus să garantez că această Charlotte Fountenay nu ştie aproape nimic despre demon, că nu a învăţat niciodată artele magiei negre de la Deborah; că doar în al unsprezecelea ceas Deborah i-a adus la cunoştinţă secretele sale, cerându-i loialitate şi trimiţând-o desparte, cu binecuvântarea ca ea să-i supravieţuiască şi să nu o vadă suferind în flăcări. I-a spus „iubita mea fiică”, îmi amintesc bine.

Stefan, trebuie să mi se permită să merg la Charlotte. Nu trebuie să se întâmple ca şi cu ani în urmă, când am abandonat-o pe Deborah, la comanda lui Roemer Franz. Pentru că dacă m-aş fi certat cu Deborah şi am fi studiat împreună, poate că aş fi câştigat teren şi entitatea asta ar fi fost trimisă de aici.

În cele din urmă, Stefan, îţi mai dau două motive pentru care să-mi iei cererea în considerare. În primul rând, am iubit-o pe Deborah, dar a fost un eşec. Deci trebuie să merg la fiica ei, pentru că atât mi se cere în amintirea a ceea ce a fost între mine şi această femeie.

În al doilea rând, am destui bani ca să ajung la Santo Domingo şi mai pot lua de la agentul nostru de acolo, care îmi va da destul de mulţi. S-ar putea să merg chiar dacă nu mi-o permiţi.

Dar, te rog, nu mă determina să încalc regulile ordinului. Acordă-mi permisiunea. Trimite-mă la Santo Domingo.

Pentru că se întâmplă ca spre chiar acel loc să mă şi îndrept.

Al tău credincios întru Tamalasca,
Petyr van Abel
Marsilia

Talamasca
Amsterdam

Petyr van Abel
Marsilia

Dragă Petyr,

Scrisorile tale nu încetează să ne surprindă, dar ai întrecut până şi vechile tale triumfuri cu aceste ultime două scrisori din Marsilia.

Toţi cei de aici le-au citit, cuvânt cu cuvânt, iar consiliul s-a reunit. Iată care sunt recomandările noastre:

Să te întorci imediat, acasă, la Amsterdam.

Îţi înţelegem perfect motivele pentru care doreşti să călătoreşti în Santo Domingo, dar nu putem permite aşa ceva. Şi te rugăm să înţelegi că, prin ceea ce mărturiseşti, ai devenit parte din răul demonului lui Deborah Mayfair. Împingându-l pe părintele Louvier de pe acoperiş, ai dus la îndeplinire dorinţele femeii şi ale spiritului său.

Că ai încălcat codul Tamalasca prin acţiunile tale pripite, ne priveşte pe noi toţi în cea mai mare măsură, pentru că ne temem pentru tine şi suntem cu toţii de acord că trebuie să te întorci acasă şi să asculţi sfatul celor de aici, să-ţi recapeţi conştiinţa şi judecata.

Petyr, ţi se ordonă sub ameninţarea cu excomunicarea: întoarce-te la noi imediat.

Am dedicat mult timp studiului poveştii lui Deborah Mayfair, ţinând seama de scrisorile tale, ca şi de foarte puţinele observaţii pe care a considerat potrivit să le scrie Roemer Franz (nota traducătorului: până în prezent, acestea nu au fost găsite); şi suntem de acord cu tine când spui că această femeie şi ceea ce a făcut ea cu demonul său sunt de un interes considerabil pentru Tamalasca; şi te rugăm să înţelegi că intenţionăm să aflăm tot ceea ce putem despre Charlotte Fontenay şi viaţa ei în Santo Domingo.

Nu este imposibil ca în viitor să trimitem pe cineva în Indiile de Vest să vorbească cu această femeie şi să aflăm tot ce se poate afla, dar asta nu poate fi luat în calcul

deocamdată.

Înţelepciunea ne dictează ca după ce te vei fi întors să-i scrii acestei femei şi să-i aduci la cunoştinţă circumstanţele morţii mamei sale, cu omisiunea crimei tale împotriva părintelui Louvier, pentru că nu vedem niciun motiv pentru care ţi-am face cunoscută vina, şi îi vei spune, de asemenea, tot ceea ce a spus mama sa. Că o inviţi să corespondaţi ar fi mai mult decât de dorit; şi este posibil şi ca tu să exerciţi asupra ei o influenţă benefică, fără să existe vreun risc pentru tine.

Asta e tot ce poţi să faci cu privire la Charlotte Fontenay şi îţi mai ordonăm încă o dată să te întorci imediat. Te rugăm să vii, pe apă sau pe uscat, cât mai repede cu putinţă.

Dar te rugăm şi să nu te îndoieşti de iubirea şi respectul nostru, de grija pe care ţi-o purtăm. Suntem de părere că, dacă nu te supui, nu te aşteaptă decât nefericire în Indiile de Vest, dacă nu chiar mai rău. Judecăm astfel pe baza a ceea ce ne-ai scris şi împărtăşit, ca şi pe baza premoniţiilor pe care le avem în această privinţă. Am ţinut scrisorile în mâini. Vedem dezastru şi întuneric înainte.

Alexander, care, după cum ştii, are cea mai mare putere de a vedea prin atingere dintre noi toţi, este cel mai alarmat că, dacă pleci la Port-au-Prince, nu te vom mai vedea niciodată. A căzut la pat din această cauză, şi zace acolo, refuză mâncarea şi vorbeşte doar în fraze ciudate, atunci când totuşi vorbeşte.

Ar mai trebui să-ţi spun că Alexander a coborât în hol, la baza scărilor, şi-a aşezat mâinile pe portretul lui Deborah făcut de Rembrandt şi a fost aproape să leşine. A refuzat să vorbească şi a fost ajutat de servitori să ajungă în camera lui.

— Din ce motiv această tăcere? l-am întrebat.

El mi-a răspuns că, din ceea ce a văzut, a înţeles clar că era inutil să vorbească. M-am înfuriat şi i-am cerut să-mi spună.

— Am văzut doar moarte şi ruină, mi-a spus. Nu am văzut nici forme, nici numere, nici cuvinte. Ce vrei de la

mine?

Apoi a continuat să spună că, dacă aş şti cum este, să mă uit din nou la portret, la întunericul din care apar personajele lui Rembrandt, şi să văd cum lumina cade pe faţa lui Deborah numai parţial, pentru că asta a fost singura lumină pe care a putut să o descopere în istoria acestor femei, o lumină parţială şi fragilă, întotdeauna înghiţită de întuneric. Rembrandt van Rijn a surprins doar un moment, nu mai mult.

— S-ar putea spune asta despre orice viaţă şi orice istorie, am insistat.

— Nu, este profetică. Şi dacă Petyr pleacă în Indiile de Vest va dispărea în întunericul din care Deborah Mayfair a apărut doar pentru puţină vreme.

Interpretează cum vrei această conversaţie sublimă! Nu-ţi pot ascunde că Alexander a spus mai apoi că vei merge în Indiile de Vest, că vei ignora ordinele şi că vei ignora şi pronunţarea excomunicării şi că întunericul se va coborî asupră-ţi.

Poţi sfida această prezicere şi dacă, într-adevăr, o sfidezi, vei face minuni pentru sănătatea lui Alexander, care se risipeşte. Vino acasă, Petyr!!!

Sigur că îţi dai seama, ca un om raţional ce eşti, că în Indiile de Vest nu ai nevoie să întâlneşti demoni şi vrăjitoare pentru a-ţi pune viaţa în pericol. Febră, epidemii, sclavi rebeli şi fiare din junglă te aşteaptă acolo după toate pericolele călătoriei pe mare.

Dar să lăsăm problemele comune ale unei asemenea călătorii şi pe cea a puterilor noastre personale şi să aruncăm o privire asupra documentelor pe care ni le-ai trimis.

O poveste interesantă, într-adevăr. Ştim de mult că „vrăjitoria” este o mare devălmăşie de judecători, preoţi, filosofi şi aşa-zişi învăţaţi. Că prin intermediul tiparului au răspândit această fantezie prin Europa şi pe meleagurile Scoţiei, poate chiar şi în Lumea Nouă.

Ştim, de asemenea, de multă vreme, că populaţiile de ţărani ale districtelor mărginaşe îşi văd acum

vindecătoarele şi moaşele ca vrăjitoare şi că frânturile de obiceiuri şi superstiţii odată văzute de către ei au fost ţesute acum în fantezii cu diavoli cu picioare de ţap, sacrilegii şi Sabaturi incredibile.

Dar nu am mai întâlnit un exemplu atât de reuşit care să ilustreze cum fanteziile acestor oameni pot crea o vrăjitoare, cum a fost cazul naivei Suzanne Mayfair, care, ghidându-se după demonologii, a făcut ceea ce doar o femeie dintr-un milion putea face – a invocat un spirit real, unul de o putere redutabilă, o entitate pe care i-a trecut-o inteligentei şi înrăitei sale fiice Deborah, care a mers şi mai departe în practicarea magiei negre pentru a perfecţiona controlul pe care-l deţinea asupra acestei creaturi, pe care i-a trecut-o, mai departe – împreună cu toate superstiţiile ei, fără îndoială – fiicei ei din Lumea Nouă.

Care dintre noi nu-şi doreşte oare să fi fost cu tine la Montcleve să vadă puterea extraordinară a acestui spirit şi moartea duşmanilor doamnei şi, cu siguranţă, dacă ar fi fost vreunul dintre noi lângă tine, acela ţi-ar fi oprit mâna şi l-ar fi lăsat pe bunul părinte Louvier să-şi împlinească soarta şi fără ajutorul tău.

Aş mai spune că nu este niciunul dintre noi care să nu-ţi înţeleagă dorinţa de a urmări această creatură şi pe vrăjitoarea ei la Santo Domingo. Ce nu aş da să pot vorbi cu o persoană asemenea acestei Charlotte şi să o întreb ce a învăţat de la mama ei şi ce are de gând să facă.

Dar, Petyr, tu însuţi ai descris puterea acestui demon. Ai relatat cu fidelitate afirmaţiile ciudate făcute în legătură cu el de răposata contesă Deborah Mayfair de Montcleve. Trebuie să ştii că acest lucru va căuta să te împiedice să intervii între el şi Charlotte şi că este capabil să-ţi provoace un final nefericit, aşa cum s-a întâmplat cu răposatul conte de Montcleve.

Ai, desigur, dreptate când tragi concluzia că acest lucru este mai inteligent decât alţi demoni, chiar şi numai în ceea ce i-a spus vrăjitoarei, dacă nu prin ceea ce face.

Da, este irezistibilă pentru noi această tragică povestire.

Dar trebuie să te întorci acasă şi să-i trimiţi scrisori fiicei lui Deborah, de la adăpostul Amsterdamului, permiţându-le navelor noastre olandeze să le ducă peste mare.

Poate că te interesează să ştii, în vreme ce tu te pregăteşti de întoarcere, că am aflat recent că vestea despre moartea părintelui Louvier a ajuns la curtea Franţei.

Că a fost o furtună în oraşul Montcleve în ziua execuţiei lui Deborah de Montcleve nu vei fi surprins să afli. Dar cred că te va interesa să afli că a fost trimisă de Dumnezeu, care vrea să-şi arate nemulţumirea în legătură cu extinderea vrăjitoriei în Franţa şi în special în legătură cu femeia aceasta nelegiuită care a refuzat să mărturisească în ciuda faptului că a fost torturată.

Faptul că bunul părinte Louvier a murit încercând să-i protejeze pe alţii de cărămizile care cădeau te va emoţiona profund, fără-ndoială. Au murit cam cincisprezece oameni, aşa ni s-a spus, iar bravii cetăţeni din Montcleve au ars vrăjitoarea, oprind, astfel, furtuna, cu voia Domnului, iar lecţia pe care trebuie să o învăţăm cu toţii din asta este că Domnul nostru Isus Hristos vrea să descoperim şi să ardem mai multe vrăjitoare. Amin.

Mă întreb cât de curând vom vedea asta într-o broşură, cu obişnuitele desene şi o litanie de minciuni? Fără îndoială că tiparniţele, care alimentează încontinuu flăcările în care ard vrăjitoare, sunt deja la muncă.

Şi unde, spune-mi rogu-te, este judecătorul de vrăjitoare care a petrecut o noapte caldă lângă focul femeii viclene din Donnelaith şi i-a arătat desenele întunecate din demonologiile lui? Este mort şi arde în iad? Nu vom şti niciodată.

Petyr, nu mai pierde timpul să scrii. Vino acasă. Să ştii că te iubim şi că nu te condamnăm pentru ceea ce ai făcut sau pentru ceea ce s-ar putea să faci în continuare. Spunem ceea ce credem că trebuie să spunem!

Al tău credincios întru Tamalasca,
Stefan Franck

Amsterdam

Dragă Stefan,

Îţi scriu în grabă, pentru că sunt deja la bordul vasului francez *Sainte-Hélène*, care se îndreaptă către Lumea Nouă, şi un băiat aşteaptă aici să ia scrisoarea şi să o pună la poştă imediat.

Înainte ca scrisoarea ta să ajungă la mine am retras de la agenţii noştri banii necesari călătoriei şi am cumpărat hainele şi medicamentele de care mă tem că voi avea nevoie.

Merg la Charlotte în lipsă de orice altă alternativă, ştiu că nu vă surprinde, şi te rog să-i transmiţi lui Alexander că ştiu că şi el ar face exact acelaşi lucru dacă ar fi în locul meu.

Stefan, mă judeci greşit când spui că am fost prins în mrejele demonului. Am încălcat, într-adevăr, regulile ordinului doar din cauza lui Deborah Mayfair, atât în trecut cât şi în prezent; dar demonul nu a făcut niciodată parte din dragostea mea pentru Deborah, iar atunci când l-am ucis pe judecătorul de vrăjitoare am făcut ceea ce voiam eu să fac.

L-am omorât pentru Deborah şi pentru toate femeile sărmane şi ignorante pe care le-am văzut arzând în flăcări, pentru cele care au murit în celulele umede ale închisorilor, pentru familiile distruse şi pentru satele devastate de aceste minciuni îngrozitoare.

Dar pierd vremea încercând să mă apăr. Eşti bun că nu mă condamni, pentru că a fost, totuşi, crimă.

Lasă-mă să-ţi mai spun, în grabă, că povestea furtunii din Montcleve a ajuns aici acum ceva vreme şi a fost deformată cu mult. Pe de o parte, este pusă pe seama puterii vrăjitoarei, iar pe de alta îi este atribuită în totalitate naturii, iar moartea lui Louvier este văzută ca un accident şi există dispute nesfârşite cu privire la ce s-a petrecut, de fapt, acolo.

Acum pot vorbi despre ceea ce mă preocupă cel mai mult, şi anume ceea ce am aflat în ultimul timp despre

Charlotte Fontenay. Oamenii de aici o ţin minte bine, pentru că aici a venit şi tot de aici a ridicat apoi ancora. Şi ceea ce mi-au spus mie diverşi oameni este că e foarte bogată, foarte frumoasă şi foarte blondă, cu bucle unduitoare în părul ca de in şi cu fermecători ochi albaştri, şi că soţul ei este, într-adevăr, afectat de o boală din copilărie care îi provoacă o slăbiciune progresivă în membre. Este într-adevăr bolnav. Din acest motiv l-a adus Charlotte la Montcleve, cu o mare suită de negri care să-i poarte de grijă, în speranţa că mama e i l-ar putea vindeca, spunându-i şi dacă există vreun semn al bolii la fiul ei. Într-adevăr, Deborah a asigurat-o că fiul ei este sănătos. Iar mama şi fiica au creat un unguent pentru bolnav, care i-a mai uşurat suferinţa, neputându-l, însă, tămădui complet şi se crede că va ajunge în curând la fel de neajutorat ca şi tatăl său, care suferă de aceeaşi maladie; deşi mintea îi este la fel de ascuţită şi el este cel care se ocupă cu afacerile de pe plantaţie, se zvoneşte că este absolut neajutorat în patul lui splendid şi că are nevoie de negri care să-l hrănească şi să cureţe după el ca după un copil. S-a sperat că boala nu va progresa atât de repede în cazul tânărului Antoine, care făcea o minunată impresie când era la Curte, atunci când l-a văzut Charlotte şi i-a acceptat cererea în căsătorie, deşi era foarte tânără la acea vreme.

Pe aici se ştie şi că Charlotte şi tânărul Antoine erau în vizită la Deborah şi că fuseseră cu ea timp de multe săptămâni înainte ca tragedia să lovească această familie prin moartea contelui, iar restul îl ştii. Cu excepţia poate a faptului că cei de aici, din Marsilia nu prea cred în vrăjitorie şi atribuie nebuniei persecuţia oamenilor de la munte, deşi ce ar fi această superstiţie fără imboldul judecătorului de vrăjitoare?

Îmi este foarte uşor să mă interesez de cei doi în această zonă, deoarece nimeni de aici nu ştie că am fost în munţi şi mi se pare că celor pe care îi invit la o cană de vin le place să vorbească despre Charlotte şi Antoine Fontenay, aşa cum localnicilor din Montcleve le făcea plăcere să discute

despre întreaga familie.

S-a creat multă vâlvă în jurul lui Charlotte şi a tânărului Fontenay, căci se pare că erau extravaganţi şi generoşi cu toată lumea, împărţind bani de parcă nu ar fi avut nicio valoare şi au apărut la biserică însoţiţi de o suită de negri, ca şi la Montcleve, ceea ce a atras toate privirile. Se mai spune şi că au plătit foarte bine toţi doctorii pe care i-au consultat în legătură cu boala lui Antoine şi sunt multe păreri despre cauzele maladiei de care suferă, unii spun că s-ar trage de la căldurile insuportabile din Indiile de Vest, alţii că este o maladie veche în Europa, de care au suferit foarte mulţi în trecut.

Nimeni de aici nu se îndoieşte de averea familiei Fontenay şi au avut aici agenţi de schimb până foarte recent, dar pentru că au plecat în mare grabă, înainte ca arestarea lui Deborah să devină un fapt cunoscut, au rupt legăturile cu agenţii locali, în aşa fel încât niciunul dintre aceştia nu ştie unde s-au dus.

Acum am mai multe să îţi spun. Prin cheltuieli masive, am reuşit să rămân bogatul negustor olandez şi am reuşit astfel să descopăr numele unei prea frumoase şi graţioase tinere femei de familie bună, care a fost prietenă cu Charlotte Fontenay. Este un nume care este menţionat în legătură cu Charlotte de fiecare dată când numele lui Charlotte însăşi apare într-o conversaţie. Spunându-i doar că am cunoscut-o şi am iubit-o pe Deborah în tinereţea ei petrecută la Amsterdam, am reuşit să câştig încrederea acestei doamne şi să aflu mai multe.

Se numeşte Jeanne Angélique de Roulet şi era la curte pe vremea când se afla acolo şi Charlotte, fiindu-i prezentate împreună Majestății Sale.

Jeanne de Roulet, netemându-se de superstiţiile din munţi, afirma că Charlotte este prea naivă şi dulce pentru a putea fi o vrăjitoare. Şi ea pune tot pe seama ignoranţei populaţiei din munţi faptul că cineva ar putea crede aşa ceva. A ţinut o slujbă pentru liniştea sufletului nefericitei contese.

Cât despre Antoine, impresia acestei doamne despre el

este că îşi duce boala cu multă stăpânire de sine, că îşi iubeşte cu adevărat soţia şi că, una peste alta, este o companie foarte plăcută pentru soţia lui. Totuşi, cauza lungii călătorii spre casă, către Deborah, a fost faptul că tânărul nu mai putea avea şi alţi copii, din cauza stadiului în care ajunsese boala, iar unicul lor fiu, deşi foarte puternic şi sănătos, ar fi putut moşteni boala. Nimeni nu ştie.

Mi-a mai spus, apoi, că tatăl lui Antoine, proprietarul plantaţiei, se declarase în favoarea acestei călătorii, într-atât de mult îşi dorea moştenitori de la Antoine, fiind împotriva celorlalţi fii ai săi care erau nişte desfrânaţi, trăind cu amantele lor negrese şi care rareori călcau în casa tatălui lor.

Apropo, această tânără femeie îi este încă devotată lui Charlotte şi se plânge că Charlotte nu a anunţat-o că urmează să părăsească Marsilia. Totuşi, dacă ne gândim la ororile din Cévennes, totul îi este iertat.

Când am întrebat-o de ce nu a sărit nimeni în ajutorul lui Deborah la aceste ultime evenimente, femeia a trebuit să-mi mărturisească faptul că însuşi contele de Montcleve nu fusese niciodată la Curte, nici mama sa, că existaseră hughenoţi la un moment dat în istoria familiei lor şi că la Paris nu o cunoştea nimeni pe contesă, că Charlotte însăşi fusese acolo doar pentru o perioadă scurtă şi că, atunci când s-a dus vestea că Deborah de Montcleve era, de fapt, fiica din flori a unei vrăjitoare scoţiene, o simplă femeie din popor, după toate probabilităţile, insultele cu privire la necazul ei s-au transformat încet în milă, pentru ca apoi să dispară cu totul.

— Ah, mi-a spus tânăra femeie, munţii aceia şi oraşele acelea.

Şi ea este nerăbdătoare să se întoarcă la Paris, pentru că nimic nu o aşteaptă în afara Parisului. Şi cine poate spera că va fi avansat dacă nu se află în prezenţa regelui?

Asta este tot ce am avut timp să scriu. Vom ridica ancora curând.

Stefan, cum aş putea să-ţi explic mai simplu? Trebuie să

o văd pe fată; trebuie să o previn cu privire la acest spirit; şi de unde, pentru numele lui Dumnezeu, crezi tu că are acest copil, născut la opt luni după ce Deborah m-a părăsit părăsind Amsterdamul, pielea ei deschisă la culoare şi părul ei ca inul?

Ne vom revedea. Dragostea mea pentru voi toţi, fraţii şi surorile mele din Talamasca. Pornesc spre Lumea Nouă cu multe aşteptări. Voi cuceri această creatură, pe Lasher, şi poate că eu însumi voi reuşi să comunic cu această entitate care are o asemenea voce şi o asemenea putere şi să învăţ de la ea dacă şi ea învaţă de la noi.

Al tău credincios ca întotdeauna întru Talamasca,
Petyr van Abel
Marsilia

CINCISPREZECE

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR

PARTEA A III-A
Port-au-Prince
Saint-Domingue

Stefan,

După ce ţi-am trimis două scurte misive din porturile în care am ancorat înainte de sosirea noastră aici, îmi încep acum jurnalul de călătorie care îţi este dedicat în întregime.

Dacă timpul îmi va permite, am să copiez capitolele jurnalului în scrisori pe care am să ţi le trimit. Dacă nu voi avea timp, îţi voi trimite întregul jurnal.

În timp ce îţi scriu, mă aflu într-o confortabilă, dacă nu chiar luxoasă, pensiune, aici, în Port-au-Prince. M-am plimbat două ore prin oraşul colonial care străluceşte prin casele frumoase, splendidele clădiri publice, printre care un teatru pentru reprezentaţii de marcă ale operei italiene, plantatorii bogaţi şi soţiile lor îmbrăcate superb şi marea abundenţă a sclavilor.

În toate călătoriile mele nu am găsit un loc care să egaleze Port-au-Pince în privinţa calităţilor sale exotice şi nici nu cred că mai există vreun oraş în Africa ce poate oferi ochiului mai multă plăcere.

Pe lângă faptul că găseşti peste tot negrii care desfăşoară tot felul de activităţi, mai sunt şi o mulţime de străini angajaţi în diferite tipuri de comerţ. Am găsit, de asemenea, şi o largă pătură prosperă a populaţiei „de culoare”, alcătuită din copiii rezultaţi în urma legăturilor plantatorilor cu concubinele lor negrese, în majoritate eliberaţi şi care s-au realizat ca muzicanţi, meşteşugari,

negustori sau chiar ca femei uşoare. Femeile de culoare pe care le-am văzut sunt surprinzător de frumoase. Nu pot condamna bărbaţii care le aleg pe post de amante sau au legături de o seară cu acestea. Multe au pielea aurie şi strălucitori ochi negri şi sunt, evident, conştiente de farmecul lor. Îmbrăcămintea lor este ostentativă şi posedă proprii sclavi.

Mi s-a spus că această clasă este, din zi în zi, mai numeroasă şi nu te poţi opri să te întrebi care-i va fi soarta odată cu trecerea anilor.

În ceea ce priveşte sclavii, aceştia sunt importaţi cu miile. Am văzut două vapoare descărcându-și groaznica „încărcătură”. Duhoarea răspândită era de nedescris. Era oribil să vezi condiţiile în care erau ţinute aceste biete fiinţe umane. Se spune că sunt forţaţi să muncească peste puteri pe plantaţii, chiar dacă mor, pentru că este mai ieftin să-i importi decât să încerci să-i menţii în viaţă.

Pentru cele mai mici greşeli, sunt pedepsiţi deosebit de aspru, în acest fel, întreaga insulă trăieşte sub ameninţarea răscoalelor, iar stăpânii marilor case trăiesc cu permanenta frică de nu fi otrăviţi. Mi s-a spus că otrava ar fi arma sclavilor.

Pe aici, toţi îi cunosc pe Charlotte şi pe soţul ei, dar nu se ştie nimic despre familia Charlottei din Europa. Ei au cumpărat una dintre cele mai mari şi mai prospere plantaţii din apropierea lui Port-au-Prince, foarte aproape de malul mării. Este, probabil, la o distanţă de o oră de mers cu trăsura de la periferiile oraşului şi ajunge până la falezele înalte de la plajă. De asemenea, plantaţia este faimoasă pentru casa foarte mare şi celelalte clădiri destul de rafinate şi are, de parcă ar fi un oraş, fierari, curelari, croitorese, ţesători, tâmplari de mobilă, suprafeţe plantate cu cafea şi indigo, care aduc mari bogăţii cu fiecare recoltă.

Această plantaţie a îmbogăţit, pe rând, trei proprietari diferiţi, în scurtul timp cât au fost francezii aici, angajaţi cum erau în bătălii nesfârşite cu spaniolii care locuiau partea de sud-est a insulei. Doi dintre aceşti proprietari au

părăsit insula pentru a pleca la Paris împreună cu averile strânse, pe când al treilea a murit de friguri. Acum, plantaţia este în proprietatea familiei Fontenay, Antoine-tatăl şi Antoine-fiul, dar toată lumea ştie că Charlotte conduce plantaţia, mai cunoscută fiind drept Madame Charlotte, şi orice negustor din oraş o „curtează” şi oficialii îi doresc favorurile şi banii, bani care par a fi fără sfârşit.

Se spune că a luat conducerea plantaţiei în propriile mâini, până la cele mai mici detalii, că străbate câmpurile călare, împreună cu supraveghetorul – Stefan, nimeni nu este mai invidiat decât acest supraveghetor –, şi că ar cunoaşte numele fiecărui sclav. Ea nu precupeţeşte nimic pentru a asigura sclavilor hrana şi băutura; în acest fel îi leagă de ea cu o extraordinară loialitate. Le vizitează casele, le înzestrează copiii şi pătrunde în adâncul sufletelor celor acuzaţi, înainte ca aceştia să-şi primească pedeapsa. Dar judecata ei în privinţa trădătorilor este legendară, deoarece nu există limită a puterii plantatorilor. Ei îşi pot omorî sclavii în bătaie, dacă aşa doresc.

Cât despre cei din suita familiei, ei au părul lins, sunt foarte bine îmbrăcaţi, privilegiaţi şi îndrăzneţi. Cinci servitoare se ocupă doar de Charlotte, şaisprezece de bucătărie, nimeni nu ştie exact câţi de saloane, de camerele de muzică şi de sălile de bal din casă. Faimosul Reginald îl însoţeşte pe stăpân peste tot unde merge, dacă merge undeva. Şi având atât de mult timp liber la dispoziţie, sclavii aceştia apar des în Port-au-Prince cu aur în buzunare, în perioadele în care magazinele sunt deschise pentru ei.

Dar pe Charlotte nu o vezi aproape niciodată în afara măreţei ei reşedinţe, care, apropo, se numeşte Maye Faire şi este întotdeauna scris în engleză (Mayfair) şi nu în franceză.

După ce a ajuns aici, doamna a organizat două baluri splendide, la care soţul ei a admirat dansurile şi chiar bătrânul şi-a făcut prezenţa, aşa slăbit cum era. Mica nobilime locală, care nu prea are multe prilejuri de

distracţie, a apreciat la maximum aceste doua evenimente şi tânjeşte după altele asemănătoare, având siguranţa că Charlotte nu îi va dezamăgi.

Au cântat proprii ei muzicanţi negri, vinul a curs în valuri nesfârşite, s-au servit mâncăruri exotice, precum şi carne de pui şi de vită gătită fără cusur. Charlotte însăşi a dansat cu fiecare dintre domnii invitaţi, în afară de soţul ei, fireşte, care a privit aprobativ totul. Chiar ea i-a dus paharul de vin la buze.

Din câte mi-am putut da seama, această doamnă este supranumită vrăjitoare doar de către sclavii ei, cu teamă şi respect, pentru calităţile sale de vindecătoare, care îi sunt recunoscute, dar dă-mi voie să mă repet: *nimeni nu ştie nimic cu privire la descendenţa ei franceză.* Numele de Montcleve nu este pomenit niciodată. Familia declară că vine din Martinica.

Se spune că Charlotte îşi doreşte foarte mult să unească toţi plantatorii pentru a înfiinţa aici o fabrică de zahăr, în scopul creşterii substanţiale a veniturilor realizate. Se mai vorbeşte, de asemenea, de scoaterea din Caraibe a prosperelor noastre vase olandeze şi că francezii şi spaniolii ne invidiază. Dar, cu siguranţă, Stefan, cunoşti mai multe despre asta. Am observat multe vase olandeze în port, aşa că întoarcerea mea la Amsterdam, după ce îmi voi termina munca aici, va fi foarte simplă. Ca „negustor olandez”, sunt tratat cu multă curtoazie.

În această după-amiază, am ajuns destul de obosit la pensiune, unde doi sclavi erau gata să mă ajute la baie şi la îmbrăcat, dacă aşa aş fi dorit. I-am scris doamnei, rugând-o să mă primească în vizită, deoarece am un mesaj extrem de important pentru ea din partea unei persoane dragi ei şi care mi-a solicitat să-i duc personal acest mesaj cu puţin timp înainte de a muri, dându-mi, totodată, şi adresa. M-am semnat cu numele întreg.

Chiar înainte de a începe aceste rânduri, a venit şi răspunsul. Pot veni la Maye Faire chiar în acea seară. O trăsură mă va aştepta în faţa hanului la lăsarea întunericului. Trebuia să-mi iau cele necesare pentru o

noapte sau două, cum preferam. Şi asta era ceea ce doream să fac.

Stefan, sunt foarte extaziat şi nu mi-e frică deloc. Ştiu acum, după ce am cugetat mult, că merg să o întâlnesc pe propria-mi fiică. Dar cum să-i fac acest lucru cunoscut – sau chiar dacă să-i spun sau nu –, asta îmi dă dureri de cap.

Sunt adânc convins că tragedia femeilor Mayfair va lua sfârşit în acest loc straniu şi fertil, bogat şi exotic. Va lua sfârşit aici, cu această femeie puternică, tânără şi inteligentă, care are lumea la picioare şi care, desigur, a văzut destul încât să ştie ce şi cât au suferit mama şi bunica ei în vieţile lor scurte şi tragice.

Merg acum să fac o baie şi să mă îmbrac potrivit pentru această aventură. Nu mă deranjează de fel că o să văd o mare plantaţie colonială. Stefan, cum aş putea exprima ce e în inima mea? E ca şi cum viaţa mea de până acum a avut culori palide şi, dintr-odată, a prins vibraţia de culori a lui Rembrandt van Rijn.

Simt întunericul lângă mine; simt şi strălucirea luminii. Şi mult mai puternic simt contrastul dintre cele două.

Până iau stiloul din nou în mână,

Al tău,
Petyr

Post Scriptum: copiat şi trimis prin scrisoare lui Stefan Franck în aceeaşi seară.

PVA

Port-au-Prince
Saint-Domingue
Dragă Stefan,

Au trecut două săptămâni de când ţi-am scris ultima oară. Cum ţi-aş putea descrie tot ce s-a întâmplat? Mi-e teama că nu am timp, dragul meu prieten, căci răgazul meu este scurt, dar trebuie să-ţi scriu totul. Trebuie să-ţi spun tot ce am văzut, tot ce am suferit şi tot ce am făcut.

Este spre amiază când îţi scriu toate astea. Am dormit

doar două ore de când m-am reîntors în acest han. Am şi mâncat, dar numai puţin, ca să am un pic de putere. Sper şi mă rog ca ceea ce m-a urmărit până aici şi m-a chinuit de-a lungul drumului de la Maye Faire, să se fi întors la vrăjitoarea care l-a trimis după mine, cu scopul de a-mi lua minţile şi de a mă distruge; acest lucru nu am permis să se întâmple.

Stefan, dacă diavolul nu a fost înfrânt, dacă atacul asupra mea va reîncepe cu mai multă vigoare, am să-mi întrerup misiva şi am să-ţi ofer doar cele mai importante elemente, în propoziţii simple, am să închei şi am să sigilez scrisoarea în caseta mea de fier. Deja am vorbit, în această dimineaţă, cu hangiul, ca, în eventualitatea morţii mele, aceasta cutie să ajungă la Amsterdam. De asemenea, am vorbit cu agentul local de aici, văr şi prieten cu agentul din nostru Marsilia; şi el a primit instrucţiuni să se intereseze de casetă.

Dă-mi voie să-ţi spun, totuşi, că aceşti doi oameni sunt de părere că eu sunt nebun. Doar aurul meu le-a atras atenţia, precum şi promisiunea recompensei pe care o vor primi odată cu livrarea casetei şi scrisorii în mâinile tale.

Stefan, ai avut dreptate cu toate avertismentele şi presimţirile tale. Mă scufund tot mai adânc în acest iad; nu mai pot fi salvat. Trebuia să mă întorc acasă, la tine. Pentru a doua oară în viaţă simt amărăciunea regretului.

Acum, abia mă mai agăţ de viaţă. Hainele mele au ajuns zdrenţe, încălţămintea îmi este ruptă şi inutilă, mâinile îmi sunt zgâriate de spini. Capul mă doare după lunga noapte de goană prin întuneric. Dar nu am mai avut timp să mă odihnesc. Nu îndrăznesc să plec cu vaporul, deoarece lucrul care vrea să vină după mine o poate face şi pe uscat şi pe mare. Şi este mai bine să-i suport atacul aici, dorind să nu mi se piardă caseta de fier.

Trebuie să folosesc timpul care mi-a rămas pentru a rememora tot ceea ce s-a întâmplat…

…Am plecat de aici la începutul serii, atunci când ţi-am scris ultima oară. M-am îmbrăcat cu cele mai bune haine ale mele şi am coborât la trăsura trimisă după mine. Tot

ceea ce observasem pe străzile din Port-au-Prince mă pregătise să-mi închipui că echipajul va fi splendid, dar ce am văzut a întrecut orice imaginaţie: o excepţională trăsură din sticlă, cu servitor, vizitiu şi două gărzi înarmate stând pe cai, toţi negri africani, cu livrele de satin şi peruci pudrate.

Călătoria printre dealuri a fost foarte plăcută: nori albi pluteau pe cer, iar dealurile erau acoperite cu păduri frumoase şi cochete locuinţe coloniale, multe dintre acestea înconjurate de flori şi bananieri, care cresc aici din abundenţă.

Nu cred că îţi poţi imagina peisajul acesta atât de luxuriant, plin de flori tot anul. Pâlcuri mari de bananieri la tot pasul. Şi imense flori roşii în vârful unor lujere subţiri şi înalte ca nişte copaci.

Nu mai puţin încântătoare erau licăririle neaşteptate ale mării albastre din depărtare. Eu nu am mai întâlnit o mare tot atât de albastră precum aceea din Caraibe, iar când o vezi în lumina crepusculară este chiar spectaculoasă; am să-ţi povestesc mai multe despre asta mai târziu, deoarece am avut mult timp pentru a contempla culorile mării.

Pe drum, am trecut pe lângă două case de plantatori mai mici, nişte construcţii foarte plăcute, aşezate în mijlocul unor grădini mari. Şi chiar lângă un mic pârâu a apărut un cimitir, având frumoase monumente de marmură cu nume inscripţionate în limba franceză. Cum treceam încetişor peste un pod micuţ, am avut timp să-l contemplu şi să mă gândesc la cei care au venit să trăiască şi să moară în acest ţinut sălbatic.

Vorbesc despre toate astea din două motive: sensibilitatea îmi era atinsă de atâta frumuseţe pe care am admirat-o toată ziua, pe de o parte. Apoi apusul încărcat de umezeală, întinderea câmpurilor lucrate cu grijă, precum şi spectacolul ivirii neaşteptate a plantaţiei Charlottei, mai mare decât orice plantaţie pe care o văzusem până atunci, aflată la capătul drumului pavat.

Este un conac imens, în stil colonial; acoperiş înalt cu multe lucarne, verande care se întind pe toată lungimea

casei, sprijinite de coloane din cărămidă care au fost tencuite ca să nu se confunde cu marmura.

Numeroasele ferestre ajung toate până la podea şi sunt prevăzute cu obloane din lemn verde; sunt folosite atât în cazul unor atacuri duşmănoase din afară, cât şi împotriva furtunilor.

Pe măsură ce ne apropiam, locul degaja o lumină ameţitor de puternică. Nu am văzut niciodată atât de multe lumânări, nici măcar la curtea franceză. De crengile copacilor erau atârnate lampioane. Cum ajungeam tot mai aproape, am văzut că fiecare fereastră era deschisă, atât la terasele de jos, cât şi la cele de sus; înăuntru, candelabre şi mobilier fin şi alte pete de culoare străluceau în întuneric.

Eram atât de copleşit de ceea ce vedeam, încât am zărit-o brusc pe Charlotte în grădină, venită să mă întâmpine, stând în mijlocul florilor, aşteptând în rochia ei de satin de culoarea lămâii, asemenea florilor delicate care o înconjurau. Ochii ei reci mă fixau cu asprime şi îmi apărea ca un copil înalt şi supărat.

În timp ce coboram pe dalele aleii, ajutat de valet, ea s-a apropiat şi doar atunci mi-am dat seama că avea o greutate prea mare pentru o femeie, chiar dacă era mult mai scundă decât mine.

Avea părul blond şi era frumoasă, oricine ar fi fost de acord cu asta, dar nicio descriere a ei nu mă putuse pregăti. Ah, dacă Rembrandt ar fi văzut-o, cu siguranţă ar fi pictat-o. Atât de tânără şi, totuşi, dură ca fierul. Cât de bogat era îmbrăcată, cu dantele şi perle, decolteul cu sânii mari şi plini o făcea să pară pe jumătate dezbrăcată, iar braţele ei erau frumos învăluite în mânecile din dantelă brodată.

Ah, zăbovesc asupra fiecărui detaliu în încercarea de a înţelege propria-mi slăbiciune; poate aşa mă vei ierta. Sunt înnebunit, Stefan, peste măsură de înnebunit de ceea ce am făcut. Dar, te rog, când tu şi ceilalţi mă veţi judeca, luaţi în considerare toate aspectele pe care vi le dezvălui.

În timp ce ne priveam, ceva tăcut şi înfricoşător parcă a

trecut printre noi. Această femeie, cu chipul aproape absurd de dulce şi plin de tinereţe, cu obraji şi buze delicate, cu ochi albaştri, mari şi inocenţi, m-a studiat de parcă alt suflet, bătrân şi plin de înţelepciune, ar fi stat la pândă. Frumuseţea ei a aruncat o vrajă asupra mea. Nu-mi puteam desprinde privirile de la gâtul ei lung, fineţea curburii umerilor şi, din nou, forma perfectă a braţelor.

M-a izbit, în mod stupid, ideea de a-mi înfige degetele în moliciunea braţelor ei. Şi mi s-a părut că mă privea la fel cum o făcuse mama ei, cu mulţi ani în urmă, într-un han din Scoţia, unde m-am luptat cu diavolul pentru ca frumuseţea ei să nu fie distrusă.

— Ah, deci ai sosit, Petyr van Abel, mi-a spus ea în limba engleză, cu un accent de scoţiană. Îţi jur, Stefan, era vocea tânără a lui Deborah. Cât de mult trebuie să fi conversat ele două în engleză, aceasta constituind un limbaj secret pentru ele.

— Copila mea, i-am răspuns în aceeaşi limbă, îţi mulţumesc că m-ai primit. Am făcut o lungă călătorie să te văd şi nimic nu mă putea ţine deoparte.

Dar în tot timpul acesta ea mă măsura cu răceală, de parcă aş fi fost un sclav de la o licitaţie, nedeghizându-şi privirea, în timp ce eu făceam eforturi să o ascund pe a mea. Am fost şocat de ceea ce am văzut pe faţa ei, un nas subţire şi ochi îndepărtaţi, foarte asemănători cu ai mei. Obrajii puţin lăsaţi şi plini, ca şi ai mei. Şi părul, chiar dacă era ca o coamă de galben-auriu, pieptănat pe spate şi prins într-un coc împodobit cu bijuterii, culoarea şi textura îl făceau foarte asemănător cu al meu.

M-a cuprins o mare tristeţe. Era fiica mea. Ştiam că este. Şi a coborât asupra mea, încă o dată, acelaşi teribil regret pe care l-am simţit în Montcleve. Am văzut-o pe Deborah a mea, o păpuşă ruptă, din ceară albă, pe stâncile din faţa bisericii Saint-Michel.

Probabil că Charlotte mi-a simţit tristeţea, deoarece o umbră s-a aşternut pe expresia ei; părea hotărâtă să sfideze acest sentiment, în timp ce îmi spunea:

— Eşti la fel de frumos cum mi-a spus mama, zise ea

gânditoare, ridicând uşor o sprânceană. Eşti înalt, drept şi puternic, plin de sănătate, nu-i aşa?

— Dumnezeule, doamnă. Ce cuvinte ciudate, am spus, zâmbind stingherit. Nu-mi dau seama dacă mă flatezi sau nu.

— Îmi place cum arăţi, mi-a zis. Un zâmbet straniu i-a apărut pe faţă, foarte inteligent şi dispreţuitor, dar în acelaşi timp copilăresc. A imprimat o mină uşor amară zâmbetului ei, aşa cum ar face un copil bosumflat, dar neaşteptat de fermecător. Părând pierdută în contemplarea mea, a zis în final: Vino cu mine, Petyr van Abel. Spune-mi ce ştii de mama mea. Spune-mi ce ştii despre moartea ei. Şi, oricare ţi-ar fi motivele, nu mă minţi.

Dintr-o dată mi-a părut vulnerabilă, ca şi cum aş fi putut să o rănesc, iar ea ar fi ştiut asta şi i-ar fi fost teamă.

Tandreţea pentru ea m-a cuprins:

— Nu, nu am venit pentru minciuni, i-am răspuns. Nu ai auzit chiar nimic?

A tăcut, apoi mi-a spus cu răceală, de parcă minţea:

— Nimic.

Am observat că mă examina în acelaşi mod în care o făceam eu când încercam să descopăr gândurile secrete ale altora.

M-a condus spre casă, înclinându-şi capul la fel de uşor cum mi-a luat mâna. Graţia mişcărilor ei mi-a atras atenţia, la fel şi unduirea poalelor rochiei ei în jurul picioarelor mele. Nici măcar nu s-a uitat la sclavii care flancau cărarea, un adevărat regiment, toţi ţinând în mâini lampioane ce ne luminau drumul. În spatele lor, florile licăreau în întuneric, iar copaci masivi străjuiau casa.

Am ajuns până la scări, dar am cotit, urmând aleea printre copaci, spre o bancă din lemn.

Am luat loc. Întunericul se lăsa rapid peste noi, lampioanele, puse ici-colo, aruncau o lumină galben-strălucitoare, iar casa amplifica mai departe lumina.

— Spune-mi de unde să încep, doamnă? Sunt servitorul tău. Cum ai vrea să-ţi spun?

— Fii direct, mi-a răspuns ea, iar privirea ei mă fixa din nou. S-a aşezat, uşor întoarsă spre mine, cu mâinile odihnindu-i-se în poală.

— Nu a murit în flăcări. S-a aruncat de pe turnul bisericii, iar trupul i s-a zdrobit de pietre.

— Ah, slavă Domnului, a şoptit ea. Să auzi asta de la un om…

M-am gândit câteva momente la aceste vorbe. Voia să spună că spiritul Lasher i-a comunicat deja asta, dar că nu l-a crezut? Era foarte deprimată şi nu ştiam dacă să-i spun mai multe. Şi totuşi, am continuat:

— O furtună puternică a lovit Montcleve, furtună chemată de mama ta. Fraţii tăi şi-au pierdut viaţa. La fel şi bătrâna contesă.

Nu a spus nimic, uitându-se drept în faţă, apăsată de tristeţe şi, probabil, de disperare. Părea o fetiţă, nu o femeie.

Am continuat, dar, de data asta, am luat-o mai de la început; i-am spus cum am ajuns în oraş, cum m-am întâlnit cu mama ei, toate lucrurile pe care ea mi le-a spus în legătură cu spiritul Lasher: anume că el a provocat moartea contelui, lucru pe care Deborah nu îl ştiuse şi pentru care ea l-a mustrat, precum şi ceea ce a spus spiritul în apărarea sa. Dar, mai ales, cum a vrut Deborah ca ea să afle toate astea şi, astfel, să fie prevenită.

Faţa i s-a întunecat pe măsură ce asculta; încă nu mă privea. I-am explicat ce am crezut că înseamnă atenţionarea transmisă de mama ei şi părerea mea despre acest spirit.

Nici acum nu a făcut nicio mişcare şi nici nu a scos o vorbă. Avea chipul atât de întunecat, încât părea de-a dreptul furioasă. În sfârșit, mă gândeam să renunţ la discuţia asta, spunându-i că ştiu şi eu câte ceva despre spirite, când m-a întrerupt:

— Nu mai spune nimic despre asta. Şi să nu vorbeşti niciodată cu nimeni de aici în legătură cu acest subiect.

— Nu, n-am s-o fac, m-am grăbit să răspund.

Am continuat să-i explic ce a urmat întâlnirii mele cu

Deborah şi să-i descriu în detaliu ziua morţii ei, lăsând deoparte faptul că eu l-am aruncat de pe acoperiş pe Louvier. I-am spus doar că el a murit.

Dar ea s-a întors spre mine şi cu un zâmbet întunecat m-a întrebat:

— Cum a murit, Petyr van Abel? Nu l-ai împins tu de pe acoperiş?

Zâmbetul ei era rece şi plin de mânie, deşi nu ştiam dacă era împotriva mea sau a tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Părea că îşi apără propriul demon, de parcă l-aş fi insultat, şi asta i-ar fi fost loialitatea pentru faptul că a informat-o despre ceea ce făcusem. Dar nu sunt sigur că am dreptate. Ştiam numai că mă speria puţin gândul că ea aflase de crima mea, poate chiar mai multe decât aş fi fost dispus să recunosc.

Nu i-am răspuns la întrebare. Tăcerea s-a aşternut pentru un timp destul de lung. Părea că va începe să plângă, dar nu a făcut-o. Apoi:

— Ei cred că mi-am abandonat mama, a şoptit ea. Ştii că nu am făcut asta!

— Ştiu, doamnă, i-am răspuns. Mama ta e cea care te-a trimis aici.

— Mi-a ordonat să plec! zise ea, imploratoare. Mi-a poruncit! S-a oprit doar cât să-şi tragă respiraţia. Mi-a spus: „Pleacă, Charlotte, pentru că viaţa mea nu înseamnă nimic dacă vei muri în faţa mea sau cu mine. Nu trebuie să stai aici. Dacă am să fiu arsă, nu aş suporta ca tu să vezi asta sau să suferi acelaşi lucru“. Aşa că am făcut ce mi-a spus să fac.

Gura i s-a strâmbat din nou a plâns, dar a strâns din dinţi, a închis ochii gândindu-se la toate, apoi s-a enervat iar.

— Am iubit-o pe mama ta, i-am spus.

— Hei, ştiu asta. Ei s-au întors împotriva ei, a soţului ei şi a fraţilor mei.

Am remarcat că vorbea despre tatăl ei la persoana a treia, dar nu am spus nimic. Nici nu ştiam dacă voi spune vreodată ceva sau nu.

— Ce aş putea să-ţi spun ca să-ţi liniştesc inima? am întrebat-o. Ei sunt deja pedepsiţi. Nu s-au bucurat de faptul că au luat viaţa lui Deborah.

— Ah, ai spus bine.

Mi-a zâmbit amar, şi-a muşcat buzele, iar chipul ei s-a uitat la mine cu atâta tandreţe şi căldură, atât de vulnerabil, încât m-am aplecat să o sărut; m-a lăsat, dar în ochi i se citea descurajarea.

Părea nedumerită. Şi eu la fel. Am simţit o dulceaţă de nedescris sărutând-o, mirosindu-i aroma pielii şi fiind atât de aproape de sânii ei, încât am rămas consternat, de-a dreptul. Dintr-o data am spus că trebuie să vorbesc din nou despre acest spirit, pentru că părea singura mea salvare la îndemână.

— Trebuie să-ţi fac cunoscute gândurile mele în legătură cu această personalitate, cu pericolele care vin din partea aceasta. Desigur, ştii cum am cunoscut-o pe mama ta. Ţi-a spus întreaga poveste?

— Îmi pui răbdarea la încercare, zise ea deodată.

M-am uitat la ea şi i-am văzut încă o dată mânia.

— Cum aşa?

— Ştii lucruri pe care nu aş fi vrut să le cunoşti.

— Ce ţi-a spus mama ta? am întrebat-o. Eu am fost cel care a salvat-o din Donnelaith.

S-a gândit la cuvintele mele, dar supărarea nu i s-a stins.

— Răspunde-mi la asta, mi-a zis. Ştii cum a ajuns mama ei să-şi invoce demonul, cum îi spui tu?

— A luat ideea din cartea pe care judecătorul de vrăjitoare i-a arătat-o. A aflat totul de la judecător, deoarece, înainte de asta, era vindecătoare şi moaşă, aşa cum sunt multe, nimic mai mult.

— Oh, trebuie să fi fost mai mult, mult mai mult de atât. Toţi suntem mai mult decât părem. Gândeşte-te doar la ce am ajuns eu aici după ce am plecat de acasă. Şi ascultă bine ce îţi spun, era casa mea. Din banii ei s-a mobilat, s-au pus covoare pe podeaua de piatră şi lemne în sobă.

— În oraş se vorbeşte despre asta. Contele nu avea nimic, în afara titlului, înainte de a o întâlni pe ea.

— Ah, şi datorii. Dar asta ţine de trecut. El e mort. Şi ştiu că mi-ai spus tot ce a zis mama. Mi-ai spus adevărul. Mă întreb, doar, dacă să-ţi spun ceea ce nu ştii şi nici nu poţi ghici. Şi mă mai gândesc la ce mi-a spus mama despre tine, cum îţi putea spune totul.

— Mă bucur că a spus asta despre mine. Eu nu am trădat-o niciodată.

— Cu excepţia ordinului tău. Talamasca ta.

— A, dar asta nu a fost o trădare.

Mi-a întors spatele.

— Scumpa mea, Charlotte, i-am spus. Am iubit-o pe mama ta, după cum ţi-am mai spus. Am implorat-o să se ferească de spirit şi de puterea lui. Nu spun că am prevăzut ceea ce s-a întâmplat cu ea. Nu. Dar mi-a fost teama pentru ea. Mi-a fost teamă de ambiţia ei de a se folosi de spirit pentru scopurile ei…

— Nu vreau să mai aud nimic.

Era din nou furioasă.

— Ce ai vrea să fac eu, am întrebat-o.

S-a gândit, dar parcă nu la întrebarea mea şi mi-a spus:

— Nu am să trec niciodată prin ce a trecut mama mea sau, înainte, mama ei.

— Mă rog pentru asta. Am trecut mările ca să…

— Nu, dar toate avertizările, precum şi prezenţa ta aici, nu au nicio legătură cu asta. Eu nu am să sufăr toate acele lucruri. Era ceva trist în mama, trist şi sfărâmat în interior, de care nu s-a vindecat din copilărie.

— Înţeleg.

— Eu nu am o asemenea tară. Eram femeie aici înainte ca acele grozăvii să i se întâmple, am văzut alte orori pe care le vei vedea şi tu deseară când îl vei privi pe soţul meu. Nu există medic în toată lumea care să-l vindece. Şi nici vindecătoare. Şi nu am decât un singur fiu sănătos cu el, ceea ce nu este suficient.

Am oftat.

— Dar vino, vom mai vorbi, mi-a zis.

— Da, te rog, chiar trebuie.

— Ne aşteaptă acum.

Ne-am ridicat.

— Nu pomeni de mama de faţă cu ceilalţi. Nu spune nimic. Spune că ai venit să mă vezi…

— Pentru că sunt negustor şi vreau să mă stabilesc în Port-au-Prince, aşa că am nevoie de sfatul tău.

A dat din cap obosită.

— Cu cât spui mai puţin, cu atât mai bine.

S-a întors şi a pornit spre trepte.

— Charlotte, te rog să nu-ţi închizi sufletul faţă de mine, i-am spus şi am încercat să o iau de mână.

Mi s-a împotrivit şi apoi, luându-şi un zâmbet fals, foarte dulce şi calm, m-a condus către treptele care duceau la parterul casei.

După cum îţi dai seama, mă simţeam mizerabil. Ce să deduc din vorbele ei ciudate? Ea însăşi mă uluia, părând într-un moment copil, în altul femeie bătrână. Nu pot să spun că lua în seamă avertismentele mele sau măcar că ar fi dat atenţie avertizărilor pe care Deborah mă implorase să i le transmit. Am adăugat prea multe idei de-ale mele la toate aceste atenţionări, mă întreb?

— Doamnă Fontenay, i-am spus în pragul uşii. Trebuie să mai vorbim. Am promisiunea dumneavoastră?

— După ce soţul meu se va culca, vom rămâne singuri.

În timp ce spunea aceasta, mi-a aruncat o privire lungă; am simţit cum roşesc şi am văzut şi obrajii ei colorându-se puţin, în vreme ce buza de jos s-a întins puţin într-un zâmbet plăcut.

Am intrat în holul central, foarte spaţios, deşi îţi reamintesc că nu semăna deloc cu un castel francez, dar cu multe statuete fantastice realizate în ipsos şi un superb candelabru cu lumânări din ceara cea mai fină, iar în capăt o uşă era deschisă către terasa din spatele casei, înapoia căreia se vedea capătul unei faleze pe care erau copaci cu felinare atârnate de ramuri, la fel ca în grădina din faţă. Atunci am realizat că zgomotul pe care îl auzeam nu era produs de vânt, ci era murmurul delicat al mării.

Sufrageria, prin care am intrat prin dreapta şi care se întindea pe toată lăţimea casei, ne-a oferit o vedere şi mai

spectaculoasă către faleze şi apa întunecată a mării. O uşoară urmă de lumină mai stăruia încă, altfel nu aş fi putut remarca marea. Freamătul valurilor a umplut camera într-un mod minunat, iar briza era plăcută, caldă şi umedă.

În ceea ce priveşte camera, era o încântare, fiecare stil european prezent aici se armoniza cu simplitatea colonială. Masa era drapată cu cea mai fină pânză şi era împodobită cu veselă gravată din abundenţă, foarte elegantă.

Nicăieri în Europa nu am mai văzut argintărie mai delicată; sfeşnicele erau încărcate cu desene în relief. Fiecare loc de la masă avea propriul şerveţel din dantelă brodată, iar scaunele erau tapisate cu cea mai fină catifea cu marginile franjurate; deasupra mesei, un ventilator pătrat din lemn atârna din tavan, acţionat de frânghii de către un copil african care stătea într-un colţ îndepărtat.

Mulţumită ventilatorului şi a uşilor deschise spre terasă, camera era răcoroasă, avea un parfum dulce şi era foarte primitoare, cu numeroasele lumânări aprinse vesel. Imediat ce m-am aşezat pe scaunul din stânga celui din capul mesei, au intrat o mulţime de sclavi îmbrăcaţi în frumoase haine europene din mătase şi dantelă şi au început să umple masa cu platouri. Şi, în acelaşi timp, tânărul soţ, despre care am auzit atâtea, şi-a făcut apariţia.

Era în picioare şi îşi târa tălpile pe podea, dar întreaga sa greutate era susţinută de un negru musculos. Braţele lui erau la fel de slăbite ca şi picioarele, cu încheieturi moi şi degete atârnânde. Cu toate acestea, era încă un bărbat frumos.

Înainte de instalarea bolii, trebuie să fi fost cu adevărat atrăgător, asemănător figurilor de la Versailles. Cu hainele croite impecabil, degetele acoperite de inele cu pietre preţioase şi cu o superbă şi imensă perucă pariziană, arăta cu adevărat princiar. Avea ochi cenuşii, pătrunzători, gura generoasă cu buze subţiri şi bărbia puternică.

O dată instalat, el s-a luptat să se aşeze mai confortabil; nereuşind, sclavul cel musculos l-a mutat în poziţia dorită şi apoi şi-a luat locul, în spatele stăpânului.

Charlotte şi-a luat şi ea locul, nu în capul mesei, ci în dreapta soţului ei, în faţa mea, în aşa fel încât să-l poată ajuta. Au mai sosit două persoane (fraţii, după cum am aflat mai târziu, Pierre şi André), amândoi cu multe cereri şi plângeri, plicticoşi în umorul lor de beţivi, şi patru doamne, elegant îmbrăcate, două tinere şi două mai în vârstă, verişoare presupun, rezidente permanente în această casă; cele două bătrâne erau tăcute şi cam surde, cu excepţia momentelor când erau derutate de câte o întrebare, părând uşor decrepite. Cele mai tinere erau trecute de prima tinereţe, dar pline de vioiciune şi binecrescute.

Chiar înainte de a fi serviţi, a apărut un doctor, care tocmai sosise călare de la o plantaţie vecină, un om destul de bătrân şi cam ameţit, îmbrăcat în negru sobru, ca şi mine, şi care, imediat ce a fost invitat să ia loc, a început să bea vinul cu înghiţituri mari.

Aceasta era compania în care eram; fiecare cu câte un sclav în spatele scaunului, care să ne servească de pe platouri în farfurii şi să ne reumple paharele imediat ce luam o sorbitură din ele.

Tânărul soţ mi-a vorbit într-un mod foarte plăcut şi mi-a fost imediat clar că mintea nu îi fusese afectată de boală şi că nici apetitul pentru mâncarea bună nu îi dispăruse, fiind hrănit atât de Charlotte, cât şi de Reginald. Într-adevăr, omul avea o mare dorinţă de viaţă. A remarcat că vinul era excelent, l-a aprobat, a purtat o conversaţie politicoasă cu toţi companionii şi a mâncat două boluri de supă.

Mâncarea era foarte picantă şi delicioasă. Supa era făcută din filé de peşte marin, cu mult piper; carnea era garnisită cu banane prăjite, mult orez şi fasole şi multe alte lucruri delicioase.

Toţi comesenii au conversat viguros, cu excepţia celor două doamne în vârstă, care, totuşi, păreau amuzate şi mulţumite.

Charlotte a vorbit despre vreme şi despre afacerile plantaţiei şi cum soţul ei ar trebui să călărească mâine cu ea să vadă semănăturile, şi despre faptul că tânăra sclavă

cumpărată iarna trecută coase din ce în ce mai bine, şi tot aşa mai departe. Sporovăială asta s-a purtat preponderent în limba franceză, iar tânărul soţ era spiritual în răspunsuri, întrerupându-se din când în când ca să-mi adreseze întrebări politicoase cu privire la călătoria mea, dacă mi-a plăcut Port-au-France şi cât intenţionez să stau cu ei, precum şi alte remarci la fel de politicoase în ceea ce priveşte prietenia dintre ţările noastre, cum a prosperat aceasta în Maye Faire şi cum intenţionează să cumpere plantaţia vecină în momentul în care proprietarul, un parior beţiv, va fi convins să o vândă.

Fraţii cei beţi au fost singurii care erau înclinaţi spre ceartă şi, de câteva ori, au făcut remarci batjocoritoare. Mi se pare că Pierre, fratele mai mic, care nu a avusese norocul fratelui mai mare bolnav, ar fi spus că ei aveau destul pământ şi nu erau interesaţi în achiziţionarea plantaţiei vecine, iar Charlotte ştia prea multe despre afacerile plantatorului vecin decât ar fi trebuit să ştie o femeie.

Aceste lucruri au fost întâmpinate cu urale de către gălăgiosul şi obraznicul André care, vorbind cu gura plină, a scuipat mâncare pe tot şerveţelul său de dantelă prins la gât şi a lăsat o generoasă urmă de grăsime pe pahar când a băut vin. El era de părere că trebuie să-şi vândă toată proprietatea când tatăl lor va muri şi să se reîntoarcă în Franţa.

— Nu vorbi despre moartea lui, a spus ologul Antoine.

La auzul acestor cuvinte, toţi ceilalţi au început să râdă.

— Şi cum se simte el azi? a întrebat doctorul. Mi-e teamă să mă interesez dacă e mai bine sau mai rău.

— Ce se mai poate aştepta? a întrebat una din verişoare care fusese cândva frumoasă şi încă era plăcută să o priveşti, poate chiar atrăgătoare. Aş fi surprinsă dacă ar rosti vreo vorbă astăzi.

— Şi de ce să nu vorbească? a întrebat Antoine. Mintea îi este aşa cum a fost întotdeauna.

— Da, a spus Charlotte. El domneşte cu mână de fier.

Cu asta au fost de acord într-o mare hărmălaie verbală,

vorbind toţi deodată, iar una din doamnele bătrâne întreba despre ce este vorba.

În final, cealaltă doamnă în vârstă, o adevărată babă, care îşi morfolea mâncarea din farfurie în timp ce atenţia îi era îndreptată către o insectă, şi-a ridicat dintr-o dată capul şi a început să strige la cei doi fraţi beţivi:

— Niciunul dintre voi nu este potrivit pentru a conduce această plantaţie!

După aceste vorbe, fraţii beţi au replicat cu un râs năvalnic, în timp ce cele două tinere îi priveau cu multă seriozitate; ochii lor o priveau cu teamă pe Charlotte şi treceau apoi cu gentileţe la soţul inutil şi paralizat, ale cărui mâini stăteau ca nişte păsări moarte de-o parte şi de alta a farfuriei sale.

Aprobând în aparenţă reacţia la cuvintele sale, bătrâna a mai replicat:

— Charlotte este cea care conduce aici!

Asta a condus la priviri încă şi mai înfricoşate din partea femeilor, la râsete şi mai nestăvilite şi batjocoritoare din partea beţivanilor şi la un zâmbet cald din partea schilodului Antoine.

Apoi bietul de el a devenit tot mai agitat, de fapt a început să tremure, moment în care Charlotte a început degrabă să vorbească de lucruri mai plăcute. Încă o dată am fost întrebat despre cum a decurs călătoria mea, viaţa mea din Amsterdam şi despre starea actuală de lucruri din Europa în legătură cu importurile de cafea şi indigo. Mi s-a spus că probabil sunt foarte contrariat de viaţa de pe plantaţie, deoarece nimeni nu face altceva decât să mănânce şi să bea, să caute plăceri, şi tot aşa până ce Charlotte a întrerupt delicat conversaţia, dând ordin sclavului negru, Reginald, să-l aducă pe bătrân jos.

— Mie mi-a vorbit toată ziua, a spus ea încetişor, cu un vag aer de triumf.

— Un miracol, într-adevăr, a declarat André cel beat, care începuse să mănânce mult mai neîngrijit, fără ajutorul furculiţei sau al cuţitului.

Bătrânul doctor şi-a mijit ochii spre Charlotte, nebăgând

în seamă mâncarea pe care o răsturnase pe şervetul din dantelă sau vinul pe care îl vărsa din paharul ţinut cu o mână prea nesigură. Tânărul sclav din spatele său îl privea îngrijorat.

— Cum adică ţi-a vorbit toată ziua? a întrebat doctorul. Ultima dată când l-am văzut era aproape ca o legumă.

— Starea lui se schimbă în fiecare oră, a spus una din verişoare.

— El nu va muri niciodată! a răcnit bătrâna, care morfolea din nou.

Apoi în cameră a intrat Reginald. Îl susţinea pe bătrânul înalt, cărunt şi slăbit; acesta atârna în braţele sclavului, dar ne privea cu multă atenţie cu ochii săi luminoşi.

A fost aşezat în celălalt capăt al mesei, aproape un schelet care nu putea sta drept, ci era fixat de scaun cu eşarfe din mătase. Apoi Reginald, ca un adevărat artist în ceea ce făcea, i-a ridicat uşor capul de bărbie, lucru pe care bătrânul nu îl putea face singur.

Pe dată, cele două tinere au început să-i spună ce mult se bucurau să-l vadă atât de în formă. Dar erau uimite de apariţia sa, la fel şi doctorul, iar în clipa în care bătrânul a început să vorbească, la fel de uimit am fost şi eu.

O mână s-a ridicat de pe masă cu o mişcare tremurândă şi sacadată, apoi s-a lăsat brusc în jos. În acelaşi moment, gura i s-a deschis, maxilarul de jos a oborât, în ciuda faptului că restul feţei i-a rămas imobilă; apoi s-a auzit glasul, dogit şi fără viaţă.

— Sunt foarte aproape de moarte, dar nu vreau să aud nimic despre asta!

Şi iar braţul i s-a ridicat cu un spasm şi a coborât brusc.

Charlotte studia toate acestea cu o privire piezişă. Am observat, pentru întâia dată, puterea ei de concentrare şi cum toată atenţia îi era îndreptată spre chipul bărbatului şi spre mâna acestuia.

— Dumnezeule, Antoine, a strigat doctorul, nu ne poţi învinovăţi pentru îngrijorarea noastră.

— Mintea mea este la fel ca întotdeauna, a spus bătrâna creatură cu aceeaşi voce lipsită de viaţă, apoi şi-a întors

foarte încet capul, cu un scârţâit ca de lemne uscate, uitându-se la noi de la dreapta la stânga şi oprindu-şi privirea caldă asupra lui Charlotte, zâmbindu-i.

Doar acum, aplecându-mă uşor în faţă, ne mai fiind orbit de lumina puternică a lumânărilor şi minunându-mă de această extraordinară performanță, am observat că avea ochii congestionaţi şi că, într-adevăr, faţa lui părea îngheţată.

— Mă încred în tine, iubita mea noră, i-a spus lui Charlotte şi de data asta completa lipsă de modulaţie a vocii a avut ca rezultat un zgomot mare.

— Da, dragul meu tată, a replicat Charlotte cu dulceaţă, şi voi avea multă grijă de tine, fii sigur de asta.

Apropiindu-se de soţul ei, i-a strâns uşor mâna nefolositoare. Cât îl priveşte pe soţ, acesta îşi fixa tatăl cu o privire suspicioasă şi temătoare.

— Dar, tată, nu ai dureri? l-a întrebat încetişor.

— Nu, fiule, a spus tatăl, nicio durere, niciodată nicio durere. Şi acestea semănau atât a asigurare, cât şi a răspuns, ca şi cum fiul ar fi văzut în asta o profeţie. Sau nu?

În timp ce mă uitam la această creatură şi îi observam iar acea mişcare stranie a capului, ca la o marionetă stricată, am ştiut că nu omul vorbise, ci ceva din interiorul său, care pusese stăpânire pe el; în clipa în care mi-am dat seama de asta, l-am văzut pe adevăratul Antoine Fontenay prins în capcană în interiorul trupului său, incapabil să mai comande corzilor sale vocale şi aţintindu-şi ochii îngroziţi asupra mea.

A fost doar o străfulgerare, dar tot am văzut-o. Şi în chiar aceeași clipă m-am întors către Charlotte, care mă privea fix, rece şi sfidător, ca şi cum mă provoca să accept cele intuite; iar bătrânul mă fixa şi, cu o bruscheţe care i-a surprins pe toţi, a dat drumul unui râs cotcodăcit.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Antoine! a strigat una din verişoarele cele frumoase.

— Tată, ia o gură de vin, a spus fiul cel mare şi slăbit.

Negrul Reginald s-a întins către pahar, dar, dintr-o dată,

bătrânul şi-a ridicat ambele mâini, le-a trântit pe masă, le-a ridicat din nou cu ochi strălucitori, a luat paharul cu vin, l-a ridicat, a aruncat conţinutul în gură, vinul prelingându-i-se şi pe bărbie.

Toţi comesenii am fost oripilaţi. Reginald era oripilat. Doar Charlotte i-a oferit un mic zâmbet ca oţelul, arătându-i că i-a remarcat trucul, apoi i-a spus:

— Bine, tată, du-te la culcare.

După asta s-a ridicat de la masă.

Reginald a încercat să ia paharul care acum părea eliberat de mâna bătrânului; cu un nou spasm, braţul a lovit paharul şi vinul s-a vărsat pe faţa de masă.

Încă o dată, gura îngheţată s-a deschis şi acelaşi glas dogit a spus:

— M-am săturat de această conversaţie. Am să plec acum.

— Da, la culcare, i-a spus Charlotte apropiindu-se de scaunul lui, şi eu am să vin să te văd din când în când.

Oare nimeni altul nu observase această oroare? Că braţele bătrânului erau manevrate de un demon? Cele două verişoare se uitau liniștite la bătrân cum era ridicat din scaun, cum îi căzuse din nou capul în piept şi cum era dus de acolo. Reginald era acum în întregime responsabil de mişcările omului şi s-a îndreptat cu el spre uşă. Fraţii beţivi păreau nervoşi şi irascibili, iar doctorul, care tocmai terminase încă un pahar de vin roşu, dădea uşor din cap. Charlotte a observat în linişte toate acestea şi s-a întors la locul ei de la masă.

Privirile noastre s-au întâlnit. Pot să jur că în privirea ei era ură. Ură pentru faptul că ştiam. Cu stângăcie, am mai luat o gură de vin delicios, deşi abia acum am realizat că era neobişnuit de tare sau că eu eram neobişnuit de slab.

Bătrâna cea surdă, iubitoarea de insecte, a spus cu voce tare, adresându-se tuturor şi nimănui:

— De ani de zile nu l-am mai văzut mişcându-şi mâinile în felul ăsta.

— Ei bine, glasul lui mi-a sunat malefic, a replicat doamna cea frumoasă.

— Blestemat să fie, nu va muri niciodată, a şoptit André, după care a adormit cu capul în farfurie, răsturnând cu mâna paharul de vin.

Văzând toate astea şi chiar mai multe, Charlotte a râs scurt şi a zis calm:

— Oh, el e foarte departe de moarte.

Atunci, cu toţii am fost surprinşi în mod oribil de un râs teribil scos de bătrân de undeva de la capătul scărilor.

Faţa lui Charlotte a devenit gravă. A bătut uşor mâna soţului ei, apoi a părăsit camera în mare grabă, dar nu înainte de a se uita la mine, ca pentru a se asigura că văd totul.

În sfârşit, doctorul, care era deja într-o stare mult prea jalnică să se ridice de la masă, a încercat acest lucru, apoi s-a gândit mai bine şi a declarat că ar fi timpul să meargă acasă. Atunci şi-au făcut apariţia doi vizitatori, nişte francezi bine îmbrăcaţi; frumoasa verişoara mai mare le-a ieşit în întâmpinare, iar celelalte trei femei au plecat, baba certându-l pe fratele beat căzut cu faţa în farfurie. Celălalt frate s-a ridicat să-l ajute pe doctor şi ambii au ieşit pe verandă.

Rămas singur cu Antoine şi cu armata de sclavi care strângeau masa, l-am întrebat dacă doreşte să se bucure împreună cu mine de cele două ţigări de foi cumpărate din Port-au-Prince.

— Ah, dar trebuie să vezi cum sunt trabucurile mele, din tutunul pe care îl cultivăm noi aici, mi-a spus el. Un băieţel sclav ne-a adus ţigările, ni le-a aprins şi s-a retras în spatele stăpânului său pentru a-i putea lua trabucul din gură atunci când acesta o dorea.

— Trebuie să-l ierţi pe tatăl meu, mi-a spus încet Antoine, ca şi cum nu dorea ca sclavul să audă. Are o minte tăioasă ca un brici. Boala asta este o adevărata oroare.

— Îmi pot bine imagina, i-am răspuns.

Din salonaşul de peste hol se auzea murmurul conversaţiei şi râsetele celor trei femei care stăteau de vorbă, pare-se, cu vizitatorii şi, probabil, cu fratele cel beat

şi cu doctorul.

În timpul ăsta, doi tineri sclavi negri încercau să-l ridice pe celălalt frate care, dintr-o dată, a sărit în picioare, indignat şi războinic, şi l-a lovit pe unul dintre ei atât de tare încât acesta a început să plângă.

— Nu fi prost, André, i-a spus Antoine cu glas plictisit. Vino aici, sărmanul meu mic.

Sclavul s-a supus, în timp ce André s-a strecurat afară.

— Ia moneda din buzunarul meu, a spus stăpânul. Sclavul, familiarizat cu acest ritual, a ascultat, ochii strălucindu-i în timp ce îşi ridica recompensa.

În final, Reginald şi stăpâna casei au revenit de data asta cu un copilaş cu obrajii rozalii, un mieluşel binecuvântat; două servitoare mulatre îi urmau îngrijorate, de parcă bebeluşul era din porţelan şi se temeau să nu se spargă.

Pruncul a început să râdă şi să-şi agite mânuţele şi picioruşele la vederea tatălui său. Şi ce senzaţie ca tatăl să nu poată să-şi ia copilul în braţele lui nevolnice.

Dar i-a zâmbit; i-au aşezat pentru o clipă pruncul în poale, iar tatăl s-a aplecat şi i-a sărutat părul blond.

Copilul nu dădea niciun semn de infirmitate, dar nici Antoine nu cred că era bolnav la această vârstă fragedă. Şi cu siguranţă luase atât din frumuseţea mamei, cât şi a tatălui; era cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată.

În sfârşit, servitoarelor, foarte frumoase şi ele, li s-a permis să ia copilul de acolo.

Soţul şi-a luat rămas bun de la mine, reamintindu-mi că pot să rămân la Maye Faire atât timp cât îmi va face plăcere. Am mai luat o înghiţitură de vin, cu toate că mi-am spus în sinea mea că e ultima, eram deja ameţit.

Imediat, m-am trezit condus de către frumoasa Charlotte prin galeria cea întunecoasă, am privit grădina din faţă, cu lampioane ce răspândeau o lumină melancolică; eram singuri şi ne-am reluat locurile pe banca din lemn.

Eram ameţit de vin, deşi nu îmi imaginam cum reuşisem să beau atât; când am spus că nu mai doresc, Charlotte

nici nu vrut să audă şi a insistat să mai iau un pahar.

— Este cel mai bun vin al meu, adus de acasă.

Din politeţe, l-am băut, simţind apoi un val de intoxicaţie. Vag, mi-am amintit de fraţii beţivi şi, dorind să am capul limpede, am ridicat jaluzelele din lemn şi am privit în curte. Părea că noaptea era plină de persoane cu pielea întunecată, probabil sclavi mişcându-se prin frunziş. Am văzut o frumoasă, cu pielea deschisă la culoare, ce îmi zâmbea în timp ce trecea. Ca prin vis, am auzit-o pe Charlotte spunându-mi:

— Bine, frumosule Petyr, ce mai ai să-mi spui?

Ciudate cuvinte, m-am gândit, între tată şi fiică; şi ea ştia asta, nu avea cum să nu ştie. Şi totuşi, poate nu ştia. M-am întors spre ea şi mi-am reînceput atenţionările. Ea chiar nu înţelesese că acest spirit nu era unul obişnuit? Că această creatură putea poseda trupul bătrânului şi să întoarcă ordinele ei împotriva ei însăşi, că, de fapt, îşi obţinea puterile din puterile ei, că trebuia să caute să înţeleagă ce erau spiritele; în schimb, mi-a făcut semn să tac.

Şi apoi mi s-a părut că am văzut cel mai bizar lucru de până atunci prin ferestrele sufrageriei bine luminate; băieţii sclavi, îmbrăcaţi în satin albastru, păreau să danseze în timp ce măturau şi ştergeau praful, ca nişte mici drăcușori.

— Ce iluzie interesantă, am spus eu.

Doar ca să realizez că băieţii, în timp ce ştergeau scaunele de praf şi adunau şerveţelele, țopăiau şi dansau, fără să ştie că îi observam.

Apoi, uitându-mă iar la Charlotte, am văzut că îşi desfăcuse părul, lăsându-l liber peste umeri şi că mă observa cu ochii reci, dar frumoşi. Părea, de asemenea, că îşi lăsase în jos mânecile, ca o fetişcană dintr-o tavernă, pentru a-şi putea etala mai bine magnificii umeri albi şi începutul sânilor. Ca un tată să se holbeze aşa cum am făcut-o eu, era cel puţin o ticăloşie.

— Ah, crezi că ştii multe, mi-a spus ea, referindu-se la conversaţia de care, în confuzia mea, uitasem cu totul. Dar

eşti ca un preot şi mama mi-a spus asta. Cunoşti numai legi şi idealuri. Cine ţi-a spus că spiritele sunt malefice?

— Nu m-ai înţeles. Nu am spus malefice, am spus periculoase. Poate ostile omului şi imposibil de controlat. Nu am spus diavoleşti, am spus necunoscute.

Îmi simţeam limba greoaie. Şi totuşi, am continuat. I-am explicat că în învăţătură catolică orice „necunoscut" era drăcesc şi că era o mare diferenţă între biserică şi Talamasca. Era mult mai mult decât marea diferenţă găsită de noi acum mult timp.

Iar i-am văzut băieţii dansând. Se învârteau în jurul camerei, săltând, rotindu-se, apărând şi dispărând la ferestre. Am clipit puternic, ca să-mi limpezesc capul.

— Şi ce te face să crezi că nu cunosc foarte bine acest spirit, mi-a spus ea, şi că nu îl pot controla? Chiar crezi că mama nu îl controla? Chiar nu vezi cum am progresat aici, de la Suzanne la Deborah şi la mine?

— Văd, bineînţeles că văd. L-am văzut pe bătrân, nu-i aşa? Vorbeam, dar îmi pierdeam gândul. Nu puteam articula corect. Şi amintirea bătrânului îmi tulbura logica. Doream şi nu doream vin, şi nici nu voiam să mai beau.

— Da, a spus ea, dintr-o dată înviorată şi luând paharul din mâna mea, slavă Domnului. Mama mea nu ştia că îl putea trimite pe Lasher într-o persoană, deşi preoţii i-au tot spus că demonii posedau oamenii tot timpul, chiar dacă ei, desigur, nu le oferă ocazia.

— Cum aşa, nu le oferă ocazia?

— Până la urmă, spiritele trebuie să plece; ele nu pot deveni acea persoana. Ah, dacă Lasher ar putea deveni bătrânul…

Asta m-a oripilat şi am văzut cum ea zâmbea ororii mele, oferindu-mi locul de lângă ea, de pe bancă.

— La ce anume încerci să mă converteşti? a insistat ea.

— Avertismentul meu este să renunţi la acest lucru, să te distanţezi de el, să nu îţi fundamentezi viaţa pe puterile lui, puteri misterioase, şi să nu îl mai instruieşti. Nu-i aşa că el nu ştia că poate intra într-un om până nu l-ai învăţat tu?

S-a lăsat o pauză. A refuzat să-mi răspundă.

— Aha, deci îl înveţi să fie un demon mai puternic, doar de dragul tău! i-am spus. Ei bine, dacă Suzanne ar fi citit demonologiile pe care i le-a arătat judecătorul de vrăjitoare, ar fi ştiu că poţi trimite demoni în oameni. Şi Deborah ar fi ştiut, pentru că şi ea a citit destule. Dar, din păcate, ai rămas tu să-l înveţi pe demon treaba asta, ceea ce îl face pe judecător să se uite acum la a treia generaţie de vrăjitoare! Cât mai vrei să-l instruieşti pe acest lucru care poate intra în oameni, poate crea furtuni şi poate să-şi proiecteze o frumoasă fantomă în câmp deschis!

— Cum aşa? Ce vrei să spui prin fantomă? m-a întrebat ea.

I-am spus ce am văzut la Donnelaith – o apariţie voalată a creaturii printre stâncile străvechi – şi faptul că ştiam că nu era ceva real. În acea clipă mi-am dat seama că nimic din ce îi spusesem până în această clipă nu îi captase interesul cât cele relatate acum.

— L-ai văzut? m-a întrebat cu neîncredere.

— Da, cu adevărat l-am văzut; şi mama ta l-a văzut, de altfel.

— Ah, dar mie nu mi-a apărut niciodată în acest mod, a şoptit ea. Dar trebuie să vezi eroarea, pentru Suzanne, o naivă, chiar era omul întunecat, diavolul, aşa cum i se spune, şi la fel era şi pentru mama mea.

— Dar nu era nimic monstruos în apariţia sa, mai degrabă s-a arătat ca un bărbat frumos.

Auzind asta, a dat drumul unui râs destul de răutăcios şi ochii i-au clipit cu o bruscă vitalitate.

— Aşadar, şi-a imaginat diavolul ca pe un bărbat frumos aşa că pentru ea Lasher s-a arătat frumos. Pentru că, vezi tu, tot ceea ce este el provine de la noi.

— Poate, doamnă, poate. Am privit paharul gol. Îmi era sete. Dar nu voiam să beau din nou. Dar poate că nu.

— Ei, vezi, din cauza asta mi se pare mie atât de interesant, a spus ea. Deoarece, singur nu poate gândi, nu-ţi dai seama? Nu-şi poate aduna propriile gânduri; chemarea lui Suzanne l-a adus; chemarea lui Deborah l-a

adunat într-o formă mai concentrată şi l-a determinat să cheme furtuna; iar eu l-am chemat în bătrân, iar el s-a distrat cu trucurile sale şi ne-a privit de parcă era uman şi asta l-a amuzat. Nu vezi, iubesc creatura asta pentru schimbările sale, pentru dezvoltarea sa, aşa cum este.

— Periculos! am şoptit eu. Lucrul ăsta este mincinos.

— Nu, asta e imposibil. Îţi mulţumesc pentru avertizare, dar este inutilă până Ia ridicol. A apucat sticla şi mi-a umplut iar paharul.

Dar nu l-am luat.

— Charlotte, te implor…

— Petyr, zise ea, lasă-mă să fiu complet sinceră cu tine, pentru că tu meriţi asta. Ne străduim pentru multe în viaţă, ne luptăm cu multe obstacole. Obstacolul lui Suzanne a fost mintea ei simplă şi ignoranţa ei; al lui Deborah, că s-a ridicat dintr-o ţărancă în zdrenţe. Chiar şi în castelul ei, era totdeauna o fată speriată de la ţară, considerându-l pe Lasher izvorul norocului ei şi nimic mai mult. Ei bine, eu nu sunt o ţărancă vicleană, nicio orfană speriată, ci o femeie născută în bogăţie şi educată de când îmi aduc aminte şi având întotdeauna tot ce mi-am dorit. Şi acum, la douăzeci şi doi de ani, deja mamă şi, curând probabil, văduvă, conduc locul acesta. L-am condus încă dinainte ca mama să-mi împărtăşească toate secretele ei şi familiaritatea ei cu Lasher, aşa că intenţionez să-l studiez şi să trag foloase de pe urma lui, precum şi să-mi sporesc puterile, oricum considerabile, prin el. Acum sigur înţelegi toate astea, Petyr van Abel, pentru că noi doi ne asemănăm şi asta din motive clare. Tu eşti puternic, eu sunt puternică. Înţelege că am început să iubesc acest spirit, îl iubesc, mă auzi? Acest spirit a devenit dorinţa mea!

— A ucis-o pe mama ta, frumoasa mea fiică, i-am spus. Drept care i-am reamintit tot ce se ştia despre supranatural în poveşti şi fabule. Morala era: acest lucru nu poate fi înţeles complet şi nu poate fi condus după reguli.

— Mama mea te cunoştea foarte bine, răspunse ea

tristă, înclinând capul şi oferindu-mi vinul pe care îl refuzasem. Tu, din neamul Talamasca, eşti la fel de rău precum catolicii şi calviniştii, după ce s-a spus şi s-a făcut totul.

— Nu, i-am spus. Suntem complet diferiţi. Noi ne acumulăm cunoştinţele din observaţii şi experimente! Aparţinem acestor vremuri şi, spre deosebire de chirurgi, fizicieni şi filosofi, nu suntem obsedaţi de meseria noastră!

— Şi ce ar însemna asta? m-a întrebat ea dispreţuitor.

— Ceilalţi caută revelaţia, exact aşa cum apare ea în Scriptură. Când îţi spun vechi poveşti cu demoni, o fac pentru a-ţi capta atenţia spre o cunoaştere mai fină! Nu am spus să accepţi *Demonologia* ad literam, deoarece e curată otravă. Îţi spun doar studiază ceea ce merită să fie studiat şi ignoră restul.

Nu mi-a replicat.

— Spui că eşti instruită, fiica mea. Atunci, gândeşte-te la tatăl meu, chirurg la Universitatea din Leiden, un om care a studiat la Padova şi apoi a venit în Anglia pentru a-l asculta pe William Harvey, care a învăţat franceza pentru a-l putea citi pe Paré în original. Marii doctori aruncă deoparte „scriptura” lui Aristotel şi a lui Galen. Învaţă din disecţia cadavrelor şi din disecţia animalelor vii! Învaţă din ceea ce observă! Aceasta este metoda noastră. Spun doar să priveşti cu atenţie creatura asta, priveşte ceea ce a făcut! Spun că a doborât-o pe Deborah cu trucurile lui. A doborât-o pe Suzanne.

Tăcere.

— Ah, dar tocmai îmi dai motive de a-l studia mai bine. Îmi spui să abordez problema asta precum un doctor. Şi să termin cu incantaţiile şi altele asemenea.

— Păi, pentru asta am venit aici, am oftat eu.

— Ai venit aici pentru lucruri mai bune decât asta, a spus ea şi mi-a dăruit cel mai fermecător zâmbet drăcesc. Hai să fim prieteni. Bea cu mine.

— Aş prefera să mă culc acum.

— Şi eu, a spus ea zâmbind dulce. Pa.

Încă o dată a împins paharul spre mine şi, ca să fiu

politicos, l-am băut; întunericul s-a lăsat din nou asupra mea de parcă aş fi fost un drăcuşor închis într-o sticlă.

— Nu mai doresc, am spus eu.

— Oh, da, cel mai fin vin roşu al meu, trebuie să îl bei. Şi încă o dată l-a împins spre mine.

— Bine, bine, i-am răspuns şi am băut paharul.

Oare am ştiut eu atunci, Stefan, ce urma să se întâmple? Oare eram deja agăţat de pahar, aproape de gura ei şi de micuţele ei braţe îmbietoare?

— Oh, dulce şi frumoasă Charlotte, i-am spus. Ştii oare cât de mult te iubesc? Discuţii despre dragoste am avut, dar nu ţi-am spus…

— Ştiu, mi-a şoptit drăgăstos. Nu te amăgi, Petyr. Ştiu.

S-a ridicat şi m-a luat de braţ.

— Priveşte, i-am spus eu. Luminile din curte păreau că dansează în copaci, ca nişte licurici, copacii înşişi părând vii şi urmărindu-ne, iar cerul nopţii se ridica tot mai sus, lăsând ca stelele să răsară din spatele norilor luminaţi de lună.

— Vino, dragule, spuse ea, trăgându-mă în jos pe scări, pentru că trebuie să recunosc, Stefan, aveam picioarele moi din cauza vinului. Mă tot împiedicam.

Tocmai începuse o muzică în surdină, dacă îi puteai spune în acest fel, deoarece era compusă în totalitate din tobe africane şi nişte ciudate trâmbiţe, lucru care îmi plăcea şi totuşi nu.

— Lasă-mă să plec, Charlotte, am rugat-o, deoarece mă trăgea înspre marginile falezei. Aş pleca la culcare acum.

— Da, chiar asta vei face.

— Atunci, dragă, de ce ne îndreptăm spre faleză? Intenţionezi să mă arunci de acolo?

Zâmbindu-mi, ea mi-a spus:

— Eşti aşa de drăguţ, în ciuda aspectului şi a obiceiurilor tale olandeze! A început să danseze în faţa mea, cu părul răvăşit de briza nopţii, o figură drăgălaşă, în contrast cu sclipirea mării întunecate.

Ah, ce frumuseţe. Mai frumoasă chiar decât Deborah mea. M-am uitat în jos şi am văzut că paharul era în mâna

mea stângă, lucru foarte ciudat, ea îl umplea încă o dată. Cum îmi era foarte sete şi l-am băut de parcă ar fi fost bere.

Luându-mă din nou de mână, mi-a arătat drumul spre o potecă abruptă care era primejdios de aproape de margine. Puteam să văd dincolo de ea un acoperiş şi o lumină şi, în faţa lor, părea a fi un zid translucid.

— Crezi că nu îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce mi-ai spus? mi-a şoptit în ureche. Sunt. Trebuie să vorbim mai multe despre tatăl tău, doctorul, şi despre metodele acelor oameni.

— Îţi pot spune multe, dar nu ca să le foloseşti în scop diavolesc. Încă mă clătinam şi încercam să văd sclavii care bătuseră tobele şi cântaseră din trompete, fiind sigur că aceştia erau foarte aproape. Muzica părea să ricoşeze ca un ecou între stânci şi copaci.

— Ah, aşadar crezi în malefic! râse ea. Crezi în îngeri şi diavoli şi doreşti să fii asemeni Arhanghelului Mihail, cel care i-a izgonit pe draci în iad. Şi-a pus mâna în jurul meu să nu cad, strivindu-şi sânii de mine şi atingându-mi umărul cu obrazul ei atât de fin.

— Nu îmi place muzica asta, am spus eu. De ce trebuie să o cânte?

— Oh, îi face fericiţi. Plantatorii din vecinătate nu se prea gândesc să-i facă fericiţi. Dacă ar face-o, ar obţine mai multe de la ei, dar deocamdată noi doar observăm, nu-i aşa? Hai, să mergem acum, te aşteaptă plăceri nebănuite, mi-a spus ea.

— Plăceri? Dar nu mă interesează plăcerile, am răspuns şi îmi simţeam din nou gura uscată, capul învârtindu-se şi nu reuşeam să mă obişnuiesc cu muzica asta.

— Ce, Doamne, spui, cum adică nu te interesează plăcerile? m-a luat ea în zeflemea. Cum poate cineva să nu fie interesat de plăceri?

Ne-am apropiat de clădire şi am văzut în lumina strălucitoare a lunii că era o casă obişnuită, cu un acoperiş înalt, construită cam prea aproape de marginea abruptă a falezei. Într-adevăr, lumina pe care o zărisem venea din

faţa casei; am intrat printr-o uşă grea pe care ea a deschis-o dinspre înafară.

Încă râdea de cele ce i le spusesem când am oprit-o şi am întrebat-o:

— Ce e asta, o închisoare?

— Eşti deja în închisoare în interiorul corpului tău, mi-a răspuns şi m-a împins prin uşă.

M-am retras şi am vrut să ies, dar uşa se închisese şi am auzit cum ceilalţi au zăvorât-o de pe dinafară. Eram confuz şi nervos.

Am văzut un apartament spaţios, cu un pat mare, numai bun pentru regele Angliei, chiar dacă era drapat cu muselină în loc de catifea; de jur-împrejur atârnau plase contra ţânţarilor, iar de fiecare parte ardeau sfeşnice cu lumânări. Carpete acopereau podeaua de dale şi întreaga faţadă a casei părea larg deschisă. Curând am văzut că, dacă făceai zece paşi pe terasă, ajungeai la o balustradă în spatele căreia – o sumară observaţie pe care am făcut-o în timp ce ea mă ţinea cu mână sigură – nu era nimic altceva decât un gol imens până la plajă şi la marea de dedesubt.

— Nu cred că vreau să-mi petrec noaptea aici, i-am spus, şi dacă nu vrei să-mi dai o trăsură, am să merg pe jos până la Port-au-Prince.

— Explică-mi asta, cum de nu te interesează plăcerile, a spus ea blând, trăgându-mă de haină. În mod sigur îţi e tare cald în veşmintele astea mizerabile. Toţi olandezii poartă asemenea îmbrăcăminte?

— Opreşte tobele astea, i-am spus. Nu mai suport zgomotul.

Muzica părea că vine direct din pereţi. Deja era melodioasă, mă simţeam mai în siguranţă, deşi mă atrăgea şi îmi modifica percepţia, astfel încât ajunsesem să dansez în minte, împotriva voinţei mele.

Şi nici nu ştiu cum am ajuns la marginea patului cu Charlotte scoţându-mi cămaşa. Pe masa din apropiere era o tavă din argint cu sticle de vin şi pahare delicate, spre ele s-a îndreptat, a umplut un pahar cu vin roşu şi mi l-a pus în palmă. Am vrut să-l arunc la podea, dar ea îmi ţinea

ferm mâna, se uita adânc în ochii mei şi îmi spunea:

— Petyr, bea puţin, doar ca să te ajute să dormi. Când vei dori să pleci, vei putea să o faci.

— Mă minţi, i-am zis.

După care am simţit şi alte mâini pe mine, alte fete tinere mângâindu-mi picioarele. Două mulatre, frumoase ca nişte statui, intraseră cumva în cameră, ambele voluptoase în fustele lor proaspăt călcate şi cu bluze provocatoare; se mişcau uşor în ceaţa care deja îmi tulburase toate percepţiile, aranjau pernele şi cearşafurile patului, îmi scoteau pantalonii şi cizmele.

Erau ca nişte prinţese hinduse, cu ochii şi genele negre, braţe oacheşe şi zâmbete inocente.

— Charlotte, nu vreau asta, i-am spus, cu toate ca beam din paharul de vin pe care mi-l ţinea la gură şi mă luase din nou senzaţia de leşin. Oh, Charlotte, de ce, ce înseamnă asta?

— Sigur ca vrei sa guşti plăcerea, a şoptit ea, mângâindu-mi părul într-un fel care mă ameţea. Vorbesc foarte serios. Ascultă-mă. Trebuie sa experimentezi plăcerea pentru a fi sigur că aceasta nu te interesează, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, nu înţeleg. Vreau să plec.

— Nu, Petyr. Nu acum, mi-a spus ea de parcă s-ar fi adresat unui copil.

A îngenunchiat în faţa mea, cu rochia strângându-i atât de tare sânii dezgoliţi încât îmi doream mult să-i văd liberi.

— Mai bea puţin, Petyr.

Am închis ochii şi, dintr-o data, mi-am pierdut controlul. Sunetul tobelor se auzea acum mai încet şi era chiar şi mai melodios, îmi amintea de madrigaluri, deşi era mult mai sălbatic. Buze îmi atingeau obrajii şi buzele, iar, când am deschis alarmat ochii, am văzut cele două mulatre goale, oferindu-se mie, altfel nu le puteam interpreta gesturile.

Charlotte stătea la o oarecare distanţă, cu mâna sprijinită de masă, ca o pictură tăcută. Părea o statuie pe fundalul albastru întunecat al cerului; lumânările tremurau în adierea brizei; muzica se auzea la fel, iar eu eram

complet pierdut în contemplarea celor două femei goale, cu sâni enormi şi o claie de păr negru.

Mi-am dat seama că, fiind atât de cald, nu mă deranja deloc să fiu, la rândul meu, gol, lucru care rar mi s-a întâmplat în viaţă. Mi se părea chiar grozav de bine să fiu dezbrăcat, să fie şi femeile goale; le contemplam diferitele secrete, gândindu-mă cât difereau ele de alte femei şi cât de mult, totuşi, le semănau.

Una dintre ele m-a sărutat din nou, în timp ce moliciunea pielii şi părului ei mă mângâia; de data asta am deschis gura, primindu-i sărutul.

Din acel moment, Stefan, am fost un om pierdut.

Întins între perne, eram acum acoperit de săruturile celor două şi nicio parte a anatomiei mele nu a fost neglijată de atenţiile lor şi, fiind atât de beat, fiecare gest era extins şi dăruit cu şi mai multă ardoare. Cele două femei erau atât de iubitoare şi fericite, mi se părea, atât de inocente, iar fineţea pielii lor mă înnebunea.

Ştiam că Charlotte ne privea, dar asta nu mai avea nicio importanţă; le sărutam şi le atingeam peste tot, aşa cum mă atingeau ele; licoarea pe care o băusem îmi îndepărtase toate reţinerile şi, în acelaşi timp, îmi încetinise ritmul normal pe care un bărbat îl are în astfel de circumstanţe, ca şi cum aş fi avut tot timpul din lume.

Camera s-a întunecat şi mai mult, muzica a devenit mai liniştită. Pasiunea mea creştea tot mai mult, delicată, delicioasă şi în întregime atentă la extraordinarele senzaţii oferite. Una dintre femei, foarte excitată în braţele mele, mi-a arătat o panglică de mătase neagră şi, în timp ce mă întrebam ce este cu asta, mi-a pus-o peste ochi, iar cealaltă femeie mi-a legat-o la spate.

Cum aş putea să explic modul în care lucrul ăsta m-a aruncat în flăcările pasiunii, cum, ca un Cupidon orb, mi-am pierdut şi ultima rămăşiţă de decenţă în timp ce ne rostogoleam împreună în pat?

În această întunecime intoxicantă, mi-am penetrat victima, simţind cum mâinile îmi cădeau încet peste o mare masă de păr.

O gură mă sorbea şi mâini puternice mă strângeau peste sâni moi, peste dulce carne parfumată de femeie şi, în timp ce îmi strigam cu putere pasiunea, suflet pierdut, panglica a fost îndepărtată; uitându-mă în jos, ca prin ceaţă, am văzut faţa Charlottei sub mine, cu ochii închişi într-o falsă pudoare, cu gura întredeschisă şi cu faţa cuprinsă de un extaz egal cu al meu.

Nu era nimeni altcineva în pat în afară de noi! Şi nimeni, în afara noastră în micuţa casă.

Ca un nebun m-am ridicat şi m-am îndepărtat de ea. Dar se întâmplase. Ajunsesem chiar la marginea terasei când a venit după mine.

— Ce vrei să faci? a strigat ea. Te arunci în mare?

Nu i-am putut răspunde, dar m-am agăţat de ea ca să nu cad. Dacă nu mă trăgea înapoi, aş fi căzut. Şi nu mă puteam gândi la nimic altceva decât că este fiica mea, fiica mea! Ce am făcut?

Şi totuşi, când mi-am dat seama, fiica mea, şi am repetat, fiica mea, şi m-am gândit atent la ceea ce făcusem, m-am trezit întorcându-mă spre ea, cuprinzând-o în braţe şi trăgând-o spre mine. Să o pedepsesc cu sărutări? Cum se puteau îmbina într-atât furia şi pasiunea? Niciodată nu am fost soldat într-un asediu, dar aceste două sentimente sunt, oare, atât de puternice în momentele de sfâşiere a hainelor femeilor captive care ţipă disperate?

Ştiam doar că aş fi putut să o sfâşii cu pofta mea trupească. Şi, în timp ce ea îşi retrăgea capul şi mă privea, am şoptit: „Fiica mea“ şi mi-am îngropat faţa între sânii ei goi.

Era de parcă nu îmi consumasem niciodată pasiunea, atât de puternic a revenit. M-a tras în cameră, deoarece eu aş fi avut-o chiar acolo, pe nisip. Duritatea mea nu se temea de ea. M-a tras în pat şi am simţit aceeaşi eliberare pe care am avut-o numai o dată, atunci, în Amsterdam, cu Deborah. De fapt, nu, acum nu aveam nimic din tandreţea de atunci.

— Vrăjitoare mică şi proastă, am ţipat şi ea a interpretat asta drept un sărut. S-a răsucit în pat, apropiindu-se de

mine iar eu m-am lăsat peste ea.

Într-un târziu, m-am lăsat pe pernă. Îmi doream să mor şi îmi doream să o mai am.

Până în zori, am mai avut-o de două ori, dacă nu cumva mă smintisem complet. Dar eram atât de beat atunci, încât cu greu ştiam ce fac, dar tot ce îmi dorisem vreodată de la o femeie era chiar acolo, aşteptând doar să mă servesc.

Înspre dimineaţă am realizat că m-am culcat cu ea şi am privit-o în timp ce dormea, explorându-i frumuseţea, şi nimic nu mi-a întrerupt observaţiile – ah, da, m-am gândit cu amărăciune la faptul că îşi bătuse joc de mine, dar erau simple observaţii, Stefan – şi am aflat în orele acelea mai multe despre femei decât în întreaga mea viaţă.

Cât de frumos era corpul ei tânăr, cât de dulci la atingere erau braţele şi picioarele ei, cât de proaspătă îi era pielea. Nu voiam să se trezească şi să mă privească cu ochii înţeleptei şi viclenei Charlotte. Voiam să deplâng faptul că toate acestea se întâmplaseră.

Se pare că ea s-a trezit şi că am stat puţin de vorbă, dar îmi amintesc mai mult cele pe care le-am văzut decât ce vorbe am rostit.

Mă îmbia din nou cu băutura ei, cu otrava ei, şi m-a ispitit încă şi mai tare, părând acum mai întristată şi mai doritoare ca niciodată să-mi cunoască gândurile. Cum stătea, cu părul ei auriu răsfirat în jurul ei, o adevărată Lady Godiva, m-a pus din nou în încurcătură întrebându-mă dacă l-am văzut pe Lasher la circul de piatră din Donnelaith.

Şi ăsta era trucul poţiunii, Stefan, că eram din nou acolo! Auzeam scârţâitul căruţei încă o dată, o vedeam pe scumpa mea Deborah şi, la distanţă, imaginea vagă a omului întunecat.

— Ah, dar vezi tu, lui Deborah voia el să i se arate, m-am auzit explicând, şi faptul că l-am văzut dovedeşte că oricine îl putea vedea, că şi-a luat o formă fizică prin mijloace misterioase.

— Ei, şi cum a făcut asta?

Încă o dată am apelat la învăţăturile străbunilor aflate în

arhiva memoriei mele.

— Dacă acest lucru poate să strângă nestemate pentru tine…

— … asta poate să facă.

— … atunci poate să strângă şi mici particule pentru a alcătui o formă umană.

Apoi, într-o clipită, m-am regăsit în Amsterdam, în pat cu Deborah a mea, şi toate vorbele ei din acea noapte mi-au fost spuse din nou, de parcă stăteam în aceeaşi cameră cu ea. Şi toate astea i le-am spus fiicei mele, vrăjitoarea din braţele mele, cea care îmi turna vin, cea pe care doream să o posed de mii de ori înainte de a-i da drumul.

— Dar, din moment ce ştii că sunt tatăl tău, de ce ai făcut asta? am întrebat-o, căutând în acelaşi timp să o sărut iar.

M-a îndepărtat puţin, la fel cum şi-ar fi îndepărtat propriul copil.

— Am nevoie de înălțimea şi de puterea ta, tată. Am nevoie de un copil de la tine – un fiu care să nu moştenească boala lui Antoine sau o fiică înzestrată cu vederea lui Lasher, deoarece Lasher nu se va arăta unui bărbat. S-a gândit un moment, după care a reluat: Şi, vezi tu, pentru mine nu eşti doar un bărbat, ci unul legat de mine prin puterea sângelui.

Aşadar, totul fusese plănuit.

— Dar mai e ceva în plus. Ştii ce înseamnă pentru mine să simt braţele unui bărbat adevărat cuprinzându-mă? m-a întrebat ea. Să simt apăsarea unui bărbat adevărat? Şi de ce să nu fie tatăl meu, din moment ce tatăl meu este cel mai plăcut dintre toţi bărbaţii pe care i-am văzut?

M-am gândit la tine, Stefan. M-am gândit la avertismentele tale. M-am gândit la Alexander. Mă jelea el încă în arhondaric?

Sigur, am vărsat câteva lacrimi, amintindu-mi cum mă consola ea şi cât de mişcătoare era durerea ei. S-a lipit apoi de mine, curbându-se ca un copil după formele mele; mi-a spus că noi doi ştiam lucruri pe care nimeni nu le ştia, lucruri care o puteau salva pe Deborah şi Deborah era

acum moartă. A început să plângă. Plângea după Deborah.

— Când el a venit şi mi-a spus că e moartă, am plâns şi am tot plâns. Nu mă puteam opri. Apoi, ei băteau la uşă şi spuneau: „Charlotte, vino afară“. Nu-l văzusem şi nici nu ştiusem de el până în acel moment. Mama mi-a zis: „Pune-ţi colierul cu smarald şi, prin lumina lui, el te va găsi“. Dar el nu avea nevoie de aşa ceva. Acum ştiu asta. Stăteam întinsă în întuneric atunci când a venit. Să-ţi spun un secret teribil. Până în acea clipă nu crezusem în el! Nu. Ţineam o păpuşă pe care ea mi-o dăduse, o păpuşă de-a mamei ei…

— Mi-a fost descrisă în Montcleve.

— E făcută dintr-un os şi din părul Suzannei, cel puţin aşa mi-a spus mama. Tot ea mi-a spus că Lasher i-a adus părul după ce acesta i-a fost tăiat când Suzanne era la închisoare, iar osul după ce a fost arsă. Din astea ea a făcut păpuşa după cum i-a spus Suzanne să o facă şi prin păpuşă o chema pe Suzanne. Ei, am făcut toate astea după cum mi-a spus mama. Dar Suzanne nu a venit la mine! Nu am auzit sau simţit nimic şi îmi puneam întrebări cu privire la toate cele în care credea mama. Atunci a apărut el, după cum ţi-am spus. L-am simţit venind din întuneric, i-am simţit mângâierea.

— Cum aşa, mângâierea?

— Atingându-mă, aşa cum m-ai atins tu. Stăteam culcată în întuneric şi am simţit buze pe sânii mei. Buze pe buzele mele. Un foc mi se aprindea între picioare. M-am ridicat, gândindu-mă: „Ei bine, e un vis, un vis din vremea când Antoine mai era încă bărbat”. Dar el era *acolo!* „Nu ai nevoie de Antoine, frumoasa mea Charlotte”, mi-a spus el. Şi apoi, vezi tu, mi-am pus smaraldul, aşa cum mi-a spus ea să fac.

— Şi el ţi-a spus că ea murise?

— Mi-a spus că ea a căzut de pe frontonul catedralei şi că tu ai fost cauza morţii preotului blestemat. Ei, oricum, el vorbeşte într-un mod foarte ciudat. Nici nu-ţi poţi imagina cât de stranii sunt cuvintele lui. De parcă le-ar fi adunat de peste tot din lume, aşa cum aduni fărâmituri şi

bucăţele de aur şi nestemate.

Am rugat-o să-mi explice şi ea a căzut pe gânduri.

— Nu pot, a spus suspinând.

Pe urmă a mai încercat o dată şi eu mă strădui să-ţi redau cât mai exact cele spuse de ea:

— „Sunt aici, Charlotte. Eu sunt Lasher şi sunt aici. Spiritul lui Deborah i-a părăsit trupul, nu m-a văzut şi a plecat de pe pământ. Duşmanii ei au fugit la stânga, au fugit la dreapta, au fugit la stânga, înfricoşaţi. Priveşte-mă, Charlotte, auzi-mă, exist ca să te servesc şi numai servindu-te pot exista. “

A suspinat din nou.

— Dar şi mai ciudat este atunci când îmi spune poveşti mai lungi. L-am întrebat despre cele întâmplate mamei şi mi-a spus: „Am venit şi am ridicat ţiglele acoperişului şi le-am făcut să zboare prin aer. Şi am ridicat ţărâna de pe jos şi am făcut-o să zboare prin aer”.

— Dar ce a spus spiritul ăsta despre natura lui?

— Doar că există dintotdeauna. Există încă dinaintea apariţiei oamenilor.

— Şi tu ai crezut asta?

— De ce să nu cred?

Nu i-am răspuns, dar în adâncul sufletului nu credeam şi nu ştiam de ce.

— Cum a ajuns să se afle în apropierea pietrelor de la Donnelaith, am întrebat-o. Din cauză că Suzanne l-a chemat pentru prima oară acolo, nu-i aşa?

— Nu era nicăieri până să-l cheme ea; a căpătat fiinţă doar la chemarea ei. Se poate spune că el nu îşi aduce aminte de sine înainte de asta. Ştiinţa lui de sine începe cu cunoaşterea ei despre el, iar puterea i se trage de la mine.

— Şi te simţi flatată din cauza asta, nu? i-am spus.

— Vorbeşti despre el ca şi cum nu ar avea sentimente. Nu e aşa. Ţi-am spus că l-am auzit plângând.

— Spune-mi, de ce plângea?

— Din cauza morţii mamei. Dacă i-ar fi permis, el ar fi distrus întreaga populaţie din Montcleve. Ar fi fost pedepsiţi şi inocenţii alături de cei vinovaţi. Dar mama nu

îşi putea imagina aşa ceva. S-a gândit numai la eliberarea ei când s-a aruncat în gol. Doar să fi fost mai puternică…

— Tu eşti mai puternică.

— Pentru mine nu înseamnă nimic să-i folosesc puterile pentru distrugere.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că eşti înţeleaptă dacă spui asta.

Am încercat să-mi rememorez tot ce se spusese despre mine că aş fi făcut. Şi, probabil că ea a înţeles asta, deoarece imediat mi-a spus, tristă:

— Oh, cum ţi-aş putea îngădui să părăseşti locul acesta când ştii atât de multe despre mine şi despre el?

— Aşadar, intenţionezi să mă omori?

A început să plângă. Cu faţa în pernă, mi-a spus:

— Rămâi cu mine. Mama mea ţi-a cerut asta, dar ai refuzat-o. Stai cu mine. Cu tine aş avea copii puternici.

— Sunt tatăl tău. Eşti nebună dacă îmi ceri asta.

— Ce importanţă are? Totul în jur este întuneric şi mister. Ce contează?

Glasul ei m-a umplut de tristeţe. Cred că şi eu plângeam încetişor. I-am sărutat obrajii şi am alinat-o. I-am spus de ce ajunsesem noi, în Talamasca, să credem că, cu sau fără Dumnezeu, trebuie sa fim femei şi bărbaţi cinstiţi, că trebuie să fim sfinţi, deoarece doar ca sfinţi puteam evolua. Dar ea plângea tot mai tare.

— Toata viaţa ta a fost în van, mi-a spus. Ai irosit-o. Ai negat plăcerea pentru nimic.

— Ah, dar nu vezi în profunzime, i-am răspuns. Lecturile şi studiul mi-au fost plăcerile, tot aşa cum chirurgia şi studiul au fost plăcerile tatălui meu, iar aceste plăceri durează. Nu am nevoie de plăcerile cărnii. Niciodată nu am avut. Nu am nevoie de bogăţii, drept urmare sunt liber.

— Mă minţi pe mine sau pe tine? Ţi-e teamă de carnalitate. Talamasca îţi oferă siguranţa pe care mânăstirile o oferă călugărilor. Întotdeauna ai făcut ceea ce e sigur…

— Ce siguranţă am avut mergând la Donnelaith sau la Montcleve?

— Într-adevăr, ai fost curajos în ambele locuri. Şi ai dat dovadă de curaj venind aici. Dar eu nu vorbesc despre acea latură a ta, ci de aceea privată, secretă, în care ai cunoscut dragostea şi pasiunea şi în care ai ezitat din teamă, dezavuându-i căldura. Trebuie să-ţi dai seama că un păcat ca acesta pe care l-am comis noi noaptea aceasta nu poate decât să ne întărească şi să ne facă mai singuratici, mai îndărătnici şi mai nepăsători cu ceilalţi, ca şi cum secretele ne-ar fi scuturi.

— Dar, draga mea, eu nu vreau să fiu singuratic, îndărătnic sau nepăsător faţă de ceilalţi. Am deja aceste „calităţi” când merg în oraşele unde se ard vrăjitoarele pe rug. Eu vreau ca sufletul meu să fie în armonie cu celelalte suflete. Iar acest păcat m-a făcut un monstru în propriii mei ochi.

— Şi ce dacă, Petyr?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Nu ştiu. Dar tu eşti fiica mea. Sunt convins că te gândeşti la ce ai făcut. Te gândeşti şi judeci. Dar nu suferi destul!

— Şi de ce ar trebui? mi-a adresat ea un râs inocent. De ce? a ţipat ea, holbându-se la mine.

Şi, incapabil să-i răspund, bolnav de moarte din cauza păcatului comis şi din cauza beţiei, am căzut într-un somn adânc.

M-am trezit chiar înainte de apariţia zorilor.

Cerul dimineţii era plin de uriaşi nori în nuanţe rozalii, iar uruitul mării era minunat. Charlotte nu se vedea nicăieri. Am văzut că uşa de la intrare era închisă şi, fără a o încerca, mi-am dat seama că era zăvorită pe dinafară. Cât priveşte ferestruicile din pereţii laterali, nu erau destul de mari nici măcar pentru a îngădui unui copil să evadeze. Erau acoperite acum de obloane prin care trecea, cântând, briza; camera întreagă beneficia, astfel, de aerul proaspăt al mării.

Ameţit, mă uitam afară la lumina strălucitoare. Îmi doream să fiu înapoi în Amsterdam, deşi mă simţeam murdar dincolo de închipuire. Şi cum încercam să mă mobilizez, să ignor durerile de cap şi greaţa de la stomac,

am zărit o siluetă fantomatică stând în stânga uşilor deschise, în colţul cel mai întunecat al camerei.

Pentru un timp destul de lung, m-am întrebat dacă nu era un rezultat al intoxicaţiei cu drogul de care eram îmbibat sau un joc al luminii şi umbrelor, dar nu era deloc aşa. Arăta ca un bărbat, înalt şi cu părul negru, uitându-se cu insistenţă în jos la mine, cum stăteam culcat, şi încercând să-mi vorbească.

— Lasher, am şoptit cu putere.

— Prost e omul care a venit aici, a spus arătarea. Dar buzele nu i se mișcaseră, iar eu nu am auzit cuvintele cu ajutorul urechilor. Eşti prost că ai încercat să te interpui, încă o dată, între mine şi vrăjitoarea pe care o iubesc.

— Ce ai făcut cu nepreţuita mea Deborah?

— Ştii, dar nu ştii.

Am râs.

— Să fiu onorat că ai trecut vina asupra mea? M-am ridicat. Arată-te mai clar.

Şi, chiar în faţa mea, forma a început să fie mai densă şi mai plină de viaţă. Am reuşit să văd anumite aspecte ale omului întruchipat. Subţirimea nasului, culoarea închisă a ochilor şi haine foarte asemănătoare cu cele pe care le purtam eu acum câţiva ani în Scoţia, o vestă din piele, pantaloni croiţi grosolan, o cămaşă cu mâneci scurte din pânză ţesută în casă.

Chiar în timp ce întrezăream aceste lucruri, nasul s-a conturat mai bine, ochii întunecaţi au prins mai multă viaţă, iar vesta din piele a devenit mai consistentă.

— Cine eşti tu, spirite? l-am întrebat. Spune-mi numele tău adevărat, nu cel pe care ţi l-a dat Deborah.

O teribilă expresie de amărăciune i-a apărut pe chip. Adică, nu. Era doar faptul că iluzia începea să se destrame, aerul era plin de lamentaţii, un oribil plâns fără zgomot. Şi arătarea a dispărut.

— Întoarce-te, spirite! Sau, şi mai bine, dacă o iubeşti pe Charlotte, pleacă! Întoarce-te în haosul de unde ai venit şi las-o pe Charlotte a mea în pace!

Aş putea să jur că, suspinând, arătarea mi-a spus:

— Sunt răbdător, Petyr von Abel. Văd până foarte departe. Am să beau vin, am să mănânc şi am să cunosc căldura femeii mult timp după ce din tine nu vor mai rămâne nici măcar oasele.

— Vino înapoi, am strigat. Spune-mi ce ai vrut să zici cu asta! Te-am văzut, Lasher, la fel de clar cum te-a văzut şi vrăjitoarea; şi te pot face puternic!

Dar era linişte. M-am lăsat iar pe pernă, ştiind că acesta era cel mai straniu spirit pe care îl văzusem vreodată. Nicio fantomă nu fusese mai puternică, mai vizibilă. Iar cuvintele pe care mi le adresase demonul nu aveau nimic de a face cu dorinţa vrăjitoarei.

Of, măcar să fi avut cărţile cu mine. Măcar să le fi avut atunci.

Încă o dată, cu ochii minţii, am revăzut circul de piatră de la Donnelaith. Îţi spun că există un motiv clar pentru care spiritul a venit din chiar locul acela! Nu era un demon amărât, nu era cunoscut, nu era Ariel gata să frângă bagheta magică a lui Prospero! Eram atât de agitat acum, încât am băut din nou nişte vin, pentru a-mi insensibiliza durerea.

Aşadar, Stefan, asta a fost doar prima mea zi de captivitate şi de nenorocire.

Cât de bine am ajuns să cunosc căsuţa cea mică! Cât de bine am ajuns să cunosc faleza de la care nu ducea nicio cărare către plajă! Chiar cu o frânghie de marinar, legată de balustradă, nu aş fi putut să fac coborârea aceea înspăimântătoare.

Dar mai bine să-mi continui povestirea.

Cred că era spre prânz când le-am văzut pe servitoarele mulatre venind împreună cu Charlotte şi mi-am dat seama că nu le creasem din minte. Le-am observat în linişte în timp ce aranjau flori proaspete prin cameră. Îmi curăţaseră hainele, mi le călcaseră, ba chiar mi-au adus mai multe. Au adus şi o cadă mare, pe care au târât-o pe pământul nisipos ca pe o bărcuţă. Erau însoţite de doi sclavi masivi pentru protecţie; am alergat către uşă.

Au umplut cada cu apă fierbinte şi mi-au spus că pot să fac baie oricând doresc.

M-am scufundat în apă, dorind să-mi spăl, astfel, păcatele, şi când am fost curat, îmbrăcat, iar barba şi mustaţa mi-au fost aranjate, m-am aşezat la masă, fără să mă uit la Charlotte, care stătea singură.

În final, punând farfuria deoparte, am întrebat-o:

— Cât timp ai de gând să mă ţii aici?

— Până când rămân gravidă cu tine. Curând, o să am semne.

— Ei bine, şansa ta a trecut, i-am răspuns, dar chiar în timp ce vorbeam am simţit iar pasiunea nopţii trecute şi m-am văzut, ca într-un vis, smulgându-i rochiţa drăguţă şi lăsându-i sânii liberi, apoi începând să sug din ei cu disperarea unui bebeluş. Iar mi-a venit ideea că ea era cea păcătoasă şi că eu puteam să-i fac orice voiam şi că aş fi putut să scap de obsesia asta oricând doream.

Ea ştia. Fără îndoială că ştia. S-a apropiat, mi s-a aşezat în poală şi m-a privit lung în ochi. Ţineam în braţe o povară uşoară, dar cât de dulce…

— Rupe mătasea rochiei, dacă doreşti, mi-a spus. Nu poţi pleca de aici. Aşa că fă tot ceea ce poţi în această închisoare.

Mi-am întins mâinile spre gâtul ei. Într-o clipă am fost aruncat pe spate, la pământ. Scaunul s-a răsturnat. Doar că nu ea făcuse asta, s-a mişcat puţin într-o parte pentru a nu fi lovită.

— Aha, deci el este aici, am oftat eu. Nu îl vedeam, apoi l-am întrezărit cum s-a materializat ca o ceaţă peste mine, dispărând apoi. Fă-te bărbat din nou, aşa cum ai făcut de dimineaţă. Vorbeşte-mi iar, fricosule, spirite amărât ce eşti!

Toată argintăria a început să huruie. Prin perdeaua de ţânţari a trecut ceva ca un val. Am început să râd.

— Drăcuşor prost, am zis, ridicându-mă în picioare şi scuturându-mi praful de pe haine. El m-a lovit iar, dar mă prinsesem de spătarul scaunului. Drăcuşor afurisit. Şi, totodată, laş.

Uimită, ea privea totul. N-aş putea spune exact ce se citea pe faţa ei, suspiciune sau teamă. Apoi a şoptit ceva ca pentru ea şi am văzut perdeaua de la fereastră mişcându-se, ca şi cum lucrul acela ar fi zburat afară. Eram singuri.

Şi-a întors faţa de la mine, dar am apucat să-i văd obrajii în flăcări şi lacrimi în ochi. Arăta atât de delicată în acel moment, încât m-am urât că o doream.

— Sunt convins că nu mă condamni că am vrut să te rănesc, i-am spus politicos. Mă ţii aici împotriva voinţei mele.

— Nu îl mai provoca, mi-a răspuns plină de teamă, cu buze tremurânde. Nu vreau ca el să-ţi facă vreun rău.

— Ei, dar vrăjitoarea cea puternică nu poate să-l controleze?

Părea pierdută, agățându-se de stâlpul patului, cu capul plecat. Atât de atrăgătoare! Atât de seducătoare! Nu avea nevoie să facă vrăji pentru a fermeca!

— Mă doreşti, mi-a zis ea încetişor. Ia-mă şi am să-ţi spun ceva ce îţi va încinge sângele mai mult decât orice drog aş avea să-ţi dau.

M-a privit, buzele îi tremurau a plâns.

— Ce înseamnă asta? am întrebat-o.

— Te doresc, mi-a răspuns. Te găsesc superb. Îmi dau seama că tânjesc după tine atunci când mă culc lângă Antoine.

— Ghinionul tău, fiica mea, i-am spus cât mai rece, dar minţeam.

— Chiar aşa?

— Întărește-te. Aminteşte-ţi că unui bărbat nu-i trebuie o femeie frumoasă pentru a o distruge. Fii rece ca un bărbat. Ţi se potriveşte, din moment ce mă ţii aici împotriva voinţei mele.

Nu a spus nimic pe moment, apoi s-a apropiat de mine şi şi-a reînceput jocul seducţiei, cu sărutări nevinovate la început, apoi, uşor, sărutările ei au devenit tot mai arzătoare, iar mâinile ei mă căutau tot mai mult. Iar eu eram la fel de prost ca înainte.

Doar furia nu mi-a îngăduit asta, drept care m-am împotrivit.

— Spiritului tău îi place? am întrebat-o uitându-mă în jur. Faptul că mă laşi pe mine să te ating, când, de fapt, el îşi doreşte asta!

— Nu te juca cu el! mi-a răspuns înfricoşată.

— Pentru că, oricât te-ar atinge, mângâia, săruta, el nu-ţi poate da un copil, nu-i aşa? Nu e un incubus din demonologii, care poate să fure sămânța unui bărbat în somn. Aşa că mă suportă să trăiesc până îţi voi face un copil!

— Nu îţi va face niciun rău, Petyr, pentru că nu am să-i îngădui. I-am interzis-o!

S-a îmbujorat din nou când m-a privit, cercetând, la rându-i, camera.

— Ţine-ţi bine gândul, fiica mea, deoarece, aminteşte-ţi, el îţi poate citi mintea. Îţi va declara că va face ceea ce doreşti tu, dar, de fapt, va face numai ceea ce vrea el. A venit dis-de-dimineață la mine, m-a bântuit.

— Nu mă minţi, Petyr.

— Eu nu mint, Charlotte. A venit.

I-am descris felul în care a apărut şi i-am redat ciudatele cuvinte pe care mi le-a spus.

— Ei bine, ce poate să însemne asta, frumoasa mea? Crezi că nu are voinţă proprie? Eşti o proastă, Charlotte. Minte-l pe el, nu pe mine!

I-am râs în faţă şi, văzându-i durerea din priviri, am râs şi mai tare.

— Ar trebuie să vezi asta, tu şi demonul tău. Aşează-te acolo şi cheamă-l să vină acum.

M-a lovit. Am râs mai departe, bucurându-mă de răutatea mea; m-a lovit, iar şi iar, şi am primit ceea ce îmi doream: furia-plăcerea de a o trage de braţe şi de a o azvârli în pat. Acolo, i-am rupt hainele de pe ea, panglicile din păr; a făcut la fel, mi-a sfâşiat cu furie hainele cele fine cu care mă îmbrăcaseră sclavele şi ne-am încins la fel de tare ca înainte.

În final, am posedat-o de trei ori, alunecând uşor în

somn. A plecat în linişte, lăsându-mă doar în compania murmurului mării.

Spre sfârşitul după-amiezii, mi-am dat seama, după multe încercări, că nu am cum să părăsesc micuţa casă. Am încercat să dobor uşa izbind-o cu scaunul. Am încercat să sar zidul agățându-mă de fisurile lui. Am încercat să mă strecor prin ferestrele prea mici. Totul în zadar. Locul acela fusese bine conceput ca închisoare. Am încercat, chiar, să mă urc pe acoperiş, dar şi acesta era construit în acelaşi scop. Panta era prea abruptă, ţiglele erau prea alunecoase, iar urcuşul prea lung şi dificil. Cina mi s-a adus când s-a lăsat amurgul, câte o farfurie, pe rând, prin ochiurile prea mici ale ferestrelor. Le-am luat de acolo, mai mult de plictiseală şi din nebunie decât de foame.

Şi, pe când soarele se scufunda în mare, stăteam lângă balustradă, bându-mi vinul şi privindu-l, admirând albastrul închis la valurilor în timp ce se spărgeau, înspumate, de superba plajă aflată mult mai jos.

Tot timpul captivităţii mele nu a trecut nimeni pe acolo. Bănuiam ca era o plajă accesibilă numai dinspre mare. Şi oricine ar fi încercat să urce faleza ar fi murit, deoarece nu era nicio cale să o facă, după cum ţi-am spus.

Dar era o imagine, oricum, splendidă. Îmbătându-mă tot mai tare din vin, m-am pierdut admirând culorile mării şi modul în care se schimba lumina, ca într-o vrajă.

Când soarele a dispărut, s-a aşternut un strat mare de foc peste orizont, de la un capăt la altul al lumii. A durat cam o oră, apoi cerul a luat o palidă culoare roz care s-a transformat într-un albastru adânc, albastru ca marea.

Mă hotărâsem, desigur, să nu mă mai ating de Charlotte, indiferent de provocare şi, dacă m-aş fi dovedit inutil pentru ea, poate m-ar fi lăsat să plec. Dar bănuiam că, oricum, m-ar fi ucis sau că spiritul ar fi făcut-o. Despre faptul că ea nu-l putea opri, nu mai aveam nicio îndoială.

Nu ştiu când am adormit. Sau cât de târziu era când m-am trezit şi am văzut că Charlotte venise, stând aproape de lumânare. M-am ridicat să mai beau vin, pentru că nu eram deja complet beat şi setea mă cuprindea tot mai

arzătoare cu fiecare pahar băut.

Nu i-am spus nimic, dar mă temeam de frumuseţea ei şi de faptul că, din clipa în care îmi aruncasem ochii asupra ei, corpul meu devenise nerăbdător, dorind-o şi aşteptând să reîncepem jocul de dinainte. Mi-am făcut reproşuri în gând, dar trupul meu nu era al unui băieţel.

Îşi bătea joc de mine, ca să spun aşa. Şi nu am să uit niciodată expresia feţei ei în momentul în care m-a privit în ochi şi în inimă.

Ne-am îndreptat unul spre celălalt, iar această afecţiune ne-a umilit din nou.

La final, stând liniştiţi, ea a început să-mi vorbească:

— Nu există legi pentru mine. Bărbaţii şi femeile nu sunt doar slabi şi blestemaţi. Unii avem anumite calităţi, virtuţi. Virtutea mea îmi dă puterea de a-i manipula pe cei din jurul meu. Ştiam asta de când eram copil. Mi-am condus fraţii, iar când mama a fost acuzată am implorat-o să mă lase să rămân în Montcleve, pentru că eram convinsă că pot să întorc dovezile în favoarea ei. Dar nu m-a lăsat, iar pe ea nu am putut niciodată să o dirijez. Îmi conduc soţul şi am făcut-o încă de la prima noastră întâlnire. Îmi conduc casa atât de bine, încât au văzut şi ceilalţi plantatori asta şi vin la mine pentru sfaturi. S-ar putea spune că dirijez o parohie, eu fiind cea mai bogată de aici, şi că, dacă aş dori, aş putea să conduc întreaga colonie. Totdeauna am avut această putere şi văd că şi tu o ai. Este puterea care îţi îngăduie să te împotriveşti oricărei autorităţi, civile sau religioase, de a intra într-un sat cu un pachet de minciuni şi de a-i face să te creadă. Te supui unei singure autorităţi pe pământ, iar aceasta este Talamasca, dar nici măcar ei nu i te supui în totalitate.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar era adevărat. Cunoşti şi tu, Stefan, că avem membri care nu îşi pot desfăşura activitatea pe teren deoarece nu au doza necesară de scepticism cu privire la pompă şi ceremonial. Aşa că avea dreptate.

Cu toate astea, nu i-am spus-o. Îmi beam vinul şi priveam departe, pe mare. Luna răsărise şi îşi făcuse

cărare pe luciul apei. M-am mirat cât de puţin timp din viaţă am admirat marea.

Îmi părea că sunt de foarte multă vreme prizonierul acestei mici închisori şi că nu mi se mai părea prin nimic remarcabilă.

Ea a continuat să-mi vorbească:

— Am venit în locul unde puterea mea poate fi utilizată la maxim. Şi intenţionez să am mulţi copii înainte ca Antoine să moară. Vreau cât mai mulţi! Dacă rămâi cu mine, ca amant al meu, ai putea avea totul.

— Nu vorbi aşa. Ştii că nu e cu putinţă.

— Mai gândeşte-te. Imaginează-ţi cum ar fi. Tu înveţi din observaţii. Ei bine, ce ai învăţat observând lucrurile pe aici? îţi pot construi o casă pe pământul meu, cu o bibliotecă atât de mare pe cât ţi-o doreşti. Pot să-ţi primesc prietenii din Europa. Poţi avea orice vrei.

M-am gândit mult până să-i răspund, aşa cum m-a rugat.

— Am nevoie de mai mult decât îmi poţi tu oferi. Chiar dacă aş accepta asta, tu eşti fiica mea şi lucrurile astea sunt în afara legilor naturii, ca să spun aşa.

— Care legi? a zâmbit ea batjocoritor.

— Lasă-mă să termin şi pe urmă o să-ţi spun, i-am explicat eu. Am nevoie de mai mult decât de plăcerea carnală, mai mult chiar decât de frumuseţea mării şi de orice dorinţă aş avea. Îmi trebuie mai mult decât averi.

— De ce?

— Pentru că mi-e frică de moarte. Nu cred în nimic, drept urmare, la fel ca mulţi alţii care nu cred, trebuie să dau un sens vieţii mele. Salvarea vrăjitoarelor, studiul supranaturalului, acestea sunt plăcerile mele de durată. Ele mă fac să uit că nu ştim de ce ne-am născut, sau de ce murim, sau de ce lumea este aici. Dacă tatăl meu nu murea, eram acum un chirurg şi aş fi studiat anatomia umană, făcând minunate schiţe ale descoperirilor mele, aşa cum a făcut şi el. Şi dacă nu aş fi cunoscut Talamasca după moartea lui, aş fi devenit pictor, pentru că şi ei dau un sens vieţii, în pânzele lor. Dar acum nu mai pot fi toate acestea, nu am pregătirea necesară şi e prea târziu pentru

asta. Aşa că trebuie să mă întorc în Europa pentru a face ceea ce am făcut dintotdeauna. Trebuie. Nu este o problemă de alegere. În acest mediu sălbatic am să înnebunesc. Aş ajunge să te urăsc mai mult decât o fac acum.

Cele spuse au intrigat-o mult, au dezamăgit-o şi au rănit-o. Avea o faţă uşor tragică, aşa cum se uita la mine, iar inima mi-a zburat spre ea mai mult ca înainte; stătea acolo, gânditoare, fără să spună un cuvânt.

— Mai vorbeşte-mi. Spune-mi despre viaţa ta, m-a rugat ea.

— Nu am s-o fac.

— De ce?

— Pentru că tu vrei asta şi tot tu mă ţii aici împotriva voinţei mele.

S-a gândit din nou în tăcere, cu ochii la fel de frumoşi şi întristaţi.

— Ai venit aici pentru a mă sfătui şi învăţa, nu-i aşa?

I-am zâmbit, era adevărat.

— Bine, atunci, fiica mea. Am să-ţi spun tot ce vrei. O să fie bine aşa?

Şi din acel moment, din a doua mea zi de prizonierat, totul s-a schimbat, până în clipa în care, după multe zile, m-am eliberat. Încă nu realizam asta, dar atunci s-a schimbat totul.

Deoarece, din acel moment, nu m-am mai împotrivit ei. Şi nu m-am mai împotrivit nici iubirii mele pentru ea, nici pasiunii pentru ea, pentru că ambele erau arzătoare.

Orice s-ar fi întâmplat în zilele care au urmat, am vorbit într-una. Eu, în beţia mea continuă, ea, sobră. I-am povestit întreaga mea viaţă, discutând-o, examinând-o. I-am povestit multe lucruri pe care le ştiam despre lume.

Îmi părea că nu făceam altceva decât să fiu beat tot timpul, să fac dragoste cu Charlotte şi să discut cu ea. Urmau lungi perioade de nesomn în care studiam schimbările mării.

După un timp, nu ştiu exact cât – poate cinci zile, poate mai mult –, mi-a adus hârtie şi creion şi m-a rugat dacă pot

să-i scriu tot ce ştiu despre descendenţa mea din partea tatălui – familia lui, cum de a devenit medic, la fel ca tatăl lui, cum de ambii au studiat la Padova, ce au învăţat şi ce au scris. Şi titlurile cărţilor tatălui meu.

Am făcut asta cu plăcere, chiar dacă eram atât de beat încât mi-a luat multe ore, apoi m-am întins, încercând să-mi regăsesc eul, iar ea a plecat cu cele scrise de mine.

Între timp, îmi comandase nişte haine foarte frumoase şi îşi punea servitoarele să mă îmbrace zilnic, chiar dacă acum nu mai îmi păsa de asta. Cu aceeaşi indiferenţă, le-am lăsat să îmi aranjeze unghiile şi să îmi perieze părul.

Nu bănuiam nimic, erau de o atenţie foarte meticuloasă, m-am obişnuit cu asta. Dar, la un moment dat, Charlotte mi-a arătat un manechin îmbrăcat cu hainele pe care le purtasem în ziua sosirii mele, spunându-mi că în buzunare sunt resturile unghiilor mele şi că în cap sunt puse fire din părul meu.

Am rămas stupefiat, aşa cum plănuise ea. Şi, în tăcere, am privit-o cum îmi face o tăietură la deget, lăsând să curgă sângele pe corpul păpuşii. A mânjit tot manechinul cu sânge, până a devenit o păpuşă roşie cu părul blond.

— Ce vrei să faci cu hidoşenia asta? am întrebat-o.

— Ştii bine ce vreau să fac, mi-a răspuns ea.

— Înseamnă că moartea îmi este asigurată.

— Petyr, mi-a spus rugătoare şi cu lacrimi ţâşnindu-i din ochi, pot să treacă ani buni până să mori, dar păpuşa asta îmi dă putere.

Nu i-am răspuns nimic. După ce a plecat, am luat sticla de rom care era de la început în cameră, băutură mult mai tare decât vinul, şi am băut atât de mult încât am avut visuri absolut înfricoşătoare.

Abia mai târziu, în noapte, incidentul cu păpuşa mi-a produs oroare. Aşa că am mers din nou la masă şi am început să scriu pentru ea tot ce ştiam despre demoni, de data asta nu atât ca avertizare, cât ca un manual.

Simţeam că ar fi trebuit să ştie că:

– strămoşii credeau în spirite, la fel ca noi, dar ei credeau că acestea îmbătrânesc şi mor. La Plutarh am

întâlnit povestea în care marele Pan moare până la urmă şi că toţi ceilalţi demoni îl plâng, realizând că şi ei vor muri intr-o zi;

– când un popor din timpuri străvechi era cucerit, se credea că toţi zeii lor se transformă în demoni care le bântuie oraşele şi templele. Ea sigur îşi amintește că Suzanne l-a invocat pe Lasher, demonul, la anticele stânci din Scoţia, chiar dacă nu se ştie ce popor a aşezat acele stânci acolo;

– primii creştini credeau că zeii păgâni erau demoni şi că pot fi invocaţi cu ocazia blestemelor şi vrăjilor.

Pe scurt, toate aceste credinţe aveau o anume consistenţă demonstrată de faptul că toţi demonii au tăria pe care le-o dăm prin credinţa noastră în ei. Aşa că, natural, ei puteau deveni zei pentru cei care îi invocau, iar când adoratorii lor erau cuceriţi şi împrăştiaţi, aceşti demoni recădeau în haos sau deveneau entităţi minore ce răspund ocazional chemărilor magicienilor.

Am scris apoi despre puterea demonilor. Faptul că ei pot crea iluzii pentru noi, că pot intra în trupuri pe care le iau în posesie, că pot muta obiecte, că pot apărea în faţa noastră, deşi nu ştim de unde şi din ce îşi adună corpurile.

Cât despre Lasher, convingerea mea era că avea trupul făcut din materie ţinută laolaltă prin puterea lui, dar că acest lucru putea fi realizat de el printr-un mic descântec.

Am descris mai departe cum mi-a apărut demonul, cuvintele stranii pe care mi le-a adresat şi câte întrebări mi-am pus în legătură cu ele, dar mai ales cât de atentă ar trebui să fie la faptul că el ar putea fi o fantomă a unei persoane moarte de multă vreme, legată încă de pământ şi dornică de răzbunare. Anticii credeau că spiritele celor care au murit în tinereţe sau în mod violent pot deveni demoni răzbunători, în timp ce spiritele celor drepţi părăsesc lumea aceasta.

Nu ştiu ce i-am mai scris, era destul de mult, nu îmi mai amintesc acum pentru că eram complet beat; e posibil ca tot ceea ce i-am înmânat a doua zi să nu fi fost decât un text lamentabil. Dar am încercat să-i explic multe lucruri,

cu toate protestele ei, chiar dacă mi-a reproşat că i le mai spusesem.

Cât despre cuvintele pe care mi le-a spus Lasher în acea dimineaţă, prezicerea lui stranie, ea doar a zâmbit la toate astea şi mi-a spus, ori de câte ori am vorbit despre asta, că Lasher şi-a bazat discursul pe fragmente din cele discutate de noi şi că multe dintre vorbele lui nu aveau niciun sens.

— Asta e doar parţial adevărat, am avertizat-o. El e neobişnuit cu limba, dar nu cu gândirea. Aici greşeşti tu.

Din ce în ce mai mult, pe măsură ce treceau zilele, mă lăsam în vraja romului şi a somnului. Deschideam ochii doar pentru a vedea dacă ea era cu mine.

Şi chiar când eram înnebunit de absenţa ei, apărea negreşit. Frumoasă, suplă, moale în braţele mele, întruchiparea întregii poezii, cu chipul pe care i l-aş fi pictat la nesfârşit, dacă aş fi fost Rembrandt, cu trupul pe care un sucub l-ar fi luat ca să mă cucerească în totalitate de partea diavolului.

Ajunsesem la saţietate, din toate punctele de vedere, şi totuşi imploram pentru mai mult. Tânjeam după pat acum, în loc să privesc marea. Mă trezeam adesea ca să privesc şi să studiez căderea ploii. În aceste locuri, ploaia era, în general, caldă şi calmă, şi îmi plăcea cântecul ei pe acoperiş, pânza pe care o crea, felul cum capta lumina când briza o sufla pieziş.

M-am gândit mult, Stefan, gânduri hrănite de singurătate şi căldură, de cântecul îndepărtat al păsărilor, de aerul proaspăt şi dulce al valurilor care se spărgeau lent pe plaja de dedesubt.

În micuţa mea închisoare, am realizat cum mi-am irosit viaţa, dar este atât de simplu şi de trist să pui asta în cuvinte. Mă imaginam, câteodată, ca fiind nebunul Lear din mlaştină, ce îşi punea flori în păr, devenind rege peste nimic altceva decât sălbăticia din jur.

Aşa că, în acel loc sălbatic, m-am simplificat, ajungând ucenicul recunoscător al mării şi al ploii.

În sfârşit, într-o după-amiază târzie, când lumina era pe moarte, m-a trezit aroma unei cine fierbinţi şi atunci am

ştiut că fusesem beat întreaga zi şi că ea nu venise.

Mi-am devorat cina, de parcă nu mi-aş fi putut potoli niciodată foamea, apoi m-am îmbrăcat cu haine proaspete şi am început să mă gândesc ce se alesese de mine şi am încercat să calculez de câte zile eram acolo.

Cred că de douăsprezece.

Am hotărât atunci că, indiferent cât de dependent ajunsesem, nu o să mai beau nimic. Trebuia să mă eliberez sau să înnebunesc complet.

Simţeam un total dezgust pentru slăbiciunile mele. Mi-am pus cizmele pe care nu le purtasem toată această perioadă, haina cea nouă pe care mi-o adusese Charlotte mai demult, şi m-am apropiat de balustradă ca să mă uit în largul mării. Mă gândeam că, în mod sigur, ea mai degrabă m-ar fi ucis decât să-mi dea drumul. Dar trebuia să ştiu, ori una, ori alta. Nu mai puteam îndura.

Au trecut multe ore; nu am băut nimic. Apoi Charlotte a venit. Era obosită de lunga zi de călărie prin plantaţie, de grijile administrării acesteia. Când m-a văzut îmbrăcat, când a văzut că port cizmele şi haina cea lungă, s-a prăbuşit pe scaun şi a început să plângă.

Nu am spus nimic, desigur, ea decidea plecarea mea, nu eu.

Apoi mi-a spus:

— Sunt gravidă. Aştept un copil.

Din nou, nu i-am spus nimic. Dar ştiam că ăsta era motivul pentru care fusese plecată atâta timp. În final, cum ea nu făcea altceva decât să stea acolo, demoralizată şi tristă, cu capul în jos, i-am spus:

— Charlotte, lasă-mă să plec.

După mult timp, ea mi-a zis că trebuie să jur că voi părăsi imediat insula şi că nu voi spune nimănui ceea ce ştiu despre ea şi despre mama ei şi, mai ales, nimic din cele petrecute între noi.

— Charlotte, i-am răspuns, am să plec la Amsterdam cu primul vapor pe care îl găsesc în port şi nu o să mă mai vezi niciodată.

— Dar trebuie să juri că nu ai să spui nimănui, nici

măcar fraţilor tăi din Talamasca.

— Ei ştiu. Şi am să le spun tot ce s-a petrecut. Ei îmi sunt mamă şi tată.

— Petyr, nu ai nici măcar bunul simţ să mă minţi?

— Charlotte, ori îmi dai drumul, ori mă ucizi acum.

A început iar să plângă. Nu simţeam nimic, nici pentru ea, nici pentru mine. Nu mă uitam la ea, nu doream ca restul de pasiune să mă copleşească din nou.

Şi-a şters lacrimile.

— L-am pus să jure că nu îţi va face nimic, niciodată. Ştie că, dacă nu mă ascultă, am să-i retrag toată dragostea şi încrederea.

— Ai făcut pact cu vântul.

— Dar el mi-a spus că o să împărtăşeşti secretele noastre.

— Chiar asta am să fac.

— Petyr, dă-mi cuvântul tău. Cu glas tare, să aud.

M-am gândit la asta, dorindu-mi atât de mult să plec şi să rămân în viaţă, crezând că ambele sunt posibile. I-am spus:

— Charlotte, niciodată nu îţi voi face vreun rău. Fraţii şi surorile mele din Talamasca nu sunt preoţi sau judecători. Nici vrăjitori. Vor ţine în secret tot ceea ce ştiu sau vor afla despre tine.

S-a uitat la mine cu ochi trişti, înecaţi în lacrimi, apoi a venit spre mine, m-a sărutat şi, deşi am încercat să fiu de lemn, nu am reuşit.

— Încă o dată, Petyr, încă o dată, din toată inima ta, m-a rugat ea cu vocea plină de regrete şi de dor. După aceea poţi să mă părăseşti pentru totdeauna şi nu te voi mai privi în ochi până când, într-o bună zi, o să te revăd în ochii copilului nostru.

Am sărutat-o din nou, crezând că mă va lăsa să plec. Am crezut că mă iubeşte şi am crezut, pentru acea ultimă oră, în timp ce eram amândoi culcaţi, că s-ar putea ca pentru noi să nu existe legi, aşa cum a spus ea, şi că între noi era o dragoste pe care nimeni altcineva nu o putea înţelege.

— Te iubesc, Charlotte, i-am şoptit în timp ce stătea

întinsă lângă mine, sărutând-o pe frunte. Nu mi-a răspuns. Nici nu s-a uitat la mine.

Şi, în timp ce mă îmbrăcam din nou, şi-a întors faţa spre pernă, începând să plângă amarnic.

Pe când mă îndreptam spre uşă, am observat că aceasta nu era zăvorită şi m-am întrebat de câte ori s-o fi repetat situaţia.

Dar, acum, nu mai conta. Ceea ce conta era că plecam, dacă spiritul ăsta groaznic nu mă va opri, că nu mă voi uita în urmă şi nici nu-i voi mai vorbi vreodată, nu-i voi mai simţi nici dulceaţa şi nici atingerea delicată a buzelor şi mâinilor ei.

Tocmai de aceea nu i-am cerut un cal sau o trăsură care să mă ducă la Port-au-Prince, gândindu-mă că cel mai simplu era să plec fără nicio vorbă. Din moment ce dura cam o oră să ajungi călare în oraş, mi-am imaginat că, mergând pe jos, voi fi acolo până în zori. Of, Stefan, mulţumesc lui Dumnezeu că nu ştiam atunci ce fel de călătorie va fi! Altfel, nu ştiu dacă aş fi avut curajul să o fac!

Dar lasă-mă să-mi opresc aici istorisirea, chiar dacă în ultimele douăsprezece ore am mâzgălit cuvinte pe hârtie. Este din nou miezul nopţii, iar lucrul acela e aproape.

Din această cauză, am să încui aceste pagini în caseta de fier, împreună cu toate celelalte pagini scrise până acum, ca să mă asigur că măcar atât din povestea mea va ajunge la tine, dacă ceea ce voi scrie de acum înainte se va pierde.

Te iubesc, dragul meu prieten, şi nu mă aştept să mă ierţi. Păstrează-mi, doar, jurnalul. Păstrează-l, deoarece povestea nu e gata şi, probabil, că nu se va termina o dată cu generaţia asta. Ştiu, pentru că mi-a spus chiar spiritul.

Al tău întru Talamasca,
Petyr van Abel
Port-au-Prince

ŞAISPREZECE

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A IV-A

Stefan,

După un pic de înviorare, reîncep. Lucrul este aici. Acum o clipă s-a făcut vizibil, la câţiva centimetri de mine, după obiceiul lui, şi mi-a stins lumânarea, chiar dacă nu are respiraţie proprie cu care să facă asta.

A trebuit sa cobor ca să-mi aduc alta. Când m-am întors, ferestrele erau deschise şi se agitau în vânt. Le-am încuiat din nou. Călimara era vărsată, dar mai aveam încă una. Cuvertura fusese aruncată de pe pat, iar cărţile mele erau împrăştiate.

Slava Domnului, caseta de fier e în drum spre tine. Am spus destul, mi-e teamă că lucrul ăsta ştie să citească.

Face un zgomot ca de aripi ce se flutura în apropiere, apoi râde.

Mă întreb dacă, acolo, departe, în dormitorul ei de la Maye Faire, Charlotte doarme; poate de asta sunt victima unor astfel de trucuri.

Doar casele deocheate şi tavernele mai sunt deschise; în rest, tot micul oraş colonial este liniştit.

Dar să încep relatarea evenimentelor din ultima noapte, cât de repede pot…

…Am pornit la drum pe jos. Luna era sus pe cer şi cărarea se vedea bine în faţă, cu toate curbele ei, urcând şi coborând ici şi colo pe aşa-zisele coline. Mergeam repede, cu multă vigoare, ameţit de libertate, dându-mi seama că spiritul nu mă oprise, mirosind dulceaţa aerului din jur şi gândindu-mă că pot ajunge la Port-au-Prince înaintea zorilor.

Mi-am spus: sunt viu, am scăpat din închisoare şi, poate, voi trăi cât să pot din nou ajunge la arhondaric!

Cu fiecare pas făcut eram tot mai convins şi mă uimea acest fapt, deoarece, în timpul captivităţii mele, renunţasem la orice speranţă de felul ăsta.

Din nou, mintea mi se umpluse cu gânduri despre Charlotte, de parcă ar fi căzut o vrajă asupra mea; mi-o aminteam în pat, acolo unde o lăsasem. Slăbiciunea mă cuprindea, gândindu-mă chiar ce prost fusesem să părăsesc asemenea frumuseţe şi plăcere. Într-adevăr, o iubeam. O iubeam la nebunie! Şi ce s-ar fi întâmplat oare, mă întrebam, dacă aş fi rămas, devenind iubitul ei, văzând cum se nasc copiii noştri unul după altul, trăind în lux, aşa cum îmi sugerase ea? Era mai mult decât puteam îndura gândul că, peste câteva ore, ne vom despărţi pentru totdeauna.

Aşa că nu m-am mai gândit la asta. Îmi alungam gândurile din minte, ori de câte ori ele se reîntorceau la Charlotte.

Mergeam tot mai departe. Când şi când zăream câte o lumină în câmpurile întunecate, aflate de o parte şi alta a drumului. A trecut şi un călăreţ, galopând pe drum, părând a avea o misiune importantă. Nici nu m-a observat. Iar eu mi-am continuat singur drumul, doar cu luna şi stelele martore, schiţând în minte scrisoarea către tine, precum şi felul în care să-ţi descriu cele întâmplate.

Mergeam de aproape trei sferturi de oră, când am observat un bărbat în faţa mea, la o oarecare distanţă, părând că stă şi mă aşteaptă. Remarcabil era faptul că părea a fi olandez, după imensa pălărie neagră.

Eu îmi lăsasem pălăria în urmă. O purtam atunci când sosisem la Maye Faire, dar nu o mai văzusem din clipa în care au luat-o sclavii, înainte de cina din prima seară. Iar acum, când îl vedeam pe omul ăsta înalt, îmi adusesem aminte şi îmi părea rău după ea. Mă mira faptul că un olandez stătea la marginea drumului, uitându-se la mine şi aşteptându-mă, o apariţie cu părul şi barba blonde.

El nu se mişca. Mi-am încetinit pasul şi, în timp ce mă

apropiam, am observat cât era de straniu ca un om să stea aici, singur, în întuneric. M-am gândit, apoi, că mă purtam prosteşte; ce dacă era un om în noapte, asta ar trebui să mă facă să mă tem?

Dar, imediat după asta, am văzut chipul omului. Şi, în aceeaşi clipă, am realizat că aveam în faţă o dublură de a mea, iar creatura s-a repezit la mine, propria-mi voce ieşind din gura lui.

— Ah, Petyr, dar ţi-ai uitat pălăria! a ţipat el, dând drumul unui râs oribil.

Am căzut pe spate, cu inima zbătându-se nebuneşte. S-a aplecat peste mine, ca un vultur.

— Ei, hai, Petyr, ridică-ţi pălăria din praf!

— Pleacă de lângă mine! am urlat eu terorizat, întorcându-mă şi acoperindu-mi capul cu mâinile. Ca un crab pe uscat, mă târam ca să scap. Apoi, ridicându-mă, m-am repezit la el ca un taur înfuriat, doar ca să descopăr că am apucat aerul.

Nimic altceva nu era pe drum, doar disperatul de mine şi pălăria mea neagră, căzută în țărână.

Tremurând ca un copil, am ridicat-o şi am scuturat-o de praf.

— Naiba să te ia, spirite! am strigat. Îţi cunosc trucurile.

— Chiar le cunoşti? m-a întrebat o voce de lângă mine, de data asta era o femeie. M-am întors şi am zărit-o pentru o clipită pe Deborah a mea, aşa cum era ea în copilărie.

— Nu eşti ea, am rostit. Eşti un mincinos venit din iad!

Dar, Stefan, aceasta frântură de imagine era ca o sabie prin inima mea; îi zărisem zâmbetul copilăresc şi ochii strălucitori. Mi s-a pus un nod în gât.

— Naiba să te ia, spirite, am şoptit.

Cercetam întunericul după ea. Aş fi vrut s-o văd, reală sau iluzie. M-am simţit prost.

Noaptea era tăcută, dar nu aveam încredere în ea. Încetul cu încetul, m-am oprit din tremurat, apoi mi-am pus pălăria.

Am plecat mai departe, dar nu atât de iute ca înainte. În orice parte mă uitam, aveam impresia că zăresc un chip

sau o siluetă, doar ca să-mi dau seama că erau feste jucate de întuneric – bananierul suflat de adierea brizei sau imensele flori roşii care atârnau pe gardurile care mărginesc drumul.

M-am hotărât să privesc numai în faţă. Dar, apoi, am auzit paşi în spatele meu şi răsuflarea unui om. Paşii s-au apropiat şi au intrat în ritm cu mine. Chiar când mă gândeam să-l ignor, am simţit pe ceafă răsuflarea fierbinte a creaturii.

— Să te ia dracul! am strigat din nou şi m-am întors. M-am simţit oripilat văzându-mă, ca într-un miraj deşuchiat, pe mine însumi cu un craniu strălucitor în loc de chip.

Flăcări ieşeau din orbitele aflate sub părul blond şi sub marea pălărie olandeză.

— Du-te dracului!

Am urlat şi l-am împins cu toată puterea, în timp ce el cădea spre mine şi flăcările mă ardeau. Iar unde eram absolut convins că nu voi găsi nimic, am dat de un piept compact.

Mârâind ca un monstru, m-am luptat cu el, forţându-l să se retragă; doar aşa a dispărut, într-o explozie de căldură. Am căzut, fără să-mi dau seama de asta. Eram în genunchi şi îmi rupsesem pantalonii. Nu mă puteam gândi la altceva decât la craniul în flăcări pe care îl văzusem. Încă o dată trupul mi-a fost zguduit de un tremur puternic, necontrolat. Noaptea era mai întunecată acum, când luna nu mai era în înalt şi numai Dumnezeu ştia cât mai aveam de mers prin întuneric până să ajung la Port-au-Prince.

— Bine, diavole, am spus eu, nu o să-mi cred ochilor, indiferent ce-mi vor arăta.

Şi, fără ezitare, m-am întors spre direcţia cea bună şi am început să alerg. Am alergat, cu privirile în jos, până am rămas fără suflare. Am încetinit până la pas, dar am continuat cu încăpăţânare să merg, cu ochii la ţărâna de sub picioarele mele.

După foarte puţin timp, am văzut nişte tălpi lângă ale mele, goale şi însângerate, dar nu le-am dat atenţie, ştiind

că nu sunt reale. Am simţit miros de carne arsă, dar, ştiind din nou că nu e ceva real, am ignorat şi asta.

— Îţi cunosc jocul, am spus. Ai jurat că nu îmi vei face rău şi mergi pe litera jurământului. În consecinţă, ai vrea să înnebunesc, nu-i aşa?

Mi-am amintit, apoi, învăţăturile strămoşilor, că îl întăream dacă îi vorbeam, aşa că am încetat să vorbesc şi m-am cufundat în vechile rugăciuni.

„Fie ca toate forţele binelui să mă protejeze, fie ca înaltele spirite să mă protejeze, fie ca niciun rău să nu mi se întâmple; fie ca lumina cea albă să strălucească deasupra mea şi să mă ferească de lucrul acesta.”

Tălpile care merseseră alături de mine au dispărut, ca şi mirosul de carne arsă. Dar am auzit în depărtare un zgomot. Era sunetul lemnului despicat, se tăiau multe trunchiuri şi, probabil, multe erau rupte din pământ.

Mă gândeam că asta nu era o iluzie. Arătarea dezrădăcinase copaci pe care îi arunca în calea mea.

Am mers mai departe, încrezător că puteam evita asemenea pericol, amintindu-mi că se juca cu mine şi că nu trebuia să-i cad în capcană. Dar am văzut podul din faţă şi am înţeles că ajunsesem la râu. Sunetul se auzea dinspre cimitir! Arătarea deschisese mormintele!

M-a cuprins cea mai oribilă teroare simţită vreodată. Toţi avem temerile noastre personale, Stefan. Un om se poate lupta cu tigri şi, cu toate astea, se poate îneca într-o clipită. Un altul îşi poate croi cale printr-un regiment întreg de duşmani şi, totuşi, nu poate să stea închis într-o cameră cu un cadavru.

Pentru mine, locurile cu morţi au reprezentat întotdeauna o teroare. Iar acum, ştiind ce vrea să facă spiritul, ştiind că trebuie să traversez podul şi să trec pe lângă cimitir, mă simţeam ca de piatră, cu sudoarea şiroindu-mi. Urma să aud chiar mai tare încă sunetul spargerii şi sfâşierii lemnului şi să văd copaci atârnând deasupra mormintelor mişcătoare. Nu credeam că mă voi mai putea urni din loc vreodată.

Dar şi să rămân pe loc era o prostie. M-am forţat să

merg, apropiindu-mă pas cu pas de pod. Am privit, apoi, cimitirul devastat. Am văzut sicrie scoase din pământul moale şi umed. Am văzut arătări ieşind din ele sau, mai degrabă, trase afară, deoarece nu aveau viaţă, el le mişca de parcă erau păpuşi!

— Fugi, Petyr, am strigat eu, încercând să-mi ascult ordinul.

Am trecut podul într-o clipă, dar am văzut morţii urcând ambele maluri. I-am auzit! Am auzit cum se spărgeau sub picioarele lor sicriele putrezite. Iluzie, truc, mi-am tot spus, dar, în momentul în care aceste cadavre oribile mi-au tăiat calea, am ţipat ca o femeie îngrozită: „Plecaţi de lângă mine!“ Am descoperit că îmi era imposibil să ating mâinile putrede care se întindeau spre mine, mă împiedicam, doar ca să cad peste un alt cadavru descompus şi, la sfârşit, am căzut în genunchi.

M-am rugat, Stefan. Am strigat tare după spiritul tatălui meu şi după cel al lui Roemer Franz: „Ajutaţi-mă!“ Arătările mă înconjuraseră acum şi mă împingeau, duhoarea era insuportabilă, unii fiind îngropaţi de curând, alţii descompuşi pe jumătate, iar alţii miroseau ca însuşi pământul.

Braţele şi părul îmi erau leoarcă de dezgustătoarea lor scursura şi, aşa murdar cum eram, mi-am acoperit capul cu amândouă mâinile.

Pe urmă am auzit clar o voce vorbindu-mi şi am ştiut că era glasul lui Roemer care îmi spunea:

— Petyr, ei nu au viaţă! Sunt asemenea fructelor căzute pe jos într-o livadă. Ridică-te şi dă-i într-o parte. Nu ai cum să-i ofensezi!

Exact asta am făcut după acest imbold.

Am reînceput să alerg, zdrobindu-i, călcându-i, încercând să-mi recapăt echilibrul. La final, mi-am rupt haina şi am lăsat-o în mâinile lor. Nu erau în stare să mi se împotrivească. Am ieşit din cimitir şi am îngenunchiat încă o dată ca să mă odihnesc.

Încă îi puteam auzi; auzeam paşii lor lipsiţi de viaţă.

Uitându-mă înapoi, am văzut că se căzneau să mă

urmărească, o legiune de cadavre oribile, trase parcă de nişte sfori.

M-am ridicat şi am pornit iar mai departe. Îmi pierdusem în bătălie haina şi nepreţuita mea pălărie. În câteva minute m-am depărtat destul de mult de morţi. Presupun că el i-a lăsat în pace, până la urmă.

Continuam să merg mai departe, mă dureau picioarele, pieptul îmi ardea de oboseala, iar pantalonii îmi erau pătaţi după lupta purtată. Din păr îmi atârnau bucăţi de came moartă şi ghetele îmi erau pătate. Mirosul urma să mă însoţească tot drumul până la Port-au-Prince. Dar măcar era linişte şi pace. Arătarea se odihnea! Se extenuase. Aşa că nu aveam timp să mă gândesc la duhoare sau la îmbrăcămintea mea. Trebuia să mă grăbesc.

În nebunia mea, am început să vorbesc cu Roemer:

— Ce să fac, Roemer? Ştii că demonul ăsta mă va urmări până la capătul pământului.

Nu am primit niciun răspuns şi m-am gândit că doar mi-am imaginat ca i-am auzit glasul mai înainte. În tot timpul ăsta ştiam că spiritul putea vorbi cu propria voce, dar dacă mă mai gândeam mult şi intens la Roemer puteam să ajung chiar mai nebun decât eram deja.

Liniştea a continuat. Cerul începea să se lumineze. Am auzit căruţe pe drum, în spatele meu, iar câmpurile din dreapta şi din stânga începeau să prindă viaţă. Într-adevăr, ajungând pe o colină mai înaltă, am putut să văd micul oraş colonial. Am scos un suspin adânc de uşurare.

Una din căruţe se apropia, o căruţă şubredă, din lemn, încărcată cu legume şi fructe pentru piaţă, condusă de doi mulatri cu pielea deschisă la culoare. S-au oprit lângă mine, iar eu, în cea mai bună franceză a mea, le-am cerut ajutorul şi le-am spus că Domnul o să-i binecuvânteze pentru asta. În acel moment, mi-a adus aminte că aveam bani, sau cel puţin aşa credeam. Într-adevăr, am găsit în buzunar câteva monede pe care cei doi le-au luat cu multă recunoştinţă, iar eu am urcat în spatele căruţei.

M-am sprijinit de grămada de fructe şi legume. Am

adormit şi, chiar dacă eram scuturat în toate părţile, mă simţeam ca în cea mai luxoasă trăsură. Apoi, ca în vis, mi-am imaginat că eram înapoi în Amsterdam şi că o mână mă atingea. O mână delicată. Mi-a prins mâna stângă, iar eu am ridicat mâna dreaptă ca s-o ating în aceeaşi manieră delicată. Când am deschis ochii şi mi-am întors capul spre stânga, am văzut-o pe Deborah, cu trupul ars, negru, gol şi zbârcit, având vii doar ochii cei albaştri, cu dinţii rânjind din spatele buzelor arse.

Am urlat atât de tare că am speriat atât birjarii, cât şi calul. Nu mai conta: căzusem afară din căruţă, în mijlocul drumului. Calul a fugit, iar ei nu au reuşit să-l oprească. Curând au dispărut după o colină.

Şedeam, cu picioarele încrucişate, plângând:

— Spirit nenorocit! Ce vrei de la mine? Spune-mi! De ce nu mă omori odată? Sigur poţi, din moment ce reuşeşti să faci atâtea!

Nu mi-a răspuns nicio voce. Dar ştiam că era acolo. Uitându-mă în sus, l-am văzut: din nou cu părul negru, cu vesta din piele, omul atrăgător pe care îl văzusem şi mai înainte.

Părea ca fiind din materie solidă, cum stătea cocoţat pe gardul de pe marginea drumului, cu lumina căzând asupra lui. Se uita în jos, la mine, gânditor după cum arăta.

M-am trezit că îl priveam cu multă atenţie, studiindu-l, ca şi cum nu aş mai fi avut nicio teamă. Am înţeles, în acea clipă, un lucru foarte important pentru mine.

Corpul ars al lui Deborah era o iluzie! El scosese din mintea mea această imagine şi îi dăduse viaţă! Şi dublura mea era o iluzie. Era perfectă, ca o imagine în oglindă. Iar demonul care a urmat celui cu care mă luptasem, greutatea lui era tot o iluzie!

Desigur, cadavrele au fost reale, leşuri şi nimic mai mult.

Dar asta nu era o iluzie, omul de pe gard. Era un corp pe care spiritul ăsta şi-l alcătuise.

— Of, a spus el, iar buzele nu i s-au mişcat nici acum. Şi am înţeles de ce. Pentru că nu şi le putea mişca. Dar voi

putea, a spus el. Voi reuşi.

Am continuat să-l privesc cu atenţie. Posibil ca, fiind atât de extenuat, să-mi fi pierdut capacitatea de gândire. Dar nu mă temeam. Şi, cum soarele dimineţii se ridica tot mai mult pe boltă, am văzut razele lui trecând prin el! Am zărit particulele din care era alcătuit cum se mişcau în interiorul lui ca nişte fire de praf.

— Ţărână suntem, am şoptit, gândindu-mă la fraza biblică. În acel moment, a început să se dizolve. A devenit mai transparent, apoi a dispărut, iar soarele lumina câmpia mai frumos ca niciodată.

Se trezise, oare, Charlotte? Îl oprise ea?

Nu puteam să răspund. Probabil că nu voi şti vreodată.

Am ajuns la han peste o oră, după ce m-am întâlnit cu agentul şi am vorbit cu hangiul, aşa cum ţi-am spus deja. Acum este mult peste miezul nopţii. Iar prezenţa aceea fantomatică nu a părăsit camera de ceva vreme.

Timp de mai mult de o oră, a venit şi a plecat, urmărindu-mă. Stă în câte un colţ, apoi în altul. L-am zărit, la un moment dat, că se uita la mine din oglindă – Stefan, cum poate un spirit să facă asemenea lucruri? Îmi înşală ochii? În mod sigur, el nu se află în sticlă! Am refuzat să-l privesc cu atenţie şi, în final, imaginea a dispărut.

Acum a început să mişte mobila şi să facă din nou zgomot de aripi ce bat în zbor. Trebuie să plec de tot din cameră. Am să-ţi trimit această scrisoare împreună cu celelalte.

Al tău întru Talamasca,
Petyr

Stefan,

Din nou au venit zorile şi toate scrisorile mele sunt în drum spre tine. Acum o oră vaporul a ridicat ancora şi, oricât de mult aş fi dorit să fiu în el, am ştiut că nu se putea, pentru că, dacă demonul ăsta intenţionează să mă distrugă, mai bine să o facă aici, în timp ce scrisorile mele către tine vor ajunge în siguranţă.

Îmi era teamă, de asemenea, că spiritul are puterea de a

scufunda vasul, deoarece imediat ce am pus piciorul pe punte ca să-l rog pe căpitan să ducă scrisorile mele, s-a şi pornit un vânt teribil, a început să plouă, iar vasul a început să se deplaseze singur. Raţiunea îmi spunea că demonul ăsta nu avea o putere atât de mare încât să tragă vasul, dar, grozăvia grozăviilor, dacă mă înşelam? Cum aş fi putut să fiu cauza nenorocirii altora?

Aşa că, iată-mă într-o tavernă aglomerată din Port-au-Prince – a doua în care intru în dimineaţa asta – îmi este frică să stau singur.

Cu puţin timp în urmă, pe când mă întorceam de la docuri, blestematul ăsta m-a speriat cumplit, înfăţişându-mi o femeie care tocmai cădea în faţa unei trăsuri. M-am aruncat în faţa cailor să o salvez, numai pentru a descoperi că nu era nimeni şi eram cât pe ce să fiu călcat în picioare, iar birjarul a strigat după mine că sunt nebun.

Exact aşa cred că i-am părut. Am intrat în prima cârciumă, unde am aţipit aproximativ un sfert de oră şi m-am trezit cu flăcări în jurul meu, doar ca să văd că lumânarea de lângă mine se răsturnase peste paharul meu cu brandy. Am fost acuzat eu pentru asta, iar cârciumarul mi-a spus să mă duc să-mi cheltui banii în altă parte. Am văzut că demonul stătea în umbra şemineului. Ar fi zâmbit, dacă şi-ar fi putut mişca puţin faţa ca de ceară.

Ţine mine ce îţi spun despre puterea lui: când va fi în totalitate el însuşi, va avea propriul trup pe care îl va controla puţin.

Oricum, nu-i înţeleg perfect arta. Şi sunt atât de obosit, Stefan. Am mers la mine în odaie să dorm puţin, dar m-a azvârlit din pat.

Chiar şi aici, în această încăpere publică, plină cu amatori întârziaţi de băutură şi călători matinali, îşi face jocul cu mine şi nimeni nu ştie că imaginea lui Roemer stând lângă foc nu este reală. Sau că femeia care apare pentru o clipă în capul scărilor, pe care nu o remarcă mai nimeni, este Geertruid, moartă acum mai bine de douăzeci de ani. Spiritul ăla scoate imagini din mintea mea, mi le

arată, iar eu nu ştiu cum face asta.

Am încercat să stau de vorbă cu el. L-am rugat să-mi spună ce urmăreşte. Am vreo şansă să supravieţuiesc? Ce să fac pentru ca el să înceteze cu scamatoriile lui drăceşti? Şi ce i-a spus Charlotte să facă?

Dar acum, când m-am aşezat aici, după ce mi-am comandat vinul, reîncepusem să simt setea de vin, şi am băut destul de mult, am văzut că mizerabilul îmi mişcase pana de scris, mâzgălind pe şervet: „Petyr va muri“.

Am ataşat asta la scrisoare, deoarece conţine scrisul spiritului. Eu nu am adăugat nimic. Poate că Alexander îl va examina şi va afla câte ceva. Eu ştiu sigur că nu am ce învăţa de la prostul ăsta, cu excepţia faptului că el şi cu mine putem crea imagini asemănătoare celor care l-ar fi putut înnebuni pe Isus în deşert.

Acum ştiu singura cale de a mă salva. Cum voi termina epistola asta şi o voi lăsa în mâinile agentului, o să merg la Charlotte şi o să o implor să-l oprească pe demon. Nimic şi nimeni altcineva nu poate, Stefan. Numai Charlotte mă poate salva. Şi mă rog să ajung înapoi la Maye Faire nevătămat.

Am să închiriez un cal şi o să plec pe la mijlocul dimineţii; drumul va fi destul de aglomerat, iar Charlotte se va fi trezit pentru a putea controla spiritul.

În schimb, îmi e groază de un lucru: de faptul că Charlotte ştie tot ce-mi face demonul şi că ea însăşi i-a comandat asta. Că Charlotte este autorul acestui plan diabolic.

Dacă nu vei mai auzi nimic despre mine – şi dă-mi voie să îţi reamintesc că zilnic pleacă de aici un vapor olandez spre minunatul nostru oraş – te rog să urmezi aceste instrucţiuni.

Scrie-i vrăjitoarei despre dispariţia mea. Dar ai mare grijă ca scrisoarea să nu provină de la arhondaric şi că nicio adresă nu va putea fi depistată, pentru a nu-i îngădui demonului să ajungă la noi. Nu trimite, te implor, nu trimite pe nimeni după mine! Pentru că acea persoană se va confrunta cu o soartă chiar mai rea decât a mea. Află

tot ce poţi despre Charlotte din orice sursă posibilă şi aminteşte-ţi că pruncul pe care îl va purta timp de nouă luni este al meu.

Ce altceva să-ţi mai spun?

După moartea mea, o să încerc, dacă este posibil, să iau legătura cu tine sau cu Alexander. Dar, dragul meu prieten, mi-e teamă că nu există un „după“. Că mă aşteaptă doar întunericul şi că existenţa mea în lumină se va sfârşi.

Nu regret nimic în aceste ore. Talamasca a fost viața mea, mi-am petrecut mulţi ani pentru apărarea celor fără apărare şi în căutarea cunoaşterii. Vă iubesc, fraţi şi surori. Să nu vă amintiţi slăbiciunile, păcatele sau slaba mea judecată. Amintiți-vă doar că v-am iubit.

Ah, dă-mi voie să-ți spun ce s-a întâmplat chiar acum, e foarte interesant.

L-am revăzut pe Roemer, dragul meu Roemer, primul conducător al ordinului nostru, pe care l-am cunoscut şi iubit. Iar Roemer părea atât de tânăr şi frumos şi era atât de fericit să-l văd, încât nu doream ca acea imagine să dispară. M-am gândit să mă bucur de asta, deoarece provenea din mintea mea, nu? Aşa că i-am spus lui Roemer:

— Dragul meu Roemer, ştii bine cât de mult mi-ai lipsit; unde ai fost şi ce ai mai aflat?

Elegant şi hotărât, Roemer s-a îndreptat spre mine. Mi-am dat seama că nimeni altcineva nu îl vedea, se uitau la mine şi îşi dădeau coate referitor la nebun. Dar nu îmi păsa. I-am spus:

— Ia loc, Roemer, bea cu mine.

Preaiubitul meu profesor mi-a răspuns, aplecându-se spre mine şi folosind un limbaj plin de obscenităţi, ah, nu cred că ai auzit vreodată asemenea vorbe, mi-a spus cum şi-ar dori să-mi smulgă hainele de pe mine chiar aici, în această tavernă, ce plăcere ar putea să îmi ofere şi cât de mult m-a dorit dintotdeauna, încă de pe vremea când eram copil dorea şi chiar mi-a făcut unele lucruri în anumite nopţi şi cum îi lăsa pe alţii să vadă ceea ce îmi făcea.

Cred că arătam ca o statuie, holbându-mă la monstrul ăsta, care, cu zâmbetul lui Roemer, mi-a şoptit ca un nesimţit asemenea mizerii şi, în final, gura creaturii a încetat să se mişte, dar a început să se deschidă şi să crească tot mai mare, iar limba s-a făcut neagră, mare şi lucitoare, precum o cocoaşă de balenă.

Ca o marionetă, mi-am luat pana, am înmuiat-o în călimară şi am început sa-ţi scriu cele de mai sus, iar acum creatura a dispărut.

Dar ştii ce a făcut, Stefan? Mi-a răscolit mintea. Să-ţi spun un secret. Bineînţeles că dragul de Roemer nu şi-a luat faţă de mine asemenea libertăţi! Dar, într-o vreme, mă rugam s-o facă! În schimb, demonul mi-a scos lucrurile astea din minte; anume, atunci când eram copil, visam seara când mergeam la culcare că Roemer va veni şi se va culca alături de mine în pat. Am visat lucrurile astea!

M-ai întrebat anul trecut daca m-am gândit vreodată la asta şi ţi-am spus că nu, dar nu era adevărat, mă gândisem, iar creatura mi-a readus asta în memorie. Să-i fiu, oare, recunoscător?

Poate că-mi va aduce şi mama înapoi, să stăm din nou în bucătărie şi să mai cântăm o dată.

O să plec acum. Soarele e sus pe cer. Demonul nu e în apropiere. Am să încredinţez hârtiile astea agentului nostru, înainte de a pleca spre Maye Faire – asta dacă nu voi fi oprit de autorităţile locului pentru a fi aruncat în închisoare. Chiar arăt ca un nebun vagabond. Charlotte mă va ajuta. Charlotte va controla demonul.

Ce ar mai fi de spus?

Petyr

Nota arhivei: aceasta a fost ultima scrisoare primită de la Petyr van Abel

Despre moartea lui Petyr van Abel

Sumarul celor douăzeci şi trei de scrisori, precum şi câteva rapoarte ale dosarelor (vezi inventarul):

La două săptămâni după ce ultima scrisoare a lui Petyr a

ajuns la arhondaric, s-a primit o înştiinţare de la Jan van Clausen, un comerciant olandez în Port-au-Prince, că Petyr a murit. Această notă era datată cu doar douăzeci şi patru de ore după ultima scrisoare a lui Petyr. Cadavrul i-a fost găsit la aproximativ douăsprezece ore după ce închiriase un cal de poştă şi ieşise din Port-au-Price.

Autorităţile locale au presupus că Petyr s-a întâlnit pe drum, dis-de-dimineaţă, cu un grup de sclavi fugari care, probabil, că erau aceeaşi care devastaseră un cimitir cu o zi sau două înainte. Pângărirea a adus perturbări în viaţa sclavilor care, cu toată frica pe care o simţeau faţă de stăpâni, se opuneau participării la restaurarea cimitirului şi erau destul de neascultători când s-a produs atacul asupra lui Petyr.

Aparent, Petyr a fost bătut şi târât într-o criptă de cărămizi, închis acolo ca în capcană, prin blocarea intrării cu moloz şi copaci căzuţi. Când a fost găsit, degetele mâinii drepte erau însângerate şi pline de moloz, ca şi cum ar fi încercat să-şi croiască drum afară. Două dintre degetele mâinii stângi lipseau şi nu s-au mai găsit niciodată.

Autorii profanării şi ai crimei nu au fost descoperiţi. Banii, ceasul din aur şi hârtiile lui Petyr nu au fost furate, ceea ce a sporit misterul ce plana asupra morţii lui.

Reparaţiile în desfăşurare ale cimitirului au condus la descoperirea rămăşiţelor lui Petyr. În ciuda multiplelor răni la cap, Petyr a fost uşor identificat de către van Clausen şi, mai apoi, de Charlotte Fontenay. Aceasta a venit urgent la Port-au-Prince când a auzit despre decesul lui şi a fost foarte afectată, „căzând la pat“ de durere.

Van Clausen a înapoiat arhondaricului bunurile lui Petyr şi, la cererea ordinului, a continuat investigaţiile cu privire la moartea acestuia.

Dosarele conţin atât corespondenţa cu van Clausen, cât şi cu alţi membri ai ordinului sau cu alte persoane.

Nu a fost descoperit nimic esenţial, cu excepţia faptului că Petyr a fost considerat nebun pe parcursul ultimei sale zile petrecute în Port-au-Prince sau că a insistat ca

anumite scrisori ale sale să fie trimise la Amsterdam şi că şi-a repetat instrucţiunile ca arhondaricul să fie anunţat în eventualitatea morţii sale.

S-a menţionat de mai multe ori că a fost în compania unui ciudat tânăr cu părul negru, cu care a purtat lungi conversaţii.

Este dificil să interpretezi asemenea declaraţii. Dar în ultimele capitole ale dosarului sunt incluse mai multe analize despre Lasher şi despre puterile acestuia. Este suficient să spunem că a fost văzut de către unii în compania lui Lasher şi că s-a crezut despre acesta că este o fiinţă umană.

Prin intermediul lui Jan van Clausen, Stefan Franck i-a scris Charlottei Fontenay o scrisoare care nu a putut fi înţeleasă de altcineva, prin care îi împărtăşea cele scrise de Petyr în timpul ultimelor sale ore de viaţă şi o implora să creadă tot ceea ce el îi spusese. Nu s-a primit vreun răspuns la acea scrisoare.

Profanarea cimitirului, alături de uciderea lui Petyr, a condus la abandonarea acelui loc de veci. Nu s-au mai făcut înmormântări acolo, iar anumite trupuri au fost mutate în altă parte. Chiar şi după o sută de ani, locul acela era considerat „bântuit“.

Înainte ca ultimele scrisori ale lui Petyr să ajungă la Amsterdam, Alexander i-a anunţat de moartea acestuia pe ceilalţi membri din arhondaric. El a cerut ca portretul lui Deborah Mayfair, pictat de Rembrandt, să fie dat jos de pe perete. Stefan Franck a făcut întocmai, iar portretul a fost depus în seif.

Alexander şi-a pus mâinile pe şerveţelul pe care Lasher a scris „Petyr va muri” şi a declarat că aceste cuvinte sunt adevărate, dar că spiritul era un „mincinos”

Nu a putut descoperi altceva. L-a avertizat pe Stefan să se supună dorinţei lui Petyr ca nimeni să nu fie trimis la Port-au-Prince pentru a discuta mai departe cu Charlotte, deoarece acea persoană va merge la moarte sigură.

Stefan Franck a făcut numeroase încercări de a intra în

contact cu spiritul lui Petyr van Abel. Cu multă uşurare, a informat, în mod repetat, că eşuase în toate încercările lui şi că era încredinţat că spiritul lui Petyr „s-a mutat într-un plan superior”.

Poveşti cu fantome privind porţiunea de drum unde a murit Petyr au fost înregistrate în documentele noastre până în anul 1956. Cu toate acestea, niciuna nu conţine vreo figură recognoscibilă a întâmplărilor relatate de Petyr.

Aşa se sfârşeşte povestea anchetei lui Petyr asupra vrăjitoarelor Mayfair, despre care, pe baza raportului, putem spune că sunt descendentele sale.

Povestea continuă… Vă rugăm să treceţi la Partea a V-a.

ŞAPTESPREZECE

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR
PARTEA A V-A

Familia Mayfair între anii 1689-1900
Relatare de Aaron Lightner

După moartea lui Petyr, Stefan a decis ca pe tot parcursul vieţii sale să nu se mai realizeze niciun contact direct cu vrăjitoarele Mayfair. Această decizie a fost susținută şi de succesorii lui, de Martin Geller şi, respectiv, de Richard Kramer.

Deşi o mulţime de membri ai ordinului au solicitat permisiunea pentru un contact, hotărârea comitetului de conducere a rămas în permanenţă aceeaşi, lucru în vigoare până în secolul al douăzecilea.

Totuşi, ordinul şi-a continuat investigaţiile cu privire la problema vrăjitoarelor Mayfair. Au fost cerute multe informaţii locuitorilor coloniei, chiar dacă ei nu au ştiut niciodată motivele sau semnificaţiile spuselor lor.

METODELE DE CERCETARE

De-a lungul secolelor, Talamasca şi-a dezvoltat o întreagă reţea mondială de „observatori”, care au furnizat arhondaricului tot felul de bârfe şi notiţe din ziare. În Saint-Domingue, mai multe persoane s-au bazat pe asemenea informaţii, inclusiv comercianţii olandezi care au dat întrebărilor o semnificaţie de natură financiară; altora din colonie li s-a spus doar că există europeni care plătesc mulţi bani pentru informaţii despre familia Mayfair. În acea vreme, nu existau investigatori profesionişti, ceva asemănător „detectivilor particulari” ai secolului douăzeci.

Cu toate acestea, s-a strâns o cantitate remarcabilă de date.

Notele erau scurte şi adesea făcute în grabă, câteodată nu mai mult de o scurtă introducere la materialul de bază transcris.

Au fost obţinute informaţii despre moştenirea Mayfair în secret şi, poate, ilegal de la bancherii implicaţi, care au fost mituiţi pentru dezvăluirile lor. Talamasca a utilizat întotdeauna asemenea metode de obţinere a informaţiilor şi era doar puţin mai nescrupuloasă atunci decât acum. Scuza standard era, atunci ca şi acum, că înregistrările obţinute astfel ajung în mâinile unor oameni cu o înaltă capacitate de înţelegere. Niciodată, în schimb, nu au fost deschise scrisori private şi nici nu s-a pătruns în vreo casă în mod criminal.

Au fost obţinute, prin diferite mijloace, picturi ale plantaţiei şi portrete ale diferiţilor membri ai familiei. Un portret al lui Jeanne Louise Mayfair a fost obţinut de la un pictor căzut în dizgraţie, după ce doamna i-a refuzat tabloul realizat. Un dagherotip al lui Katherine cu soţul ei, Darcy Monaham, a fost obţinut în acelaşi fel, deoarece bogata familie a cumpărat doar cinci din cele zece picturi comandate.

Am avut dovezi că, din când în când, că familia Mayfair ştia de existenţa şi de observaţiile noastre. Cel puţin unul dintre observatori – un francez care a lucrat pentru o vreme ca supraveghetor al plantaţiei Mayfair din Saint-Domingue – a avut parte de o moarte violentă. Acest fapt a condus la secretizarea mai mare a activităţilor noastre, la o mai mare atenţie şi, din păcate, la mai puţine informaţii în anii care au urmat.

Informaţiile originare sunt destul de puţine. Au fost făcute, totuşi, numeroase fotocopii şi fotografii ale datelor originare, iar această muncă este continuată cu o grijă deosebită.

NARAŢIUNEA PE CARE O CITIŢI ACUM

Istorisirea pe care o veţi citi în continuare se bazează pe materiale şi note colectate, inclusiv pe câteva fragmente timpurii în limbile franceză, latină şi latina talamască. Un inventar complet al acestor materiale este ataşat casetelor cu documente care se găsesc la arhivele din Londra.

Am început să mă familiarizez cu această istorie în anul 1945, când am devenit membru al Talamasca şi nu fusesem implicat niciodată până atunci, în niciun fel, în problema vrăjitoarelor Mayfair. Am finalizat prima „versiune completă" a acestui material în 1956. Începând de atunci, am reactualizat, revizuit şi adăugat cele necesare în mod continuu. Revizuirea completă am realizat-o în 1979, când întreaga istorie, incluzând rapoartele lui Petyr van Abel, a intrat în sistemul de computere al Talamasca. După asta, a fost extraordinar de uşor să completez materialul.

Până în anul 1958 nu m-am implicat direct în problematica vrăjitoarelor Mayfair. Am să mă prezint mai pe larg la timpul cuvenit.

Aaron Lightner, ianuarie 1989

ISTORIA CONTINUĂ

Charlotte Mayfair Fontenay a trăit până la aproape şaptezeci şi şase de ani. Când a murit, în anul 1743, avea cinci copii şi şaptesprezece nepoţi. Maye Faire a fost, pe toată durata vieţii ei, cea mai prosperă plantaţie din Saint-Domingue. Câţiva dintre nepoţii ei s-au întors în Franţa, iar descendenţii acestora au dispărut în timpul Revoluţiei de la sfârşitul secolului.

Primul născut al Charlottei, fiu al soţului ei Antoine, nu a moştenit handicapul tatălui său, ci a crescut sănătos, s-a căsătorit şi a avut şapte copii. Cu toate acestea, plantaţia a fost a lui doar în acte. De fapt, ea a fost moştenită de fiica Charlottei, Jeanne Louise, care s-a născut la nouă luni după moartea lui Petyr.

Toată viaţa, Antoine Fontenay al III-lea a fost dominat de Jeanne Louise şi de fratele ei geamăn, Peter, căruia nu i

s-a spus niciodată pe numele franţuzesc, Pierre. Există o oarecare certitudine că cei doi erau copiii lui Petyr van Abel. Atât Jeanne Louise cât şi Peter aveau tenul şi părul castaniu şi ochii deschişi la culoare.

Charlotte a mai născut încă doi băieţi înainte ca soţul ei invalid să moară. Bârfa din colonie suspecta doi bărbaţi diferiţi drept taţi ai băieţilor. Ambii au crescut mari şi au emigrat în Franţa, păstrându-și numele de Fontenay.

Jeanne Louise a folosit numai numele de Mayfair în toate documentele oficiale şi, chiar dacă s-a măritat de tânără cu un soţ desfrânat şi beţiv, tovarăş de viaţă i-a fost fratele său, Peter, care nu s-a căsătorit niciodată. Peter a murit cu doar câteva ore înaintea ei, în 1771. Nimeni nu a pus întrebări în legătură cu legalitatea folosirii numelui de Mayfair; s-a acceptat ideea că era obiceiul familiei. Mai târziu, fiica ei, Angélique, va face acelaşi lucru.

Charlotte a purtat până la moarte colierul cu smarald primit de la mama sa. Mai departe, colierul a fost purtat de Jeanne Louise care l-a dat, apoi, celei de-a cincea fiice, Angélique, născută în 1725. La vremea când această fiică se năştea, soţul lui Jeanne Louise înnebunise şi stătea într-o căsuţă mică de pe plantaţie, care, din descrieri, pare să fi fost casa în care a fost reţinut Petyr cu câţiva ani în urmă.

Era puţin credibil ca acest om să fi fost tatăl lui Angélique. Şi pare rezonabil, chiar dacă nu avem siguranţa, că Angélique era fiica lui Jeanne Louise şi a fratelui ei, Peter.

Angélique îi spunea „tată“ lui Peter de faţă cu oricine şi, se spunea printre servitori, că ea era convinsă că acesta este tatăl ei. Ea nu l-a cunoscut niciodată pe nebunul din căsuţă, el fiind legat în lanţuri, ca un animal, pe parcursul ultimilor ani. Trebuie să remarcăm că tratamentul aplicat nebunului nu a fost considerat crud sau neobişnuit de către cunoscuţii familiei.

S-a zvonit, de asemenea, că Jeanne Louise şi Peter au împărţit dormitorul la puţin timp după ce ea s-a căsătorit.

Indiferent de bârfele care au circulat pe seama

obiceiurilor familiei, Jeanne Louise avea aceeaşi putere asupra tuturor pe care o avusese şi Charlotte, păstrând şi controlul asupra sclavilor prin imensă generozitate şi atenţie personală într-o epocă în general cunoscută pentru contrariul.

Jeanne Louise este descrisă ca fiind de o frumuseţe fără seamăn, mult admirată. Nu a fost considerată niciodată diabolică, sinistră sau vrăjitoare. Cei pe care Talamasca i-a contactat în timpul vieţii lui Jeanne Louise nu ştiau nimic despre originea europeană a familiei.

Sclavi fugari veneau adesea la Jeanne Louise să o implore să-i ajute în privinţa vreunui stăpân crud. De multe ori, îi cumpăra pe aceşti nefericiţi, legându-i de ea printr-o puternică loialitate. La Maye Faire ea reprezenta legea şi s-a întâmplat să ordone execuţia unor sclavi pentru trădare. Cu toate acestea, bunăvoinţa ei în privinţa sclavilor era binecunoscută.

Angélique, fiica favorită a lui Jeanne Louise, era devotată bunicii sale, Charlotte şi era cu ea când aceasta a murit. O furtună groaznică lovise Maye Faire în noaptea morţii Charlottei, iar furtuna nu s-a liniştit până dimineaţă, când unul dintre fraţii lui Angélique a fost găsit mort.

Angélique s-a căsătorit, în anul 1755, cu un plantator foarte chipeş şi bogat, Vincent St. Christophe, a dat naştere cinci ani mai târziu fiicei Marie Claudette Mayfair, care s-a căsătorit, la rândul ei, cu Henri Marie Landry şi a fost prima vrăjitoare Mayfair care a sosit în Louisiana. Angélique a mai avut doi fii, dintre care unul a murit în copilărie, iar celălalt, Lestan, la adânci bătrâneți.

Toate dovezile indică faptul că Angélique l-a iubit pe Vincent St. Christophe şi că i-a fost credincioasă întreaga viaţă. Totodată şi Marie Claudette i-a fost devotată şi se pare că, în mod cert, el era tatăl ei.

Picturile pe care le avem cu Angélique arată că aceasta nu era la fel de frumoasă ca mama sau fiica ei, având trăsăturile mai şterse şi ochii mai mici. Cu toate acestea, era considerată extrem de atractivă cu părul ei castaniu închis şi ondulat, o frumuseţe la vremea tinereţii.

Marie Claudette era excepţional de frumoasă, semănând atât cu tatăl ei, Vincent St. Christophe, cât şi cu mama ei. Avea părul foarte întunecat, ochi albaştri şi era micuţă şi delicată. Soţul ei, Henri Marie Landry era, de asemenea, un bărbat atrăgător. De fapt, se spunea că membrii familiei se căsătoreau întotdeauna pentru frumuseţe şi nu pentru bani sau din dragoste.

Vincent St. Christophe avea un suflet gentil şi foarte amabil, îi plăcea să picteze şi să cânte la chitară. Petrecea mult timp pe malul iazului construit pe plantaţie pentru el, compunând melodii pe care i le cânta apoi lui Angélique. După moartea lui, ea a avut mai mulţi iubiţi, dar nu a vrut să se recăsătorească. Şi aceasta este o caracteristică a femeilor Mayfair, se mărită o singură dată sau o singură dată aceasta este un succes.

Ceea ce a caracterizat familia pe parcursul vieţii lui Charlotte, Jeanne Louise, Angélique şi Marie Claudette a fost respectabilitatea, prosperitatea şi puterea. Bogăţia Mayfair era legendară în Caraibe, iar cei care intrau în conflict cu familia au avut parte de destulă violenţă pentru a fi obligaţi să plece. Se spunea că purta „ghinion” să te certi cu familia Mayfair.

Sclavii le considerau pe Charlotte, Jeanne Louise, Angélique şi Marie Claudette nişte vrăjitoare foarte puternice. Veneau la ele pentru a le fi tratate diferite boli şi erau convinşi că stăpânele lor „ştiau” totul.

Dar sunt puţine dovezi că ar mai fi fost şi alţii care să ia în serios aceste poveşti. Sau că vrăjitoarele Mayfair ar fi ridicat suspiciuni sau temeri „iraţionale” printre egalii lor. Superioritatea familiei nu a fost contestată niciodată. Oamenii se băteau pentru a obţine invitaţii la Maye Faire. Familia oferea distracţii din belşug şi atât bărbaţii, cât şi femeile Mayfair aveau cotă foarte ridicată pe piaţa căsătoriilor.

Nu se ştie foarte bine cât anume înţelegeau ceilalţi membri ai familiei din puterile vrăjitoreşti. Angélique a avut o soră şi un frate care au emigrat în Franţa şi încă unul, Maurice, care a rămas acasă, a avut doi fii –

Louis-Pierre şi Martin – care, de asemenea, au rămas în cadrul familiei din Saint-Domingue. Ei au plecat mai târziu, împreună cu Marie Claudette, în Louisiana. Maurice şi fiii săi au rămas cu numele de Mayfair, aşa cum au făcut şi descendenţii lor, până în prezent.

Dintre cei şase copii ai lui Angélique, două fetiţe au murit de mici, doi băieţi au emigrat în Franţa, iar celălalt băiat, Lestan, a plecat cu sora lui, Marie Claudette, în Louisiana.

Bărbaţii din familie nu au încercat niciodată să revendice plantaţia sau să controleze banii, deşi, prin legea franceză, aveau dreptul la ambele. Din contră, ei au avut tendinţa de a fi dominaţi de femeile pe care le-au ales, iar rapoartele financiare, ca şi bârfele, de altfel, spuneau că erau enorm de bogaţi.

Probabil că au primit nişte compensaţii pentru supuşenia lor. Sau, poate, erau docili prin natura lor. Nu au rămas istorisiri despre vreo rebeliune sau despre certuri. Fratele lui Angélique, cel care a murit în noaptea furtunoasă în care şi-a găsit sfârşitul Charlotte, era un tânăr despre care se spunea că era amabil şi ascultător din fire. Celălalt frate, Maurice, era cunoscut ca agreabil, plăcut, şi a participat la conducerea plantaţiei.

Mai mulţi descendenţi ai celor care emigraseră în Franţa în anii 1700 au fost executaţi în timpul Revoluţiei Franceze. Niciunul dintre cei care au emigrat înainte de 1770 nu au folosit numele de Mayfair. Iar Talamasca i-a pierdut din vedere.

Pe toată această perioadă, familia era catolică. Au sprijinit biserica catolică din Saint-Domingue, iar unul din fiii lui Pierre Fontenay, cumnatul Charlottei, a devenit preot. Două dintre femeile familiei au ajuns călugăriţe carmelite. Una a fost executată în timpul Revoluţiei Franceze, împreună cu toată comunitatea ei.

În toţi aceşti ani, banii familiei, realizaţi din exportul de cafea, zahăr şi tutun în Europa şi America de Nord, au fost depozitaţi frecvent în bănci străine. Nivelul de bogăţie era enorm, chiar şi pentru multimilionarii din Hispaniola, iar

familia părea a avea întotdeauna imense cantităţi de aur şi bijuterii. Acest lucru nu este deloc tipic pentru o familie de plantatori, a cărei avere este, în general, legată de pământ şi poate fi adesea pierdută.

Ca urmare, familia Mayfair a ieşit din revoluţia haitiană cu o enormă avere, chiar dacă au pierdut toate terenurile plantaţiei de pe insulă.

Marie Claudette a fost aceea care a stabilit moştenirea Mayfair în 1789, chiar înaintea revoluţiei care a forţat familia să părăsească Saint-Domingue. La vremea aceea, ambii ei părinţi erau morţi. Moştenirea a fost mărită de către Marie Claudette după ce s-a stabilit în Louisiana, prin mutarea unei mari părţi a averii din băncile din Olanda şi Roma în cele din Londra şi New York.

MOŞTENIREA

Moştenirea reprezintă o serie de aranjamente extrem de complicate şi cvasi-legale, făcute prin băncile unde erau depozitaţi banii, care stabileşte o avere ce nu poate fi manipulată prin legile de succesiune ale nici unei ţări. În principal, pune întreaga masă de bani şi proprietăţi în mâinile unei singure persoane dintr-o generaţie, dreptul acesta fiind acordat de către beneficiarii încă în viaţă, iar în cazul în care beneficiarul moare fără a-şi desemna succesorul, averea rămânea fiicei celei mai mari. Doar dacă nu exista niciun descendent femeie, moştenirea revenea unui bărbat. Cu toate acestea, beneficiarul putea desemna şi un bărbat, dacă dorea asta.

Din câte ştie Talamasca, beneficiarul moştenirii nu a murit niciodată fără să-şi desemneze urmaşul, iar moştenirea nu a fost niciodată lăsată unui bărbat. Cea mai tânără şi încă în viaţă vrăjitoare Mayfair este Rowan Mayfair, care a fost aleasă încă de la naştere de mama ei, Deirdre, care fusese desemnată la naştere de mama ei Antha, care fusese desemnată de mama ei, Stella, şi aşa mai departe.

Cu toate acestea, au fost momente în istoria familiei

când aleasa a fost schimbată. De exemplu, Marie Claudette şi-a desemnat prima fiică, Claire Marie, iar mai târziu şi-a schimbat alegerea pentru Marguerite, al treilea copil, dar nu sunt dovezi că Marie Claire ar fi ştiut că ea a fost prima aleasă, chiar dacă Marguerite a ştiut că va fi moştenitoarea cu mult timp înainte ca Marie Claudette să moară.

Moştenirea prevede, de asemenea, o imensă avere şi pentru ceilalţi copii (fraţi şi surori ai moştenitorului), în fiecare generaţie, numărul femeilor fiind de obicei de două ori mai mare decât al bărbaţilor. Oricum, niciun membru al familiei nu putea fi moştenitorul decât dacă folosea numele Mayfair, atât în public, cât şi în cadru privat. Când legile interziceau utilizarea legală a numelui, el era totuşi folosit şi niciodată schimbat legal.

Asta a servit la păstrarea numelui Mayfair până în secolul nostru. Şi, în multe ocazii, membrii familiei au trecut mai departe descendenţilor lor această regulă, chiar dacă nu erau obligaţi prin lege să o facă, şi după ce erau îndepărtaţi de la moştenire.

Moştenirea originală conţine, de asemenea, prevederi pentru acordarea de asistenţă Mayfair tuturor celor care de-a lungul timpului au folosit numele acesta şi descendenţilor lor care au făcut acelaşi lucru. Beneficiara trebuie, de asemenea, să asigure un procent de zece la sută din moştenire celorlalţi „Mayfair” care nu sunt copiii ei, dar care, din nou, utilizează numele, în caz contrar orice pretenţie fiind nulă şi neavenită.

În secolul al douăzecilea mulţi „verişori” au primit bani din moştenire, mai ales prin intermediul lui Mary Beth Mayfair şi a fiicei acesteia, Stella, dar şi prin Deirdre, ai cărei bani au fost administraţi de Cortland Mayfair. Mulţi dintre aceştia sunt acum „bogaţi” deoarece revendicările au fost făcute în legătură cu investiţii sau afaceri riscante şi pe care le-au făcut cu aprobarea beneficiarei sau a administratorului acesteia.

Talamasca cunoaşte azi mai bine de cinci sute cincizeci de descendenţi care utilizează numele Mayfair; cel puţin

jumătate dintre aceştia sunt apropiaţii centrului familiei din New Orleans şi cunosc câte ceva despre moştenire, chiar dacă sunt de generaţii întregi îndepărtaţi de la moştenirea lor originară.

Stella a adunat împreună aproximativ patru sute de purtători ai numelui Mayfair, precum şi familiile înrudite, în anul 1927, în casa de pe First Street. Există dovezi incontestabile că ea a fost interesată de membrii familiei cu abilităţi psihice. Dar povestea Stellei va fi relatată mai târziu.

DESCENDENŢII

Talamasca a cercetat numeroşi descendenţi şi a descoperit că este ceva comun să posede puteri psihice medii. Unii chiar au puteri excepţionale. Este la fel de banal să se discute despre strămoşii lor din Saint-Domingue ca despre „vrăjitoare” şi să se afirme că erau „adoratori ai diavolului”, că şi-au vândut acestuia sufletul şi că tot diavolul a condus la bogăţia familiei.

Aceste întâmplări sunt povestite acum cu umor sau ca o curiozitate, iar majoritatea descendenţilor cu care Talamasca a intrat în contact limitat nu cunosc lucruri concrete despre istoria familiei. Nu cunosc nici măcar numele „vrăjitoarelor”. Nu ştiu nimic despre Suzanne sau Deborah, chiar dacă se tachinează cu declaraţii precum „Strămoşii noştri au fost arşi pe rug în Europa” sau „Avem o lungă tradiţie în vrăjitorie”. Au doar noţiuni vagi legate de moştenire, cunoscând doar că este o singură persoană nominalizată ca principal beneficiar al moştenirii, ştiu numele acelei persoane, dar nimic mai mult.

Cu toate acestea, descendenţii din zona New Orleans ştiu multe lucruri despre nucleul familiei. Participă la priveghiuri şi la înmormântări şi au fost strânși împreună de nenumărate ori de către Mary Beth sau Stella, după cum vom vedea mai departe. Talamasca are multe imagini ale acestor oameni, în întruniri familiale sau singuri.

Între ei, sunt destul de obişnuite poveştile despre

întâlniri cu fantome, precogniţie, „telefoane de la morţi”, sau telekinezii de intensitate medie. Familia Mayfair, care nu cunoaşte mare lucru despre cei din New Orleans, a fost implicată de cel puţin zece ori în povestiri diferite cu fantome publicate în diverse cărţi. Dintre membrii familiei Mayfair au fost trei rude îndepărtate care au dovedit puteri extraordinare. Dar nu sunt dovezi că ar fi înţeles sau folosit aceste puteri într-un scop anume. Din cele ştiute de noi, nu au avut nicio legătură cu vrăjile, cu moştenirea, cu colierul cu smarald sau cu Lasher.

Există o vorbă între membrii familiei Mayfair, cum că toţi „simt” momentul când moare beneficiarul moştenirii.

Descendenţii Mayfair se tem de Carlotta Mayfair, tutorele lui Deirdre Mayfair, actuala beneficiară, şi o privesc ca pe o „vrăjitoare” mai mult din cauza limbajului folosit decât pentru apartenenţa la supranatural.

SUMARUL MATERIALELOR REFERITOARE LA ANII PETRECUŢI LA SAINT-DOMINGUE

Pentru a ne întoarce la o evaluare a familiei în anii 1700, putem spune că este cu siguranţă caracterizată de putere, succes şi bogăţie, longevitate şi relaţii de lungă durată. Vrăjitoarele acelei perioade au fost, fără îndoială, percepute ca având un succes enorm. Se poate uşor presupune că îl controlau total pe Lasher, spre satisfacţia lor. *Cu toate acestea, noi nu ştim cu siguranţă dacă acest lucru este sau nu adevărat.* Pur şi simplu, nu avem nicio dovadă a contrariului. Nu sunt relatate apariţii ale lui Lasher. Nu sunt dovezi de tragedii în familie. Accidentele pe care le-au suferit duşmanii familiei, continua acumulare de aur şi bijuterii, precum şi nenumăratele poveşti spuse de sclavi despre omnipotenţa şi infailibilitatea stăpânelor lor sunt singurele dovezi ale intervenţiilor supranaturale, dar ele nu constituie dovezi irefutabile. Observaţii mai atente ale investigatorilor antrenaţi au dezvăluit altceva.

FAMILIA MAYFAIR ÎN LOUISIANA ÎN SECOLUL AL XIX-LEA

Cu câteva zile înaintea revoluţiei haitiene (singura revoltă cu succes a sclavilor, din întreaga istorie), Marie Claudette a fost prevenită de sclavii ei că ea şi întreaga ei familie ar putea fi masacraţi. Ea împreună cu copiii ei, fratele Lestan cu soţia şi copiii lui, unchiul Maurice cu cei doi fii, soţiile şi copiii lor au scăpat relativ uşor şi cu o impresionantă cantitate de bunuri personale, o veritabilă caravană de trăsuri de la Maye Faire ajungând în portul din apropiere. Aproximativ cincizeci dintre sclavii personali ai lui Marie Claudette, din care jumătate aveau sânge amestecat, fiind fără îndoială progenituri ai bărbaţilor Mayfair, au însoţit familia în Louisiana. Putem să presupunem că au luat cu ei numeroase cărţi şi înregistrări scrise, iar o parte dintre aceste materiale au mai fost zărite de atunci, aşa cum vom vedea mai departe.

Aproape imediat după sosirea lor în Louisiana, Talamasca a reuşit să strângă mai multe informaţii despre vrăjitoarele Mayfair. Aveam deja stabilite nişte contacte în Louisiana, în urma a două cazuri dramatice de bântuire care avuseseră loc în oraş; şi cel puţin doi dintre membrii noştri au vizitat oraşul, unul pentru a cerceta bântuirea, iar celălalt în drumul său spre sud.

Alt motiv pentru care a crescut cantitatea de informaţii despre ei a fost faptul că familia a „ieşit mai mult la lumină”. Scoşi din poziţia lor de putere feudală şi din izolarea de la Saint-Domingue, au fost tot mai mult în contact cu nenumărate persoane, incluzând aici comercianţi, oameni ai bisericii, negustori de sclavi, brokeri, oficiali coloniali şi alţii asemenea. Iar bogăţia Mayfair, precum şi brusca lor apariţie pe scenă, dacă putem spune aşa, a provocat o imensă curiozitate.

Din chiar clipa sosirii lor, au apărut o grămadă de poveşti despre ei. Iar fluxul de date noi a crescut în timp.

Schimbările petrecute în secolul al nouăsprezecelea au contribuit inevitabil, de asemenea, la creşterea fluxului de informaţii. Dezvoltarea jurnalisticii, interesul tot mai mare pentru înregistrarea de rapoarte detaliate, inventarea fotografiei, toate acestea au contribuit la uşurarea

procesului de colectare a istorisirilor privitoare la familia Mayfair.

Într-adevăr, dezvoltarea oraşului New Orleans într-un port tot mai prosper şi aglomerat a creat mediul în care puteam să întrebăm o mulţime de oameni despre Mayfair fără ca cineva să remarce asta sau să bănuiască ceva cu privire investigatorii noştri.

În concluzie, ceea ce am reuşit să înţelegem studiind continua lor istorie este ca, *în ciuda faptului că familia părea să se fi schimbat în mod dramatic în secolul al nouăsprezecelea, ea nu s-a schimbat, de fapt, deloc.* Singura schimbare apărută era în metodele noastre de cercetare. Am aflat mai multe despre ceea ce se petrecea în spatele uşilor închise.

Cu alte cuvinte, dacă am fi aflat mai multe lucruri dintre cele întâmplate în Saint-Domingue, poate am fi avut o privire de ansamblu mai cuprinzătoare. Sau poate că nu.

Oricare ar fi situaţia, vrăjitoarele anilor 1800 – cu excepţia lui Mary Beth, care s-a născut după 1872 – *au părut* a fi mult mai slabe decât cele care au condus familia în perioada Saint-Domingue. Iar declinul vrăjitoarelor Mayfair, care a devenit evident în secolul al douăzecilea, poate fi suspectat – în baza dovezilor noastre fragmentare – că ar fi început înainte de Războiul Civil. Dar tabloul este mult mai complicat, după cum vom vedea.

Schimbarea atitudinilor şi a vremurilor, în general, au jucat un rol important în declinul vrăjitoarelor. Asta însemna că, odată ce familia devenea din aristocratică şi feudală mai „civilizată” şi mai „burgheză”, membrii ei erau tot mai confuzi în ceea ce priveşte puterile şi moştenirea lor, tot mai inhibaţi. Deşi clasa plantatorilor din Louisiana se credea a fi „aristocratică”, nu era sensul european al cuvântului, ci mai mult ceea ce am numi noi azi „clasa medie”.

„Psihiatria modernă” a jucat, de asemenea, un rol semnificativ în inhibarea şi derutarea vrăjitoarelor Mayfair. Dar vom intra în detalii cu privire la acest subiect când vom aborda familia în secolul al douăzecilea.

Pentru o mare parte a acestor lucruri nu putem decât să speculăm. Chiar şi atunci când, în secolul al douăzecilea, s-au stabilit contacte directe între ordin şi vrăjitoarele Mayfair, nu am reuşit să aflăm atât de multe lucruri câte am fi sperat.

Dar, ținând cont de toate acestea…

ISTORIA CONTINUĂ…

În urma mutării la New Orleans, Marie Claudette şi-a instalat familia într-o imensă casă de pe Rue Dumaine şi imediat a cumpărat o plantaţie enormă la Riverbend, în sudul oraşului, construindu-şi o casă pe plantaţie încă şi mai mare decât aceea avută în Saint-Domingue. Această plantaţie s-a numit *La Victoire* din Riverbend, iar mai târziu a fost cunoscută, simplu, Riverbend. A fost luată de apele râului în 1896; în orice caz, o mare parte a pământului de pe aici se află încă în posesia familiei. În prezent, acolo există o rafinărie de petrol.

Maurice Mayfair, unchiul lui Marie Claudette, şi-a trăit viaţa pe această plantaţie, dar cei doi fii ai săi au cumpărat alte două plantaţii vecine şi au păstrat o legătură foarte strânsă cu membrii familiei lui Marie Claudette. Câţiva descendenţi ai acestor oameni au rămas acolo până în anul 1890, iar mulţi alţii s-au mutat la New Orleans. Ei formează grupul tot mai mare de „veri“ care au fost un element constant în viaţa familiei Mayfair pentru următorii o sută de ani.

Există o mulţime de desene publicate ale casei de pe plantaţia lui Marie Claudette şi chiar câteva fotografii apărute în cărţi vechi. Această casă era mare şi pentru perioada în discuţie, afişând ostentaţia stilului renascentist grec; o structură colonială, cu coloane rotunde simple, cu acoperiş înalt şi holuri foarte asemănătoare celor din casa de la Saint-Domingue. Era lată de două camere, cu holuri care se întretăiau de la nord la sud şi de la est la vest, şi avea un hol enorm la intrare.

Plantaţia includea şi două enorme garsoniere unde

trăiau bărbaţii familiei, inclusiv Lestan a stat acolo în perioada văduviei lui, şi cei patru fii ai săi, toţi cei care purtau numele de Mayfair. (Maurice a trăit întotdeauna în casa principală.)

Marie Claudette a avut tot atât de mare succes în Louisiana ca şi înaintaşii ei din Saint-Domingue. A continuat să cultive trestie de zahăr, dar a renunţat la cafea şi tutun. A cumpărat plantaţii mai mici pentru fiecare din fiii lui Lestan, le-a dăruit cadouri scumpe copiilor lor şi apoi copiilor copiilor lor.

Încă din primele săptămâni după sosire, familia a fost privită cu teamă şi suspiciune. Marie Claudette a speriat lumea şi a intrat în mai multe dispute cu privire la deschiderea unor afaceri în Louisiana şi nu a pregetat să ameninţe pe oricine îi stătea în cale. A cumpărat un foarte mare număr de sclavi pentru munca câmpului şi, respectând tradiţia, i-a tratat neobişnuit de bine. Dar pe comercianţi nu îi trata la fel de bine şi a alungat de pe proprietatea ei pe câţiva dintre aceştia, biciuindu-i şi reproşându-le că vor s-o înşele.

Era descrisă de localnici ca „formidabilă” şi „neplăcută”, chiar dacă era încă o femeie frumoasă. Iar sclavii ei personali şi servitorii liberi cu sângele amestecat erau înfricoşaţi de sclavii cumpăraţi în Louisiana.

După puţin timp a fost socotită vrăjitoare de către sclavi. Se spunea că nu putea fi păcălită, că avea „ochiul dracului” şi că avea un demon pe care îl trimitea peste cei care încercau să o înşele. Fratele ei, Lestan, era ceva mai plăcut şi aparent s-a integrat imediat în pătura plantatorilor beţivi şi cartofori din zonă.

Henry Marie Landry, soţul ei, părea destul de plăcut, dar era pasiv, lăsând totul în seama soţiei lui. Citea jurnale botanice din Europa şi colecţiona flori rare din tot sudul şi proiectase şi cultivase o enormă grădină la Riverbend.

A murit în patul său, de bătrâneţe, în 1824, după ce a primit ultima împărtăşanie.

În 1799, Marie Claudette a născut ultimul copil, Marguerite, care a devenit, mai târziu, moştenitoarea, şi

care a trăit în umbra mamei sale până la moartea acesteia, în anul 1831.

Au existat multe bârfe cu privire la vieţile celor din familia lui Marie Claudette. Despre fiica cea mare, Claire Marie, s-a spus că era slabă de minte şi sunt numeroase poveşti despre hoinărelile ei în somn şi despre faptul că spunea lucruri stranii, chiar dacă erau amuzante. Vedea fantome şi discuta cu ele, uneori chiar în timpul dineurilor, în faţa oaspeţilor uimiţi.

„Ştia", de asemenea, anumite lucruri despre oameni, şi găsea cele mai ciudate momente în care să le dezvăluie. A fost ţinută numai în casă şi, deşi cel puţin un adorator i-a cerut mâna, Marie Claudette nu i-a permis niciodată să se căsătorească. La bătrâneţe, după moartea soţului, Marie Claudette dormea cu Claire Marie pentru a o supraveghea cât mai atent.

A fost deseori văzută mergând pe holurile casei în somn.

Nici singurul fiu al lui Marie Claudette, Pierre, nu a fost lăsat să se căsătorească. S-a „îndrăgostit" de două ori, dar a cedat de fiecare dată mamei sale, care i-a refuzat căsătoria. A doua sa „logodnică secretă" a încercat să se sinucidă atunci când Pierre a refuzat-o. După asta, a ieşit foarte rar, fiind văzut mai ales în compania mamei.

Pierre a fost un fel de doctor pentru sclavi, vindecându-i cu tot felul de poţiuni şi remedii. Chiar a studiat pentru un timp medicina cu un doctor bătrân şi beţiv din New Orleans. Dar nu a învăţat mare lucru. Îi plăcea, de asemenea, botanica şi petrecea mult timp în grădină, pictând flori. Schiţele botanice ale lui Pierre se găsesc azi în faimoasa casă Mayfair de pe First Street.

Nu a fost niciun secret că, în preajma anului 1820, Pierre şi-a luat o amantă de la un bordel din New Orleans, o superba tânără care putea trece drept albă, conform bârfelor. Cu ea, Pierre a avut doi copii: o fiică, ea a plecat în nord unde a trecut ca fiind albă, şi un fiu, François, născut în 1825, care a rămas în Louisiana, iar mai târziu s-a ocupat de actele familiei în New Orleans. Funcţionar gentil, el a avut parte de afecţiunea membrilor albi ai

familiei Mayfair, mai ales a bărbaţilor care veneau în oraş pentru afaceri.

Toţi din familie o adorau pe Marguerite. Când avea doar zece ani, i s-a făcut portretul în care apare purtând faimosul colier cu smarald. Este o pictură veche, ea era mică, iar colierul îi era prea mare. Începând cu 1927, pictura stă pe un perete al casei din First Street, din New Orleans.

Marguerite era delicată din construcţie, cu părul negru şi cu ochi negri migdalaţi. Era considerată o frumuseţe iar bonele îi spuneau „micuţa țigăncușă“ şi adorau să-i pieptene părul lung, negru şi greu. Spre deosebire de sora cea slabă de mine şi de fratele fără personalitate, ea avea un temperament vulcanic şi un simţ al umorului destul de agresiv şi neaşteptat.

La vârsta de douăzeci de ani, împotriva voinţei mamei, s-a căsătorit cu Tyrone Clifford McNamara, un cântăreț de operă, un alt „bărbat frumos”, total nepractic, care făcea un turneu prin Statele Unite, cântând la operele din New York, Boston, St. Louis şi din alte oraşe. Doar când el a plecat din nou în turneu, Marguerite s-a întors de la New Orleans la Riverbend şi a fost primită de mama ei. În 1827 şi 1828 ea a născut doi băieţi, Rémy şi Julien. McNamara a venit acasă destul de frecvent în acea perioadă, dar numai pentru scurte vizite. În New York, Boston, Baltimore sau în alte locuri unde apărea, era cunoscut ca un faimos afemeiat şi băutor, dar şi pentru desele încăierări. Era pe atunci un foarte popular „tenor irlandez” şi strica mariaje oriunde mergea.

În 1829, Tyrone Clifford McNamara şi o femeie irlandeză, probabil amanta lui mulatră, au fost găsiţi morţi după ce un incendiu a ars căsuţa din French Quarter pe care el i-o cumpărase. Rapoartele poliţiei şi ştirile din ziare spun că perechea a fost doborâtă de fumul inhalat pe când încercau în zadar să se salveze. Încuietoarea uşii frontale fusese spartă. Se pare că a existat un copil din această legătură, care nu se afla în cameră în momentul incendiului. Mai târziu, acesta a plecat spre nord.

Incendiul a declanşat o mulţime de bârfe în New Orleans şi a constituit momentul în care Talamasca a reuşit să adune mai multe informaţii personale despre familie decât reuşise în ultimii ani.

Un comerciant din French Quarter a spus unui „martor” de-al nostru că Marguerite şi-a trimis demonul să se ocupe de cei doi şi că ea ştia mai multe despre voodoo decât oricare persoană de culoare din Louisiana. Marguerite avea reputaţia de a avea acasă un altar voodoo şi că lucra cu tot soiul de unguente şi poţiuni pentru vindecări şi pentru dragoste. Mergea peste tot în compania a două frumoase servitoare mulatre, Marie şi Virginie, şi a unui vizitiu mulatru numit Octavius, care era fiul bastard al unuia dintre fii lui Maurice Mayfair, Louis-Pierre, dar asta nu era o poveste foarte răspândită.

Marie-Claudette încă trăia pe vremea aceea, dar ieşea rar, şi se spune că ea şi-a învăţat fiica cu privire la arta negrilor din Haiti. Marguerite era aceea care atrăgea atenţia oriunde mergea, mai ales pentru că fratele ei, Pierre, avea o viaţă respectabilă şi era foarte discret în privinţa amantelor sale mulatre, iar copiii unchiului Lestan au fost cu toţii respectabili şi agreaţi.

Până la împlinirea a treizeci de ani, Marguerite a devenit o persoană sfrijită şi, întrucâtva, înspăimântătoare, cu părul desfăcut şi ochii înflăcăraţi, cu un râs brusc şi deconcertant. Purta în permanenţă smaraldul Mayfair.

Îşi primea musafirii, comercianţii şi brokerii într-o imensă sală de studiu din Riverbend care era plină cu lucruri „oribile şi dezgustătoare”, cum ar fi schelete umane, animale împăiate, capete-trofeu de la safari-urile africane şi piei de animale. Avea mai multe sticluţe şi borcane misterioase, ba chiar unii au pretins că au văzut fragmente umane în aceste borcane. I se dusese vestea că era o înfocată colecţionară de amulete făcute de sclavi, mai ales de aceia de curând aduşi din Africa.

Au fost câteva cazuri de „posedare” printre sclavii ei la acea vreme, ceea ce a implicat fuga unor sclavi-martori înspăimântați şi venirea preoţilor pe plantaţie. În toate

cazurile, victima a fost legată în lanţuri, dar exorcizarea nu a avut succes, fie din cauză că aceasta murea de foame, nefiind convinsă să mănânce, fie din cauza rănilor pe care şi le provoca în timpul convulsiilor.

Au fost zvonuri că un asemenea sclav posedat a fost înlănţuit în podul casei, dar autorităţile locale nu au făcut nicio investigaţie pe această temă.

Cel puţin patru martori diferiţi au menţionat „iubitul cu păr întunecat" al Margueritei, un bărbat văzut în apartamentele sale personale de către sclavi, în suita care a însoţit-o la hotelul St. Louis din New Orleans şi în loja ei de la opera franceză. Multe bârfe au apărut în jurul acestui iubit sau companion. Felul misterios în care el venea şi pleca îi bulversa pe mulţi.

— Acum îl vezi, acum, nu, spuneau ei.

Aceasta era prima menţiune despre Lasher în peste o sută de ani.

Marguerite s-a căsătorit imediat după moartea lui Tyrone Clifford McNamara cu un cartofor înalt şi fără niciun sfanţ, Aarlington Kerr, ce îşi făcea veacul pe vapoarele ce străbăteau râul şi care a dispărut complet la şase luni de la căsătorie. Nu se ştie aproape nimic despre el cu excepţia faptului că era „frumos ca o femeie", un mare băutor căruia îi plăcea să joace cărţi toată noaptea în garsonieră împreună cu diferiţi musafiri beţi şi cu vizitiul mulatru. Este de remarcat că mai multe s-au auzit despre el, decât că ar fi fost văzute. Cele mai multe informaţii despre el sunt de la a treia sau a patru mână. Este interesant de speculat dacă o asemenea persoană chiar a existat.

Cu toate acestea, el a fost tatăl legal al Katherinei Mayfair, născută în anul 1830, care a devenit următoarea beneficiară a moştenirii şi prima dintre vrăjitoarele Mayfair, după mai multe generaţii, care nu şi-a cunoscut bunica, Marie Claudette murind un an mai târziu.

De-a lungul râului, sclavii au purtat povestea care spunea că Marguerite l-a ucis pe Aarlington Kerr şi i-a pus bucăţi din corp în diverse borcane, dar nimeni nu a

cercetat vreodată aceasta, iar ceea ce spunea familia era că Aarlington Kerr nu s-a putut adapta vieţii de pe plantaţie, aşa că a părăsit Louisiana fără niciun ban, cum şi venise, de fapt, şi că Marguerite i-a urat „drum bun“.

Pe când avea douăzeci de ani, se ştia că Marguerite participa la serile de dans ale negrilor, ba chiar că dansa cu ei. Fără nicio îndoială, ea avea puterile Mayfair de a vindeca, iar la naşteri lua întotdeauna parte. Dar cu trecerea timpului, a fost acuzată de furtul unor bebeluşi ai sclavilor ei şi ea este prima vrăjitoare Mayfair de care sclavii nu numai că se temeau, dar pe care o şi urau.

După vârsta de treizeci şi cinci de ani, Marguerite nu a mai condus în mod activ plantaţia, ci l-a lăsat pe vărul ei, Augustin, un fiu de-al unchiului Lestan, care s-a dovedit a fi un manager capabil. Pierre, fratele ei, ajuta puţin la luarea deciziilor, dar, în principal, Augustin era cel care făcea lucrurile să se mişte şi răspundea numai în faţa Margueritei.

Augustin era temut de sclavi, dar ei ştiau măcar la ce să se aştepte din partea lui şi îl considerau sănătos la minte.

În orice caz, în timpul acestor ani, plantaţia a adus o avere. Iar Mayfair au continuat să facă enorme depozite în băncile străine şi în cele nord-americane şi să arunce cu bani oriunde mergeau.

Pe la patruzeci de ani, Marguerite era deja o „babă“, după cum spun observatorii, şi ar fi putut să mai fie frumoasă dacă s-ar fi deranjat să-şi aranjeze părul sau să dea cea mai mică atenţie felului în care se îmbrăcă.

Când fiul mai mare, Julien, a împlinit cincisprezece ani, a început să se ocupe de plantaţie, alături de unchiul său, Augustin, şi, treptat, Julien a preluat conducerea în întregime. La sărbătorirea împlinirii a optsprezece ani, a avut loc un „accident” nefericit cu un pistol nou, în care „bietul unchi Augustin” a fost împuşcat mortal în cap de către Julien.

E posibil ca acesta să fi fost cu adevărat un accident, deoarece toate rapoartele spun că Julien „intrase în prostraţie de durere”. Mai mulţi au declarat că cei doi s-au

luptat pentru pistol când s-a întâmplat accidentul. Una dintre relatări spune că Julien a pus la îndoială cinstea lui Augustin, acesta l-a amenințat că o să-i zboare creierii pentru acuza asta, iar Julien a încercat să-l oprească. Altă relatare spune că Augustin l-a acuzat pe Julien de „crimă împotriva naturii” cu un alt băiat, iar cearta a început din acest motiv, Augustin scoțând arma pe care Julien a încercat să i-o ia.

Oricare ar fi fost cauza, nimeni nu a fost acuzat de crimă, iar Julien a devenit managerul incontestabil al plantației. Și chiar de la frageda vârstă de cincisprezece de ani, Julien se dovedise a fi foarte potrivit pentru meseria asta, reintrodusese ordinea printre sclavi și dublase veniturile plantației pentru deceniul următor. Pe tot parcursul vieții sale, el a rămas adevăratul manager al proprietății, deși sora lui, Katherine, a primit moștenirea.

Marguerite și-a petrecut ultimele decenii din viața ei îndelungată citind tot timpul în biblioteca plină de lucruri „oribile și dezgustătoare”. Vorbea aproape mereu cu ea însăși cu voce tare. Stătea în fața oglinzii și purta lungi conversații în engleză cu propria imagine din oglindă. Vorbea mult, de asemenea, cu plantele ei, dintre care multe proveneau din grădina inițială creată de tatăl său, Henri Marie Landry.

Era foarte devotata mulțimii de veri, copii și nepoți din partea lui Maurice Mayfair și a lui Lestan Mayfair, iar ei, la rândul lor, îi erau extraordinar de loiali, deși îi ameța cu vorbăria.

Sclavii au ajuns să o urască pe Marguerite și nu doreau să-i fie prin preajmă, cu excepția mulatrelor Virginie și Marie, și se spunea chiar că Virginie o cam teroriza la bătrânețe.

O sclavă fugară i-a spus preotului paroh, în 1859, că Marguerite i-a furat copilul și l-a înjunghiat ca jertfă diavolului. Preotul a anunțat autoritățile care au cercetat faptele, dar Julien și Katherine, admirați de toți, au explicat că femeia născuse pruncul mort, dar acesta fusese botezat și îngropat creștinește.

Orice s-ar mai fi întâmplat, se pare că Rémy, Julien şi Katherine au crescut fericiţi, într-un lux exorbitant şi bucurându-se de toate facilităţile pe care New Orleans le oferea: teatre, operă şi alte distracţii fără număr.

Veneau frecvent în oraş ca trio, doar cu o guvernantă mulatră care să-i supravegheze, locuiau în somptuoasele apartamente de la hotelul St. Louis şi îşi făceau cumpărăturile din magazinele la modă, înainte de a se întoarce acasă. A fost o întâmplare şocantă povestită în acea vreme: Katherine a dorit să meargă la faimosul bal mulatru, unde tinerele femei dansau cu sponsorii lor albi. A plecat la bal însoţită de servitoarea ei mulatră şi a fost prezentată ea însăşi ca având sângele amestecat, păcălindu-i pe toţi. Avea părul şi ochii foarte negri, pielea deschisă la culoare şi nu avea trăsături africane, dar cele mai multe mulatre arătau la fel. Julien a luat parte la farsă, prezentându-şi sora drept mulatră celor care nu o întâlniseră înainte.

Vechea gardă a fost şocată când a auzit aşa ceva. Tinerii bărbaţi albi care dansaseră cu ea crezând că e „colorată" au fost umiliţi şi scandalizaţi. Katherine, Rémy şi Julien s-au distrat pe cinste. Ca urmare, Julien a luptat cel puţin într-un duel, rănindu-şi grav oponentul.

În 1857, când Katherine avea şaptesprezece ani, a cumpărat împreuna cu fraţii ei un teren pe First Street, în Garden District din New Orleans. L-au angajat pe arhitectul irlandez Darcy Monahan să le construiască o casă acolo; aceasta este în prezent casa Mayfair. E posibil ca ideea cumpărării să fi fost a lui Julien, care îşi dorea o rezidenţă permanentă în oraş.

Oricum ar fi fost, Katherine şi Darcy Monahan s-au îndrăgostit, dar Julien s-a dovedit a fi gelos peste măsură şi nu a vrut să-i permită Katherinei să se mărite atât de tânără. S-a iscat un enorm scandal familial. Julien s-a mutat din Riverbend într-un apartament din French Quarter împreună cu un tânăr şi foarte frumos bărbat despre care se spune că îi era total devotat într-o maniera care i-a condus pe mulţi să bănuiască o poveste de

dragoste acolo.

Zvonurile spun că, mai departe, Katherine a plecat pe furiş la New Orleans pentru a fi singură cu Darcy Monahan în casa neterminată de pe First Street, iar acolo şi-au jurat credinţă în camerele fără acoperiş şi în gradina încă sălbatică. Julien a devenit de nesuportat în mânia şi dezaprobarea lui, rugând-o pe mama sa să intervină, dar Marguerite nu a părut interesată de problemă.

În final, Katherine a ameninţat că va pleca de acasă dacă nu este lăsată să facă ce vrea, drept urmare Marguerite şi-a dat acordul pentru căsătoria care a avut loc într-o mică bisericuţă. Într-un dagherotip făcut după ceremonie, Katherine este înfăţişată purtând smaraldul Mayfair.

Katherine şi Darcy s-au mutat în casa din First Street în 1858, iar Monahan a devenit cel mai la modă arhitect pentru zona elitistă a oraşului. Mulţi martori din acea vreme dau mărturie cu privire la frumuseţea Katherinei şi farmecul lui Darcy, precum şi la reuşitele baluri pe care cei doi le organizau în casa cea noua. Smaraldul Mayfair este menţionat aproape în permanenţă.

Nu era un secret faptul că Julien Mayfair, fiind atât de afectat de căsătoria surorii lui, nu vizitat-o niciodată. S-a întors la Riverbend, dar petrecea mult timp şi în apartamentul din French Quarter. La Riverbend, Julien, Katherine şi Darcy au avut, în 1863, o ceartă violentă. În faţa servitorilor şi a unor musafiri, Darcy l-a implorat pe Julien să-l accepte, să fie afectuos cu Katherine şi să fie „rezonabil”.

Julien l-a ameninţat pe Darcy cu moartea. Katherine şi Darcy au plecat şi nu au mai revenit împreună la Riverbend.

Katherine a născut un băiat, Clay, în 1859, apoi încă trei copii care au murit de mici. În 1865 l-a născut pe Vincent, după care au urmat alţi doi copii care au murit tot foarte devreme. Se spune că pierderea copiilor i-a frânt inima, că a luat moartea lor ca o pedeapsă de la Dumnezeu şi s-a schimbat din femeia veselă şi spirituală, într-una rezervată şi dezorientată. Cu toate acestea, viaţa ei cu Darcy era

plină. Îl iubea foarte mult şi a făcut tot ce a putut pentru a-l sprijini în diferitele afaceri legate de construcţii.

Trebuie să menţionăm aici că Războiul Civil nu a afectat în niciun fel familia Mayfair. New Orleans a fost repede capturat şi ocupat, aşa că nu a trecut prin asediu sau incendieri. Pe de altă parte, familia avea mult prea mulţi bani investiţi în Europa pentru a fi afectată de ocupaţie sau de declinul care a urmat în Louisiana.

Trupele unioniste nu au fost niciodată încartiruite pe proprietăţile lor, iar ei şi-au derulat afacerile cu „yankeii" imediat după ce a început ocupaţia oraşului. Katherine şi Darcy îi invitau pe yankei pe First Street, în ciuda dezgustului manifestat de Julien, Rémy şi alţi membri ai familiei.

Această viaţă fericită s-a încheiat în 1871, odată cu moartea lui Darcy cauzată de febra galbenă. Katherine, cu inima sfâşiată şi pe jumătate înnebunită, l-a conjurat pe Julien să vină la ea. El era în French Quarter atunci şi a venit imediat, punând pentru prima dată piciorul în casă.

Julien a rămas cu sora lui zi şi noapte, în timp ce servitorii se ocupau de copiii neglijaţi. A dormit cu ea în dormitorul principal din aripa nordică a casei, iar oamenii care treceau pe stradă auzeau plânsul ei continuu şi sfâşietor, durerea ei pentru pierderea lui Darcy şi a copiilor ei morţi.

De două ori a încercat Katherine să se sinucidă cu otravă. Servitorii povesteau despre doctori aduşi în grabă, despre antidoturile date Katherinei şi forţarea ei să umble atunci când era clar că era semiconştientă şi gata să se prăbuşească, dar şi despre disperatul Julien care nu îşi putea reţine lacrimile.

În final, Julien a adus-o pe Katherine împreună cu cei doi băieţi la Riverbend. Acolo, în 1872, Katherine a născut o fetiţă, Mary Beth Mayfair, care a fost botezată şi înregistrată ca fiind copilul lui Darcy Monahan. Este puţin probabil să fie aşa, deoarece Mary Beth s-a născut la zece luni şi jumătate de la moartea tatălui ei. Aproape sigur, deci, că Julien era tatăl.

Din cele stabilite de Talamasca, servitorii au fost cei care au răspândit această poveste, dar şi numeroasele doici care au avut grijă de copii. Era bine cunoscut faptul că Julien şi Katherine dormeau împreună în acelaşi pat, cu uşile încuiate, iar Katherine nu a mai avut niciun alt iubit după moartea lui Darcy, deoarece nu a mai ieşit din casă cu excepţia vizitelor la casa de pe plantaţie.

Dar această variantă, chiar dacă era răspândită printre servitori, nu a avut credibilitate printre egalii familiei Mayfair.

Katherine nu era numai respectabilă din toate punctele de vedere, era enorm de bogată, generoasă şi iubită pentru asta, adeseori oferea bani mulţi, fără rambursare, familiei şi prietenilor care sărăciseră în urma războiului. Încercările ei de sinucidere au stârnit milă. Iar vechea poveste cu balul mulatrelor fusese complet ştearsă din memorie. De asemenea, influenţa financiară a familiei era atât de mare în acele vremuri că părea a fi incomensurabilă. Julien era foarte popular în societatea din New Orleans. Bârfele au încetat imediat şi este îndoielnic să fi avut vreun impact asupra vieţii publice sau private a familiei Mayfair.

În 1872, Katherine este descrisă ca fiind încă frumoasă, chiar dacă încărunţise prematur, şi se spunea că avea un fel de a fi care o făcea cuceritoare. O frumoasă şi bine păstrată ferotipie din acea perioadă o înfăţişează şezând într-un fotoliu cu bebeluşul adormit în braţe şi cu cei doi băieţei lângă ea. Arăta ca o femeie sănătoasă şi senină, atractivă, cu o urmă de tristeţe în ochi. Nu purta smaraldul Mayfair.

În timp ce Mary Beth şi fraţii ei mai mari, Clay şi Vincent, creşteau la ţară, fratele lui Julien, Rémy Mayfair, şi soţia lui – o verişoară Mayfair şi nepoată a lui Lestan Mayfair – au luat în posesie casa Mayfair, trăind acolo mulţi ani, având trei copii, toţi trei purtând numele de Mayfair, iar doi dintre ei au descendenţi în Louisiana.

În acest timp, Julien a început să viziteze casa şi şi-a făcut un birou în bibliotecă. (Această bibliotecă, precum şi

dormitorul de deasupra ei, fac parte din aripa adăugată structurii originale ridicate de Darcy în 1867.) Julien a montat rafturi de cărţi pe doi pereţi şi le-a ticsit cu multele înregistrări scrise al familiei Mayfair, păstrate mai înainte pe plantaţie. Ştim că multe din aceste cărţi sunt foarte, foarte vechi, unele fiind scrise în latină. Julien a adus, de asemenea, multe picturi vechi, inclusiv „portretele din anii 1600“.

Lui Julien îi plăceau mult cărţile şi a umplut biblioteca cu volume clasice, dar şi cu scrieri populare. Îi adora pe Nathaniel Hawthorne, Edgar Allan Poe şi Charles Dickens.

Sunt dovezi că unele certuri dintre Katherine şi Julien l-au adus pe acesta în oraş, departe de Riverbend, dar el nu şi-a neglijat niciodată îndatoririle legate de plantaţie. Dar dacă Katherine îl îndepărta, în mod sigur nepoata Mary Beth (sau fiica) îl aducea înapoi. O copleşea întotdeauna cu trăsuri pline cu cadouri şi o lua cu el la New Orleans cu săptămânile. Acest devotament nu l-a împiedicat să se însoare în 1875 cu o verişoară Mayfair, o descendentă a lui Maurice de o frumuseţe răpitoare.

Numele ei era Suzette Mayfair, iar Julien a iubit-o atât de mult încât i-a comandat nu mai puţin de zece portrete în primii ani de căsătorie. Au locuit în casa din First Street împreună cu Rémy şi familia lui, pare-se într-o completă armonie, deoarece Remy nu l-a contrazis niciodată pe Julien.

Se pare că Suzette a iubit-o pe micuţa Mary Beth, chiar dacă a avut şi ea patru copii în următorii cinci ani, trei băieţi şi o fată, Jeannette.

Katherine nu s-a întors niciodată de bunăvoie la casa din First Street. Îi amintea prea mult de Darcy. Când, la bătrâneţe, a fost nevoită să revină, asta i-a tulburat complet mintea, iar pe la sfârșitul secolului devenise o figură tragică, etern îmbrăcată în negru şi bântuind prin grădină în căutarea lui Darcy.

Dintre toate vrăjitoarele Mayfair studiate până în prezent, Katherine a fost, probabil, cea mai slabă şi mai nesemnificativă. Fii ei, Clay şi Vincent, au fost oameni

respectabili şi complet obişnuiţi. Cei doi s-au căsătorit devreme şi au avut familii mari, iar descendenții lor trăiesc acum în New Orleans.

Ceea ce ştim pare să indice faptul că ea a fost „terminată” de moartea lui Darcy. Şi de atunci nu a mai fost descrisă altfel decât ca „dulce”, „amabilă” şi „răbdătoare”. Nu a luat parte niciodată la administrarea Riverbend, ci a lăsat totul în seama lui Julien care, mai târziu a înmânat treburile lui Clay şi Vincent Mayfair sau supraveghetorilor angajaţi.

Katherine petrecea tot mai mult timp cu mama ei, Marguerite, care devenea din ce în ce mai ciudată. Un vizitator din anii 1880 o descrie ca „imposibilă”, o babă care se îmbrăca zi şi noapte în dantelă albă murdară şi care petrecea ore în şir citind în bibliotecă cu o voce oribil de monotonă. Se spunea ca insulta pe oricine, la întâmplare. Era apropiată de nepoata ei Angeline (fiica lui Rémy) şi de Katherine. În mod constant îi confunda pe băieţii Katherinei, Clay şi Vincent, cu unchii lor, Rémy şi Julien. Katherine era descrisă ca încărunţită şi îngrijorată, lucrând întotdeauna la broderia ei.

În partea a doua a vieţii, Katherine a devenit o catolică convinsă. Mergea zilnic la slujba la biserica parohială şi organiza multe adunări creştineşti, foarte bogate, pentru copiii lui Clay şi pentru cei ai lui Vincent.

Marguerite a murit la vârsta de nouăzeci şi doi de ani, pe când Katherine avea şaizeci şi unu.

Dar în afara poveştii de incest, care este o caracteristică a istoriei Mayfair încă din vremea lui Pierre şi Jeanne Louise, nu au fost istorisiri oculte în privinţa Katherinei.

Servitorii negri, sclavi sau liberi, nu s-au temut niciodată de Katherine. Nu apar poveşti despre vreun misterios iubit cu păr întunecat. Şi nici nu sunt dovezi ca Darcy Monahan ar fi murit de altceva decât de banala febră galbenă.

Chiar s-a speculat printre membrii Talamasca faptul că Julien a fost „vrăjitoarea” acelei perioade – asta deoarece, probabil, niciun alt medium nativ nu a apărut în familie, iar pe măsură ce Marguerite îmbătrânea, Julien a început să-şi

arate puterile. S-a speculat, de asemenea, că ea era un medium nativ, dar că şi-a renegat rolul când s-a îndrăgostit de Darcy şi că acesta e motivul pentru care Julien s-a împotrivit atât de tare căsătoriei, deoarece el cunoştea secretele familiei.

Într-adevăr, avem o mulţime de informaţii care sugerează că Julien a fost un vrăjitor, dacă nu chiar vrăjitorul familiei Mayfair.

De aceea este imperativ sa îl studiem pe Julien în detaliu. Prin anii 1950, ne-au fost aduse informaţii fascinante despre el. De la un anumit moment, istoria lui Julien trebuie să fie cunoscută mai în amănunt prin investigaţii mai amănunţite şi prin colectarea de date suplimentare, prin reexaminarea documentelor existente. Rapoartele noastre despre această perioadă sunt voluminoase şi recurente. Există multe referinţe scrise despre Julien, precum şi trei portrete în ulei în muzeele americane şi unul la Londra.

Părul brunet al lui Julien s-a albit complet încă de când era tânăr, iar numeroasele fotografii şi picturi îl reprezintă ca pe un bărbat cu multă prestanţă şi farmec, având şi o certă frumuseţe fizică. Unii spuneau că îi seamănă tatălui său, cântăreţul de operă Tyron Clifford McNamara.

Dar i-a surprins pe unii membri Talamasca asemănarea lui cu străbunicii lui, Deborah Mayfair şi Petyr van Abel, care, desigur, nu semănau între ei. Julien pare a fi o remarcabilă combinaţie între cei doi străbuni. El are statura, profilul şi ochii albaştri ai lui Petyr, osatura fină a feţei şi gura lui Deborah. Expresia lui, în numeroasele portrete, este, de foarte multe ori, expresia lui Deborah.

Era ca şi cum portretistul din secolul al nouăsprezecelea ar fi văzut-o pe Deborah în pictura lui Rembrandt – lucru imposibil, deoarece lucrarea s-a aflat întotdeauna în seiful nostru – şi s-a hotărât, migălos, să imite „personalitatea” capturată de marele pictor. Putem doar să presupunem că Julien era întruchiparea acelei personalităţi. Poate merită menţionat faptul că, în aproape toate imaginile, în ciuda poziţiei serioase, Julien zâmbeşte.

Este un zâmbet de tip „Mona Lisa”, dar, cu toate acestea, un zâmbet, ceea ce şochează şi este bizar deoarece nu respectă convenţiile fotografice ale secolului. Cinci ferotipii ale lui Julien aflate în posesia noastră arată acelaşi zâmbet subtil. Dar în acea perioadă nu se zâmbea în ferotipii. Ca şi cum Julien găsea amuzant „să se fotografieze". Fotografii făcute spre sfârșitul vieţii lui Julien, în secolul al douăzecilea, arată şi ele zâmbetul, dar acesta este mult mai generos şi mai larg. Merită menţionat faptul că în aceste fotografii el apare mult mai natural şi chiar fericit.

Julien a fost, cu siguranţă, magnatul familiei pe tot parcursul vieţii sale, conducând mai mult sau mai puţin nepoate şi nepoţi, pe sora lui, Katherine, ca şi pe fratele Rémy.

Este binecunoscut faptul că răspândea teamă şi confuzie printre duşmani. Există relatarea unui producător de bumbac furios cum că, în timpul unei dispute cu un om, i-a provocat aprinderea hainelor. Focul a fost rapid stins, omul şi-a revenit după arsurile căpătate, dar nicio acţiune nu s-a întreprins împotriva lui Julien. Mulţi dintre cei care au auzit asta – inclusiv cei din poliţia locală – nu au crezut. Julien râdea ori de câte ori era întrebat despre acest lucru. Dar mai există o poveste, spusă de un martor, că Julien putea da foc la orice numai prin voinţă şi că mama lui îl tachina din cauza asta.

Într-un alt incident faimos, Julien a făcut ca toate obiectele dintr-o cameră să zboare în clipa când s-a enervat, iar apoi nu a ştiut cum să le oprească. A ieşit, a închis uşa camerei în spatele micii furtuni de acolo şi s-a înecat de râs. Mai există o relatare izolată, făcută de un singur martor, care spune că Julien şi-ar fi ucis unul din meditatorii pe care i-a avut în copilărie.

Niciunul din neamul Mayfair de până acum nu a mers la o şcoală obişnuită. Dar cu toţii au fost bine educaţi în particular. Nici Julien nu a făcut excepţie, având mai mulţi meditatori. Unul din ei, un frumos yankeu din Boston, a fost găsit înecat într-unul din braţele fluviului din

apropiere de Riverbend şi s-a spus că Julien l-a strâns de gât şi l-a aruncat în apă. Din nou, nici acest lucru nu a fost cercetat şi întreaga familie Mayfair a fost indignată de zvon. Servitorii care l-au răspândit au retractat totul imediat.

Profesorul din Boston a fost o reală sursă de informaţii despre familie. Bârfea într-una obiceiurile Margueritei şi amintea de frica pe care o stârnea printre sclavi. De la el ştim de sticlele şi borcanele în care erau diferite părţi de corp uman. El pretinde că a trebuit să lupte mult cu avansurile pe care i le tot făcea Marguerite. Atât de urâte şi neînțelepte erau vorbele purtate de el, încât mai multe persoane au atras atenţia familiei asupra lor.

Dacă Julien l-a omorât sau nu, nu se ştie cu siguranţă, dar, date fiind obiceiurile vremii, faptul ar fi putut avea un oarecare înţeles.

Se spunea despre Julien că dăruia monede de aur străine de parcă ar fi fost centime. Chelnerii din restaurantele la modă se băteau să-l servească la masă. Era un călăreţ pasionat şi avea câţiva cai şi trăsuri în grajdul lui din apropierea casei din First Street.

Chiar şi la bătrânețe, dimineţile îşi călărea cu plăcere iapa murgă de la St. Charles Avenue până la Carrolton şi înapoi. Azvârlea bani copiilor negri pe lângă care trecea.

După moartea sa, patru martori diferiţi i-au zărit fantoma în ceaţa care se lăsa pe St. Charles Avenue, iar aceste poveşti au apărut în periodicele vremii.

Julien a fost, totodată, un mare admirator şi sponsor al sărbătorii de Mardi Gras care a început, din câte ştim noi azi, în jurul anului 1872. Se distra copios în casa sa din First Street tot timpul cât dura sărbătoarea.

Se mai spunea adesea că Julien avea darul „bi-localizării“ adică putea să fie în două locuri în acelaşi timp. Această idee era larg răspândită printre sclavi. Julien era la un moment dat în bibliotecă, pentru ca, aproape simultan, să fie văzut în grădina din spatele casei. Sau o servitoare l-a văzut ieşind pe uşa din faţă, pentru ca imediat să-l zărească cum cobora scările din interior.

Mai mulţi servitori au preferat să renunţe la slujba lor din casa de pe First Street, decât să-şi înfrunte stăpânul, pe „ciudatul domn Julien“.

Se bănuieşte ca anumite apariţii ale lui Lasher sunt responsabile pentru aceste confuzii. Oricum ar fi, descrieri ulterioare ale hainelor lui Lasher arată o uimitoare asemănare cu cele purtate de Julien în două portrete diferite. Lasher, după cum este descris pe parcursul secolului al douăzecilea, este invariabil îmbrăcat cu haine de felul celor purtate de Julien în anii 1870-1880.

Julien îndesa mereu bancnote în buzunarele preoţilor care veneau să ceară, sau ale Surioarelor Sărăciei, sau ale altor persoane de acest fel. Dădea mari sume de bani bisericii parohiale şi oricăror manifestări caritabile de care era anunţat. Spunea adesea că banii nu sunt o problemă pentru el. Cu toate acestea, a fost un neobosit strângător de averi.

Ştim că o iubea pe mama sa, Marguerite, şi chiar dacă nu a petrecut mult timp în compania ei, îi cumpăra mereu cărţi din New Orleans sau îi comanda altele din New York sau din Europa. O singură dată s-au certat, iar atunci a fost cu ocazia căsătoriei Katherinei cu Darcy Monahan, când Marguerite l-a pălmuit pe Julien de faţă cu servitorii. După părerea tuturor, Julien a fost adânc rănit emoţional şi a renunţat, în lacrimi, la compania mamei sale.

După moartea soţiei sale, Suzette, Julien şi-a petrecut tot mai puţin timp la Riverbend. Copiii lui au fost crescuţi în First Street. Julien, care a fost mereu un om bine dispus, a început să aibă un rol tot mai mare în societate. Mult înainte de asta, el apărea destul de des la operă sau la teatru însoţit de nepoata (sau fiica) sa, Mary Beth. A dat mai multe baluri de caritate şi a sprijinit activ tinerii muzicieni, prezentându-i în mici concerte private pe care le organiza în salonul dublu din First Street.

Nu numai că a realizat profituri uriaşe la Riverbend, dar a intrat în comerţ cu doi asociaţi din New York, iar din aceste afaceri a mai făcut o adevărată avere. A cumpărat mai multe proprietăţi în New Orleans, pe care le-a lăsat

nepoatei Mary Beth, chiar dacă ea era desemnată ca moştenitoarea Mayfair şi urma să aibă o avere mult mai mare decât a lui Julien.

Există motive să credem că Suzette, soţia, a însemnat o dezamăgire pentru Julien. Servitori şi prieteni spun că aveau multe discuţii în contradictoriu. Se spunea că Suzette era foarte religioasă, iar spiritul liber al lui Julien o deranja. Era reticentă cu privire la bijuteriile şi hainele pe care Julien dorea să le poarte. Nu-i plăcea să iasă noaptea. Nu-i plăcea muzica prea zgomotoasă. O fiinţă drăgălaşă, cu ten palid şi ochi strălucitori, Suzette a fost întotdeauna bolnăvicioasă şi a murit tânără după ce i-a născut rapid pe cei patru copii ai săi; nu e niciun dubiu că singura fetiţă, Jeannette, avea un fel de „clarviziune" sau de putere psihică.

Nu o dată, Jeannette a fost auzită de servitori ţipând într-o panică necontrolată atunci când vedea vreo fantomă sau o altă apariţie. Spaimele ei bruşte şi modul în care ţâşnea afară din casă erau cunoscute în Garden District şi au fost publicate în ziarele locale. De fapt, Jeannette a fost aceea care a dat naştere primei „poveşti cu fantome" din jurul casei de pe First Street.

Sunt câteva relatări în care Julien a fost extrem de nerăbdător cu Jeannette şi chiar a ţinut-o sub cheie. Cu toate acestea, el a iubit-o. Toţi cei trei băieţi ai lui au plecat să studieze la Harvard şi s-au întors în New Orleans pentru a practica dreptul civil, obţinând averi personale consistente. Firma de avocatură a unuia dintre fii lui Julien a fost aceea care, timp de decenii, a administrat moştenirea Mayfair.

Avem cel puţin şapte fotografii diferite ale lui Julien cu copiii săi, inclusiv unele în care apare şi Jeannette (care a murit tânără). În fiecare, familia pare foarte fericită, iar Barclay şi Cortland seamănă mult cu tatăl lor. Deşi Barclay şi Garland au murit la şaizeci şi ceva de ani, Cortland a apucat să împlinească optzeci, murind la sfârşitul lui octombrie 1959. Un membru Talamasca a luat contact direct cu el cu un an înainte, dar vom reveni la asta la

momentul potrivit.

(Ellie Mayfair, mama adoptivă a lui Rowan Mayfair, *actuala desemnată ca moştenitoare*, este o descendentă a lui Julien Mayfair, fiind nepoata fiului lui Julien, Cortland, singurul copil al fiului lui Cortland, Sheffield Mayfair, şi al soţiei sale, o verişoară vorbitoare de franceză cu numele de Eugenie Mayfair, care a murit când Ellie avea şapte ani. Sheffield a murit înaintea lui Cortland din cauza unui puternic atac de cord, în biroul de avocatură al familiei din Camp Street, în 1952, la vârsta de patruzeci şi cinci de ani. Fiica lui, Ellie, era atunci studentă la Stanford, în Palo Alto, California, unde lucra deja cu Graham Franklin, cu care s-a şi căsătorit. Nu a locuit niciodată la New Orleans după toate astea, chiar dacă a făcut vizite frecvente şi s-a întors să o adopte pe Rowan Mayfair în 1959.)

Câteva dintre cele mai interesante dovezi cu privire la Julien însuşi au legătură cu Mary Beth şi cu naşterea lui Belle, prima ei fiică. Julien i-a împlinit lui Mary Beth orice dorinţă, organizând pentru ea baluri pe First Street mai spectaculoase decât orice altă distracţie din New Orleans. Aleile din grădină, balustradele şi fântânile din First Street au fost proiectate şi realizate pentru cea de-a cincisprezecea petrecere de aniversare a lui Mary Beth.

La cincisprezece ani, Mary Beth era deja înaltă, iar în fotografiile de atunci ea apare maiestuoasă, serioasă, o frumuseţe întunecată, cu nişte ochi mari şi negri şi cu sprâncene superb conturate. Cu toate acestea, avea fără îndoială un aer indiferent. Iar această lipsă evidentă de narcisism sau vanitate îi vor caracteriza toate fotografiile făcute pe parcursul vieţii. Câteodată ţinuta ei masculină este aproape sfidător de oficială în aceste poze; dar e foarte posibil ca ea să nu fi fost atât sfidătoare, cât pur şi simplu nepăsătoare. Se spunea des că seamănă mai mult cu bunica Marguerite, decât cu mama, Katherine.

În 1887, Julien şi-a luat nepoata de cincisprezece ani cu el la New York. Acolo l-au vizitat pe unul dintre nepoţii lui Lestan, Corrington Mayfair, care era avocat şi lucra şi cu Julien în comerţ. Julien şi Mary Beth au plecat mai departe

în Europa, în 1888, unde au stat un an şi jumătate. În acest timp, cei din New Orleans au fost informaţi că de acum cea de şaisprezece ani Mary Beth s-a „măritat” cu un Mayfair scoţian – un văr din Lumea Veche – şi că a dat naştere unei fetiţe, Belle. Această căsătorie, celebrată într-o biserică catolică scoţiană, a fost pe larg descrisă într-o scrisoare pe care Julien a scris-o unui prieten din French Quarter; acesta, palavragiu ca o femeie, a arătat scrisoarea tuturor. Rudele şi prietenii au primit şi alte scrisori de la Julien şi Mary Beth în care li se descria nunta, dar mult mai succint.

Când Katherine a aflat de căsătoria fiicei sale, a căzut la pat şi nu a vrut nici să mănânce, nici să scoată o vorbă timp de cinci zile. Doar când a fost ameninţată că va ajunge la azil, a binevoit să bea puţină supă. „Julien este un diavol”, a şoptit ea, iar Marguerite i-a scos pe toţi ceilalţi din cameră.

Din nefericire, misteriosul Lord Mayfair a murit cu două luni înaintea naşterii fiicei sale, căzând din turnul străvechi al castelului din Scoţia. Din nou Julien şi Mary Beth au scris prietenilor şi rudelor lungi scrisori lacrimogene, în care povesteau tot ce se întâmplase.

Acest Lord Mayfair este aproape cu certitudine un personaj fictiv. Mary Beth şi Julien au vizitat într-adevăr Scoţia, au petrecut ceva timp la Edinburgh şi au vizitat Donnelaith. Acolo au cumpărat chiar castelul de pe dealul aflat deasupra oraşului descris în detaliu de Petyr van Abel. Dar castelul, cândva reşedinţa clanului Donnelaith, fusese abandonat ruinei încă de la sfârșitul anilor 1600. În Scoţia nu există nicio dovadă referitoare la lorzii Mayfair.

Totuşi, anumite investigaţii ale Talamasca făcute în acest secol au dezgropat nişte dovezi destul de surprinzătoare despre ruinele de la Donnelaith. Un incendiu devastator a avut loc în 1689, toamna, se pare foarte aproape de momentul în care Deborah a fost executată în Franţa, la Montcleve. Poate a fost în aceeaşi zi, dar nu am reuşit să aflăm asta. În incendiu au pierit ultimii din clanul Donnelaith – bătrânul lord, fiul lui cel mai

mare şi tânărul său nepot.

Este ispititor să presupunem că bătrânul lord a fost tatăl lui Deborah Mayfair. La fel de ispititor este să presupunem că era un laş nenorocit, care nu a îndrăznit să ia atitudine la arderea pe rug a sărmanei țărănci cu minte puţină, Suzanne, nici măcar când fiica sa, Deborah, era în primejdie să păţească acelaşi lucru.

Dar nu putem să ştim. Şi nici nu putem să ştim dacă Lasher a jucat sau nu vreun rol în declanşarea focului care a nimicit familia Donnelaith. Istoria ne spune că trupul bătrânului a ars, în timp ce tânărul nepot a murit asfixiat de fum, iar mai multe femei din familie s-au aruncat de pe metereze de frica focului. Fiul cel mare a murit, din câte se pare, atunci când scara de lemn pe care era s-a rupt sub el.

Povestea spune că Julien şi Mary Beth au cumpărat castelul după ce au petrecut numai o după-amiază la ruine. A rămas în proprietatea familiei Mayfair până în ziua de azi şi mulţi membri ai familiei l-au vizitat.

Nu a fost locuit sau restaurat vreodată, dar este curăţat de moloz şi este destul de bine menţinut, iar în timpul vieţii Stellei, în secolul al douăzecilea, a fost deschis publicului pentru vizitare.

Nu s-a ştiut niciodată de ce Julien a cumpărat castelul, ce ştia el despre acesta şi ce ar fi vrut să facă cu el. În mod sigur, Julien ştia câte ceva despre Deborah şi Suzanne, fie din istoria familiei, fie prin intermediul lui Lasher.

Talamasca a acordat o deosebită atenţie acestei probleme – cine ştia, ce şi cât – deoarece avem dovezi puternice să credem că acei Mayfair ai secolului al nouăsprezecelea nu îşi cunoşteau complet istoria neamului. Katherine a mărturisit nu numai o dată că nu ştia mare lucru despre începuturile familiei, doar că aceştia au plecat din Martinica la Saint-Domingue undeva în jurul anului 1600. Mulţi alţi Mayfair au făcut aceleaşi remarci.

Şi chiar Mary Beth, la sfârșitul anilor 1920, i-a spus preotului paroh de la biserica Sfântul Alfons că este

„purtată de vânt“. Era destul de confuză când a vorbit cu studenţii locali la arhitectură despre cine şi când a construit Riverbend. Cărţi ale vremii o dau pe Marguerite drept cea care a construit Riverbend, când, de fapt, ea s-a născut acolo. Când a fost rugată de servitori să numească personajele din vechi tablouri în ulei ale familiei, Mary Beth a spus că nu poate să o facă. Şi-a dorit ca cineva de atunci, de demult, să fi avut inspiraţia să treacă numele persoanelor pe spatele tablourilor.

Noi am aflat că există nume trecute cel puţin pe spatele unora dintre portrete.

Probabil că Julien şi numai Julien a citit vechile documente ale familiei, pentru că ele existau cu siguranţă. Iar el a început să le mute de la Riverbend pe First Street cam în anul 1872.

Oricum ar fi, Julien a fost la Donnelaith în 1888 şi a cumpărat castelul ruinat. Mary Beth Mayfair povestea spre sfârșitul vieţii cum că lordul Mayfair este tatăl drăgălaşei ei fetiţe Belle, aceea care s-a dovedit a fi exact opusul puternicei sale mame.

În 1892 a fost angajat un artist pentru a picta castelul ruinat, iar acest tablou în ulei se află pe First Street.

Întorcându-ne la cronologie, presupuşii unchi şi nepoata s-au întors acasă cu micuţa Belle în 1889, când Marguerite, de nouăzeci de ani şi foarte senilă, a început să-i acorde fetiţei un interes deosebit.

De fapt, Katherine şi Mary Beth au trebuit să fie foarte atente la copil tot timpul, pentru că Marguerite obişnuia să o ia pe Belle în braţe şi apoi, uitând de ea, să o lase pe unde se nimerea, pe trepte sau pe o masă. Julien râdea când auzea cum o apărau ele, spunând că pruncul avea un înger păzitor de tip special.

Până acum nu au apărut, se pare, discuţii cu privire la faptul că Julien este tatăl lui Mary Beth şi nici că ar fi tatăl fiicei acesteia, Belle. Dar noi suntem convinşi de ambele aspecte.

Mary Beth, Julien şi Belle au trăit fericiţi în casa de pe First Street, iar Mary Beth nu a arătat niciun interes

pentru un nou soţ, cu toate că îi plăcea să meargă la petreceri şi să danseze. Mai târziu, ea s-a recăsătorit, cum vom vedea mai departe, cu Daniel McIntyre, având cu el încă trei copii – Carlotta, Lionel şi Stella.

În noaptea dinaintea morţii Margueritei, în 1891, Mary Beth s-a trezit ţipând în patul său din First Street. A insistat să plece imediat la Riverbend, deoarece bunica ei era pe moarte. De ce nu trimisese nimeni după ea? Servitorii l-au găsit pe Julien stând încremenit pe fotoliul său din bibliotecă, parcă ar fi plâns. Nu arăta că ar fi văzut-o sau auzit-o pe Mary Beth când ea îl implora să o ducă urgent la Riverbend.

O tânără servitoare irlandeză l-a auzit atunci pe bătrânul majordom mulatru remarcând că probabil nu Julien era cel care stătea la birou şi că, poate, ar fi fost mai bine să meargă să-l caute. Asta a îngrozit-o pe servitoare, mai ales atunci când majordomul a început să strige pe afară „Michie Julien”, în timp ce nemişcatul plângător din fotoliu se uita fix în faţa lui, ca şi cum nu auzea nimic din jur.

În final, Mary Beth a pornit-o pe jos şi de abia atunci Julien a ieşit din spatele biroului, şi-a trecut mâinile prin părul său alb şi a ordonat să i se aducă cupeul. A prins-o din urmă pe Mary Beth, înainte ca aceasta să fi ajuns pe Magazine Street.

Nu are prea mare importanţă că Julien avea atunci şaizeci şi cinci de ani, un bărbat foarte arătos, plin de culoare şi cu un comportament de actor pe scenă. Mary Beth avea nouăsprezece ani şi era extrem de frumoasă. Cum Belle avea numai doi ani, nu este menţionată în această întâmplare.

Julien şi Mary Beth au ajuns la Riverbend imediat după ce plecaseră mesagerii trimişi să-i anunţe. Marguerite era aproape în comă, un spectru al unei femei de nouăzeci şi doi de ani, ţinând strâns, cu degetele-i osoase, o păpuşă ciudată, căreia îi spunea *maman* a ei, ceea ce a ridicat multe întrebări în minţile doctorului şi ale asistentei care au dezvăluit toate acestea după ce s-au întors la New Orleans. Mai era un preot acolo, aşteptând, iar declaraţiile

lui ulterioare se regăsesc în rapoartele noastre.

Păpuşa era, după cum se credea, un lucru înspăimântător, cu oase umane drept membre, prinse între ele cu sârmă neagră, cu o coamă oribilă de păr alb fixat pe capul de cârpă care avea trăsături pline de cruzime.

Katherine, pe atunci în vârstă de şaizeci şi unu de ani, precum şi cei doi fii ai săi, stăteau cu toţii lângă pat, aşa cum o făcuseră deja în ultimele patru ore. Rémy era şi el prezent, ajungând pe plantaţie cu o lună înainte ca mama lui să se îmbolnăvească.

Preotul, părintele Martin, tocmai îi dăduse Margueritei ultima împărtăşanie, iar lumânările sfinţite ardeau la altar.

Când Marguerite şi-a dat ultima suflare, preotul a urmărit cu multă curiozitate cum Katherine s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre caseta cu bijuterii din şifonierul pe care îl împărţise dintotdeauna cu mama sa, a luat colierul cu smarald şi i l-a dat lui Mary Beth, care l-a primit cu multă recunoştinţă, l-a pus la gât, după care a continuat să plângă.

Preotul a remarcat că atunci a început ploaia, iar vântul bătea cu putere în jurul casei, trântind obloanele şi culcând la pământ doi copaci. Julien părea încântat de toate astea, chiar părea că râde.

Katherine, în schimb, părea obosită şi înspăimântată. Iar Mary Beth plângea neconsolată. Clay, un tânăr chipeş, părea fascinat de cele întâmplate, pe când fratele lui, Vincent, stătea impasibil.

Pe urmă Julien a deschis ferestrele pentru a lăsa vântul şi ploaia să intre, ceea ce l-a înspăimântat pe preot şi l-a deranjat, deoarece era iarnă. Cu toate acestea, a rămas lângă pat, chiar dacă ploaia îl uda. Copacii au căzut foarte aproape de casă, iar el s-a speriat, gândindu-se că e posibil ca vreo ramură să ajungă la el prin fereastra din apropiere.

Julien, imperturbabil, dar cu ochii în lacrimi, a sărutat-o pe Marguerite, i-a închis ochii, apoi i-a luat păpuşa pe care a ascuns-o în haina lui. I-a încrucişat mâinile pe piept şi i-a spus preotului că mama sa se născuse la sfârşitul

„bătrânului secol”, trăise aproape o sută de ani şi văzuse şi înţelesese lucruri pe care nu le dezvăluise nimănui.

— În cele mai multe familii, a spus Julien în franceză, când moare o persoană, tot ceea ce ştia moare o dată cu ea. Cu Mayfair nu se întâmplă aşa. Avem în noi sângele ei şi tot ce ştia ea trece în noi pe măsură ce devenim mai puternici.

Katherine a dat tristă din cap. Mary Beth continua să plângă, iar Clay stătea într-un colţ, cu mâinile încrucişate, observând totul.

Când preotul a întrebat timid dacă s-ar putea închide ferestrele, Julien i-a răspuns că cerurile plâng după Marguerite şi că asta ar fi o dovadă de nepoliteţe. Apoi, Julien a luat lumânările sfinţite de la altarul catolic şi le-a dus lângă pat, ceea ce l-a ofensat pe preot. Şi a speriat-o pe Katherine.

— Ei, Julien, nu fi nebun, a şoptit Katherine.

Auzind asta, Vincent a pufnit în râs, chiar şi Clay a zâmbit fără să vrea. Toţi l-au privit cu stângăcie pe preot care era de-a dreptul oripilat. Julien a afişat un surâs plăcut şi încurcat, apoi s-a uitat din nou la mama sa, întristându-se iar şi, îngenunchind lângă pat, şi-a îngropat faţa în așternutul moartei.

Clay a părăsit în linişte camera.

În timp ce preotul se pregătea de plecare, a întrebat-o pe Katherine despre smarald. Destul de nonşalant, ea a explicat că era o bijuterie moştenită de la mama sa, care nu i-a plăcut niciodată, fiind prea ostentativă şi grea. Putea să fie a lui Mary Beth.

Ieşind, preotul a observat că la câteva sute de metri de casă nu mai ploua şi nici nu mai sufla vântul. Cerul era chiar senin. S-a apropiat de Clay, care stătea lângă gardul de la intrarea în plantaţie, fumând şi privind furtuna care se distingea bine în întuneric. Preotul l-a salutat, dar Clay nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

Aceasta este prima descriere a morţii unei vrăjitoare Mayfair pe care o avem după aceea a lui Petyr van Abel referitoare la moartea lui Deborah.

Mai sunt multe alte istorisiri despre Julien care ar putea fi incluse aici şi, poate, chiar o să o facem în viitor. Vom afla mai multe despre el pe măsură ce se derulează povestea lui Mary Beth.

Dar nu ar trebui să ajungem la Mary Beth până nu tratăm încă un subiect controversat privitor la Julien şi anume bisexualitatea lui. Şi merită să ne reamintim detaliat relatările lui Richard Llewellyn, unul dintre iubiţii acestuia.

Aşa cu am mai menţionat, în tinereţe, Julien a fost implicat în „crima împotriva naturii", moment în care l-a ucis – accidental sau deliberat – pe unul dintre unchii săi. Am menţionat, de asemenea, despre partenerul lui din French Quarter, pe la sfârşitul anilor 1850.

Julien a avut asemenea companioni pe tot parcursul vieţii sale, dar despre majoritatea dintre ei nu ştim nimic.

Avem unele informaţii despre doi dintre ei, un mulatru, Victor Gregoire, şi un englez, Richard Llewellyn.

Victor Gregoire a lucrat pentru Julien în timpul anilor 1880 ca un fel de secretar particular şi chiar ca un fel de valet. Locuia în aripa servitorilor din casa de pe First Street şi era remarcabil de frumos, ca toţi amanţii şi amantele lui Julien. Şi se zvonea că era un descendent Mayfair.

Investigaţiile au confirmat că era stră-strănepotul unei servitoare mulatre care emigrase din Saint-Domingue cu familia, un posibil descendent al lui Peter Fontenay Mayfair, fratele lui Jeanne Louise şi fiu al lui Charlotte şi Petyr van Abel.

În orice caz, Julien l-a iubit mult pe Victor, dar cei doi s-au certat în 1885, în preajma morţii Suzettei. Din puţinele indicii pe care le avem cu privire la această ceartă, Victor i-a reproşat lui Julien că nu avea suficientă compasiune pentru Suzette în perioada suferinţei ei finale. Iar Julien, contrariat la culme, l-a bătut cu sălbăticie. Verişorii au tot repetat familiei întâmplarea, suficient să ajungă şi la urechile noastre.

A existat un consens în a-i acorda dreptate lui Victor,

deoarece, fiind considerat un servitor credincios, avea tot dreptul de a-i spune stăpânului său adevărul. Era bineştiut pe atunci că Victor era cel mai apropiat de Julien şi că făcea orice pentru acesta.

Dar, în lumina adevărului, trebuie să adăugăm că există dovezi puternice care să ne determine să afirmăm că Julien a iubit-o mult pe Suzette, indiferent cât a fost de dezamăgit de ea, şi că avea mare grijă de ea. Fiii lui au fost convinşi de asta şi, la înmormântarea Suzettei, Julien a fost devastat. I-a consolat ore în şir pe părinţii Suzettei şi şi-a întrerupt pentru un timp afacerile pentru a se ocupa de fiica sa, Jeannette, care nu „şi-a revenit niciodată" după moartea mamei.

Trebuie să spunem că Julien ajunsese aproape isteric la moartea Jeannettei, care a survenit câţiva ani mai târziu. La un moment dat, el s-a agăţat de sicriu şi nu a permis nimănui să-l aşeze în cavou. Garland, Barclay şi Cortland au fost obligaţi să-l sprijine pe tatăl lor în timp ce se desfăşura înmormântarea.

Descendenţi ai fraţilor şi surorilor Suzettei spun că „mătuşa Suzette" a lor, care a locuit cândva pe First Street, a fost, de fapt, adusă în pragul nebuniei de către Julien – un om pervers, crud şi răutăcios de o manieră ce indica o nebunie congenitală. Dar aceste poveşti sunt cam vagi şi nu dovedesc o reală cunoaştere a perioadei respective.

Ca să continuăm cu povestea lui Victor, el a murit în mod tragic în timp ce Julien era cu Mary Beth în Europa.

Întorcându-se acasă într-o seară prin Garden District, Victor a sărit în faţa unei trăsuri care mergea cu viteză la intersecţia străzilor Philip şi Prytania, a căzut foarte rău şi s-a lovit serios la cap. Două zile mai târziu a murit din cauza rănilor la cap. Julien a aflat de asta când s-a întors la New York şi i-a construit un foarte frumos monument la cimitirul St. Louis, nr. 3.

Argumentele pentru homosexualitatea relaţiei lor sunt aduse de o declaraţie ulterioară a lui Richard Llewellyn, ultimul amant al lui Julien. Acesta îi cumpărase lui Victor

multe haine, cai de călărie foarte frumoşi şi îi dăduse o mare sumă de bani. Cei doi petreceau multe zile împreună, călătorind la Riverbend, New York, iar Victor dormea deseori pe canapeaua aflată în biblioteca din First Street în loc să meargă în camera lui din spatele casei.

Din declaraţiile date de către Richard Llewellyn, el nu l-a cunoscut pe Victor, dar i-a spus acelui membru al ordinului nostru că ştia că Julien a avut un iubit de culoare.

DECLARAŢIA LUI RICHARD LLEWELLYN

Richard Llewellyn este singurul observator al lui Julien care a fost vreodată intervievat personal de către un membru al ordinului şi a fost mai mult decât un observator obişnuit.

Ceea ce a avut el de spus – cu privire şi la ceilalţi membri ai familiei, nu numai la Julien – face ca declaraţiile sale să fie foarte interesante, chiar dacă nu sunt în totalitate coerente. El ne-a oferit unele dintre cele mai intime aspecte ale familiei Mayfair pe care le avem. De aceea avem sentimentul că, în reconstituirea noastră, merită să citǎm întocmai cuvintele lui.

Richard Llewellyn a sosit la New Orleans în 1900, la vârsta de douăzeci de ani, şi a devenit angajatul lui Julien, ca şi Victor înaintea sa. Deşi avea şaptezeci şi doi de ani, Julien încă manifesta mult interes pentru afaceri – comerţ, fabrici de bumbac, imobiliare şi afaceri bancare. Până în săptămâna morţii sale, paisprezece ani mai târziu, Julien a dedicat afacerilor câteva ore pe zi în biblioteca lui din First Street.

Llewellyn a lucrat pentru Julien până la moartea acestuia. În 1958, când mi-am început investigaţiile pe teren cu privire la vrăjitoarele Mayfair, Llewellyn mi-a mărturisit candid că a fost iubitul lui Julien.

În acel an, Llewellyn tocmai trecuse de şaptezeci şi şapte de ani. Era un bărbat de înălţime medie, cu o construcţie sănătoasă, părul grizonant, ondulat, şi nişte ochi albaştri mari şi uşor bulbucaţi. Îşi dezvoltase un

accent tipic pentru New Orleans, nu mai vorbea ca un yankeu sau ca un bostonian, cu toate că nu erau mari diferenţe. Oricum, arăta ca un nativ din New Orleans.

Deţinea un anticariat în French Quarter, pe Chartres Street, specializat în cărţi despre muzică, mai ales operă. Permanent, discurile de fonograf redau vocea lui Caruso, iar Llewellyn, care stătea tot timpul la biroul din spatele magazinului, era îmbrăcat invariabil la costum şi cravată.

Era o moştenire lăsată de Julien, care i-a permis să deţină clădirea în care, de asemenea, locuia la etajul al doilea. Llewellyn a lucrat în magazinul său până cu o lună înainte de a muri, în 1959.

L-am vizitat de câteva ori în vara lui 1958, dar numai o dată am reuşit să îl conving să stăm de vorbă pe îndelete şi trebuie să mărturisesc că vinul, pe care l-am adus şi pe care l-am băut împreună, m-a ajutat mult. Spre ruşinea mea, am aplicat această metodă – prânz, vin, şi mai mult vin – cu numeroşi martori ai familiei Mayfair. Părea să funcţioneze cel mai bine la New Orleans, în timpul verii. Cred că am fost puţin cam prea insistent cu Llewellyn, dar informaţiile obţinute s-au dovedit a fi nepreţuite.

O întâlnire complet „întâmplătoare” s-a produs când am intrat în librăria lui, într-o după-amiază, şi am început să discutăm despre marii cântăreţi de operă castraţi, mai ales despre Farinelli. Nu a fost prea greu să îl conving pe Llewellyn să încuie magazinul, pentru o pauză în stil caraibian, şi să mă însoţească la un prânz la Galatoire.

O vreme nu am abordat subiectul familiei Mayfair, iar atunci când am făcut-o a fost într-un mod timid şi în legătură cu casa de pe First Street. I-am spus direct că eram interesat să aflu cât mai multe despre ea şi despre cei care locuiau acolo. În acel moment, Llewellyn era deja puţin ameţit şi a început să-şi reamintească tot felul de lucruri din primele zile petrecute de el în New Orleans.

Iniţial, nu mi-a spus nimic despre Julien, dar pe urmă a început să discute despre el de parcă l-aş fi cunoscut. Am venit şi eu cu mai multe informaţii şi fapte general cunoscute, iar acest lucru a aprins discuţia. Am plecat de

la Galatoire pentru a bea o cafea pe Bourbon Street, unde am continuat conversaţia până după ora opt şi jumătate seara.

La un moment dat, în timpul discuţiei, Llewellyn a realizat că nu am nimic împotriva lui privitor la preferinţele lui sexuale, nu fusesem şocat de nimic, iar asta l-a relaxat şi mi-a povestit mai departe ce ştia.

Se întâmpla cu mult înainte de a folosi tot felul de dispozitive de înregistrat. Cum am ajuns la hotel, am încercat să redau cât mai fidel conversaţia avută şi expresiile lui Llewellyn. Oricum rămâne o reconstituire. Şi chiar dacă am lăsat deoparte întrebările mele insistente, cred că fondul a rămas cel corect.

Ideea a fost că Llewellyn era profund îndrăgostit de Julien, iar unul dintre şocurile cărora a trebuit să le facă faţă era că Julien avea cu cel puţin zece sau cincisprezece ani mai mult decât a bănuit el şi Llewellyn a descoperit asta de abia în 1914, când Julien a suferit primul atac cerebral. Până la acea dată, Julien fusese un amant romantic şi viguros. Llewellyn a rămas cu el până la moartea acestuia, patru luni mai târziu. Julien era pe jumătate paralizat, dar încă mai petrecea în fiecare zi câteva ore în biroul său.

Llewellyn ne-a furnizat o detaliată descriere a lui Julien la începutul anilor 1900, un bărbat suplu, care pierduse puţin din înălţime, dar în general sprinten şi plin de energie, plin de umor de bună calitate şi de imaginaţie.

Llewellyn a spus deschis că Julien l-a iniţiat în secretele erotice ale vieţii şi nu numai că Julien l-a învăţat să fie un iubit atent, dar l-a şi luat pe tânăr cu el la Storyville – cunoscut cartier al felinarelor roşii din New Orleans – şi l-a introdus în cele mai bune case de acolo.

Dar hai să trecem la ceea ce ne-a spus el:

„Oh, câte lucruri m-a învăţat, a zis Llewellyn, referindu-se la relaţia lor amoroasă. Şi ce simţ al umorului avea! Era ca şi cum întreaga lume era un joc pentru el, fără pic de amărăciune. Am să vă spun un lucru foarte

intim despre el. Făcea dragoste cu mine ca şi cum aş fi fost o femeie. Dacă nu înţelegeţi ce vreau să spun, nu vă pot explica. Şi ce voce avea, acel accent franţuzesc. Vă spun că în momentul în care începea să-mi vorbească în ureche…

Şi îmi povestea cele mai hazlii întâmplări despre strămoşii lui şi iubiţii lor, despre cum îi păcăleau pe toţi şi, într-adevăr, unul din băieţii lui, Aleister, obişnuia să se îmbrace în haine femeieşti şi să-l însoţească pe Julien la operă, fără ca nimeni să-şi dea seama de schimbare. Julien a încercat să mă convingă şi pe mine să fac acelaşi lucru, dar i-am spus că nu aş putea face asta niciodată. M-a înţeles. Era extrem de bun din fire. De fapt, era imposibil să îl antrenezi într-o ceartă. A spus că a încetat de mult cu certurile şi, în plus, ştia că are un temperament oribil, aşa că nu-şi permitea să-şi piardă autocontrolul. Îl extenua.

Singura dată când i-am fost necredincios şi m-am întors după două zile, ce crezi că mi-a oferit? O uluitoare cordialitate. S-a dovedit că ştia tot ce am făcut şi cu cine şi, în cel mai calm şi sincer mod, m-a întrebat de ce a trebuit să fiu atât de prost. A fost absolut înfricoşător. Am izbucnit în lacrimi şi i-am mărturisit că voiam să-mi demonstrez independenţa. În definitiv, el era un om total copleşitor. Dar eram în stare de orice ca să-i reintru în graţii. Nu ştiam ce aş fi făcut dacă m-ar fi abandonat!

A acceptat explicaţia mea zâmbind. M-a bătut pe umăr şi mi-a spus să nu-mi fac griji. Îţi spun clar, m-a vindecat pentru totdeauna de hoinăreală! Nu-mi era bine să mă simt atât de mizerabil iar el să fie calm, surâzător. Să ştii că am învăţat câteva lucruri din întâmplarea asta!

A continuat, apoi, spunându-mi că poate citi în minţile altora şi este în stare să vadă ce se petrece în alte locuri. A vorbit mult despre asta. N-aş putea să spun că el chiar credea lucrurile astea sau că era o altă glumă de-a lui. Avea cei mai frumoşi ochi. Într-adevăr era un bătrân superb. Şi se îmbrăca foarte şic, puteai să spui ca un dandy. Când îşi lua costumul alb, cu vesta galbenă de mătase şi cu pălăria albă de Panama, arăta splendid.

Cred că l-am imitat întotdeauna, până şi în ziua de azi.

Nu-i trist că mă străduiesc atât de mult să arăt ca Julien Mayfair?

Ah, dar asta îmi aduce aminte că, o dată, a făcut cel mai ciudat lucru ca să mă sperie! Şi nici până astăzi nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Discutasem cu o seară înainte despre cum arăta Julien în tinereţe, cât de frumos era în fotografii şi să ştii că, văzându-le, parcă vedeai o istorie a fotografiei. Primele imagini cu el erau dagherotipuri, apoi a venit rândul ferotipiilor, apoi fotografii sepia pe carton şi, în final, cele alb-negru, aşa cum le avem azi. Oricum, mi-a arătat un teanc întreg, iar eu i-am spus: «Oh, mi-aş fi dorit să te cunosc pe vremea când erai tânăr, cred că erai o frumuseţe!» Apoi m-am oprit. Îmi era ruşine. Mă gândeam că, poate, l-am jignit. Dar el îmi zâmbea. N-am să uit niciodată. Stătea la marginea canapelei de piele, picior peste picior şi, prin fumul pipei, mi-a spus: «Ei bine, Richard, dacă îţi doreşti să vezi cum eram atunci, s-ar putea să-ţi arăt. O să fii surprins».

În acea noapte eram în oraş. Nu mai ţin minte de ce. Poate că aşa îmi venise. Câteodată casa ţi se pare atât de apăsătoare! Plină de copii şi bătrâni, iar Mary Beth era, politicos vorbind, o «prezenţă» de care te loveai oriunde. Nu mă înţelege greşit, îmi plăcea Mary Beth. Ea plăcea tuturor. Am ţinut mult la ea, cel puţin până când Julien a murit. Se putea conversa uşor cu ea. Chiar te asculta când îi vorbeai, un lucru destul de neobişnuit pentru ea. Dar, de câte ori intra într-o cameră, o umplea, lăsând în umbră pe oricine altcineva. Apoi mai era şi soţul ei, judecătorul McIntyre.

Acesta era un beţivan notoriu, tot timpul beat şi pus pe scandal. A trebuit de mai multe ori să-l caut prin barurile irlandeze din Magazine Street şi să-l aduc acasă. În definitiv, Mayfair nu erau genul lui de oameni. El era un irlandez educat. Cu toate astea, cred că Mary Beth îl făcea să se simtă inferior. Îi atrăgea mereu atenţia la nimicuri, cum ar fi să-şi pună şervetul în poală, să nu fumeze în sufragerie, să nu muşte tacâmul când mănâncă, să nu facă zgomot pentru că o deranjează. Îl jignea în permanenţă.

Dar eu cred că o iubea cu adevărat. Tocmai de aceea reuşea ea să-l rănească atât de uşor. A iubit-o mult de tot. Ar fi trebuit s-o cunoşti ca să înţelegi asta. Nu era frumoasă, dar era absolut captivantă! Aş putea să-ţi spun despre ea şi despre bărbaţi tineri, dar nu vreau. Dar ceea ce vreau să-ţi spun este că rămâneau toţi încă multe ore să mai converseze după cină, Mary Beth şi judecătorul McIntyre, şi Julien, desigur, şi Clay Mayfair când era acolo. Niciodată nu am mai văzut oameni cărora să le placă atât de mult să vorbească după cină.

Julien punea deoparte puţin brandy. Şi micuţa Stella adormea cu capul în poala lui. Ah, draga şi dulcea Stella, cu zulufii ei. Şi micuţa Belle cea frumoasă, care se plimba cu păpuşica în braţe. Şi Millie cea Scumpă, aşa îi spuneau pe atunci, dar au renunţat ulterior. Era mai mică decât Belle, dar, într-un fel, avea grijă de aceasta. Era un înger de fată, dacă înţelegi ce-ţi spun. Mai erau şi alţii, veri care obişnuiau să vină. Băiatul lui Julien, Garland, era mai tot timpul când venea de la şcoală. Şi Cortland, îmi plăcea mult Cortland. Într-o vreme erau vorbe că s-ar putea căsători cu Millie, dar erau verişori primari, fiind fiica lui Rémy, iar lucrurile astea nu se mai fac azi. Millie nu s-a măritat niciodată. Ce păcat…

Dar ştii, judecătorul McIntyre nu era genul de irlandez care să stea mereu în preajma soţiei, dacă mă înţelegi. Avea nevoie să fie cu bărbaţi, bând şi pălăvrăgind mereu, nu cu oameni precum Julien, ci ca el, irlandezi băutori şi vorbăreţi înrăiţi. Petrecea mult timp în oraş, la clubul lui, dar au fost nenumărate seri când mergea în barurile de pe Magazine Street unde se bea puternic.

Când era acasă, era foarte zgomotos, dar a fost, totuşi, un bun judecător. Nu începea să bea decât după ce se întorcea de la tribunal şi, deoarece venea destul de devreme, avea timp suficient să fie complet beat până la ora zece seara. Atunci pleca la hoinărit, iar pe la miezul nopţii Julien îmi spunea: «Richard, cred că ar fi cazul să mergi să îl cauţi».

Julien lua totul foarte uşor. Credea că judecătorul

McIntyre era nostim şi râdea la orice spunea el. Judecătorul McIntyre povestea mereu despre Irlanda şi despre situaţia politică de acolo, iar Julien îl aştepta să termine ce avea de spus şi răspundea vesel: «Mie nu-mi pasă dacă se vor omorî între ei». McIntyre parcă înnebunea. Mary Beth râdea din toată inima şi îi făcea semne pe sub masă lui Julien. Dar judecătorul McIntyre era deja luat de apă în acei ultimi ani. Nu-mi imaginez cum a reuşit să trăiască atât de mult. A murit abia în 1925, la trei luni după Mary Beth. S-a spus că a murit de pneumonie. Pe dracu, pneumonie! L-au găsit într-un şanţ în Ajunul Crăciunului şi era atât de frig, că îngheţaseră ţevile. Pneumonie! Am auzit că, atunci când Mary Beth era pe moarte, i-au dat atât de multă morfină încât ar fi putut să o ucidă. Ei, şi cum zăcea ea aproape inconştientă, a venit el, beat, şi a trezit-o spunându-i: «Mary Beth, am nevoie de tine». Ce beţivan tâmpit! Iar Mary Beth i-a spus: «Vino, Daniel, întinde-te lângă mine». Şi când te gândeşti ce dureri avea! Stella mi-a zis asta… ultima dată când am văzut-o. Când am văzut-o vie. Am mai mers acolo încă o dată, la înmormântarea Stellei. Era în sicriu şi a fost un miracol cum a reuşit Lonigan să închidă capacul. Era atât de frumoasă, zăcând acolo, cu toţi acei Mayfair în jurul ei. Dar, după cum am spus, a fost ultima oară că am văzut-o în viaţă… Şi lucrurile pe care le-a spus despre Carlotta, cât de rece a fost Carlotta cu Mary Beth în ultimele luni, de ce a fost aşa, ţi s-ar ridica părul în cap dacă ai şti.

Imaginează-ţi o fiică să fie nesimţitoare cu mama care era pe moarte. Dar Mary Beth nu a dat importanţă la asta. Ea doar era la pat, în dureri, semi-conștientă, mi-a spus Stella, fără să ştie unde este, vorbind câteodată cu voce tare cu Julien de parcă l-ar fi putut vedea în cameră; desigur, Stella a fost lângă ea, zi şi noapte. Cât de mult a iubit-o Mary Beth pe Stella!

Odată, mi-a spus Mary Beth că, din partea ei, i-ar putea arunca în Mississippi pe toţi ceilalţi copii ai ei, că nu-i păsa, doar Stella conta pentru ea. Bineînţeles că glumea, nu a fost niciodată nepăsătoare sau rea cu ceilalţi copii ai

ei. Îmi amintesc cum îi citea ore întregi lui Lionel când era mic şi cum îl ajuta la teme. I-a adus acasă cei mai buni profesori când acesta nu a vrut să meargă la şcoală. Niciunul dintre copii nu a fost grozav la învăţătură, cu excepţia Carlottei, desigur. Stella a fost exmatriculată din trei şcoli diferite. Carlotta a fost singura care s-a descurcat de minune şi asta i-a prins tare bine.

Dar ce spuneam? Ah, da. Câteodată nu-mi găseam locul în casă, parcă nu aparţineam locului. Oricum, am plecat în Quarter. Erau zilele Storyville, ştii, când prostituţia era legală aici şi Julien mă dusese chiar el la Mahogany Hall a lui Lulu White într-o seară, precum şi în alte locuri la modă şi nu se supăra dacă mai mergeam pe acolo şi singur.

Cum spuneam, în seara aceea am plecat, iar Julien nu s-a supărat. Stătea confortabil în dormitorul lui de la etajul al treilea, cu cărţile şi ciocolata lui fierbinte. Ştia prea bine că mă duc doar să mă uit. Aşa că am plecat, plimbându-mă pe lângă acele case micuţe – acele chichineţe, cum le spuneau – în faţa cărora erau fete care mă îndemnau să intru, dar bineînţeles că nu aveam nicio intenţie să fac asta.

Atunci ochii mi-au căzut pe un tânăr frumos de pe o alee de acolo, cu mâinile încrucişate la piept, sprijinindu-se de o casă şi privindu-mă. «Bon soir, Richard», mi-a spus şi i-am recunoscut imediat vocea, accentul franţuzesc. Era vocea şi accentul lui Julien. Şi am văzut că şi omul era tot Julien, dar nu avea mai mult de douăzeci de ani! Niciodată nu am mai păţit aşa ceva.

Aproape să urlu. Era mai rău decât să văd o fantomă. Iar omul nu mai era, dispăruse.

Am luat repede un taxi până acasă, pe First Street. Julien mi-a deschis uşa. Era în halat, pufăia din pipa lui nesuferită şi râdea. «Ţi-am spus că o să-ți arăt cum eram la douăzeci de ani!» Şi râdea, râdea.

Îmi amintesc că l-am urmat în salon. Era o cameră foarte plăcută pe atunci, nu ca acum, ţi-ar fi plăcut să-l vezi. Mobilier franţuzesc minunat, mai ales Ludovic al XV-lea, pe care Julien însuşi îl adusese din Europa când fusese

acolo cu Mary Beth. Luminos şi elegant, superb. Iar mobila art deco era opera Stellei. Credea că e de bun gust să fie peste tot ghivece cu palmieri! Piesa de rezistenţă era un pian Bözendorfer. Locul arăta ca la nebuni când am ajuns pentru înmormântare şi ştii, desigur, că Stella a fost dusă de acasă direct la cimitir. Stella nu a fost dusă la capelă. Ştiai că Stella era în camera din faţă, locul unde fusese împuşcată? Mă uitam în jur, încercând să văd locul exact. Toţi făceau acelaşi lucru, iar Lionel era deja închis, desigur. Nu-mi venea să cred. Lionel fusese aşa un băiat drăguţ, o însoţea pe Stella oriunde mergea ea. Dar ce spun eu?

Oh, da, ce noapte incredibilă! Tocmai îl văzusem pe tânărul Julien în oraş, tânărul şi frumosul Julien, vorbindu-mi în franceza, apoi eram din nou acasă, urmându-l pe bătrânul Julien în salon, iar el s-a aşezat pe canapea, şi-a întins picioarele şi mi-a spus: «Ah, Richard, sunt atât de multe lucruri pe care ţi le-aş putea spune şi arăta, dar sunt bătrân acum. Şi care ar fi rostul? O uşoară consolare a bătrâneţii este că nu mai e nevoie să te străduieşti să fii înţeles. O dată cu îngroşarea arterelor se instalează şi un soi de resemnare».

Bineînţeles că eram încă supărat. „Julien, i-am spus, îţi cer să-mi spui cum ai făcut asta.“ Nu mi-a răspuns. Parcă nici nu eram acolo. Se uita fix la foc. În timpul iernii, ambele focuri ardeau. Erau două şemineuri, unul ceva mai mic decât celălalt.

Puţin mai târziu s-a trezit din visarea solitară şi mi-a reamintit că îşi scrie povestea vieţii. S-ar putea să o citesc după moartea lui. Nu era sigur.

«M-am bucurat de viaţă, mi-a spus el. Probabil că nimeni nu ar trebui să se bucure atât de mult de viaţă cum am făcut-o eu. Ah, e atât de multă suferinţă în lume, iar mie mi-a fost atât de bine! Pare nedrept, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fac mai mult pentru ceilalţi, mult mai mult. Trebuia să fiu mai inventiv! Dar toate astea se regăsesc în cartea mea. Ai să citeşti mai târziu.»

Îmi spusese de mai multe ori că îşi scrie memoriile. A

avut, cu adevărat, o viaţă interesantă, născându-se mult înaintea Războiului Civil şi văzând atâtea. Obişnuiam să călărim împreună prin oraş, prin Audubon Park, iar el îmi povestea de zilele când tot acel pământ era o plantaţie. Povestea cum lua vaporul cu aburi de la Riverbend. Îmi spunea de vechea operă şi de balurile mulatrelor. Îmi vorbea într-una. Ar fi trebuit să notez totul. Amintirile astea le povestea şi micuţilor Lionel şi Stella şi cât de atenţi ascultau ei! Îi lua cu noi în trăsură la plimbare prin oraş, le arăta anumite locuri din French Quarter şi le spunea scurte istorioare minunate.

Să ştii că am vrut să citesc acea poveste de viaţă. Îmi amintesc câteva ocazii în care am intrat în bibliotecă, iar el scria la ceea ce mi-am dat seama că era autobiografia. Scria de mână, chiar dacă avea maşină de scris. Şi nu se supăra dacă cei mici îl deranjau. Lionel stătea lângă foc şi citea, iar Stella se juca pe canapea cu păpuşa, dar asta nu însemna nimic, el scria mai departe.

Şi ce crezi? După ce a murit, am văzut că nu mai era nicio autobiografie. Asta mi-a spus Mary Beth. Am implorat-o să mă lase să văd orice ar fi scris el. Mi-a răspuns cu dezinvoltură că nu era nimic şi nu m-a lăsat să ating ceva de pe biroul lui. Nu mi-a mai permis accesul în biblioteca. Oh, cât am urât-o pentru asta! Era atât de sigură pe ea încât a convins pe toată lumea că acesta era adevărul. Dar eu văzusem manuscrisul. Mary Beth mi-a dat ceva ce îi aparţinuse lui Julien şi pentru asta i-am fost foarte recunoscător.”

În acest moment, Llewellyn mi-a arătat un inel cu granat. L-am felicitat şi i-am spus că eram curios cu privire la zilele petrecute la Storyville. Cum a fost acolo cu Julien? Mi-a dat un răspuns destul de lung.

„O, Julien chiar era îndrăgostit de Storyville. Şi femeile din White’s Hall of Mirrors, a lui Lulu White, îl adorau, pur şi simplu, îl aşteptau ca pe un rege. Acelaşi lucru se întâmpla oriunde mergea. S-au petrecut multe pe acolo, lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Nu era vorba că aş fi fost gelos pe Julien. Dar era şocant pentru un tânăr

yankeu netrecut prin viaţă, aşa, ca mine.”

Râzând, Llewellyn a adăugat:

„Dar ai să înţelegi mai bine dacă am să-ţi povestesc ce vreau să spun.

Era iarnă când Julien m-a luat prima dată acolo. Vizitiul a oprit trăsura în faţa casei, la intrarea principală. Era un pianist care cânta acolo – nu sunt foarte sigur cine era, poate Manuel Perez, poate Jelly Roll Morton –, nu am fost niciodată un fan al jazz-ului cum era Julien. Îi plăcea la nebunie acel pianist – îi spuneau profesorul, înţelegi – şi stăteam în salon, ascultându-l şi bând şampanie, era chiar o şampanie foarte bună, şi, desigur, au venit fetele, toate împopoţonate cu tot felul de găteli şi aere prosteşti – era acolo o ducesă de… sau o contesă de… – şi care încercau să-l seducă pe Julien care s-a purtat absolut fermecător cu ele. În final, el a ales o femeie destul de în vârstă, obişnuită şi, ceea ce m-a uimit, i-a spus că vom merge amândoi cu ea. Bineînţeles că eu nu o doream şi nimic nu mi-ar fi schimbat părerea. Dar Julien, zâmbind, mi-a spus ca eu doar am să mă uit pentru a mai învăța câte ceva despre mersul lucrurilor. Tipic pentru Julien.

Şi ce crezi că s-a întâmplat când am ajuns în camera? Pe Julien nu l-a interesat atât femeia, cât cele două fiice ale sale, de noua şi unsprezece ani. Ele au ajutat Ia pregătiri – un fel de examinare a lui Julien, ca să o spun delicat, pentru a fi sigure că el nu are ştii tu ce… apoi l-au spălat. Eram împietrit văzând copilele îndeplinind lucrurile astea intime. Iar când Julien şi-a început treaba cu mama lor, înţelegi că fetiţele au stat cu ei în pat?! Ambele erau tare drăgălaşe, una brunetă, iar cealaltă cu păr blond cârlionţat. Purtau nişte cămășuțe mititele şi ciorapi negri, dacă îţi poţi închipui, dar erau foarte ispititoare. Chiar şi pentru mine. Se puteau vedea sfârcurile lor mici prin bluziţe, dar nu aveau încă sâni aproape deloc. Nu ştiu de ce erau atât de incitante! Stăteau lângă cei doi şi chiar îl sărutau pe Julien ca doi îngeraşi în timp ce el… hm… el o poseda pe mama lor, ca să spun aşa.

Nu am să uit vreodată acele fetiţe şi modul în care li se

părea totul atât de natural! Cum perfect normal i se părea şi lui Julien.

Desigur că Julien s-a purtat cu toată graţia cu care s-a purtat mereu. Ai fi putut să crezi că era Darius, regele Persiei, că doamnele erau haremul lui, nu se vedea la el nicio urmă de stângăcie, nicio urmă de brutalitate. Când s-a terminat, a mai băut cu ele şampanie şi chiar şi cele mici au băut. Mama a încercat să-şi exercite farmecele şi asupra mea, dar aşa ceva nu era pentru mine. Julien ar fi rămas acolo toată noaptea dacă nu i-aş fi cerut eu să plecăm. Le învăţa pe fete un nou poem. Se părea că le învăţa câte unul de fiecare dată când venea. Acum îi recitau cele trei sau patru sonete de Shakespeare „predate" data trecută. Cel nou era de Elizabeth Barret Browning.

Nu mai aveam răbdare, doream să plec odată. Iar pe drum spre casă am sărit cu gura pe el: «Julien, oricum am fi, noi suntem, totuşi, adulţi. Ele sunt doar nişte copii». El mi-a răspuns exact aşa cum mă aşteptam: «Hai, Richard, nu fi prost. Sunt copii din flori. S-au născut într-o casă de prostituate şi îşi vor trăi toată viaţa în acest mod. Nu le-am făcut nimic rău. Şi dacă nu aş fi fost eu cu mama lor în această seară, ar fi fost altcineva cu toate trei. Dar am să-ţi spun ce mă intrigă şi mă doare cel mai tare, Richard, cu privire la asta. Este felul în care viaţa îşi cere drepturile în orice circumstanţe. Desigur că este o existenţă mizerabilă. Cum ar putea să nu fie? Cu toate astea, cele două fetiţe au reuşit să supravieţuiască, să respire, să se simtă bine. Râd şi sunt pline de curiozitate şi de iubire. Se adaptează, cred că ăsta e cuvântul. Se adaptează şi reuşesc să ajungă la stele în felul lor. Pentru mine, acest lucru este fascinant. Mă fac să mă gândesc la florile care apar în crăpăturile din caldarâm, care cresc spre soare şi, indiferent câtă lume le calcă în picioare, se ridică iar.»

Nu i-am mai spus nimic în contradictoriu; iar el tot îmi vorbea. Mi-a spus că erau mulţi copii în orice oraş care aveau o situaţie şi mai rea. Dar, bineînţeles, că asta nu schimba lucrurile.

Ştiu că mergea destul de des la Storyville şi că nu mă lua mereu cu el. Dar să-ţi spun altceva destul de ciudat… (A ezitat în acest moment. A avut nevoie de un impuls.) Obişnuia să o ia pe Mary Beth cu el. O lua la Lulu White's şi la Arlington şi le reuşea pentru că o deghiza pe Mary Beth în bărbat.

I-am văzut de mai multe ori plecând şi, desigur, dacă ai fi văzut-o vreodată pe Mary Beth, ai fi înţeles. Nu era o femeie urâtă, dar nu era delicată, feminină. Era înaltă şi bine construită. Când îşi lua unul dintre costumele cu vestă ale soţului ei, arăta ca un bărbat foarte prezentabil. Îşi vâra părul lung sub pălărie şi purta o eşarfă în jurul gâtului, ba câteodată purta şi ochelari, cu toate că nu ştiu de ce, şi pleca împreună cu Julien.

Îmi amintesc că asta s-a întâmplat de cel puţin cinci ori. Şi îi auzeam mai târziu vorbind despre asta, cum îi păcăliseră pe toţi.

Câteodată mergea şi judecătorul McIntyre cu ei, dar cred că celor doi nu le prea convenea asta.

Mi-a spus odată Julien că aşa o cunoscuse judecătorul McIntyre pe Mary Beth Mayfair – că se întâlniseră În Storyville cu vreo doi ani înainte să vin eu. Pe atunci nu era încă judecătorul McIntyre, doar Daniel McIntyre. A cunoscut-o pe Mary Beth acolo şi au petrecut o seară întreagă jucând jocuri de noroc cu ea şi cu Julien şi nedându-şi seama până dimineaţă că ea era femeie, iar când a descoperit asta, nu a mai vrut să se despartă de ea.

Julien mi-a spus totul despre asta. Mergeau în oraş, plimbându-se şi ascultându-i pe Razzy Dazzy Spasm Band. Cred că ai auzit de ei, erau buni, erau chiar buni. Şi, cumva, Julien şi Mary Beth, care îşi spunea Jules în aceste ocazii, au intrat la Willie Piazza's unde au dat de Daniel McIntyre. Începând de acolo, au colindat, căutând o masă bună de biliard, deoarece Mary Beth era foarte bună la biliard, întotdeauna a fost.

Oricum, trebuie să fi fost dimineaţă când au plecat spre casă, iar judecătorul McIntyre discutase mult timp afaceri cu Julien, pentru că, deşi nu era încă judecător, era totuşi

avocat, şi stabiliseră să se întâlnească la prânz în oraş şi poate Julien va putea face ceva să-l ajute pe McIntyre să intre într-o firmă de avocatură. În momentul în care Judge l-a îmbrăţişat pe «Jules» de rămas bun, ea şi-a scos pălăria şi tot părul acela negru minunat s-a revărsat pe spate şi i-a spus atunci că era femeie, iar el era să moară pe loc.

Cred că din acea zi a început să o iubească. Eu am venit la un an după ce se căsătoriseră şi deja o aveau pe domnişoara Carlotta, un bebeluş în leagăn. Lionel a urmat după zece luni, iar un an şi jumătate mai târziu a urmat Stella, cea mai drăguţă dintre toţi.

Ca să-ţi spun drept, judecătorul McIntyre nu a încetat niciodată să o iubească pe Mary Beth. Ăsta era necazul lui. Anul 1913 a fost ultimul an întreg pe care l-am petrecut în casa aceea şi pe atunci el era deja de peste opt ani judecător, mulţumită influenţei lui Julien, şi îţi spun că era la fel de îndrăgostit de Mary Beth ca la început. Şi, în felul ei, şi ea îl iubea la fel de mult. Nu cred că s-ar fi încurcat cu el dacă nu l-ar fi iubit.

Desigur, mai erau şi bărbaţii tineri. Oamenii vorbeau de ei. Ştii, băieţii de la grajduri, comisionarii, toţi erau tare arătoși. Îi vedeai ieşind pe scările din spatele casei, cu o privire cam speriată. Cu toate acestea, ea îl iubea mult pe judecător. Să-ţi mai spun ceva: nu cred că el a bănuit vreodată ceva. Era beat mai tot timpul. Iar Mary Beth era la fel de nepăsătoare în această privinţă ca şi în oricare alta. Ea era, într-un fel, cea mai calmă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nimic nu o tulbura, oricum nu pentru mult timp. Nu avea prea multă răbdare cu cei care i se împotriveau, dar, pe de altă parte, nu avea niciun interes să-şi facă duşmani. Nu era persoana care să-şi impună cu orice preţ punctul de vedere.

Am fost tot timpul uimit de felul în care se purta cu Carlotta. Aceasta avea treisprezece ani când am plecat. Ce vrăjitoare era acea copilă! Dorea să plece la o şcoală departe de casă. Mary Beth a încercat să o facă să se răzgândească, dar nu a avut succes. Carlotta era atât de hotărâtă, încât Mary Beth nu a avut ce face şi a trebuit să

o lase.

Mary Beth îi îndepărta pe toţi şi s-ar putea spune că şi pe Carlotta a îndepărtat-o. În parte din cauză că era atât de rece şi, de ce nu, şi puţin nebună. Nu am să uit niciodată felul în care mi-a interzis accesul în bibliotecă şi în dormitorul de la etajul al treilea când a murit Julien. Niciodată nu îşi pierdea cumpătul. Mi-a spus, parcă adresându-se unui copil: «Du-te acum, Richard, du-te jos să îţi iei o cafea şi apoi ar fi bine să îţi faci bagajele». Mi-a cumpărat o clădire aici, în oraş. Vreau să spun că încă nu îl îngropaseră pe Julien când ea mi-a cumpărat clădirea şi m-a mutat în oraş. Desigur, s-a folosit de banii lui Julien.

Da, nu s-a enervat niciodată. Cu excepţia zilei când i-am anunţat moartea lui Julien. Atunci, ca să spun adevărul, aproape că a înnebunit. Dar numai pentru o scurtă perioadă de timp. Pe urmă, când a văzut că el s-a dus definitiv, s-a repezit şi a început să aranjeze patul. Şi nu am mai văzut nicio lacrimă la ea.

Şi să-ţi mai spun ceva ciudat referitor la înmormântarea lui Julien. Mary Beth a făcut un lucru straniu. Sicriul deschis al lui Julien era în camera din faţă a casei şi fiecare Mayfair din Louisiana era acolo. Trăsurile şi automobilele ocupau o bună parte din First Street şi Chestnut Street. Ploua atât de tare încât credeam că nu se va mai opri vreodată! Iar ploaia era atât de deasă încât a creat o adevărată perdea în jurul casei. Dar cel mai important lucru a fost ăsta. Îl privegheau pe Julien, înţelegi, şi nu era un priveghi obişnuit, irlandez, pentru că erau prea cu nasul pe sus pentru asta, dar era multă mâncare şi vin şi, normal, judecătorul era beat pulbere. La un moment dat, cu toţi oamenii aceia în cameră şi în holuri, în sufragerie şi în bibliotecă, alergând în sus şi în jos pe scări, Mary Beth a luat un scaun, l-a aşezai lângă sicriu, a luat strâns mâna moartă a lui Julien în mâna ei şi a adormit chiar pe acel scaun, în timp ce mulţimea de veri şi verişoare se perindau pe acolo, îngenuncheau, se rugau.

Era un gest tandru, de iubire. Deşi am fost întotdeauna gelos pe ea, în acel moment am îndrăgit-o. Mi-aş fi dorit să

fi făcut eu asta. Julien arăta bine chiar şi în coşciug. Oh, să fi văzut a doua zi pădurea de umbrele din cimitirul Lafayette! Iar atunci când au coborât sicriul în groapă, am murit şi eu pe dinăuntru. Mary Beth a venit chiar în acea clipă lângă mine, şi-a pus mâna pe umărul meu şi a şoptit în aşa fel încât să aud şi eu: «Au revoir, mon cher Julien!» Pentru mine a făcut asta, ştiu că pentru mine. A făcut-o pentru mine şi a fost cel mai tandru lucru pe care l-a făcut vreodată. Şi până în ziua morţii ei a negat că el şi-ar fi scris vreodată autobiografia.

L-am întrerupt aici, întrebându-l dacă nu cumva Carlotta a plâns la înmormântare.

„Într-adevăr, nu. Nu îmi amintesc sa o fi văzut acolo. Era un copil îngrozitor. Atât de lipsită de umor şi diferită de toţi ceilalţi. Mary Beth nu punea la suflet asta. Dar Julien se supăra adeseori pe ea. Doar Mary Beth îl calma. O data, Julien mi-a spus că şi Carlotta îşi va irosi viaţa, aşa cum a făcut-o sora lui, Katherine, cu a ei.

Unii oameni nu se bucură de viaţă, mi-a spus el. Nu e ciudat? Ei aproape că nu suportă să trăiască şi îşi imaginează viaţa ca pe o boală teribilă.» Eu râdeam când auzeam asta. Dar de atunci m-am gândit mult la cuvintele lui. Julien era îndrăgostit de viaţă. Chiar era. A fost primul din familie care a cumpărat un autoturism. Era un incredibil Stutz Bearcat! Şi ne plimbam în chestia aia, peste tot prin New Orleans. Julien găsea asta minunat!

Stătea pe locul din faţă, lângă mine – eu eram şoferul, desigur –, învelit într-o pătură, cu ochelari de protecţie, râzând şi bucurându-se de fiecare moment, iar eu mă străduiam să stăpânesc maşinăria! Şi Stella iubea acea maşină. Aş vrea să o mai am şi acum. Ştii, Mary Beth a vrut atunci să mi-o dea, dar am refuzat-o. Nu doream aşa o responsabilitate. Cred. Mai bine o luam, totuşi.

După un timp, Mary Beth a dat maşina unuia dintre amanţii ei tineri, un irlandez pe care îl angajase ca vizitiu. Din câte îmi amintesc, nu ştia nimic despre cai. Nici nu trebuia. Cred că mai târziu a devenit poliţist. Dar ea i-a dăruit maşina. Ştiu, deoarece el mi-a spus asta când ne-am

întâlnit o dată. Desigur că nu mi-a zis nimic rău despre ea. Dar, imaginează-ţi, să primeşti de la patroana ta asemenea cadou. Îţi spun clar, unora dintre rude le venea să se urce pe pereţi, însă nu îndrăzneau să comenteze pe această temă. Iar prin felul ei de a fi, a gestionat situaţia la perfecţie: s-a purtat de parcă cele mai ciudate lucruri pe care le făcea erau absolut normale.

— Cu toată răceala ei, puteai foarte uşor să spui că a iubit viaţa la fel de mult ca Julien care, iubind atât de mult să trăiască, nu a îmbătrânit niciodată cu adevărat. El mi-a povestit despre cum era sora lui, Katherine, în anii dinaintea războiului. A procedat cu ea la fel cum a făcut cu Mary Beth mai apoi. Doar că pe atunci nu exista Storyville. Au fost pe Gallatin Street la cel mai rău famat bar din oraş. Katherine era îmbrăcată ca un tânăr marinar şi avea o bandană pe cap pentru a-şi acoperi părul. «Era adorabilă, mi-a spus Julien, ar fi trebuit să o vezi. Apoi Darcy Monahan a distrus-o. Şi-a vândut lui sufletul. Ascultă-mă, Richard, dacă vreodată o să vrei să-ţi vinzi sufletul, nu te osteni să o faci unei alte fiinţe umane. E o prostie chiar şi numai să te şi gândeşti la asta.»

Julien spunea multe alte lucruri ciudate. Desigur, pe când am apărut eu în peisaj, Katherine era deja cu minţile duse, o bătrână nebună. Avea acea nebunie care călca oamenii pe nervi prin încăpățânare.

Stătea pe o bancă în grădină, vorbind cu Darcy, soţul ei mort. Julien era dezgustat de asta, ca şi de religia ei. Şi cred că avea o oarecare influenţă asupra micuţei Carlotta, cu toate că nu am fost niciodată convins de asta. Carlotta obişnuia să meargă cu Katherine la catedrală, pentru liturghie.

Îmi amintesc cum o dată Carlotta s-a certat rău cu Julien, dar nu am aflat de ce. Julien intra atât de mult pe sub pielea oamenilor încât era cu adevărat greu să nu îţi placă. Dar acest copil nu îl putea suferi. Nu suporta să stea lângă el. Se certau în bibliotecă, cu uşile închise. Strigau unul la altul în franceză şi nu înţelegeam niciun cuvânt. La final, Julien ieşea şi mergea sus, având lacrimi în ochi.

Avea o tăietură pe faţă şi îşi ţinea batista în acel loc. Am impresia că mica bestie îl lovise. A fost singura dată când l-am văzut plângând.

Carlotta era o persoană oribilă şi răutăcioasă. Îl privea pe Julien cum pleca sus pe scări şi, ieşind pe scările din faţa casei, spunea că îl aşteaptă pe tatăl ei să vină acasă.

Mary Beth era acolo şi i-a spus: «Ei bine, poţi să aştepţi mult şi bine, pentru că tatăl tău e acum la club, beat, şi nu îl vor urca în trăsură până după zece seara, aşa că ar fi bine să îţi iei o haină, dacă stai afară».

Nu spusese asta cu răutate, doar ca o constatare a unui fapt, în felul ei specific de a vorbi, dar ar fi trebuit să vezi modul în care fata se uita la mama ei. Cred că o condamna pe mama ei pentru alcoolismul tatălui, ca o fetiţă mică şi proastă ce era. Un om ca Daniel McIntyre ar fi ajuns un beţiv chiar dacă s-ar fi căsătorit cu Fecioara Maria sau cu târfa din Babilon. Nu ar fi contat. Mi-a spus el însuşi cum tatăl lui a murit de beat ce era, la fel ca tatăl lui înainte. Şi ambii la vârsta de patruzeci şi opt de ani, nu mai devreme. Iar el se temea că va muri la aceeaşi vârstă. Nu ştiu dacă a apucat să treacă sau nu de această etate. Şi să ştii că familia lui avea o mulţime de bani. Dacă mă întrebi, Mary Beth a reuşit să îl menţină în viaţă mai mult decât ar fi putut oricine altcineva.

Dar Carlotta nu a înţeles niciodată. Nici măcar pentru o clipă. Cred ca atât Lionel, cât şi Stella, au înţeles. Îşi iubeau ambii părinţi, cel puţin asta era impresia mea. Probabil că Lionel se jena câteodată de judecător, dar era un copil bun, devotat. Iar Stella, pur şi simplu îşi adora atât mama, cât şi tatăl.

Ah, Julien! Îmi aduc aminte că în ultimul an a făcut cel mai nebunesc lucru. I-a luat pe Lionel şi pe Stella cu el în French Quarter pentru a le arăta imaginile scandaloase de acolo, iar ei nu aveau mai mult de zece sau unsprezece ani. Şi nici nu cred că era pentru prima dată, ci doar întâia oară când am aflat eu. Stella era îmbrăcată ca un micuţ marinar şi arăta tare dulce. Toată seara s-au plimbat în zonă şi Julien le-a arătat toate cluburile lui preferate, deşi,

bineînţeles că nu au intrat nicăieri; nici măcar Julien nu ar fi făcut asta, chiar dacă aş putea să jur că băuseră cu toţii.

Eram treaz când s-au întors acasă. Lionel era tăcut ca întotdeauna. Dar Stella era ca o flacără din cauza a ce văzuse şi a femeilor de pe stradă. Am stat de vorbă cu ea, în şoaptă, mult timp după ce Lionel l-a ajutat pe Julien să urce scările până la etajul al treilea şi l-a văzut în pat.

Am mers la bucătărie amândoi şi am deschis o sticlă de şampanie. Stella mi-a spus că e destul de mare pentru a putea bea, chiar dacă eu nu am fost de acord, dar cine eram eu şi cum aş fi reuşit să o împiedic să facă ce vrea? Iar împreună cu ea şi cu Lionel am dansat în spatele casei până la răsăritul soarelui. Stella a dansat nişte dansuri pe care le văzuse în acea seară şi mi-a spus că Julien intenţionează să-i ia – pe ea şi pe Lionel – în Europa, ca să vadă lumea, dar asta, desigur, nu s-a întâmplat. Cred că ei nu ştiau foarte bine cât de în vârstă era Julien şi, de fapt, nici eu nu eram sigur. Când am văzut pe piatra funerară scris anul 1828 am rămas şocat. Dar numai aşa aveau sens multe lucruri legate de Julien şi nu era de mirare că, după un secol de viaţă, avea o astfel de viziune asupra lumii.

Stella ar fi trebuit să trăiască la fel de mult. Îmi aduc aminte ceva ce mi-a spus şi nu am să uit niciodată. Era după moartea lui Julien când am luat amândoi prânzul la Court of Two Sisters. O avea deja pe Antha şi, desigur, nu s-a deranjat să se mărite sau măcar să ştie cine era tatăl. Ei, asta chiar a fost o poveste care a dat lumii multe de bârfit! Dar voiam să-ţi spun că, în timpul mesei, ea mi-a spus că ştie că va trăi tot atât cât Julien; acesta îi citise în palmă şi îi spusese că va avea o viaţă foarte lungă.

Off, şi gândeşte-te, să moară împuşcată de Lionel la nici treizeci de ani! Doamne Dumnezeule! Dar ştii bine că, de fapt, a fost Carlolta, nu-i aşa?“

Llewellyn era deja aproape incoerent. Am insistat pe tema Carlottei şi a împuşcăturii, dar nu a vrut să spună mai multe, întreg subiectul a început să-l înspăimânte. A revenit la „autobiografia lui Julien“ şi cât de mult şi-a dorit-o, ce n-ar fi dat să mai meargă în camera de la etaj şi

să pună mâna pe acele pagini, dacă mai erau acolo. Dar, atâta timp cât era Carlotta prezentă, nu avea nicio şansă.

„Ştii, erau nişte camere de depozitare sus, sub acoperiş. Nu le poţi vedea din stradă, dar sunt acolo. Julien ţinea nişte cufere acolo. Pun pariu că acolo e ascunsă autobiografia. Nu s-a obosit să o ardă. Nu Mary Beth. Tot ce voia era să nu am eu acces la ea. Dar bestia aia de Carlotta, care ştie foarte bine ce a făcut cu toate lucrurile astea!"

Nu doream să ratez ocazia, drept pentru care l-am presat să-mi spună dacă a văzut vreodată ceva straniu în casă, ceva supranatural. (Adică, în afara puterii lui Julien de a declanşa apariţii.) Desigur că tocmai asta nu ar fi trebuit să întreb direct, dar eram deja de câteva ore împreună şi nu-mi spusese nimic legat de acest subiect, cu excepţia ciudatei experienţe cu Julien. Căutam şi îmi doream mult mai mult.

A reacţionat foarte puternic la întrebarea mea referitoare la fantome.

„Oh, asta! Era oribil, pur şi simplu oribil. Nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta. Cred că a fost totul în imaginaţia mea."

Şi a leşinat. L-am dus la apartamentul lui din Chartres Street. Mi-a tot repetat că Julien îi lăsase banii pentru cumpărarea clădirii şi pentru deschiderea magazinului. Julien ştia că lui Llewellyn îi plăceau muzica şi poezia şi că nu avea nici cea mai mică înclinaţie pentru a fi funcţionar. Dorea să-l ştie liber şi i-a dat şansa asta. Dar singura carte pe care şi-a dorit să o aibă era povestea vieţii lui Julien.

Nu am mai reuşit vreodată să am parte de un interviu de asemenea dimensiuni.

Când am încercat să vorbesc iar cu Llewellyn, peste câteva zile, a fost foarte politicos, dar precaut. Şi-a cerut scuze că se îmbătase atât de tare şi că a vorbit atât de mult, dar i-a făcut plăcere. Şi nu am mai reuşit să-l conving să-mi vorbească din nou şi în amănunţime despre Julien Mayfair.

M-am mai oprit de câteva ori la magazinul său. I-am pus

multe întrebări despre familie, dar nu i-am mai câştigat încrederea. L-am întrebat încă o dată dacă e adevărat că e bântuită casa din First Street, aşa cum se zvoneşte. Circulau multe vorbe despre asta.

I-a apărut pe faţă aceeaşi expresie pe care o mai văzusem în prima seară. Privirea în altă parte, ochii larg deschişi, şi şoptind mi-a spus: „Nu ştiu. S-ar fi putut să fie ceea ce tu numeşti fantomă. Nu-mi place să mă gândesc la lucrurile astea. Mereu mi-am zis că e vina mea, ştii, că era în imaginaţia mea“.

Când am început să insist, poate prea mult, mi-a spus că familia Mayfair era dificilă şi ciudată. „Nu cred că ai vrea să ai prea mult de-a face cu oamenii ăştia. Carlotta Mayfair e un monstru. Un adevărat monstru.”

Bietul de el, arăta tare nefericit. L-am întrebat dacă i-a făcut necazuri vreodată şi mi-a răspuns destul de nervos că ea a creat tuturor necazuri. Dar a adăugat un lucru foarte curios, pe care l-am notat imediat ce am ajuns înapoi la hotel. Mi-a spus că el nu a crezut niciodată în viaţa de după moarte, dar, când e vorba de Julien, e convins că acesta îşi continua, undeva şi într-un oarecare mod, existenţa.

„Ştiu că ai impresia că nu mai am minte sau aşa ceva, mi-a spus el, dar aş jura că e adevărat. Cu o noapte înainte de a ne întâlni prima dată, pot să jur că l-am visat pe Julien şi el mi-a spus o grămadă de lucruri. Când m-am trezit, nu mi-am amintit foarte clar visul, dar am simţit că Julien nu mai vrea să vorbim. Nu-mi face nicio plăcere să discut despre asta acum, dar… ei bine, simt că trebuie să îţi spun.”

I-am declarat că îl cred. El a continuat să îmi spună că Julien din visul său nu era Julien pe care şi-l amintea, ceva era total schimbat.

„Pare a fi mult mai înţelept, amabil, exact aşa cum te-ai aştepta să fie unul de «dincolo». Şi nu arăta bătrân, chiar dacă nu era nici tocmai tânăr. Nu am să uit niciodată visul acela. Era… absolut real. Aş putea să jur că el a stat lângă patul meu. Îmi mai amintesc un lucru pe care mi l-a spus.

Că *anumite lucruri fac parte din destin, dar că ele pot fi preîntâmpinate*."

„Ce fel de lucruri?" l-am întrebat eu.

A dat din cap. Nu a vrut să mai spună nimic în plus după asta, oricât am insistat. A admis că Julien nu ar fi cenzurat nimic din ceea ce-mi spusese până atunci. Dar sentimentul că Julien mai era încă prezent, l-a făcut să se simtă, într-un fel, neloial. Nu am reuşit nici să-l fac să-şi repete povestirea când l-am mai întrebat despre toate astea.

Ultima oară l-am văzut în august 1959. Un tremurat puternic îi afecta gura şi mâna stângă, iar cuvintele nu erau întru totul inteligibile. Am putut să-l înţeleg, dar cu mare dificultate. I-am spus deschis că ceea ce îmi relatase despre Julien a însemnat foarte mult pentru mine şi că eram în continuare interesat de istoria familiei Mayfair.

Pentru început am crezut că nu-şi mai aminteşte de mine sau despre ce vorbeam. Dar m-a recunoscut şi s-a bucurat. Era entuziasmat.

„Vino în spate cu mine", mi-a spus, chinuindu-se să iasă de după tejghea. L-am ajutat văzând că nu era sigur pe picioare. Am trecut de o perdea plină de praf şi am ajuns într-o cămăruţă unde el s-a oprit brusc, holbându-se la ceva, dar eu nu am văzut nimic.

A chicotit ciudat şi a făcut cu mâna un gest de alungare. Apoi a scos, cu mâinile tremurânde, o cutie de unde a luat un pachet cu fotografii. Mi l-a întins. Părea că vrea să spună ceva, dar nu îşi găsea cuvintele.

„Nu-ţi pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine", i-am zis eu.

„Ştiu, mi-a răspuns. De asta vreau să le iei. Eşti singura persoană care m-ai înţeles cu adevărat cu privire la Julien."

M-am întristat în acel moment, rău de tot. Îl înţelesesem? Probabil că da. El a adus la viaţă pentru mine figura lui Julien, pe care îl găseam fascinant.

„Viaţa mea ar fi fost complet diferită, mi-a spus el, dacă nu l-aş fi cunoscut pe Julien. Nimeni altcineva nu s-a putut măsura cu el. Chiar şi această prăvălie, cu părere de rău

trebuie să spun că n-am realizat mare lucru.“

A dat din umeri şi a zâmbit, ştergând parcă totul din minte.

I-am pus mai multe întrebări pe care nu le-a băgat în seamă pentru ca, apoi, una dintre ele să-i atragă atenţia.

„A suferit Julien când a murit?“ l-am întrebat eu.

A devenit atent şi a clătinat din cap.

„Nu, nu foarte. Nu i-a păsat prea tare că era paralizat, bineînţeles. Dar iubea mult cărţile. Îi citeam tot timpul. A murit dimineaţa devreme. Ştiam asta pentru că i-am citit până pe la ora două noaptea, apoi am coborât la mine în cameră să dorm.

Ei bine, pe la şase dimineaţa, m-a trezit o furtună puternică. Ploua atât de tare că apa pătrundea pe la pervazul ferestrelor. Iar crengile arţarului din faţă se zbăteau cu mare zgomot. Am alergat imediat la Julien. Patul lui era chiar lângă fereastră.

Şi ce crezi? Reuşise într-un fel să se ridice şi să deschidă fereastra. Stătea acolo, mort, prăvălit peste pervaz, cu ochii închişi, arătând împăcat, ca şi cum ar fi dorit să mai respire o dată aer proaspăt, iar atunci când a reuşit a renunţat la tot, pur şi simplu, căzând mort ca şi când ar fi dormit, cu capul întors într-o parte. Ar fi fost o scenă paşnică dacă nu ar fi fost furtuna şi dacă ploaia şi frunzele nu s-ar fi aşternut pe el.

Au spus mai târziu că suferise un atac cerebral puternic şi nu îşi puteau imagina cum de reuşise să deschidă fereastra. Nu am spus niciodată nimic, dar, ştii, mi-a trecut prin minte…“

„Da“, l-am îmboldit eu.

A dat uşor din umeri şi a continuat cu voce înceată.

„Mary Beth a alergat ca o nebună când am chemat-o. L-a tras de pe pervaz înapoi pe pernă. Chiar i-a dat nişte palme. «Trezeşte-te, Julien, spunea ea. Julien, nu mă părăsi încă!» Mi-a fost foarte greu să închid fereastra. Apoi unul dintre ochiurile de geam s-a spart. A fost groaznic.

Oribila aia de Carlotta a venit şi ea. Toţi veneau să-l sărute, ştii, să-şi prezinte condoleanţele; Millie, fiica lui

Rémy, a venit să ne ajute cu aşternuturile deranjate, dar înspăimântătoarea Carlotta nu s-a apropiat de el, nu ne-a ajutat deloc. Stătea pe hol, cu mâinile strânse, ca o călugăriţă, holbându-se de acolo.

Şi Belle, scumpa de Belle. Îngerul Bell. A intrat cu păpuşa ei în braţe şi a început să plângă. Apoi Stella a urcat în pat şi s-a întins lângă Julien, cu mâna peste pieptul lui.

Belle spunea: «Trezeşte-te, unchiule Julien». Cred că a auzit-o pe mama ei spunând asta. Şi Julien, bietul şi dragul Julien. Avea aşa o mină paşnică, în sfârşit, cu capul pe pernă şi cu ochii închişi.

Llewellyn a zâmbit şi şi-a clătinat uşor capul, apoi a început un râs subţirel, ca şi când şi-a adus aminte de ceva ce-i încălzea inima. A spus ceva, dar nu am înţeles. Apoi şi-a curăţat gâtul cu greutate şi a zis:

„Stella! Toată lumea o iubea pe Stella, cu excepţia Carlottei. Carlotta niciodată nu a…“ Vocea i s-a stins.

L-am presat încă o dată să continue, cu întrebări care trebuiau să îl conducă spre ce doream eu să aflu. Am readus în discuţie subiectul referitor la fantome. Foarte multă lume spunea că acea casă era bântuită.

„Mă gândeam că dacă a fost aşa, tu ar fi trebuit să ştii”, i-am spus eu.

Nu aş putea să spun dacă m-a înţeles. S-a reîntors la tejgheaua lui şi s-a aşezat pe scaun. Când începusem să fiu convins că uitase de mine, mi-a spus că era ceva în casa aia, dar că nu ar fi putut să explice ce anume.

„Era ceva, a spus şi şi-a reluat expresia aceea plină de repulsie pe care o mai văzusem şi înainte. Aş jura că ei ştiau cu toţii despre asta. Câteodată era un sentiment, o senzaţie… că cineva urmărea totul în permanenţă.”

„Dar a fost şi ceva mai mult de atât?“ Am tot insistat, fiind tânăr, necugetat şi plin de curiozitate şi, mai ales, neînţelegând încă ce însemna să fii bătrân.

„I-am spus lui Julien despre asta. I-am spus că era ceva în cameră cu noi, că nu eram singuri, că era ceva care se uita la noi. Dar el a râs doar, în felul în care râdea de orice.

Mi-a spus să nu fiu chiar aşa de serios. Dar pot să jur că era acolo! A venit când, ştii, Julien şi cu mine eram împreună."

„Era ceva ce ai putut să vezi? "

„Doar la sfârşit", a răspuns el. A mai spus ceva, dar nu era clar. Când am insistat, şi-a clătinat capul şi şi-a strâns buzele. Apoi a coborât vocea până la şoaptă.

„Trebuie să fi fost în imaginaţia mea. Dar aş putea să jur că, în acele ultime zile, când Julien era foarte bolnav, chestia aia era acolo, în mod sigur. Era în cameră cu Julien, în pat cu Julien."

S-a uitat la mine să-mi vadă reacţia. Colţurile gurii i s-au lăsat şi s-a încruntat, privindu-mă cu ochii mijiţi pe sub sprâncenele lui stufoase.

„Oribil, oribil lucru", a şoptit, legănându-și capul. Tremura.

„L-ai văzut?"

S-a uitat într-o parte. I-am pus mai multe întrebări, dar ştiam că nu mai era atent la mine. Când mi-a răspuns, am prins ceva despre ceilalţi care ştiau asta, pretinzând că habar nu au de nimic.

Apoi s-a uitat din nou la mine şi a spus:

„Ei nu voiau ca eu să ştiu că ei ştiu. Ştiau cu toţii. I-am spus lui Julien: «Mai e cineva în casă, iar tu ştii asta şi ştii ce îi place, ce vrea şi nu vrei să-mi spui că ştii». Iar el mi-a răspuns: «Ei, hai, Richard» şi şi-a folosit toată puterea de… convingere, ca să spun aşa, mă înţelegi, pentru a mă face să uit de asta. Apoi, în ultima săptămână, groaznica ultimă săptămână, lucrul ăla era acolo, în patul lui Julien. Ştiu că era acolo. M-am trezit în fotoliu şi l-am văzut. L-am văzut! Era fantoma unui bărbat care făcea dragoste cu Julien. Of, Doamne, ce viziune! Deoarece, vezi tu, ştiam că nu era ceva real. Nu era real deloc. N-ar fi putut fi. Cu toate astea, eu am văzut!"

S-a uitat în altă parte, iar tremurul buzelor s-a accentuat. A încercat să-şi scoată batista din buzunar, dar era tare neîndemânatic. Nu ştiam dacă să-l ajut sau nu.

I-am mai pus câteva întrebări, dar am încercat să fiu cât

mai puţin supărător. Ori nu m-a auzit, ori nu l-a interesat să-mi răspundă. Şedea tare dărâmat în scaun, de parcă se pregătea să moară în orice moment.

Apoi şi-a scuturat capul şi mi-a zis că nu mai poate vorbi. Chiar părea extenuat. Mi-a spus că nu mai stătea toată ziua la magazin şi că ar fi cazul să meargă sus. I-am mulţumit din inimă pentru poze, iar el a murmurat că da, i-a făcut plăcere că am venit şi că m-a aşteptat să-mi dea fotografiile acelea.

Nu l-am mai revăzut vreodată pe Llewellyn. A murit la aproape cinci luni după ultimul interviu din prima parte a anului 1959. A fost înmormântat la cimitirul Lafayette, nu departe de Julien.

Ar mai fi multe alte relatări despre Julien care ar putea fi incluse aici. Şi mai sunt încă multe de descoperit.

Este suficient, pentru scopul acestei naraţiuni, să nu mai adăugăm nimic în plus acum, cu excepţia faptului că Julien a mai avut un companion masculin, pe care îl cunoaştem deja, un bărbat de care a fost legat puternic. Este cel care a fost descris ca fiind judecătorul Daniel McIntyre, cel care s-a căsătorit mai târziu cu Mary Beth.

Dar putem să vorbim de Daniel McIntyre când vorbim despre Mary Beth. Aşa că acum este potrivit să ne mutăm atenţia către însăşi Mary Beth, ultima mare vrăjitoare Mayfair din secolul al nouăsprezecelea şi singura femeie-vrăjitoare Mayfair a secolului nouăsprezece care s-a ridicat la înălţimea strămoşilor ei din secolul optsprezece în privinţa puterilor.

Era două şi zece noaptea. Michael se oprise doar pentru că trebuia să o facă. Ochii i se închideau şi nu mai putea face nimic altceva decât să doarmă puţin.

Stătu liniştit un moment destul de lung, uitându-se la dosarul pe care tocmai îl închisese. Fu întrerupt de o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el

Aaron a intrat încetişor. Avea pijamaua pe el şi un halat

de mătase.

— Arăţi tare obosit, i-a spus. Ar trebui să mergi la culcare.

— Trebuie, spuse Michael. Pe vremea când eram tânăr ajungea să beau o cafea. Dar acum nu mai e la fel. Mi se închid ochii singuri.

Se lăsă pe spate în fotoliul lui de piele, pescui o ţigară din buzunar şi o aprinse. Nevoia de somn era atât de puternică, încât a închis ochii şi ţigara aproape că i-a căzut dintre degete. Mary Beth, se gândea el, trebuie să continui cu Mary Beth. Atât de multe întrebări…

Aaron s-a aşezat în balansoarul din colţ.

— Rowan şi-a anulat zborul de la miezul nopţii, spuse el. Are un alt zbor mâine şi nu va ajunge la New Orleans înainte de prânz.

— Cum afli tu lucrurile astea? întrebă somnoros Michael. Dar asta era întrebarea care îl frământa cel mai puţin. A mai tras un fum lung şi s-a uitat mirat la farfuria cu sandviciuri din faţa lui. Totul devenise un fel de natură moartă. Nu dorise să ia cina.

— Asta e bine, spuse. Dacă mă trezesc la şase şi citesc într-una, pot să termin până seara.

— Şi apoi va trebui să stăm de vorbă, sublinie Aaron. Ar trebui să discutăm multe înainte de a merge să te întâlneşti cu ea.

— Ştiu. Crede-mă că ştiu. Aaron, de ce mama dracului m-am implicat eu în asta? De ce? De ce l-am văzut pe omul ăla încă de când eram copil? Mai trase un fum. Ţi-e teamă de spiritul ăla? întrebă.

— Da, bineînţeles, răspunse Aaron fără cea mai mică ezitare.

Michael era surprins.

— Deci crezi toate astea? Tu, personal, l-ai văzut?

— L-am văzut, spuse el, dând din cap.

— Slavă cerului! Fiecare cuvânt din istoria asta are un alt fel de înţeles pentru noi decât pentru oricine altcineva care nu a văzut nimic! Cineva care nu ştie ce înseamnă să vezi o astfel de apariţie.

— Am crezut înainte de a vedea, zise Aaron. Colegi mei l-au văzut, au raportat asta. Şi, ca membru supleant al Talamasca, am acceptat adevărul mărturiilor.

— Atunci, înseamnă că accepţi faptul că lucrul ăsta poate să ucidă oameni.

Aaron se gândi puţin.

— Uite, pot să-ţi spun de pe acum. Şi încearcă să ţii minte. Chestia asta poate să facă rău, dar o face de tare mult timp. Zâmbi. Nu fac jocuri de cuvinte. Ceea ce vreau eu să-ţi spun e că Lasher ucide prin trucuri. Cu siguranţă poate determina fenomene fizice – să mişte obiecte, să rupă crengi din copaci şi să le arunce, să facă să zboare pietrele – lucruri de astea. Dar îşi foloseşte prosteşte puterile, chiar în mod stângaci. Trucurile şi iluziile sunt armele lui forte.

— L-a forţat pe Petyr van Abel să intre într-un mormânt, a zis Michael.

— Nu, Petyr a fost găsit prins ca într-o capcană într-un mormânt. Ceea ce probabil că s-a întâmplat a fost că el a intrat singur acolo într-o stare de semi-nebunie, în care nu mai putea distinge graniţa dintre realitate şi iluzie.

— Dar de ce să facă Petyr asta, el care era îngrozit de…

— Ei, zău aşa, Michael, oamenii sunt adesea atraşi în mod irezistibil de exact ceea ce se tem cel mai tare.

Michael nu spuse nimic. Trăgea din ţigară, văzând cu ochii minţii cum se spărgeau valurile oceanului de stâncile de pe plajă. Şi amintindu-şi momentul când stătea acolo, cu eşarfa în vânt şi cu degetele îngheţând.

— Ca să spun cât mai direct, accentuă Aaron, nu supraestima acest spirit. E slab. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi avut nevoie de puterea familiei Mayfair.

Michael se uită în sus.

— Mai zi o dată.

— Dacă nu era slab, nu ar fi avut nevoie de familia Mayfair. Îi trebuie energia lor. Şi când atacă, foloseşte energia victimelor.

— Asta îmi aduce aminte de ceva ce i-am spus lui Rowan. Atunci când m-a întrebat dacă acele spirite sunt de

vină pentru căderea mea de pe stânci în ocean. I-am spus că ei nu puteau face aşa ceva. Nu erau destul de puternici. Dacă ar fi fost în stare să arunce un om în ocean şi acesta să se înece, nu ar mai fi trebuit să le apară oamenilor în viziuni. Nu mai aveau nevoie să-mi dea o misiune crucială.

Aaron nu răspunse.

— Înţelegi ce vreau să spun? a întrebat Michael.

— Da, înţeleg. Dar văd şi rostul întrebării puse de ea.

— M-a întrebat de ce am presupus că aceste spirite sunt bune. Am rămas şocat. Dar ea era convinsă că era o întrebare logică.

— Poate că e.

— Oh, dar ştiu că sunt bune. Michael avea iar treabă cu ţigara. Ştiu. Ştiu că am văzut-o pe Deborah. Voia să mă opun acelui spirit, Lasher. Ştiu asta la fel de sigur cum ştiu… cine sunt. Îţi aminteşti ce ţi-a spus Llewellyn? Tocmai am terminat de citit. Llewellyn spunea că atunci când Julien i-a venit în vis, era diferit. Julien era mai înţelept decât atunci când trăia. Ei bine, la fel a fost şi cu viziunea cu Deborah. Ea vrea să oprească lucrul ăsta pe care ea şi Suzanne l-au adus în familie şi în lume!

— Atunci se pune întrebarea: cum de Lasher ţi s-a arătat ţie?

— Da. Ne învârtim în cerc.

Aaron stinse veioza din colţ şi lampa de pe birou. Mai rămăsese doar veioza de pe noptieră.

— Am să le spun să te trezească la opt. Cred că termini dosarul până după amiază, poate chiar puţin mai devreme. Atunci vom mai vorbi şi vei putea ajunge la un fel de… ei bine, decizie.

— Spune-le să mă scoale la şapte. Ăsta e unul din lucrurile bune la această vârstă. Chiar dacă mi-e somn, dorm mai puţin. O să fiu odihnit până la şapte. Şi Aaron…

— Da?

— Nu mi-ai răspuns exact cu privire la noaptea trecută. Ai văzut lucrul ăla stând în faţa mea de cealaltă parte a gardului? L-ai văzut sau nu?

Aaron deschisese uşa. Nu părea dornic să vorbească.

Apoi spuse:

— Da, Michael. L-am văzut. L-am văzut clar şi distinct. Mult mai bine ca înainte. Şi îţi zâmbea. Chiar părea că vrea… să ajungă la tine. Din câte am văzut, aş putea spune că dorea să-ţi ureze bun venit. Acum trebuie să plec şi tu să dormi. Mai vorbim dimineaţă.

— Aşteptă un minut.

— Stinge lumina, Michael.

L-a trezit telefonul. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele laterale. Pe moment fusese complet dezorientat. Rowan tocmai vorbise cu el, spunându-i ceva de genul că ar vrea să fie cu el înainte să se închidă capacul. Ce capac? A văzut o mână albă, moartă, aşezată pe mătase neagră.

Apoi s-a ridicat, a văzut biroul, servieta, dosarele împrăştiate şi a murmurat: „Capacul de la sicriul mamei ei“.

Încă somnoros, se uita nedumerit la telefonul care suna. Ridică receptorul. Era Aaron.

— Vino la micul dejun, Michael.

— Ea s-a urcat deja în avion, Aaron?

— Tocmai a plecat de la spital. După cum ţi-am spus aseară, va întârzia. Mă îndoiesc că va ajunge la hotel înainte de ora două. Înmormântarea începe la trei. Uite cum facem, dacă nu cobori, îţi vom trimite ceva sus, dar trebuie să mănânci ceva.

— Da, trimite-mi. Şi, Aaron, unde are loc înmormântarea?

— Michael, să nu mă toci la cap după ce termini. Nu ar fi corect faţă de nimeni.

— Nu, nu am de gând să fac asta, Aaron. Crede-mă. Dar vreau să ştiu. Unde va fi?

— La Lonigan and Sons, pe Magazine Street.

Aceeaşi firmă se ocupase şi de înmormântarea bunicii, bunicului şi tatălui lui.

— Ah, da, cunosc locul. Nu-ţi face griji, Aaron, am să stau aici. Vino sus să-mi ţii companie, dacă vrei. Dar ar trebui să mă apuc de treabă.

Făcu un duş rapid, îşi luă haine curate, iar când ieşi din baie găsi micul dejun aşteptându-l pe o tavă din argint, sub capace din argint, totul acoperit cu un şervet brodat. Vechile sandviciuri dispăruseră, patul era făcut şi erau flori frumoase la ferestre. Zâmbi şi clătină din cap. Văzu cu ochii minţii o imagine a lui Petyr van Abel stând într-o cochetă cămăruţă a secolului şaptesprezece în arhondaricul din Amsterdam. Era de-acum Michael un membru? I-ar oferi ei acum toate formele de securitate, legitimitate şi siguranţă? Şi ce ar gândi Rowan despre asta? Erau atât de multe de explicat lui Aaron despre Rowan…

Bându-şi absent prima ceaşcă de cafea, deschise următorul dosar şi începu să citească.

OPTSPREZECE

Era cinci şi jumătate dimineaţa când Rowan reuşise să ajungă la aeroport. Slattery îi conducea Jaguarul, iar ea avea ochii sticloşi ca şi cum, instinctiv, urmărea şi ea traficul cu nelinişte. Nu îi plăcea că altcineva deţinea controlul maşinii. Dar Slattery fusese de acord să aibă grijă de maşina pe perioada absenţei ei, aşa că trebuia să se obişnuiască cu asta. Mai mult, acum nu îşi dorea altceva decât să fie la New Orleans, restul putea să se ducă la naiba!

Ultima seară la spital decursese conform planului. Petrecuse ore în şir cu Slattery, prezentându-l pacienţilor, surorilor şi celorlalţi rezidenţi, făcând tot ceea ce putea pentru a face tranziţia cât mai uşoară pentru toţi cei implicaţi. Nu fusese simplu. Slattery era un om nesigur şi invidios. Făcea tot timpul remarci critice oricui, ridiculizând pacienţii, asistentele şi pe alţi doctori într-un fel care le dădea de-a înţelege că Rowan era de aceeaşi părere, când, de fapt, nu era aşa. Nu era deloc amabil cu cei pe care îi credea inferiori lui. Dar era mult prea ambiţios pentru a fi un medic prost. Era foarte atent şi inteligent.

Şi oricât i-ar fi displăcut lui Rowan să-i predea totul, se bucura că-l avea acolo. Avea tot mai acut sentimentul că nu se va mai întoarce. Încerca să-şi spună că nu avea motive să simtă astfel, dar nu reuşea să scape de senzaţia asta. Un simţ special îi spunea să-l pregătească pe Slattery ca să-i ia locul pe termen nedefinit şi chiar asta făcea.

Apoi, pe la unsprezece noaptea, tocmai când îşi programase să plece spre aeroport, unul dintre pacienţii ei – un caz de anevrism – începuse să se plângă de dureri cumplite de cap şi de pierderea vederii. Asta nu putea să însemne decât că hemoragia pornise din nou, iar operaţia

care fusese planificată pentru marţi – urmând ca Lark să opereze – trebuia făcută de Rowan şi de Slattery imediat.

Niciodată Rowan nu intrase mai distrasă în sala de operaţii; chiar când îi puneau halatul steril, ea era mai preocupată de faptul că va sosi cu întârziere la New Orleans, îngrijorată pentru înmormântare, neliniştită că, într-un fel sau altul, va fi blocată pe aeroportul din Dallas până după ce mama ei va fi coborâtă în pământ.

Pe urmă, uitându-se prin sala de operaţii, se gândise: „Este pentru ultima oară. Nu am să mai intru niciodată în această cameră, chiar dacă acum nu ştiu de ce“.

În sfârşit, începuse operaţia, care o scosese şi din trecut şi din viitor. Timp de cinci ore, cu Slattery alături, operase într-una, refuzând să-i cedeze prima mână, deşi ştia că el şi-ar fi dorit asta.

Rămăsese la reanimare cu pacientul pentru încă patruzeci şi cinci de minute. Nu-i venea să-l părăsească. De câteva ori îşi pusese mâinile pe umerii lui şi făcuse micul ei truc de vizualizare a ceea ce se întâmpla în interiorul creierului pacientului. Îl ajuta oare pe acesta sau mai mult se calma singură? Nu avea nicio idee. Oricum ar fi fost, lucrase mental cu el, mai tare decât o făcuse vreodată cu cineva, aproape şoptindu-i să se facă bine acum deoarece problemele apărute la arterele lui se rezolvaseră.

— Să trăieşti o viaţă lungă, domnule Benjamin, murmurase ea. Cu ochii închişi, vizualizase întreg circuitul cerebral. Un tremur uşor o străbătuse. Apoi, punându-şi mâna peste mâna lui, ştiuse că totul va fi bine.

Slattery era în uşă, proaspăt spălat şi bărbierit, gata să o ducă la aeroport.

— Hai să plecăm înainte să se mai întâmple şi altceva!

Rowan se dusese la ea în birou, îşi făcuse duş în baia minusculă, îşi luase un costum nou şi hotărâse că era prea devreme să sune la Lonigan and Sons, în New Orleans, chiar şi cu diferenţa de fus orar. Apoi ieşise din spitalul universitar cu un nod în gât. Atâţia ani din viaţă, se gândea, iar lacrimile erau pe cale să izbucnească. Dar se

ţinuse tare.

— Eşti bine? întrebase Slattery pe când ieşeau din parcare.

— Oh, da, răspunsese. Doar obosită.

Era pe punctul să cedeze lacrimilor. Plânsese în ultimele zile mai mult decât în toată viaţa ei.

Pe când se îndreptau spre autostrada care ducea la aeroport, Rowan se gândea la faptul că Slattery era la fel de ambiţios ca orice alt doctor pe care îl cunoscuse. Ştia, în mod empatic, că el o dispreţuia din motive simpliste: că era un chirurg extraordinar, că avea slujba pe care el o jinduia şi că se va întoarce foarte curând.

Un fior a străbătut-o pe Rowan. Ştia că percepea gândurile lui Slattery. Dacă avionul ei s-ar prăbuşi, el îi va lua locul pentru totdeauna. L-a privit pentru o clipă, timp în care ochii li s-au întâlnit. Slattery era cam încurcat. Da, gândurile lui.

De câte ori în trecut se întâmplase asta, mai ales în momentele ei de oboseală? Probabil că atunci când era somnoroasă lăsa jos garda, iar această drăcească putere telepatică îşi afirma propriile pretenţii şi o „servea” din cunoştinţele lui amare indiferent dacă ea dorea asta sau nu. Îi făcea rău. Nu-şi dorea să fie prin preajmă.

Dar era un lucru bun că Slattery dorea să aibă postul ei, era bine că era acolo, gata să-l preia, pentru ca ea să poată pleca.

Abia acum îşi dăduse seama că, oricât de mult iubea spitalul universitar, nu avea nicio importanţă unde practica medicina. Putea să fie în orice alt centru medical bine echipat, cu asistente şi tehnicieni capabili să-i dea tot concursul de care avea nevoie.

Atunci, de ce nu îi spunea lui Slattery că nu avea de gând să se întoarcă? De ce nu punea capăt conflictului din sufletul lui? Motivul era simplu: nu ştia de ce e atât de convinsă că acesta era finalul. Poate că era legat de Michael sau de mama sa, dar era mai iraţional decât orice simţise vreodată.

Înainte ca Slattery să oprească, ea a deschis uşa. A

coborât din maşină şi şi-a luat geanta de umăr. Apoi s-a pomenit uitându-se la Slattery care îi dădea valiza din portbagaj. Fiorul a străbătut-o din nou, încet şi neplăcut. Vedea maliţiozitate în ochii lui. Ce încercare fusese pentru el noaptea trecută! Era atât de nerăbdător. Şi o displăcea atât de tare. Nimic din felul ei de a fi, personal sau profesional, nu se reflecta în el. El o displăcea, pur şi simplu. Simţea asta în momentul când a luat valiza din mina lui.

— Succes, Rowan, a spus el cu un zâmbet rece. *Sper să nu te mai întorci.*

— Slat, a zis ea, mulţumesc pentru tot. Şi mai e un lucru pe care vreau să ţi-l spun. Nu cred… Ei bine, e posibil să nu mă mai întorc.

Cu multă greutate şi-a ascuns el satisfacţia. Lui Rowan aproape că-i părea rău pentru el, mai ales că-l vedea cum încerca să-şi păstreze mina indiferentă. Apoi a simţit o mare căldură sufletească pentru ea însăşi.

— Este doar o senzaţie, a spus ea. (Şi ce bine e!) Desigur că am să-i spun lui Lark atunci când voi considera eu, în mod oficial…

— Desigur.

— Dar dă-i drumul, agaţă-ţi diplomele pe pereţii biroului, a continuat. Şi bucură-te de maşină. Probabil că voi trimite după ea, mai devreme sau mai târziu, cred că mai târziu. Dacă vrei să o cumperi, o să-ţi cer cel mai mic preţ.

— Ce-ai zice de zece mii pentru ea, bani gheaţă. Ştiu că e…

— E bine. Scrie-mi un cec atunci când o să-ţi dau noua mea adresă.

Cu un aer indiferent ea a păşit spre uşile de sticlă. O cuprinsese o dulce încântare. Chiar dacă avea ochii îndureraţi şi era obosită la maxim, simţea importanţa momentului. La casă, a cerut un bilet clasa întâi, numai pentru dus.

Colindase apoi printr-un magazin de cadouri cât să-şi cumpere o pereche de ochelari mari şi negri, care îi păreau atrăgători, precum şi o carte – o fantezie absurdă a

unui bărbat implicat în spionaj şi acţiuni de mare risc – de asemenea atrăgătoare.

Din *New York Times* a aflat că era foarte cald în New Orleans. Noroc că avea haine de culoare albă şi se simţea bine în ele. Pierduse câteva clipe netezindu-şi fusta, periindu-şi părul şi aplicându-şi un strat subţire de ruj; nu mai făcuse acest lucru de ani de zile. Apoi îşi pusese ochelarii negri.

Stând pe scaunul de plastic de la terminal, avea impresia că nu mai este ancorată nicăieri. Nu mai avea slujbă, nu mai avea casa din Tiburon. Şi Slat care ambala prea mult maşina lui Graham pe drumul de întoarcere spre San Francisco. Poţi să o păstrezi, doctore. Fără regrete, fără griji. Liberă!

Apoi îşi amintise de mama ei, moartă şi rece pe o masă la Lonigan and Sons, dincolo de intervenţia bisturiului şi cu pânza neagră de crep acoperindu-i faţa. Stătea în mijlocul holului, cu luminile lui fluorescente monotone rivalizând cu soarele abia răsărit, printre navetiştii obişnuiţi, cu servietele lor banale şi costumele albastre, bune în orice ocazie. Se gândea la ceea ce-i spusese Michael despre moarte. Că este singurul eveniment supranatural pe care cei mai mulţi dintre noi îl pot experimenta vreodată. Era de acord.

Lacrimile i-au apărut din nou, liniştite. S-a bucurat că avea ochelarii negri. Mulţi Mayfairi la înmormântare, mulţi de tot…

A adormit de cum s-a aşezat pe scaun, în avion.

NOUĂSPREZECE

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR

PARTEA A VI-A

Familia Mayfair între anii 1900-1929

METODELE DE CERCETARE ALE SECOLULUI DOUĂZECI

Aşa cum am menţionat mai devreme, în cadrul introducerii privitoare la familie în secolul al nouăsprezecelea, sursele noastre de informare despre clanul Mayfair deveneau tot mai numeroase şi mai exacte cu fiecare deceniu care trecea.

În timp ce familia trecea în secolul douăzeci, Talamasca îşi păstrase toate căile sale tradiţionale de cercetare, precum şi investigatorii. Dar, pentru prima dată, apelase şi la detectivi particulari. Un anumit număr dintre aceştia au lucrat pentru noi în New Orleans şi încă o mai fac. S-au dovedit foarte buni nu numai în strângerea de informaţii din bârfele de toate felurile, dar şi în aflarea unor răspunsuri din tomuri întregi de înregistrări şi în intervievarea unor persoane cu privire la familia Mayfair, în stilul unui scriitor de romane poliţiste din ziua de azi.

Aceşti oameni ştiu puţine despre noi, dacă ştiu ceva. Ei raportează unei agenţii din Londra. Şi chiar dacă trimitem la New Orleans investigatorii noştri special pregătiţi pentru „colectare de bârfe“ şi purtăm o largă corespondenţă cu mulţi alţi observatori, aceşti detectivi particulari au adus o reală îmbunătăţire a calităţii informaţiilor obţinute.

Cu toate acestea, o nouă sursă de informaţii a devenit disponibilă pentru noi la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul secolului douăzeci, căreia îi

vom spune legenda familiei, în lipsă de altceva mai potrivit. Pentru a ne face mai bine înţeleşi, deşi Mayfair păstrează adesea secretul cu privire la contemporani şi, pentru străini, sunt foarte vagi în ceea ce priveşte istoria şi moştenirea familiei, ei au început prin anii 1890 să repete mici istorioare sau anecdote simpatice despre personajele din trecutul lor înceţoşat.

De exemplu, un descendent al lui Lestan, care nu a spus absolut nimic despre draga lui verișoară Mary Beth atunci când a fost rugat de un străin să vorbească de ea în cadrul unei petreceri, a relatat mai multe întâmplări de-ale mătuşii sale Marguerite, care obişnuia să danseze cu sclavii ei. Iar mai târziu, unul dintre nepoţii lui a spus istorioare ciudate despre bătrâna domnişoară Mary Beth, pe care nu o cunoscuse niciodată.

Bineînţeles că mare parte a legendei de familie este prea vagă pentru a ne putea fi de vreun ajutor şi se ocupă mai mult despre „viaţa de pe marea plantaţie”, care a devenit un mit pentru multe familii din Louisiana şi nu aruncă destulă lumină asupra obsesiei noastre. Cu toate acestea, câteodată, aceste legende de familie se leagă destul de strâns, şocant chiar, cu fragmente de informaţii pe care le-am adunat din alte surse.

Iar când ele erau cu adevărat inspirate, le-am inclus în dosar. Dar cititorul trebuie să înţeleagă că menţiunea „legenda familiei” se referă întotdeauna la ceva ce ni s-a spus de curând despre cineva sau ceva din „trecutul îndepărtat”.

Şi totuşi, o altă formă de cleveteală care a ieşit la iveală în secolul douăzeci este ceea ce numim bârfă legală – adică aceea venită de la secretari, preoţi, avocaţi şi judecători care cunoşteau clanul Mayfair sau care au lucrat cu ei, prieteni şi familii ale persoanelor din afara clanului Mayfair.

Din cauza faptului că fiii lui Julien, Barclay, Garland şi Cortland, au devenit avocaţi respectaţi, şi pentru că şi Carlotta Mayfair a fost şi ea avocat, dar şi numeroşi alţi nepoţi ai lui Julien au urmat dreptul, această reţea de

contacte juridice a avut tendinţa de a creşte mai mult decât ne-am fi închipuit. Dar chiar dacă nu ar fi fost cazul, numeroasele afaceri derulate de Mayfair au implicat foarte mulţi avocaţi.

În secolul douăzeci, când în familie au început certurile, când Carlotta a început bătălia pentru custodia fiicei Stellei şi când au apărut discuţii cu privire la dispoziţiile testamentare, toată această bârfă avocăţească a devenit o bogată sursă de detalii interesante.

În încheiere, aş dori să adaug că în timpul secolului douăzeci s-au înregistrat rapoarte mult mai detaliate decât în secolul al nouăsprezecelea, iar investigatorii noştri angajaţi au avut acces la mai multe consemnări publice în legătură cu familia. Şi, de asemenea, pe măsura trecerii timpului, familia era menţionată din ce în ce mai mult în presă.

SCHIMBĂRI ÎN PROFILUL ETNIC AL FAMILIEI

Pe măsură ce naraţiunea noastră se îndreaptă spre anii 1900, trebuie să menţionăm schimbarea profilului etnic al familiei Mayfair.

Deşi familia a început ca un amestec franco-scoţian, încorporând în generaţia următoare sângele olandez al lui Petyr van Abel, a ajuns în timp aproape în exclusivitate franceză.

În 1826, totuşi, odată cu căsătoria Margueritei Mayfair cu Tyrone Clifford McNamara, cântăreţul de operă, moştenitorii familiei au început să se căsătorească, în principal, cu anglo-saxoni.

Alte ramuri – mai ales descendenţii lui Lestan şi ai lui Maurice – au rămas cu preponderenţă franceze, iar dacă şi când s-au mutat la New Orleans, au preferat să locuiască în centru, împreună cu alţi creoli vorbitori de limba franceză, în sau în jurul French Quarter sau pe Esplanade Avenue.

Moştenirea familiei, începând cu mariajul Katherinei cu Darcy Monahan, s-a „instalat” confortabil în zona elegantă,

americană, a oraşului, în Garden District. Şi chiar dacă Julien Mayfair (pe jumătate irlandez el însuşi) a vorbit franceza toată viaţa lui şi s-a căsătorit cu o verișoară vorbitoare de franceză, Suzette, el a dat celor trei băieţi ai săi nume clar americane sau englezeşti şi a căutat ca aceştia să primească o educaţie americană. Fiul său Garland s-a căsătorit cu o fată germano-irlandeză cu binecuvântarea lui Julien. Cortland s-a însurat tot cu o anglo-saxonă şi, până la urmă, la fel a făcut şi Barclay.

După cum deja am menţionat, şi Mary Beth s-a căsătorit cu un irlandez, Daniel McIntyre în 1899.

Deşi fiii Katherinei, Clay şi Vincent, au vorbit toată viaţa în limba franceză, ambii s-au însurat cu fete irlandezo-americane – Clay cu fiica unui bogat proprietar de hoteluri, iar Vincent cu fiica unui fabricant de bere irlandezo-german. Una din fetele lui Clay a devenit membră a ordinului catolic irlandez Surorile Milei (urmând exemplul surorii tatălui ei), ordin la care familia a contribuit financiar până în zilele noastre. Iar o strănepoată de-a lui Vincent a intrat în acelaşi ordin.

Chiar dacă membrii francezi ai clanului Mayfair frecventau catedrala din French Quarter, moştenitorii familiei au început să participe la slujbele bisericii lor parohiale, Notre Dame, pe Jackson Avenue, una din complexul de trei biserici slujite de membrii congregaţiei Preasfântul Răscumpărător, cei care ajutau imigranţii germani şi vechile familii franceze. După ce această biserică s-a închis, în anii 1920 s-a construit o capelă parohială, pe Prytania Street, în Garden District, care a fost frecventată mai ales de bogaţii care nu doreau să participe nici la biserica irlandeză Sfântul Alfons şi nici la biserica germană Sfânta Maria.

Membrii familiei Mayfair au participat la slujbă în această capelă aşa cum, şi în prezent, rezidenţii din First Street merg tot acolo. Dar, cel puţin începând cu anul 1899, clanul Mayfair a folosit şi serviciile bisericii irlandeze Sfântul Alfons – o construcţie foarte mare, frumoasă şi impresionantă – pentru ocazii importante.

Mary Beth s-a măritat cu Daniel McIntyre la biserica Sfântul Alfons în 1899 şi, începând de atunci, orice botez al familiei care locuia pe First Street s-a ţinut numai acolo. Copiii Mayfair – după eliminarea lor din şcoli private mai bune – au urmat pentru un timp şcoala parohială Sfântul Alfons.

Câteva dintre mărturiile despre familie ne-au parvenit de la preoţii şi călugăriţele catolice irlandeze de la această parohie.

După moartea lui Julien în 1914, Mary Beth a fost auzită foarte rar vorbind în franceză, chiar şi cu neamuri franceze şi, probabil, asta este una din cauzele pentru care limba a dispărut din vorbirea moştenitorilor. Carlotta Mayfair nu a vorbit niciodată franceza. Şi este îndoielnic că Stella, sau Antha, sau Deidre, să fi ştiut mai mult decât câteva cuvinte într-o limbă străină.

Investigatorii noştri au observat, în multe ocazii, că limba folosită de clanul Mayfair în secolul douăzeci – de Carlotta, de sora ei, Stella, de fiica Stellei, Antha, şi de fiica Anthei, Deidre – indica un accent irlandez clar. Ca mulţi locuitori ai oraşului New Orleans, nu aveau un accent distinct francez sau american. Dar aveau tendinţa de a se adresa oamenilor cu ambele nume, de exemplu: „Ce mai faci, Ellie Mayfair?“, să folosească un ritm destul de vioi şi cadenţat al cuvintelor, să repete deliberat anumite lucruri; astfel, ascultătorii erau tentaţi să-i considere irlandezi. Un exemplu tipic ar fi un fragment de conversaţie care a avut loc cu ocazia funeraliilor Mayfair din 1945: „Nu-mi spune mie povestea asta, Gloria Mayfair, ştii că nu am să cred aşa ceva şi ruşine să-ţi fie că ai spus-o! Şi biata Nancy cu tot ceea ce are pe cap, de ce, e un înger şi tu ştii că este, dacă vreodată au fost îngeri!“

În ceea ce priveşte aspectul, Mayfairii sunt un aşa amestec de gene încât orice combinaţii de culoare, statură sau caracteristici faciale pot apărea în orice moment, la orice generaţie. Nu există o trăsătură distinctă. Cu toate acestea, unii membri Talamasca afirmă cu tărie că un studiu al tuturor fotografiilor existente, a schiţelor,

reproducerilor şi picturilor pe care le avem în dosare relevă o serie de tipologii recurente.

De exemplu, există un grup de Mayfairi înalţi şi blonzi (inclusiv Lionel Mayfair), care seamănă cu Petyr van Abel, care au cu toţii ochi verzi şi gura hotărâtă.

Apoi este un alt grup cu ten foarte palid, cu statura delicată şi scundă, care au, invariabil, ochii albaştri, iar acest grup o include nu numai pe originara Deborah, dar şi pe Deirdre Mayfair, actuala beneficiară, „vrăjitoarea”, şi mama lui Rowan Mayfair.

Al treilea grup de Mayfairi are ochii negri, osatura generoasă şi îi include pe Mary Beth Mayfair, unchii ei Clay şi Vincent şi, de asemenea, pe Angélique Mayfair din Saint-Domingue.

Mai există un grup cu ochii negri, dar scunzi, cu părul tot negru, care seamănă a francezi; toţi din grupul acesta au capetele mici şi rotunde, ochii destul de proeminenţi şi părul foarte ondulat.

În sfârşit, mai avem un grup de Mayfairi foarte palizi, cu ochi reci în nuanţe de gri, toţi blonzi şi cu o construcţie delicată, chiar dacă sunt înalţi, iar acest grup îi cuprinde pe Charlotte de Saint-Domingue (fiica lui Petyr van Abel), pe Marie Claudette, cea care a adus familia în Louisiana, pe fiica Stellei, Antha, precum şi pe nepoata acesteia, doctoriţa Rowan Mayfair.

Membrii ordinului au notat, de asemenea, şi alte asemănări specifice. De exemplu, Rowan Mayfair din Tiburon, California, seamănă foarte mult cu înaintaşul ei, Julien Mayfair, mult mai mult decât alţi membri blonzi ai familiei.

Iar Carlotta Mayfair, în vremea tinereţii ei, semăna extraordinar cu străbunica sa Charlotte.

(Cercetătorul se simte obligat să adauge cu privire la subiectul asemănărilor că el nu vede aceste similitudini în fotografiile respective! Există unele asemănări, dar diferenţele le depăşesc cu mult. Familia nu arată în mod distinct irlandeză, franceză, scoţiană sau orice altceva.)

În orice discuţie despre influenţele sau accentul irlandez

trebuie să ne reamintim că istoria familiei este de aşa fel încât nimeni nu-i foarte sigur cine este tatăl cărui copil. Iar „legendele” ulterioare repetate în secolul douăzeci de către descendenţi vor arăta că legăturile incestuoase ale fiecărei generaţii nu au fost cu adevărat un secret. Cu toate acestea, este evidentă influenţa culturală irlandeză.

Trebuie, de asemenea, să notăm – deoarece merită – că familia, la sfârşitul anilor 1800, a început să angajeze tot mai mulţi servitori irlandezi, iar aceşti servitori au devenit pentru Talamasca surse nepreţuite de informaţii. Nu este uşor de determinat cât de mult au contribuit ei la realizarea impresiei de origine irlandeză asupra familiei.

Angajarea acestor lucrători irlandezi nu are nimic de a face cu identitatea irlandeză a familiei. Era la modă în acea perioadă şi mulţi dintre aceşti irlandezo-americani trăiau în aşa zisul canal irlandez sau în vecinătatea luncii râului, care se întindea între malurile fluviului Mississippi şi Magazine Street, graniţa sudica a Garden District. Erau servitoare interne şi băieţi de grajd, alţii erau zilieri sau munceau numai în anumite ocazii. Dar pe ansamblu, ei nu mai erau la fel de loiali familiei Mayfair precum servitorii negri sau mulatri şi discutau mult mai liber despre cele care se petreceau pe First Street decât servitorii din perioadele trecute.

Dar chiar dacă informaţiile pe care le dădeau pentru Talamasca sunt extrem de valoroase, ele sunt totuşi informaţii de un anume tip şi trebuie evaluate cu grijă.

Servitorii irlandezi care lucrau în şi pe lângă casă credeau cu toţii în existenţa stafiilor, în supranatural şi în puterea femeilor Mayfair de a face ca anumite lucruri să se întâmple. Erau, putem spune, profund superstiţioşi. Tocmai de aceea povestirile lor despre ceea ce vedeau sau auzeau frizează uneori fantasticul.

Şi totuşi, acest material este – din motive evidente – extrem de semnificativ. Iar multe dintre cele relatate de către servitorii irlandezi au, pentru noi, un aer familiar.

Luând în considerare toate acestea, nu este nepotrivit să tragem concluzia că începând din prima decadă a

secolului, clanul Mayfair de pe First Street se considera el însuşi irlandez, făcând de multe ori remarci în acest sens, ceea ce s-a imprimat şi în conştiinţa celor care-i cunoşteau – servitori şi vecini –, aşa cum s-a răspândit şi imaginea excentricităţilor şi nebuniilor şi a tentaţiei pentru morbid. Mai mulţi critici ai familiei le spuneau „irlandezi aiuriţi". Un preot german de la biserica Sfântul Alfons i-a descris o dată ca fiind cantonaţi în „atmosfera întunecată celtă". Mai mulţi vecini şi prieteni s-au referit la fiul lui Mary Beth, Lionel, ca la un „zăpăcit beţivan irlandez", iar tatăl lui, Daniel McIntyre, era cu siguranţă considerat la fel cam de toţi barmanii de pe Magazine Street.

Probabil că putem spune că, odată cu moartea lui „Monsieur Julien" (care fusese, de fapt, pe jumătate irlandez), casa din First Street l-a pierdut pe ultimul personaj francez sau creol. Sora lui Julien, Katherine, precum şi fratele lui, Rémy, îl precedaseră în mormânt, şi la fel a făcut şi fiica lui, Jeannette. Drept urmare, în ciuda întâlnirilor familiale care includeau verişori vorbitori de limba franceză cu sutele, nucleul familiei era catolic irlandezo-american.

Cu trecerea timpului, ramura de vorbitori de limba franceză şi-a pierdut, de asemenea, identitatea creolă, la fel ca multe alte familii creole din Louisiana. Franceza a murit ca limbă în mai toate ramurile cunoscute. Şi, pe măsură ce ne îndreptăm spre ultimele decenii ale secolului, este foarte dificil să mai găseşti vreun descendent Mayfair vorbitor de limba franceză.

Asta ne conduce la o altă observaţie crucială, care este uşor de pierdut din vedere în timp ce înaintăm cu naraţiunea.

Odată cu moartea lui Julien, clanul Mayfair a pierdut ultimul membru al său care ştia istoria familiei. Nu ştim sigur, dar pare foarte posibil. Şi, pe măsură ce discutăm cu descendenţii şi strângem lot mai multe date cu privire la vremurile de pe plantaţie, pare tot mai credibil.

Ca urmare, începând cu anul 1914, oricare membru Talamasca implicat în studierea familiei Mayfair ştia mai

multe despre aceasta decât păreau să ştie înşişi membrii familiei, iar asta a condus la intensificarea stresului şi confuziei în rândul investigatorilor.

Chiar şi înainte de moartea lui Julien, se punea foarte serios problema abordării directe a familiei de către membrii ordinului.

După moartea lui Mary Beth, această chestiune a devenit stringentă.

Totuşi, ar trebui să ne continuăm povestea, mergând înapoi în timp la anul 1891, pentru a ne concentra atenţia asupra lui Mary Beth, aceea care ne va conduce în secolul douăzeci şi care a fost, probabil, ultima dintre vrăjitoarele cu adevărat puternice ale familiei Mayfair.

Cunoaştem mai multe despre Mary Beth decât despre oricare altă vrăjitoare Mayfair de la Charlotte încoace. Cu toate acestea, după examinarea tuturor informaţiilor, ea rămâne misterioasă, revelându-se nouă în mici străfulgerări ocazionale prin întâmplările povestite de servitori sau prieteni. Doar Richard Llewellyn ne-a oferit un portret din intimitate şi, după cum am observat, el ştia puţine lucruri despre interesele în afaceri ale lui Mary Beth sau despre puterile ei oculte. Se pare că a reuşit să-l păcălească, ca de altfel pe toată lumea, făcându-l să o creadă o simplă femeie voinică. De fapt, adevărul este mult mai complex.

CONTINUAREA POVEŞTII LUI MARY BETH MAYFAIR

În săptămâna dinaintea morţii Margueritei, în 1891, Julien i-a mutat bunurile personale de la Riverbend la casa din First Street. A angajat două căruţe pentru transportul bunurilor, printre care se numărau numeroasele borcane şi sticluţe bine împachetate, mai multe cufere cu scrisori şi alte hârtii, aproape douăzeci şi cinci de cutii mari de carton pline cu cărţi şi mai multe alte cufere cu conţinut divers.

Ştim că borcanele şi sticluţele au dispărut la etajul al treilea al casei de pe First Street şi nu am mai auzit despre

ele de la niciun martor contemporan.

Tot atunci, Julien şi-a amenajat dormitorul la etajul al treilea, în camera pe care a descris-o Richard Llewellyn cu ocazia morţii primului.

Mai multe dintre cărţile Margueritei, inclusiv nişte texte obscure legate de magia neagra, în limbile franceză şi germana, au fost puse în rafturile din biblioteca de la parter.

Lui Mary Beth i-a fost dat dormitorul principal din aripa de nord a casei, deasupra bibliotecii, cel care a fost ocupat de atunci încoace de beneficiarul moştenirii. Micuţei Belle, prea tânără ca să se observe vreo formă de întârziere mentală la acea vreme, i s-a repartizat camera de dincolo de hol, dar ea dormea adesea cu mama ei, mai ales în primii ani.

Mary Beth a început să poarte cu regularitate smaraldul Mayfair. Se poate spune că atunci s-a descoperit pe ea însăşi, devenind şi comportându-se ca adult şi stăpâna casei. Societatea din New Orleans a devenit din ce în ce mai conştientă de Mary Beth, iar semnătura ei a început să apară din acel moment pe acte.

Apare în numeroase fotografii purtând smaraldul Mayfair şi multă lume vorbea de acest colier şi îşi exprima admiraţia. În foarte multe fotografii, ea apare în haine bărbăteşti. De fapt, mai mulţi martori au verificat afirmaţia lui Richard Llewellyn referitoare la faptul că Mary Beth se travestea, lucru obişnuit pentru ea când ieşea, îmbrăcată ca un bărbat, cu Julien. Înaintea căsătoriei ei cu Daniel McIntyre, peregrinările lor includeau nu numai bordelurile din French Quarter, dar şi o grămadă de alte activităţi sociale; sunt amintite balurile mulatrelor, unde Mary Beth era îmbrăcată ca un frumos tânăr cu „redingotă şi cravată albă“.

Deşi societatea era, în general, şocată de acest comportament, Mayfairii au continuat să îşi „paveze” drumul cu bani şi mult farmec. Împrumutau bani celor care aveau nevoie după recesiunile economice de după diferitele războaie, de multe ori fără a mai dori să-i

primească înapoi. Dădeau bani pentru activităţile de caritate, sume ostentative, şi, sub conducerea lui Clay Mayfair, Riverbend continua să aducă o avere din repetatele recolte foarte bune de zahăr.

În aceşti ani de început, Mary Beth a inspirat multă duşmănie în inima celorlalţi. Nu s-a spus niciodată despre ea, nici măcar de către defăimătorii ei, că ar fi fost rea sau crudă, deşi a fost adeseori categorisită drept rece, iubitoare de afaceri, indiferentă la sentimentele oamenilor şi cu purtări bărbăteşti.

Cu toată puterea fizică şi înălţimea ei, nu era o femeie bărbătoasă. Mai mulţi o descriu ca voluptoasă, iar, ocazional, chiar ca frumoasă. Lucru dovedit şi în multe dintre fotografiile ei. Mai ales în anii tinereţii era ispititoare îmbrăcată în haine bărbăteşti. Mai mulţi membri Talamasca au observat că, deşi Stella, Antha şi Deirdre – fiica, nepoata şi strănepoata ei – erau delicate „frumuseţi sudice“, Mary Beth semăna mai degrabă cu conceptul de „mai mare ca viaţa“ pe care l-au adus la punctul culminant viitoarele actriţe Ava Gardner şi Joan Crawford. De asemenea, Mary Beth semăna foarte mult în fotografii cu Jenny Churchill, celebra mamă a lui Winston Churchill.

Părul lui Mary Beth s-a păstrat negru până la moartea ei, la vârsta de cincizeci şi patru de ani. Nu cunoaştem exact înălţimea ei, dar putem să spunem că se apropia de 1,80 m. Nu a fost niciodată o femeie greoaie, ci osoasă şi foarte puternică şi mergea cu paşi mari. Cancerul care a ucis-o a fost descoperit şase luni înainte de moartea ei, rămânând o femeie „atractivă” până în ultimele ei săptămâni de viaţă. Atunci s-a închis în camera ei, de unde nu a mai ieşit vie.

Nu sunt dubii cu privire la faptul că Mary Beth a avut un interes extraordinar de mic pentru frumuseţea ei fizică. Deşi era întotdeauna îngrijit îmbrăcată şi-i uluia uneori pe cei sosiţi la baluri, nimeni nu a spus vreodată că era seducătoare. De fapt, cei care aminteau „lipsa ei de feminitate”, se refereau mai ales la maniera ei directă de a

fi.

Trebuie să spunem că aproape toate aceste însuşiri – maniera directă, înclinaţia către afaceri, corectitudinea şi nepăsarea – au fost mai târziu asociate cu fiica ei, Carlotta Mayfair, care nu a fost desemnată moştenitoare.

Cei care au plăcut-o pe Mary Beth şi au făcut afaceri de succes cu ea o numeau adesea „un bun trăgător la țintă“, o persoană generoasă, incapabilă de meschinării. Cei care nu au avut succes cu ea o numeau inumană, fără sentimente. Şi aceasta se potriveşte Carlottei Mayfair.

Interesul pentru afaceri şi apetitul pentru plăceri ale lui Mary Beth le vom trata pe larg mai târziu. Acum este suficient să spunem că, în acei ani ai tinereţii, ea a dat tonul la tot ceea ce se întâmpla pe First Street, tot aşa cum a făcut-o şi Julien. Ea singură a organizat multe petreceri de familie şi tot ea l-a convins pe Julien să facă o ultimă excursie în Europa, în anul 1896, ocazie cu care cei doi au făcut turul capitalelor, de la Madrid la Londra.

Încă din copilărie, Mary Beth a împărtăşit dragostea lui Julien pentru cai şi mergea adeseori călare cu el. Le plăcea, de asemenea, teatrul, mergeau la orice fel de spectacol, de la marile puneri în scenă ale operei lui Shakespeare până la spectacole locale, uşurele. Şi amândoi erau, pur şi simplu, îndrăgostiţi de operă. În ultimii ani, Mary Beth avea câte un patefon aproape în fiecare camera, iar plăcile cântau aproape tot timpul.

Lui Mary Beth i-a plăcut să aibă multă lume sub acoperişul ei. Interesul pentru familie nu se rezuma la simple întâlniri cu diferite ocazii, ci avea uşa deschisă în permanenţă tuturor verişorilor ei.

Câteva relatări despre ospitalitatea ei cu ocazia acestor întâlniri sugerează că îi plăcea să aibă putere asupra oamenilor, că îi plăcea să fie centrul atenţiei. Dar chiar şi în aceste poveşti, Mary Beth e prezentată ca fiind, totuşi, mai interesată de ceilalţi decât de ea însăşi. De fapt, totala lipsă de narcisism şi vanitate continuă să-i surprindă pe cei care citesc mărturiile. Generozitatea, mai degrabă decât setea de avere, este ceea ce o caracterizează cel mai bine

în relaţiile cu familia.

(Îngăduiţi-ne să remarcăm aici că Nancy Mayfair, un descendent nelegitim al lui Maurice Mayfair, a fost adoptată de către Mary Beth şi crescută ca o altă fiica a Stellei, pe lângă Antha. Nancy a trăit în First Street până în anul 1988. Se credea că, de fapt, ea fusese fiica Stellei.)

În 1891, membrii familiei din First Street erau Rémy Mayfair, care părea mai bătrân decât fratele lui, Julien, chiar dacă nu era aşa, şi care a fost bănuit că va muri de tuberculoza, lucru pe care l-a şi făcut în 1897; apoi erau fiii lui Julien, Barclay, Garland şi Cortland, care au fost primii Maifairi trimişi să studieze în regim de internat pe Coasta de Est, unde s-au descurcat foarte bine; Millie Mayfair, singurul dintre copiii lui Rémy care nu s-a căsătorit niciodată; şi, în fine, pe lângă Mary Beth şi Julien, fiica lor, micuţa Belle, care, după cum am mai menţionat, era uşor retardată.

Pe la sfârşitul secolului, casa îi includea pe Clay Mayfair, fratele lui Mary Beth, precum şi pe Katherine Mayfair, cu inima frântă şi lipsită de poftă de viaţă după distrugerea Riverbend; de asemenea, mai erau şi mulţii verişori care veneau ocazional.

În tot acest timp, Mary Beth a fost, fără îndoială, stăpâna casei şi tot ea a fost aceea care a avut iniţiativa şi a supravegheat renovarea structurii casei înainte de 1900, când au fost adăugate trei băi noi, iar iluminatul cu gaz a fost extins la etajul al treilea şi la zona ocupată de servitori. De asemenea, s-au mai construit încă două dependinţe mari, una fiind un grajd spaţios, deasupra căruia a fost amenajat un spaţiu de locuit.

Deşi Mary Beth a trăit până în 1925, murind de cancer în septembrie acelaşi an, putem spune că ea s-a schimbat puţin în timp, că pasiunile şi priorităţile ei de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea au rămas aceleaşi până în ultimul ei an de viaţă.

Nu cunoaştem să fi avut vreun prieten apropiat sau vreun confident în afara familiei. Iar adevăratul ei caracter este relativ greu de descris. Cu siguranţă nu a fost plină de

veselie şi carismatică precum Julien; se părea că nu era atrasă de spectacolul vieţii; şi nici măcar cu ocazia numeroaselor adunări de familie, unde dansa şi supraveghea servirea mâncărurilor şi băuturilor, nu a fost niciodată descrisă a fi „sufletul petrecerii”. Părea mai mult tăcută, puternică, cu scopuri bine definite. Şi e posibil ca nimeni să nu fi fost foarte apropiată de ea, cu excepţia fiicei ei, Stella. Dar vom aborda această parte a povestirii mai târziu.

Marea întrebare este în ce măsură şi-a utilizat Mary Beth puterile oculte în atingerea scopurilor ei. Şi sunt destul de multe dovezi care ar putea ajuta la înţelegerea a ceea ce se întâmpla în spatele uşilor închise.

Pentru servitorii irlandezi care veneau şi plecau din casa de pe First Street, ea era întotdeauna o „vrăjitoare” sau o persoană cu puteri voodoo. Dar relatările lor diferă foarte mult de altele pe care le avem, aşa că ar trebui bine „cernute”.

Cu toate acestea…

Servitorii vorbeau adesea despre faptul că Mary Beth pleca în French Quarter pentru a se consulta cu specialiştii voodoo de acolo şi că, la ea în cameră, avea un altar unde se închina diavolului. Spuneau că Mary Beth ştia când minţeau sau unde fuseseră, ştia unde era fiecare membru al familiei Mayfair, chiar cei care plecaseră în nord, şi ştia în orice moment tot ceea ce făceau. Spuneau că Mary Beth nu făcea un secret din asta.

Tot ei relatau că Mary Beth era aceea la care veneau servitorii negri când aveau necazuri cu vrăjitorii voodoo locali; ea ştia ce fel de praf sau lumânare să ardă pentru a contracara farmecele lor şi putea comanda spiritelor. Oricum, Mary Beth spunea că asta era esenţa voodoo. Posibilitatea de a porunci spiritelor. Restul este pentru spectacol.

O bucătăreasă irlandeză, care a lucrat în casă între anii 1895 şi 1902, a spus investigatorilor noştri că a aflat de la Mary Beth că erau mai multe feluri de spirite pe lume, dar că spiritele neevoluate sunt mai uşor de comandat şi că

oricine ar putea chema un astfel de spirit dacă ar dori. Mary Beth avea spirite care păzeau toate camerele şi lucrurile din casă. Dar a avertizat-o pe bucătăreasă să nu încerce să cheme singură un spirit, deoarece este periculos; mai bine să lase asta pe seama celor care se pricep să vadă şi să simtă spiritele, aşa ca Mary Beth.

„Chiar puteai să simţi acele spirite prin casă, spunea bucătăreasa, iar dacă închideai pe jumătate ochii, puteai să le şi vezi. Dar domnişoara Mary Beth nu trebuia să facă asta. Le vedea tot timpul, vorbea cu ele şi li se adresa pe nume."

Tot ea relata că Mary Beth obişnuia să bea brandy direct din sticlă, dar era în regulă pentru că era o doamna, iar doamnele puteau să facă orice doreau, cu atât mai mult cu cât ea era amabilă şi generoasă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre bătrânul domn Julien, doar că el nu bea nimic direct din sticlă, plăcându-i foarte mult să-şi bea sherry-ul din pahare de cristal.

O spălătoreasă spunea că Mary Beth putea să facă uşile să se închidă în urma ei fără să le atingă, în timp ce mergea prin casă. Ea a fost o dată rugată să ducă un coş cu rufe la etajul al doilea, dar a refuzat, fiindu-i frică. Atunci Mary Beth a dojenit-o destul de tare pentru spaima ei nejustificată şi pentru prostie, iar când a terminat de vorbit spălătoreasă nu se mai temea deloc.

Sunt peste cincisprezece mărturii diferite despre altarul voodoo al lui Mary Beth, unde ea ardea tămâie şi luminări de diferite culori şi unde punea sfinţi din ipsos din când în când. Dar nu ştim cu precizie unde era situat exact acest altar. (Este interesant de notat ca niciun servitor negru care a fost vreodată întrebat cu privire la altar nu a spus niciun cuvânt despre el.)

Câteva dintre povestirile pe care le avem sunt fanteziste. Ni s-a spus de mai multe ori că, atunci când Mary Beth ieşea îmbrăcată în bărbat, ea se transforma, de fapt, într-un bărbat cu baston şi pălărie. Şi că era suficient de puternică pentru a-l bate pe oricare bărbat care ar fi atacat-o.

Se spune că într-o dimineaţă devreme, pe când călărea singură pe St. Charles Avenue (Julien era bolnav atunci, urmând să moară în curând), un om ar fi încercat să o tragă jos de pe cal, dar în acel moment Mary Beth s-ar fi transformat într-un bărbat care l-ar fi bătut pe atacator cu pumnul până aproape l-ar fi omorât, iar apoi l-ar fi tras cu o funie legată de şa până la poliţie. „Multă lume a văzut asta, ni s-a spus. Această întâmplare a fost repetată prin Irish Channel până prin anul 1935. Într-adevăr, rapoartele poliţiei arată că atacul a avut loc, că un „cetăţean a fost arestat" pentru atac în anul 1914. Omul a murit în celula sa câteva ore mai târziu.

Mai este o poveste despre o servitoare prostuță care a furat unul dintre inelele lui Mary Beth şi care s-a trezit peste noapte, în camera ei de pe Chippewa Street, şi a descoperit-o pe Mary Beth aplecată peste patul ei, în formă de bărbat, cerând să-i înapoieze inelul, lucru pe care ea l-a făcut. A murit a doua zi după-amiaza, pe la ora trei, din cauza şocului suferit.

Întâmplarea ne-a fost relatată în 1898 şi încă o dată în 1910. S-a dovedit a fi imposibil de verificat.

De departe cea mai valoroasă istorisire pe care o avem din acea perioadă timpurie ne-a fost furnizată de către un şofer de taxi în 1910. El a spus că, odată, a luat-o pe Mary Beth din oraş, de pe Rue Royale, într-o zi din 1908 şi, chiar dacă era convins că s-a urcat singură în taxi (o birjă trasă de un cal), a auzit-o vorbind cu cineva tot drumul. Când i-a deschis uşa să coboare, atunci când au ajuns pe First Street, a văzut un bărbat frumos cu ea înăuntru. Ea părea adâncită în conversaţie cu respectivul, dar s-a întrerupt brusc când l-a observat pe şofer, începând să râdă încetişor. I-a dat acestuia două monede din aur despre care i-a spus că valorează mult mai mult decât costul călătoriei, dar că trebuie cheltuite repede. Când omul s-a uitat dacă şi bărbatul care era înăuntru coboară, nu a mai văzut pe nimeni.

În dosarele noastre sunt multe povestiri relatate de servitori cu privire la puterile lui Mary Beth, dar toate au o

temă comună – că Mary Beth era o vrăjitoare şi că şi-a arătat puterile ori de câte ori ea, posesiunile ei sau familia ei au fost ameninţate. Dar, încă o dată, trebuie să spunem că istorisirile relatate de către servitori diferă mult de celelalte materiale pe care le avem.

Oricum ar fi, dacă luăm în considerare întreaga viaţă a lui Mary Beth, vedem că sunt dovezi convingătoare despre vrăjile ei şi din alte surse.

Din câte putem deduce, Mary Beth a avut trei pasiuni puternice.

Prima, dar nu cea mai copleşitoare, a fost dorinţa ei de a face bani şi de a implica membrii familiei în construirea unei imense averi. Este de la sine înţeles că ea a avut succes.

Pe la începutul vieţii sale, am auzit poveşti despre casete cu bijuterii, poşete pline cu monede din aur care nu se golesc vreodată şi despre Mary Beth care oferea săracilor bani din aur la întâmplare.

Se spune, de asemenea, că ea avertiza de fiecare dată ca „banii să fie cheltuiţi repede”, zvonindu-se că orice părăsea geanta ei magică se întorcea mereu la ea.

Revenind la bijuterii şi la monede, ar fi posibil ca o examinare amănunţită a finanţelor Mayfair, făcută pe baza rapoartelor oficiale şi analizate de către experţi în materie, să indice faptul că infuziile misterioase din afara registrelor contabile ale averii au jucat un rol în întreaga lor istorie financiară. Dar, în baza a ceea ce cunoaştem, nu putem să facem această presupunere.

Mai pertinentă este afirmaţia că Mary Beth s-a folosit de precogniţia şi puterile ei oculte pentru a realiza investiţii de succes.

Chiar şi o examinare obişnuită a acumulărilor financiare ale lui Mary Beth indică faptul că era un geniu al finanţelor. Era mult mai interesată în a face bani decât a fost vreodată Julien şi avea un simţ deosebit de a-şi da seama ce avea să se întâmple înainte de a se întâmpla; adesea îi avertiza pe cei din jur cu privire la crizele şi falimentele bancare, chiar dacă ei nu au prea ascultat-o.

În fapt, investiţiile diversificate ale lui Mary Beth au sfidat explicaţiile convenţionale. Era, aşa cum se spunea, „în interiorul” evenimentelor. S-a angajat în afaceri cu bumbac, imobiliare, transport naval, căi ferate, bănci, comerţ şi îmbuteliere de apă. A investit continuu în afaceri aventuroase, dovedind un uimitor succes. A susţinut mai multe invenţii în domeniul chimicalelor care i-au adus sume incalculabile de bani.

S-ar putea merge până acolo încât să se spună că istoria ei, aceea de pe hârtie, nu are acoperire. Ştia prea mult, despre prea multe, şi scotea prea mult din toate.

Dacă succesele lui Julien, aşa de mari cum erau, puteau fi atribuite cunoştinţelor şi abilitaţilor unui om, este aproape imposibil să explicăm succesele lui Mary Beth în aceeași manieră simplă. Pe Julien, de exemplu, nu îl interesa să investească în invenţii moderne. Mary Beth avea o reală pasiune pentru tot felul de dispozitive şi pentru tehnologie şi niciodată nu a făcut vreo greşeală în aceste domenii. La fel s-a întâmplat şi cu transporturile maritime, lucru despre care Julien ştia prea puţine, iar Mary Beth, o mulţime. Iar daca lui Julien îi plăcea să cumpere clădiri, inclusiv fabrici şi hoteluri, el nu a cumpărat niciodată terenuri virane, dar Mary Beth a achiziţionat foarte multe pe tot cuprinsul Statelor Unite şi le-a vândut ulterior cu nişte profituri incredibile. De fapt, cunoştinţele ei despre când şi care oraşe se vor dezvolta erau incomensurabile.

Mary Beth era, de asemenea, foarte pricepută să-şi prezinte bogăţia în lumină favorabilă celorlalţi oameni. Făcea un adevărat spectacol pentru a-şi atinge scopurile. Ca urmare, ea nu a inspirat niciodată mirarea sau neîncrederea care ar fi urmat inevitabil sporirii averii şi succesului ei. Iar toată viaţa a avut grijă să evite publicitatea. Stilul ei de viaţă în First Street nu a fost niciodată ostentativ, cu excepţia pasiunii ei pentru maşini şi, la un moment dat, avea atât de multe, încât a trebuit să închirieze garaje peste tot în vecinătate. Pe scurt, modul în care i s-a dezvăluit lui Richard Llewellyn – povestit pe larg

într-un capitol precedent – era modul în care se prezenta tuturor. Foarte puţini ştiau câtă putere sau avere avea ea.

De fapt, există dovezi că Mary Beth avea o întreagă armată de angajaţi financiari pe care îi întâlnea în birourile oraş şi pe care îi ţinea departe de biroul ei din First Street. Sunt vorbe şi azi despre bărbaţii care lucrau pentru Mary Beth „în oraş“ şi despre cât de generos erau ei răsplătiţi. Era o muncă deosebită, conform afirmaţiilor unui bătrân care îşi aducea aminte despre prietenul lui, care făcea pentru Mary Beth lungi călătorii la Londra, Paris, Bruxelles sau Zurich, cărând uneori cu el mari sume de bani. Biletele de vapor şi cazările la hoteluri au fost de fiecare dată la clasa I, spunea bătrânul. Iar Mary Beth dădea bonusuri importante, cu regularitate. Alte surse spun că însăşi Mary Beth mergea adeseori în călătorii fără ştirea familiei, dar nu putem verifica aceste afirmaţii.

Avem, de asemenea, cinci relatări diferite cu privire la răzbunarea lui Mary Beth asupra celor care au încercat să o înşele. Una dintre ele povesteşte despre cum secretarul ei, Landing Smith, a fugit cu trei sute de mii de dolari, banii gheaţă, ai lui Mary Beth, luându-şi bilet pe un transatlantic spre Europa sub un nume fals, convins că va scăpa de ea. Trei zile mai târziu, pe când era la New York, s-a trezit în miez de noapte cu Mary Beth care şedea pe patul său. Nu numai că şi-a recuperat banii, dar l-a bătut atât de rău cu cravaşa, încât l-a lăsat plin de sânge şi pe jumătate nebun pe podeaua cabinei, acolo unde, a doua zi, l-a găsit stewardul. A mărturisit imediat totul. Dar Mary Beth nu a fost găsită la bordul navei şi nici banii. Această întâmplare a fost relatată de ziarele locale, chiar dacă Mary Beth a refuzat să confirme sau să infirme că i-ar fi fost furat ceva.

O altă poveste, spusă prin 1955 de doi bărbaţi mai în vârstă, relatează cum asociaţii ei într-o companie au organizat un consiliu de administraţie prin care s-au hotărât să se disocieze de ea şi să o înşele printr-o serie de manevre absolut legale. Întâlnirea ajunsese la jumătate când cei de faţă au realizat că Mary Beth stătea cu ei la

masă. Ea le-a spus direct ceea ce gândea despre ei, a tăiat apoi legăturile cu acea companie care a falimentat rapid. Descendenţii celor implicaţi o condamnă pe Mary Beth pentru această tragedie până în ziua de azi.

Una dintre ramurile familiei Mayfair – descendenţii lui Clay Mayfair care trăiesc acum în New York – nu păstrează legătura cu familia Mayfair din New Orleans în urma unui conflict cu Mary Beth care a avut loc în 1919.

În acel timp, Mary Beth investea foarte mult în afaceri bancare la New York. Dar a apărut o altercaţie între ea şi un văr de-al ei. Pe scurt, el nu a crezut că planurile de acţiune ale lui Mary Beth vor funcţiona. Ea era convinsă că da. El s-a gândit să modifice planurile ei fără ca ea să ştie. Mary Beth a apărut în biroul lui din New York, i-a smuls hârtiile din mână şi le-a aruncat în aer, iar ele eu luat foc, înainte de a cădea. Apoi ea l-a avertizat că dacă va mai încerca să-i înşele pe cei de un sânge cu el, îl va ucide. După asta, el a povestit întâmplarea tuturor celor care doreau să-l asculte, chiar şi celor care nu doreau asta. Ca efect, toată reputaţia lui a fost distrusă, iar viaţa profesională i-a fost ruinată. Oamenii îl credeau nebun. Ca urmare, el s-a sinucis, aruncându-se de la fereastra biroului său de la etaj, la trei luni după apariţia lui Mary Beth. Până în ziua de azi, familia lui a dat vina în totalitate pe Mary Beth pentru această tragedie, iar despre ea şi urmaşii ei au vorbit întotdeauna cu ură.

Ar trebui să remarcăm că aceşti Mayfair din New York sunt destul de înstăriţi, iar Stella a încercat să facă primul pas cu diferite ocazii. Ei insistă, totuşi, că Mary Beth s-a folosit de magia neagră în toate afacerile ei, dar cu cât vorbeau mai mult despre asta reprezentanţilor noştri, cu atât ne dădeam seama că ei cunoşteau prea puţine despre familia din New Orleans – de unde proveneau, de fapt – şi că aveau o idee mult prea vagă despre afacerile lui Mary Beth.

Desigur, ideea că foarte puţină lume avea cunoştinţe despre afacerile ei este foarte comună. După cum am menţionat înainte, ea era experta în a ţine în secret imensa

ei putere şi influenţă.

Dar, pentru Talamasca, povestiri despre felul în care Mary Beth a blestemat un fermier care nu a vrut să-i vândă un cal sunt total absurde din moment ce cunoaştem că Mary Beth a cumpărat linii ferate în America de Sud, a investit mult în ceaiul indian şi a achiziţionat enorme suprafeţe de teren în jurul oraşului Los Angeles, California.

într-o buna zi, probabil, cineva va scrie o carte despre Mary Beth Mayfair. Totul există în diferite înregistrări. Dar după cum se prezintă lucrurile, se pare că Talamasca este singurul grup de persoane din afara familiei care cunoaşte faptul că Mary Beth Mayfair şi-a extins puterea şi influenţa la nivel mondial, că ea a construit un imperiu financiar atât de imens, puternic şi diversificat încât nici până în ziua de azi nu s-a destrămat.

Dar subiectul cu privire la finanţele lui Mary Beth ar merita mai multă atenţie decât îi putem noi acorda. Dacă toţi cei care au cunoştinţe despre un asemenea subiect ar fi să facă un studiu cu privire la întreaga istorie a familiei Mayfair – şi ne referim aici la documentele publice disponibile celor cu o oarecare pricepere în a le căuta – ar fi posibil să se perceapă că o mare putere ocultă a fost folosită de-a lungul secolelor pentru strângerea şi înmulţirea averii. Bijuteriile şi aurul reprezintă o foarte mică parte din ea.

Din păcate, noi nu avem experienţă şi pricepere pentru un asemenea studiu. Şi dat fiind ceea ce cunoaştem, Mary Beth s-a ridicat mult deasupra lui Julien ca întreprinzător şi este aproape sigur că nicio fiinţă umană nu ar fi reuşit atâtea fără un ajutor supranatural.

Ca să ajungem la o concluzie, Mary Beth şi-a îmbogăţit familia mai mult decât a aflat aceasta vreodată, deşi aprecierea nu a fost niciodată pe măsură. Iar această avere există şi azi.

A doua mare pasiune a lui Mary Beth a fost familia. De la începutul vieţii ei de femeie de afaceri, ea şi-a implicat verii (sau fraţii) Barclay, Cortland şi alţi Mayfairi în afacerile ei; i-a adus în companiile pe care le avea, a folosit

avocaţi şi bancheri Mayfair pentru tranzacţiile ei. De fapt, ea se folosea ori de câte ori putea de Mayfairi în loc de străini şi îi îndemna şi pe ceilalţi membri ai familiei să facă la fel. Când fiica ei, Carlotta Mayfair a ajuns să lucreze pentru o firmă de avocatură non-Mayfair, ea a fost foarte dezamăgită, a dezaprobat-o, dar nu i-a interzis asta şi nici nu a luat măsuri punitive. A lăsat să se înţeleagă despre Carlotta că a fost lipsită de o viziune înțeleaptă.

În privinţa Stellei şi a lui Lionel, Mary Beth a fost foarte indulgentă, permiţându-le să îşi aducă acasă prieteni pentru zile sau săptămâni întregi. I-a trimis în Europa cu meditatori sau guvernante atunci când ea însăşi nu putea să-i însoţească; le-a organizat petreceri legendare şi extravagante cu ocazia zilelor de naştere, la care erau invitaţi nenumăraţi veri Mayfair. Era la fel de generoasă cu fiica ei, Belle, cu fiica adoptivă, Nancy, şi cu Drăguţa Millie, nepoata. Toţi aceştia au continuat să locuiască pe First Street şi după moartea lui Mary Beth, chiar dacă au beneficiat de impresionante moşteniri care le asigurau independenţa financiară.

Mary Beth a păstrat legătura cu Mayfairii de peste tot şi a găzduit foarte multe reuniuni de familie ale verilor din Louisiana. Chiar şi după moartea lui Julien şi până spre apusul vieţii ei, cu aceste ocazii erau servite mâncăruri delicioase şi băuturi numai sub supravegherea ei; ea însăşi gusta vinurile şi angaja muzicanţii.

Pe First Street erau la ordinea zile enormele dineuri familiale, iar Mary Beth plătea salarii fabuloase pentru a angaja cei mai buni bucătari. Multe rapoarte ne spun că verii Mayfair adorau să meargă pe First Street, le plăceau discuţiile lungi de după cină (descrise de Llewellyn) şi că erau total devotaţi lui Mary Beth, care avea o abilitate ieşită din comun de a-şi aminti zilele de naştere, aniversările de căsătorie, datele de absolvire şi de a trimite cadouri în bani, foarte potrivite şi binevenite.

După cum am văzut deja, pe când era tânără, lui Mary Beth îi plăcea la nebunie să danseze cu Julien la aceste petreceri de familie, îi încuraja pe cei tineri să danseze cu

cei mai în vârstă, iar câteodată angaja instructori pentru a-i învăţa pe tinerii veri ultimele dansuri. Ea şi cu Julien îi amuzau pe copii cu scenete comice foarte vioaie. Iar trupele de dans angajate îi şocau uneori pe Mayfarii mai aşezaţi. După moartea lui Julien, Mary Beth nu a mai dansat atât de mult, dar îi plăcea să vadă alţi oameni dansând şi aproape întotdeauna asigura petrecerea cu muzică. În ultimii ei ani, aceste reuniuni erau organizate mai ales de Stella şi de Lionel, iar petrecerile erau la fel de antrenante.

Mayfairii nu erau doar invitaţi la aceste întâlniri, era de aşteptat ca ei să şi participe, iar Mary Beth era cam supărată pe cei care refuzau să-i accepte invitaţia. Şi sunt vreo două relatări despre supărarea ei pe membrii familiei care au renunţat la numele de Mayfair în favoarea numelui tatălui lor.

Am cules mai multe povestiri de la prietenii de familie care ne spun că Mary Beth era tot atât de iubită pe cât era de temută de către verii ei, iar în timp ce Julien, mai ales în anii bătrâneții, a fost considerat dulce şi fermecător, Mary Beth a fost privită întrucâtva deosebită.

Mai sunt câteva relatări cu privire la faptul că Mary Beth putea să vadă în viitor, dar nu-i făcea plăcere să utilizeze această putere. Când era rugată să prezică ceva pentru a uşura luarea unei decizii, în mod frecvent ea îi avertiza pe membrii familiei care cereau acest lucru că „vederea secundă” nu era un lucru simplu şi că prezicerea viitorului putea fi „înşelătoare”. Cu toate acestea, din când în când făcea predicţii exacte. De exemplu, i-a spus lui Maitland Mayfair – fiul lui Clay – că va muri dacă va zbura cu avionul. Şi aşa s-a întâmplat. Soţia lui Maitland, Therese, a condamnat-o pe Mary Beth pentru moartea lui. Mary Beth i-a retezat-o simplu: „L-am prevenit, nu? Dacă nu s-ar fi urcat în blestematul ăla de avion, nu s-ar fi prăbuşit cu el”.

Fraţii lui Maitland erau devastaţi de această tragedie şi au implorat-o pe Mary Beth să încerce să împiedice asemenea evenimente, dacă poate. Ea le-a răspuns că va

încerca asta data următoare. Dar i-a avertizat, încă o dată, că aceste lucruri sunt înşelătoare. În 1921, fiul lui Maitland, Maitland Junior, a vrut să plece într-o expediţie în jungla africană, lucru pe care mama lui l-a dezaprobat total. Ea a apelat la Mary Beth, rugând-o fie să îl oprească, fie să facă o predicţie cu privire la această călătorie.

Mary Beth s-a gândit îndelung la acest lucru, iar apoi a explicat, direct şi fără delicateţe, că viitorul nu este predeterminat, poate fi cel mult predictibil. Iar predicţia ei era că băiatul va muri dacă va pleca în Africa. Dar dacă ar fi rămas acasă, s-ar fi putut întâmpla lucruri şi mai grave. Maitland Junior şi-a schimbat planurile cu privire la expediţie, a rămas acasă şi a murit şase luni mai târziu într-un incendiu. (Tânărul era beat şi a fumat în pat.) La înmormântare, Therese a acostat-o pe Mary Beth şi i-a cerut să-i explice de ce nu împiedicat o asemenea oroare. Mary Beth i-a răspuns aproape într-o doară că ea prevăzuse toate aceste lucruri, dar că nu ar fi fost nimic de făcut pentru a schimba lucrurile. Pentru a le schimba, ar fi trebuit să-l schimbe pe Maitland Junior, iar asta nu era treaba ei; în plus, ea încercase de câteva ori să vorbească cu Maitland. Oricum, îi părea îngrozitor de rău şi îi ruga pe verii săi să nu-i mai ceară altădată să privească în viitor.

„Când mă uit în viitor, spunea ea, tot ce văd este cât sunt oamenii de slabi şi cât de puţin se luptă ei cu soarta, cu destinul. Poţi să lupţi, aşa să ştii. Chiar poţi. Dar Maitland nu dorea să schimbe nimic.“ Apoi ridicase din umeri, sau cel puţin aşa se spune, şi plecase cu paşii ei mari din cimitirul Lafayette.

Therese a fost oripilată de aceste cuvinte. Niciodată nu i-a iertat lui Mary Beth „implicarea” (?) în moartea soţului şi a fiului ei. Şi până în ziua în care a murit, ea a susţinut că o aură malefică înconjoară casa de pe First Street şi că, indiferent de puterile pe care le au Mayfairii, acestea lucrează numai pentru cei aleşi.

(Întâmplarea ne-a fost relatată de către o prietenă de-a surorii Theresei, Emilie Blanchard, care a murit în 1935. O versiune prescurtată ne-a parvenit de la cineva care nu le

era rudă, care a auzit conversaţia de la cimitir şi a pus întrebări în legătură cu acest subiect. Încă o a treia versiune ne-a fost repetată de către o călugăriţă care era prezentă la cimitir. Iar concordanţa în declaraţii în ceea ce priveşte spusele lui Mary Beth îi face acesteia unul dintre cele mai veridice portrete. Cele două decese au apărut în periodicele vremii.)

Mai sunt şi multe alte istorisiri despre predicţiile lui Mary Beth, sfaturile ei. Toate sunt asemănătoare. Mary Beth fusese împotriva anumitor căsătorii, iar sfatul ei se dovedise întotdeauna cel corect. Sau Mary Beth sfătuise oamenii să intre în anumite aventuri financiare şi ele se dovediseră a fi minunate. Dar totul indică faptul că era foarte precaută în privinţa puterilor ei şi că îi displăcea profund să facă predicţii. Nu avem alte referiri la acest subiect, iar toate astea le ştim de la un preot care i-a spus mai târziu fratelui său, un ofiţer de poliţie; acesta şi-a amintit doar pentru că i se părea foarte interesant.

Se spune că Mary Beth i-ar fi spus preotului că orice om foarte puternic ar fi în stare să-şi schimbe viitorul, spre deosebire de cei mulţi care nu pot, şi că asta se întâmplă mai mereu. Dat fiind numărul mare de oameni de pe pământ, asemenea persoane sunt atât de rare încât prezicerea viitorului este îngrozitor de simplă.

— Dar avem liberul arbitru, a spus preotul.

La care Mary Beth a replicat:

— Într-adevăr, avem asta şi este crucial să ne exercităm acest liber arbitru. Nimic nu este predeterminat. Mulţumesc Domnului că nu sunt prea mulţi oameni puternici care pot face o predicţie, deoarece sunt destui care pot să ne ducă în pragul războaielor şi a dezastrelor, dar mai sunt câţiva vizionari care fac bine celor din jur.

(Este demn de subliniat că aceste declaraţii sunt interesante, dacă ne aducem aminte de ceea ce a spus Llewellyn despre Julien care a venit la el în vis şi i-a spus că nimic nu este predeterminat. Şi, de asemenea, trebuie să notăm că, în urmă cu două sute de ani, Lasher, după cum spune Petyr van Abel, a făcut o predicţie misterioasă

care l-a afectat profund pe Petyr. Măcar dacă am fi avut mai multe relatări ale unor observaţii directe asupra puternicelor abilităţi psihice ale membrilor familiei Mayfair! Dar, din păcate pentru noi, nu avem aşa ceva.)

În ceea ce priveşte atitudinea familiei cu privire la Mary Beth, mulţi dintre membrii ei – conform celor spuse de vorbăreţii lor prieteni – erau conştienţi că era ceva straniu la Mary Beth şi Monsieur Julien, iar întrebarea dacă să meargă sau nu la unul dintre ei la vreme de necaz i-a frământat în fiecare generaţie. Apelarea la ei prezenta întotdeauna avantaje dar le rămâneau îndatoraţi.

De exemplu, una dintre descendentele lui Lestan Mayfair, care rămăsese însărcinată în afara căsătoriei, a apelat la ajutorul lui Mary Beth şi, deoarece a primise o mare sumă de bani pentru a-şi creşte copilul, s-a gândit că numai Mary Beth a fost de vină că iresponsabilul tată a murit la puţin timp după naşterea copilului.

Despre un alt Mayfair, un favorit de-al lui Mary Beth, condamnat pentru atac şi lovire după o noapte de beţie într-un club din French Quarter, s-a spus că i-a fost mai frică de dezaprobarea şi pedeapsa lui Mary Beth decât de orice tribunal. A fost împuşcat mortal pe când încerca să evadeze din închisoare. Iar Mary Beth i-a refuzat înmormântarea în cimitirul Lafayette.

O altă fată nenorocoasă – Louise Mayfair – care a rămas şi ea însărcinată în afara căsătoriei şi a născut-o, în casa din First Street, pe Nancy Mayfair (pe care Mary Beth a adoptat-o şi a acceptat-o ca pe o fiică a Stellei), a murit la două zile după naştere. Numeroase istorii au circulat despre cum Mary Beth a fost dezamăgită de comportamentul fetei şi cum a lăsat-o să moară singură şi fără asistenţă medicală.

Dar poveşti despre puterile oculte ale lui Mary Beth folosite împotriva membrilor familiei sunt puţine. Chiar dacă se ia în considerare secretoşenia familiei, aversiunea celor mai mulţi Mayfairi de a bârfi în orice fel despre moştenirea lor, pur şi simplu nu sunt suficiente dovezi că Mary Beth a fost o vrăjitoare împotriva lor, ci mai mult un

fel de magnat. Atunci când era nevoită să-şi folosească puterile, o făcea întotdeauna cu multă reticenţă. Şi avem numeroase relatări că cei mai mulţi Mayfairi nu credeau „prostiile superstiţioase” despre Mary Beth repetate de servitori, vecini şi, uneori, de membrii familiei. Ei considerau că povestea despre poşeta cu monede de aur era de râsul lumii. Îi condamnau pe servitorii superstiţioşi pentru răspândirea acestor istorioare, pe care le considerau ca ultime rămăşiţe ale romanticelor vremuri ale plantaţiei şi se plângeau de bârfele vecinilor şi ale bisericii.

Trebuie să subliniem că marea majoritate a relatărilor despre puterile lui Mary Beth le avem de la servitori.

Luând în considerare toate acestea, tradiţia ne spune că Mary Beth a fost iubită şi respectată de către familie, că nu le-a impus oamenilor deciziile şi modul de viaţă şi că, în ciuda unor greşeli minore şi uşor de înţeles, ea a ales cei mai buni candidaţi pentru afaceri din rândul lor, iar aceştia aveau încredere în ea, o admirau şi erau înnebuniţi să facă afaceri împreună. Adora, pur şi simplu, să fie împreună cu familia În cel mai tradiţional mod cu putinţă.

Este, de asemenea, demn de remarcat că toţi copiii familiei o iubeau pe Mary Beth. A făcut foarte multe fotografii cu Stella, Lionel, Belle, Drăguţa Millie, Nancy şi cu duzini întregi de alţi copii care erau în jurul ei. Şi în fiecare duminică, pentru mulţi ani, peluza sudică a casei de pe First Street a răsunat de glasurile şi râsetele copiilor care se jucau, în timp ce adulţii îşi făceau somnul de după-amiază.

Cea de-a treia mare pasiune sau obsesie a vieţii lui Mary Beth a fost, în măsura în care ne putem da seama, dorinţa ei pentru plăceri. După cum am văzut, împreună cu Julien, adora să danseze, să meargă la teatru, operă, petreceri şi altele de acest fel. A avut, de asemenea, o mulţime de iubiţi.

Deşi membrii familiei păstrează tăcerea asupra acestui subiect, spusele servitorilor, auzite adeseori la a doua sau a trei mână, prin intermediul prietenilor servitorilor

familiei, ajung să fie cea mai largă sursă de informaţii de acest fel. Vecinii bârfeau despre „băieţii arătoşi“ care erau cam în permanenţă pe acolo făcând aşa zise slujbe pentru care erau, de cele mai multe ori, mai mult decât necalificaţi.

Iar povestea lui Richard Llewellyn despre cadoul – acea maşină Stutz Bearcat – făcut unui vizitiu irlandez a fost verificată prin simpla cercetare a documentelor de înregistrare. Acordarea unor cadouri consistente – uneori cecuri bancare cu sume foarte mari – indică, de asemenea, că aceşti băieţi frumoşi erau amanţii lui Mary Beth, deoarece nu exista altă explicaţie pentru un cadou de Crăciun de cinci mii de dolari dat unui tânăr birjar care nu ştia, de fapt, să conducă o trăsură; sau unui muncitor care nu a reuşit niciodată să bată un cui fără ajutor.

Este interesant să remarcăm că atunci când toate informaţiile despre Mary Beth sunt studiate ca un tot, avem mai multe poveşti despre apetitul ei sexual decât despre oricare alt aspect al vieţii ei. Cu alte cuvinte, relatări despre iubiţii ei, cantitatea de vin băut de ea, dragostea ei pentru mâncare bună şi dans sunt mult mai multe (în proporţie de şaptesprezece la una) decât cele despre puterile oculte sau abilitatea ei în afaceri.

Dar când sunt luate în calcul toate descrierile despre dragostea lui Mary Beth pentru vin, mâncare, muzică, dans şi parteneri de pat, se poate vedea că s-a purtat mai mult ca un bărbat decât ca o femeie a acelei perioade, dorindu-şi să-şi satisfacă plăcerile ca un bărbat, cu foarte puţină consideraţie pentru convenţionalism sau respectabilitate. Pe scurt, nu există nimic neobişnuit în purtarea ei, dacă se ia în calcul această posibilitate. Dar, bineînţeles că oamenii acelor vremuri nu vedeau aşa şi credeau că dorinţa ei pentru plăceri era mai degrabă misterioasă şi chiar sinistră. Ea a adâncit această aură de mister prin atitudinea ei firească pentru tot ce făcea şi totala neglijare a părerilor celorlalţi. Mai mulţi veri Mayfair apropiaţi au implorat-o să se „poarte frumos” (cel puţin aşa spun servitorii) şi de fiecare dată Mary Beth a

tratat cu dispreţ sugestiile lor.

În ceea ce priveşte travestiurile ei, a făcut-o de atât de multe ori, atât de mult timp şi atât de bine, încât toată lumea s-a obişnuit cu felul ei de a fi. În ultimii ani ai vieţii, ea ieşea adeseori îmbrăcată în costumul de tweed, cu baston, şi se plimba ore întregi prin Garden District. Nu se mai obosea să-şi ascundă părul sub pălărie. Îl purta simplu, răsucit sau într-o coadă, iar oamenii priveau acest lucru ca pe ceva firesc. Era Miss Mary Beth pentru servitorii şi vecinii din apropiere, cum mergea cu capul uşor aplecat, cu paşi mari şi salutându-i larg pe toţi cu care se întâlnea.

Cât despre iubiţii ei, Talamasca nu a reuşit să afle mare lucru. De la un văr mai tânăr, Alain Mayfair, ştim cele mai multe şi nici nu este sigur că a fost iubitul lui Mary Beth. El a lucrat pentru Mary Beth ca secretar sau şofer din 1911 până în 1913, dar a mers destul de frecvent în Europa în această perioadă. Avea în jur de douăzeci de ani, era un bărbat arătos şi vorbea foarte bine franceza, deşi nu cu Mary Beth, care prefera engleza. Au apărut ceva neînţelegeri între ei în 1914, dar nimeni nu pare să ştie despre ce a fost vorba. Ulterior a plecat în Anglia, s-a alăturat forţelor care au luptat în Primul Război Mondial şi a fost ucis în luptă. Corpul lui nu a fost recuperat niciodată. Mary Beth a ţinut o slujbă memorială impresionantă în casa din First Street.

Kelly Mayfair este un alt văr care a lucrat şi el direct pentru Mary Beth din 1912 până în 1913 şi s-a aflat în serviciul ei până în 1918. Era un tânăr foarte atrăgător, roşcat, cu ochii verzi (mama lui era irlandeză din naştere); avea grijă de caii lui Mary Beth şi, spre deosebire de ceilalţi tineri pe care îi ţinea ea, chiar îşi ştia meseria. Motivul pentru care se crede că era iubitul lui Mary Beth a fost că au dansat foarte mult la petrecerile de familie, iar mai târziu au fost auziţi certându-se, de către servitoare, spălătorese sau coşari.

Mary Beth i-a dat foarte mulţi bani lui Kelly, aşa că el şi-a încercat norocul ca scriitor. A plecat cu banii în

Greenwich Village, la New York, a lucrat pentru un timp ca reporter pentru *New York Times* şi a murit în cada cu apă îngheţată, beat, aparent ca urmare a unui accident. Era prima lui iarnă la New York şi e posibil să nu fi înţeles pericolul. Oricum s-ar fi întâmplat, Mary Beth a fost devastată de moartea lui şi a adus corpul acasă pentru a fi înmormântat cum se cuvine, chiar dacă părinţii lui Kelly au fost atât de dezgustaţi de cele întâmplate încât nu au participat la funeralii. Ea a pus să se inscripţioneze pe piatra funerară: „Să nu te mai temi”. Asta ar putea fi o referire la faimoasele versuri ale lui Shakespeare din Cymbeline: „Să nu te mai temi de dogoarea soarelui, nici de rafalele furioase ale iernii”. Dar nu putem şti cu siguranţă. Ea nu a dorit să explice aceste cuvinte nici măcar celor de la pompele funebre.

Despre ceilalţi „băieţi frumoşi”, care au cauzat atâtea discuţii, nu ştim nimic. Avem doar bârfele care îi descriu ca fiind cu toţii foarte atrăgători şi, cum ar spune unii, „meseriaşi”. Servitoarele şi bucătăresele angajate permanent aveau multe suspiciuni cu privire la ei şi nu îi prea sufereau. Cele mai multe descrieri ale acestor tineri nu spun nimic despre relaţiile lor intime cu Mary Beth. Se spunea cam aşa: „Şi era unul dintre băieţii ei pe aici, ştii tu, unul dintre cei arătoși pe care îi avea tot timpul pe lângă ea, nu mă întreba pentru ce, iar el şedea pe treptele de la bucătărie, nefăcând nimic, şi l-am rugat să-mi ducă coşul cu rufe jos, dar el era prea bun pentru asta, îţi poţi închipui, dar desigur că mi l-a dus, pentru că ea tocmai intrase în bucătărie şi el nu îndrăznea să pară că nu face nimic şi să o supere, îţi dai seama, iar ea i-a zâmbit, ştii, şi i-a zis: «Bună, Benji».“

Cine ştie? Poate lui Mary Beth îi plăcea doar să-i privească.

Ceea ce ştim cu siguranţă este că, din ziua în care l-a cunoscut pe Daniel McIntyre, l-a iubit şi a fost foarte atentă cu el, chiar dacă el şi-a făcut apariţia în familia Mayfair ca iubit al lui Julien.

Din cele relatate de Richard Llewellyn, ştim că Julien îl

întâlnise pe Daniel McIntyre undeva în jurul lui 1896 şi că au început să facă multe afaceri împreună; pe atunci, Daniel era un avocat în curs de a se face remarcat la o firmă pe Camp Street, firmă ce fusese fondată de unchiul său cu zece ani în urmă.

Când Garland Mayfair a terminat facultatea de drept la Harvard, a mers să lucreze la aceeași firmă, iar mai târziu i s-a alăturat şi Cortland. Ambii au lucrat cu Daniel McIntyre până când acesta a fost numit judecător, în 1905.

Fotografiile lui Daniel din acea perioadă îl înfăţişează palid, zvelt, cu părul blond-roşcat. Era aproape frumos – nu chiar ca ultimul iubit al lui Julien, Richard Llewellyn şi nici ca brunetul Victor care a murit după ce a căzut sub roţile trăsurii. Structura oaselor feţei celor trei bărbaţi era superbă şi dramatică, iar Daniel avea avantajul unor remarcabili ochi verzi strălucitori.

Chiar şi în ultimii ani de viaţă, când ajunsese un mare băutor, iar faţa lui se înroşise de la băutură, Daniel McIntyre primea complimente pentru frumoşii lui ochi verzi.

Cunoaştem că în tinereţe a dus o viaţă foarte corectă, fără reproş. Era descendent al „vechilor irlandezi”, adică a imigranţilor care sosiseră în America cu mult înaintea marii foamete din anii 1840 şi este îndoielnic ca strămoşii lui să fi fost vreodată săraci.

Bunicul lui era milionar prin forţe proprii şi îşi construise o casă magnifică pe Julia Street, prin anii 1830, unde a crescut Sean McIntyre, tatăl lui Daniel, cel mai mic dintre copii. El a ajuns un distins medic şi a murit la vârsta de patruzeci şi opt de ani din cauza unui atac de cord.

Pe atunci, Daniel practica deja avocatura şi s-a mutat cu mama şi sora sa necăsătorită într-o frumoasă vilă de pe St. Charles Avenue, unde au locuit până la moartea mamei. Niciuna din casele McIntyre nu mai există azi.

Daniel era, din toate punctele de vedere, un strălucit avocat de drept comercial, iar numeroase rapoarte atestă că l-a sfătuit pe Julien în multe dintre afacerile acestuia. De asemenea, l-a reprezentat pe Julien cu mult succes în

câteva procese civile importante. Avem o întâmplare foarte interesantă, relatată de un funcţionar al firmei, despre unul dintre aceste procese în timpul căruia Daniel şi Julien au avut o dispută aprinsă. La un moment dat, Daniel ar fi spus: „Nu aşa, Julien, lasă-mă să acţionez legal!”, la care Julien i-ar fi răspuns acru: „Bine, dacă eşti atât de hotărât să faci asta. Dar îţi spun că aş putea foarte uşor să-l fac pe omul ăsta să-şi dorească să nu se fi născut vreodată”.

Documente publice indică, de asemenea, că Daniel avea multe idei în a descoperi căi pentru ca Julien să facă ce dorea şi să-l ajute să descopere informaţii despre oamenii care i se opuneau în afaceri.

În 11 februarie 1897, când mama lui Daniel a murit, acesta s-a mutat din casa de pe St. Charles Avenue, lăsând-o pe sora lui în grija asistentelor şi servitoarelor, plecând la hotelul St. Louis, într-un apartament luxos. Aici a început să trăiască „ca un rege“, dând hamalilor şi şoferilor de taxi bacşişuri enorme; chelnerii primeau la fel de mult când îi serveau mese scumpe în salonul cu faţa la stradă.

Cel mai frecvent vizitator al lui Daniel era Julien Mayfair care, de multe ori, îşi petrecea noaptea acolo.

Dacă acest aranjament i-a deranjat pe Garland sau pe Cortland, nu putem spune. Ei au devenit parteneri la firma McIntyre, Murphy, Murphy and Mayfair, iar după ce fraţii Murphy s-au retras la pensie şi Daniel a ajuns judecător, Garland şi Cortland au devenit firma Mayfair and Mayfair. În ultimele decenii, şi-au dedicat întreaga energie managementului averii Mayfair şi au fost partenerii lui Mary Beth în multe afaceri, chiar dacă au fost destule afaceri ale ei de care Garland şi Cortland nu ştiau nimic.

În această vreme, Daniel ajunsese un băutor recunoscut şi avem multe mărturii ale personalului hotelului care îl ajuta să ajungă în apartamentul lui. Cortland ţinea un ochi atent asupra lui Daniel, oferindu-se de multe ori să îl ducă acasă pentru a evita un accident fatal cu maşina. Se pare că îl plăcea foarte mult pe Daniel. El a fost apărătorul lui Daniel în faţa familiei, rol care a devenit, de-a lungul

anilor, din ce în ce mai greu.

Nu avem dovezi că Mary Beth l-ar fi întâlnit pe Daniel în primii ani. Devenise deja o femeie de afaceri de succes, familia avea mulţi avocaţi care să o ajute la treabă, dar nu avem mărturii care să ateste că Daniel ar fi venit în casa de pe First Street. Poate din cauza faptului că îi era ruşine de relaţia lui cu Julien şi era puţin mai puritan în această privinţă decât toţi ceilalţi iubiţi ai lui.

Era cu certitudine singurul dintre „prietenii" lui Julien care îşi avea propria carieră profesională.

Oricare ar fi explicaţia, a cunoscut-o pe Mary Beth la sfârşitul anului 1897, iar versiunea lui Richard Llewellyn despre întâlnirea lor din Storyville este singura pe care o avem pe această temă. Nu ştim cu siguranţă dacă cei doi s-au iubit, aşa cum declară Llewellyn, sau nu, dar ştim că au început să apară împreună în public tot mai des.

În acel timp, Mary Beth avea douăzeci şi cinci de ani şi era extrem de independentă. De asemenea, nu era un secret că micuţa Belle – copilul misteriosului lord Mayfair scoţian – nu era normală la cap. Chiar dacă era foarte dulce şi prietenoasă, Belle era, evident, incapabilă să înveţe cele mai simple lucruri şi reacţiona emoţional ca şi când ar fi avut patru ani, cel puţin aşa o descriau verii ei. Oamenii ezitau să o numească retardată.

Toţi ştiau, bineînţeles, că Belle nu era potrivită să fie desemnată în mod legal moştenitoarea familiei, din moment ce nu se credea că se va mărita vreodată. Verii discutau pe faţă despre asta.

O altă tragedie Mayfair a fost subiect de discuţie, iar acesta a fost distrugerea, din cauza fluviului, a plantaţiei de la Riverbend.

Casa, construită de Marie Claudette înainte de începutul secolului, fusese ridicată pe o limbă de pământ care intra în albia fluviului şi, cândva prin anul 1896, devenise clar că fluviul va smulge această limbă de pământ. S-a încercat totul, dar nimic nu a putut salva casa. Au fost amplasaţi stâlpi întăritori în amontele casei, dar în final au fost nevoiţi s-o abandoneze; iar pământul din jur s-a inundat.

Apoi, într-o noapte, casa s-a prăbuşit în mlaştina din jur, pentru ca peste o săptămână să dispară cu totul, de parcă nici nu ar fi fost.

Că Mary Beth şi Julien au privit asta ca pe o tragedie, e un lucru firesc. Discutaseră foarte mult cu inginerii din New Orleans în încercarea de a evita nenorocirea. Şi tragedia a fost majoră şi pentru Katherine, mama îmbătrânită a lui Mary Beth, care nu dorea să se mute la New Orleans în casa construită pentru ea cu câteva decenii în urmă de Darcy Monahan.

În sfârşit, Katherine a trebuit să fie sedată pentru a o putea muta la oraş şi, aşa cum am spus mai devreme, nu şi-a revenit niciodată din şoc; curând a înnebunit, a început să umble prin grădinile din First Street, vorbind într-una cu Darcy şi căutându-şi mama, Marguerite, plângând mereu după toate cele ce rămăseseră pierdute pentru ea.

Mary Beth a tolerat-o, iar o dată a fost auzită spunând doctorului, spre uimirea acestuia, că dorea să facă tot ce trebuia pentru mama ei, dar nu o găsea pe această femeie „foarte interesantă” şi îşi dorea să i se administreze Katherinei nişte medicamente care să o facă să tacă.

Julien era de faţă şi, natural, considerase aceste afirmaţii amuzante, aşa că a dat drumul râsului lui deconcertant. Dar l-a înţeles pe doctorul şocat de ceea ce se întâmpla, drept urmare i-a explicat acestuia că marea virtute a lui Mary Beth era de a spune întotdeauna adevărul, indiferent de consecinţe.

Dacă i-au dat Katherinei „nişte medicamente”, nu cunoaştem. Aceasta şi-a început peregrinările pe străzi cam în 1898, iar un tânăr servitor mulatru a fost angajat doar pentru a o urmări. A murit în First Street, într-un dormitor din spatele casei, în anul 1905, în noaptea de 2 ianuarie, ca să fim mai exacţi şi, din câte ştim, niciun fenomen neobişnuit – furtună, ploaie – nu a avut loc. A zăcut în comă pentru câteva zile, spun servitorii, iar Mary Beth şi Julien erau cu ea în momentul morţii.

Pe 15 ianuarie 1899, Mary Beth şi Daniel McIntyre s-au

căsătorit la biserica Sfântul Alfons, printr-o nuntă de pomină. Este interesant de menţionat că până atunci familia frecventa biserica Notre Dame (biserica franceză din parohia cu trei biserici), dar pentru nuntă fusese aleasă biserica irlandeză, iar după acest eveniment ei au mers pentru toate ocaziile la această biserică.

Daniel părea să aibă legături de prietenie cu preoţii irlandezo-americani din parohie şi este de bănuit că îi sprijinea financiar. Avea, de asemenea, o verișoară la Surorile Milei care predau la şcoala locală.

Este, aşadar, firesc să presupunem că schimbarea bisericii a fost ideea lui Daniel. Şi este la fel de firesc să presupunem că lui Mary Beth nu i-a prea păsat de asta, chiar dacă mergea des cu copiii şi nepoţii la biserică. Julien nu mergea niciodată la biserică, cu excepţia obişnuitelor nunţi, înmormântări şi botezuri. Dar atunci când o făcea, se pare că prefera şi el biserica Sfântul Alfons în faţa mult mai sărăcăcioasei Notre Dame.

Nunta lui Mary Beth cu Daniel a fost, după cum am mai spus, o nuntă cu mult fast. S-a organizat o recepţie de proporţii nemaivăzute la casa din First Street, cu rude venite până şi de la New York. A participat şi familia lui Daniel, care era mult, mult mai puţin numeroasă şi din toate rapoartele reiese că cei doi erau foarte îndrăgostiţi şi foarte fericiţi şi au dansat şi au cântat până târziu în noapte.

Pe urmă, cei doi au plecat la New York pentru luna de miere, unde au rămas patru luni, scurtându-şi şederea deoarece Mary Beth era deja însărcinată.

Într-adevăr, Carlotta Mayfair s-a născut la şapte luni şi jumătate după nuntă, pe 1 septembrie 1899.

Pe 2 noiembrie 1900, anul următor, Mary Beth l-a născut pe Lionel, singurul ei fiu. Şi, în final, pe 10 octombrie 1901, a născut ultimul ei copil, pe Stella.

Aceşti copii erau, desigur, în mod legal, copiii lui Daniel McIntyre, dar se poate pune întrebarea, legitimă de altfel, era oare el cu adevărat tatăl lor?

Sunt dovezi copleşitoare, atât din rapoarte medicale, cât

şi din fotografii, că Daniel McIntyre era tatăl Carlottei Mayfair. Aceasta a moştenit ochii verzi şi părul blond-roşcat şi buclat al tatălui ei.

Cât despre Lionel, şi el avea aceeaşi grupă sanguină ca Daniel McIntyre şi avea tendinţa de a-i semăna, chiar dacă de la mama lui a luat ochii negri şi „expresia”, vizibili mai ales pe măsură ce a îmbătrânit.

Cât despre Stella, din superficialul raport de examinare postmortem din 1929, reiese că nu avea cum să fie fiica lui Daniel. Ştim că această informaţie a ajuns atunci la urechile Carlottei Mayfair. De fapt, cererea Carlottei cu privire la analiza grupei sanguine a atras atenţia celor din Talamasca.

Este, probabil, inutil să spunem că Stella nu semăna deloc cu Daniel. Din contră, semăna foarte mult cu Julien, cu osatura delicată, păr negru şi ondulat şi ochi negri foarte strălucitori.

Cum nu cunoaştem grupa sanguină a lui Julien şi nici nu ştim dacă i s-a înregistrat vreodată, nu putem adăuga această fărâmă de informaţie ca dovadă.

Stella l-ar fi putut avea drept tată pe oricare dintre iubiţii lui Mary Beth, cu toate că nu cunoaştem să fi avut vreunul în anul dinaintea naşterii Stellei. Într-adevăr, bârfele despre amanţii lui Mary Beth au apărut mai târziu, dar asta ar fi putut însemna doar că ea a devenit în timp mai puţin atentă.

O altă posibilitate cu şanse mari este Cortland Mayfair, fiul mijlociu al lui Julien, care era, la vremea naşterii Stellei, un tânăr extrem de atrăgător de douăzeci şi doi de ani. (Grupa lui sanguină a fost obţinută în 1959 şi este compatibil.) Venea din când în când pe First Street, student fiind la Harvard, până în 1903. Era un lucru bine cunoscut că o iubea foarte mult pe Mary Beth, iar toată viaţa a avut ca grijă moştenirea familiei.

Din nefericire pentru Talamasca, Cortland a fost tot timpul cât a trăit foarte discret şi secretos. Era recunoscut chiar şi de fraţii şi copiii lui ca un pustnic căruia îi displăceau orice fel de bârfe în afara familiei. Îi plăcea să

citească şi era, câteodată, un geniu în investiţii. Din câte cunoaştem, nu s-a confesat nimănui. Chiar şi cei apropiaţi dau informaţii contradictorii cu privire la ce făcea Cortland, şi când, şi de ce.

Dar unul din aspectele cu care toată lumea era de acord era că omul era devotat managementului moştenirii şi sporirii averii personale a fraţilor lui şi a copiilor şi, mai ales, a lui Mary Beth. Urmaşii lui sunt printre cei mai bogaţi din clanul Mayfair până în ziua de azi.

Când Mary Beth a murit, Cortland a fost cel care a împiedicat-o pe Carlotta Mayfair de la distrugerea imperiului financiar construit de mama sa prin preluarea completă a gestionării în numele Stellei, care era, de fapt, aceea desemnată şi căreia nu îi păsa prea tare ce se întâmplă câtă vreme ea putea face tot ceea ce îi făcea plăcere.

Stellei nu „i-a păsat prea mult de bani“ vreodată pentru a se ocupa ea însăşi de asta. Şi peste dorinţa Carlottei, a trecut supravegherea întregii afaceri în mâinile lui Cortland. Acesta, împreună cu fiul său, Sheffield, a continuat să administreze întreaga avere şi în numele Anthei, după moartea Stellei.

Trebuie să subliniem aici că, după decesul lui Mary Beth, imperiul a început să se destrame. Nicio altă persoană nu o putea înlocui. Şi chiar dacă Cortland a făcut o treabă extraordinară în consolidare, investiţii şi păstrare, expansiunea uimitoare pe care a cunoscut-o averea pe timpul lui Mary Beth luase sfârşit.

Dar ca să ne întoarcem la ce ne interesează acum, mai sunt şi alte urme care ne indică faptul că tatăl Stellei a fost Cortland. Soţia acestuia, Amanda Grady Mayfair, avea o adâncă aversiune pentru Mary Beth şi pentru întreaga familie Mayfair şi nu a mers niciodată cu Cortland în vizită pe First Street. Aceasta nu a oprit vizitele lui şi îi lua pe toţi cei cinci copii acolo cu el, astfel încât, pe măsura ce ei creşteau, îşi cunoşteau familia destul de bine.

Până la urmă, Amanda l-a părăsit pe Cortland când fiul lor cel mai mic, Pierce Mayfair, a terminat studiile la

Harvard în 1935, plecând pentru totdeauna din New Orleans. S-a mutat la sora ei, Mary Margaret Grady Harris, la New York.

În 1936, Amanda i-a spus unuia dintre investigatorii noştri la un cocktail (întâlnire care fusese aranjată să pară întâmplătoare) că dacă ar spune tot adevărul, oamenii ar crede că e nebună şi că nu va mai merge în sud printre acele persoane oricât de mult ar ruga-o copiii ei. Puţin mai târziu în acea seară, când era destul de ameţită, l-a întrebat pe investigator, al cărui nume nu îl cunosc, dacă el crede sau nu că există oameni care îşi vând sufletul diavolului. Spunea că soţul ei a făcut-o, că era „mai bogat ca Rockefeller", că şi ea şi copiii ei erau la fel.

— Toţi o să ardă în iad într-o bună zi, i-a spus ea, poţi fi sigur de asta.

Când omul nostru a întrebat-o dacă ea chiar crede în astfel de lucruri, ea a răspuns că există în lume vrăjitoare care pot face farmece.

— Te pot face să crezi că eşti într-un loc în care nu eşti de fapt, că vezi lucruri care nu sunt acolo. Asta au făcut ele cu soţul meu. Şi ştii de ce? Deoarece soţul meu este vrăjitor, un vrăjitor puternic. Nu mă joc cu cuvintele. Este adevărat. Eu însămi am văzut ce poate face.

Întrebată fiind dacă soţul ei i-a făcut vreodată ceva rău, Amanda i-a spus (acestui aparent străin) că nu, trebuie să mărturisească sincer că nu. Numai altora. Apoi a început să plângă şi să spună că îi era tare dor de el, dar că nu mai dorea să vorbească despre asta.

— Îţi spun doar atât, a zis ea suspinând, când şi-a revenit puţin. Dacă mi-aş dori ca soţul meu sa vină în aceasta noapte, el ar veni. Cum ar face asta, nu ştiu, dar el se poate materializa în această cameră chiar acum. Toata familia lui poate face asta. Te pot înnebuni cu lucruri de acest fel. Dar el ar apărea chiar în această cameră. Câteodată e în cameră cu mine şi dacă eu nu vreau să fie. Şi nu-l pot face să plece.

În acel moment, doamna a fost salvată de o nepoată Grady şi niciun alt contact nu s-a mai putut stabili cu ea

decât după câţiva ani.

O altă întâmplare aduce argumente în sprijinul legăturii dintre Cortland şi Stella. După moartea lui Julien, Cortland a luat-o pe Stella şi pe fratele ei, Lionel, într-o călătorie de peste un an în Anglia şi în Asia. Cortland avea deja cinci copii şi toţi au rămas acasă cu soţia lui. Se pare că el a fost iniţiatorul acestei excursii şi s-a ocupat singur de toate aranjamentele. Pe de altă parte, tot el a fost cel care a prelungit aventura, aşa că întoarcerea la New Orleans s-a petrecut după optsprezece luni.

La sfârşitul Marelui Război, Cortland şi-a părăsit din nou soţia şi pe cei cinci copii, plecând cu Stella într-o altă călătorie de un an. Şi de fiecare dată îi lua partea Stellei în disputele familiale.

Pe scurt, aceste dovezi sunt, poate, neconcludente, dar indică faptul că s-ar fi putut să fie tatăl Stellei. Nu suntem siguri.

Oricum ar fi, Stella a fost „favorita” încă de la naştere. Daniel McIntyre se pare că a iubit-o ca pe propriul copil şi este foarte posibil să nu fi considerat niciodată că n-ar fi fost fiica sa.

Cunoaştem foarte puţin din perioada copilăriei celor trei – Carlotta, Lionel şi Stella – şi avem doar descrierile din relatarea lui Richard Llewellyn.

Pe măsură ce copiii creşteau, au apărut disensiuni tot mai mari între ei; iar când Carlotta a plecat la internat, la Sacred Heart, la paisprezece ani, toată lumea a ştiut că asta a fost împotriva dorinţei lui Mary Beth. Daniel a fost şi el foarte necăjit, dorind să-şi vadă fiica mai des decât venea ea acasă. Carlotta nu a fost niciodată descrisă ca un copil fericit. Dar a fost mereu dificil să afli informaţii despre ea; asta poate să fie din cauză că ea încă trăieşte, iar oamenii care au cunoscut-o acum cincizeci de ani încă se tem de ea şi de influenţa ei, fiind foarte reticenţi în toate afirmaţiile lor.

Persoanele care sunt cele mai dispuse să vorbească despre ea sunt cele care o displac foarte mult. Dacă şi cei care se tem atât de mult de Carlotta ar vorbi despre ea, am

avea şi noi o imagine mai obiectivă.

Oricum ar fi, Carlotta a fost admirată pentru inteligenţa ei încă de când era o copilă. A fost considerată genială de către călugăriţele care i-au predat. A făcut liceul la Sacred Heart, apoi a studiat dreptul la Loyola şi a terminat foarte de tânără.

În acest timp, Lionel a început şcoala la opt ani. A fost un copil liniştit, bine-crescut, care nu a creat nimănui probleme, aşa că toată lumea îl plăcea. Avea un meditator cu normă întreagă, angajat pentru a-l ajuta la teme, iar pe măsură ce timpul trecea a devenit un elev excepţional. Dar niciodată nu şi-a făcut prieteni în afara familiei. Verii lui erau singurii companioni în perioadele când nu era la şcoală.

Povestea Stellei, în schimb, este total diferită încă de la început. Din toate punctele de vedere, ea a fost un copil cuceritor. Avea părul negru, moale şi ondulat şi nişte ochi negri enormi. Când te uiţi la fotografiile ei, din 1901 şi până la moartea ei în 1929, este imposibil să ţi-o imaginezi trăind în altă epocă, atât de potrivită era pentru vremea aceea, cu buze subţiri băieţeşti, guriţa mică rujată şi părul buclat.

În pozele din copilărie, este imaginea clasică a copilului încântător din reclamele pentru săpun, iar la optsprezece ani semăna foarte mult cu Clara Bow.

În noaptea morţii ei era, conform martorilor oculari, o femeie fatală cu o incredibilă putere de seducţie, dansând charleston cu multă viaţă, având fusta scurtă şi strâmtă şi ciorapi strălucitori, ochi enormi ca două giuvaieruri pe care îi aţintea asupra fiecărui bărbat din sală, forţându-i să o privească.

Când Lionel a fost trimis la şcoală, la internat, Stella i-a implorat să o lase să meargă şi ea, după cum ne-au spus călugăriţele de la Sacred Heart. Dar la trei luni de la admitere, discret şi neoficial, a fost exmatriculată. S-a spus că îi înspăimânta pe ceilalţi elevi. Putea să le citească gândurile, se distra demonstrându-şi puterile, lovindu-i fără să-i atingă şi având un simţ al umorului foarte ciudat,

lua călugăriţele în râs, zicând că tot ce spun ele sunt minciuni. Purtarea ei a îngrozit-o pe Carlotta, care nu avea nicio putere asupra Stellei, chiar dacă, din câte ştim, ea o iubea mult pe Stella şi a depus mari eforturi de a-şi potoli sora.

Este surprinzător, totuşi, cunoscând modul în care Stella s-a comportat cu călugăriţele de la Sacred Heart, că acestea au plăcut-o foarte mult, iar numeroşii ei colegi de clasă îşi amintesc cu multă plăcere de ea.

Când nu era pusă pe şotii, era „fermecătoare”, „dulce”, absolut „adorabilă”, „o fetiţă tare drăguţă”. Dar nimeni nu putea rezista prea mult în jurul ei.

Mai târziu, Stella a învăţat la Academia Ursulinelor, suficient de mult timp pentru a participa cu clasa la prima comuniune, dar imediat după acest eveniment a fost iar exmatriculată în acelaşi mod discret şi neoficial, în urma plângerilor asemănătoare cu cele de dinainte. De data aceasta, cel puţin aşa se părea, ea a fost zdrobită de faptul că a fost trimisă acasă, deoarece privea şcoala ca pe un loc de mare distracţie şi nu-i făcea plăcere să stea toată ziua în casă cu mama ei şi cu unchiul Julien, care păreau dornici să fie lăsaţi în pace. Dorea să se joace cu alţi copii. Guvernanta o enerva. Îşi dorea să plece.

Stella a mai urmat alte patru şcoli, petrecând nu mai mult de trei-patru luni în fiecare, iar până la urmă a ajuns la şcoala parohială Sfântul Alfons unde era singura, dintre toţi copiii de muncitori irlandezi, care era adusă cu o limuzină Packard cu şofer.

Sora Bridget Marie – o călugăriţă irlandeză care a trăit la Spitalul Milei din New Orleans până la nouăzeci de ani – îşi amintea cu multă acurateţe de Stella, chiar după cincizeci de ani, şi i-a spus investigatorului, în 1969, că Stella Mayfair era, fără îndoială, un fel de vrăjitoare.

Încă o dată, Stella a fost acuzată de citirea gândurilor, de faptul că râdea de minciunile celor din jur, că găsea obiecte prin puterea minţii şi vorbea cu un prieten invizibil, „unul apropiat” a spus Sora Bridget Marie care văzuse ceea ce făcea Stella, şi anume că găsea obiecte şi

pe altele le făcea să zboare prin aer.

Dar manifestările puterilor Stellei nu erau permanente. Adesea, ea încerca să fie cuminte lungi perioade de timp; îi plăceau cititul, istoria şi engleza, îi plăcea să se joace cu celelalte fetiţe în curtea şcolii de pe St. Andrew Street şi le plăcea pe călugăriţe.

Călugăriţele se simţeau şi ele atrase de Stella. O lăsau să le însoţească în curtea mănăstirii, să îngrijească împreună florile sau o luau cu ele să o înveţe cum se brodează, lucru la care ea avea un adevărat talent.

„Ştii la ce era ea bună? Am să-ţi spun. Fiecare soră din mănăstire o vedea pe Stella ca pe mica ei prietena. Ea te făcea să crezi asta. Îţi spunea mici secrete despre ea însăşi, ca şi cum nu ar mai fi spus asta nimănui. Şi ştia totul despre tine. Ştia lucruri pe care nu le-ai spus nimănui, niciodată, îţi vorbea apoi despre secretele tale, despre temerile tale şi despre lucruri pe care întotdeauna ai dorit sa le împărtăşeşti cuiva şi astfel te făcea să te simţi mai bine. Iar mai târziu, peste câteva ore sau zile, te gândeai la toate astea, cum stăteai acolo, în grădină, cu ea pe o bancă, şoptind amândouă, iar atunci ştiai că ea era o vrăjitoare! Era de partea diavolului. La asta era ea bună.

Dar nu era rea. Trebuie să recunosc asta, nu era rea. Dacă ar fi fost, ar fi ajuns un monstru. Dumnezeu ştie ce lucruri drăceşti a făcut. Chiar nu cred că ea îşi dorea să provoace probleme. Dar simţea o plăcere secretă în folosirea puterilor, dacă înţelegi ce vreau să spun. O amuza ce faţă făceai când îţi spunea ce ai visat în noaptea trecută!

Ah, şi cum se lăsa pradă pasiunilor. Ar fi pictat toată ziua, la nesfârşit, apoi îşi arunca pensulele şi declara că nu se va mai atinge de ele niciodată. Apoi îşi lua ghergheful, tocmai învăţase să brodeze, şi făcea ceva superb, nepermiţându-şi nici cea mai mica greşeală, apoi arunca totul. Nu am văzut niciodată un copil mai schimbător. Părea că într-una caută ceva, ceva căruia i s-ar putea dedica, şi nu găsea niciodată. În acele momente nu mai era o fetiţă.

Să-ţi spun ce-i plăcea să facă şi nu s-ar fi plictisit în veci de asta: să spună poveşti celorlalte fete. Ele se adunau în jurul Stellei, iar ea le ţinea captivate pentru ore întregi. Poveştile spuse de ea erau despre stafiile care bântuiau vechile plantaţii pline de secrete oribile, oameni uciși într-un mod şocant şi despre folosirea voodoo de-a lungul anilor. Ştia poveşti despre piraţi, oh, istorisea cele mai mari grozăvii despre piraţi. Era cu adevărat şocant. Iar când o auzeai, toate cele spuse aveau amprenta realului. Dar, ştii, în mod sigur inventa toate astea. Ce ar fi putut cunoaşte despre gândurile şi sentimentele unui grup de amărâți captivi pe un galion în orele dinaintea morţii lor?

Dar îţi spun, unele dintre cele povestite erau interesante şi mi-am dorit întotdeauna să pot întreba şi pe altcineva despre ele, cineva care a citit cărţile de istorie, cineva care ştia.

Dar fetele au început să aibă coşmaruri din cauza celor povestite de ea, iar părinţii lor ne-au întrebat: «Ei bine, soră, de unde a putut fetiţa mea să audă aşa ceva?»

O chemam întotdeauna pe domnişoara Mary Beth. «Ţine-o acasă pentru câteva zile», o rugam noi. Aşa stătea treaba cu Stella. Nimeni nu ar fi suportat toate astea zile la rând.

Şi, slavă Domnului, se sătura de şcoală şi dispărea câteodată pentru luni întregi.

Câteodată, absenţa ei dura atât de mult încât credeam că nu se mai întoarce. Auzeam că alerga ca o nebună pe First şi Chestnut Street, jucându-se cu copiii servitorilor şi făcându-şi un altar voodoo împreună cu fiul bucătăresei, un negru, după cum îţi poţi imagina, iar atunci ne gândeam că cineva ar trebui să meargă şi să-i spună lui Mary Beth despre toate astea.

Apoi, într-o dimineaţă, pe la ora zece – nu-i păsa niciodată la ce oră ajunge la şcoală – o limuzină trăgea la poarta şcolii, iar Stella cobora, o păpușică absolut perfectă, dacă îţi poţi imagina, şi avea cu ea un sac cu cadouri frumos împachetate pentru fiecare dintre surorile pe care le cunoştea după nume. Venea la toate şi le

îmbrăţişa cu mult drag. «Soră Bridget Marie, îmi şoptea la ureche, ce dor mi-a fost de tine.» Şi, în mod sigur, atunci când deschideam cadoul meu, înăuntru era unul din lucrurile pe care mi le doream din toată inima. O dată era o mică statuetă din Praga a Pruncului Isus îmbrăcată în satin şi mătase, altă dată cel mai frumos rozariu din cristal şi argint pe care l-am văzut. Ah, ce copil… Ce copil ciudat…

Dar, cu voia Domnului, după câţiva ani ea nu a mai venit. Avea o guvernantă permanentă care o învăţa şi cred că s-a plictisit aici, la Sfântul Alfons; se spunea că îl punea pe şofer să o ducă oriunde îşi dorea. Din câte îmi amintesc, nici Lionel nu a făcut liceul. A început să hoinărească cu Stella; asta se întâmpla în jurul datei la care a murit bătrânul domn Julien.

Oh, cât de mult a plâns copilul ăsta la înmormântarea lui. Noi nu am mers la cimitir, desigur, niciuna dintre surori, dar am fost la slujbă, iar Stella era acolo, prăbuşită în strană, suspinând, susţinută de Carlotta. Ştii, după ce a murit Stella, a început să se zvonească faptul că niciodată Carlotta nu a plăcut-o. Dar Carlotta nu a fost vreodată rea cu acest copil. Sub nicio formă. Şi îmi aduc aminte că, la funeraliile lui Julien, Carlotta o sprijinea pe Stella, iar aceasta plângea, plângea, plângea…

Domnişoara Mary Beth era ca în transă. O imensă durere se citea în ochii ei, în timp ce mergea în spatele sicriului. Copiii erau cu ea, dar Mary Beth avea privirea pierdută, departe. Blestematul de soţ al ei nu era cu ea, nu. Judecătorul McIntyre nu era niciodată cu ea când avea nevoie de el, cel puţin aşa am auzit. Era beat mort când bătrânul domn Julien a murit şi nimeni nu a reuşit să-l trezească, chiar dacă l-au scuturat, au aruncai apă pe el şi l-au ridicat cu forţa din pat. Iar în ziua înmormântării, nu l-a găsit nimeni. Am auzit mai târziu că au trebuit să-l care dintr-o tavernă de pe Magazine Street. Mare minune că omul ăsta a trăit atât de mult.“

Versiunea surorii Bridget Marie despre afecţiunea Carlottei pentru Stella a fost confirmată de mai mulţi

martori, chiar dacă Richard Llewellyn nu era de aceeaşi părere. Sunt mai multe relatări ale funeraliilor lui Julien şi, în toate, Carlotta este prezentată ca susţinând-o pe sora ei, chiar ştergându-i lacrimile.

În lunile următoare morţii lui Julien, şi Lionel a părăsit şcoala şi, împreună cu Stella, a plecat în Europa cu Cortland şi Barclay, traversând Atlanticul cu o navă luxoasă cu doar câteva luni înaintea începutului Marelui Război.

Deoarece călătoria prin Europa continentală era aproape imposibilă, au petrecut câteva săptămâni în Scoţia, vizitând castelul Donnelaith, apoi au plecat spre destinaţii mai exotice. Asumându-şi un risc considerabil, au mers în Africa, au petrecut ceva timp la Cairo şi Alexandria, apoi s-au îndreptat spre India; au trimis acasă nenumărate lăzi cu covoare, statuete şi alte relicve cumpărate de-a lungul drumului.

În 1915, ducând dorul familiei şi sătul de călătorie, Barclay a părăsit grupul şi a pornit în foarte periculoasa traversare a oceanului spre casă. Vasul *Lusitania* abia fusese scufundat de un submarin german şi întreaga familie era tensionată cu privire la siguranţa lui Barclay, dar destul de curând el a ajuns pe First Street cu o mulţime de poveşti fabuloase.

Condiţiile nu erau mai bune şase luni mai târziu când Cortland, Stella şi Lionel au decis să revină acasă. Oricum, nave luxoase făceau traversarea oceanului în ciuda pericolelor evidente, iar trio-ul nostru a reuşit să ajungă la New Orleans chiar înaintea Crăciunului din 1916.

Stella avea atunci cincisprezece ani. Într-o fotografie făcută un an mai târziu, ea purta smaraldul Mayfair. Era cunoscut faptul că ea era desemnată moştenitoare. Mary Beth părea a fi din cale-afară de mândră de ea, numind-o „întreprinzătoarea“ din cauza călătoriilor ei multe şi, chiar dacă a fost uşor dezamăgită de Lionel care nu s-a mai întors la şcoală pentru a putea urma apoi Harvardul, şi-a acceptat toţi copiii aşa cum erau. Carlotta avea propriul apartament într-una din clădirile exterioare şi mergea în

fiecare zi la universitatea Loyola cu maşina cu şofer.

Oricine trecea seara pe Chestnut Street, putea să vadă prin fereastră familia strânsă la cină – şi erau mulţi de fiecare dată –, serviţi de o armată de servitori şi rămânând la discuţii până târziu în noapte.

Loialitatea familială a făcut, pentru noi, foarte dificilă aflarea adevăratei păreri a rudelor despre Stella sau ce gândeau ei despre problemele şcolare.

Dar în acea vreme, Mary Beth spunea foarte des servitorilor că Stella este aleasa sau că „Stella este cea care va moşteni totul“, şi chiar a făcut un comentariu – unul dintre cele mai remarcabile din arhivele noastre – citat de două ori: *„Stella a văzut bărbatul”.*

Nu deţinem nimic prin care Mary Beth să explice această stranie declaraţie. Ştim doar că i-a spus spălătoresei, Mildred Collins, precum şi unei servitoare irlandeze, Patricia Devlin, iar la noi a ajuns la a treia mână. Am aflat, ulterior, că nu a fost nicio înţelegere între urmaşii acestor două femei pentru a declara acelaşi lucru despre cele spuse de Mary Beth sau ce ar fi vrut ea să se înţeleagă prin cuvintele respective. O persoană credea că „omul“ e diavolul, alta că era „o fantomă” care bântuia familia de sute de ani.

Oricum ar fi, părea clar că Mary Beth a făcut asemenea remarci neoficial, în momentele de intimitate cu servitorii, dând impresia că avea încredere în ei aşa cum nu avea sau nu dorea să aibă în persoanele de rangul ei.

Şi este foarte posibil ca Mary Beth să fi spus acelaşi lucru şi de faţă cu alţii, deoarece, prin anii 1920, bătrânii din Irish Channel ştiau de „bărbatul” acela şi vorbeau despre el. Două surse nu sunt, însă, suficiente pentru a explica extinderea presupusei „superstiţii” despre femeile Mayfair – că aveau un misterios „spirit masculin sau aliat” care le ajuta la voodoo, vrăjitorii sau trucuri.

În mod sigur, vedem în asta o referire fără dubiu la Lasher, iar implicaţiile sunt tulburătoare şi ne reamintesc cât de puţine înţelegem despre vrăjitoarele Mayfair, despre ce se întâmpla între ele, ca să spunem aşa.

Este posibil, de exemplu, ca la fiecare generaţie, aceea desemnată să trebuiască să-şi manifeste puterile văzându-l de una singură pe omul acela? Adică, să-l vadă când era singură, departe de vrăjitoarea în vârstă care ar fi putut acţiona ca un catalizator şi trebuia ca ea, din proprie iniţiativă să anunţe că l-a văzut? Încă o dată, trebuie să mărturisim că nu ştim.

Ceea ce cunoaştem este că aceia care ştiau de „bărbat" şi vorbeau despre el, nu au făcut legătura cu figura cu părul întunecat pe care o întâlniseră personal. Nu au făcut legătura nici cu fiinţa misterioasă pe care o văzuseră odată cu Mary Beth în taxi. Asta s-ar putea explica prin faptul că istorisirile nu au venit dintr-o singură sursă şi nimeni, în afara noastră, din câte ştim, nu le-a unit într-un tot.

Şi la fel se întâmplă cu toate materialele despre familia Mayfair. Referinţele care apar cu privire la misteriosul om întunecat de pe First Street nu sunt legate de mai târzia discuţie despre „bărbat". Într-adevăr, chiar şi cei care ştiau despre el, iar mai târziu l-au văzut pe anonimul bărbat brunet prin preajmă, nu au făcut nicio conexiune între cei doi, crezând că cel pe care l-au văzut este un simplu străin sau o rudă pe care nu o cunosc.

Sora Bridget Marie ne-a spus, în 1969, când am întrebat-o în mod special despre acest subiect:

„Ah, acela. Era tovarăşul invizibil care era pe lângă fetiţă zi şi noapte. Chiar acelaşi care, aş adăuga, plutea, mai târziu, pe lângă fiica ei, Antha, oricând gata să-i îndeplinească orice copilului. Iar mai apoi, pe lângă biata Deirdre, cea mai dulce şi mai inocentă dintre toate. Nu mă întreba dacă eu chiar am văzut creatura. Pentru că martor mi-e Domnul, nu ştiu dacă l-am văzut, dar îţi pot spune ce i-am spus de atâtea ori preotului şi anume că ştiam când era în apropiere!"

Este posibil ca, în acea perioadă, Lasher să nu fi dorit să fie văzut de persoane din afara familiei. Şi, în mod sigur, nu avem nicio menţiune că în acea vreme s-ar fi arătat cuiva în mod deliberat, faţă de cele câteva mărturii pe care le-am obţinut mai târziu.

Dar să ne întoarcem la cronologie. La moartea lui Julien, Mary Beth ajunsese la apogeul realizărilor şi influenţei financiare. Era ca şi cum pierderea lui Julien ar fi lăsat-o fără busolă. Gura lumii spunea că era „total nefericită”. Dar asta nu a durat mult. Calmul ei caracteristic a revenit înainte de întoarcerea copiilor din străinătate.

Ştim că a avut o ceartă scurtă, dar puternică, cu Carlotta înainte ca această să se angajeze la firma de avocatură Byrnes, Brown şi Blake, firmă la care lucrează şi azi. Dar Mary Beth a acceptat, în final, decizia Carlottei de a munci „în afara familiei”. Carlotta şi-a stabilit locuinţa în micul apartament de deasupra grajdului, pe care l-a renovat complet şi unde a trăit câţiva ani, fără a fi obligată, când pleca sau se întorcea acasă, să treacă prin casa mare.

Ştim, de asemenea, că lua masa cu mama ei în fiecare zi – micul dejun pe terasă, dacă era frumos afară, şi cina la ora şapte, în sufragerie.

Dacă era întrebată de ce nu s-a alăturat fiilor lui Julien la firma Mayfair and Mayfair, răspundea scurt că şi-a dorit să fie pe picioarele ei.

De la începutul carierei s-a dovedit un avocat sclipitor, dar fără dorinţa de a intra în sala de judecata şi, până în ziua de azi, a lucrat în umbra bărbaţilor din firmă.

Defăimătorii ei au descris-o ca fiind un simplu funcţionar. Dar dovezile demonstrează că ea devenise „coloana vertebrală” a firmei Byrnes, Brown şi Blake, că ştia totul despre tot, iar dacă se va retrage ar fi greu de găsit cineva să-i ţină cu adevărat locul.

Mulţi avocaţi din New Orleans au declarat că au învăţat mai multe de la Carlotta decât de la facultate. Pe scurt, se poate spune clar că ea a început şi a continuat ca un excelent şi eficient avocat de drept civil, având cunoştinţe incredibile în domeniul juridic.

În afara incidentului cu Carlotta, viaţa lui Mary Beth şi-a continuat cursul predictibil până spre sfârşit. Chiar beţiile continue ale lui Daniel McIntyre nu atârnau prea mult pentru ea. Legenda familiei spune că Mary Beth a fost

extrem de amabilă cu Daniel în ultimii ani ai vieţii lor.

De aici mai departe, povestea vrăjitoarelor Mayfair este, de fapt, povestea Stellei, şi ne vom ocupa de boala şi moartea lui Mary Beth la timpul potrivit.

CONTINUAREA POVEŞTII STELLEI ŞI A LUI MARY BETH

Mary Beth a continuat să se bucure de cele trei scopuri ale vieţii sale şi de antichităţile aduse de fiica ei, Stella, care, la şaisprezece ani, era o petrecăreaţă recunoscută în societatea din New Orleans, conducându-şi maşina cu viteză nebunească, bând aproape continuu şi dansând până spre dimineaţă.

Timp de opt ani, Stella şi-a trăit viaţa foarte intens, fără a se gândi vreo clipă la afaceri, căsătorie sau viitor. Iar în timp ce Mary Beth a fost cea mai discretă şi misterioasă vrăjitoare a familiei, Stella părea a nu avea nicio grijă, fiind cea mai „în lumina rampei", cea mai îndrăzneaţă şi singura vrăjitoare Mayfair despre care s-a ştiut că trăieşte doar pentru „a se distra".

Legenda familiei spune că Stella era arestată tot timpul pentru depăşirea vitezei, pentru tulburarea liniştii cu cântecele şi dansurile ei din stradă, şi că „domnişoara Carlotta avea întotdeauna grijă să rezolve lucrurile", mergând după Stella pentru a o aduce acasă. Sunt vorbe cum că şi Cortland devenea câteodată nerăbdător cu „nepoata" lui, cerându-i să înceteze şi să acorde mai multă atenţie „responsabilităţilor" care îi reveneau, dar pe Stella nu o interesau banii sau afacerile.

O secretară de la Mayfair and Mayfair descrie în detaliu una dintre vizitele Stellei la firmă, când ea a apărut într-o haină de blană epatantă şi cu tocuri foarte înalte, ţinând în mână o sticlă de whisky ambalată într-o pungă de hârtie maro, din care a băut pe tot parcursul şedinţei, a râs în permanenţă, bătându-şi joc de limbajul avocăţesc şi de tranzacţia care se încheia.

Cortland părea a fi fermecat de Stella, dar şi puţin plictisit. În final, i-a spus Stellei să meargă să ia masa, iar

el se va ocupa de tot.

Dacă a existat vreodată cineva care nu o găsea pe Stella „fermecătoare” şi „atrăgătoare” în această perioadă, altcineva în afara Carlottei Mayfair, noi nu am auzit de o asemenea persoană.

În 1921 se pare că Stella a „rămas însărcinată”, dar nu s-a ştiut niciodată cu cine. Ar fi putut fi Lionel, iar legenda familiei spune clar că toată lumea suspecta asta.

Oricum ar fi fost, Stella a anunţat că nu are nevoie de un soţ, că nu era interesată de căsătorie şi că îşi va îngriji copilul cât de bine va putea, cu toată pompa şi ceremonia necesare şi că era fericită la gândul că va fi mamă. Dorea ca numele copilului să fie Julien dacă ar fi fost băiat şi Antha, dacă era fetiţă.

Drept urmare, Antha s-a născut în noiembrie 1921, o fetiţă sănătoasă, de patru kilograme. Testele sanguine au indicat clar că Lionel era tatăl. Dar Antha nu semăna deloc cu Lionel şi era cu adevărat ciudat ca el să fi fost tatăl ei. Dar vom afla mai multe pe măsură ce înaintăm.

În 1922, Marele Război s-a încheiat, iar Stella a declarat că vrea să facă turul Europei pe care nu l-a reuşit înainte. Cu o bonă pentru copil, cu Lionel nu foarte încântat de idee (începuse studiul juridic cu Cortland şi nu prea avea chef să meargă) şi cu Cortland fericit să lipsească de la firmă, în ciuda părerii diferite a soţiei sale, grupul a plecat spre Europa cu clasa I, aşteptându-se la un an întreg de distracţie.

Stella era acum o tânără de o frumuseţe excepţională, cu reputaţia că ar fi făcut orice pentru a se distra. Cortland, pe măsură ce îmbătrânea, semăna tot mai mult cu tatăl lui, Julien, cu excepţia faptului că părul i-a rămas negru până la sfârşitul vieţii lui lungi. În toate fotografiile de atunci, arăta foarte distins şi atrăgător. Asemănarea lui cu Stella era tot mai des remarcată.

În conformitate cu spusele descendenţilor lui Cortland, Marele Tur a fost o beţie continuă, de la început şi până la sfârşit, cu Stella şi Lionel jucând în cazinourile din Monte Carlo săptămâni la rând. Plimbându-se prin hotelurile de

lux şi muzeele europene, prin ruinele antice ale bătrânului continent, aveau permanent la ei sticle cu băutură în pungi de hârtie. Până în ziua de azi, printre urmaşii lui Cortland se vorbeşte de scrisorile trimise de el acasă, pline de descrieri umoristice ale vestigiilor istorice. Şi despre nenumăratele cadouri pentru Amanda şi cei cinci copii ai săi.

Se mai spune, de asemenea, că avusese loc o tragedie cu ocazia excursiei în străinătate. Bona care era cu ei şi o îngrijea pe micuţa Antha „căzuse“ pe Treptele Spaniole din Roma, Italia. Murind la spital câteva ore mai târziu.

Doar de curând, investigatorii noştri au reuşit să aducă puţină lumină în acest incident, descoperind un document scris (în italiană) ce relatează cele întâmplate la Spitalul Sfintei Familii din Roma.

Numele femeii era Bertha Marie Becker şi noi am verificat că era jumătate irlandeză şi jumătate germană, născută în New Orleans, în 1905. A fost internată cu răni grave la cap şi a intrat în comă la aproximativ două ore, din care nu şi-a mai revenit niciodată.

Dar înainte de asta, a vorbit destul de mult cu doctorul englez care a asistat-o şi cu preotul venit puţin mai târziu.

I-a spus doctorului că Stella, Lionel şi Cortland erau „vrăjitori“ şi „malefici”, că au aruncat o vrajă asupra ei şi că o „fantomă” a călătorit cu grupul, un om brunet care apărea lângă pătuțul micuţei Antha la orice oră din zi sau din noapte. Spunea că fetiţa putea să-l facă să apară, că râdea veselă când îl vedea aplecându-se asupra ei, iar că omul negru nu voia să fie văzut de ea. El a împins-o spre moarte, urmărind-o prin mulţimea de la Treptele Spaniole.

Doctorul şi preotul şi-au spus că Bertha, o servitoare needucată, înnebunise. Într-adevăr, raportul doctorului se încheie cu specificaţia că angajatorii fetei, în mod foarte delicat, ca oameni bine situaţi, nu au economisit nimic pentru a-i asigura confortul şi au suferit enorm când condiţia i s-a agravat, iar apoi au făcut toate aranjamentele pentru a-i trimite trupul neînsufleţit acasă, cu vaporul.

Din câte ştim, nimeni din New Orleans nu cunoaşte

această poveste. Doar mama Berthei mai trăia în momentul morţii fiicei ei şi, în aparenţă, ea nu a suspectat nimic când a auzit că Bertha a căzut mortal. A primit o enormă sumă de bani de la Stella, ca o compensaţie pentru pierderea fetei, iar urmaşii familiei Becker au vorbit despre toate astea până prin 1955.

Ceea ce ne interesează în această relatare este faptul că omul întunecat era, fireşte, Lasher. Şi, cu excepţia unei menţiuni a misteriosului om din taxi-ul lui Mary Beth, până în acel moment nu avem altă menţiune despre el în secolul douăzeci.

Remarcabilă este mărturia bonei că fetiţa putea să-l facă pe om să apară. Ne-am putea pune întrebarea dacă Stella deţinea vreun control în această situaţie. Şi ce ar fi gândit Mary Beth despre asta? Din nou, nu vom şti niciodată. Biata Bertha Marie Becker a trebuit să-i facă faţă singură, cel puţin aşa apare în documente.

În ciuda tragediei, grupul nu s-a întors acasă. Cortland a scris o „scrisoare tristă” despre acest subiect soţiei şi fiilor săi, menționând că au angajat o „italiancă tare drăguţă" care se îngrijea mai bine de Antha decât ar fi putut biata Bertha.

Pe această italiancă, care avea pe atunci treizeci de ani, o chema Maria Magdalene Gabrielli şi s-a întors cu familia şi a rămas bona Anthei până când fetiţa a împlinit nouă ani.

Dacă l-a văzut vreodată pe Lasher, noi nu ştim nimic. A trăit pe First Street până la moarte şi nu a vorbit niciodată cu nimeni din afara familiei, din câte ştim noi. În familie se spunea că avea o educaţie înaltă, ştia să scrie şi să citească în engleză, franceză şi italiană şi că avusese „un scandal în trecut”.

Cortland a părăsit, în sfârşit, grupul în 1923, când trio-ul a ajuns la New York. Stella şi Lionel au mai rămas, împreună cu Antha şi bona ei, în Greenwich Village, unde ea s-a întâlnit des cu mulţi artişti; chiar a încercat să picteze, dar îşi categorisea picturile „destul de atroce”, scrierile, „hidoase”, sculpturile, „gunoi total”. În sfârșit,

s-a mulţumit să se bucure doar de compania unor personalităţi creative.

Toate sursele de informaţii din New York declarau că Stella era extrem de generoasă. Dădea uriaşe „daruri” diferiţilor pictori sau poeţi. I-a cumpărat unui prieten falit o maşină de scris, altuia un şevalet, iar unui poet în vârstă i-a dăruit chiar o maşină.

În tot acest timp, Lionel şi-a încheiat studiile, cu o teză de drept constituţional la unul din Mayfairii din New York (un urmaş al lui Clay Mayfair, care lucra cu descendenţii lui Lestan Mayfair la firma din New York). Lionel a petrecut mult timp la muzeele din New York şi, destul des, o trăgea după el pe Stella la operă, unde aceasta se plictisea, la concerte simfonice, care îi plăceau doar puţin mai mult, şi la balet, de care se bucura sincer.

Se spunea printre Mayfairii din New York (iar noi am aflat de abia acum, nimeni nu vorbea pe atunci) că Lionel şi Stella erau fermecători şi afurisiţi, oameni de o energie inepuizabilă, care se distrau continuu şi care, deseori, îi trezeau pe ceilalţi membrii ai familiei foarte devreme, bătându-le în uşă.

Două fotografii făcute la New York îi arată pe Stella şi Lionel fericiţi, un duo zâmbăreţ. Lionel a fost toată viaţa un om zvelt şi a moştenit ochii verzi şi părul blond-roşcat al lui Daniel McIntyre. Nu semăna deloc cu Stella şi a fost deseori remarcat de către cei care îi cunoşteau, faptul că cei care nu ştiau nimic, erau şocaţi când aflau că erau fraţi, pentru că se bănuia că erau mult mai mult de atât.

Dacă Stella a avut vreun iubit special, nu cunoaştem nimic despre asta. De fapt, numele Stellei nu a fost niciodată legat de alt nume (cel puţin până acum), cu excepţia lui Lionel, chiar dacă se ştia că Stella nu avea nicio reţinere cu privire la tinerii din jurul ei. Avem mărturiile a doi tineri artişti care s-au îndrăgostit nebuneşte de ea, dar Stella „a refuzat să se lege la cap“.

Ceea ce ni s-a tot spus despre Lionel este că era tăcut şi, într-un fel, retras. Se părea că îi plăcea să o vadă pe Stella dansând, râzând şi văzându-şi de treabă cu prietenii ei. Îi

plăcea să danseze cu ea, ceea ce făcea mai tot timpul, dar era, în mod sigur, în umbra Stellei. Îşi trăgea toată vitalitatea de la ea, iar când Stella nu era cu el, părea „o oglinda goală“, abia remarcai că era acolo.

Dar, cele mai multe surse, spun că lui Lionel îi plăceau artele, că era mulţumit şi că, atât timp cât nimeni nu intervenea între el şi Stella, totul „era în ordine“.

În final, în 1924, Stella, Lionel, mica Antha şi bona, Maria, s-au întors acasă. Au sosit pe First Street, unde Mary Beth a dat o imensă petrecere de bun-venit şi toţi urmaşii spun cu tristeţe că a fost ultima petrecere organizată de Mary Beth înainte de a se îmbolnăvi.

În acel moment s-a întâmplat un lucru foarte straniu.

După cum am mai menţionat, Talamasca avea la New Orleans o echipă de investigatori bine pregătiţi, detectivi particulari care nu au întrebat niciodată de ce trebuie să strângă informaţii despre o anume familie sau casă. Unul dintre aceştia, un om specializat în cazuri de divorţ, care se învârtea în cercul fotografilor la modă din New Orleans, le-a promis acestora o plată frumoasă în schimbul oricăror fotografii ale familiei Mayfair, în special a celor care locuiau în casa de pe First Street.

Unul dintre aceşti fotografi, Nathan Brand, care avea un studio căutat pe St. Charles Avenue, a fost chemat pe First Street pentru a face poze la evenimentul reîntoarcerii Stellei şi lui Lionel şi a făcut o serie de fotografii cu Mary Beth, Stella, Antha, precum şi cu alţi Mayfairi, pe tot parcursul după-amiezii, de parcă ar fi fost o la nuntă.

O săptămână mai târziu, când a adus pozele, ca Mary Beth şi Stella să aleagă ce doreau, femeile au ales un număr limitat, iar pe restul le-au lăsat deoparte.

Apoi Stella a luat una dintre cele refuzate – una de grup în care erau ea, mama şi fiica ei şi în care Mary Beth ţinea marele colier cu smarald în jurul gâtului Anthei. Pe spatele pozei Stella a scris:

„Pentru Talamasca, cu dragoste, Stella! P.S. Mai sunt şi alţii care veghează”, apoi a dat poza fotografului, a început să râdă şi i-a spus că prietenul lui, investigatorul, va şti ce

înseamnă cele scrise.

Fotograful s-a ruşinat. A pretins că e nevinovat, apoi şi-a cerut scuze pentru aranjamentul încheiat cu investigatorul, dar, indiferent ce spunea, Stella râdea. Pe urmă i-a spus cu glas fermecător şi iertător: „Domnule Brand, vă învârtiţi în cerc. Daţi poza aceasta investigatorului”. Iar domnul Brand asta a făcut.

Fotografia a sosit la noi peste o lună şi a avut un efect decisiv cu privire la modul nostru de abordare a familiei Mayfair.

În acel moment, Talamasca nu avea un membru desemnat pentru investigarea cazului Mayfair, iar informaţia fusese arhivată de mai mulţi membri de-a lungul timpului. Arthur Langtry – un strălucit învăţat şi un excepţional cercetător în ale vrăjitoriei – cunoştea bine întregul dosar, dar toată viaţa fusese ocupat cu alte trei cazuri care au rămas obsesia lui până la moarte.

Totuşi, întreaga istorie a familiei a fost discutată de mai multe ori în marele consiliu, dar niciodată nu s-a schimbat hotărârea de a nu lua contact direct. Şi într-adevăr, este îndoielnic ca cineva dintre ai noştri să fi cunoscut atunci întreaga poveste.

Acest fotograf, cu mesajul atât de limpede, a provocat o adevărată nelinişte. Un membru tânăr al ordinului, un american din Texas, Stuart Townsend (care s-a britanizat în anii trăiţi la Londra), a cerut să facă un studiu privitor la vrăjitoarele Mayfair prin investigare directă şi, după multe dezbateri, i s-a înmânat întregul dosar.

Arthur Langtry a fost de acord să recitească materialul, dar anumite probleme presante l-au împiedicat să facă ceva, chiar dacă el a fost cel care a crescut numărul investigatorilor din New Orleans de la trei la patru detectivi particulari şi care a descoperit un alt contact excelent – un bărbat, Irwin Dandrich, fiul falit al unei familii fabulos de bogată, care a intrat în înalta societate vânzând informaţii secrete oricui dorea să le cumpere, inclusiv detectivilor particulari, avocaţilor, inspectorilor de asigurări şi chiar ziarelor de scandal.

Daţi-mi voie să reamintesc cititorului că dosarul nu includea atunci această naraţiune şi o astfel de coroborare a dovezilor nu exista. El conţinea scrisorile şi jurnalul lui Petyr van Abel, un compendiu al declaraţiilor martorilor, fotografii, articole din periodicele vremii şi altele. Arhiviştii reactualizau, periodic, articolele, dar totul era foarte simplist.

În acea vreme, Stuart a reuşit să contacteze mai mulţi investigatori importanţi, dar tot i-au trebuit cam trei ani ca să-şi termine examinarea materialului referitor la Mayfair. Vom reveni asupra acestui aspect la timpul potrivit.

După întoarcere, Stella a continuat să trăiască aşa cum a făcut-o înainte de a merge în Europa, petreceri mari cu prietenii, baluri de Mardi Gras unde stârnea întotdeauna senzaţie şi, în general, se comporta ca o femeie fatală.

Investigatorii noştri nu au avut niciun fel de dificultăţi în adunarea informaţiilor despre ea, deoarece se afla „în lumina reflectoarelor" şi constituia subiectul principal al bârfelor din tot oraşul. Într-adevăr, Irwin Dandrich a scris agenţiei de detectivi din Londra care era legătura noastră (el nu a ştiut niciodată cui îi erau destinate informaţiile sau în ce scop) că tot ce avea de făcut era să meargă într-o sală de bal şi auzea tot ceea ce făcuse Stella în ultimul timp. Câteva telefoane date în dimineaţa următoare aduceau şi ele mormane de informaţii.

(Merită să notăm aici că Dandrich, din ceea ce ştim, nu era maliţios. Informaţiile lui s-au dovedit a fi corecte în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută. Era cel mai apropiat şi prolific observator cu privire la Stella şi, chiar dacă nu a spus-o niciodată, se înţelege foarte uşor din rapoartele lui că s-a culcat de mai multe ori cu ea. Dar nu a cunoscut-o cu adevărat, iar ea a rămas distantă chiar şi în cele mai dramatice şi tragice momente care apar în cele transmise de el.)

Mulțumită lui Dandrich şi altora, descrierea Stellei după întoarcerea ei din Europa a fost foarte consistentă şi relatată în detaliu.

Din spusele familiei, Carlotta a dezaprobat-o puternic pe

Stella în toată această perioadă şi s-a certat cu Mary Beth pe tema asta, cerându-i în repetate rânduri, dar în zadar, ca Stella să se potolească. Spusele servitorilor (şi ale lui Dandrich, la fel) concordă în acest subiect, dar declară că Mary Beth nu dădea mare atenţie problemei şi că se gândea că Stella era o persoană înviorătoare şi fără griji şi că nu ar trebui să se schimbe.

Mary Beth e chiar citată că a spus într-o adunare de prieteni (care au repetat rapid totul lui Dandrich): „Stella e ceea ce mi-aş dori eu să fiu dacă aş mai trăi o dată. Eu am muncit prea mult şi pentru prea puţin. Las-o să se distreze”.

Trebuie să subliniem că Mary Beth era deja grav bolnavă şi, posibil, foarte obosită. De asemenea, era o femeie prea inteligentă ca să nu aprecieze revoluţiile culturale diverse din anii 1920, lucru care poate fi greu de înţeles de către cititorii acestei naraţiuni acum, la sfârșitul secolului douăzeci.

Adevărata revoluţie sexuală din secolul douăzeci a început în tumultuosul deceniu al treilea cu una dintre cele mai dramatice schimbări în îmbrăcămintea femeii care s-a întâlnit vreodată. Nu numai că femeile au renunţat la corsete şi fuste lungi, dar au abandonat şi obiceiurile care nu mai erau la modă, începând să bea şi să danseze într-o manieră care nu era de conceput cu zece ani mai devreme. Trecerea la automobilele acoperite a oferit tuturor o intimitate fără precedent, precum şi libertate de mişcare. Filmele care prezentau „strălucirea şi păcatul” erau disponibile oricui. Revistele, literatura, teatrele erau radical schimbate printr-o nouă francheţe, libertate, toleranţă şi exprimare a sinelui.

Desigur că Mary Beth a perceput toate aceste lucruri la un anumit nivel. Nu avem niciun fel de relatare despre dezaprobarea, din partea ei, a „timpurilor schimbătoare”. Deşi nu şi-a tăiat niciodată părul ei lung şi nici nu a renunţat la fustele lungi (cu excepţia ocaziilor când se îmbrăca bărbăteşte), nu i-a reproşat Stellei nimic. Iar Stella era, mai mult ca oricare al membru al familiei, un

adevărat reprezentant al timpului său.

În 1925, Mary Beth a fost diagnosticată ca având cancer incurabil, după care a mai trăit încă cinci luni; suferind cea mai mare parte a timpului dureri îngrozitoare, ea nu a mai ieşit din casă.

Retrăgându-se în dormitorul nordic de deasupra bibliotecii, şi-a petrecut ultimele zile în mod confortabil, citind romanele pe care nu avusese timp să le citească atunci când era tânără. Multe dintre rudele Mayfair îi aduceau diferite volume din clasici. Mary Beth a fost interesată mai ales de surorile Brontë, Dickens, din care obişnuia Julien să-i citească când era copilă, şi de alţi clasici britanici, pe care era hotărâtă să-i citească înainte de a muri.

Daniel McIntyre era îngrozit la ideea că soţia sa îl va părăsi. Când a înţeles că Mary Beth nu se mai vindecă, şi-a început declinul final de beţiv şi, conform bârfelor şi relatărilor ulterioare, nu a mai fost niciodată treaz.

Mai mulţi au spus acelaşi lucru ca şi Llewellyn, anume că Daniel intra şi ieşea mereu din camera lui Mary Beth, încercând să vadă dacă mai trăieşte. Din cele relatate de familie, avem confirmarea că Mary Beth a avut o răbdare infinită cu el, invitându-l să stea în pat cu ea şi mângâindu-l ore întregi.

În tot acest timp, Carlotta s-a mutat înapoi în casă pentru a fi mai aproape de mama sa şi, într-adevăr, a petrecut mai multe nopţi cu ea. Când Mary Beth avea prea mari dureri ca să citească, o ruga pe Carlotta să-i citească, iar în familie se spune ca aceasta i-a citit în întregime *La răscruce de vânturi* şi o parte din *Jane Eyre.*

Şi Stella era prezentă în permanenţă. Şi-a oprit petrecerile, petrecând mult timp gătind pentru mama ei – care era, de obicei, prea bolnavă ca să poată mânca – şi consultând doctori din toată lumea, prin telefon sau scrisori, pentru diferite tratamente.

O citire atentă a dosarului medical al lui Mary Beth indică faptul că boala, cancerul, era în metastază la momentul depistării. Nu a suferit mult decât în ultim

perioadă, dar în ultimele trei luni a avut dureri atroce.

Într-un târziu, în după amiaza zilei de 11 septembrie 1925, Mary Beth şi-a pierdut cunoştinţa. Preotul care era de faţă a declarat că un tunet a bubuit atunci îngrozitor de tare. „Ploaia a început să curgă cu putere.” Stella a ieşit din cameră, a mers jos în bibliotecă şi a început să telefoneze Mayfairilor din toată Louisiana şi chiar rudelor din New York.

Conform preotului, servitorilor şi numeroşilor vecini, Mayfairii au început să sosească pe la ora patru şi au continuat să vină timp de încă douăsprezece ore. Maşinile aproape că au blocat câteva străzi, ocupând First Street până la intersecţia cu St. Charles Avenue şi Chestnut Street de la Jackson la Washington.

„Ruperile de nori” au continuat, bubuind mai multe ore, apoi reducându-se totul la o ploaie obişnuită. Ploua peste Garden District, chiar dacă în altă parte a oraşului nu a plouat deloc. Cu toate acestea, nimeni nu a părut să remarce ceva deosebit.

Pe de altă parte, majoritatea Mayfairilor din New Orleans au venit echipaţi cu umbrele şi haine de ploaie, ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

Servitorii alergau să servească cafele şi vin de contrabandă din Europa rudelor care umpleau saloanele, biblioteca, holurile, sufrageria sau chiar şedeau pe scări.

La miezul nopţii, vântul a început să urle. Stejarii enormi care străjuiau casa au început să se scuture atât de violent încât unii s-au speriat că ramurile s-ar putea rupe. Frunzele cădeau ca o ploaie.

Dormitorul lui Mary Beth era aglomerat cu copiii, nepoţii şi nepoatele, dar, totuşi, era menţinută o linişte plină de respect. Carlotta şi Stella şedeau pe marginea patului, iar rudele intrau şi ieşeau fără zgomot.

Daniel McIntyre nu se vedea nicăieri, iar familia spune că „leşinase” mai devreme şi era în patul din apartamentul Carlottei de deasupra grajdului.

Pe la ora unu, se vedeau feţe Mayfair solemne care stăteau în verandele din faţa casei, unii chiar în ploaie, pe

aleea de la intrare, sub umbrelele lor instabile. Mai mulţi prieteni de familie au venit pentru a sta, pur şi simplu, sub stejari, cu ziare deasupra capetelor şi gulerele ridicate pentru a-i feri de vânt. Alţii au rămas în maşinile care erau, acum, parcate pe străzi pe două rânduri.

La ora unu şi treizeci şi cinci, medicul care era prezent, dr. Lyndon Hart, a fost uşor dezorientat. A spus mai târziu câtorva colegi că „ceva straniu" s-a întâmplat în cameră.

I-a spus lui Irwin Dandrich, în 1929, următoarea poveste:

„Ştiam că ea aproape se dusese. Am încetat să-i mai iau pulsul. Părea total nedemn să mă tot ridic, iar şi iar, numai ca să dau din cap în semn că încă trăia. Şi, de fiecare dată când mă îndreptam spre pat, normal că rudele remarcau asta, iar de pe hol se auzeau şoapte neliniştite.

Aşa că în ultima oră nu am făcut nimic. Am stat şi am privit. Doar cei foarte apropiaţi erau în vecinătatea patului, cu excepţia lui Cortland şi a fiului său, Pierce. Ea zăcea, cu ochii pe jumătate deschişi, cu capul întors spre Stella şi Carlotta. Carlotta o ţinea de mână, în timp ce Mary Beth respira cu tot mai multă greutate şi neregulat. Îi dădusem atâta morfină cât puteam îndrăzni.

Iar apoi s-a întâmplat. Probabil că aţipisem şi visam, dar totul părea atât de real – că un întreg grup de persoane diferite era acolo, o femeie bătrână, de exemplu, pe care o ştiam şi nu o ştiam, care se aplecase peste Mary Beth; mai era în cameră un domn bătrân şi foarte înalt, care avea aerul de membru al familiei. Erau multe feluri de persoane, acolo, într-adevăr. Apoi un tânăr, un bărbat palid care era îmbrăcat foarte frumos, în nişte haine de modă veche, s-a aplecat şi el peste ea. I-a sărutat buzele, apoi i-a închis ochii.

Imediat m-am ridicat în picioare. Rudele plângeau în hol. Cineva suspina. Cortland Mayfair plângea. Iar ploaia s-a înteţit din nou. Tunetele erau teribile. Iar într-o străfulgerare am zărit-o pe Stella uitându-se la mine cu cea mai neliniştită şi suferindă expresie. Şi Carlotta plângea. Iar eu am ştiut atunci că pacienta mea era, fără niciun

dubiu, moartă şi într-adevăr avea ochii închişi.

Nu am putut să explic asta niciodată. Am examinat-o imediat pe Mary Beth şi am confirmat că se sfârşise totul. Dar ei deja ştiau. Ştiau cu toţii. Am privit în jur, încercând cu disperare să-mi revin, şi am văzut-o pe mica Antha într-un colţ, la câţiva paşi de mama ei şi un domn tânăr şi înalt era cu ea, apoi dintr-o dată a dispărut. De fapt, el a dispărut atât de repede, că nu am fost sigur dacă l-am văzut cu adevărat.

Dar am să-ţi spun de ce cred, totuşi, că el a fost acolo. L-a mai văzut cineva. Pierce Mayfair, fiul lui Cortland. M-am întors chiar când tânărul dispăruse şi am realizat că Pierce se holba în acelaşi punct. Se uita fix la micuţa Antha, apoi s-a uitat la mine. A încercat imediat să pară cât mai natural, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, dar eu sunt sigur că şi el zărise omul.

Cât despre restul lucrurilor pe care le-am văzut, nu era nicio doamna bătrână prin preajmă, iar domnul înalt şi în vârstă nu era nicăieri. Dar ştii cine fusese? Cred că Julien Mayfair. Nu l-am cunoscut niciodată pe Julien, dar am văzut mai târziu un portret de-al lui pe un perete al holului, în faţa bibliotecii.

Ca să-ţi spun adevărul, cred că nimeni din camera cufundată în durere nu mă mai băga în seamă. Servitoarele ştergeau faţa lui Mary Beth cu şerveţele şi o pregăteau pentru ca rudele să poată intra să o vadă pentru ultima dată. Cineva a aprins luminări noi. Iar ploaia, aceasta ajunsese la paroxism. Pur şi simplu inunda ferestrele.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am înghesuit printr-un rând des de rude, încercând să ajung la baza scărilor. Şi, iată-mă în bibliotecă, cu părintele McKenzie, completând certificatul de deces, iar preotul stătea pe o canapea din piele cu Belle şi încerca să o liniştească, spunându-i lucrurile obişnuite, că mama ei a plecat în ceruri şi că se vor vedea din nou acolo. Biata Belle. Tot spunea: «Nu vreau să plece în ceruri. Vreau să o văd din nou acum». Cum ar putea oameni ca ea să

înțeleagă vreodată?

Doar când plecam am văzut portretul lui Julien Mayfair şi am realizat, şocat, că l-am văzut pe acel om. De fapt, s-a întâmplat un lucru destul de curios. Când am zărit portretul am exclamat cu voce tare: «Ăsta e omul!»

Şi era cineva pe hol, cu o ţigară în mână, cred, iar persoana aceea s-a uitat la mine, apoi la portretul din stânga lui şi a zis, cu un mic râs: «Oh, nu, ăsta nu e omul. Ăsta e Julien».

Bineînţeles că nu m-am obosit să-l contrazic. Nu-mi pot imagina ce a crezut persoana aceea că am vrut să zic. Şi, cu siguranţă, nu ştiu ce a vrut el să zică, aşa că am lăsat-o baltă. Nici nu ştiu cine era. Un Mayfair, poţi fi sigur, dar în afară de asta, nu puteam să ştiu mai mult. I-am spus mai târziu lui Cortland despre asta, atunci când am crezut că a trecut suficient timp. Nu a fost deloc tulburat. A ascultat tot, apoi mi-a zis că se bucură că i-am spus asta. Dar el, personal, nu văzuse nimic ciudat în acea cameră.

Ei bine, nu trebuie să spui tuturor această poveste. Fantomele sunt destul de obişnuite în New Orleans, dar doctori care să le vadă, nu! Şi nu cred că Cortland va fi bucuros să afle că ţi-am spus. Normal că nu i-am menţionat nimic lui Pierce. Cât despre Stella, ei bine, mă îndoiesc sincer că Stellei îi pasă de asemenea lucruri. Dacă pe Stella o interesează ceva, aş fi tare curios să aflu ce este."

Aceste apariţii au inclus, fără îndoială, o altă apariţie a lui Lasher şi nu putem neglija straniul schimb de cuvinte din uşa bibliotecii. Ce voia acel Mayfair să spună prin: „Oh, nu, ăsta nu e omul"? oare a crezut, din greşeală, că doctorul se referea la Lasher? Iar comentariul i-a scăpat din neatenţie, înainte ca el să-şi dea seama că era un străin? Şi dacă e aşa, înseamnă că membrii familiei Mayfair ştiau despre „bărbat" şi obişnuiau să discute despre el? Poate.

Funeraliile lui Mary Beth au fost ceva enorm, ca şi nunta ei cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Pentru o relatare amănunţită a acestui eveniment, îi suntem îndatoraţi antreprenorului de pompe funebre, David O'Brien, care s-a

pensionat după un an şi şi-a lăsat afacerea nepotului său, Red Lonigan, a cărui familie ne-a oferit mai multe mărturii de atunci.

Mai ştim de nişte discuţii de-ale familiei privitoare tot la acest eveniment şi multe bârfe din partea doamnelor din parohie care au asistat la înmormântare şi care nu au avut nicio reţinere să discute critic la adresa familiei Mayfair.

Toţi au căzut de acord că Daniel McIntyre nu a putut să participe la ceremonie. A fost dus acasă în timpul recviemului de către Carlotta, care a revenit când slujba încă se desfăşura.

Au fost ţinute mici discursuri înainte de plecarea spre cimitir. Pierce Mayfair a vorbit de Mary Beth ca despre un mentor; Cortland a apreciat-o pentru dragostea ei pentru familie şi pentru generozitatea manifestată faţă de toţi. Iar Barclay Mayfair a spus că Mary Beth nu poate fi înlocuită şi nici uitată de cei care au cunoscut-o şi iubit-o. Lionel le consola pe Belle şi pe Drăguţa Millie.

Micuţa Antha nu era prezentă şi nici micuţa Nancy (acea Mayfair adoptată despre care am vorbit mai devreme şi pe care Mary Beth a prezentat-o ca fiind fiica Stellei).

Stella era disperată, dar nu într-atât încât să nu şocheze mulţimea de rude, pe antreprenorul de pompe funebre, pe prietenii de familie, stând lângă groapă în timpul ultimelor discursuri, legănându-şi picioarele şi gustând mereu din nelipsita sticlă cu lichior împachetată în hârtie maro. Când Barclay se pregătea să-şi încheie cuvântarea, i-a spus destul de tare:

— Barclay, termină cu asta! Ea a urât astfel de lucruri. O să se ridice din morţi şi o să-ţi spună să taci odată dacă nu încetezi.

Antreprenorul a observat că unii au început să râdă la acest comentariu. Alţii abia se abţineau. Barclay a râs, Cortland şi Pierce au zâmbit. Într-adevăr, familia s-a divizat pe baze etnice: rudele franceze erau împietrite de purtarea Stellei, în timp ce acelea irlandeze au râs.

Apoi, Barclay şi-a tras nasul şi a spus:

— La revedere, prea iubită! şi a sărutat sicriul, s-a întors

la locul lui, în braţele lui Cortland şi Garland, suspinând.

Stella s-a repezit apoi la groapă, s-a apropiat de sicriu, l-a sărutat şi i-a spus preotului:

— Ei bine, părinte, continuă.

În timpul ultimelor cuvinte în latină, Stella a luat un trandafir din aranjamentul floral, i-a rupt tulpina şi şi-a pus floarea în păr.

Când totul s-a terminat, cei foarte apropiaţi au mers pe First Street, iar înainte de miezul nopţii se auzeau muzică de pian şi glasuri cântând atât de tare că au deranjat şi şocat vecinii.

Atunci când judecătorul McIntyre a murit, ceremonia a fost mai restrânsă, dar extrem de tristă. Fusese foarte iubit de Mayfairi şi s-au vărsat mult lacrimi.

Înainte de a continua, daţi-ne voie să subliniem încă o dată că Mary Beth a fost ultima vrăjitoare puternică a familiei. Se poate doar specula ce ar fi făcut ea cu puterile ei dacă nu ar fi fost atât de mult atrasă de familie, atât de practică şi atât de indiferentă la vanitate sau orice formă de notorietate. Aşa cum au stat lucrurile, în cele din urmă tot ce a făcut a servit intereselor familiei. Chiar dorinţa ei pentru plăceri s-a exprimat prin reuniunile care au ajutat familia să se autoidentifice şi să-şi păstreze o imagine puternică în vremurile schimbării.

Stella nu avea aceeași dragoste pentru familie, nu era nici practică, nu avea o inteligenţă remarcabilă şi iubea distracţiile. Dar ca s-o înţelegem mai bine, putem să spunem că nu era nici ambiţioasă. Părea să aibă puţine scopuri în viaţă. „Trăieşte!” ar fi putut fi motto-ul ei.

Povestea, din acest punct până în 1929, aparţine ei şi micuţei Antha, fetiţa cea palidă şi cu vocea dulce.

POVESTEA STELLEI CONTINUĂ

Familia, vecinii şi toţi cei din parohie erau de părere că, după moartea părinţilor, Stella a luat-o razna.

În timp ce Cortland şi Carlotta se zbăteau pentru sporirea averii, Stella a început, la casa din First Street, o

serie de petreceri scandaloase pentru prietenii ei, iar puţinele întâlniri de familie din 1926 au fost la fel de şocante. Erau multe butoaie cu bere şi bourbon din belşug, trupe de dixieland şi se dansa până în zori. Multe dintre rudele mai în vârstă au plecat de la aceste petreceri devreme, iar dintre aceştia au fost destui care nu au mai revenit.

Mulţi alţii nu au mai fost invitaţi vreodată. Între 1926 şi 1929, încet, Stella a dezmembrat familia extinsă creată de mama sa. Sau, mai degrabă, a refuzat să conducă familia care, pe neobservate, s-a despărţit. O mare parte dintre rude au pierdut contactul cu casa din First Street, crescând copii care ştiau foarte puţin sau nimic despre aceasta, iar urmaşii lor au fost, pentru noi, o bogată sursă de istorisiri.

Alte rude s-au înstrăinat, dar au rămas implicate în problemele de familie. Toţi descendenţii lui Julien, de exemplu, au rămas foarte legaţi de moştenirea de familie, dacă nu de altceva, măcar pentru că erau conectaţi financiar şi pentru că nu a putut niciodată să-i îndepărteze Carlotta.

„Era începutul sfârşitului“, după spusele unuia dintre ei. „Pur şi simplu, Stella nu dorea să se deranjeze“, zicea altul. Iar altul spunea: „Noi ştiam prea multe despre ea, iar ea ştia asta. Nu ne dorea prin preajmă“.

Imaginea pe care o avem despre Stella în această perioadă este aceea a unei femei foarte active, fericite, căreia îi păsa mult mai puţin de familie decât îi păsase mamei ei, dar care, totuşi, avea pasiuni arzătoare. Artiştii şi tinerii scriitori o interesau mult pe Stella şi multă lume „interesantă“ venea pe First Street, mai ales pictori pe care ea îi cunoştea încă de la New York. Mai mulţi prieteni au menţionat că ea l-a încurajat pe Lionel să continue să scrie, chiar i-a amenajat un birou în una din clădirile din curtea casei, dar este lucru cunoscut că acesta nu a mai scris niciodată.

Foarte mulţi intelectuali participau la petrecerile Stellei. Cu adevărat, ea a ajuns la modă printre cei care nu se

temeau să-şi asume riscuri sociale. Societatea din vechea gardă, din care a făcut parte Julien, pentru ea era, practic, închisă, după spusele lui Irwin Dandrich. Dar e îndoielnic că Stellei i-a păsat vreodată.

French Quarter din New Orleans a început să cunoască o revigorare prin anii 1920. William Faulkner, Sherwood Anderson, Edmund Wilson şi alţi scriitori faimoşi au trăit acolo în acele vremuri.

Nu avem dovezi care să o lege pe Stella de anumite persoane, dar era foarte cunoscută în cercurile boeme pe care le frecventa, în cafenele şi galerii de artă; aducea acasă muzicieni ca să-i cânte ei şi invitaţilor ei şi ţinea uşa larg deschisă poeţilor şi pictorilor fără un ban în buzunar, în aceeaşi manieră de la New York.

Pentru servitori, toate acestea însemnau haos. Pentru vecini, însemnau scandal şi zgomot. Dar Stella nu era o alcoolică, aşa cum fusese tatăl ei. Dimpotrivă, oricât ar fi băut, nimeni nu a putut să spună vreodată că a văzut-o beată.

În tot acest timp, s-a apucat să reamenajeze casa, cheltuind o avere pe picturi noi, statuete din ghips, draperii şi mobilă delicată şi scumpă în stilul art deco. Salonul dublu a fost sufocat de palmieri în ghivece, după cum a descris Richard Llewellyn. A fost cumpărat un pian cu coadă Bözendorfer, s-a instalat un lift (în 1927), iar în faţa casei s-a amenajat o piscină imensă lângă o cabană din curte unde invitaţii se puteau schimba sau puteau să facă duş fără a mai fi obligaţi să intre în casa mare.

Toate acestea – noii prieteni, petrecerile şi reamenajarea – au şocat tot mai tare neamurile, dar ceea ce i-a întors cu adevărat împotriva Stellei, astfel creându-se o mulţime de legende, a fost faptul că, la un an de la moartea lui Mary Beth, Stella a renunţat la organizarea marilor adunări de familie.

Oricât a încercat, Cortland nu a reuşit să o convingă pe Stella să mai organizeze astfel de adunări după anul 1926. Şi chiar dacă Cortland venea la serate, sau cum numea ea aceste agape, iar fiul său, Pierce, venea des cu el, alte rude

care au fost invitate au refuzat să vină.

În sezonul Mardi Gras din 1927, Stella a dat un bal mascat care a dat prilej de bârfă oraşului pentru şase luni. Au participat oameni din toate păturile sociale, casa era splendid luminată şi s-a servit multă şampanie de contrabandă. O formaţie de jazz cânta pe verandă. Zeci de invitaţi au înotat goi, iar până dimineaţa s-a derulat o adevărată orgie, cel puţin asta au declarat vecinii. Rudele care fuseseră excluse s-au înfuriat. Într-adevăr, Irwin Dandrich a spus că s-a făcut apel la Carlotta pentru explicaţii: Stella nu dorea o adunătură de neamuri îngrozitoare în apropierea ei.

Servitorii au relatat cum Carlotta a fost oripilată de zgomotul petrecerii, ca să nu mai spunem de costurile imense. Puţin înainte de miezul nopţii, a părăsit casa, luându-le cu ea pe micuţele Antha şi Nancy (cea adoptată). Nu s-a întors până a doua zi după amiază.

Aceasta a fost prima ceartă publică dintre Carlotta şi Stella, dar rudele şi prietenii au aflat că s-au împăcat destul de repede. Lionel a făcut pace între surori, iar Stella a fost de acord să stea mai mult timp acasă cu Antha, să nu mai cheltuiască atât de mult şi să nu mai facă gălăgie atât de mare. Banii păreau să prezinte o importanţă deosebită pentru Carlotta; umplerea piscinei cu şampanie i s-a părut un „păcat“.

(Este interesant să notăm că Stella „valora” sute de milioane de dolari în acea vreme. Şi Carlotta poseda patru fonduri fabuloase şi este posibil să fi fost supărată numai din cauza excesului, lucru confirmat de multă lume.)

Spre sfârșitul anului, a avut loc primul dintr-o serie de evenimente sociale misterioase. Din cele ce s-au spus în familie am aflat ca Stella a chemat anumiţi Mayfairi la o „seară interesantă” la care au discutat istoria familiei, dar şi „darurile psihice” unice ale familiei. Unii au spus că a avut loc o şedinţa de spiritism, alţii ca a fost vorba de voodoo.

(Clevetelile servitorilor s-au răspândit odată cu poveştile despre implicarea Stellei în voodoo. Stella a declarat unor

prieteni ca a învăţat totul despre voodoo de la relaţiile „colorate” pe care le avea în French Quarter.)

Este absolut clar că multe dintre rudele chemate nu au înţeles care a fost motivul pentru care au fost adunaţi şi că nici nu luau chestiunea cu voodoo în serios.

Întâlnirea a creat adevărate valuri de şoc în familie. De ce se străduia Stella să sape prin genealogia familiei, să cheme cutare sau cutare rudă pe care nu o văzuse nimeni înainte, când nici măcar nu a avut bunul simţ de a-i invita pe cei care au iubit-o atât de mult pe Mary Beth? Uşile de pe First Street fuseseră întotdeauna deschise tuturor, iar acum Stella alegea invitaţii. Nu mai participa la absolviri, nu mai trimitea cadouri de Crăciun sau la nunţi şi nici la botezuri. Stella se purta ca o perfectă „ştii tu ce“.

Se spune că Lionel era de acord cu rudele, că Stella mergea prea departe. Organizarea reuniunilor de familie era extrem de importantă, iar un descendent ne-a spus odată, mai târziu, că Lionel s-a plâns unchiului Barclay de lucrurile care nu mai erau la fel ca înaintea morţii mamei lui.

Dar, cu toate bârfele, nu am reuşit să aflăm cine sunt cei care au participat la aceste întâlniri de seară; ştim doar că Lionel, Cortland şi Pierce erau prezenţi acolo. (Pierce avea numai şaptesprezece ani atunci şi era elev la iezuiţi. Deja fusese acceptat la Harvard.)

Mai ştim că adunarea a durat toată noaptea şi că, la un moment dat, Lionel a plecat dezgustat. Cei care au participat şi care nu au spus nimic despre cele întâmplate au fost aspru criticaţi de ceilalţi. Din cele spuse de Dandrich, se crede că Stella „jongla cu trecutul ei în materie de magie neagră“ şi că totul era un imens joc.

Au urmat mai multe întâlniri de acest fel, dar s-au petrecut în secret şi toţi participanţii au trebuit să jure că nu vor dezvălui nimic.

Au mai fost şi neînţelegeri între Carlotta Mayfair şi Cortland cu privire la aceste lucruri şi, ca urmare, Carlotta a dorit să le scoată pe Antha şi Nancy din casă. Stella nu era de acord ca Antha să meargă la o şcoală cu internat şi

„toată lumea ştia asta“.

În acest timp, Lionel s-a certat cu Stella. O persoană anonimă l-a căutat pe unul dintre oamenii noştri care a fost informat despre anumite lucruri care se petreceau în familie şi anume că Stella şi Lionel se certaseră într-un restaurant, iar Lionel plecase nervos.

Şi Dandrich a raportat acelaşi lucru. Lionel şi Stella se certau. Apăruse, în sfârşit, un alt bărbat?

Când investigatorul a început să pună întrebări referitoare la acest subiect, a descoperit că era bine cunoscut în oraş că familia era în miezul unei bătălii cu privire la custodia Anthei. Stella ameninţa că o va lua pe Antha în Europa şi îl implora pe Lionel să meargă cu ele, în timp ce Cortland îi interzisese asta.

Între timp, Lionel a început să apară la slujbă la catedrala St. Louis cu una dintre verişoarele din oraş, o strănepoată a Suzettei Mayfair, Claire Mayfair, a cărei familie locuia într-o frumoasă casă de pe Esplanade Avenue, deţinută şi în prezent de descendenţi. Dandrich subliniază că asta a dus la multe discuţii.

Servitorii au declarat că au avut loc multe dispute în familie. Uşile se trânteau, oamenii ţipau.

Carlotta a interzis alte „adunări voodoo”. Stella i-a cerut Carlottei să plece din casa.

— Nimic nu e la fel fără mama, spunea Lionel. Totul a început să se distrugă la moartea lui Julien, dar fără mama e imposibil să salvăm ceva. Carlotta şi Stella sunt ca apa şi uleiul în casă.

Pare că doar din voinţa Carlottei, atât Antha cât şi Nancy au mers a şcoală. Într-adevăr, am examinat nişte dosare de la câteva şcoli şi am descoperit că Antha urma cursurile, iar Carlotta participa la şedinţele cu părinţii. Dar Carlotta a fost, la rândul ei, rugată să o retragă pe Antha din şcoală.

Din toate punctele de vedere, Antha era nepotrivită să meargă la şcoală.

În 1928, Antha fusese deja trimisă acasă de la Sfântul Alfons.

Sora Bridget Marie, care îşi aducea aminte de Antha la fel de bine ca şi de Stella, ne-a spus aproximativ aceleaşi poveşti ca în cazul mamei sale. Dar mărturia ei cu privire la această perioadă, precum şi întreaga desfăşurare a evenimentelor, merită redată în totalitate. Iată ce mi-a spus în 1969.

„Prietenul invizibil era tot timpul cu Antha. Se întorcea şi îi vorbea în şoaptă de parcă nu mai era nimeni altcineva acolo. Bineînţeles că îi dădea răspunsurile, atunci când nu ştia. Toate surorile ştiau ce se petrecea.

Şi, dacă vrei să ştii partea cea mai rea, câţiva dintre copii l-au văzut cu proprii lor ochi. Eu nu aş fi crezut dacă nu ar fi fost atât de mulţi, dar când patru dintre ei îţi spun acelaşi lucru şi fiecare este înspăimântat şi îngrijorat, iar părinţilor le este frică, ei bine, ce poţi să faci altceva decât să crezi?

A fost zărit în curtea şcolii. După cum ţi-am spus, fata era timidă. Obişnuia să meargă la zidul de cărămizi din spate, destul de departe, se aşeza la poalele unui copac şi îşi citea cărţile sub razele soarelui care se strecurau printre ramuri. Şi, imediat, apărea el lângă ea. Un bărbat, aşa spuneau, că era un bărbat, îţi imaginezi? Şi mă mai întrebi dacă ştiu înţelesul cuvântului „bărbatul”?

După cum îţi poţi închipui, a fost un real şoc pentru toţi când s-a aflat că este un bărbat matur, deoarece, înainte, s-a crezul că e doar un copil, un fel de spirit-copil, dacă mă înţelegi. Dar era un bărbat, înalt şi cu părul negru, iar asta a dat naştere la multe discuţii.

Eu nu l-am văzut niciodată şi niciuna dintre surori nu l-a văzut. Copiii i-au spus părintelui Lafferty. Şi eu i-am spus, de asemenea. Şi el a fost cel care a chemat-o pe Carlotta Mayfair şi i-a zis: «Trebuie să o scoţi din şcoala noastră».

Să nu crezi că prin asta aduc critici preoţilor, nu, niciodată. Părintele Lafferty nu era omul pe care să îl cumperi cu o uriaşă donaţie făcută bisericii, aşa că i-a spus: „Miss Carlotta, trebuie neapărat să o luaţi din această şcoală”.

Nu avea niciun rost să o suni pe Stella, pe atunci. Toată

lumea ştia că aceasta practica vrăjitoria. Mergea în French Quarter, cumpăra lumânări negre pentru voodoo ăla al ei şi, ştii ceva, îi implica şi pe ceilalţi Mayfairi în afacerea asta! Da, chiar asta făcea. Am auzit asta mult timp după aceea, că ea şi-a căutat toate neamurile care practicau sau cunoşteau vrăjitoria şi i-a chemat la ea acasă la o şedinţă de spiritism.

A avut loc aşa ceva în casă. Au aprins lumânările negre, au ars tămâie şi au înălţat imnuri diavolului, apoi au cerut să apară strămoşii lor. Asta am auzit că s-ar fi întâmplat. Nu pot să-ţi spun unde am auzit, dar am auzit-o. Şi cred că aşa s-a întâmplat."

În vara anului 1928, Pierce Mayfair, fiul lui Cortland, şi-a anulat planurile de a merge la Harvard şi a hotărât să urmeze universitatea la Tulane, cu toată împotrivirea tatălui şi unchiului său. Pierce a participat la toate întrunirile secrete ale Stellei, după cum a raportat Dandrich. Gura lumii a început să se întrebe despre legătura dintre cei doi, iar Pierce încă nu împlinise optsprezece ani.

Pe la sfârşitul anului 1928, din mediul avocăţesc am aflat cum Carlotta a declarat-o pe Stella nepotrivită pentru a mai fi mamă şi cum cineva a propus să-i fie luată tutela pe cale legală. Cortland a negat toate aceste zvonuri. Dar toată lumea ştia că se va „ajunge la asta", spunea Dandrich. Se spune că la acele întâlniri de familie Carlotta a cerut ca fraţii ei Mayfair să o susţină.

Între timp, Stella şi Pierce hoinăreau zi şi noapte împreună, adesea cu micuţa Antha în cărucior. Stella îi cumpăra păpuși indecente. O lua la micul dejun şi în fiecare dimineaţa era un alt hotel din French Quarter. Pierce a mers cu Stella să cumpere o clădire de pe strada Decatur, care urma să fie transformată într-un studio unde să poată fi singură.

— Lasă-le pe Drăguţa Millie şi pe Belle să aibă atât casa, ca şi pe Carlotta, i-a spus Stella agentului imobiliar. Pierce râdea la orice spunea Stella. Antha, o copilă de şapte ani, cu ten de porţelan şi ochi mari şi albaştri, stătea acolo,

ţinând în braţe un uriaş urs de pluş.

Au luat prânzul împreună cu agentul imobiliar, care i-a spus, mai târziu, lui Dandrich:

— E fermecătoare, absolut fermecătoare. Sunt de părere că oamenii ăia din First Street sunt mult prea morocănoși pentru ea.

În ceea ce o priveşte pe Nancy Mayfair, fetiţa părăsită şi adoptată la naştere de către Mary Beth şi prezentată tuturor ca fiind sora Anthei, Stella nu-i acorda nicio atenţie. Unul dintre descendenţii Mayfair spunea cu amărăciune că Nancy reprezenta un fel de „animal de casă“ pentru Stella. Dar nu există nicio dovadă că Stella ar fi fost vreodată răutăcioasă cu micuţa Nancy. Într-adevăr, îi cumpăra foarte multe hăinuţe şi jucării, numai pentru ea. Cu toate acestea, Nancy părea a fi tot timpul apatică şi tristă.

În toată perioada asta, doar Carlotta le mai lua pe Antha şi pe Nancy la slujba de duminică dimineaţă şi tot ea s-a îngrijit ca Nancy să urmeze cursurile de la Sacred Heart.

În 1928, se povesteşte cum Carlotta Mayfair a început demersurile legale pentru a încerca să capete custodia Anthei, aparent pentru a reuşi să o determine să-şi continue studiile. Chiar s-au semnat şi îndosariat anumite acte. A fost un adevărat şoc.

Cortland era oripilat că ea împinsese lucrurile atât de departe. În cele din urmă, Cortland, care fusese în relaţii foarte cordiale cu Carlotta până la acest punct, a amenințat-o că i se va opune juridic dacă nu are de gând să renunţe la această nebunie. Barclay, Garland şi tânărul Sheffield, precum şi alţi membri ai familiei, i s-au alăturat. Nimeni nu o va aduce pe Stella în faţa instanţei pentru a-i lua copilul atâta vreme cât Cortland va fi în viaţă!

Şi Lionel a fost de acord cu Cortland. Se spune că a fost îngrozit de acest incident. Chiar a sugerat să plece pentru o vreme, împreună cu Stella, în Europa şi să o lase pe micuţa Antha în grija Carlottei.

Într-un târziu, Carlotta a fost de acord să-şi retragă cererea de custodie.

Dar de atunci, între ea şi descendenţii lui Julien lucrurile nu au mai fost niciodată ca înainte. Au început să se lupte pentru bani, iar lupta continuă şi azi.

Undeva, prin 1927, Carlotta a convins-o pe Stella să semneze nişte acte prin care aceasta îi ceda administrarea unor chestiuni de care nu era dispusă să se ocupe.

Legenda familiei, gura lumii, precum şi anumite zvonuri din mediul avocăţesc contemporan, toate aceste conduc la ideea că fraţii Mayfair – Cortland, Garland şi Barclay, iar mai târziu Pierce, Sheffield şi ceilalţi – au refuzat să onoreze aceste acte. Nu au vrut să urmeze ordinele Carlottei de a lichida anumite investiţii extraordinar de îndrăzneţe şi profitabile pe care ei le făceau cu succes de ani de zile pentru moştenirea familiei. Au adus-o în grabă pe Stella la birourile lor pentru a o determina să-şi retragă împuternicirea acordată Carlottei şi să reafirme că administrarea întregii averi rămâne în mâna lor.

Oricum ar fi, au urmat o serie de ciorovăieli între fraţi şi Carlotta, lucruri care au continuat până în prezent. Se părea că, după incidentul cu custodia, Carlotta nu a mai avut încredere în fiii lui Julien, ba chiar nu i-a mai avut la inimă. Le cerea în permanenţă informaţii, declaraţii complete, deconturi detaliate şi explicaţii pentru orice activitate ar fi întreprins, dându-le de înţeles că, dacă nu îi satisfac cererile, îi va acţiona în judecată în numele Stellei (mai târziu, în numele Anthei, apoi a lui Deirdre, până în ziua de azi).

Erau nedumeriţi şi jigniţi de lipsa ei de încredere. Până în 1928, au realizat beneficii incalculabile în numele Stellei, ale cărei afaceri erau, desigur, perfect integrate cu a lor. Nu puteau înţelege atitudinea Carlottei, iar asta a durat de-a lungul anilor.

Cu alte cuvinte, i-au răspuns cu multă răbdare la toate întrebările, încercând continuu să-i explice ce făceau, iar Carlotta le cerea şi mai multe răspunsuri, aducea alte subiecte pentru a fi examinate, le cerea tot mai multe întâlniri, le dădea tot mai multe telefoane şi făcea din ce în ce mai multe ameninţări voalate.

Este interesant de menţionat că aproape toţi secretarii sau funcţionarii care au lucrat pentru Mayfair and Mayfair păreau să înţeleagă foarte bine „jocul”. Dar fiii lui Julien au continuat să se simtă jigniţi şi întristaţi, de parcă nu ar fi putut să vadă dincolo de aparenţe.

Au acceptat doar foarte greu şi în silă să părăsească casa din First Street, locul unde se născuseră cu toţii.

Prin 1928, ei deja fuseseră alungaţi din casă, dar încă nu ştiau. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, când Pierce şi Cortland Mayfair au dorit să examineze câteva dintre lucrurile care i-au aparţinut lui Julien, nu au fost lăsaţi să treacă de uşa din faţa casei. Dar, în 1928, aşa ceva ar fi fost de neconceput.

Cortland Mayfair probabil că nu a ştiut niciodată că lupta pentru custodia Anthei a fost ultima lui victorie în bătălia cu Carlotta.

În toamna lui 1928, Pierce practic locuia în casa de pe First Street, iar prin primăvara lui 1929 o însoţea peste tot pe Stella şi îşi spunea „secretar personal, şofer, sac de box şi umăr de plâns pe el“. Cortland s-a împăcat cu ideea asta, dar nu i-a plăcut niciodată. Le spunea prietenilor şi familiei că Pierce era un băiat bun, că se va sătura de toate astea şi că va pleca la şcoală în est, la fel cum au făcut şi ceilalţi băieţi ai familiei.

Timpul a dovedit că Pierce nu a apucat să se sature de Stella. Dar ne-am apropiat deja de anul 1929 şi va trebui să întrerupem povestea aceasta pentru a include ciudatul caz al lui Stuart Townsend, fratele nostru din Talamasca, cel care a dorit atât de mult să intre în contact direct cu Stella în vara acelui an.